

Nhất Thế Hoa Thường

Mục lục

Chương 1: Bình Tĩnh

Chương 2: Người Tiêu Rời

Chương 3: Đánh Cho Ta

Chương 4: Thị Tẩm Tướng Quân

Chương 5: Thật Giả

Chương 6: Bản Vương Chính Là Bệnh Thần Kinh

Chương 7: Đại Phòng

Chương 8: Thần Y

Chương 9: Kinh Hách

Chương 10: Quyết Định

Chương 11: Kẻ Gây Tai Hoạ*

Chương 12: Ngã Bài

Chương 13: Trang Chu Mộng Đẹp

Chương 14: Kẻ Bạc Tình

Chương 15: Âm Sát

Chương 16: Thủ Tiện

Chương 17: Bác Sĩ Cô

Chương 18: Đầu Sỏ Gây Tội

Chương 19: Mặt Người Dạ Thú

Chương 20: Trong Sạch

Chương 21: Công Và Thụ

Chương 22: Năm Hương

Chương 23: Ra Ngoài

Chương 24: Bụi Cơ*

Chương 25: Chân Tướng

Chương 26: Đầu Thai

Chương 27: Thiên Sư

Chương 28: Tín Ngưỡng

Chương 29: Phiên Ngoại 1 – Cô Tướng Quân & Long Tiểu Thiên Tài

Chương 30: Phiên Ngoại 2 – Cô Tướng Quân & Long Tiểu Thiên Tài

Chương 31: Lần Này

Chương 32: Giảng Co

Chương 33: Giao Tình

Chương 34: Năm Hương, Lại Thấy Năm Hương

Chương 35: Gia Bạo

Chương 36: Đại Mộng Sơ Tinh

Chương 37: Mạng Nhỏ Khó Giữ

Chương 38: Lôi Nham

Chương 39: Phút Giây Sinh Tử
Chương 40: Qua Đen
Chương 41: Âm U
Chương 42: Tại Sao Em Lại Yêu Anh Đến Vậy?
Chương 43: Anh Có Yêu Em Không?
Chương 44: Điện Thoại Di Động
Chương 45: Làm Bậy
Chương 46: Bom
Chương 47: Bay
Chương 48
Chương 49: Anh Em
Chương 50: Lão Đại
Chương 51: Cs Người Thật
Chương 52: Biến Mất
Chương 53: Tai Bay Vạ Gió
Chương 54: Anh Trai
Chương 55: Hai Phía Long Đông
Chương 56: Hiếu Lành
Chương 57: Cầu Huyết
Chương 58: Kịch Chiến
Chương 59: Cúi Chào – Cảm Ơn – Kéo Màn

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bình Tĩnh

Trời vừa tờ mờ sáng, trong viện an dưỡng đã vô cùng ồn ào náo nhiệt, Long Tuấn Hạo khẽ trở mình một cái, tiếp tục vùi đầu vào lớp chăn nệm êm ái.

“Tiên sinh, ngài muốn đi đâu đấy? Chỗ này là hồ nước, ngài mau trở về phòng đi, a—” Thanh âm hốt hoảng đứt quãng của một y tá từ bên ngoài truyền đến.

“Ta là cá, ta là mỹ nhân ngư, ta muốn quay về biển cả...”

“Tiên sinh, đây không phải là biển cả, thật a, tôi dẫn ngài đến chỗ có biển nhé, ngài... A!” Theo thanh âm kinh hoảng kia là tiếng vật nặng rơi vào nước.

“Có ai không, mau đến đây, có bệnh nhân rơi xuống hồ...”

Long Tuấn Hạo lại trở mình sang bên khác, tiếp tục ngủ.

Lúc này, cách đó không xa lại vang lên một tiếng hét oai dũng, “Toàn quân nghe lệnh, lập tức thu binh, ngày mai tái chiến.” Trong tiếng ồn ào lại truyền tới một giọng nữ du dương cùng lời hát êm ái triền miên:

“Nhân sinh ngắn ngủi, còn mãi luyến tiếc những kỉ niệm đẹp để bao tháng năm xưa, một giấc mộng tan biến ...”

Long Tuấn Hạo khẽ nhú mày, nhưng vẫn không chịu mở mắt ra.

“Nghĩ đến đường đường tám mươi vạn đại quân ta, cuối cùng phải bại dưới tay các người! Thương thiên phụ ta!”

Khúc hát kia vẫn tiếp tục ngân nga uyển chuyển:

“Chìm trong men say túy lúy, mặc cho hai vầng nhật nguyệt, luân chuyển không ngừng...”

“Ồn ào quá...” Long Tuấn Hạo bất mãn nói thầm một tiếng, rồi cuộc đàn nhận mệnh ngồi dậy, trước mắt vẫn là cảnh tượng đã nhìn qua suốt từ khi tỉnh lại vào một tháng trước. Hắn không khỏi bi ai thở dài một tiếng, yên lặng ngồi ở trên giường, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong một tháng qua.

Hắn đường đường là một Vương gia, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn mỹ nhân có mỹ nhân, cho dù cả ngày chơi bời lêu lổng, hoành hành ngang ngược khắp nơi cũng không ai dám trông nom, cuộc sống của hắn vốn dĩ có thể tiếp tục tiêu dao đầy khoáng hoạt như thế.

Chính là, chỉ trách hắn nhất thời hứng khởi, vì khiến cho Đại tướng quân chú ý mà chạy tới trước mặt y đùa bỡn con gái nhà lành, không nên vì sĩ diện bản thân mà một hai không chịu nói rõ thân phận của mình, càng không nên bỏ chạy khi Đại tướng quân ra lệnh cho thuộc hạ mang hắn trở về, càng càng không nên tìm một tên nô tài ngu ngốc đến đánh xe ngựa!

Mà điều không nên nhất chính là, hắn không nên không có cốt khí trực tiếp hôn mê bất tỉnh khi xe ngựa rơi xuống từ một cái sườn núi rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến cơ hồ có thể xem nhẹ độ cao của nó. Mà khi hắn tỉnh lại, đã thấy mình đến nơi này, thân thể cũng thay đổi, ấn tượng sâu đậm nhất lúc ấy là bản thân bị bao quanh bởi một mảng trắng như tuyết, sau đó... hắn nhớ là bản thân đã bạo phát.

Đúng vậy, khi thấy một khung cảnh trắng toát cùng một người nam nhân ăn mặc kỳ quái và một đám nữ nhân ăn mặc không ra thể thống gì lú lú

cạnh bên, định giở trò với hăn thì muốn hăn không bùng nổ cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Càng đáng giận chính là, trên người hăn còn có một nữ nhân diễm lệ cũng đồng dạng ăn mặc không ra thể thống gì, nữ nhân này gắt gao ôm lấy thân thể hăn, thống khổ tuôn nước mắt, “Con a, cuối cùng con cũng chịu tình rồi, làm mẹ sợ muốn chết. Mẹ chỉ có một đứa con trai bảo bối a a a...”

Trong nháy mắt, trán hăn lộ ra một sợi gân xanh, há miệng rống to, “Làm càn, ta đường đường là Vương gia, một tiện dân như người muốn ôm là ôm sao? Cút xuống cho bản vương!”

Nữ nhân kia bị kinh hãi bởi tiếng rống của hăn, hoảng sợ lui về phía sau, đến bên người nam nhân mặc hắc y kỳ quái này giờ vẫn đứng yên lặng ở một góc, vẻ mặt vô cùng bi thương hỏi hăn, “Anh yêu, vừa rồi con trai bảo bối vừa gọi em là gì thế?”

Nam nhân kia yên lặng quay đầu nhìn nàng, bình tĩnh phun ra hai chữ, “Tiện dân.”

Nữ nhân liền khóc đến lê hoa đái vũ (hoa lê dính hạt mưa, vốn dùng để miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, sau được dùng để chỉ chung cho những cô gái đẹp).

Trên trán Long Tuấn Hạo lại hiện ra một sợi gân xanh, nhìn đám người mặc đồ trắng toát kia hết chỉ chỉ trở trở lại ríu ra ríu rít, hăn loáng thoáng nghe thấy mấy chữ “viện an dưỡng”, “chứng vọng tưởng”, “thuốc an thần”, đây là cái quái gì vậy?

Chuyện này còn nhịn được thì có gì mà không nhịn được nữa!

Quyết đoán lật bàn, “Làm càn! Bọn nô tài các người muốn tạo phản hay sao? Cút ra ngoài cho bản vương!”

Mọi người bị khí thế của hấn chấn nhiếp, sợ tới mức đồng loạt lùi về phía sau, vội vàng gật đầu, “Dạ dạ dạ, ngài là Vương gia, Vương gia cát tường, thỉnh an Vương gia, vậy... Vương gia ngài có thể uống thuốc trước không?”

“...” Tiếp tục lật bàn, “Ta thực sự là Vương gia!”

“Dạ dạ dạ, ngài là Vương gia, ai dám nói ngài không phải Vương gia, ta sẽ liều mạng với kẻ đó.”

“...Các người đủ rồi...”

Đoạn đối thoại trên không ngừng lặp lại trong mấy ngày đầu hấn đến nơi này, mà cũng từ miệng đám người kia, hấn cũng dần dần hiểu biết đại khái tình huống xung quanh mình.

Đầu tiên, nơi này tên là “viện an dưỡng”, chỉ là, có chút đặc thù, theo như lời của mấy tên mặc đồ trắng kia, chỗ này phải cao cấp hơn mấy viện an dưỡng bình thường gấp mấy lần, nghe nói, lúc trước Viện trưởng xây nơi này là vì người yêu hấn, hấn muốn chữa bệnh cho người yêu theo cách thức riêng, không ngờ lại có hiệu quả vô cùng tốt, bệnh của người yêu hấn đã hoàn toàn khỏi hấn, vì thế để nhiều người nữa có cơ hội khôi phục bệnh tình, hấn liền thành lập viện an dưỡng này.

Càng phải nói thêm là, chi phí cho việc trị liệu ở nơi này rất cao, hơn nữa lại vừa thành lập không lâu, nên tính luôn cả hấn thì cả viện an dưỡng cũng chỉ có bốn bệnh nhân. Ân, đúng thế, hấn phát hiện ngoại trừ một đám mặc đồ trắng toát kia ra thì nơi này chỉ có ba kẻ có cùng cảnh ngộ như hấn, mà ba kẻ kia... chẳng có ai là người bình thường. Theo như một loạt thanh âm hấn vừa nghe được khi vừa tỉnh giấc, còn nửa tỉnh nửa mê thì, ba kẻ này, một người phát điên nháy xuống hồ nước, một tên hôm nay bắt đầu hoang tưởng bản thân lãnh binh chinh chiến với quân địch trên chiến trường, kẻ còn lại vẫn tiếp tục màn hát hò như cũ.

Quả thật là náo nhiệt a.

“A, Vương gia, ngài tỉnh rồi sao?” Lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một y tá mang bữa sáng vào, cung kính đặt lên chiếc bàn đã được cố định trong phòng, sau đó ngọt ngào nói, “Cung thỉnh Vương gia dùng bữa.”

Trán Long Tuấn Hạo nhẹ nhàng nẩy lên, ân, trong mấy ngày này, hẳn cũng phát hiện ra một chuyện, toàn bộ những người ở nơi này đều hầu hạ mấy kẻ không bình thường tại đây theo chuẩn mực của đại gia, chỉ cần không vượt qua giới hạn nhất định nào đó, hầu như yêu cầu nào của bọn hắn cũng được đáp ứng. Hắn còn nhớ khi vừa mới tỉnh lại, mấy bác sĩ y tá vì đón ý hòa theo hắn đã đặc biệt thay đổi một thân thứ bọn họ gọi cổ trang, khiến hắn vừa nhìn thấy mấy bộ quần áo chẳng ra gì kia liền tức giận đến điên người, từ đó về sau, bọn họ lại đổi về trang phục cũ, bất quá, cách xưng hô “Vương gia” vẫn được giữ nguyên đến giờ.

Long Tuấn Hạo liếc nhìn y tá kia một cái, bình tĩnh xuống giường, rửa mặt chải đầu, sau đó diện vô biểu tình bắt đầu dùng bữa sáng. Hắn theo thường lệ, thử đẩy đẩy khay đựng thức ăn, không biết những người này dùng cách gì mà vừa đặt khay lên, nó liền dính sát vào mặt bàn, dù có lay mạnh thế nào cũng không di chuyển được, mà trong căn phòng này, phần lớn các vật dụng đều đã được cố định một chỗ, phía trên mỗi thứ còn được phủ thêm một lớp lông mềm mại, hẳn biết, đây là để phòng ngừa bọn hắn làm ra chuyện gì nguy hiểm hay bị thương chính mình.

Bĩu bĩu môi, hắn bắt đầu hưởng thụ bữa sáng. Năng lực thích ứng của hắn vốn rất mạnh, mà những thứ xung quanh này mấy bác sĩ y tá đều đã giới thiệu qua, hắn cơ bản xem như nhận biết hết, cũng có thể sử dụng được rồi. Không thể không nói, nơi này khác biệt một trời một vực với chỗ hắn từng sống, bất quá, điều duy nhất khiến hắn cảm thấy an ủi là sống ở nơi này cũng xem như thoải mái, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể lờ đi ba sinh vật chân chính không bình thường kia.

Chỉ có điều, trải qua một khoảng thời gian, hẳn thật sự đã có thể vô cùng bình tĩnh đối diện với mọi việc rồi.

Long Tuấn Hạo vừa bi ai nghĩ, vừa cầm lấy chiếc cốc được chế từ nguyên liệu đặc biệt, uống một ngụm sữa. Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên “phịch” một tiếng, bị người đập ra, cánh cửa nện mạnh vào tường rồi bắt đầu không ngừng lay động.

Long Tuấn Hạo giật thót tim, lập tức phun ra ngụm sữa vừa uống vào miệng. Hắn kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy người tới hùng hổ chạy vào, “bùm” một tiếng, quỳ gối trước mặt hắn, bắt đầu thở than khóc lóc, “Hoàng thượng, tám mươi vạn đại quân của chúng ta... đều đã bị phản quân tiêu diệt! Thần cô phụ sự phó thác của Hoàng thượng, tội thần đáng chết vạn lần!”

“Khụ khụ ...” Long Tuấn Hạo vì chuyện vừa rồi mà bị sặc, đang ngồi ho kịch liệt trên giường, nhất thời không rảnh chú ý đến hắn.

“Hoàng thượng...” Người kia không hề nhận ra tình trạng khác thường của Long Tuấn Hạo, kêu lên một tiếng, chứa đựng vạn phần tuyệt vọng, rồi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trào ra, theo khóe mắt chảy xuống, “Triều ta... vong (mất) rồi... A!” Hắn còn chưa nói xong đã bị Long Tuấn Hạo đang vô cùng tức giận, cầm luôn cái cốc quăng vào đầu, đầu đón hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

“Đừng có mà ở đây yêu ngôn hoặc chúng (dùng tà thuyết sai lầm để mê hoặc dân chúng)!” Long Tuấn Hạo mang theo vẻ mặt tức giận, xuống giường, bước tới đập hắn mấy cái, một cước cuối cùng là giẫm lên ngực hắn, sau đó cao cao tại thượng nhìn xuống, nói, “Các người thảm bại như thế mà còn có mặt mũi đến gặp trẫm sao?”

“Hoàng thượng!” Người nọ nằm trên mặt đất, vẻ mặt tuyệt vọng, lại hàm chứa đầy thâm tình, gọi hắn một tiếng, “Lòng trung thành của thần đối với

Hoàng thượng có nhật nguyệt chứng giám, mà,... thần, thần...” Vừa nói tới đây, trên mặt hần liền hiện lên hai cụm mây đỏ ửng, ngượng ngùng tiếp tục, “Tấm lòng của thần đối với Hoàng thượng cũng... cũng sẽ vĩnh viễn không thay đổi...”

Khuôn mặt Long Tuấn Hạo lập tức trở nên méo xệch, nhưng hần còn chưa kịp mở miệng thì thấy một loạt bác sĩ y tá theo tiếng kêu thảm thiết của người kia tiến vào, ba chân bốn cẳng kéo người kia thoát khỏi gót chân của hần.

Hần lạnh lùng đảo mắt qua, uy phong lẫm lẫm ra lệnh, “Lôi ra ngoài, chém!”

Mọi người bị khí thế của hần dọa cho khiếp vía, lập tức cúi người hành lễ, nói, “Tuân chỉ.” Sau đó, lập tức kéo người kia ra ngoài, đồng thời còn nghe được một tiếng thét thê lương ảm đạm, “Không — thần bị oan — oan a —”

Long Tuấn Hạo nhìn mấy vết sứa dính trên người mình, trên trán bật lên một sợi gân xanh, ta phải bình tĩnh, bình tĩnh... Chết tiệt! Thế này bảo hần sao có thể bình tĩnh đây?!

Người y tá đáng vẻ ôn nhu yếu điệu thực nữ lúc này nhẹ nhàng lướt đến gần hần, nhấp nháy đôi mắt to trong veo hỏi, “Vương gia, ngài soán vị lúc nào thế?”

“...” Long Tuấn Hạo yên lặng quay sang nhìn cô, bình tĩnh phun ra hai chữ, “Vừa mới.” Sau đó chạy như bay vào nhà tắm, thay một bộ quần áo khác.

Hôm nay, trời rất đẹp, nắng ấm tỏa khắp nơi, Long Tuấn Hạo đẩy cửa phòng, bước ra viện tắm nắng. Viện an dưỡng này được xây dựng trên sườn

núi, các phòng ở đều được xây dựng tinh tế và trang nhã, nhìn bên ngoài thì có vẻ như được kiến trúc theo phong cách phương Tây, nhưng bên trong lại giống với phương Đông hơn, vài gian phòng chụm lại tạo thành một cái đình viện, sau đó vài đình viện lại nối liền với nhau, toàn bộ các hành lang đều được lát gỗ phẳng lì, trên các lan can, rất nhiều dây leo màu tím bò lan, giữa sân lại trồng đầy các loại hoa cỏ cùng cây cối, chỗ anh đào, chỗ hoa đào, mỗi mùa hoa nở, cả đình viện đều trở nên xinh đẹp huyền ảo như chốn thần tiên.

Vài đình viện lại vây thành một không gian lớn hơn nữa, bên trong có bãi cỏ xanh tươi cùng với các trang thiết bị cần thiết, còn có cả một hồ sen rộng lớn. Long Tuấn Hạo vừa bước ra ngoài, liền thấy cách đó không xa, một đám đông vừa vớt một người từ trong hồ sen ra, sau đó đặt lên cáng, nhanh chóng chạy vào trong viện, theo đó còn có mấy lời linh tinh truyền đến tai hắn —

“Ta thực sự là mỹ nhân ngư, ta muốn quay về biển cả, các người cứ cố giữ ta ở lại đây, ta sẽ không hạnh phúc, thật đó...”

Mọi người lập tức phụ họa, “Đúng vậy, dạ dạ, ngài là mỹ nhân ngư, chúng tôi là mang ngài đi tìm vương tử, tìm vương tử yêu dấu của ngài a...”

“Ồ vô dụng, ta mới không thèm yêu hắn! Hắn dám vứt bỏ ta đi tìm người khác, ta đã sớm đá văng hắn ra khỏi đầu! Hiện tại, người ta yêu là kẻ khác, là kẻ khác a! Đám người ngu ngốc các người không biết thì đừng có nói lung tung!”

“...Tôi, tôi, chúng tôi ngu ngốc... ngu ngốc...” Trái tim mỏng manh bé nhỏ của mọi người đều run lên, yếu ớt hỏi, “Vậy người hiện tại mà ngài yêu là ai thế?”

“Người ta yêu là phù thủy dưới đáy biển, ta muốn đi tìm nàng! Các người làm như thế là chia cắt uyên ương, có hiểu hay không?”

Mọi người cứng đờ trong chớp mắt, sau đó nghiêm túc nói, “...Kỳ thật, phù thủy đã bị phụ vương ngài đuổi ra khỏi biển rồi, hiện giờ nàng đang ở trên lục địa.”

“Cái gì?! Thật thế à?! Sao ta lại không biết!”

“Là thật... Tin tức vừa tới nơi, ngài tạm thời còn chưa nhận được, chúng tôi mang ngài đi tìm nàng, đúng thế, mang ngài đi tìm nàng nhé.”

“Vâng... ta đây sẽ cố gắng tin tưởng các người một lần.”

Mọi người lập tức rầm rầm dập đầu, “Tạ ơn đại gia.”

“Chú ý lời nói của các người, ta là mỹ nhân ngư! Mỹ nhân ngư!”

Mọi người lại dập đầu, “Vâng vâng, tạ ơn mỹ nhân ngư đại gia.”

“...A, thế này còn tạm được.”

Mọi người liền hoa lệ nâng hân lên, nhanh chóng chạy về phòng.

Long Tuấn Hạo lấy tay xoa bóp trán, nghĩ thầm, người nọ rõ ràng là mang bộ mặt tú lơ khơ không chút biểu tình, nhưng suốt ngày lại cứ thích làm một ít việc yêu thiêu thân (Yêu thiêu thân là từ địa phương của người Bắc Kinh, Thiên Tân, ý chỉ làm việc gì đó có vấn đề, sai lầm; theo Từ điển Hán ngữ, yêu thiêu thân có nghĩa là ý đồ xấu, chủ ý không tốt), thật sự là bó tay mà.

Xa xa, làn điệu du dương uyển chuyển vẫn tiếp tục truyền đến,

“Ta như con quạ đen kinh hoàng muốn thoát khỏi tán cây rậm rạp đến chốn yên bình,

Ai lại mong như chim yến về tìm tổ cũ lại bị khắc lên những cột xà kia?

Hôm nay kẻ tri âm gặp được người tri kỉ, phải chăng đây là duyên phận?

Sao không cùng nhau tận hưởng những khoảnh khắc này!

Để ta chậm rãi truyền lại một khúc nghệ thường lưu đến mãi ngàn năm...” (**)

Giọng hát thê lương uyển chuyển, xúc động lòng người, Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn về phía tiểu đình xây trên hồ nước, nơi đó có một mỹ nhân tóc dài đến tận thắt lưng đang đứng, khuôn mặt thắm đượm vẻ bi thương, nỉ non hát khúc. Người ấy bắt chước nữ âm rất giống, nếu không phải vì y mặc áo cổ rộng, lộ cả vùng ngực, từ bên ngoài có thể nhìn thấy một bờ ngực vô cùng bằng phẳng, thì hẳn quả thực liền nghi ngờ y thật sự là nữ.

Người ấy tựa như cảm nhận được ánh mắt của hắn, hơi hơi nghiêng đầu, vẫy tay gọi hắn, vẫn tiếp tục bắt chước nữ âm, câu hát cất lên êm ru mà như đang nói, “Nếu kiếp này tình duyên trắc trở không thành, liệu quân có nguyện kiếp sau lưu luyến...”

“Nguyện ý...” Long Tuấn Hạo bị ai thổi dài một tiếng, nhận mệnh đi đến tiểu đình, trầm nghĩ, một ngày dài của hắn lại bắt đầu rồi.

Chú thích:

(*)

人生有几, 念良辰美景, 一梦初过

...

且酩酊, 任他两轮日月, 来往如梭

Phiên âm:

Nhân sinh hữu kỷ, niệm lương thần mỹ cảnh, nhất mộng sơ quá

...

Thả mính đính, nhâm tha lưỡng luân nhật nguyệt, lai vãng như toa.

(Trích “Sậu vũ đả tân hà” – Nguyên Hiếu Vấn)

(**)

俺好似惊乌绕树向空枝外,

谁承望旧燕寻巢入画栋来?

今日个知音喜遇知音在,

这相逢异哉!恁相投快哉!

待俺慢慢地传与恁一曲霓裳播千载

Phiên âm:

Yêm hảo tự kinh ô nhiều thụ hướng không chi ngoại,

Thùy thừa vọng cựu yến tìm sào nhập họa đồng lai?

Kim nhật cá tri âm hỉ ngộ tri âm tại, giá tương phùng dị tai!

Nhâm tương đầu khoái tai!

Đãi yêm mạn mạn địa truyện dữ nhâm nhất khúc nghệ thường bá thiên tái

(Trích đàn từ “Trường Sinh điện”)

Đàn tỳ là loại hình văn nghệ dân gian hát nói có dùng đàn tỳ bà hay tam huyền để đệm nhạc, lưu hành ở các tỉnh miền Nam Trung Quốc. Bối cảnh của đàn tỳ Trường Sinh điện là khi loạn An Lộc Sơn nổ ra, nhân dân trôi dạt khắp nơi, Lý Quy Niên – một nhạc công tài ba chốn cung đình cũng phải lưu lạc ở Giang Nam, hát rong kiếm sống. Lý Mộ, một người giỏi thổi sáo, trong đại hội trên Thử Phong tự đã có dịp được nghe Lý Quy Niên hát, nghe ông thương cảm cho hưng suy của giang sơn, từ lúc Đường Minh Hoàng sủng ái Dương Quý Phi đến lúc triều đình sụp đổ, chiến loạn nổi lên, vô cùng cảm động. Từ đó về sau Lý Mộ kết bạn với Lý Quy Niên và được học tập, kế thừa toàn bộ “Nghê thường vũ y khúc”.

Đoạn trên kia là phần kết thúc của đàn tỳ.

LIÊU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Tiêu Rồi

“Bồng sương khói phủ đầy vùng sông nước, giữa hoa thơm nhâm nhi chén rượu đầy ...” (*)

Long Tuấn Hạo cho người mang ghế nằm ra đặt ở tiểu đình, rồi ra lệnh pha cho hắn một tách trà ngon. Tay bưng tách trà, mắt lim dim nghe xướng, trước mặt là hồ sen nở rộ, gió mát nhè nhẹ, mang theo hương hoa thoang thoảng, Long Tuấn Hạo không khỏi nở cười thoải mái. Hắn chưa từng nghe qua bài hát này, nghe nói được viết vào cuối thời Minh, đầu thời Thanh, mặc dù hắn cũng không quá rõ ràng đó là triều đại nào, bất quá, điều đó không hề ảnh hưởng đến nhã hứng nghe xướng của hắn.

“Tiếng sáo làm lòng người rối loạn, chuyện cũ như sương khói, cảnh còn người mất không đành lòng ngoảnh lại...” (*)

Thật tuyệt. Hắn thoải mái nghĩ. Trên bàn đặt trái cây và điểm tâm, phía sau có hộ vệ và gia đình đứng, lại thêm vài nha hoàn đến bóp chân, đấm lưng, đây chẳng phải là cuộc sống trước kia của hắn sao.

Hắn nhắm mắt đắm chìm vào thế giới của riêng mình, càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, dần dần cũng quên mất bản thân mình đang ở nơi nào, chỉ biết, sau khi tiếng hát chấm dứt, hắn liền mở miệng tán thưởng, “Không tồi, hay, hay, bốn vương đã lâu chưa được nghe một ca khúc hay như vậy. Người tới, trọng thưởng.” Hắn nói xong mới mở mắt, trước mặt là một mỹ

nhân tóc dài đang mỉm cười nhìn hấn, cổ áo mở rộng lộ ra làn da trắng trẻo, bộ ngực bằng phẳng. Vẻ mặt hấn cứng lại trong nháy mắt.

Mỹ nhân tóc dài cười cười nhìn hấn, “Tạ vương gia ban thưởng.”

Long Tuấn Hạo hoàn hồn lại nói, “Không cần tạ ơn.” Hấn nhìn xung quanh một vòng, thế mới biết tất cả chỉ là ảo giác, hấn vẫn ở tại nơi quái quỷ này như cũ.

Mỹ nhân tiếp tục nói bằng nữ âm, “Vương gia còn thích nghe nữa không?”

“Thích...” Long Tuấn Hạo sờ sờ mũi, lý tưởng và sự thật chênh lệch quá lớn, làm cho hấn không còn nhã hứng như vừa rồi nữa, liền đặt chén trà xuống, lười biếng đứng dậy làm bộ dạng chào tạm biệt. “Trong nhà còn có chuyện quan trọng, vậy xin cáo từ, hôm khác lại đến tiếp chuyện với cô nương.”

Mỹ nhân không hề so đo hấn gọi hai chữ “Cô nương”, chỉ sâu kín thờ dài, lưu luyến nói, “Người có phần tâm này là tốt rồi...”

Long Tuấn Hạo không biết nói gì, nhìn bệnh tình của người trước mắt đang có xu hướng càng lúc càng nghiêm trọng, hấn vội vàng quay đầu chạy như điên trở về phòng, nhào ngay lên chiếc giường lớn xa hoa. Hấn cảm thấy chỉ có mỗi cái giường này là điểm an ủi duy nhất mà thôi, nó nằm thoải mái hơn so với giường cũ của hấn lúc trước, đương nhiên, điều kiện kiên quyết là hấn không biết cái giường này có giá trị bao nhiêu tiền.

Hấn nhàm chán lăn lộn trên giường, đúng lúc này bỗng nghe thấy một giọng nữ thanh thúy từ hành lang truyền tới, còn có thể nghe ra tâm tình hưng phấn và hạnh phúc của người nói, “Con trai, mẹ tới rồi đây~”

Long Tuấn Hạo lập tức nhảy xuống giường, cùng lúc đó cửa phòng bị mở ra, một phụ nữ xinh đẹp xuất hiện. “Con trai bảo bố, mẹ đến rồi~”

Hai mắt Long Tuấn Hạo lập tức sáng lên, vội vàng đi về phía người phụ nữ, “Mẹ~” Hạo kêu một chữ này không một chút do dự, thập phần thân thiết, nũng nịu.

Mỹ nữ vỗ vai hạo, nở nụ cười. “Ai ai, con yêu, mẹ rất nhớ con a.”

“Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ~” Long Tuấn Hạo mang tất cả bản lĩnh làm nũng mầu hậu hạo trước đây thực hành hết, hạo nắm lấy tay mỹ nữ kia, chăm chú nhìn bà, nói một cách vô cùng nghiêm túc, “Mẹ, con giờ rất tốt, con thật sự đã khỏe lắm rồi.”

Hạo không ngốc, nếu như đã đến thế giới này rồi, hạo cũng chỉ có thể tuân theo quy tắc của nơi này mà sống, nhưng điều kiện tiên quyết là hạo phải rời khỏi nơi này, bằng không, sớm hay muộn gì hạo cũng sẽ bị ba sinh vật không bình thường kia làm cho điên luôn. Kết quả xấu nhất nếu không phải hạo lấy đao đâm bọn hạo thì là hạo lấy đao đâm chính mình, mà theo như hạo quan sát trong thời gian này thì có hai biện pháp để rời khỏi nơi này, một là chờ thầy thuốc xác nhận tinh thần hạo đã khôi phục bình thường, hai là cha mẹ hạo dẫn hạo rời đi, mà người ăn mặc không ra thể thống gì, bị hạo gọi là tiện dân vào ngày đầu tiên hạo tới đây lại vừa vịn là mẹ của hạo.

Hai mắt mỹ nữ đỏ hoe, nghẹn ngào đáp, “Ừ, bảo bối của mẹ tốt lắm, bảo bối của mẹ không bệnh.”

“Đúng đúng.” Long Tuấn Hạo thấy mục đích có thể thành công, lại càng thêm lấy lòng, xun xoe quanh bà. “Mẹ, mẹ xem, con bây giờ đã bình thường lại rồi, con thật sự đã bình phục rồi, chúng ta trở về đi~ trở về đi a~.”

Lúc này, lại có thêm một người nữa vào phòng, Long Tuấn Hạo ngược mắt lên nhìn. Hạo nhận thức y, y chính là cha của thân thể này. Bình

thường, y vẫn luôn im lặng đứng một bên, nhưng đã không lên tiếng thì thôi, lên tiếng rồi liền bỗng nhiên nổi tiếng.

“Anh yêu a~” Mỹ nữ quay đầu lại nhìn hẳn, khóc thút thít. “Bảo bối của chúng ta nói nó khỏe rồi, anh thấy thế nào?”

Người nọ nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo cũng nhìn lại y, hai mắt tỏ vẻ cực kỳ ngây thơ, chớp chớp hai cái, miệng cười nói. “Cha, con khỏe rồi.”

Nam nhân vẫn không nói gì, bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài, sau đó nhanh chóng cầm một thứ quay vào phòng, mỹ nữ liền ồ lên một tiếng, “Đây không phải là cái CD anh mới mua sao, cầm tới làm gì?”

Nam nhân không đáp, mở đầu DVD, bỏ đĩa vào. Trong căn phòng này, tất cả đều là hàng “xịn”, nguyên cái màn hình TV đã chiếm hơn nửa cái tường, Long Tuấn Hạo mặc dù biết mấy thứ này dùng như thế nào, nhưng số lần hẳn sử dụng cũng không có bao nhiêu, giờ phút này đương nhiên là tò mò nhìn chăm chăm cái màn hình phẳng.

Nam nhân làm xong thì lại im lặng đứng qua một bên. Mỹ nữ kéo tay áo ông ta, hỏi, “Anh yêu à, anh mở phim khoa học viễn tưởng rất cuộc là để làm gì a?”

Nam nhân không đáp, giơ giơ cầm chỉ hướng Long Tuấn Hạo. Mỹ nữ thấy thế cũng đưa mắt qua xem, sau đó lập tức khóc thút thít. Chỉ thấy hai mắt Long Tuấn Hạo tròn tròn, miệng há to, vẻ mặt khiếp sợ nhìn những gì đang chiếu trên màn hình, thật lâu sau mới lắp ba lắp bắp nói, “Oa... đây... đây rất cuộc là cái gì... Thật là lợi hại... thật là lợi hại...”

Mỹ nữ tiếp tục khóc thút thít. “Bảo bối của chúng ta... nó... nó”

Nam nhân ừ một tiếng, sau đó chậm rãi mở miệng. “Em xem, ngay cả Transformers, nó cũng không nhận ra.”

Mỹ nữ lấy khăn tay từ trong túi xách ra chặm nước mắt, người nọ vỗ vỗ vai bà ý bảo bà hãy kiên cường lên, mỹ nữ liền cố gắng nén nước mắt xuống, đi đến bên Long Tuấn Hạo ôn nhu hỏi, “Bảo bối, thích không?”

Long Tuấn Hạo lập tức gật đầu, ánh mắt không hề rời khỏi màn hình, biểu tình vẫn ngạc nhiên như cũ. “Đây là cái gì?”

“Transformers.” Mỹ nữ đáp với một thanh âm ghen ngào, đáng tiếc, Long Tuấn Hạo vẫn đang trong trạng thái ngạc nhiên nên không phát giác được. Hắn gật đầu, “Nga~ Thứ này thật là lợi hại.”

“Nếu thích, mẹ sẽ mua cho con.”

“Thứ này có thể mua?” Long Tuấn Hạo lập tức hưng phấn hỏi bà, chớp lấy tay bà. “Thứ lợi hại như vậy cũng có thể mua được?!” Thế giới này thật đúng là làm cho người ta phải kinh ngạc.

Mỹ nữ cố nén nước mắt. “Có thể mua, có thể mua. Con thích mẹ liền đi mua cho con.”

“Dạ dạ, con thích.” Long Tuấn Hạo nói xong lại híp mắt nhìn phía màn hình, nghĩ thầm rằng nếu hắn có được thứ này, đầu tiên là đi diệt ba sinh vật kia, sau đó sẽ tiêu diệt luôn cái viện an dưỡng này!

Mỹ nữ ưu thương nhìn hắn, lúc này, nam nhân kia mới đi đến bên cạnh và nói, “Em xem, ngay cả thứ em mua cho nó là mô hình nó cũng không biết.”

Mỹ nữ thút thít một tiếng, nam nhân liền kéo tay bà đi ra ngoài, chốc lát sau đã không còn thấy thân ảnh. Cho đến khi Long Tuấn Hạo ý thức được có vấn đề, nhìn thông qua cửa sổ thủy tinh thì thấy cha mẹ hắn đi về phía cái gọi là ô tô. Hắn liền kinh ngạc, vội vàng đứng dậy chạy ra, nhưng mà khi hắn chạy đến nơi đã chỉ còn có thể nhìn thấy ô tô đang chạy càng lúc càng xa.

“Không ——” Hãn lập tức gục xuống trên bãi cỏ, kêu lên thật bi thương. “Vì sao không đợi ta? Chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng tất cả đều đang rất suôn sẻ, vì sao lại thế này a? Thương thiên a~~~~ ta không muốn phải ở chỗ này a a a...”

Chúng nhân viên ở đây lập tức chạy lại, lộn xộn la lên, “Vương gia, Vương gia, à không, là Hoàng thượng, xin ngài hãy bảo trọng long thể... Ngài nên vì giang sơn xã tắc suy nghĩ a a a...” Mọi người ba chân bốn cẳng muốn tới dìu hãn, nhưng mà đúng lúc này, cách đó không xa cũng vang lên một tiếng kêu bi thống, “Không ——” Tiếp theo, một người lấy tốc độ sét đánh gục người bên cạnh Long Tuấn Hạo, nắm chặt đám cỏ dưới đất, lặp lại như cái máy, “Vì sao không đợi ta? Chuyện gì xảy ra vậy? Rõ ràng tất cả đều đang rất suôn sẻ, vì sao lại thế này a? Thương thiên a~~~~ ta không muốn phải ở chỗ này a a a...”

Im lặng ——

Mọi người đồng loạt run rẩy, vẻ mặt kinh hãi nhìn chăm chăm Long Tuấn Hạo đang tỏa ra hàn khí lạnh lẽo. Chỉ thấy hãn cực kỳ thông thả quay đầu lại, dùng ánh mắt giống như rắn độc khi nhìn con mồi để nhìn vị tướng quân thua trận vừa mới bị hãn “lôi ra chém”, gằn từng câu từng chữ qua kẽ răng, “Người tin hay không... Nếu người dám can đảm xuất hiện trước mặt bản vương thêm một giây, bản vương lập tức một cước đạp chết người?!”

Người nọ ánh mắt mê mang, cắn cắn ngón cỏ trong miệng, ra vẻ suy tư cẩn thận, sau đó thản nhiên nói, “Người tin hay không nếu người dám can đảm... A...” Hãn còn chưa nói xong câu đã kêu lên, bởi vì Long Tuấn Hạo thật sự một dùng chân đạp hãn một cái.

Mọi người nhìn đến đây mới rốt cuộc hoàn hồn, vội vàng chạy tới khuyên can, nâng Long Tuấn Hạo dậy, kìm hãn lại không cho hãn động, người nọ cũng bị kéo ra. Chỉ thấy người nọ ủy khuất nhìn Long Tuấn Hạo, sau đó quay đầu hỏi người khác, “Tại sao hãn lại đánh ta?”

Y tá bị hỏi liền đỏ mồ hôi, cực kỳ muốn nói là xứng đáng, thế nhưng cô không thể nói vậy với bệnh nhân, chỉ có thể uyển chuyển trả lời, “Tâm tình cậu ta không tốt, tạm thời ngài không nên nói chuyện với cậu ta.”

“Tâm tình không tốt?” Người nọ căn ngón tay nghĩ nghĩ, ngây thơ hỏi, “Sinh bệnh rồi hả?”

“Đúng vậy.” Cô y tá kia gật đầu, “...Ngài có muốn vào phòng nghỉ ngơi hay không?” Y tá đỏ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, chẳng lẽ người này không thấy Vương gia hoặc Hoàng thượng đang nhìn chăm chăm cậu ta với khuôn mặt ngày càng đen sao? Thật sự thật sự không phát hiện ra chút gì sao? Thần kinh của cậu ta chỉ là có vấn đề chứ không đến mức bị sốc đúng không? Đúng không?

“Nga, sao người không nói sớm...” Người nọ thoát khỏi mấy người xung quanh, phui phui bụi đất không tồn tại trên người, một tay nắm lại đưa lên môi khụ một tiếng, dưới ánh mắt rung động của mọi người chậm chậm đi tới trước mắt Long Tuấn Hạo, sau đó vươn hai ngón tay đặt lên cổ tay Long Tuấn Hạo, nháy mắt lâm vào trầm tư.

Long Tuấn Hạo bị người giữ chặt, căn bản không thể động đậy, chỉ có thể rống vào mấy người xung quanh. “Đều đứng thất thần làm gì, mau tha hản đi cho chó ăn cho ta! Không, trước lấy roi đánh, sau đó cho chó ăn! Nhanh lên!”

Lúc này, lãnh khí trên người hản cực kỳ khủng bố, mọi người không dám chậm trễ, một bên gật đầu một bên đến kéo lại người đang lâm thời nhập vai thần y, nhưng khi mọi người còn chưa kịp chạm vào thì y đã dùng vẻ mặt nghiêm túc, nặng nề nói, “Không có vấn đề gì, phu nhân đây là có hi mạch, chỉ cần khai vài thang thuốc dưỡng thai là không có việc gì, a, đúng rồi, ...” Hản dùng biểu tình nghiêm túc, hướng phía Long Tuấn Hạo, cúi đầu. “Chúc mừng phu nhân.”

Mọi người đồng loạt hít vào một hơi, trái tim yếu ớt rớt xuống lộp bộp, thăm nghĩ người tiêu rồi, hôm nay người thật sự tiêu rồi...

Chú thích:

(*)

乍暖风烟满江乡花里行厨携着玉缸

笛声吹乱客中肠

莫过乌衣巷是别姓人家新画梁

Phiên âm:

Sạ noãn phong yên mãn giang hương, hoa lý hành trừ huề trú ngọc hang

Địch thanh xuy loạn khách trung tràng

Mạc quá Ô Y Hạng, thị biệt tính nhân gia tân họa lương

(Trích vở tuồng “Đào hoa phiến” của Khổng Thượng Nhậm)

.

江乡 Giang hương , vùng sông nước

行厨 Hành trừ, vận chuyển/ mang theo đồ nhắm rượu thịt

玉缸 Ngọc hang, tên một loại hũ đựng rượu

乌衣巷 Ô Y Hạng , nằm ở Miếu Phu tử tại Nam Kinh. Thời Tam quốc là nơi đóng quân của cấm vệ quân của nước Đông Ngô, mà cấm vệ quân mặc áo đen nên được gọi là “Ngõ áo đen”. Đến thời Đông Tấn, Ô Y Hạng là nơi cư trú của quan lại quý tộc. Trong đó có hai nhà nổi tiếng là nhà họ Vương và nhà họ Tạ (tể tướng Tạ An, và tể tướng Vương Đạo). Truyền thuyết nói

con cháu hai nhà thích mặc áo đen nên gọi con cháu họ Vương, Tạ là “Ô Y lang”. Vùng đất giữa hai nhà thì được gọi là Ô Y Hạng. Đến thời Đường thì Ô Y Hạng chỉ còn là một gò đất hoang phế.

Nghĩa ở trên chỉ là nghĩa bóng, còn chữ thật sự chẳng biết dịch làm sao.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đánh Cho Ta

Bên sườn núi gió thổi hiu hiu, trên cao, mặt trời tỏa ra những tia nắng vàng ấm áp, thi thoảng còn có thể nhìn thấy những đám mây trắng mềm, xốp xốp như kẹo bông đường bay ngang qua... Khụ, tóm lại, hôm nay là một ngày vô cùng đẹp trời, cho dù là dạo phố, hay đi picnic với bạn bè, thậm chí chỉ nằm phơi nắng trên ghế dựa thôi cũng đã thấy cực kỳ thoải mái, thế nhưng, các bác sĩ y tá ở một viện an dưỡng xa hoa nào đó lại cảm thấy gió lạnh không ngừng thổi qua, mồ hôi lạnh ứa ra liên tục, sau đó là tiếng trái tim vỡ vụn rồi rơi đầy đất.

Mọi người vừa thâm rơi lệ vừa tự an ủi chính mình, nếu không phải vì tiền lương cao, chúng ta mới không thèm đến chỗ này chịu gió lạnh đâu, tuyệt đối không, có chết cũng không! Nhưng bây giờ tất cả đều đã chậm, bởi vì Hoàng thượng cao cao tại thượng vừa mới thành công soán vị hôm nay của bọn họ cực kỳ không vui, cho nên bọn họ cũng đừng nghĩ có thể sống an lành. Mọi người đều không dám thở mạnh, cực kỳ cẩn thận đưa mắt quan sát Hoàng thượng vẫn đang bảo trì trầm mặc.

Khuôn mặt của Long Tuấn Hạo giờ phút này không hề có chút biểu tình nào, thậm chí ngay cả gân xanh trên trán cũng biến mất, điềm tĩnh như thể không hề nghe thấy câu nói kia.

Đây vốn phải là cảnh đẹp ý vui bởi người trước mắt là tiểu thiếu gia của một tập đoàn tài chính lớn, vốn được chiều chuộng thương yêu từ bé, làn da cậu đẹp đến mức có thể đi chụp quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da toàn thân, cộng thêm ngũ quan tinh xảo và mái tóc xoắn vô cùng mềm mại, cho nên,

khi cậu giữ im lặng, thì chính là loại hình mong manh dễ vỡ khiến người ta muốn ra sức bảo vệ.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu ta đừng tức giận. Chỉ cần cậu ta nổi giận, toàn bộ viện an dưỡng liền giống như vừa bị bão quét qua, cực kỳ thê thảm.

Mà bây giờ, tuy cậu vẫn chưa tỏ vẻ gì, nhưng có thể cảm thấy được nhiệt độ xung quanh cậu ta lại ngày càng hạ xuống khiến mọi người đồng loạt lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, đây gọi là gì, sự an bình trước khi giông bão kéo đến sao?

Bất quá, bọn họ thật sự đoán không ra cậu ta sẽ làm gì, bởi vì biểu hiện của những bệnh nhân ở đây đều không giống nhau, nếu như là mỹ nhân tóc dài, nhất định sẽ xem như chưa hề nghe thấy gì, tiếp tục hát xướng, nếu như là mặt bái tú lơ khơ sẽ có hai loại phản ứng, một là kinh ngạc, vui mừng, hạnh phúc, vượt bụng của mình, sau đó dịu dàng e thẹn nói một câu, “Thì ra ta có rồi”, hai là sẽ khóc lóc ầm ĩ muốn đi tìm kẻ phụ tình, thuận tiện tuyên bố muốn bỏ cái thai.

Còn đối với người giống như đã lên làm Hoàng thượng này... Tuy rằng đầu óc cậu ta cũng không bình thường, nhưng lại chưa từng tự xem mình như nữ nhân, hơn nữa, tuyệt đối phản cảm chuyện người khác cho mình là nữ nhân, cho nên... Lúc mọi người đồng loạt quay sang nhìn bạn thần y Sở Kiên vẫn đang mang vẻ mặt đầy chân thành và tận tâm kia, ánh mắt đều chứa đựng vô hạn đồng tình, thậm chí còn có người mang theo chút bi thương – tựa như khi nhìn thấy một người sắp qua đời, biết rõ người kia sẽ chết, nhưng không có cách nào ngăn cản.

Cơ thể của Long Tuấn Hạo bị những người xung quanh giữ chặt, biến thành hình chữ “đại”. Hắn chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói, “Được rồi, đều buông ra.”

Mọi người do do dự dự nói, “Hoàng thượng xin hãy bớt giận, ngài phải bảo trọng Long thể a...”

“Trẫm đương nhiên phải bảo trọng Long thể,” Long Tuấn Hạo nhếch môi cười, chậm rãi quay đầu nhìn những người đang giữ hãm lại, ngữ khí hòa thuận lại khiến người khác cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, “Trẫm còn phải lao lực vì nước nhà, rồi thỉnh thoảng đi sủng hạnh các phi tần nơi hậu cung... Các người nói xem có đúng không...”

“Dạ đúng, dạ đúng,...” Mọi người vội vàng gật đầu, lại đổ thêm một tầng mồ hôi lạnh, có bác sĩ dự kiến được chuyện tiếp theo, thậm chí bắt đầu nháy mắt ra hiệu cho y tá của Sở Kiên dẫn cậu ta rời khỏi đây.

Y tá kia nhận được ám chỉ, nhanh chóng bước lên phía trước để khuyên Sở Kiên, đồng thời dụ dỗ, kéo cậu ta rời đi, ai ngờ Long Tuấn Hạo lại mở miệng gọi, “Sở Kiên.”

Sở thần y vừa định rời đi, nghe vậy liền quay lại, vẫn chưa thoát ra khỏi nhân vật thần y, xoay người, thở dài nói, “Phu nhân còn có gì phân phó?”

Mọi người lại đồng loạt hít vào một hơi, Long Tuấn Hạo có thể phát hiện lực đạo đang giữ lấy hãm lại tăng thêm một chút. Biết những người này đang sợ hãm sẽ bỗng nhiên nổi điên, hãm cũng không thềm để ý, giống như không cảm giác được, chỉ chăm chú nhìn người trước mặt, không nhanh không chậm mà nói, “Sở Kiên, trẫm lệnh người dẫn tám mươi vạn đại quân đi trấn áp phản loạn, thế nhưng không ngờ người lại thảm bại trở về, trẫm thật sự là...”

Hãm còn chưa dứt lời, Sở Kiên đã lập tức quỳ xuống, thần tình đau đớn và tuyệt vọng, nói, “Hoàng thượng, tội thần đáng chết vạn lần!”

Sự thay đổi quá mức đột ngột khiến tất cả mọi người ở đây hoa hoa lệ lệ đờ ra trong nháy mắt, miệng không tự giác há ra thành hình chữ “O”, đầu

tiên là nhìn Sở tướng quân về mặt bi thống đang quỳ trên mặt đất, tiếp theo mới chậm rãi... đưa mắt nhìn sang vị Hoàng thượng cao quý của bọn họ.

Long Tuấn Hạo chậm rãi giãy ra khỏi vòng kèm kẹp của những người đang chờ ra xung quanh, thở dài, tiếp tục nói, “Trẫm thật sự quá thất vọng...” Đôi mắt đẹp không khỏi híp lại, hăn vốn chỉ định thử, không ngờ lại thành công, cho nên mới nói, muốn đối phó với những sinh vật này, chỉ có thể dựa vào trí tuệ.

“Hoàng thượng!” Sở Kiên dùng đầu gối tiến về phía trước vài bước, nắm lấy ống quần của hăn, ngẩng đầu lên, ánh mắt chất chứa vạn phần thâm tình, “Hoàng thượng...”

Long Tuấn Hạo kiềm nén cảm giác muốn ra tay đánh người, chậm rãi đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Sở Kiên, cúi người xuống, “Người đối trẫm coi như cũng trung thành và tận tâm, bất quá, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, vậy đánh người tám mươi đại bản đi,” cũng dùng ánh mắt thâm tình nhìn y, “...Trẫm cũng là không đành lòng.”

Sở Kiên lập tức thống khoái nói, “Thần cam nguyện bị phạt!”

“Vậy được rồi,” Long Tuấn Hạo thầm thở dài, lười biếng phân phó, “Người tới, đem thứ kia trong tầm cung của trẫm ra đây, nga, thuận tiện mang Long ý đến luôn,” Nói xong liền quay đầu nhìn một y tá vẫn đang chờ ra bên cạnh, ngữ khí cũng trở nên hòa hoãn không ít, “Ngoan, đi pha cho trẫm chén trà.”

“À? A... Nga...” Y tá kia ngơ ngác nhìn Long Tuấn Hạo, lại nhìn sang vị tướng quân đang mang về mặt tuyệt vọng đợi hành hình, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người vài lần, bỗng nhiên rất muốn ôm bọn họ mà rống, gia, hay là tôi giới thiệu các ngài đi Hollywood đi? Được không? Được không? Tuyệt đối có thể lấy được giải Oscar cho diễn viên nam chính xuất sắc nhất a a a!

Mọi người không mất bao lâu liền đi tìm được thứ mà Long Tuấn Hạo nói, cứ nhiên chính là thanh đại bản dùng để đánh người của thời cổ đại, ngay cả đến băng ghế để nằm úp sấp lên cũng có. Một bác sĩ vừa tới không lâu cảm thấy cực kỳ khó hiểu, liền đưa tay kéo áo người bên cạnh, “Cậu ta... Ý tôi là Hoàng thượng, tại sao ngài ấy lại có thứ này?”

“Anh nói cái này?” Người kia giơ tấm đại bản trên tay lên, trả lời, “Nga, là thế này, khi Hoàng thượng vẫn còn là Vương gia, thường xuyên kêu muốn đem người khác ra đánh bản tử, viện trưởng nói cậu ta chính là quá chấp nhất chuyện này, không bằng cứ chiều theo ý cậu ta, kết quả là ngày hôm sau, cha mẹ của cậu ta, nga, chính là Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu, liền cho người đem tới, nghe nói đều là dựa theo nguyên bản mà làm, ngay cả trọng lượng cũng không hề thua kém.”

“Thì ra là thế.” Vị bác sĩ nọ gật gật đầu, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy Sở Kiên đã nằm ngay ngắn trên ghế chờ bị phạt, còn Long Tuấn Hạo thì đã ngồi trên cái ghế khắc hoa văn của mình và bắt đầu chậm rãi thưởng trà rồi.

Đánh hay là không đánh, đây là cả một vấn đề.

Bọn họ nhìn Long Tuấn Hạo, thầm nghĩ hoàng mệnh không thể trái a, tiếp theo lại nhìn Sở Kiên, bối cảnh của người này cũng không phải bọn họ có thể chọc, lỡ như thật sự có chuyện gì... Tất cả đều không dám nghĩ nữa.

Long Tuấn Hạo đặt ly trà xuống, ngẩng đầu, đưa mắt quét một vòng, sau đó “sách” một tiếng, “Đều đứng thất thần làm cái gì, đánh đi.”

Vẻ mặt của Sở Kiên cũng là hiên ngang lắm liệt, “Đúng, đánh, không được thủ hạ lưu tình! Tội thần cam nguyện bị phạt!”

Đôi mắt của Long Tuấn Hạo hơi híp lại, “Ân, đều nghe thấy được đi? Đánh cho ta!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ, dù sao cũng là cậu ta tự nguyện, liền quyết tâm đưa đại bản lên cao, bắt đầu đánh. Bất quá, bọn họ cũng không dám thật sự nặng tay, nhưng cho dù là vậy đi nữa, tám mươi đại bản cũng đủ cho vị tướng quân này phải nằm liệt giường vài ngày.

Nhưng hiển nhiên, bọn họ đã đánh giá thấp khả năng diễn xuất của vị tướng quân này. Mỗi một lần đánh xuống, Sở Kiên đều kêu to ra tiếng, đến mức mà có người ở đây khi đi bệnh viện chờ vợ của mình sinh nở, một người sắp làm cha khác cũng đang ngồi ngoài phòng chờ, vừa giữ lấy trái tim yếu ớt đang đập kịch liệt vừa khen, anh thật là bình tĩnh quá. Người nọ lập tức nhìn ra xa, trả lời, thế này đã ăn nhằm gì, tiếng kêu thảm hại hơn nữa, tôi cũng nghe qua rồi.

Tiếng kêu mà anh ta nói, chính là của Sở Kiên lúc này.

Nhờ tiếng kêu gào đầy thảm thiết này ban tặng, tất cả mọi người trong viện an dưỡng đều tập trung lại trong cái sân nhỏ này, đến cả mỹ nhân tóc dài cũng ngừng xướng khúc, nghiêng người tựa vào tường, cười tủm tỉm nhìn cảnh trước mắt.

Cô Thần vừa trở về liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Anh mặc áo khoác trắng, hai tay đút trong túi áo, kinh ngạc nhìn những gì đang xảy ra trước mắt, sau đó chuyển tầm nhìn sang người toàn thân quý khí đang nhàn nhã ngồi uống trà ở trung tâm của đám đông. Cô Thần hơi nghiêng đầu hỏi người bên cạnh, “Đây là có chuyện gì?”

“Nga, này a, nghe nói Sở tướng quân của chúng ta chiến bại, Hoàng thượng đang trách phạt hần.”

“Sở tướng quân, chiến bại... Hoàng thượng?” Cô Thần nhướn mi, không khỏi bật cười, “Cách gọi này bắt đầu từ lúc nào thế?”

“Người không biết... A?” Người nọ nói xong, quay đầu lại, vừa nhìn thấy anh liền nở nụ cười, “Thì ra là bác sĩ Cô, cuối cùng anh cũng về nước

rồi sao?”

“Đúng vậy a,” Cô Thần đáp lời, tiếp tục nhìn người đang ngồi trên ghế, “Tôi chỉ mới đi hơn một tháng, sao lại thành ra như vậy? Nếu tôi nhớ không nhầm, bệnh trạng của cậu ta lúc trước tựa hồ không giống như bây giờ.”

“Nga, chuyện này nói rất dài...”

Cô Thần lắng lắng nghe, vừa muốn gật đầu nói câu thì ra là thế, thì nghe thấy một thanh âm khác phát ra từ đằng sau, “Oa... Oa... Này, đây là...”

Anh quay đầu lại, chỉ thấy một người vốn mang khuôn mặt bài tú lơ khơ, chính là một bệnh nhân khác khiến biết bao nhiêu bác sĩ y tá phải đau đầu, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn hình ảnh phía trước. Sau một lúc lâu, cậu ta bỗng nhiên đưa tay lên che ngực.

Cô Thần nghĩ đại khái người bệnh chịu không nổi kích thích, vừa muốn gọi người khác đến đưa cậu ta về phòng, bỗng nhiên lại thấy cậu ta đưa tay ôm lấy mặt, sau đó có thanh âm đứt quãng truyền ra, “Quá, quá kinh khủng, quá kinh khủng... Cuộc sống của nhân loại, thật sự là không thể chấp nhận được a... Người ta vẫn là nên quay về biển cả tìm phụ vương thì hơn...”

Nói xong, cậu ta liền quay người chạy ra khỏi hiện trường, hai tay vẫn còn bưng kín mặt, Cô Thần ngơ ngác nhìn theo thân ảnh kia dần biến mất nơi góc tường, sau đó, chưa đầy vài phút đã nghe thấy tiếng thứ gì rơi xuống nước, đồng thời, có tiếng người hét hoảng gọi to, “Nhanh lên, có ai không, lại có bệnh nhân rơi xuống nước nữa a a a!”

“...”

Bên này, Long Tuấn Hạo thỏa mãn nhìn người khác giáo huấn sinh vật hẳn thống hận nhất một trận rồi nhanh chóng nâng về phòng, nhất thời cảm thấy cực kỳ thư sướng. Vẫn giữ nụ cười trên mặt, hẳn đứng dậy chuẩn bị

trở về phòng, vừa chuyển mắt lại nhìn thấy Cô Thần đang đứng trong đám người vây xem, cả người lập tức trở nên cứng đờ.

“Không phải đâu...” Hãn dụi dụi mắt, liếc mắt về phía đó, xong lại tiếp tục dụi mắt, cuối cùng, hãn do do dự dự bước qua, “Tướng quân, là người sao? Người cũng đến đây?” Người này không phải ai khác, chính là vị tướng quân đã ra lệnh cho binh lính bắt hãn, gián tiếp hại hãn té xỉu rồi đến đây! Khuôn mặt này dù có hóa thành tro hãn vẫn có thể nhận ra, được rồi, tuy rằng... tuy rằng cũng là do hãn có ý đồ gây rối, muốn khiến y chú ý đến hãn trước...

Mọi người ở đây đồng loạt ngẩn ra, sau đó đưa mắt sang nhìn Cô Thần, ý tứ thể hiện rất rõ ràng —— Anh cũng là tướng quân? Chiến thắng hay chiến bại, nếu là chiến bại... vậy cũng phải đánh bản tử a?

Cô Thần yên lặng nhìn lại bọn họ —— Tôi vừa mới trở về, làm sao biết được cậu ta đang nói ai?

Tất cả âm thầm nháy nháy mắt —— Viện trưởng nói, làm việc phải luôn chiều theo ý của bệnh nhân, anh cứ nhận đi.

“...” Cô Thần quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, do dự một chút rồi gật đầu, “Đúng là ta.”

“Đúng là người thì tốt rồi...” Long Tuấn Hạo nói xong, đột ngột vung quyền đánh tới, “Mẹ nó, bản vương đã thề, nếu ông trời còn để bản vương gặp lại người, bản vương nhất định phải đánh người một trận bầm dập, dù là nương người cũng tuyệt đối nhận không ra, người chịu chết đi a a a!”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thị Tầm Tướng Quân

Trong khoảnh khắc rơi xuống, đại não của Cô Thần vẫn còn đang suy nghĩ – tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

Anh cực kỳ tự tin với thân thủ của mình, tuyệt đối không bao giờ có chuyện vừa bị người ta đánh một cái đã ngã lăn ra đất, chỉ có điều, đây lại là sự thật, cho nên, Cô Thần liền tự động tổng kết nguyên nhân. Anh cảm thấy lý do chính là do bản thân mình đã quá sơ suất, quá khinh địch mà ra, có ai ngờ con người nhìn qua có vẻ nhu nhược yếu đuối kia lại có khí lực lớn đến nhường này?

Ấn tượng về người này trong trí nhớ của anh vẫn còn dừng lại ở hơn một tháng trước, nên chẳng thể nào đoán được cậu ta lại trở nên bạo lực như vậy, hơn nữa, khi hỏi anh, trong đáy mắt vị Hoàng thượng ấy rõ ràng còn mang theo thứ cảm xúc mơ hồ nào đó, khiến anh cảm thấy hình như cậu ta có tình cảm đặc biệt với mình, thế nên, càng không tưởng tượng được ngay sau đây người này bỗng nhiên nổi điên đánh tới.

Huống chi... Huống chi, nếu xét đến tình huống xấu nhất, với cái danh “Tướng quân” bỗng dưng mà có này, đại bại trở về, Long nhan thịnh nộ thì chỉ cần gọi người lôi ra chém là được, cần gì Hoàng thượng phải đích thân động thủ a, đúng không... Cho nên, tóm lại, dưới ảnh hưởng của nhiều nhân tố “không có khả năng” như vậy, biểu tình trên mặt anh trong suốt quá trình ngã bẹp xuống đất là trở mắt ra.

Thế nhưng, anh chịu kinh hách không có nghĩa là Long Tuấn Hạo sẽ thu tay lại. Hiện giờ, phong nền phía sau người vừa soán ngôi Hoàng thượng

này là cảnh lửa cháy hừng hực, hai mắt tóe lửa nhìn chăm chăm vào anh, bộ dạng như thể anh đang thiếu tiền cậu ta chưa trả, sau đó, cậu ta bổ nhào lên người anh, vung nắm tay lên, định tiếp tục đánh.

Các bác sĩ cùng y tá xung quanh vội vàng chạy tới ngăn cản, vừa đê Long Tuấn Hạo lại, vừa không ngừng khuyên bảo. Cô Thần nằm trên mặt đất, lẳng lặng lắng nghe bọn họ riu rít, từ “Hoàng thượng bớt giận, Cô tướng quân dù sao cũng là trọng thần trong triều...”, “Cô tướng quân lúc nào cũng trung thành và tận tâm với Hoàng thượng” đến “Hiện giờ Cô phủ chỉ còn lại cô nhi quả mẫu”, “Bốn đời Cô gia đều trấn thủ phương Bắc, tinh trung báo quốc”, “Cô gia một nhà trung liệt”... thì chính anh cũng không nhịn nổi phải rút rút khóe miệng, trong lòng nói, mấy người căn bản muốn nói đến Dương tướng quân chứ nào phải Cô tướng quân, có đúng không? Đừng tưởng là tôi không biết mấy người đang nói đến Dương gia tướng!
(*)

(*)Dương gia tướng: tiếng tôn xưng dòng họ Dương của danh tướng Dương Nghiệp thời Bắc Tống. Gia tộc của ông đã cống hiến cho nhà Tống hầu hết các thành viên của gia đình, bảo vệ đất nước khỏi sự xâm lấn của các bộ tộc phương Bắc. Dòng họ Dương gia tướng được nhắc đến trong rất nhiều tác phẩm văn học, truyện tranh, điện ảnh ... như một gia tộc có truyền thống trung nghĩa [gần đây nhất hình như là bộ phim Thiếu niên Dương gia tướng (2006), không biết có ai xem chưa nhỉ :”>]

Long Tuấn Hạo vừa đánh xong một quyền kia, trong lòng cũng thoải mái không ít, mà hiện tại, cậu cũng không thể cử động để ra tay thêm lần nữa, liền chậm rãi thu lại lửa giận, cúi đầu nhìn người đang nằm bẹp trên mặt đất. Người này tóc ngắn, làn da cũng trắng hơn trước rất nhiều, khuôn mặt tuấn nhã cùng ngũ quan đoan chính, trong mắt thiếu đi một chút uy nghiêm, so với trước kia càng có vẻ ôn nhu, cũng càng mê người hơn.

Cô Thần cảm nhận được ánh mắt của Long Tuấn Hạo nên cũng giương mắt lên nhìn. Cổ áo của cậu vì động tác lúc này nên hơi mở rộng một chút, lộ ra làn da trắng nõn như bạch ngọc thượng đẳng, khiến người khác không nhìn được nghĩ thử vươn tay sờ một chút, đầu cúi thấp khiến cho mấy sợi tóc khê rũ xuống trán, từ góc độ của anh còn có thể thấy được trên mái tóc mềm mại của cậu như được phủ một tầng sáng ấm áp của ánh mặt trời ban trưa, ánh nhìn đặc biệt chuyên chú khiến cho cả người đều có vẻ an tĩnh lại, lúc này nhìn thấy anh đang nhìn mình, liền bắt đầu cười rộ lên.

Khuôn mặt của Long Tuấn Hạo vốn đã tinh xảo, hiện giờ cười rộ lên lại càng dễ câu đi hồn phách của người khác, Cô Thần không nhìn được mà ngừng thở, chỉ nghe cậu cười nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói, “Thôi, từ khi đến đây bản vương đã suy nghĩ cẩn thận, có gì thì cứ nói thẳng ra là tốt rồi, việc gì phải khiến cho mọi thứ phức tạp lên...”

Cô Thần vẫn ngây ngốc nhìn nụ cười nhẹ của Long Tuấn Hạo. Thật lâu về sau, anh vẫn thường xuyên nhớ lại chuyện xảy ra vào ngày hôm nay, người này quần áo xộc xệch, bị một đám y tá bác sĩ đè xuống, tình trạng quả thật không thể nói là tốt lắm, lại chẳng hề để ý, cúi đầu mỉm cười nói chuyện với anh, khí tức trầm ổn, cao quý từ người cậu khiến cho toàn bộ những tiếng ồn ào xung quanh đều như lắng đọng lại.

“Tướng quân, bản vương có chuyện cần nói với người, hơn nữa, bản vương rất nghiêm túc,” Long Tuấn Hạo nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh, chậm chậm nói rõ từng chữ, từng chữ một, như là sợ anh không nghe được, “Ta thích tướng quân, đã thích từ rất lâu về trước, ta muốn được cùng tướng quân sống bên nhau mãi mãi.” Nửa câu sau, cậu chuyển sang xưng hô “ta”, rất rõ ràng lại cực kỳ nghiêm túc.

Cô Thần vẫn còn đang thất thần, sau đó rơi vào trạng thái còn ngu ngốc hơn lúc này, tiếp nữa thì... anh cảm thấy thân thể mình đang từ từ cứng lại, sau đó, từng tắc từng tắc vỡ vụn thành mảnh nhỏ, bay theo làn gió, qua thật lâu sau mới mở được miệng, “... Há?”

Một mảnh im lặng bao trùm bốn phía, tiếp theo, tất cả bác sĩ cùng y tá đều đồng loạt buông lỏng cánh tay đang đè Long Tuấn Hạo ra, rồi đồng loạt lùi về phía sau một bước dài, trầm mặc nhìn hai người, trên mặt mang theo vẻ suy tư cùng bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra quan hệ giữa hai người là thế này sao...

Thì ra chức vị tướng quân của anh là dựa vào nhan sắc chứ không phải là năng lực a...

Nói thế thì... anh chính là thị tẩm tướng quân, phải không?

Họa loạn cung đình a ~ Tôi nói a... Chẳng lẽ Vương gia cũng bởi vì anh bỏ cậu ấy đi nên mới quyết định soán vị đó sao?

Huh... Cậu ấy đánh anh là tại anh, tại anh... bỏ cậu ấy đi kết hôn có đúng không?

Trên trán Cô Thần cơ hồ nổi lên một sợi gân xanh, trừng mắt nhìn bọn họ đầy tức giận. Mấy người cũng biết tôi vô tội mà đúng không? Mấy người hẳn là biết tôi vừa mới trở về, mấy người đều là bác sĩ chứ có phải bệnh nhân đâu, đầu óc đều rất tỉnh táo có đúng không? Đúng không?!

Long Tuấn Hạo thấy anh không trả lời, thử gọi một tiếng, "...Tướng quân?"

Cô Thần rốt cuộc cũng quay sang nhìn cậu, vội ho khan một tiếng, "Hoàng thượng... Ngài có thể di giá khỏi bụng của vi thần trước không?"

"Người gọi ta là gì?" Long Tuấn Hạo khẽ cau mày. Hắn từng soi gương qua, khuôn mặt này của hắn không có gì khác biệt so với trước đây, người này cho dù không biết hắn là Vương gia, cũng sẽ gọi hắn là "ác ôn" như trước a, "Rốt cuộc người có biết ta là ai không?"

Cô Thần có chút do dự, nghĩ thầm, nếu như anh lắc đầu liệu có bị người này lôi ra chơi đùa đánh đập nữa không? Không, dù có bị đánh thật cũng chẳng sao, nhưng nếu như cậu ta bị chuyện này kích thích khiến bệnh tình nghiêm trọng hơn thì cực kỳ không tốt... Anh đành nhìn người phía trên, gật đầu vô cùng thành khẩn.

“Vậy sao người lại gọi ta là Hoàng thượng? Lúc trước người rõ ràng không gọi ta như thế, trước kia người đối xử với ta vô cùng tàn tệ, còn muốn bắt ta ném vào đại lao, chẳng lẽ người không nhớ sao?”

Cô Thần khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm, gia, ta thật sự không biết ngài đang nói trước kia là lúc nào a, trước khi ra nước ngoài ta cũng chưa từng nói chuyện với ngài, kỳ thật chúng ta cũng không tính là người quen biết a, nhất định là ngài nhận nhầm người rồi, nhất định là lầm rồi a a a!

Cô Thần liếc nhìn những người xung quanh cầu cứu tiếc là những người đó tiếp tục yên lặng nháy mắt với anh – Viện trưởng nói, mọi việc phải... Anh đành ngậm ngùi quay lại, khụ một tiếng, thành khẩn nhìn Long Tuấn Hạo, “Kỳ thật, ta mất trí nhớ...”

Mọi người đồng loạt vỗ đùi, ngừ!

Long Tuấn Hạo giật mình, “...Người mất trí nhớ?”

Cô Thần gật gật đầu.

“Không đúng,” Long Tuấn Hạo nhíu mày, “Nếu như người mất trí nhớ thật thì vì sao vừa rồi ta hỏi người có phải Tướng quân hay không thì người lại gật đầu? Hơn nữa, lúc ta hỏi người có biết ta là ai hay không người cũng gật đầu?”

Cô Thần yên lặng nhìn sang các bác sĩ chung quanh, bộ bệnh nhân bình thường đều có thể suy luận logic như vậy sao? Thật ra cậu ta không hề bị bệnh đúng không?

Mọi người tiếp tục ngửa mặt nhìn trời.

“...” Cô Thần nhận mệnh, quay đầu lại, “Không, ta mơ hồ nhớ rõ ta là Tướng quân, trừ việc đó ra, ta chỉ nhớ rõ...” Hãn nghiêm túc nhìn chăm chú vào người đang ngồi phía trên mình, “Chỉ nhớ rõ khuôn mặt của người...”

Mọi người lại vỗ đùi, càng ngườ!

Long Tuấn Hạo lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, chẳng lẽ Tướng quân vì truy bắt hãn mà đuổi luôn đến đây rồi sao? Hãn hết hoảng giật mình đứng dậy, quay đầu bỏ chạy. Kỳ thật, hãn là người rất nhát gan, nhất là mỗi lần đối mặt với vị Tướng quân này, cổ khí tức uy nghiêm toát ra từ người y khiến hãn cảm thấy sợ hãi, huống chi ấn tượng mà hãn để lại cho y thật sự là... Hãn sợ, sợ một ngày kia người này sẽ đột nhiên nhớ ra, khi đó, hãn cần phải làm gì đây...

Hãn hoảng hốt đi lại chung quanh phòng ngủ, một y tá chạy theo đến nơi, thấy thế, cẩn thận tiến đến dò hỏi, “Hoàng thượng... Ngài có khỏe không?”

“Ta hỏi người,” Long Tuấn Hạo bắt ngay lấy tay cô, “Một người phải làm sao mới có thể nhớ đến những chuyện trước đây?”

Cô y tá này cũng nằm trong đám người vây xem ngoài kia, nghe cậu hỏi vậy liền an ủi, “Chỉ cần nhìn thấy người trọng yếu nhất của mình là có thể nhớ ra, Hoàng thượng, ngài cứ yên tâm.”

Bốn vương chính là không muốn hãn nhớ lại a... Long Tuấn Hạo không có cốt khí, hấp hấp mũi, tiếp tục hỏi, “Thế... thế phải làm sao mới có thể khiến một người mất đi trí nhớ?”

“Mất trí nhớ?” Cô y tá nghĩ nghĩ, “Bình thường thì nếu như đầu bị chấn thương nặng thì có thể mất trí nhớ.”

Đầu bị chấn thương nặng... Đầu bị chấn thương nặng... Trong lòng Long Tuấn Hạo lập đi lập lại cụm từ này, đột nhiên, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ngay chiếc bản tử hay dùng để đánh người đẽ ở góc phòng, hẳn nhất thời do dự... Nếu như lấy thứ này đập vào đầu Tướng quân... Hẳn sẽ lại mất trí nhớ sao...

Người y tá bày ra bộ dáng ngây thơ, nghiêng đầu nhìn hẳn, "...Hoàng thượng?"

Long Tuấn Hạo đột nhiên hoàn hồn, hít sâu một hơi, lấy thêm can đảm, cầm lấy bản tử, xông thẳng ra ngoài.

Y tá miệng há hốc hình chữ "O", thật lâu sau mới giật mình thét lên, vội vàng chạy theo, "Từ từ, Hoàng thượng... Ngài muốn làm gì a... Ngài bớt giận a a a..."

Bên này, Cô Thần cuối cùng cũng được người kéo lên khỏi mặt đất, "Bác sĩ Cô, anh vẫn ổn chứ?"

"Nga, không có chuyện gì." Cô Thần kinh ngạc nhìn về phía xa xa, "Vì sao cậu ta lại chạy thế?"

Mọi người đồng thanh đáp, "Không biết, có thể là cảm động đến bật khóc chẳng..."

"Hả?"

"Cho nên nói vẫn là bác sĩ Cô lợi hại a!"

"Đúng thế nha, bác sĩ Cô thật là thông minh, thật là điềm tĩnh nha~"

"Bác sĩ Cô không hổ danh là bác sĩ nổi tiếng a!"

Cô Thần khiêm tốn mỉm cười, "A, quá khen, quá khen." Anh vừa nói xong câu đó liền thấy mấy người đứng trước mặt bỗng nhiên đông cứng

người, đồng tử loạn chuyển không ngừng, trong lòng nhất thời có dự cảm không tốt, cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy người vừa vội vã chạy đi đang phóng như bay trở về, không chỉ thế, trên tay cậu ta còn cầm theo một thứ nhìn vô cùng quen mắt, vẻ mặt cực kỳ kiên định.

“...” Cô Thần nói, “Bệnh nhân tâm thần giết người thì không tính là phạm pháp đúng không?”

“Đúng thế...” Mọi người yên lặng gật đầu.

“...” Cô Thần lại nói, “...Chẳng lẽ mọi người không sử dụng biện pháp bảo vệ nào sao?”

“À...” Mọi người nhìn phía xa, “Viện trưởng nói, mọi chuyện cần phải lấy...”

Cô Thần quay đầu bước đi, “...Tôi muốn từ chức.”

“Tướng quân!” Lúc này Long Tuấn Hạo liền chạy nhanh đến, chặn ngay trước mặt anh. Cậu nhìn gương mặt quen thuộc này, do dự một lúc sau rốt cuộc quyết định mở miệng, vung bản tử lên, “Tướng quân, người... Người có thể để bản vương dùng thứ này đánh người một cái không?”

“...” Cô Thần nhìn độ dày của bản tử, “...Người bình thường nhất định sẽ không đồng ý, đúng không?”

Long Tuấn Hạo cứng lại trong một giây, sau đó chớp mắt đầy vô tội nói, “Ta đây là muốn giúp người khôi phục trí nhớ a, thật a...”

“Thì ra là thế...” Cô Thần nhìn ra phía xa, chấp nhất của người này đối với anh không phải ở mức độ bình thường a.

Long Tuấn Hạo vừa thấy đại sự sắp sửa hoàn thành hai mắt liền sáng rực, còn chưa kịp mở miệng liền thấy người trước mặt bỗng nhiên thành khăn

nhìn hẳn, vô cùng bi thống cất lời, “Thật ra ta không phải là tướng quân, ta cũng không mất trí nhớ, cho nên càng thêm không cần khôi phục trí nhớ. Ngài thật sự đã nhận nhầm người rồi, mong ngài hãy tha cho ta đi... A a a ...!!!”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thật Giả

Long Tuấn Hạo vút bản tử xuống thảm, ủ rũ ngã bẹp xuống giường, vùi mặt vào chiếc gối đầu mềm mại. Lúc này, phía sau vang lên tiếng mở cửa rất nhỏ. Cậu ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cô Thần đang đứng đó, cười hiền lành với mình. Long Tuấn Hạo nhìn chăm chú vào gương mặt quen thuộc kia một lúc rồi lại trở về tư thế cũ.

Khuôn mặt tươi cười đầy hòa ái của mình chẳng mang lại chút tác dụng nào khiến biểu tình của Cô Thần trở nên cứng nhắc, anh cảm thấy hình như việc này có liên quan vô cùng mật thiết tới con mắt đang xanh tím, bèn lập tức điều chỉnh lại tâm tình, đút hai tay vào túi áo blouse trắng, thong thả bước đến, ngồi xuống bên cạnh cậu, khẽ cười: “Này, tôi thật sự không cố ý lừa gạt cậu đâu.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục vùi đầu vào gối, chẳng buồn để ý đến anh. Cô Thần vừa cười, vừa gọi “này” một tiếng thì nghe thấy âm thanh rầu rĩ phát ra từ trên giường: “Người lừa gạt tình cảm của ta...”

Khóe miệng Cô Thần co rút, lại nghe người kia rầu rĩ nói tiếp: “Ta không giống người. Người là tướng môn hổ tử (con cái tướng gia, đời đời tài giỏi), còn ta từ nhỏ thân thể đã không tốt, dù đã đến tuổi xuất quan kiến phủ (hoàng tử đến tuổi ra ở phủ ở riêng), mẫu hậu và hoàng huynh vẫn cứ xem ta như hài tử, giữ lại trong cung. Trước kia, người từng cứu ta, nhưng người đã sớm quên. Ta... ta thích người đã lâu rồi, nhưng vẫn không dám nói với người, cho đến khi... đến khi nghe mọi người nói người phải ra biên quan đánh giặc, liền đến cầu mẫu hậu cho ta ra ngoài, rốt cuộc lại dùng biện pháp ngu xuẩn...”

Cô Thần lẳng lẳng nghe, cúi đầu nhìn mái tóc mềm mại của cậu.

“Không phải ta cố ý đùa giỡn cô nương ấy, nhưng lại không biết phải nói với người thế nào... đến khi tỉnh lại thì đã đến cái nơi quỷ quái này mất rồi, lúc ta mới nhìn thấy người thực sự rất rất vui, thế nhưng người lại bảo người không phải tướng quân...”

Cô Thần thăm thở dài, thì ra bệnh tình của cậu ta đã nghiêm trọng đến mức này, ngay cả nội dung của toàn vở kịch đều đã nghĩ đầy đủ. Rốt cuộc là cậu ta điên thật hay điên giả đây?

“Thế...” Anh nghĩ nghĩ. “Nếu không, cậu cứ xem tôi như tướng quân đi?”

Long Tuấn Hạo buồn bực hừ một tiếng: “Người không phải hãn, người còn lừa ta... Không ai dám gạt ta...”

Cô Thần lại nghĩ một chút, rồi nhỏ giọng đề nghị: “...Có cần đánh bản tử không?”

Long Tuấn Hạo lại hừ một tiếng, rầu rĩ không nói tiếng nào.

Cô Thần đợi một lát, cúi đầu nhìn người đang nằm úp sấp trên giường, rốt cuộc vẫn không nhìn được đưa tay xoa xoa đầu cậu, hai mắt nhất thời híp lại thích thú, ân, xúc cảm thật tốt, anh lại nhìn nhìn vùng da trắng nõn lộ ra sau cổ áo, duỗi ngón tay ra sờ sờ, tiếp tục cảm thán trong lòng, con nhà giàu có khác, da dẻ được bảo dưỡng tốt ghê. Anh không kiềm được hết sờ sờ lại vuốt vuốt một hồi, sau đó rất nhanh phát hiện lửa giận của người vốn đang nằm yên lẳng trên giường ngày càng bốc cao, nếu như đây là trong phim hoạt hình thì lúc này trên đầu cậu nhất định nổi đầy gân xanh hình chữ thập ().

Anh đành từ từ rút tay về, cùng lúc đó Long Tuấn Hạo tức giận, xoay người, ngồi bật dậy. “Tiện dân, đầu của bản vương là nơi người muốn sờ là

sờ sao...”

Vốn dĩ từ khi Long Tuấn Hạo xuyên qua đến giờ luôn mang trên mình phong phạm hoàng gia, thân phận tôn quý không ai dám mạo phạm, lúc này đương nhiên cảm thấy vô cùng bất mãn, liền giận dữ ngồi dậy xem ai dám can đảm coi rẻ người có quyền uy nhất là mình, nhưng khi gương mặt quen thuộc kia đập vào mắt, lửa giận liền giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào mà tắt ngấm. Cậu theo bản năng hít hít mũi, bộ dáng cực kỳ ủy khuất cùng không cam lòng.

Cô Thần thu tay lại, lùi về phía sau vài bước tránh cho người này bỗng nhiên bạo tẩu đánh người, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của cậu, anh liền manh, khẽ cười rồi nghiêng người, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt của ai kia. “Trước đây tại sao tôi lại không phát hiện cậu đáng yêu như thế nhỉ?”

Long Tuấn Hạo nhìn gương mặt quen thuộc kia đang ngày càng phóng đại, tạm thời không so đo tội nhéo mặt vương gia với anh nữa, cảm môi nghĩ nghĩ: “Cỗ thân thể này trước kia như thế nào?”

“Cả ngày tự giam mình trong phòng không nói một câu, luôn lo sợ, cảnh giác với bất kì thứ gì tới gần, giống như là...” Cô Thần nhìn đôi mắt xinh đẹp của cậu từ từ nói. “Tựa như đang sợ hãi hay tránh né cái gì.”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc: “Sợ cái gì?”

Cô Thần bình tĩnh nhìn cậu một lát, cười cười, buông lỏng tay. “Này... Ai biết được.”

Long Tuấn Hạo xoa xoa khuôn mặt bị nhéo đến đau, vừa rồi hẳn đột nhiên thấy khí chất người trước mắt dường như thay đổi, nhưng hẳn cũng không biết là thay đổi chỗ nào, đang vô cùng ngạc nhiên thì ngoài cửa vang lên giọng nói ngọt ngào của một y tá. “Khởi bẩm hoàng thượng, ngoài cửa có sứ thần xin yết kiến, muốn tiến cống Transformers.”

Transformers! Hai mắt hấn lập tức sáng lên, thời khắc báo thù rốt cuộc đã tới, hấn muốn tiêu diệt hết những người này, nga ha ha ha, hấn chỉnh trang lại quần áo rồi ngồi lại bên giường, khụ một tiếng, trầm giọng nói: “Tuyên.”

“Vâng.”

Vừa dứt lời thì thấy một nam nhân mặc quần áo công nhân tiến vào, trong tay ôm một cái hộp lớn. Anh ta nhìn nhìn Long Tuấn Hạo, vừa rời ở ngoài cửa anh đã được nghe qua một chút về tình hình của người này, biết được cậu ta tính khí táo bạo, liền đem hộp đặt trên thảm, rồi liếc nhìn cậu, thật cẩn thận nói: “Thỉnh hoàng thượng xem qua.”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc nhìn chiếc thùng, nghĩ thầm rằng, tại sao nó nhỏ dữ vậy? Chẳng lẽ bên trong còn có huyền cơ gì khác sao? Cậu nhảy từ trên giường, xuống, tùy ý phất phất tay, ném câu: “Ban thưởng” liền cho nam nhân lui ra ngoài.

Người nọ thật cao hứng đi ra ngoài, sau đó giữ cô y tá cạnh bên lại hỏi: “Cậu ta nói ban thưởng, hoàng thượng nói có thưởng, phần thưởng là gì vậy?”

Cô y tá này bình tĩnh nhìn anh ta, đẩy đẩy kính mắt. “Ý hoàng thượng chính là anh có thể an toàn rời khỏi đây.”

“...”

“Đừng có không cam lòng như thế, tính tình hoàng thượng thật sự không tốt, cậu ta còn mới vừa đánh một người tám mươi bản tử.” Cô y tá này nói xong, duỗi ngón tay ngọc ngà ra chỉ chỉ: “Không tin anh có thể đi xem, Sở tướng quân bây giờ vẫn đang nằm trên giường kêu khóc.”

Người nọ do do dự dự đi qua mở cửa nhìn xem, thì thấy có một người đang nằm úp sấp trên giường lớn, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc lóc vô

cùng thâm. “Thần có tội a, thần có tội... Thần cầu xin Hoàng thượng cho phép được cầm binh chinh phạt phản quân lần nữa, bù cho hổ thẹn ngày trước, trọng chấn hùng phong. Ngao!...”

Anh ta run lên, vội vàng rút đầu về, lúc đang rời đi thì thấy một đám người đang mang một người toàn thân ướt đẫm chạy vội qua, người được mang còn không ngừng nói: “Người ta... Người ta không muốn ở trên đất liền nữa, nhân loại thật sự quá kinh khủng, quá kinh khủng, ô ô ô... các người hãy thả người ta đi đi... Thả đi...”

Cổ anh ta cứng ngắc xoay theo hướng bọn họ đi, tiếng cô y tá lúc này nhẹ nhàng vang lên sau tai. “Thấy rồi chứ, người này cũng là bị khí thể của hoàng thượng dọa cho sợ hãi đến biến thành như vậy.”

Người nọ lại run lên, nắm lấy trái tim yếu ớt tưởng chừng như sắp vỡ vụn, “Kia... tôi đây...”

“Cho nên nói vận khí của anh cũng không tệ lắm.”

“Đúng Đúng!” Người nọ cấp tốc gật đầu, vội vàng chạy như điên ra khỏi viện an dưỡng, để lại một vệt khói bụi thật dài phía sau. Cô y tá nhìn theo, gật gật đầu nghĩ, người này về sau sợ sẽ không dám tới đây nữa.

Bên này, Long Tuấn Hạo sau khi mất sức của chín trâu hai hổ mới mở được cái hộp kia, lấy đồ vật bên trong ra. “Này...” Hắn đi bước vòng quanh Transformers một vòng, nghĩ thứ này mặc dù giống, nhưng sao vẫn thấy là lạ ở chỗ nào. Hắn xoa xoa cằm, rồi đột nhiên đứng lại, tay chỉ ra ngoài phòng ngủ, vênh váo phân phó với Transformers. “Tiến lên, hủy nơi này đi cho bản vương.”

Im lặng ——

Long Tuấn Hạo nhẹ nhàng cau mày, quả nhiên vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, hắn suy tư một chút, chột cúi người thấp giọng hỏi. “Vì sao người

không đi? Ngoan, nghe lời, chỉ cần người hủy nơi này đi, cái gì ta cũng có thể cho người, được không?”

“...”

Cô Thần luôn luôn đứng bên cạnh nhìn, giờ phút này thấy vậy không khỏi ngẩn ngơ, vội ho nhẹ một tiếng. “Kia, cậu thích Transformers à, tôi cũng rất thích, mô hình này làm rất khá, là đồ tốt.”

Long Tuấn Hao đại ra, quay đầu lại nhìn anh, sau một lúc lâu mới mở miệng một cách tội nghiệp, thanh âm mơ hồ có chút ghen ngào “...Mô hình?”

Bộ dáng cậu lúc này thật sự rất đáng thương, Cô Thần không chịu được lập tức gạt đầu.

Long Tuấn Hạo hít hít mũi. “...Vậy, vậy Transformers thật ở đâu?”

Cô Thần ngơ ngác một lát, rốt cuộc thì anh phải trả lời như thế nào? Theo như anh thấy thì người này sợ sẽ không thể chịu nổi thêm đả kích, nếu ăn ngay nói thật không biết sẽ gây ra kết quả gì, dù sao, anh cũng đang là bác sĩ, mà sau này nghề nghiệp chính cũng là bác sĩ, hẳn là cần phải có điểm y đức mới được.

Long Tuấn Hạo thật thông minh, nhìn nhìn bộ dáng trầm mặc của anh, lại nhìn nhìn mô hình trên mặt đất... Nhất thời khóc không ra nước mắt. “Trên đời này không có Transformers có phải hay không...” Hắn đã nói rồi mà, thứ lợi hại như vậy làm sao có thể tồn tại...

Cô Thần không khỏi đưa tay xoa xoa đầu cậu, không nghĩ người này lại có thể thích Transformers đến vậy, anh an ủi. “Không sao, cậu còn có mô hình mà, đồ thật quá lớn cũng quá nguy hiểm, mô hình vẫn tốt hơn.”

“Ai nói thế.” Long Tuấn Hạo khoanh tay trước ngực, hất cằm nói. “Bản vương còn muốn dùng nó để hủy diệt cái viện an dưỡng này mà.”

Khóe miệng Cô Thần lại co rút, cậu rớt cuộc hận viện an dưỡng này đến mức nào a, hận đến mức muốn dùng Transformers để hủy nó.

Long Tuấn Hạo không để ý tới phản ứng của Cô Thần, bởi vì hẳn rất cuộc hiểu vì sao cha mẹ của cỗ thân thể này lại bỏ mặc hẳn ở đây, thì ra bọn họ cho rằng bệnh của hẳn chưa hết. Hẳn hàm hực ngồi xuống giường. Xem ra hẳn cần phải tích lũy một chút tri thức của nơi này, như vậy lần sau hẳn sẽ có thể thành công thuyết phục cha mẹ của cỗ thân thể này mang hẳn đi.

Cô Thần thấy cậu tức giận, cười cười đi qua. “Hoàng Thượng, nếu không có việc gì, vi thần xin cáo lui.”

Anh nói xong, quay người bước đi, Long Tuấn Hạo vội vàng gọi lại: “Đợi một chút, người...” nhìn gương mặt quen thuộc này, do dự một chút rồi hỏi: “Người tên gì?”

“Cô Thần” Cô Thần thì thấy người trên giường há to miệng. Anh kinh ngạc hỏi lại. “Có vấn đề gì sao?”

“Có.” Long Tuấn Hạo chỉ chỉ chính mình. “Ta là Long Tuấn Hạo.”

“Tôi biết.”

“Không không.” Long Tuấn Hạo lắc đầu. “Ý của ta muốn nói là ta lúc trước cũng đã tên là Long Tuấn Hạo, sau này cũng là Long Tuấn Hạo, Mà tên của tướng quân cũng là Cô Thần, người cũng gọi là Cô Thần... Người hiểu ý của ta không?”

Thế không phải vô nghĩa sao, cậu không gọi là Long Tuấn Hạo thì gọi là gì... Cô Thần không nói gì, anh từ đầu vẫn luôn âm thầm quan sát người này, rốt cuộc vẫn phải kết luận, không lẽ người này thật sự điên rồi sao?

Long Tuấn Hạo chờ mong nhìn anh. “Hiểu không?”

“Cho nên ý của người là muốn nói, tôi chính là tướng quân?” Cô Thần theo bản năng nhìn cây bản tử trên mặt thảm, không phải người này còn muốn đánh anh đấy chứ? Sự chấp nhất của cậu ta với tướng quân rốt cuộc sâu đậm đến mức nào a?

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, rồi chột nhứ mày. “Nhưng người không phải hẳn...”

Cô Thần gật đầu không nói, im lặng chính là câu trả lời tốt nhất.

Long Tuấn Hạo nhụt chí nói: “Quên đi, người đi đi, ai, đúng rồi, người người phụ trách là ai?” Bác sĩ và y tá ở viện an dưỡng này có rất nhiều, nhưng mỗi người đều chỉ chuyên môn phụ trách một bệnh nhân, cho nên mặc dù đều là y tá, nhưng phụ trách mỹ nhân tóc dài thoải mái hơn rất nhiều, mà phụ trách Sở Kiên sẽ mệt hơn rất nhiều, bởi vì mức độ phát tác bệnh của hai người này không giống nhau.

Cô Thần cười nhìn hẳn. “Cậu.”

Đáy lòng Long Tuấn Hạo run lên, nhưng thật ra lại cảm thấy yên tâm rất nhiều, hẳn nhìn nhìn chăm chăm khuôn mặt kia, dòng suy nghĩ bay xa đến nơi nào đó, đột nhiên hỏi: “...Người... thích ta không?”

Cô Thần đối diện với cậu, nếu nói người này đang nhìn anh, chẳng bằng nói cậu ta thông qua anh để nhìn một người khác.

Long Tuấn Hạo đột nhiên hoàn hồn, thầm nghĩ mình thật sự bị ma chướng rồi. Hẳn nhìn bộ dạng trầm lặng trước mặt, hỏi một cách thấu hiểu: “Không thích đúng không?”

Cô Thần do dự, khẽ ừ.

Long Tuấn Hạo cười thán một tiếng: “...May là người không phải tướng quân.”

Cho nên người cự tuyệt ta không phải là hãn.

Cô Thần rũ mắt nhìn cậu, người này khi cười lộ lên sẽ tạo cho người khác cảm giác hoa lệ, nhưng lần này trong sự hoa lệ ấy lại mang theo một tia cảm xúc khác, tuy rằng rất nhạt, nhưng lại thành công khiến anh vứt đi ý niệm trong đầu, tiếp tục bảo trì im lặng, sau đó chợt nhớ đến một câu chuyện cười:

Bệnh nhân nữ: Bác sĩ Lam, anh có yêu em không?

Bác sĩ Lam trầm tư một hồi lâu (vì không muốn đả kích bệnh nhân tránh cho bệnh tình chuyển biến xấu): ...Quan hệ của chúng ta là bác sĩ cùng bệnh nhân, bởi vì em bị bệnh cho nên anh phải chăm sóc, chiếu cố thật tốt cho em... (vì không tạo đả kích cho người bệnh, sau khi giải thích vòng vo một hồi, bác sĩ Lam rốt cuộc cũng nói xong).

Bệnh nhân nữ: Bác sĩ Lam, ý của anh là anh không yêu em?

Bác sĩ Lam (có khổ mà không thể nói): Ừ...

Bệnh nhân nữ: Thật may quá... Người em yêu chính là bác sĩ Trần...

Anh không khỏi bật cười.

Cô Thần chậm rãi đi qua. “Tôi kể cho cậu nghe một chuyện cười, để cậu phổ cập tri thức, tránh cho sau này mắc phải sai lầm giống vậy.”

“Hà?”

“Cứ nghe là được!”

“Nha...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bản Vương Chính Là Bệnh Thần Kinh

Sau khi khổ cực nhồi một đống kiến thức về khoa học kỹ thuật vào đầu, Long Tuấn Hạo rốt cuộc cũng biết hôm đó bản thân mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng và cấp thấp đến mức nào, chẳng trách nào cha mẹ của khối thân thể này tiếp tục ném hăn ở lại chỗ này. Sau khi rút được kinh nghiệm xương máu, hăn sai người mang văn phòng tứ bảo (gồm bút, nghiên, giấy, mực) đến, tiêu tiêu sái sái viết ra bốn chữ “Học vô chỉ cảnh” (ý nói việc học không có điểm dừng, nghĩa tương đối giống với “biển học vô bờ”) thật to treo trên tường phòng ngủ, dùng cái này để nhắc nhở chính mình.

Mà cứ sau mỗi lần vui đầu học tập, hăn lại càng thêm kiên định tín niệm của mình, đó là lần sau, hăn nhất định có thể cùng cha mẹ đi ra ngoài. Có hy vọng cùng mục tiêu, hăn càng có động lực học tập, tri thức tích lũy mỗi ngày càng khiến hăn cảm thấy tự tin. Tâm trạng như vậy khiến hăn cảm thấy cả người thư sướng, đồng thời cho dù nhìn cái gì cũng thấy nó thuận mắt hơn hăn ngày thường.

Nhìn nhìn lại cuộc sống của hăn bây giờ, mỗi bữa ăn đều được người hầu hạ đến nơi đến chốn, học mệt mỗi còn có y tá dịu dàng bóp vai, ân cần hỏi han, bưng trà rót nước, mỗi ngày còn có thể nhìn thấy Cô Thần, tuy không phải người mà hăn đã từng quen biết, nhưng được nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia thật sự là không tồi, ít ra có thứ để ngắm cũng còn hơn không, cuộc sống như thế... Long Tuấn Hạo chậm rãi thả quyển sách trên tay xuống, kỳ thật đúng là không tồi.

Hắn biết, sau khi rời khỏi đây, tất nhiên hắn sẽ gặp rất nhiều chuyện phức tạp hơn, nguy hiểm hơn, sẽ không còn ai đối xử với hắn như đại gia nữa, dù vậy, hắn cũng sẽ không thay đổi quyết tâm của mình. Phần kiên trì này không phải chỉ vì bị đám sinh vật ở đây bức ra, còn là vì ngạo khí khắc sâu trong linh hồn hắn từ những ngày thơ bé.

Hắn đường đường là Vương gia, người từ nhỏ đến lớn luôn được người khác phụng trong lòng bàn tay, thì làm sao có thể chịu được chuyện bị đối đãi như một kẻ điên cơ chứ?

“Vương gia, bữa trưa đã chuẩn bị xong rồi.” Trong lúc Long Tuấn Hạo vẫn còn đang xuất thần thì cửa phòng bật mở, thanh âm ngọt ngào của y tá cũng theo đó truyền vào trong.

Long Tuấn Hạo ừ một tiếng, sau mấy lần cường điệu, những bác sĩ y tá trong viện an dưỡng lại quay về gọi hắn là “Vương gia”, bất quá là bọn họ lý giải theo kiểu khác mà thôi —— Vương gia sau khi tìm được tình yêu đích thực, quyết định cùng Cô tướng quân tử tử trọn đời, thật sự không thể gánh vác trọng trách kéo dài huyết mạch cho hoàng thất, cho nên cam nguyện nhường lại đế vị, từ đó về sau ngày ngày cùng Cô tướng quân làm một đôi thần tiên quyến lữ.

Hắn đã sớm quen với chuyện mấy người này thường xuyên động kinh, cũng không thèm để ý, chính là lén nhìn Cô Thần, thấy người kia cũng là một bộ không sao cả liền mặc kệ bọn họ nghĩ gì thì nghĩ. Trong lúc hắn đang vui đầu ăn cơm thì từ ngoài hành lang, một giọng nữ thanh thúy, quen thuộc vang lên, truyền vào trong phòng, “Con a ~ mẹ đến đây ~”

Long Tuấn Hạo nhảy dựng lên, vội vàng ném đôi đũa trên tay xuống rồi chạy ra mở cửa, cùng lúc đó, mẹ của hắn, Hạ Hạm đại mỹ nữ vừa vịn đến trước phòng, hắn lập tức ngọt ngào gọi, “Mẹ ~”

“Con a ~ mẹ rất nhớ con a ~”

Long Tuấn Hạo liền chân chó cọ cọ đi đến gần bà, cười nịnh nọt, “Mẹ ~ nhớ con thì mẹ đón con về nhà đi, vậy thì mỗi ngày mẹ con mình đều có thể nhìn thấy nhau ~ “

Những lời này quả thật nói trúng tâm khảm của Hạ Hạm, bà nhất thời đỏ mắt, “Mẹ cũng nghĩ như vậy, chờ con khỏe lại mẹ sẽ đưa con về nhà... Nhất định...”

“Mẹ, con khỏe mà, con thật sự rất khỏe.” Long Tuấn Hạo lập tức xuất ra tất cả vốn liếng, khóc lóc, ăn vạ, làm nũng, quyết tâm đả động Hạ Hạm cho bằng được.

Ban đầu, Hạ Hạm cũng không tin, nhưng có lần làm mẫu trước đó của chồng, bà có thể làm một vài thí nghiệm đơn giản với con, Long Tuấn Hạo sớm có chuẩn bị, đương nhiên thuận lợi quá quan. Thế là, Hạ Hạm lại nhất thời đỏ mắt, kinh ngạc nhìn Long Tuấn Hạo, “Con của mẹ khỏe rồi... khỏe rồi...”

Long Tuấn Hạo vội vàng gật đầu, “Phải, mẹ, con khỏe rồi.”

“Thật tốt quá, thật sự là quá tốt...” Hạ Hạm nghẹn ngào, vòng tay ôm lấy cổ của Long Tuấn Hạo.

Long Tích vừa mới vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng ấm áp như thế, trên khuôn mặt của ông vẫn không có biểu tình gì. Hạ Hạm thấy ông tiến vào liền chạy đến cạnh chồng, “Ông xã, con của chúng ta khỏe rồi, lần này là thật sự, em đã thử...” Bà thuật lại mọi chuyện một lần, cuối cùng cao hứng đến chảy nước mắt, “Ông xã, chúng ta rốt cuộc có thể đưa con về nhà rồi.”

Long Tích lặng lặng nghe, giương mắt nhìn Long Tuấn Hạo. Long Tuấn Hạo bỗng nhiên có chút run rẩy, nói thật, hấn tương đối sợ cha của thân thể

này, y quá thâm trầm, khiến người khác nhìn không ra y đang nghĩ gì.

Long Tích suy tư một chút, khẽ ừ rồi quay người bước ra khỏi phòng, Long Tuấn Hạo cắn môi, yên lặng ôn lại tri thức trong đầu một lần, nghĩ thầm, đến đây đi, lần này bản vương không sợ người.

Long Tích nhanh chóng trở lại, đưa món đồ vừa cầm về cho Long Tuấn Hạo.

Ánh mắt của Long Tuấn Hạo lập tức sáng lên, hẳn biết thứ này, chính là “di động” đã nhìn thấy qua vô số lần trên tivi a, thật sự là di động a, là công nghệ cao mà thế giới kia của hắn tuyệt đối không có a! Rất thần kỳ! Hắn nuốt nuốt nước miếng, run rẩy đưa tay nhận lấy, nghĩ thầm, phải trấn định, phải trấn định, thắng bại chính là quyết định vào lúc này!

Long Tích nhìn bộ dạng của con mình, lạnh nhạt gật đầu, “Chúng ta đi làm thủ tục xuất viện cho con, bạn bè cũ của con có gửi tin nhắn đến, xem trước đi.” Nói xong, Long Tích liền kéo Hạ Hạm ra ngoài, Long Tuấn Hạo ở phía sau lén lút nhìn theo, xác nhận bọn họ đi về hướng phòng viện trưởng liền cao hứng rụt đầu vào phòng, hưng phấn đến mức hận không thể lập tức đi đốt pháo ăn mừng. Hắn cúi đầu nhìn di động, biểu tình đặc ý bắt tay vào nghiên cứu, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Không bao lâu sau, cửa phòng lại mở ra, là Hạ Hạm, Long Tuấn Hạo lập tức khôi phục bộ dạng lạnh nhạt, hưng phấn nơi đáy mắt được che giấu vô cùng cẩn thận, Hạ Hạm ôn nhu hỏi, “Đọc tin nhắn của bạn gửi đến chưa?”

Long Tuấn Hạo ra vẻ trấn định, gật đầu.

Hạ Hạm lại hỏi, “Trả lời lại chưa?”

Long Tuấn Hạo lại ra vẻ trấn định gật đầu.

“Ừ, vậy là tốt rồi,” Hạ Hạm đi qua, sờ sờ đầu Long Tuấn Hạo, ghen ngào nói, “Con a, chịu khổ rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng đưa con về nhà, chờ mẹ đi ký tên nha.”

Long Tuấn Hạo học cha của thân thể này, bình tĩnh “ừ” một tiếng, sau đó nhìn theo bóng lưng của Hạ Hạm cho đến khi bà khuất khỏi tầm mắt thì tiếp tục cúi đầu nghiên cứu, đáy mắt tràn ngập tò mò. Hắn nghịch cái di động một lúc, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu hắn rời đi thì làm sao gặp lại được Cô Thần, tiếp theo, nhìn nhìn thứ mình đang cầm trên tay liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

“Cô Thần!”

Thanh âm bao hàm sự vội vàng, không nở, thâm tình... nhiều cảm xúc như vậy đan xen cùng một chỗ, nhân viên của viện an dưỡng nghe được, sau một thoáng trầm mặc liền vội vàng tách ra hai bên, tạo thành một con đường rộng mở để Vương gia có thể bước thẳng đến trước mặt tướng quân nhà hắn. Cô Thần nao nao, chậm rãi quay đầu lại, tiểu ý ôn hòa vẫn treo nơi khóe miệng.

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm vào Cô Thần, mắt không nháy lấy một cái, thấy y cả người đều có một tầng nắng nhàn nhạt bao phủ, giống như đang đứng trong một vầng sáng chói mắt, có vẻ cực kỳ không chân thật. Điều này khiến hắn không khỏi bước đi nhanh hơn, đến cuối cùng thì hắn gần như đã chạy đến chỗ y. Hắn biết người này không phải tướng quân, lại không biết tại sao bản thân cảm thấy bối rối khi phải rời đi nơi này.

Mọi người xung quanh đồng loạt quay sang nhìn hai người bọn họ, ánh mắt phát sáng như đèn pha, là muốn như thế nào, ôm sao? Sau đó thì sao, ôm hôn sao? Tiếp theo có phải sẽ [xôn xao ——], đầu tiên là [xôn xao ——] rồi lại [xôn xao ——] sao? Có phải hay không?

Nhất thời xung quanh trở nên im lặng, Long Tuấn Hạo thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của chính mình. Hăn và Cô Thần đối diện nhau, khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng gần, lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên hí khúc, “Mời quân vương uống rượu nghe Ngu Cơ ca, để điệu vũ bà sa xóa tan mọi muộn phiền ...” (*)

Cước bộ của Long Tuấn Hạo dừng một chút, sau đó tiếp tục đi.

“Thành bại hưng vong chỉ trong nháy mắt, thả tâm uống rượu trên ghế dài ...” (*)

Hăn lại dừng một chút, chỉ nghe thanh âm bên tai càng trở nên thê lương uyển chuyển, liền trực tiếp phát điên, gân xanh nổi lên quay đầu lại nhìn mỹ nhân tóc dài đang đứng ở hành lang nhìn ra ngoài, “Điều dân lớn mật! Hát “Bá Vương biệt Cơ” người muội, người mới tự vận, cả nhà các người đều tự vận! Ai dạy hăn hát bài này? Ném ra ngoài chém cho bản vương!”

Nhân viên phụ trách vội vội vàng vàng chạy đến bên cạnh mỹ nhân tóc dài khuyên, “Gia, chỗ này thu nhập không tốt, chúng ta đến nơi khác hát đi, đến nơi khác đi a...”

“Đúng vậy a gia, ngài ngẫm lại kết cục của vị Sở tướng quân kia một chút...”

Mỹ nhân tóc dài thê nhưng lại không hát tiếp, cũng không thèm để ý Long Tuấn Hạo đang phát điên, mà là cười tủm tỉm tiếp tục nhìn hai người kia, sau đó đưa tầm mắt hướng về phương xa, tiểu ý nơi khóe miệng trở nên càng sâu.

Long Tuấn Hạo không còn ai làm phiền, nhanh chóng đã đến trước mặt Cô Thần, cầm lấy cánh tay y, hỏi, “Cô Thần, số di động của người là bao nhiêu?”

Cô Thần nhất thời có chút kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn thấy thứ nằm trong tay người kia liền có chút hiểu rõ, khen, “Quả nhiên là kẻ có tiền, cái di động đồ chơi mô phỏng này vừa tung ra thị trường chưa đầy nửa tháng, giá cả cao đến biến thái, không nghĩ đến lần này cha mẹ cậu đến thăm lại mua cho cậu.”

Long Tuấn Hạo cứng đờ người, hai chữ “mô phỏng” không ngừng chấn động trong não bộ...

Cô Thần kinh ngạc nhìn Long Tuấn Hạo, đưa tay quơ quơ trước mặt cậu, “Này...” Anh đợi một lúc vẫn không thấy cậu ta có phản ứng gì, liền phối hợp cầm lấy cái di động đồ chơi kia, đem số của mình lưu vào đó, “Ai, quả nhiên là công nghệ cao. Ừ, tốt lắm, cậu cầm lại được rồi.”

Long Tuấn Hạo trầm mặc, đưa tay ôm ngực, hốc mắt đỏ bừng, hẳn cảm thấy trái tim của mình đang vỡ thành từng khối. Cô Thần lại lần nữa đưa điện thoại ra trước mặt hẳn, rồi cười cười xoa đầu hẳn, “Không có gì, tiện tay mà thôi, không cần cảm động đến mức này.”

Long Tuấn Hạo trầm mặc thật lâu mới dờ dẩn quay lại nhìn về phía cổng chính của viện an dưỡng, lần trước hẳn còn có thể nhìn thấy quá trình ô tô chạy đi, lần này lại chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen nho nhỏ đang dần dần khuất khỏi tầm mắt. Hẳn sục sục mũi, nghẹn ngào nói, “Hỗn đản... Kẻ lừa đảo... Đê tiện, quá hèn hạ...”

Cô Thần nhìn theo tầm mắt của Long Tuấn Hạo, lúc này mới phát giác không đúng, sau đó nghĩ đến bộ dáng vội vã của người này mới rồi... Anh thử hỏi, “Ừm... Không phải cậu nghĩ đây là đồ thật chứ...?”

Long Tuấn Hạo trầm mặc nhìn Cô Thần, sục sục mũi đầy tội nghiệp, cả người đã lâm vào tình trạng hỗn loạn.

“...”

“Người cũng cho là ta bị bệnh thần kinh có phải không?”

“...”

“Đúng, bản vương chính là bệnh thần kinh!” Long Tuấn Hạo nổi giận, khó chịu rồi. Hắn quay đầu bước đi, chợt nhìn thấy một y tá phụ trách chăm sóc mỹ nhân tóc dài liền đưa tay bắt người.

Y tá kia run run nói, “Vương, Vương, Vương gia... Không, không, không phải ta...”

“Cái gì không phải người?”

“Khúc kia... không phải ta dạy...”

“Ai hỏi người chuyện đó...” Long Tuấn Hạo tận lực nở nụ cười hòa ái, “Thả lỏng, bản vương chỉ là muốn kể cho người nghe một chuyện cười. Nghe nói, có một kẻ bị bệnh thần kinh, không biết hắn lấy đâu ra một khẩu súng, sau đó gặp được một người trẻ tuổi trong ngõ hẻm. Hắn không nói hai lời liền dùng súng chĩa vào đầu người kia, hỏi “một cộng một bằng mấy”? Người trẻ tuổi kia sợ hãi, trầm tư một lúc rồi nơm nớp lo sợ trả lời, bằng hai. Kẻ bị bệnh thần kinh không chút do dự, bóp cò bắn chết y, sau đó dùng súng tiếp tục chĩa vào lồng ngực đã lạnh như băng của người kia, nói “Người biết nhiều lắm”. Ân, nói xong rồi.”

Cô y tá định phối hợp cười vài tiếng, nhưng còn chưa kịp làm thì đã nghe Vương gia mở miệng nói tiếp, cười tủm tỉm, chậm rãi nhấn từng chữ một, “Ân, hiện tại người nói cho ta, một cộng một bằng mấy?”

Cô lập tức nhớ đến đoạn chuyện cười kia, nhất thời khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ nếu trả lời bằng hai, có phải mình cũng xong đời không? Cô có thể mơ hồ nhìn ra Vương gia tâm tình không tốt, giận chó đánh mèo, thế nhưng tại sao đối tượng lại là cô a, vì sao a a a!

Cô do dự một lúc, sau đó hai mắt nhắm lại, sáng suốt giả vờ hôn mê.

Long Tuấn Hạo “sách” một tiếng, bông y tá kia ra, tiếp tục đi. Lúc này, lại có một người xuất hiện, chính là mặt bài tú lơ khơ, thế là hăn đề y lại, hỏi, “Một cộng một bằng mấy?”

Bài tú lơ khơ kinh ngạc, nghĩ nửa ngày mới nức nở nói, “...Không biết.”

“Không biết?” Long Tuấn Hạo nhìn y bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ, “Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không biết, vậy người còn sống để làm gì?!”

Bài tú lơ khơ tiếp tục ghen ngào, giống như cô vợ nhỏ đang bị chồng ức hiếp, “Ta, ta, ta không thể sống sao?”

“Không thể,” Long Tuấn Hạo tiếp tục khinh bỉ, “Người sống rất vô giá trị.”

Bài tú lơ khơ nghĩ nghĩ, phi thường nghiêm túc gật đầu, “Đúng, người nói quá đúng!” Nói xong quay đầu bước đi, sau đó nhảy xuống hồ nước, khiến những người xung quanh bị dọa đến hô to gọi nhỏ.

Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, quay đầu tiếp tục đi. Tất cả mọi người nhanh chóng tránh xa, không dám bước lên trêu chọc Long Tuấn Hạo, nhất thời, trong khoảnh sân nhỏ kia chỉ còn lại Cô Thần.

Cô Thần bất động thanh sắc nhìn người kia. Trong khoảng thời gian này, anh quan sát vậy cũng đủ rồi, trước kia còn có thể nhìn ra cậu ta giả bệnh, mà lần này trở về, anh lại không nhận ra rốt cuộc là điên thật hay tỉnh. Anh tự hỏi thật lâu, rồi mới lấy di động của mình ra, bấm một dãy số, “Này, là tôi. Tôi xác nhận người nọ thật sự điên rồi, ý của các người thì sao? A...” Anh cười nhẹ, “Các người thật đúng là tâm ngoan thủ lạt a...”

Chú thích:

(*)

劝君王饮酒听虞歌, 解君愁舞婆娑

...

成败兴亡一刹那, 宽心饮酒宝帐

Phiên âm:

Khuyến quân vương ẩm tửu thính ngư ca, giải quân sầu vũ bà sa

...

Thành bại hưng vong nhất sát na, khoan tâm ẩm tửu bảo trướng tọa

宝帐 – bảo trướng: Theo mình hiểu thì nó là loại ghế mà có màn rủ hai bên, khi cần thì buông xuống làm giường ngủ trong doanh trại ấy.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đại Phòng

Long Tuấn Hạo vô cùng khó chịu, cậu cảm thấy tình cảm của mình đã bị thương tổn vô cùng nghiêm trọng. Dưới ánh nhìn sợ hãi của mọi người, Long Tuấn Hạo phản hận trở về phòng, ném chiếc di động trên tay xuống đất, tức giận đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại đập phá vài thứ trong phòng.

Một đám người run rẩy ở ngoài, không dám tiến lại gần, vúi lấy khung cửa, thật cẩn thận ló đầu vào xem. Sau khi nhìn thấy tình trạng của Long Tuấn Hạo lúc này, bọn họ càng thêm sợ hãi, đồng thời lo lắng không biết Vương gia của bọn họ có vì lẫn quẩn trong lòng mà đi tự sát hay không. Sau khi thương nghị, cả đám quyết định đi tìm Cô tướng quân, ôm lấy đùi anh, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

“Cô tướng quân a, bất hảo a, anh hãy nhanh đi khuyên nhủ a, bằng không lát nữa Vương gia nhà anh đi tìm cái chết thì nửa đời còn lại của anh phải sống trong cô độc a!”

“Cô tướng quân, anh cứu những kẻ đáng thương này đi! Nếu Vương gia thực sự xảy ra chuyện gì thì chúng tôi đều bị Viện trưởng đuổi ra khỏi nhà a a!”

“Đúng vậy a, đến lúc đó phải đi lưu lạc đầu đường, vận khí tốt đầu nhập Cái Bang, vận khí không tốt sẽ phải khuất vu âm uy, bị người bán vào thanh lâu cùng tiểu quan quán a a a!”

“Người ta không muốn bị bán a, người ta sống là người của Vương phủ, chết là ma của Vương phủ, Cô tướng quân, anh phải làm chủ cho chúng ta

a!”

...

Cô Thần co rút khóe miệng, kiên nhẫn nghe bọn họ khóc xong, sau đó chậm rãi hỏi, “Sao các người không tự đi khuyên?”

Mọi người đồng loạt run rẩy, co rúm cùng một chỗ, nước mắt lưng tròng nhìn anh, “Chúng, chúng tôi sợ a, không dám vào...”

Cô Thần chỉ chỉ chính mình, “Thế tôi dám vào sao?”

Mọi người lại đồng loạt gật đầu, “Vương gia đối xử với anh không giống với người khác nha... hai người dù sao cũng là phu thê, dù về sau Vương gia có nạp thiếp thì anh vẫn là đại phòng a tướng quân.”

Cô Thần híp mắt lại, bỗng nhiên nở nụ cười nghiền ngẫm, bẻ bẻ ngón tay, chậm rãi bước về phía họ. Mọi người chỉ thấy gió lạnh từng trận thổi qua, thân thể run lên như cây sậy.

Cô Thần chăm chú nhìn bọn họ trong chốc lát, sau đó trịch thượng hỏi, “...Đại phòng?”

Mọi người lập tức run run sửa miệng, “Vương gia là đại phòng nhà ngài, hẳn mới là đại phòng, không phải ngài.”

Cô Thần lúc này mới thỏa mãn xoay người, hai tay đút vào túi áo, tao nhã bước đi, chậm rãi hướng tới phòng ngủ của Long Tuấn Hạo. Anh vừa vào cửa liền nhìn thấy vị Vương gia nào đó đang đi đi lại lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ phần nô, kết hợp với mái tóc xoắn xoắn, thật giống như một con mèo nhỏ đang tạc mao, càng nhìn càng cảm thấy buồn cười, thế là anh cứ đứng yên ở cửa, không buồn lên tiếng.

Vị Vương gia kia đi đi lại lại một hồi, cuối cùng cũng phát hiện có người vào phòng, liền giương mắt lên nhìn, tiếp đó vội vàng lấy tay xoa trán, loạng choạng chạy về phía giường lớn.

Cô Thần khẽ giật mình, sau đó mới ý thức được, này giờ cậu ta cứ đi tới đi lui như vậy nên chóng mặt rồi. Anh cảm thấy người này sau khi phát điên trở nên vô cùng đáng yêu, quả thật là đáng yêu hơn trước kia rất nhiều, sau đó liền bước lên dìu cậu. Long Tuấn Hạo theo bản năng muốn tránh đi, thế nhưng hai chân lại không chịu nghe cậu sai sử, chân này vấp phải chân kia, cơ thể mất đi thăng bằng, lão đảo nghiêng sang một bên, trực tiếp ngã vào lòng Cô Thần.

Cô Thần vội vàng đỡ lấy, hương thơm đặc biệt thoảng qua chóp mũi, xúc cảm nơi tay vô cùng mềm mại, anh cúi đầu, chỉ thấy một đoạn xương quai xanh duyên dáng như ẩn như hiện dưới cổ áo xộc xệch rộng thùng thình, chợt lóe qua rồi biến mất, trong đầu anh không hiểu sao lại hiện lên bốn chữ “giai nhân trong ngực”, nhất thời cảm thấy vô cùng rung động.

Phải mất một lúc lâu, Cô Thần mới bình ổn lại suy nghĩ của mình, dìu cậu ngồi xuống giường, bất đắc dĩ nói, “Cậu đúng là đủ ngu ngốc a.”

“Người mới ngu ngốc, cả nhà người đều ngu ngốc.” Long Tuấn Hạo theo bản năng rống trả, sau đó cúi đầu, tiếp tục xoa trán, đợi đến khi đã cảm thấy không choáng váng nữa mới lười biếng liếc nhìn anh một cái, hàm hừ chất vấn, “Người đến xem một kẻ bị thần kinh như ta làm cái gì?”

Cô Thần ngồi xuống bên cạnh, ôn hòa nhìn cậu, cũng không trả lời mà hỏi, “Tôi có khi nào nói cậu bị thần kinh sao?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục lằm bằm đầy bất mãn, “Ánh mắt của người nói như thế!”

“Nga,” Cô Thần gật đầu, tùy ý nói, rồi bỗng nhiên đưa tay nâng cằm cậu lên đối diện với mình, “Vậy cậu nói xem, trong ánh mắt tôi hiện đang viết

gì?”

Long Tuấn Hạo giương mắt nhìn anh, đáy mắt người này trừ vẻ ôn hòa ra thì không còn gì nữa, một chút tâm tình khác cũng không có, cậu không khỏi kéo kéo khóe miệng.

Cô Thần thật sự rất thích xem bộ dạng úy khuất mà không dám lên tiếng của cậu, cười cười bẹo má, “Hạo Hạo ngoan, không khóc.”

Long Tuấn Hạo theo thói quen run rẩy một chút. Kể từ khi nhận thức, hẳn luôn không thích người này gọi hắn là “Vương gia”, sau khi biết được việc này, y liền không nói hai lời, bắt đầu gọi hắn là “Hạo Hạo”, nghe thân thiết đến nỗi khiến hắn hoàn toàn không có thói quen, mà Cô Thần lại nói, nghe nhiều rồi sẽ quen, và cứ thế mà gọi luôn cho tới giờ, khiến toàn bộ bác sĩ và y tá trong viện an dưỡng đều nhìn y với ánh mắt vô cùng sùng bái.

Long Tuấn Hạo vuốt ve tay anh, bẹo miệng rầu rĩ nói, “Khi nào ta mới có thể ra khỏi chỗ này?”

“Đợi cậu hết bệnh, tất nhiên là có thể ra ngoài rồi.” Cô Thần ôn nhu đáp, bỗng nhiên có chút không muốn cậu khôi phục. Căn cứ vào quan sát của anh, mặc dù người này thỉnh thoảng lên cơn động kinh, nhưng những lúc khác, cách suy nghĩ cùng óc logic vẫn rất tốt, chỉ cần khi nói chuyện không chạm đến một số chỗ mẫn cảm của cậu ta thì cũng không khác gì người bình thường, cho nên, anh thực ích kỉ hy vọng người này có thể vĩnh viễn đều như thế, bởi vì anh thích bộ dạng hiện tại của cậu, vả lại, nếu cậu thật sự khôi phục bình thường... Ánh mắt Cô Thần trầm xuống – Đến lúc đó, anh phải làm gì đây?

Long Tuấn Hạo tất nhiên không chú ý tới sự biến hóa trong mắt anh, bởi vì sau khi nghe xong câu kia, cậu đã trực tiếp tạc mao, “Ta không bệnh! Các người mới có bệnh, tất cả các người đều có bệnh, cả cái viện an dưỡng này ngoài ta ra chẳng có ai bình thường!”

Xem đi, chạm đến đề tài mẫn cảm rồi... Cô Thần hoàn hồn, vội vàng thuận mao, “Ừ, cậu không bệnh, không có bệnh.”

Long Tuấn Hạo hận nhất là thái độ có lệ này của bọn họ, tặc mao càng thêm dữ dội, “Ta thật sự không có bệnh!”

“Đúng đúng đúng, cậu thật sự không có bệnh!”

Long Tuấn Hạo vội vàng vỗ ngực, thuận thuận khí, qua một hồi mới bình ổn hô hấp, lạnh lùng liếc nhìn Cô Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không có chuyện gì là không làm được, ngày mai bản vương sẽ trèo tường, bản vương cũng không tin không ra được chỗ này! Hừ! Bản vương không muốn tiếp tục cùng đám điều dân các người sống chung một chỗ nữa, bản vương muốn tự lực cánh sinh!”

Cô Thần nhú mắt lại, “Không được phép ra ngoài!” Trong lòng hẳn có chút bất đắc dĩ, vị này, lúc không bệnh thì giả bệnh, trốn vào viện an dưỡng vì tránh né những người đó, lúc bệnh thật rồi thì suốt ngày tìm cách chạy ra ngoài – chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Khí tức của người bên cạnh có chút nặng nề, con người vốn luôn ôn hòa cũng trở nên lãnh ngạnh, Long Tuấn Hạo nhất thời giật mình, chỉ cảm thấy người trước mắt trong chớp mắt như đã bị tướng quân nhập vào, khiến hẳn khó mà phân biệt được thật hay giả.

Cô Thần đỡ lấy cằm cậu, kéo sát vào mặt mình, “Nghe thấy rõ không?”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc nhìn Cô Thần, nghĩ thầm rằng, đây là tướng quân a tướng quân, chính là tướng quân hẳn ngày nhớ đêm mong a a a!

Cô Thần cũng giật mình, anh nhìn chất lỏng rơi trên tay mình, tiếp đó theo dấu vết chảy xuống của nó nhìn lên, mặt không chút thay đổi, rút một tấm khăn giấy đưa cho cậu.

Long Tuấn Hạo ngây ngô cầm lấy, tiếp tục ngẩn người.

Cô Thần buông cậu ra, lấy khăn giấy lau tay, rớt cuộc nhin không được phải mở miệng, "...Cậu lau nước miếng trước đi."

"Hả? À..." Long Tuấn Hạo dùng khăn giấy lau vài cái, lại tiếp tục nhìn xem. Cô Thần cũng không giống như mấy ngày đầu bị cậu nhìn chăm chú đến nổi da đầu đều run lên, trái lại, vô cùng cao hứng, cười hỏi, "Đẹp không?"

Long Tuấn Hạo ngây ngốc cười gật đầu, "Đẹp a đẹp, tướng quân..."

Cô Thần vốn đang nghe rất vui vẻ, nhưng đợi đến hai chữ cuối cùng lập tức đen mặt, hóa ra đối tượng mà người này si ngốc này giờ không phải là mình sao? Anh chậm rãi điều chỉnh cảm xúc, trở lại bộ dáng ôn hòa như trước, cười dịu dàng nhìn cậu, nghĩ thầm rằng, cho cậu tiếp tục si a tiếp tục si.

Long Tuấn Hạo quả nhiên cảm thấy khác biệt, rất nhanh liền bừng tỉnh khỏi mộng đẹp, tiếc hận vô cùng, phải chi lúc này tranh thủ chiếm chút tiện nghi thì tốt rồi, coi như mộng đẹp viên mãn. Ai ai thờ dài, cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, hăn quyết định đi phơi nắng, liền đứng dậy xuống giường, trước khi đi vẫn không quên vỗ vai Cô Thần vài cái, ném một câu, "Đa tạ diễn xuất!" rồi quay đầu bước ra ngoài.

Cô Thần cương ở trên giường không nhúc nhích, phải mất một lúc mới kịp hoàn hồn, sau đó bắt đầu đi đi lại lại trong phòng.

Long Tuấn Hạo mang theo khuôn mặt tươi cười hướng về phía tiểu viện, những người mà cậu lướt qua đều không khỏi âm thầm cho Cô Thần một ngón tay cái, nghĩ thầm, sức mạnh của tình yêu quả thật là vĩ đại a, nhanh như thế liền dập tắt lửa giận của Vương gia, đúng là nhân tài a nhân tài.

Long Tuấn Hạo chậm rãi bước dọc theo hành lang, chợt thấy phía trước có rất nhiều người, Sở Kiên, mỹ nhân tóc dài cùng đám tùy tùng của bọn họ đều có mặt, hẳn không khỏi tò mò bước tới, “Các người đang làm gì thế?”

Mọi người quay đầu lại, vừa thấy rõ người tới là ai, đồng loạt nín thở, đáy lòng lộ một tiếng, đều nghĩ không tốt rồi. Sở đại tướng quân hôm nay vừa mới bình phục, thuận lợi xuống giường liền bày biện một cái sạp trong tiểu đình để bắt mạch cho người ta, bọn họ vừa rồi là tới để phối hợp cho hẳn chẩn bệnh, mà mỹ nhân tóc dài thì đang rảnh rỗi đứng tựa vào lan can bên đình nhìn về phía xa, cũng không để ý đám tùy tùng của mình đều đã kéo sang xem bệnh, bộ dáng vô cùng thoải mái thanh nhàn. Vì thế, có thể nói hai người này ở cùng một chỗ thì quả thật là bình an vô sự.

Thế nhưng, điều kiện tiên quyết là Long Tuấn Hạo đừng có đến a, Sở Kiên không cần nói, mỹ nhân tóc dài vừa rồi cũng khiến cậu ta nổi giận a, mọi người đều biết vị Vương gia này tính khí táo bạo, nếu như xảy ra chuyện gì... Kẻ không hay ho chính là bọn họ a a a.

Mọi người vội vàng chạy đến bên người chủ tử của mình, ra sức khuyên nhủ, “Gia, nơi này phong thủy không tốt, chúng ta đến chỗ khác đi, nhé?”

Mỹ nhân tóc dài vẫn đứng đó mỉm cười, không nhúc nhích, bạn nhỏ Sở Kiên thì đặc biệt đơn thuần, ngậm một ngón tay, tròn mắt hỏi, “Vì sao?”

“Phong thủy không tốt a.”

“Vì sao?”

“Chính là không tốt a, không kiếm được tiền, vì vậy không nên mở sạp ở đây, chúng ta đến chỗ khác chữa bệnh thôi.”

“Vì sao?”

Mọi người bật khóc, bổ nhào trên mặt đất, ôm lấy đùi hăn, bắt đầu khóc lóc thảm thiết, “Gia, nơi này lát nữa có lốc xoáy, bão, mưa đá, động đất, sóng thần, sạt lở, cúm gia cầm, sứa bột gây sỏi tiết niệu, chúng ta van cầu ngài, đi thôi, đi thôi...!”

Bạn nhỏ Sở Kiên cắn cắn ngón tay còn muốn tiếp tục hỏi, kết quả vừa giương mắt lên liền thấy Long Tuấn Hạo, vị này chính là khách nhân đầu tiên của Sở thần y hăn, vì thế vội vàng đứng dậy, lễ phép chào hỏi, “Phu nhân đây là tới lấy thuốc sao?”

Tất cả mọi người đều hóa đá, thân thể từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, bay theo làn gió.

Mọi âm thanh đều ngưng lại cho đến khi mỹ nhân tóc dài bỗng nhiên cất tiếng hát,

“Có nhật nguyệt trên cao soi rõ chuyện đúng chuyện sai, có quỷ thần trông coi quyền sinh quyền tử.

Thiên địa có phân biệt trong đục, lại hồ đồ đảo lộn giữa đạo chính với Nhan Uyên

Kẻ hành thiện thì bần cùng đoản mệnh, kẻ gieo ác lại phú quý thọ duyên

Thiên địa nguyên lai cũng bắt nạt kẻ yếu, cũng đẩy thuyền xuôi dòng nước mà thôi...” (*)

Mọi người lập tức toàn bộ quỳ xuống ôm váy hăn khóc lớn, oan a oan a, bọn họ so với Đậ Nga còn oan a!

Chú thích:

(*) Nguyên văn:

有日月朝暮悬, 有鬼神掌著生死权.

天地也, 只合把清浊分辨, 可怎生糊突了盗跖, 颜渊.

为善的受贫穷更命短, 造恶的享富贵又寿延.

天地也, 做得个怕硬欺软, 却原来也这般顺水推船...”

Phiên âm:

Hữu nhật nguyệt triêu mộ huyền, hữu quỷ thần chưởng trữ sinh tử quyền.

Thiên địa dã, chích hợp bả thanh trọc phân biện, khả chãm sinh hồ đột liễu đạo chích (1), Nhan Uyên (2).

Vi thiện đích thụ bần cùng canh mệnh đoản, tạo ác đích hưởng phú quý hựu thọ duyên (3).

Thiên địa dã, tổ đắc cá phạm ngành khi nhuyển, khước nguyên lai dã giá bàn thuận thủy thối thuyền...

(“Cổn tú cầu”, trích từ “Đậu Nga oan” , Quan Hán Khanh)

.

“Đậu Nga oan” (Nỗi oan của nàng Đậu Nga): tên đầy đủ: “Cảm động thiên địa Đậu Nga oan”. Đây là câu chuyện bi thảm về Đậu Nga, một nàng dâu hiếu thảo, vì từ chối làm vợ lẽ cho một tên phú hào, nàng bị hãm vu oan giết người. Khi bị quan bức cung xét xử, nàng kiên quyết không cúi đầu, nên tên quan ấy đem mẹ chồng nàng ra tra tấn dã man khiến nàng đành phải nhận tội, và bị xử tử hình trong oan ức. Trên pháp trường, nàng đã thề rằng, nếu như oan uổng, khi chết máu của nàng sẽ phun thẳng lên trời, không giọt nào rơi xuống đất, trời sẽ hạ mưa tuyết, che phủ cho thi thể nàng, và nơi này cũng sẽ gặp hạn hán trong 3 năm liền. Sau đó quả thật là như vậy.

(1) Đạo chích: Đạo tặc ở thời Xuân Thu, đại biểu cho người xấu

(2) Nhan Uyên: Học trò của Khổng Tử, đại biểu cho người hiền.

(3) Duyên thọ: sống lâu

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thần Y

“Cáng cứu thương ở bên này, qua giúp một tay đi, cẩn thận chút.”

“Lấy chăn bông đắp lên, may mà bây giờ không phải là mùa đông, bằng không thế nào cũng có chuyện.”

Trong khi các bác sĩ và y tá khác bận tối mắt tối mày, không ngừng xoay quanh một người toàn thân ướt sũng, có một y tá cầm khăn tay nhỏ giọng, khóc thút thít, “Gia, rốt cuộc ngài có luẩn quẩn gì trong lòng thế a a a!”

Người nằm trên cáng cứu thương sụt sịt một tiếng, rồi mới nói một cách dứt quãng, “Người ta... Người ta có sống cũng vô dụng a...”

“Sao có thể vô dụng a?” Y tá kia liền gục đầu khóc lớn. “Nếu ngài rời khỏi cõi đời, chúng tôi đều phải đi theo chôn cùng a a a! Gia, ngài hãy vì chúng tôi mà nghĩ lại đi!”

Một vị đại gia khác của trại an dưỡng, Thúc Văn đồng chí mặt than, lúc này đang yếu ớt nằm trên cáng cứu thương, môi run run nói, “Không... Đừng... Người ta có sống cũng vô dụng mà...” Nước mắt chảy ròng ròng từ khóe mắt, thê lương nói. “Các người... các người để cho ta đi đi...”

Mọi người thống khổ nhìn Thúc Văn, đồng thời nghĩ thầm, ảnh hưởng của vị Vương gia kia đối với trại an dưỡng này rốt cuộc lớn đến thế nào?! Cậu ta vừa lên cơn, liền khiến những người còn lại trong viện này đều đi theo gặp tao ương a a a! Mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều là biểu tình bi thống.

“Đây đã là lần thứ ba rồi, rốt cuộc có biện pháp nào ngăn cản cậu ta không a! Rốt cuộc thì chấp nhất của cậu ta đối với hồ nước này sâu đến mức nào?!”

“Cậu ta chẳng lẽ không sợ chết sao? Ba lần rồi mà vẫn không chết được, hay là do chúng ta cứu quá đúng lúc? Bằng không chúng ta trước để cậu ta ngâm trong nước một lúc rồi hẵng cứu cậu ta lên?”

“Dù có ngâm bao lâu cũng vậy thôi, cái hồ này căn bản không chìm chết người được! Mà nếu để cậu ta ngâm nước lâu quá, lỡ thật sự xảy ra chuyện thì làm thế nào bây giờ?”

“VẬY...” Một vị y tá khác yếu ớt gãi đầu. “Nếu thật sự không được nữa thì chúng ta trói cậu ta lại đi...”

“Ô ô ô, cậu nghĩ tôi không muốn sao!” Bác sĩ chính điều trị cho Thúc Văn đồng chí lập tức rơi lệ đầy mặt, nói trong đau khổ, “Một là viện trưởng sẽ không đồng ý cho chúng ta làm như vậy, hai là bối cảnh của vị đại gia này chúng ta cũng không thể trêu chọc. Lỡ người nhà cậu ta biết được, chúng ta cũng xong đời. Nếu như là ở một cái bệnh viện bình thường, chúng ta còn có thể dùng thuốc an thần, nhưng ở đây ngay cả thuốc an thần cũng bị hạn chế, trừ khi bệnh nhân bệnh tình nghiêm trọng, không khống chế được, còn không không thể dùng. Trời biết tôi bây giờ có bao nhiêu muốn đánh ngất cậu ta luôn đi cho rồi!”

“...” Mọi người đều đình chỉ động tác, trầm mặc một hồi, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn bác sĩ, hai mắt tỏa sáng.

Vị bác sĩ kia nhất thời run run. “Đều, đều nhìn tôi như vậy làm gì?! Muốn ăn thịt sao?! Lão tử cũng không phải là Đường Tăng!”

“Không, không.” Y tá sùng bái nhìn bác sĩ. “Bác sĩ, ngài vừa nói cái gì?”

“Nói cái gì là nói cái gì?” Bác sĩ nghĩ nghĩ rồi nói. “Là viện trưởng không cho phép, mà thân phận vị đại gia này cũng rất đặc thù, chúng ta đều không được, như thế nào?”

“Không không, sau đó ấy, câu cuối cùng ấy!”

“Cuối cùng...” Bác sĩ hai mắt nhìn trời bắt đầu suy ngẫm, đột nhiên nhớ tới câu “đánh ngất cậu ta”, liền rất nhanh hiểu được, cắn móng tay nhìn bọn họ. “Tôi chỉ nói vậy thôi, mấy người sẽ không...”

Mọi người đều đồng loạt gật đầu, giữa đầu nhìn một dải mây trôi trên trời, lặng lẽ nói, “Thật ra... đây cũng là một cách...”

“...” Bác sĩ biểu tình vắn vẹo nhìn họ. “Nói nghe thật hay, vậy ai làm?”

Mọi người lập tức lại im lặng, nói đùa à, ai dám đánh? Bọn họ theo cái cứu thương đi vào trong, chân chó vây quanh người bác sĩ, mặt cười như hoa. “Ngài là bác sĩ chính a, ngài lợi hại nhất, vĩ đại nhất!”

“Đúng đúng, lực thừa nhận của ngài cũng là cực mạnh, tâm tính cũng tuyệt đối là tốt nhất ~”

“...” Bác sĩ nói, “Vậy nghĩa là tôi làm đúng không?”

Mọi người lập tức che mặt khó xử. “Ày, đừng nói như vậy mà, người ta cũng là vì ngài suy nghĩ thôi...”

“...”

Bọn họ vừa đi vừa nói, từ trên cái cứu thương vẫn còn truyền ra những thanh âm ngắt quãng, Thúc Văn đồng chí nhìn chim bay chao liệng trên bầu trời, ghen ngào nói. “Các người hãy để ta đi đi...”

Cô y tá lúc trước vẫn đang tiếp tục thút thít khóc. “Ngài đi rồi chúng tôi phải làm sao a?”

“Không có việc gì, người... các người có thể... đầu... đầu nhập Cái Bang...”

Y tá lại càng khóc lớn hơn.

Thúc Văn an ủi. “Hàng xà* thập bát chương rất... rất lợi hại...”

*chỗ này raw là chữ “xà” không phải “long”, nhưng đoạn sau nhìn như không nhân vật nào thấy thắc mắc hay phun tào nên tự hỏi không biết tác giả viết nhầm hay cố ý nữa, cuối cùng quyết định để nguyên văn bản raw của tác giả...

Mọi người vừa ghen ngào đáp lời vừa nhanh chóng đi vào trong, trên đường đi qua một cái đình, bên trong đều là người, trong đó có thể nghe được thanh âm quen thuộc đang xướng khúc, một khúc “Đậu Nga oan” vang lên lập tức khiến tất cả nhân viên của viện an dưỡng đứng trong đình quỳ xuống đất khóc ô ô, loáng thoáng còn có thể nghe được giọng nói trầm ổn của Sở thần y truyền ra, “Phu nhân thỉnh chờ một chút, tại hạ bây giờ liền đi bốc dược.”

Mấy người đang khóc liền hít một hơi thật sâu, có người lớn mật hơn một chút thậm chí xoay người nhào tới một bên, “Vương gia, chủ tử nhà ta không hiểu chuyện, xin ngài tha mạng a!”

“Đúng vậy Vương gia, xin tha mạng...”

Bên này, mấy người đứng vây quanh cánh cửa thương đều nghiêng ngả, lão đảo, mặt tái nhợt. Gì? Vương gia ở chỗ này?!

“Nhanh... nhanh...” Bác sĩ chính của Thúc Văn lấy tay ôm ngực, an ủi cho trái tim yếu ớt của mình. “Đi mau, không thể để bệnh nhân của chúng ta lại chịu kích thích nữa...”

Bọn họ quay người muốn đi, ai ngờ bọn nhỏ Sở Kiên lại thấy được một góc của cáng cứu thương xuyên qua kẽ hở giữa đám người. Thân là thần y, ý muốn cứu người liền tức khắc bùng nổ, nhảy dựng lên quát, “Đứng lại!”

Mấy người đứng xa xa sửng sốt, đồng loạt quay đầu, thì thấy Sở Kiên hùng hùng hổ hổ chạy đến, chẳng mất bao nhiêu thời gian liền đứng ngay trước cáng cứu thương. “Người làm sao vậy? Sinh bệnh rồi?” Cậu ta căn bản chẳng thèm nghe bọn họ và Thúc Văn nói cái gì, hỏi xong câu vừa rồi liền kéo tay Thúc Văn, hai ngón tay đặt lên cổ tay Thúc Văn, sau đó lập tức lâm vào trầm tư.

Thúc Văn vẫn đưa mắt nhìn xa xăm, nói, “Người cho ta một đao thống khoái đi...”

Các y tá bác sĩ theo Sở Kiên chạy tới không cần nghĩ cũng biết câu tiếp theo là gì, bởi vì nguyên đội ngũ tham gia xem bệnh hồi nãy bất kể là nam hay nữ đều nhận được cùng một câu trả lời —

Sở thần y buông tay xuống, bình tĩnh nói, “Không có gì đáng ngại, là hỉ mạch. Phu nhân có hỉ sự rồi.”

Mấy người đứng sau lưng cậu ta nhìn trời, trầm nghĩ, thấy chưa... bọn họ biết thế nào cũng là kết quả này mà.

Mấy người bên này hắc tuyến đầy đầu, vội vã gật gật. “Đa tạ đại phu, chúng tôi sẽ chú ý.”

Sở thần y khoát tay áo, chấp tay ra sau lưng. “Nhắc tay chi lao, không cần bận tâm.”

Bọn họ cảm ơn liên tục, định cất bước rời đi, không ngờ người nãy giờ vẫn luôn tìm đến cái chết đột nhiên bắt lấy vạt áo Sở thần y, bất khả tư nghị hỏi, “Người... người nói cái gì?!”

Các y tá bác sĩ của Thúc Văn đồng loạt hít sâu một hơi, trong lòng tự hỏi lần này sẽ thế nào đây? Liệu có trở thành một lần đả kích trí mạng nữa hay không?

Bạn nhỏ Sở Kiên không chút để ý đến vẻ mặt trắng bệch không còn chút máu của những người xung quanh, bình thản nói. “Phu nhân có thai rồi.”

“Ta... Ta...” Thúc Văn buông tay ngã người ra sau, một lúc lâu sau mới run rẩy nói, “Ta có rồi?”

“Đúng vậy.” Sở thần y gật đầu, nhìn nhìn quần áo ướt sũng trên người Thúc Văn nói, “Phu nhân cần phải chú ý điều dưỡng, sau này ngàn vạn lần không thể mặc y phục bị ướt.”

“Hào, hào.” Thúc Văn vội vã gật đầu, chậm rãi vỗ về bụng mình. “Ta nhất định chú ý, nhất định, ta sau này cần phải cách xa hồ nước thật xa, ân, ta cần lên mạng tìm tri thức về phương diện này, an dưỡng cho thật tốt.”

Vừa dứt lời thì nghe “lộp bộp” vài tiếng, toàn bộ y tá bác sĩ của Thúc Văn đều hóa đá cả rồi. Vị đại gia làm cho bọn họ thúc thủ vô sách, thiếu chút nữa làm nã họ cũng muốn hồng luôn này, cứ như vậy dễ dàng bị một câu đơn giản như thế qua loa khuyến bảo, không chỉ có như vậy, cậu ta thậm chí còn bắt đầu quan tâm đến vấn đề dưỡng sinh.

Bọn họ cảm thấy công sức mấy chục năm học tập gian khổ đều đổ sông đổ bể cả rồi. Tất cả hít hít mũi, quay đầu nhìn bác sĩ chính, run giọng nói, “Bác sĩ, chúng ta nắm tay cùng nhau đi nhảy sông tự tử đi? A? Đi nhảy sông đi?”

Bác sĩ chính mặt xám như tro chậm rãi gật đầu, một bộ mất hết hy vọng, giọng khàn khàn nói, “Ừ ừ, chúng ta đi nhảy sông, đi nhảy sông, đi thôi, bây giờ đi luôn...”

Bọn họ toàn thân rã rời quyết tuyệt quay đầu liền đi, Thúc Văn vẫn đang nằm trên cang vẫy vẫy tay. “Đại phu, nhân gia xin cáo từ.”

Sở Kiên gật đầu, “Phu nhân đi thông thả.” Sau đó quay về cái đình bên kia, mấy người đi theo vẫn đứng tại chỗ dùng ánh mắt đồng tình nhìn đám người kia run cầm cập mất trật tự tiến vào bên trong, sau đó mới đồng loạt chuyển ánh mắt trở về, rồi bắt đầu run rẩy, bởi vì đại gia của bọn họ đang thân nhiên đi tới trước mặt Long Tuấn Hạo, ôi chao, đây rõ ràng là tự mình đi tìm cái chết a!

Một y tá thông minh lập tức chạy đến trước mặt đại gia nhà bọn họ, cướp lời nói trước khi Sở Kiên kịp mở miệng, định dời sự chú ý của vị vương gia kia đi chỗ khác, “Vương gia cát tường.”

Long Tuấn Hạo biết mục đích của nàng, không để ý ừ một tiếng. Hắn quét mắt nhìn Sở Kiên một cái, từ lần trước đánh người này một trận xong, hắn cũng xả bớt cơn bực tức rồi, hơn nữa hiện giờ tâm tình hắn cũng tốt, nên cũng lười tính toán với y.

Bạn nhỏ Sở Kiên tất nhiên không biết tính toán của cô y tá kia, mở miệng liền kêu, “Phu...”

“Vương gia hôm nay đại giá quang lâm không biết là có chuyện gì? Người đâu, thượng trà.” Cô vội vàng lớn tiếng cắt đứt lời nói của đại gia nhà mình, lau mồ hôi lạnh, vẻ mặt lấy lòng tiến lên. “Vương gia muốn uống trà gì ạ?”

Long Tuấn Hạo lười biếng nhìn đám y tá và bác sĩ đứng phía sau Sở Kiên đang gấp đến độ vò đầu bứt tai, khinh thường nói, “Không phải muốn đưa hắn nhanh chóng rời khỏi đây sao, cực kỳ đơn giản, đều nhìn mà học tập đi!” Hắn vừa nói xong liền thay đổi thái độ, lập tức đổi thành vẻ mặt nghiêm túc, tiến lên nắm lấy y phục Sở Kiên chỉ qua một bên lo lắng nói, “

Đại phu, tức phụ nhà Trương đại mục sắp không được rồi, người nhanh đi xem xem!”

“Cái gì?” Sở Kiên kinh hãi gật đầu. “Hào hảo, ta đi ngay bây giờ!” Nói dứt lời liền bước dài chạy về hướng được chỉ, đầu không hề quay lại, trong chốc lát liền không thấy bóng dáng nữa.

Cô y tá hồi nãy lập tức thút thít khóc lên. “Ta, ta, chúng ta cũng đi nhảy sông đi...”

Long Tuấn Hạo lười biếng trở về ngồi xuống ghế đá, nhìn một đám người đang dần bị phong hóa thành bụi, nhướn mi hỏi, “Thế nào?”

Mọi người lập tức rầm rầm quỳ xuống hành lễ, bái lạy. “Vương gia tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!” (đại ý là vĩnh viễn được thần tiên ban phúc, tuổi thọ sánh ngang cùng trời đất)

Cô Thần nghe nói Vương gia nhà mình rất có thể nổi điên, liền vội vã chạy tới, ai biết được vừa chạy tới thì thấy chỉ có mình Long Tuấn Hạo. Anh thấy buồn cười, liền đi qua vò đầu Long Tuấn Hạo, “Hạo Hạo.”

Long Tuấn Hạo ngược mắt nhìn anh, cười với anh một cái, nụ cười rục rờ làm cho xung quanh đều phải ảm đạm, Cô Thần không khỏi ngẩn người nửa giây, đến khi hoàn hồn lại liền mạnh tay vò vò đầu cậu. Sao trước đây anh trước đây lại không phát hiện người này dễ nhìn đến vậy nhỉ?

Bị Cô Thần ôm vào lòng, vuốt ve từ trên xuống dưới, Long Tuấn Hạo lập tức tức giận, vừa muốn phát tác thì thấy Cô Thần nheo mắt lại, nháy mắt khoác vai tướng quân. “Không cho?”

Long Tuấn Hạo tức khắc choáng váng, ngây ngốc gật đầu. “Cho ~”

Mọi người hận không thể dụi hai mắt, đây... đây là vị Vương gia vẫn luôn cúi kính đó sao? Nói giỡn à?!

Cô Thần rất thỏa mãn, tiếp tục ăn đậu hủ. Đôi mắt đẹp của Long Tuấn Hạo híp lại, trong lòng nghĩ nhất định phải lợi dụng triệt để cơ hội lần này. Nhìn khuôn mặt bên cạnh mình, Long Tuấn Hạo nhanh tay giữ lại, không chờ người ở đây khôi phục lại trạng thái liền nghiêng người “ba” một tiếng lên môi Cô Thần.

Cô Thần ngây ngẩn cả người, cảm thấy thế giới của mình nứt ra một lỗ hổng ở nơi nào đó, càng ngày nứt càng lớn, lung lay sắp đổ.

Xung quanh im lặng như tờ, Long Tuấn Hạo liếm liếm khóe miệng, lười biếng đứng dậy, nguyện vọng lâu nay có thể hoàn thành khiến hắn cười đặc biệt hài lòng, bỏ lại đám người hóa đá đằng sau, nhảy chân sáo rời đi.

Khi đã hoàn hồn lại rồi thì Cô Thần chỉ còn có thể nhìn thấy một góc vạt áo của Long Tuấn Hạo, trên môi còn lưu giữ nhiệt độ ấm áp và xúc cảm mềm mại. Anh từ từ đứng thẳng dậy, liếm liếm môi, ánh mắt ám ám không nhìn ra cảm xúc.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kinh Hách

Long Tuấn Hạo có một giấc mộng, trong mộng, hắn dường như đã quay về thế giới ban đầu, luôn luôn được mẫu hậu và hoàng huynh nâng niu trong lòng bàn tay, cho dù đi đâu làm gì cũng không ai ngăn cản, mà tướng quân, người hắn vẫn luôn để ý, sắp phải xuất chinh, có thể còn sống trở về hay không cũng không biết được, cho nên hắn cầu mẫu hậu chuẩn hắn xuất cung. Xuất cung rồi, đầu tiên hắn chỉ đứng xa xa nhìn y, sau đó bước về phía trước, lần này hắn không đùa giỡn tiểu cô nương bày quán ở ven đường nữa, về phần tại sao lần trước làm như vậy... Kỳ thật hắn cũng không biết, hắn chỉ biết, lần này, hắn vừa bước vài bước đã đến trước mặt y, còn chưa kịp mở miệng, hắn đã nghe y trầm giọng nói, “Người đâu, đem tên ác bá này trói lại cho ta!”

“Tuân lệnh!” Lời vừa dứt, lập tức có hai binh lính bước ra đi về phía hắn.

Long Tuấn Hạo cực kỳ kinh ngạc kêu, “Ta làm cái gì?! Ta không đùa giỡn...” Còn chưa nói xong, hắn đã nghe thấy vài tiếng nước nổ phát ra từ bên cạnh. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy tiểu cô nương kia tay cầm thủ quyển (khăn tay), không ngừng lau nước mắt. Hắn sợ điếng người, cứng ngắc quay đầu đối diện với tướng quân.

Đại tướng quân cười lạnh, “Người còn có gì để nói?”

“Không, ta không... ta chỉ là muốn hấp dẫn sự chú ý của người,” Long Tuấn Hạo run run nhìn hai binh lính đang ngày càng đến gần, sau đó cố chấp nhìn vào mắt tướng quân, “Ta là Vương gia, người không thể bắt ta, ta... Ta thích người...”

Đại tướng quân vẫn mặt không đổi sắc, mắt diếc tai ngơ đối với câu nói cuối cùng của hắn, quát, “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân! Trói lại cho ta!”

Long Tuấn Hạo cảm thấy bả vai đau đớn, nhưng hắn không mở miệng kêu đau, chỉ cố chấp nhìn tướng quân, nói, “Ta thích ngươi.”

Thanh âm của Đại tướng quân lạnh lùng vang lên, “Bản tướng quân không có đoạn tụ chi phích!”

Khí thế lạnh lùng, đáy mắt không có lấy nửa phần ấm áp, chỉ có hàn quang bắn ra khiến người rét run, Long Tuấn Hạo chưa bao giờ cảm thấy được y đáng sợ như lúc này, không khỏi hơi loạng choạng, sắc mặt trắng bệch, mờ mịt nói, “Thế nhưng... Rõ ràng chúng ta đã hôn a...”

Khí tức quanh người y càng trở nên lạnh lẽo hơn, “Ngươi ăn nói khùng điên gì vậy, người đâu, mang đi đi!”

“Chờ... Chờ một chút!” Long Tuấn Hạo bị trói chặt, phải dùng hết toàn lực mới có thể tiến về phía trước một chút, mắt nhìn chăm chú người trước mặt, theo bản năng muốn giải thích, nhưng đến khi mở miệng vẫn là nói, “Ta thích ngươi...” Hắn thậm chí gần như rơi lệ, nói, “Ta thật sự... thật sự rất thích ngươi...”

Đại tướng quân nhìn vào ánh mắt tràn đầy tình cảm của hắn, trầm mặc một chút rồi mới nói, “Ta không thích ngươi, ta thích chính là...”

“Không ——” Long Tuấn Hạo đột nhiên bật dậy, trước mắt vẫn là phòng ngủ quen thuộc, bên ngoài trời mưa như trút nước, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng sấm gầm thét bên tai.

“May... may quá...” Hãn lau mồ hôi lạnh, “May mà bản vương vẫn còn ở đây, làm ta sợ muốn chết...” Hãn vừa nghĩ vừa đưa tay muốn phủ lên vị trí trái tim, bỗng nhiên dừng lại, định dùng tay kia đập lên cánh tay vẫn đang dừng trong không trung, nhưng cuối cùng vẫn không hạ thủ, dù sao đau cũng là chính mình, “May cái rắm a, bản vương cho dù bị bắt cũng có hoàng huynh cứu, nơi này làm gì có ai a?!”

Long Tuấn Hạo nằm trở lại giường, không ngừng lăn qua lăn lại, miệng cắn cắn tẩm chăn, đem cảm giác khó chịu phát tiết hết ra ngoài xong, chuẩn bị tiếp tục ngủ thì cửa phòng đột nhiên “phanh” một cái, mở toang. Hãn giật mình trong chốc lát, sau đó run run rẩy rẩy quay đầu lại, cùng lúc đó, một tia chớp đánh xuống, ánh sáng tràn ra từ khung cửa sổ, chiếu thẳng vào gương mặt của người vừa đập cửa kia thành một màu trắng bệch. Long Tuấn Hạo kêu lên một tiếng, té khỏi giường, run run ngồi trên mặt thảm một lúc lâu sau mới dám bò trở về giường, đồng thời đưa mắt liếc người kia một cái.

Ánh mắt chậm rãi thích ứng ánh sáng mờ mờ trong phòng, lúc này Long Tuấn Hạo mới có thể nhìn rõ hình dáng của người nọ, thầm nghĩ tại sao y lại quen mắt như vậy? Hãn cắn cắn góc chăn, cố gắng nhớ lại từng người đã gặp qua. Thân ở một nơi toàn những kẻ động kinh thế này, hãn cảm thấy nửa đêm không ngủ được còn dám trắng trợn đá cửa phòng hãn, hãn phải là một trong ba sinh vật kia... Nghĩ vậy, hãn liền cẩn thận đi từng bước nhỏ đến chỗ công tắc điện. “Ba” một tiếng, nhất thời cả phòng trở nên sáng trưng, chỉ thấy Thúc Văn đồng chí của chúng ta đeo bộ mặt bài tú lơ khơ không chút biểu tình đứng ở trước cửa, cả người im lìm như một bức tượng, ngay cả lông mi cũng không rung lấy một chút.

Long Tuấn Hạo run rẩy cả tâm can, bởi vì Thúc Văn đang nhìn hãn chăm chăm, hãn đi đến đâu, tầm mắt của y liền theo đến đấy, muốn bao nhiêu đáng sợ liền có bấy nhiêu. Long Tuấn Hạo không khỏi hoảng sợ, nhớ rõ chính mình đã khiến y đi tự sát, cũng biết y hiện giờ đang “mang thai”, mà

người đang mang thai thường rất coi trọng hài tử của mình, cho nên ... Đây là đến tìm hãn tính số sao?

Long Tuấn Hạo không khỏi đưa mắt đánh giá người trước mặt, khi không mở miệng vẫn là cực kỳ có khí thế, điều này khiến hãn nuốt nuốt nước miếng, lại tiếp tục run rẩy. Hãn thật ra cực kỳ nhát gan, hơn nữa, bây giờ xung quanh không có ai, ai biết được bệnh nhân tâm thần khi phát điên có thể làm ra những chuyện gì? Hãn muốn chạy ra khỏi phòng, nhất định không thể lấy mạng nhỏ tôn quý của mình ra đùa, cho nên hiện giờ biện pháp tốt nhất chính là chạy ra ngoài tìm tùy tùng của hãn, nhưng người kia đứng đâu không đứng, cứ nhiên lại đứng chặn ngay cửa.

Long Tuấn Hạo dù sao cũng lớn lên trong hoàng cung, cho dù không luyện đến cảnh giới hỉ nộ không hiện ra mặt, vẫn là có khả năng giả vờ trầm ổn, trấn định. Hãn ho một tiếng chậm rãi đi đến trước mặt Thúc Văn, lên tiếng thử, “Xin hỏi... Có việc gì thế?”

Khuôn mặt của Thúc Văn đồng chí vẫn không thay đổi, cũng không nói lời nào.

Long Tuấn Hạo lại khụ một tiếng, thần kinh căng như dây đàn nhưng hãn vẫn tận lực nở nụ cười cực kỳ hòa ái, “Nghe nói Văn phu nhân có thai rồi, thật sự là chúc mừng chúc mừng.”

Thúc Văn đồng chí tiếp tục trừng mắt nhìn.

Lúc này, Long Tuấn Hạo ngay cả cơ thể cũng trở nên căng cứng, chỉ cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình không ngừng đập bang bang, giống như muốn trực tiếp vọt ra ngoài. Hãn giả vờ trầm ổn nói, “Nếu phu nhân không có việc gì, tại hạ xin phép cáo từ.” Dứt lời, hãn liền vượt qua người Thúc Văn, định đi ra ngoài, thế nhưng, Thúc Văn đồng chí duỗi cánh tay ra một cái, lập tức chặn hết mọi đường lui, chỉ thấy y vẫn là mặt trầm như nước, không nói tiếng nào.

Long Tuấn Hạo phát hiện bản thân cực không có cốt khí, chân nhũn ra, hẳn dù giả vờ trấn định thế nào cũng là có giới hạn thời gian, không khỏi sụt sịt nói, “Lúc ấy ta không biết người đang mang thai, thật sự, nếu biết, ta chắc chắn sẽ không bảo người đi tự sát, thật sự...”

Thúc Văn đồng chí vẫn không mở miệng.

Long Tuấn Hạo có chút nhịn không được, quá sợ hãi mà quyết định buông tay đánh cược một lần, đứng thẳng người đưa ngón tay chỉ vào y, vừa định mở miệng hỏi một câu “Người rốt cuộc muốn làm gì” thì thấy người trước mặt bỗng nhiên chảy nước mắt. Hắn không khỏi ngẩn ra, sau đó nghe y run rẩy nói, “Ta... Ta mang thai hài tử của người...”

Long Tuấn Hạo không khỏi chờ ra một lúc, từ khi mơ thấy ác mộng đến bây giờ, thần kinh của hắn vẫn còn bị vây trong trạng thái lo âu căng thẳng, lại bị sinh vật trước mặt kích thích một lần, hắn thề, vừa rồi hẳn thật sự đã nghe thấy tiếng dây thần kinh mang tên “lý trí” của chính mình đứt rời. Khuôn mặt Long Tuấn Hạo trở nên vụn vụn, bắt đầu trở nên giống như một con dã thú bị nhốt trong lồng, không ngừng xoay quanh phòng để tìm thứ gì đó để làm “hung khí”.

Thúc Văn đồng chí hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn, cũng không có chút ý thức nguy cơ nào, chỉ thấy môi hắn run rẩy một chút, sau đó ghen ngào nói với biểu tình đau khổ, “Người... Người phải chịu trách nhiệm...”

Long Tuấn Hạo hỗn loạn quơ lấy cái bản tử trong phòng, sau đó dồn sức đánh tới.

Trời vừa rạng sáng, Cô Thần liền bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Anh mơ mơ màng màng bắt máy, bên kia là thanh âm cực kỳ thâm trầm của

một y tá làm việc trong viện an dưỡng, “Bác sĩ Cô, anh mau đến đây đi, Vương gia của chúng ta... Vương gia... Ôi, tai nạn chết người a!”

Cô Thần lập tức tỉnh táo, nhớ đến cú điện thoại kia, anh chỉ cảm thấy trái tim mình thất lại, “Cậu ấy xảy ra chuyện gì?”

“Ôi, chuyện dài lắm, anh mau đến đây đi...”

Cô Thần lập tức cúp điện thoại, đứng dậy mặc quần áo, cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa, trái tim không khỏi đập nhanh hơn. Anh đưa tay đề lên vị trí trái tim, ánh mắt biến thâm, không thể nào, những người đó không thể không đợi mình trả lời đã ra tay, nhưng nếu như thật sự là bọn họ thì sao? Nếu thật sự như vậy thì thế nào, mà mình nên làm gì đây...

Cô Thần chạy xe như điên đến viện an dưỡng, vừa xuống xe lập tức tiến về phía phòng cấp cứu, thấy một y tá đang chạy đến gần mình, anh liền hỏi, “Cậu ấy thế nào rồi?”

“Tôi vừa định gọi điện cho anh để thuyết minh tình huống,” y tá kia vừa đi vừa nói, “Cảm xúc của Vương gia đã ổn định lại rồi, nhưng để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, anh vẫn là đến đó xem một chút đi. Cha mẹ của Vương gia cùng Thúc Văn tiên sinh đều đến cả rồi, hai bên còn đang giảng co.”

Cô Thần nghe xong liền nhíu mày, “Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?”

“Ai, chúng tôi cũng không biết tình huống cụ thể là thế nào, chỉ biết là Thúc Văn tiên sinh đột nhiên chạy vào phòng ngủ của Vương gia lúc nửa đêm, sau đó chọc giận Vương gia, còn tại sao cậu ta có thể né tránh các y tá trực ban để vào được thì đến giờ vẫn chưa biết,” y tá kia liên thanh nói, “Số lần Vương gia tự thân động thủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đây là lần thứ hai, nhưng thật sự là quá kinh khủng.”

Cô Thần nghe Long Tuấn Hạo không có việc gì liền nhẹ nhàng thở ra, hứng thú hỏi, “Lần đầu tiên cậu ấy động thủ là khi nào?”

“Chính là lúc cậu ta vừa tự xưng “Vương gia” được mấy ngày...” Y tá cố gắng nhớ lại, “Ừ, lúc đó, cậu ta đã đánh bác sĩ điều trị của mình là bác sĩ Hà một trận.”

Cô Thần lập tức biết đó là khi nào, viện trưởng sau khi nghe được bát quái giữa anh và Long Tuấn Hạo đã lập tức đưa anh lên chức bác sĩ chính, anh vốn định từ chối, ai ngờ bác sĩ Hà toàn thân quấn băng lại cầm lấy tay anh, cảm động khóc rống, khiến anh đành phải chấp nhận chức vị nên mới có cục diện hiện tại. Cô Thần trầm mặc một lúc rồi hỏi, “Lúc ấy là vì lý do gì?”

“Ai, khi đó, tính tình Vương gia rất táo bạo nên không ai dám đến gần, bác sĩ Hà đưa thuốc cho cậu ta uống, Vương gia liền hỏi đây là thuốc gì, bác sĩ Hà nói...” Y tá dừng lại một chút, tận lực bắt chước ngữ điệu của bác sĩ Hà lúc ấy, nịnh nọt nói, “Khởi bẩm Vương gia, kỳ thật đây chính là thuốc trường sinh bất lão mà Tần Thủy Hoàng vẫn luôn tìm kiếm, thật sự, nếu giả, nhất định một đền mười.” (ý là nếu thuốc là giả thì bạn ấy sẽ đền lại mười bình như thế =)))

“...”

Không khí trên hành lang trước cửa phòng cấp cứu của viện an dưỡng tràn ngập áp suất thấp khiến người khó thở, Long Tích mặt than bình tĩnh đứng đối diện với một người đàn ông đang nổi giận ngút trời, Hạ Hạm thì đứng chắn trước người con trai bảo bối của mình, đề phòng người phụ nữ trước mắt bà lao đến tìm Long Tuấn Hạo tính sổ.

Long Tuấn Hạo lúc này đặc biệt nhu thuận, kéo tay áo của Hạ Hạm, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ nói, “Mẹ, muốn ăn đường.” Hừ, bản vương bây giờ

là bệnh nhân tâm thần, bản vương có giết người cũng không được tính là phạm pháp, huống chi chỉ là đánh người thôi?

“Được, được, mẹ sẽ mua cho con.” Hạ Hạm an ủi, đồng thời đưa mắt trừng người phụ nữ kia, một bước cũng không lùi.

Bên kia, cha của Thúc Văn nổi trận lôi đình, căn cơ của hai nhà bọn họ đều quá sâu, ai cũng không làm gì được ai, cho nên ông cũng chỉ có thể rống lên với Long Tích, “Lý do kiểu gì vậy!” Ông chỉ vào Long Tuấn Hạo, “Con tôi vào phòng ngủ của cậu ta thì đã sao? Nửa đêm giật mình thì sao nào? Dù gì cũng không thể dọa chết người được! Còn nữa, đều là nam thì có gì phải sợ a, lấy gì mà đánh con tôi thành ra như vậy?!” Vừa dứt lời thì cánh cửa sau lưng liền bật mở, Thúc Văn bị quần băng khắp người được người khác đỡ đi ra. Nhìn thấy con mình như vậy, ông lại càng thêm tức giận, “Chính các người xem, con tôi đã bị đánh thành cái dạng gì rồi?!”

Thúc Văn run run rẩy rẩy đi tới, không hề để ý đến cơn giận của cha mình lẫn nước mắt của mẹ mình, tầm mắt vẫn cố chấp mà dính trên người Long Tuấn Hạo, thâm tình mà đau khổ nói, “Ta thật sự mang thai hài tử của người...”

Im lặng ——

Cha của Thúc Văn vốn đang cực kỳ tức giận, nghe xong lập tức dờ ra tại chỗ, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con trai ông rơi lệ đầy mặt, tiếp tục nghẹn ngào mà nói, “Thật sự... Người... Người nhất định phải chịu trách nhiệm... Bằng không ta sẽ đi nhảy sông tự vẫn...”

Nghe xong, ông trầm mặc thật lâu rồi mới nói, “Nếu đổi lại là tôi... Tôi chắc chắn cũng sẽ đánh...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Quyết Định

Cô Thần đi tới, người đầu tiên anh nhìn thấy là Long Tuấn Hạo. Cậu đang mặc áo ngủ bằng cotton rộng thùng thình đứng ở hành lang, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn, ánh đèn phía trên chiếu xuống tạo ra cảm giác vô cùng ấm áp, ngay cả mấy sợi tóc xoăn xoăn bé xíu cũng càng trở nên mềm mại, khiến người khác hận không thể lập tức ôm vào lòng, sau đó mặc sức mà xoa xoa vò vò.

Long Tuấn Hạo cảm nhận được ánh mắt của Cô Thần, quay đầu lại nhìn, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cắn môi, đi về phía trước vài bước rồi dừng lại. Hắn nhớ đến giấc mộng kia, lúc này, trước mặt là gương mặt tương tự lạnh lùng nhìn hắn, khiến hắn cảm thấy vô cùng xa lạ và sợ hãi.

Cô Thần bước đến trước mặt, xoa xoa đầu hắn. Long Tuấn Hạo nhìn nét ấm áp lưu động nơi đáy mắt cùng nụ cười quen thuộc nơi khóe miệng kia, bỗng nhiên lại cảm thấy thật hoài niệm. Một cảm xúc nào đó dâng lên, hắn cơ hồ không nghĩ ngợi gì, liền bổ nhào vào lòng Cô Thần, tim đập dồn dập, chợt cảm thấy có chút may mắn, bởi người trước mặt hắn lúc này là bác sĩ Cô, mà không phải người kia.

Đột nhiên bị tập kích, sau đó xúc cảm mềm mại truyền đến, nhất thời khiến Cô Thần rung động không thôi. Anh im lặng cảm thụ một lát mới ôn hòa hỏi, “Làm sao vậy?”

Long Tuấn Hạo cúi đầu vào ngực anh, rầu rĩ nói, “Ta gặp ác mộng...”

Cô Thần an ủi, “Không sao đâu, chẳng qua là giấc mộng mà thôi.”

Bên kia, gia đình hai bên xem như thương lượng xong, Hạ Hạm cùng Long Tích đi đến hỏi tình huống của con trai bảo bối nhà mình, Cô Thần đối đáp vô cùng trôi chảy. Trong suốt cả quá trình, Long Tuấn Hạo chỉ lẳng lẳng đứng nghe, không hề ngắt đầu cũng không chịu buông tay. Hạ Hạm biết bệnh nhân thường có cảm giác ỷ lại đối với bác sĩ trị liệu của mình, cũng không để ý lắm, nhưng Long Tích lại nghiêm túc đưa mắt đánh giá Cô Thần vài lần, sau đó mới mang vợ rời đi.

Cô Thần híp mắt, nhìn nhìn bóng lưng của Long Tích, rồi kéo Long Tuấn Hạo trở về phòng. Phòng ngủ đã được sửa sang lại, hoàn toàn không nhìn ra thảm trạng lúc trước, Long Tuấn Hạo ngoan ngoãn nằm trên giường, giường mắt nhìn anh. “Người phải về sao?”

“Không về,” Cô Thần nói, “Dù sao ngày mai cũng phải đi làm, liền ngủ ở đây luôn.”

“Ngủ ở đâu?”

“Tùy tiện tìm một chỗ thôi. Sao vậy?”

Long Tuấn Hạo trầm mặc một chút, bỗng nhiên nghiêng người, xô dịch vào trong. Cô Thần khiêu mi, chỉ thấy Long Tuấn Hạo đang chăm chú nhìn anh. Cô Thần không nói hai lời, liền cởi quần áo, lên giường, ôm cậu vào lòng, “Bị ác mộng dọa sợ?”

Long Tuấn Hạo do dự một chút, “Ta mơ thấy tướng quân...”

Cô Thần hơi sững sờ, đến giờ anh vẫn không hiểu được, vì sao người này lại có cố chấp sâu như vậy với một vị tướng quân hư cấu, mà vị tướng quân

này lại có khuôn mặt giống y như anh mới chết. Cô Thần bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc biết vì sao người này giữ anh ở lại rồi, “Muốn tôi an ủi?”

Long Tuấn Hạo lắc đầu, nhìn Cô Thần, “Người tốt với ta hơn tướng quân nhiều...”

Cô Thần gật đầu, lần này trở về, anh quả thật đối xử tốt với người này, bất quá đó là bởi vì anh vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng. Long Tuấn Hạo nói tiếp, “Tướng quân nói, hãn không thích ta, hãn thích...” Vẻ mặt của cậu trở nên vắn vẹo, cực kỳ khó coi, tựa hồ trong mộng, cậu nghe được chuyện gì đó rất khó chấp nhận, liền không nói tiếp.

Cô Thần tùy ý hỏi, “Nga, hãn có thanh mai trúc mã?”

Long Tuấn Hạo lắc đầu.

“Ân, thích công chúa?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Danh kỹ?”

Lại lắc đầu.

Cô Thần cúi đầu, Long Tuấn Hạo ngược mắt nhìn lại, sau khi do dự một lúc lâu mới nhìn mặt nói, “Hãn... Hãn nói hãn thích con mèo cái lông trắng đốm vàng nhà Trương đại mục... Muốn mãi mãi ở cùng một chỗ với nó.”

“...”

“Người không cần nhìn ta như thế... Ta cũng không biết tại sao lại thế... Đã nói là ta nằm mơ mà...” Vì thế hãn mới hoảng sợ tỉnh lại.

“... Cậu xác định là cậu thích hẳn, chứ không phải hận hẳn?” Thường là ngày nghĩ gì, đêm mơ đó, đúng không?

“Ta đương nhiên xác định, chính là, hẳn nói, hẳn không thích ta...” Long Tuấn Hạo hít hít mũi, cái miệng nhỏ nhắn vưỡn lên, tức giận nói tiếp, “Ta đường đường là Vương gia, lại thua kém một con mèo cái...”

Bộ dạng ủy khuất kia nháy mắt khiến cho Cô Thần manh ròi, càng ôm cậu chặt hơn, bắt đầu ra sức xoa xoa vò vò.

Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, quyết định không chấp nhận, đêm nay hẳn thật sự mệt mỏi, hơn nữa, lồng ngực của người này thật ấm áp, hẳn liền hưởng nơi đó cọ cọ một hồi, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Cô Thần nương ánh sáng mờ nhạt nhìn cậu, không biết thái độ của mình là do áy náy hay là trách nhiệm, có lẽ lúc trước anh vẫn chưa quyết định được, nhưng sau đêm nay, anh đã tìm được đáp án, anh không nghĩ lại trải qua một lần lo lắng không thôi như vậy nữa.

“Tôi sẽ không để việc này lặp lại...” Anh sờ sờ đầu của cậu, dịu dàng nói.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Long Tuấn Hạo đã không thấy thân ảnh của Cô Thần nữa. Hẳn rời giường, đi rửa mặt, sau khi ăn xong bữa sáng liền bước ra ngoài, sau chuyện đêm qua, địa vị của hẳn ở nơi này càng thêm củng cố, tất cả đám người chung quanh đều trở nên cực kỳ cung kính.

Long Tuấn Hạo dạo qua một vòng, mỹ nhân tóc dài vẫn đang tựa người vào lan can hát khúc, giai điệu uyển chuyển thê lương. Thúc Văn đồng chí người quần đầy băng vải ngồi ở tiểu viện phơi nắng, bạn nhỏ Sở Kiên đang bắt mạch cho y, ngẫu nhiên nói vài câu quan tâm, khiến cho Thúc Văn đồng chí cảm động đến đỏ hai vành mắt. Hình ảnh hai người ở chung vô cùng hài hòa, ấm áp.

Long Tuấn Hạo vừa nhìn qua phía đó, các bác sĩ cùng y tá của Thúc Văn liền thấy cậu, lập tức run rẩy, lo sợ chủ tử của bọn họ vừa nhìn thấy cậu lại đề cập đến đứa bé trong bụng, vội vàng chạy tới, thật cẩn thận hỏi, “Vương gia có gì phân phó?”

Long Tuấn Hạo đem qua đã phát tiết xong, hiện tại tất nhiên không thèm đi so đo với sinh vật đằng kia, trực tiếp hỏi, “Có thấy Cô Thần đâu không?”

Mọi người giật mình, nguyên lai vị đại gia này đi tìm chồng a. Mọi người nhìn tới nhìn lui, sau đó một người mở miệng, “Tôi có thấy, bác sĩ Cô buổi sáng đi đến phòng Viện trưởng, không biết bây giờ còn ở đó không.”

“Phòng Viện trưởng a...” Long Tuấn Hạo thì thào một câu, quay đầu, chậm rãi bước đi.

Mọi người thấy vị tôn Phật này đi rồi, nhất tề thở ra một hơi, có người hỏi, “Bác sĩ Cô đến phòng Viện trưởng làm gì nhỉ? Các người nói, có khi nào anh ấy... từ chức không?”

“Có thể lắm, dù sao Vương gia nổi điên lên quá sức khủng bố.”

“Hư – nghe tôi nói này, chuyện của Hoàng gia tốt nhất là không cần tùy tiện suy đoán, bằng không...”

Mọi người không hện mà cùng nhớ đến đồng băng vải trên người bác sĩ Hà cùng Thúc Văn, đồng loạt rung mình một cái, quay đầu trở về. Xa xa, bạn nhỏ Sở Kiên chẳng biết từ khi nào đột nhiên sinh ra hứng thú nồng hậu với mớ băng vải trên người Thúc Văn đồng chí, liền nói như thế là không khoa học, vì sự khỏe mạnh của thai nhi, phải buộc chặt hơn nữa. Thúc Văn gật đầu nói, “Hảo”, vì thế, vị thần y nào đó xắn tay áo, bắt đầu làm việc. Hiện giờ, Thúc Văn đồng chí đã sắp bị băng vải quấn chết, khuôn mặt đỏ bừng, vẫn không quên dùng khí lực còn sót lại gật đầu khích lệ một câu, “Quấn tốt lắm, ta rất vừa lòng.” Vị thần y nào đó nhận được khích lệ, càng

dùng sức kéo chặt, Thúc Văn đồng chí không phụ sự mong đợi của mọi người, bắt đầu trợn trắng mắt.

Mọi người nhất tề hít một ngụm khí lạnh, vội vàng chạy tới, nghĩ thầm rằng, đó cũng là một “đại gia” a!

Long Tuấn Hạo chậm rãi bước tới phòng Viện trưởng, tự hỏi, rốt cuộc có nên vào hay không. Dù sao, người có thể xây dựng nên viện an dưỡng này, nhất định là một nhân vật xuất chúng, tuy là sau khi xuyên đến đây, hẳn chưa từng tiếp xúc với vị Viện trưởng này, nhưng điều đó không thể phủ định kết luận của hẳn.

Phòng Viện trưởng được xây trong một tiểu viện độc lập, sân cực kỳ rộng, rường cột được chạm trổ công phu theo phong cách cổ xưa, ngoài sân có một con suối nhỏ uốn lượn, trong vắt, thậm chí có thể nhìn thấy từng đàn cá đang chơi đùa bên dưới. Lúc Cô Thần bước vào, Viện trưởng Lê Hiên đang ngồi uống trà trên ghế thái sư, gương mặt tuấn lãng ẩn hiện sau lớp khói mờ, thấy Cô Thần tiến vào, ngay cả mí mắt cũng không nâng, tiếp tục thưởng trà.

Cô Thần đi đến ghế đối diện, ngồi xuống, hai tay đặt trên đùi, bất động thanh sắc nhìn Lê Hiên.

Lê Hiên uống rất chậm, như muốn hoàn toàn hưởng thụ lấy dư vị của trà, sau một lúc mới đặt chén trà xuống, từ từ hỏi, “Sao rồi, rốt cuộc nghĩ kỹ?”

“Cậu quả nhiên là đã sớm biết.” Con người Cô Thần trầm xuống, lạnh lùng hỏi, “Lê Hiên, rốt cuộc trong đầu cậu nghĩ gì? Cậu trị liệu cho Tiểu Ngọc xong, có phải thuận tiện trị cho mình choáng váng luôn không?”

“Ai, đừng nói như thế chứ,” Lê Hiên cười rất ôn hòa, “Chúng ta làm bằng hữu nhiều năm như vậy, cậu muốn chậu vàng rửa tay, tôi tất nhiên

phải giúp đỡ thôi.”

“Cho dù phải đích thân đập đổ một cây rụng tiền sao?”

“Không phải vẫn chưa đập đổ sao, cậu nói thế khiến tôi rất đau lòng đấy,” Lê Hiên thành khẩn nhìn anh, “Không tin thì cậu đi hỏi Tiểu Ngọc xem, tôi đau lòng đến vài ngày cũng chưa ngon giấc...”

“Đó là do Tiểu Ngọc không cho cậu vào phòng ngủ chứ gì?”

“Làm sao có thể.” Lê Hiên bất động thanh sắc nói, “Tình cảm của vợ chồng chúng tôi luôn rất tốt, Tiểu Ngọc sao có thể nhẫn tâm để tôi ngủ sofa.”

Cô Thần nhìn chăm chăm vào Lê Hiên, Lê Hiên cũng mỉm cười nhìn thẳng lại.

“Được rồi.” Cô Thần chậm rãi đứng dậy, “Cậu đã biết thì tôi cũng không nhiều lời nữa, tôi kéo dài một thời gian rồi, bên kia cũng nên có hành động, phải làm gì, cậu cứ xem xét rồi quyết định.”

Lê Hiên gật đầu, bỗng nhiên nghiêng ngẫm nhìn anh, “Tôi nghe nói tối qua cậu và Vương gia cùng ngủ trên một cái giường.”

Cô Thần dừng bước, “Cậu muốn nói gì?”

“Tôi chỉ tò mò cậu nghĩ thế nào, áy náy sao? Nhiều năm như vậy tôi chưa từng thấy cậu có thứ này. Trách nhiệm thì càng không có khả năng, cậu ta phát điên là do tố chất bản thân không tốt, có liên quan gì đến cậu? Ha hả,” Biểu tình của Lê Hiên cực kỳ chân thành, “Tôi chỉ là thấy hiếu kỳ thôi, thật sự.”

Cô Thần nghĩ nghĩ, “Tôi cũng không biết.”

Lê Hiên kéo dài giọng, “Nha...”

“...” Cô Thần nói, “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Muốn nói tôi thật sự rất tò mò,” Biểu tình của Lê Hiên vẫn chân thành như cũ, “Tôi quen biết cậu lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy qua, nghe qua, cậu ngủ chung một cái giường với ai cả.”

Cô Thần nói, “Cậu ta gặp ác mộng, sợ hãi.”

Lê Hiên lại kéo dài âm, “Nha...”

Cô Thần đang muốn nổi giận, chỉ thấy Lê Hiên bỗng nhiên hướng ngoài cửa ngoắc ngoắc, cười đến vô cùng hòa ái, “Đây chẳng phải là Vương gia đó sao?”

Cô Thần quay đầu lại, Long Tuấn Hạo chậm rãi bước đến. Biểu tình cùng nụ cười của Lê Hiên hoàn toàn đủ tiêu chuẩn nên có của một Viện trưởng, vừa hiền lành lại đủ uy nghiêm, “Vương gia có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, ta đến tìm Cô Thần.” Long Tuấn Hạo đánh giá một chút vị Viện trưởng này, nghĩ thầm rằng, nhìn tới nhìn lui đều rất bình thường, chẳng lẽ người này thật sự không có vấn đề gì sao?

“Nga, tìm tướng quân a, vậy các người tán gẫu đi.” Lê Hiên ôn hòa nói, vẫn không quên phân phó, “Người tới, dâng trà.”

Trợ lý của Lê Hiên hoàn toàn hiểu biết lão bản nhà mình, cung kính mang một chén trà tới. Cô Thần mặc dù có chút hiểu biết tính cách người bạn thân này, hiện giờ cũng không khỏi rút rút khóe miệng, chẳng lẽ thêm một chén trà nữa cũng chết người sao?

Long Tuấn Hạo tiếp tục quan sát vị Viện trưởng này, vừa muốn nhỏ giọng hỏi Cô Thần xem nhân phẩm của người này như thế nào, chợt nghe điện thoại đặt trên bàn vang lên, Lê Hiên lúc này đang bận bịu tìm kiếm thứ

gì đó, thuận tay nhấn nút sử dụng Hands free, trầm ổn nói, “Xin chào, đây là...”

Còn chưa nói dứt lời, trong điện thoại liền truyền tới một thanh âm lạnh lạnh, phi thường ngắn gọn nói hai chữ, “Lê Hiên.”

Lê Hiên lập tức ném thứ đang cầm trên tay, chạy tới, cầm điện thoại thật cẩn thận giống như đang cầm bảo bối, cười đến đặc biệt ngọt ngào, chỉ thiếu mỗi cái đuôi vẫy vẫy phía sau, hình tượng Viện trưởng hoàn toàn vỡ nát, “Thân ái, sao em rảnh rồi gọi điện cho anh thế, trước giờ không có chuyện gì em đều không thèm gọi cho anh, nói đi, em nói gì anh cũng sẽ đáp ứng, cho dù có moi tim ra cho em, anh cũng cam tâm tình nguyện...”

Bên kia lại đánh gãy lời của hắn, ba chữ phi thường ngắn gọn, hoàn toàn không có chút xao động phát ra, “Anh chết đi.”

Sau đó “cạch” một tiếng, dập máy.

Lê Hiên lập tức hóa đá, trái tim phẫn hồng nhất thời vỡ vụn, lá tả rơi xuống đất, chỉ còn lại một đồng cặn. Long Tuấn Hạo ngậy người một giây, theo bản năng nhìn sang Cô Thần. Cô Thần lạnh nhạt hỏi, “Tiểu Ngọc muốn làm gì?”

Đồng cặn kia bi thống nói, “Cậu ấy không phải muốn mua máy bay trực thăng sao...”

“Sau đó?”

Đồng cặn tiếp tục bi thống, “Lấy hết chi phiếu cùng số tiết kiệm trong nhà đi rồi...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Kẻ Gây Tai Hoạ*

* là Hoạ thủy trong Hồng nhan họa thủy đó :”>

Khi Long Tuấn Hạo bước ra từ phòng Viện trưởng thì người nào đó vẫn đang ôm cái điện thoại, vẫy đuôi nịnh nọt, lăn lộn khóc lóc om sòm, mỗi câu mỗi chữ đều ngọt đến chết người. Cậu ngẩng đầu nhìn Cô Thần, ý hỏi, rõ ràng vừa nãy còn là một người bình thường, sao giờ lại biến thành sinh vật nhà chó này rồi?

“Không cần để ý.” Cô Thần nắm tay cậu, chậm rãi đi trên con đường rải đá cuội trong viện. “Chỉ cần nói chuyện với vợ là cậu ta liền biến thành như vậy.”

“Nga, thì ra là thế.” Long Tuấn Hạo gật đầu, nghĩ thầm thương yêu vợ là một phẩm chất tốt đẹp, xem ra vị Viện trưởng này cũng không tệ lắm.

Cô Thần liếc Long Tuấn Hạo một cái, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định không nói cho cậu một chân lý: Hiện thực thường rất tàn khốc. Điều này đành để cậu từ từ tự thân thể nghiệm vậy.

Hai người đi ra tiểu viện, bước lên hành lang trở về, bên kia thần y và dưỡng phụ (người phụ nữ có thai) vẫn đang xoắn xuýt lấy nhau, mỹ nhân vẫn tiếp tục xướng khúc, ê a không rõ. Long Tuấn Hạo bi ai thở dài, buồn bực nghĩ, xem ra việc lần này càng khiến cho cha mẹ của cơ thể này tin tưởng con mình chưa hết bệnh, phải làm sao bây giờ a, ngày hẵn xuất viện quá nhiên còn xa vời lắm.

Không được, hửn không thể nhẫn nhịn nữa, lần này tên dựng phụ kia nửa đêm xông tới, lần sau thì sao? Lỡ như mấy sinh vật đó bỗng nhiên huyền tưởng bản thân là Ultraman (Siêu Nhân Điện Quang :>) rồi xem hửn là quái vật thì sao?

A phi – – Long Tuấn Hạo biểu tình vắn vẹo, thật là một ví dụ kinh tởm.

“Cậu làm sao vậy?” Cô Thần kinh ngạc nhìn cậu.

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn anh, chỉ chỉ chính mình, hỏi rất nghiêm túc: “Trông ta không giống quái thú đúng không?”

“...”

“Người... biểu tình đó là sao chứ?!” Mỗi lần đám người trong viện an dưỡng này lộ ra phản ứng đó, Long Tuấn Hạo đều cảm thấy phi thường tức giận. “Bản vương không có bị tâm thần!”

Cô Thần im lặng, xem như đồng ý, chậm rãi gật đầu.

“Có lẽ, rõ ràng là có lẽ!” Long Tuấn Hạo tức điên lên. “Bản vương thực sự không bị tâm thần! Ta đang hỏi rất nghiêm túc! Ta bề ngoài trông không hề giống quái thú, đúng không? Đúng không?” Cô Thần thấy lửa giận của cậu càng lúc bốc cao, vội vàng kéo qua thuận mao, nghiêm túc trả lời: “Không giống.”

“Ân, vậy mới được.” Long Tuấn Hạo thỏa mãn một chút, nhắc chân đi về phía trước, vừa được hai bước bỗng nhiên dừng lại. Không đúng. Dù cho đám người này nghĩ hửn không giống cũng đâu có ích gì, chủ yếu là mấy tên kia phải thấy hửn không giống mới được a. Hửn quay đầu nhìn về phía bên kia. Trong tiểu viện hai sinh vật nào đó vẫn hăng say thảo luận về sức khỏe thai nhi, vẻ mặt rất là chuyên chú.

Có nên đến hỏi hay không a, Long Tuấn Hạo xoắn xuýt. Không hỏi, ngược sẽ cực kỳ khó chịu, mà hỏi, lỡ như khiến cho bọn chúng thực sự nghĩ vậy thì hẳn chết chắc a.

Long Tuấn Hạo chậm rãi tựa vào một cây cột, cắn cắn ngón tay, mở to đôi mắt, trừng ở nơi nào, trầm tư suy ngẫm, không hề nhúc nhích, lâu đến nỗi Cô Thần đang nghĩ có phải cậu muốn xông lên nhận trách nhiệm với “đứa nhỏ” hay không thì mới giật mình hoàn hồn, quyết tâm không đi hỏi, sau đó quay đầu rời đi, thuận tiện phát tay với bác sĩ điều trị chính của mình. “Vậy, người làm việc của người thôi, ta đi tản bộ.” Miệng nói, chân bước tới, không hề lưu luyến.

Cô Thần đứng tại chỗ nhìn cậu đi xa. Người này đến bây giờ vẫn chưa nói mục đích đến phòng Viện trưởng, có lẽ là do nhất thời hứng khởi cũng nên. Anh nghĩ, cũng có thể lắm, bởi vì từ ngày anh về đây, dù vị Vương gia này có làm gì anh cũng không cảm thấy kỳ quái. Cô Thần gọi một y tá gần đó lại phân phó nếu có chuyện gì phải lập tức báo cho anh rồi mới xoay người quay về phòng làm việc.

Bên này, Long Tuấn Hạo trưng ra vẻ mặt ngây thơ, hai mắt trong suốt, chậm rãi bước dọc theo bờ tường viện an dưỡng. Hắn quyết định phải vứt bỏ cuộc sống hiện tại, thoát khỏi cái lồng bảo hộ, bay tới thế giới mới ngập tràn tự do và hy vọng – Lưu lạc giang hồ.

Long Tuấn Hạo ngược đầu nhìn lên, vờ ngắm mấy đám mây lơ lửng trên bầu trời bao la, khi cúi đầu, nhanh chóng đảo mắt đánh giá độ cao bức tường, sau đó vừa thưởng thức cỏ cây hoa lá trong viện, vừa chậm chậm bước đi, rồi nhìn chăm chú vào con ong mật bay lượn đằng xa cảm khái mấy câu:

“Chung quy, bướm bướm không thể bay qua biển cả.

Hoa bay hoa rụng đầy trời

Sắc phai hương mất, ai còn thương hoa?

Ta chôn hoa, người cười ta ngốc,

Sau này ta mất, ai người chôn ta?

Một mai xuân hết hoa tàn,

Hoa rơi người mất, ai còn biết ai!

Gió hắt hiu, nước sông Dịch lạnh

Tráng sĩ một đi, không trở về!” (**)

Đám tùy tùng phía sau rầm rầm quỳ xuống hành lễ, nịnh nọt khen:
“Vương gia thật tài hoa!”

Long Tuấn Hạo vô cùng khiêm tốn quay lại cười: “A, quá khen, quá khen.” Hắn quay đầu tiếp tục đi, nhưng trong lòng đã muốn điên lên rồi. Hắn rất rất muốn chạy vào phòng Viện trưởng, nắm áo Lê Hiên mà rống, người con mẹ nó rảnh rang xây tường cao thế để làm gì? Người có suy nghĩ cho tâm tình của những người muốn trèo tường không hả, hả?!

Hắn vẫy vẫy tay áo, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có một chút phiền táo nào, quyết tâm không từ bỏ việc tìm kiếm cơ hội, dù sao mấy người kia đều đối đãi với hắn như đại gia, hắn không tin mình trốn không thoát! Nếu thực sự không tìm ra cách, hắn sẽ học cách chế tạo thuốc nổ! Đến lúc đó thuận tiện phá tan cái viện an dưỡng này luôn một thể!

Long Tuấn Hạo nhàn nhã nhìn cỏ ngấm hoa, diễn vai một thi nhân văn nhã, đồng thời cố ý âm thầm quan sát tình hình canh phòng ngoài cổng, xong đâu đó mới quay trở về. Theo như hắn thấy, nhóm người bảo vệ ở

công trông có vẻ cực kỳ nhàn nhã, dường như không hề có chút cảnh giác nào, bởi vậy nếu hấn chuồn đi lúc nửa đêm, tỉ lệ thành công sẽ rất lớn.

Long Tuấn Hạo chậm rãi cân nhắc, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một hòn non bộ, liền nhoẻn miệng cười, phân phó: “Người đâu, bản vương muốn đi leo núi, đi lấy cho bản vương một cái móc sắt và dây thừng. Chắc chắn một chút.” Ân, nếu như không được hấn còn có phương án thứ hai.

Mọi người nhìn nhìn hòn non bộ cao không đến ba mét phía trước, trầm mặc một lúc mới thử hỏi: “Gia, leo núi này... cũng cần dây?”

Long Tuấn Hạo liếc nhìn bọn họ, mãnh liệt phóng ra khí thế vương gia. “Sao? Các người dám nghi ngờ quyết định của bản vương?”

Mọi người đồng loạt đổ mồ hôi lạnh, không dám hỏi nữa, vội vàng đi chuẩn bị.

Cô Thần ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ, nhìn qua cửa sổ thì thấy người nào đó thân vòng một bó dây thừng, tay cầm một cái móc sắt quay quay, chuẩn xác quăng về phía hòn non bộ, bắt đầu leo lên. Anh kinh ngạc mở cửa bước ra ngoài, khi đi tới sân thì người nọ đã leo lên đỉnh núi, đang chống nạnh cười to.

Một đám người phía dưới rầm rầm hành lễ. “Vương gia thần dũng (dũng mãnh phi thường) a!”

Người nào đó bởi vì được khen mà đang cười đến hoàn toàn không còn chút hình tượng, đột nhiên thấy bác sĩ chính của mình đứng trong đám người mới thu liễm lại một chút, đưa tay lên, giả vờ ho một tiếng, nói với đám người phía dưới. “Ân, quá khen, quá khen.”

Cô Thần sau khi hỏi rõ mọi việc, lại thấy người nào đó vẫn đang nhìn chăm chú vào công cụ trên tay như bảo bối, anh chợt hiểu ra, người này có khi nào đang tính kế chạy trốn không?

Anh bắt đắ dĩ cười cười, chậm rãi đi tới hòn non bộ, ngẩng đầu lên nhìn cậu. Long Tuấn Hạo bước đầu thí nghiệm thành công, tâm tình cực tốt, vừa thấy anh liền nở nụ cười tươi rói, “Cô Thần.”

Cô Thần ngừng hô hấp. Người này đang đứng dưới ánh dương quang, toàn thân như phát ra ánh sáng ấm áp, lại còn cười rạng rỡ với anh. Đoàn người phía sau không biết có ai thì thầm: “Kẻ gây tai họa a...”

Lúc này, Cô Thần mới hoàn hồn lại, ôn hòa nói: “Xuống nào.”

Quả thật là kẻ gây tai họa, nếu không sao anh lại từ bỏ những tháng ngày bình yên tốt đẹp mà đi đối đầu với tập đoàn chết tiệt kia?

Long Tuấn Hạo rất nghe lời, leo xuống một đoạn liền buông người nhảy, chuẩn xác nhào trong lòng Cô Thần, khí tức quen thuộc tràn đầy lồng ngực, làm cho hắn cảm thấy an tâm, nhin không được hỏi, “Cô Thần, nếu như có một ngày ta xuất viện, ta còn có thể tìm đến người không?”

Cô Thần tiếp được cậu, cười cười xoa đầu: “Tất nhiên là có thể.”

“Ân, vậy là tốt rồi.” Long Tuấn Hạo thấy yên tâm, liền tiếp tục cười với anh. Cô Thần nhất thời ngây ngẩn rồi lại bị ai nhận ra nụ cười của người này có ảnh hưởng quá lớn đối với anh, hồng thật.

Long Tuấn Hạo kéo anh đi ăn trưa, sau đó lấy lý do trước đó vận động quá nhiều nên mất sức phải đi ngủ, buổi tối ăn cơm xong lại tiếp tục ngủ. Cô Thần biết là cậu đang dưỡng sức chuẩn bị đêm khuya trèo tường, không nói gì, đắp chăn cho cậu xong liền lái xe về nhà.

Đêm đó, Long Tuấn Hạo tỉnh dậy lúc hai giờ sáng. Lặng lẽ ngồi dậy mặc quần áo, nhẹ nhàng mở cửa, cẩn thận quan sát hành lang bên ngoài, rón rén đi ra, tới phòng trực ban lập tức ngồi xổm xuống, cố gắng bước men theo tường, mất một lúc lâu mới tới được tiêu viện.

Hắn thở phào một cái, chậm rãi đi ra cổng lớn. Hắn vẫn tưởng giờ này bảo vệ phải ngủ hết rồi, nhưng không ngờ, ngay lúc chỉ còn cách phòng an ninh vài bước, một bảo vệ đi ra, cười tủm tỉm vẫy tay. “A, đây không phải là Vương gia sao? Tản bộ à? Có muốn vào uống tách trà không?”

“...” Long Tuấn Hạo nói: “Không cần, thực ra ta đang bị mộng du, giờ trở về ngủ đây.” Hắn quay đầu đi trở về phòng dưới ánh mắt sợ hãi của y tá trực ban, quăng người lên giường lăn qua lăn lại.

Hắn đợi thật lâu thật lâu mới nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ sáng. Hắn nghĩ giờ này bảo vệ dù có cảnh giác thế nào cũng đã bắt đầu lơ là, liền lại mở cửa đi ra, lần này hắn mang theo công cụ, đi thẳng đến một góc tường cao của viện, quăng móc bắt đầu leo.

Hồ đô ta nào... Hắn nhịn đau khi tay bị ma sát với dây thừng, chậm rãi trèo lên, thầm nghĩ, mệt chết đi, từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên gia lao động chân tay a!

Tục ngữ nói Trời không phụ lòng người, Vương gia trải qua một phen leo trèo vất vả rồi cuộc cũng lên được đến đỉnh. Hắn đảo chiều móc, bắt đầu bám dây leo xuống. Khi hai chân đã chạm đất, hắn mới hít thật sâu, bỗng dưng cảm thấy muốn khóc, nắm tay, không khí bên ngoài quả nhiên tốt hơn bên trong nhiều lắm a!

Hắn vỗ vỗ bụi bẩn trên người, chuẩn bị bỏ chạy thì đúng lúc này, bên tai vang lên tiếng nói quen thuộc, ngay cả ngữ điệu cũng chẳng khác gì lần trước. “A, đây không phải là vương gia sao? Lại mộng du à? Cách ngài mộng du cũng thật đặc biệt a.”

“...” Long Tuấn Hạo cứng ngắc quay đầu, bảo vệ nhìn hắn, mỉm cười vô cùng hiền lành, cười đến đâu hắn hiện ra hai chữ “ti tiện”. Long Tuấn Hạo nổi giận, run rẩy chỉ tay vào bảo vệ, “Người... người con mẹ nó sao không ngủ hả?!”

Bảo vệ gật đầu. “Bình thường giờ này vốn đang ngủ.”

“Còn đêm nay?”

“Đêm nay khác nha.” Bảo vệ hiền lành nói. “Bác sĩ Cô nói ngài có chứng mộng du, bảo chúng ta cần phải chú ý.”

“Chết tiệt.” Long Tân Hạo giận giữ. “Hắn làm sao biết ta mộng du?”

“Ta có hỏi qua điều này.” Bảo vệ lại cười. “Bác sĩ nói từng ngủ chung với ngài..”

“...”

“Ngài còn mộng du không?”

Long Tuấn Hạo căm tức, phẫn hận thu lại công cụ, lửa giận bùng bùng bước nhanh về viện, phóng ào vào phòng dưới ánh mắt sợ hãi của y tá trực ban.

.

Sáng hôm sau Cô Thần đi làm thì thấy Long Tuấn Hạo đang cho người đào hố, xem chừng đào sâu được tầm hai mét rồi, cả thảm cỏ xanh tươi cứ thế mà bị phá hư. Anh nhìn khoảng cách từ đường hầm tới vách tường, phủ định ý tưởng đào hầm bỏ trốn của ai đó, tiếp tục quan sát.

Long Tuấn Hạo liếc anh một cái, phân phó người đi lên, sau đó đi tới đứng im bên mép hố. Cô Thần lo lắng, người này sẽ không phải là luẩn quẩn trong lòng muốn tự sát đi? Anh vội vàng đi qua. “Hạo Hạo.”

Long Tuấn Hạo cúi đầu lẩm bẩm: “13, 13, 13...”

Cô Thần giật giật khoe miệng, Long Tuấn Hạo quay đầu, hai mắt rơm rớm, hàng mi chớp chớp, vành mắt hơi hơi đỏ ửng – là hậu quả sau cả đêm

không ngủ. Cậu mở miệng, kêu một tiếng yếu ớt như mèo con: “Cô Thần.”

Tim Cô Thần chấn động mãnh liệt, vẻ mặt này thực quá sức mỉa mai, rất dễ khiến người ta khí huyết dâng trào làm ra những chuyện ban ngày không nên làm.

Long Tuấn Hạo tiếp tục gọi. “Cô Thần.”

Cô Thần bị cậu gọi đến hồn vía lên mây, không tự chủ bước đến gần, vừa định mở miệng thì bị xô mạnh, ngay sau đó, trời đất điên đảo, miệng anh há to, có chút khó tin, nghĩ thầm, anh ngày thường làm việc oai phong một cõi, hôm nay lại sập bẫy dễ dàng như vậy, cứ thế không đề phòng bị người đẩy xuống hố. Quả là thiên kẻ gây tai họa a kẻ gây tai họa!

Cô Thần vội vàng điều chỉnh tư thế trên không, vũng vàng đáp xuống đất trên hai chân. Phía trên, tiếng Long Tuấn Hạo lười biếng vang lên. “14, 14, 14...”

“Chết tiệt!” Cô Thần ngửa mặt rống lên. “Rõ ràng chỉ có một mình tôi!”

Long Tuấn Hạo mặc kệ anh, quay đầu rời đi, không quên phân phó. “Lấp cho ta.”

“Vâng.” Mọi người vừa dứt lời liền lập tức chạy vội đến bên mép hố gào khóc. “Tướng quân lên đường bình an, ngày này năm sau chúng ta sẽ đến tảo mộ ngài! Nhất định sẽ đến!”

Cô Thần giật giật khóe miệng. “Vậy phải cảm ơn các người rồi...”

“Tướng quân không cần khách khí!” Dứt lời liền bắt đầu lấp hố.

“Uy, các người làm thật?”

“Không có biện pháp, hoàng mệnh không thể trái a, mong tướng quân thứ lỗi.”

“Thứ lỗi? Người bị chôn là ta đó?”

“Chúng ta biết là ngài, biết rõ mà, ngài không cần nhắc.”

“...”

Chờ đến khi Cô Thần toàn thân bùn đất leo lên thì Long Tuấn Hạo đã đi ngủ rồi, anh nhìn cửa phòng người nợ cười khố. “Tôi chỉ là muốn tốt cho cậu thôi...”

Chú thích:

(**)

蝴蝶终究飞不过沧海,

花谢花飞花满天,

红消香殒有谁怜,

侬今葬花人笑痴,

他年葬依知是谁?

一朝春尽红颜老,

花落人亡两不知!

风萧萧兮易水寒,

壮士一去兮不复返

Phiên âm:

Hồ điệp chung cứu phi bất quá thương hải,

Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên,
Hồng tiêu hương vẫn hữu thùy liên,
Nông kim táng hoa nhân tiểu si,
Tha niên táng nông tri thị thùy?
Nhất triều xuân tấn hồng nhan lão,
Hoa lạc nhân vong lưỡng bất tri!
Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn,
Tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản

.

Câu đầu tiên lấy ý từ câu “Hồ điệp phi bất quá thương hải” (Bướm bướm không thể bay qua biển cả) – câu này thường để nói về những tình yêu không có kết quả.

Sáu câu tiếp trích rải rác từ Táng hoa từ (Bài từ chôn hoa) trong Hồng Lô Mộng của Tào Tuyết Cần.

Hai câu cuối là hai câu thơ Kinh Kha đã ứng tác khi từ biệt mọi người, lên đường đi ám sát Tần Thủy Hoàng bên bờ sông Dịch.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ngả Bài

Từ sau lần được hít thở bầu không khí trong lành giữa đêm kia, Long Tuấn Hạo liền cho rằng không khí ở ngoài đó tốt hơn hẳn bên trong viện an dưỡng, nên luôn tìm cách chuồn ra hưởng thụ một phen. Cho đến lần thứ mười một bị phát hiện thì đồng chí bảo vệ vốn luôn lạc quan, chính trực, hòa ái, thân thiện lập tức “bùm” một tiếng, quỳ xuống dưới chân Long Tuấn Hạo, lệ rơi đầy mặt, trừng ra đôi mắt thâm quầng khủng bố, khóc lóc cực kỳ thảm thiết, “Gia, ngài buông tha cho chúng tôi đi, ngài làm ơn để chúng tôi có một đêm ngon giấc đến sáng đi a a a!”

“...” Long Tuấn Hạo kéo dây thừng lại, vắt lên vai, đưa tay chỉ vào bản thân, “Ta cũng không ngủ.”

Bảo vệ nhất thời khóc đến càng thêm bi thống, “Đúng vậy a, ngài cách vài ngày mới đi một chuyến, còn chúng tôi mỗi ngày đều phải đề phòng a a a!” Kỳ thật lão gia ngài là đang báo thù đi? Nhất định là trả thù có đúng không?

Long Tuấn Hạo nương ánh sáng yếu ớt của bóng đèn, đánh giá mức độ tiều tụy của người trước mặt, kinh ngạc hỏi, “Ban ngày người không ngủ sao?”

Bảo vệ bày ra biểu tình đáng thương, nghẹn ngào nói, “Nhà tôi trên có già dưới có trẻ, cả nhà đều chỉ có thể dựa vào một mình tôi...”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi trực cả ngày lẫn đêm a... Tiền lương ở đây cao a...”

“...” Long Tuấn Hạo nhất thời nhìn bảo vệ như nhìn người ngoài hành tinh, “Người không sợ mệt chết sao?”

Bảo vệ dùng tay áo lau nước mắt, “Trước kia không sợ.”

Long Tuấn Hạo nhướn mi chờ câu tiếp theo.

Bảo vệ nước mắt lưng tròng nói tiếp, “Hiện tại lão gia ngài đột nhiên bắt đầu mộng du...”

“...” Long Tuấn Hạo quay đầu bước đi, lười biếng nói, “Vậy người cứ mệt chết luôn đi.”

“Đừng a...” Bảo vệ tiếp tục khóc, “Lão gia ngài từ bi giờ cao đánh khê, đừng mộng du trong ca trực của tôi có được không? Lúc khác lão gia ngài cứ tùy tiện du, muốn du thế nào cũng được a.”

Long Tuấn Hạo mắt điếc tai ngơ tiếp tục đi, không bao lâu sau đã quay về viện an dưỡng, nhẹ nhàng ung dung bước vào phòng trong tiếng khóc ai oán của người bảo vệ và ánh mắt bình tĩnh của nhân viên trực ban.

Một y tá không khỏi cảm khái, “Thì ra Vương gia cuồng nhiệt đối với việc leo núi như vậy.”

Y tá khác lập tức gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, tôi vốn cũng không biết, thì ra hòn non bộ cao không đến ba thước kia lại có lực hấp dẫn lớn đến thế a.”

“Cũng đúng.”

Đội ngũ cung tiễn (cung kính tiễn đưa – là các bạn bảo vệ đáng thương ấy, không phải là đội cung tiễn thủ đâu ha :D) theo sau nghe đến đó, lập tức phát điên, cái gì non bộ? Cậu ta leo chính là tường cao của viện an dưỡng đấy biết không? Các người không phải vẫn cho rằng cậu ta mang dụng cụ

đi leo hòn non bộ thật đấy chứ?! Không phải đâu? Bác sĩ Cô không bắt công đến thế chứ?!

Bác sĩ Cô – Cô Thần đương nhiên không bắt công, chỉ là nói với các y tá rằng phải làm tốt công việc của mình, sau khi tan ca, lại lái xe một vòng đến phòng an ninh, thân thiết kéo bảo vệ đến đàm đạo về triết lý nhân sinh. Ví dụ như, các anh có biết tại sao hoa lại có màu đỏ như vậy không? Không biết à? Dễ thôi, chờ đến ngày nào đó, các anh không cần thận để Long Tuấn Hạo thành công trốn viện xong, tôi sẽ tự mình nói cho các anh biết, không chỉ nói cho các anh biết mà còn thuận tiện nói cho cả nhà các anh cũng biết, các anh cảm thấy đề nghị này như thế nào?

Mọi người yên lặng rơi lệ, trước khi viện an dưỡng này được thành lập, bọn họ đều từng đi theo Lê Hiên lăn lộn khắp nơi, cũng đều biết rõ thân phận của Cô Thần là gì, cho nên giờ phút này chỉ có thể dùng sức lau nước mắt, khen, “Đề nghị này thật sự là con mẹ nó tốt a.” Tốt đến mức khiến người ta muốn lao đến cắn vài miếng cho hả giận.

Cô Thần nghe vậy, thỏa mãn vỗ vỗ vai của bọn họ, cười tủm tỉm lên xe về nhà. Kết quả là, cuộc sống gian khổ của các bảo vệ viện an dưỡng cứ thế bắt đầu.

Chúng ta đều biết, khi lửa giận cùng oán hận đọng lại đến mức độ nhất định thì thế nào cũng sẽ bùng nổ, cho nên hôm nay, khi Cô Thần vừa mới đến bệnh viện đã bị nhân dân quần chúng bao vây xung quanh, đua nhau ôm ôm kéo kéo bấp đùi của anh mà khóc, “Bác sĩ Cô ngài tha cho chúng tôi đi! Là về vị tổ tông kia a! Cứ tiếp tục như vậy, không lâu sau chúng tôi thế nào cũng phải xuống gặp các tiền bối và huấn luyện viên a a!”

Cô Thần có chút tiếc nuối nhìn đám sinh vật dưới chân, “Tôi vốn cho rằng các anh mạnh hơn bảo vệ thông thường...”

Mọi người khóc càng lớn, “Lão gia ngài nên thấy đủ đi, chúng tôi có thể chịu đựng 24/24 đến bây giờ đã là không tệ rồi. Một tổ tông cộng thêm phi pháp phần tử xuất hiện thường xuyên, cho dù chúng tôi xuất thân là lính đánh thuê cũng chịu không nổi gây sức ép kiểu này a a!”

Cô Thần ngừng một chút, cúi đầu hỏi, “Mấy ngày qua rất nhiều người đến?”

“Nhiều,” tất cả ghen ngào đáp, “Ngoài sáng trong tối, bất kể ngày đêm, một đám đi đám khác lại đến, cho nên... Không phải chúng tôi không muốn hạ hạ vị tổ tông kia, chúng tôi không phải ba đầu sáu tay a, tóm lại là lão gia ngài tự mình nghĩ biện pháp đi...”

Cô Thần nghĩ nghĩ, rốt cục từ bi gật đầu, “Vậy được rồi.”

Mọi người lập tức cảm động đến rơi nước mắt, hoan hoan hỉ hỉ rời đi. Cô Thần đứng tại chỗ nhìn bọn họ đi xa, trầm ngâm một chút rồi xoay người đi về phía phòng viện trưởng.

Còn vị tổ tông mà bọn họ nhắc đến này giờ, lúc này đang ngủ say để bổ sung thể lực đã hao phí đêm qua, bên cạnh là một vài y tá đang đứng, cực kỳ có kiên nhẫn chờ cậu ta tự nhiên tỉnh để đi hâm nóng bữa sáng —— bởi vì không ai dám gọi.

Bất quá Long Tuấn Hạo rốt cuộc cũng không phải tự mình tỉnh lại, mà là bị tiếng khóc quen thuộc của nữ nhân đánh thức. Hắn chậm rãi mở mắt ra, là Hạ Hạm đang nắm tay hắn khóc đến lê hoa đái vũ, “Con a, rốt cuộc là ai nhẫn tâm làm cho tay con biến thành như vậy? Có phải là cái tên Thúc Văn muốn con chịu trách nhiệm hôm trước không?”

Long Tuấn Hạo vừa thức dậy, đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo lại, vẫn đang hỗn loạn như một đồng tương hồ, “... À?”

“Con trai, con cứ yên tâm, mẹ sẽ làm chủ cho con,” Hạ Hạm nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay quần đầy băng vải của Long Tuấn Hạo, “Chúng ta không cần chịu trách nhiệm, nếu cậu ta còn đến tìm con, con cứ làm cho cậu ta sinh non luôn cũng được. Hừ! Để cậu ta đau lòng khóc chết!”

Long Tuấn Hạo vẫn chưa tỉnh táo hẳn, “...Nha.”

“Phải vậy mới đúng,” Hạ Hạm hằm hừ nói, “Dám khi dễ con ta, ta sẽ khiến cậu ta vĩnh viễn không bước vào cửa (QT là “quá môn” – ý bảo con dâu gả về nhà chồng) được. Lần sau phải nói cho cậu ta biết, con dâu như thế thì có đánh chết ta cũng không cần!” Nói xong ngẩng đầu hỏi, “Anh yêu à, anh nói xem có đúng không?”

Long Tích vẫn giữ bộ mặt bình tĩnh không chút biểu tình, nghe vậy liền trầm mặc gật đầu.

“Cái gì con dâu? Là nói Cô Thần sao?” Long Tuấn Hạo rốt cục cũng tỉnh táo hơn, vội vàng ngồi dậy, lúc này mới thấy rõ hai người trước mặt, lập tức kích động nhào đến, “Mẹ ~ cha ~ hai người đến rồi ~”

Hạ Hạm thủy chung vẫn nhiệt tình như trước, “Con trai ~ mẹ đến rồi đây ~” Long Tích tiếp tục giữ mặt than.

Long Tuấn Hạo thân thiết đủ rồi mới buông bà ra, trở lại chủ đề, “Mẹ, con vừa nghe thấy mẹ nói “con dâu”...”

Hạ Hạm gật đầu, “Mẹ vừa mới nghe được “Cô Thần”...”

Long Tuấn Hạo cũng gật đầu, “Ừm, con nói đấy.”

Long Tích phá lệ chủ động mở miệng, “Cho nên, ý con là hai người đó là một sao?”

Long Tuấn Hạo ngẩng đầu nhìn ông, biểu tình phi thường thuần khiết vô tội, "...Ai?"

Long Tích bình tĩnh nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo bắt đầu thấy run rẩy cả tâm can. Kỳ thật, Long Tuấn Hạo cũng không quá rõ ràng bản thân mình đối với Cô Thần là cảm giác gì, chỉ là từ sau khi mơ giấc mơ kia về tướng quân, hẳn quả thật không còn nhìn Cô Thần như người kia nữa. Hẳn biết người hiện giờ ở bên cạnh hẳn là bác sĩ Cô chứ không phải Cô tướng quân, cũng biết người mình thích là tướng quân, nhưng khi Long Tích nhìn hẳn, hẳn lại thấy chột dạ, quả thật là chẳng biết vì sao.

Không khí im lặng vài giây, thanh âm của Hạ Hạm mới chậm rãi vang lên, "Vị bác sĩ này coi như cũng được, tối thiểu cũng tốt hơn cái tên Thúc Văn kia... Ừm, chờ Thúc Văn sinh em bé rồi đưa cho bác sĩ Cô nuôi là được."

Long Tuấn Hạo kéo kéo khóe miệng, cảm thấy vị mẫu thân này cũng nên đến viện an dưỡng ở vài ngày. Hẳn quay sang nhìn Long Tích, chỉ thấy người kia vẫn giữ bộ mặt không biểu tình, một chút phản ứng cũng không có, bất quá là không đưa mắt đánh giá hẳn nữa thôi.

Hạ Hạm từng nhiều lần tham thảo về bệnh tình của Long Tuấn Hạo với các thầy thuốc y tá ở đây, bọn họ nói thuận theo chủ đề của bệnh nhân có thể khiến người đó cảm thấy sung sướng, chỉ là qua âm thầm quan sát, bà thật sự không thấy trên mặt con mình có biểu tình cao hứng, nên bà cảm thấy mình cần phải không ngừng cố gắng, "Nếu con muốn thì cưới cả hai cũng được..."

Khóe miệng Long Tuấn Hạo càng thêm run rẩy, "Chuyện đó, chúng ta vẫn là nên đổi đề tài đi..."

"Nga, được rồi," Hạ Hạm gật đầu đồng ý, vừa chuyển mắt liền thấy được tay đang quấn băng của Long Tuấn Hạo, bà lập tức đỏ cả mặt, "Con trai,

tay của con...”

Long Tuấn Hạo cúi đầu nhìn mới phát hiện mình đã quên tháo băng vải trên tay ra. Từ sau lần đầu tiên hấn dùng tay không nắm dây thừng làm rách da, hấn đều quấn thêm băng vải khi đi leo tường để phòng ngừa bàn tay được bảo dưỡng tốt của mình lại bị thương tổn, đây là kinh nghiệm xương máu a.

Hạ Hạm đương nhiên không biết dưới lớp băng ấy là làn da lành lặn, không hề bị thương. Bà đưa tay lau nước mắt, “Con trai, nói cho mẹ, đây rốt cuộc là ai làm, mẹ sẽ báo thù cho con.”

Long Tuấn Hạo theo bản năng định nói “không có chuyện gì”, nhưng khi chạm đến những giọt nước mắt trong suốt của Hạ Hạm, hấn ngừng lại, suy nghĩ một chút rồi rũ mi, nhỏ giọng nói, “Không ai làm, đây là con tự làm rách da khi đi leo tường...”

“Leo tường?” Hạ Hạm kinh ngạc, “Vì cái gì?”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, bả vai cũng sụp xuống, nhìn có vẻ đáng thương dị thường, “Con muốn ra ngoài... Cha mẹ không dẫn con đi... Con chỉ có thể tự mình đi...”

Nước mắt của Hạ Hạm lập tức tuôn ra, vội vàng lao người về phía trước, đến khi Long Tích kéo vai bà lại, bà mới hoàn hồn, nhịn được xúc động muốn kéo con trai về nhà ngay lập tức.

Long Tuấn Hạo rũ mắt đợi phản ứng của hai người trước mặt, phát hiện không có động tĩnh gì, biết hỏa hậu chưa đủ liền nhỏ giọng nói, ngữ khí đau thương, “Con thật sự đã khỏe rồi, cũng có thể tự mình gánh vác sinh hoạt... Lại có nhà mà không thể về, chỉ có thể lựa chọn bỏ trốn rồi lưu lạc... Từ nay về sau cơ khổ không nơi nương tựa...”

Hạ Hạm khóc càng lớn hơn, Long Tuấn Hạo không ngừng cố gắng, nâng ánh mắt sưng nước lên, liếc bà một cái, làm như mình sắp bị vứt bỏ, thanh âm nghẹn ngào, “Cha mẹ, con bất hiếu, về sau không thể ở bên cạnh cha mẹ để làm tròn đạo hiếu... Cha mẹ nhất định phải giữ gìn sức khỏe...”

Đến đây, Hạ Hạm chịu không nổi nữa, ngẩng đầu lên, thanh âm gần như tê lương, nói, “Anh à, chúng ta mang con về nhà đi, cho dù nó chưa khỏe, chúng ta cũng cứ đưa nó về nhà đi? Được không? Em xin anh, được không?!”

Long Tích nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo thật cẩn thận, lén lút nghiêng mắt nhìn phản ứng của Long Tích. Sau đó, Long Tích bình tĩnh “Ân” một tiếng rồi bước ra ngoài.

Vẫn chưa quên kinh nghiệm xương máu của những lần trước đó, mí mắt Long Tuấn Hạo lập tức nhảy lên, “Người lại muốn đi lấy cái gì?”

Long Tích dừng lại, quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, biểu tình vẫn không thay đổi.

Long Tuấn Hạo phi thường phẫn hận, hãn cảm thấy dù hãn khổ công học tập thế nào cũng đánh không lại yêu nghiệt này, cuối cùng người chịu đả kích, người xấu mặt cũng chính là hãn!

“Được rồi...” Long Tuấn Hạo trầm mặc một lúc lâu sau rồi mới chậm rãi mở miệng, dùng biểu tình nghiêm túc nhất từ trước đến nay mà nhìn hai người trước mặt, “Kỳ thật ta không phải người của thế giới này, cũng không phải nhi tử của các người...”

Hạ Hạm ngừng khóc vì quá kinh ngạc, Long Tích trầm mặc, sau đó chậm rãi bước về cạnh giường.

Long Tuấn Hạo đưa tay che mặt một lát rồi bỏ xuống, làm một bộ bất chấp tất cả, nói, “Ta là Vương gia, bởi vì bị thương mà biến thành linh hồn,

sau đó dưới cơ duyên xảo hợp mà nhập vào thân thể này. Đây chính là lý do ta không biết các người, không biết những thứ “công nghệ cao” ở đây, chính là lý do ta nói ta không bệnh mà các người đều không tin!”

Hạ Hạm bị kinh trụ (kinh ngạc đến đờ người), Long Tích chậm rãi cầm lấy tay bà.

Long Tuấn Hạo hít sâu một hơi, nói tiếp, “Ta có tất cả trí nhớ từ khi còn thơ ấu đến lúc trưởng thành, rõ ràng từng chút một, nếu các người muốn biết, ta có thể chậm rãi nói hết cho các người...”

Không khí nhất thời yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, qua thật lâu sau, Hạ Hạm mới nhỏ giọng khóc thành tiếng, Long Tích lập tức kéo bà đứng dậy, rồi hai người cùng nhau bước ra hành lang.

“...” Long Tuấn Hạo đờ ra một lúc sau mới hoàn hồn, rồi lập tức phát điên, “Các người trở lại cho ta, bản vương nói chính là sự thật!”

Hai người phía trước vẫn tiếp tục đi.

“Đó là sự thật a a a!”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Trang Chu Mộng Điệp

Bệnh của Vương gia lại tái phát, lần này còn đặc biệt nghiêm trọng, cứ nằng nặc lôi kéo lão Vương gia cùng lão Vương phi, yêu cầu phải nói chuyện rõ ràng với họ, như thế nếu không đạt được mục đích thì nhất định không bỏ qua. Sự kiên quyết, kiên trì, bền bỉ này khiến cho vợ chồng lão Vương gia cảm động đến nỗi liên tục gọi bác sĩ tới.

Vị Vương gia nào đó nổi giận, “Ta thực sự không lừa các người! Ta thật sự không phải là nhi tử của các người! Ta thật sự là Vương gia!”

Hạ Hạm lã chã rơi lệ, Long Tích vẫn mặt không chút biểu tình.

Vị Vương gia nào đó càng phát điên, “Đó là sự thật! Ta không hề có bệnh!”

Hạ Hạm tiếp tục khóc, Long Tích tiếp tục trầm mặc.

Thế là, Vị Vương gia kia bắt đầu gào khóc, lăn lộn ăn vạ trên giường, “Ta thật sự không phải là người của thế giới này a, nếu như sớm biết chết kiểu kia sẽ xuyên vào thân xác một kẻ tâm thần như thế này thì lúc đầu ta đã rút dao, tự đâm một phát, chết nhanh gọn lẹ a a a! Trời ơi, sao lại đối xử với ta như thế a a a —”

Hắn gào thét rất thảm thiết, cửa phòng “phịch” một tiếng, bị người đá bay, bạn học Sở Kiên hùng hổ chạy vào, nắm chặt lấy tay hắn, khẩn trương nói, “Phu nhân, cố gắng kiên trì, tại hạ bắt đầu giúp phu nhân đỡ đê. Người đâu, nấu nước nóng mang đến đây, nhanh lên.”

Long Tuấn Hạo nín lặng một giây, sau đó, đem tất cả những thứ có thể ném trên giường quăng đi, “Người cút đi cho bản vương! Bản vương tạm thời không muốn thấy mặt người, đây là lúc nào mà người còn rảnh rang chạy đến xem náo nhiệt hả, hả, hả?”

Sở Kiên đại hỉ, gật đầu, “Đúng, đúng, dùng sức!”

Long Tuấn Hạo lại câm nín, trên trán nảy lên một loạt gân xanh, ngẩng đầu nhìn đám tùy tùng của Sở Kiên, cực kỳ thông thả, cực kỳ từ tốn mở miệng, “Nếu không nghĩ ngày này năm sau đi tảo mộ chủ tử các người thì lập tức kéo hẳn ra ngoài cho ta!”

Mọi người rầm rầm hành lễ, vội vàng khiêng bạn học Sở Kiên phóng như bay ra ngoài, tốc độ nhanh đến nỗi không kịp đóng cửa lại. Long Tuấn Hạo duy trì ánh mắt kia nhìn sang cha mẹ trên danh nghĩa của hẳn.

Hạ Hạm bị một màn vừa rồi làm chấn động, đã ngừng khóc, chỉ còn lại tiếng nước nở, Long Tích bình tĩnh mở miệng, “Đi gọi bác sĩ.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục lẩn lộn, “Ô ô ô, những gì ta nói đều là sự thật, các người tin ta a, dù ta không phải là nhi tử của các người thì cỗ thân thể này vẫn là a a a!”

Bên này, một y tá vâng lệnh của lão Vương gia, chạy đi tìm bác sĩ Cô, chính là, trong văn phòng không có ai, trong viện cũng không thấy người, đang lúc nghĩ rằng mình không thể phục mệnh, gấp gáp đến độ chuẩn bị lấy dây thừng treo cổ tạ tội thì trông thấy một người có thể giúp mình, cô lập tức vọt đến chỗ anh ta.

Người này không phải là ai khác, chính là bác sĩ phụ trách trước đây của Vương gia. Anh ta từng vì dâng lên thuốc trường sinh bất lão của Tân Thủy Hoàng cho Vương gia mà bị đánh đến phải nhập viện. Có điều, hôm nay

anh đến đây không phải để đi làm, mà là định trưng ra khốe miệng dán miếng băng cá nhân OK đến phòng Viện trưởng Lê Hiên, yêu cầu tăng thêm ngày nghỉ, bởi vì trong khoảng thời gian nghỉ phép ăn lương này, mỗi ngày đều trôi qua vô cùng thích ý, cho nên anh muốn tiếp tục cuộc sống như mơ đó.

Mà đúng lúc này, cô y tá kia đã chạy đến tìm anh. Dù hiện giờ không phải, nhưng có một sự thật không thể thay đổi là trước kia anh quả thật đã từng là bác sĩ phụ trách của bệnh nhân Long Tuấn Hạo.

Vị bác sĩ phụ trách tiền nhiệm Hà Thiên Phàm này quả thật là người có y đức, vừa nghe Hạ Hạm đang ở chỗ bệnh nhân liền lập tức gạt đầu đồng ý, trước khi đi vẫn không quên thay chiếc áo blouse trắng, sau đó nhìn vào gương, chăm chút lại dung mạo, cuối cùng vẫn cảm thấy miếng băng OK ở khốe miệng quá gây tổn hại hình tượng ngọc thụ lâm phong của mình liền quyết đoán gạt xuống, quay đầu nhìn cô y tá đáng thương đang gấp đến gần phát điên kia, mỉm cười, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Y tá kia từ nãy đến giờ vẫn luôn cào tường, đến khi đã kiến thiết tâm lý xong, chuẩn bị xông lên, nắm cổ áo Hà Thiên Phàm rộng to, “Ngài là đi xem bệnh chứ không phải đi thân cận, càng không có khả năng câu dẫn được mỹ nữ lão Vương phi đâu, hãy hết hy vọng đi!” thì thấy anh ta quay lại, liền sửng sốt, “Bác sĩ Hà, khốe miệng của anh... căn bản là không hề bị thương, đúng không?”

Hà Thiên Phàm mò mẫm trong túi quần, móc ra cái kính lúp chuẩn bị cho Lê Hiên xem, để lên gần khốe miệng mình rồi giải thích, “Thấy không, chỗ này vẫn còn vết bầm này.”

Cô y tá nhìn vết bầm trải qua sự phóng đại của kính lúp, trở nên lớn gần bằng hạt gạo, ngần ngừ gạt đầu, “Đúng... Thật lớn...”

Hà Thiên Phàm đồng ý nói, “Cho nên khi thương thế còn đang nghiêm trọng như vậy, sao tôi có thể đi làm được, nhất định phải tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức a.”

“Vậy sao anh còn đồng ý đi khám bệnh?”

Hà Thiên Phàm dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô một cái, quay đầu lại, bước ra ngoài, “Đương nhiên là phải đi, có hai mỹ nhân ở đó, sao tôi có thể không đi được?”

Bác sĩ Hà chuyên khoa Tâm lý học, Hà Thiên Phàm, tuổi trẻ tài cao, phong lưu phóng khoáng, lại là một kẻ đa tình không hơn không kém, chỉ cần là mỹ nhân, anh ta đều sẽ thích, bất kể người kia là nam hay nữ, vô luận là... già hay trẻ.

Lúc trước, khi anh ta đề nghị được làm bác sĩ phụ trách của Long Tuấn Hạo, tất cả các bác sĩ và y tá trong viện an dưỡng đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì dù bộ dạng của Long Tuấn Hạo có tinh xảo đến thế nào, so ra vẫn thua kém mỹ nhân tóc dài, nhưng đến khi Hạ Hạm xuất hiện, mọi người đều hiểu được lý do – hai mỹ nhân đứng cùng một chỗ sẽ tạo nên hiệu quả thị giác mãnh liệt hơn nhiều so với một mỹ nhân đứng riêng lẻ. Dù cho tuổi của mỹ nhân này còn lớn hơn anh, dù là người ta đã là vợ của kẻ khác, ngay cả đứa con cũng gần bằng tuổi anh, nhưng với Hà Thiên Phàm, tất cả đều chẳng là gì cả, vẫn nịnh hót, vẫn sẵn đón, vẫn phóng điện không hề mệt mỏi. Đó cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước anh ta bị Long Tuấn Hạo đánh đập tơi bời đến phải nhập viện mà Long Tích không thèm chi trả một đồng nào bồi thường thuốc men.

Hà Thiên Phàm nhếch môi nở một nụ cười tự cho là tiêu sái phi phàm, tao nhã bước về nơi có hai mỹ nhân đang ngóng đợi. Các bác sĩ và y tá nhìn thấy anh đi qua đều gật đầu, thầm khen, đúng là tiêu chuẩn của sinh vật loại thú hình người nha, mặt người dạ thú nha.

Anh chậm rãi đi đến nơi ở của Long Tuấn Hạo, còn chưa vào đến cửa đã nghe được tiếng la hét của vị Vương gia nào đó, “Ta thật sự có toàn bộ trí nhớ!”

Anh đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy Hạ Hạm đang cầm khăn tay lau nước mắt, bộ dạng lê hoa đái vũ khiến cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy thương tiếc, tiểu tâm can của anh nhất thời khó chịu, vội vàng bước tới, “Phu nhân...”

Long Tích bình tĩnh bước lên phía trước, ngăn trở tầm mắt của Hà Thiên Phàm, nhìn đứa con đang ngồi tạc mao trên giường, hất cằm, ý bảo anh đi qua kia.

Hà Thiên Phàm không thèm để ý đến vật cản trước mắt, vẫn tiếp tục an ủi Hạ Hạm đứng phía sau Long Tích, thâm tình khuyên bảo, “Phu nhân, xin hãy an tâm, tôi đến chính là để xem bệnh cho cậu nhà. Cậu ấy tuyệt đối sẽ không sao, bởi vì tôi nhất định sẽ không để cậu ấy gặp phải bất cứ chuyện gì.”

Ngài là đang thể hiện cho bà ấy thấy sự thâm tình của ngài với con trai bà hay là đang lấy lòng bà thế? Hay là cả hai đều có a??? Những bác sĩ và y tá theo tới đều yên lặng xoay mặt sang chỗ khác, quả là dọa người a, người này ti tiện đến nỗi khiến cho bọn họ đi theo cũng thấy xấu mặt.

Hạ Hạm lau nước mắt, ghen ngào nói, “Làm phiền ngài.”

Hà Thiên Phàm tao nhã cúi người, quay đầu đi tới trước mặt một vị mỹ nhân khác. Long Tuấn Hạo lúc này đang cực kỳ khó chịu, thấy tên kia đến gần mình, hăn càng thêm bực tức, “Người lại đến đây làm gì? Muốn ăn đòn?”

“Vương gia, xin đừng nói vậy,” Hà Thiên Phàm đặc biệt lễ độ, đặc biệt ôn hòa ngồi xuống đối diện với Long Tuấn Hạo, khẽ cười nói, “Tình huống

cụ thể tôi đã nghe nói qua, Vương gia nói, ngài không phải là người của thế giới này?”

Long Tuấn Hạo lười biếng “Ừ” một tiếng, liếc mắt nhìn Hà Thiên Phàm một cái, “Bác sĩ Hà có cao kiến gì sao?”

“Cao kiến không dám nhận, nhưng tôi tin tưởng vào vết nứt không gian, hơn nữa, bản thân tôi cũng tin rằng, sau khi chết, linh hồn con người sẽ không biến mất.” Hà Thiên Phàm cười đến phi thường hữu hảo, hữu hảo đến khiến người ta có ảo giác hẵn đang nịnh nọt, “Cho nên, tôi cảm thấy chuyện này có thể xảy ra.”

Hai mắt Long Tuấn Hạo lập tức tỏa sáng, “Cho nên?”

“Cho nên tôi vô cùng có hứng thú với kiếp trước của Vương gia, nếu như có thể, thỉnh ngài kể tỉ mỉ thêm cho tôi, về vị “tướng quân” mà bọn họ thường nói tới.”

“Được.” Có người nguyện nghe, Long Tuấn Hạo tất nhiên cao hứng, liền bắt đầu kể chuyện.

Trong suốt cả quá trình, Hà Thiên Phàm đều thực kiên nhẫn lắng nghe, tuy rằng phần lớn thời gian đều là nhìn mỹ nhân đến xuất thần, nhưng điều này không khiến anh gặp trở ngại khi đưa ra câu kết luận cuối cùng, “Thật là thần kỳ!”

Long Tuấn Hạo lập tức nắm lấy tay anh, vô cùng kích động hỏi, “Vậy là người tin?”

Hà Thiên Phàm cũng nắm tay cậu, thành khẩn gật đầu, “Tin, sao lại không tin, thế giới này vốn có rất nhiều chuyện thần kỳ mà khoa học không giải thích được, giống như câu chuyện của nhà hóa học người Đức, Kekulé (*).”

Long Tuấn Hạo ngẩn ra, không hiểu tại sao đề tài lại chuyển đến nhà hóa học, “Hắn làm sao thế?”

Hà Thiên Phàm kiên nhẫn giải thích, “Bởi vì không tìm ra được kiểu kết cấu của một chất nên ông ta phiền muộn suốt một thời gian dài. Có một đêm nọ, ông nằm mơ thấy cảnh một con rắn đang cắn vào đuôi mình, nhờ thế mà phát hiện ra cấu trúc của phân tử benzene.”

“Benzene?”

“Đó là một chất hóa học.” Hà Thiên Phàm nói, “Nhưng đây là ý tưởng mà ông ta có được từ giấc mơ. Sau khi con người chìm vào giấc ngủ, có một số tế bào thần kinh ở vỏ đại não vẫn chưa bị ức chế, trong đầu sẽ xuất hiện các hình ảnh giả tưởng, đây gọi là nằm mơ, một hiện tượng sinh lý bình thường của con người.”

“Nha.”

“Nhưng không phải tất cả các giấc mơ đều tốt cả, có khi chúng ta thường chiêm chọc người nào đó rằng anh ta ảo tưởng, hoặc khó nghe hơn là mơ mộng hão huyền,” Hà Thiên Phàm chậm rãi nói, “Khi gặp thất bại hay một chuyện khó giải quyết, liền hay suy nghĩ vẩn vơ, hoặc trốn tránh thực tế, nhốt mình vào thế giới ảo tưởng, định lấy phương thức này để đối phó với những thất bại ngoài đời thực, rồi an ủi nội tâm của chính mình. Mơ mộng hão huyền cũng được xem như một loại ảo tưởng, chúng thường vượt qua những gì có trong thế giới thực, phá bỏ giới hạn của thời gian và không gian, khiến con người cảm thấy vui sướng và thỏa mãn điều gì đó mà họ cần. Nếu như những mơ mộng này thay thế cho hành động thì nó sẽ trở thành phương tiện để con người trốn tránh sự thật, có thể trở thành dấu hiệu của sự biến thái tâm lý, dần dần phát triển thành chứng hoang tưởng.”

“Nha...” Long Tuấn Hạo hơi hơi gật đầu, nói tiếp. “Sao ta có cảm giác đề tài ngày càng kỳ lạ...”

“Không lạ,” Hà Thiên Phàm cười tủm tỉm, “Tôi chỉ đang phổ cập kiến thức mà thôi. Ngày xưa ở Trung Quốc có một lời tiên đoán kinh điển về cái gọi là “giấc mơ” này, nó nói, nếu như con người có thể phá bỏ giới hạn của sinh tử, vật ngã (**), sẽ có được hạnh phúc, tôi vẫn cho rằng, nó đang nói đến tự do.”

Long Tuấn Hạo càng thêm không rõ vì sao đề tài lại kéo đến một lời tiên đoán, đầu óc càng thêm hỗn loạn, mơ hồ nói, “Nha...”

“Có một ngày Trang Chu mơ thấy mình hóa thành bướm bướm, vui vẻ bay lượn khắp nơi, mà không còn biết mình là Trang Chu nữa, sau khi tỉnh lại, vô cùng ngạc nhiên khi thấy bản thân vẫn là Trang Chu, không biết là Trang Chu năm mơ thấy hóa thành bướm bướm hay là bướm bướm năm mơ thấy mình biến thành Trang Chu?” Hà Thiên Phàm mỉm cười nhìn Long Tuấn Hạo, “Chuyện Trang Chu mộng điệp này, Vương gia đã từng nghe qua chưa?”

Long Tuấn Hạo ngơ ngác gật đầu, “Đã nghe qua, nhưng ta vẫn thấy đề tài này có vẻ kỳ quái...”

“Sao lại thế a?” Hà Thiên Phàm tiếp tục cười, “Chúng ta không phải đang nói về những chuyện thần kỳ của thế giới sao? Vương gia ngài đây vừa nhìn thấy bác sĩ Cô liên ngất xỉu, bất tỉnh ba ngày. Trong khoảng thời gian ấy, ngài trở thành Vương gia của một triều đại nào đó còn bác sĩ Cô lại trở thành Tướng quân, sau đó Vương gia cùng Tướng quân gặp nhau, rồi hàng loạt chuyện xảy ra, cuối cùng Vương gia tỉnh, bác sĩ Cô vẫn là bác sĩ Cô.”

Long Tuấn Hạo há miệng thật to, sau đó ôm ngực, yếu ớt nói, “Sao nghe giống như ta đã có một giấc mơ rất dài...”

Hà Thiên Phàm chăm chú nhìn Long Tuấn Hạo, sau đó cười rộ lên, đứng dậy quay sang Hạ Hạm, bộ dáng nịnh nọt kia của anh ta vừa nhìn là muốn

đánh cho một trận nhừ tử.

Biểu tình của Long Tuấn Hạo tức khắc cứng lại, hấn vốn cho là rốt cuộc cũng có người hiểu cho hấn, nào ngờ...

Hạ Hạm lập tức cảm kích nhìn Hà Thiên Phàm, cười, “Bác sĩ Hà không hổ là nhà tâm lý học nổi danh, suy nghĩ của con trai tôi cuối cùng cũng trở lại bình thường.”

Long Tuấn Hạo cứng ngắc quay đầu nhìn sang vị bác sĩ kia, bỗng nhiên có ảo giác bản thân vừa bị đùa bỡn.

Hạ Thiên Phàm không hề hay biết, tiếp tục bày ra bộ dáng nịnh hót cực kỳ ti tiện, xum xoe nói, “Cố gắng sức lực vì phu nhân là vinh hạnh của tôi mà.”

Long Tuấn Hạo nheo nheo mắt, nghe tiếng dây thần kinh lý trí trong đầu đứt rời. Mồ hôi lạnh của các bác sĩ và y tá vây xem tuôn ra như suối, đồng loạt xông lên, “Vương gia, ngài bớt giận a a a!!!”

·

Khi Cô Thần cùng Lê Hiên nghe tin chạy tới thì Long Tuấn Hạo đang ngồi trên giường, hút từng ngụm khí, các bác sĩ cùng y tá vây xung quanh, người vuốt ngực, người vỗ lưng giúp hấn thuận khí, mà bên cạnh chiếc giường lớn trong phòng ngủ, trên mặt thảm có một cỗ thi thể, hơn nữa cỗ thi thể này nhìn khá là quen mắt.

Lê Hiên âm thầm gật đầu, xem ra nguyện vọng tiếp tục nghỉ phép của Hạ Thiên Phàm có thể trở thành sự thật rồi. Cô Thần phát tay, ra hiệu cho người đem cỗ thi thể này vứt đi, sau đó, bước đến bên giường, ngồi xuống, sờ sờ đầu Long Tuấn Hạo, “Lại có chuyện gì thế?”

Long Tuấn Hạo quệt quệt miệng, thần tình vô cùng ủy khuất bò qua, bổ nhào vào ngực anh, “Ô ô ô, bọn họ bắt nạt ta...”

Cô Thần ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng sờ sờ, an ủi, “Không có việc gì, ngoan, có tôi ở đây.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục vùi đầu vào ngực anh, cọ cọ, “Ô ô ô...”

“Đúng rồi, tôi muốn báo một tin, không biết là tốt hay xấu cho cậu,” Cô Thần sờ sờ đầu Long Tuấn Hạo, “Sau khi thảo luận, chúng tôi đã quyết định, vì ngăn ngừa chuyện cậu nhàm chán đi mộng du buổi tối, cũng để giảm sức ép cho các nhân viên bảo vệ, tôi quyết định, từ nay về sau sẽ ở lại đây.”

Long Tuấn Hạo sững sốt, vội vàng chui ra khỏi ngực anh, ngẩng đầu lên nhìn.

Cô Thần cười hiền lành, vươn tay chỉ chỉ, “Cậu, tôi, căn phòng này, cái giường này, hiểu chưa?”

Long Tuấn Hạo há to miệng, “...Hả?”

Chú thích:

(*) Friedrich August Kekulé (1829-1896), là một nhà hóa học người Đức, người đã sáng tạo thuyết hóa trị IV của carbon, phân biệt hợp chất mạch hở và hợp chất mạch vòng, đề xuất công thức 6 cạnh của benzene, đề lại phương pháp kinh điển điều chế phenol và nhiều tổng hợp hữu cơ khác.

Kekulé đã kể về giấc mơ vòng 6 cạnh khép kín của Benzene như sau:

- Một lần tôi ngồi viết sách nhưng không thể tập trung tư tưởng làm việc được bởi vì suy nghĩ của tôi đang hướng về chuyện khác. Tôi xoay ghế về phía lò sưởi và thiu thiu ngủ. Trước mắt tôi lờn vờn hình ảnh của các

nguyên tử, từng nhóm nhỏ dính lấy nhau lơ mờ ở xa. Những hình ảnh ấy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần và dần dần tôi nhận ra có một hình ảnh rõ nét hơn trong cả bức tranh phức tạp. Đó là những chuỗi nguyên tử dài luôn chuyển động, nhiều lần chụm lại với nhau giống như những con rắn đang uốn lượn. Và rồi, kia! Một trong những con rắn ấy cắn vào đuôi của mình tạo thành một vòng khép kín như chế nhạo trước mắt tôi. Như bị sét đánh, tôi bừng tỉnh và thức suốt đêm để hoàn thành lý thuyết của mình.

(**) vật ngã: theo quan điểm của nhà Phật, “vật” là chỉ hoàn cảnh xung quanh “bản ngã”, bao gồm người khác và xã hội, “ngã” bao gồm tư tưởng và tham muốn của bản thân.

Đánh vỡ giới hạn của vật ngã tức là bỏ qua tất cả thì mới lấy được tự do, tức là không bị ràng buộc bởi xung quanh (dù là vật chất) hay tư tưởng của chính bản thân mình (hay tinh thần) thì mới chân chính bước ra khỏi sinh tử luân hồi, lấy được tự do thật sự (đắc đạo thành Phật)

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Kẻ Bạc Tình

Cô Thần tiễn bước những người kia xong, quay trở vào phòng thì thấy Long Tuấn Hạo đang nằm chần lẩn lẩn trên giường. Anh đi qua xoa đầu cậu, “Được rồi, đừng uất ức nữa.”

“Khỉ! Ta là đang tức giận!” Long Tuấn Hạo xoay người nhìn anh, đôi mắt đỏ bừng nhìn có vẻ cực kỳ đáng thương, môi run run, “Người nghe được yêu nghiệt kia đã nói gì trước khi đi không vậy?!”

Cô Thần ôn tồn nhắc nhở, “Đó là nói với mẹ cậu mà.”

“Đúng, đúng là nói với bà ấy, nhưng hănh nói cái gì a? Cái gì “May mà anh chưa đi đến phòng viện trưởng”?! Vậy là ý gì?” Long Tuấn Hạo tức đến phát điên, túm một góc chăn, ngược đôi mắt ướt sũng nhìn Cô Thần, toàn bộ ủy khuất hănh chịu đời trước cộng lại cũng không nhiều bằng từ lúc đến nơi này, “Đừng nói cứ như thế hănh vốn đã định dẫn ta ra ngoài. Nếu thật sự muốn thế thì cứ trực tiếp mang ta đi là được, đến phòng viện trưởng làm cái gì?!”

“Bệnh nhân ở đây nếu muốn xuất viện cần phải có sự đồng ý của viện trưởng, bằng không lính đánh thuê ngoài cửa sẽ không cho bất cứ ai rời khỏi viện, cho dù là có cha mẹ dẫn đi.” Cô Thần kiên trì giải thích, nhìn Long Tuấn Hạo, mỉm cười, “Hơn nữa, cậu cũng đã hỏi chuyện này rồi không phải sao?”

Long Tuấn Hạo ngồi dậy, nhìn thẳng vào Cô Thần, tay vẫn không buông góc chăn đáng thương đã bị vò đến nhàu nát, hít hít mũi, không nói gì, bộ

dạng mê mang như thế không biết tiếp theo nên làm gì.

Cô Thần thấy bộ dạng này của Long Tuấn Hạo, lại cực kỳ đáng xấu hổ bị manh đến, không nói hai lời liền kéo người vào lòng sờ soạng một trận mới tiếp tục cười, tường thuật sự thật, “Sau đó, tôi nhớ là cậu có hỏi bà, “Mẹ tin cha sẽ mang con đi sao?”, và bà đã trả lời, “Tin, bởi vì mỗi lần mẹ cầu cha con chuyện gì, cha con đều đáp ứng”, cho nên hẳn là...” Anh nói xong lại thấy hai mắt Long Tuấn Hạo đỏ lên, nhưng vẫn chẳng nói câu nào, hít hít mũi, bèn nở nụ cười, tổng kết một câu, “Như vậy, kỳ thật, cha cậu vốn đã định đưa cậu về nhà, bất quá, sau đó hình như bị ai đó cản lại...”

“Đừng nói nữa a a a!” Long Tuấn Hạo thuận tay cầm gối quăng lên mặt Cô Thần, xoay người lại, tiếp tục lăn, “Tức chết ta, yêu nghiệt kia chắc chắn cố ý! Chắc chắn! Ô ô ô!” Cái gì là vẽ rắn thêm chân, cái gì là gây ông đập lưng ông, hôm nay hẳn rồi cuộc đã biết, hẳn giờ hối hận đến mức thực muốn tự đập đầu vào tường!

Cô Thần dễ dàng bắt được hung khí quăng tới, cúi đầu nhìn Long Tuấn Hạo phát điên. Anh chờ đến khi cậu phát tiết hết mới lại kéo người qua, ôn hòa nói, “Được rồi, chúng ta giờ nói chuyện chính.”

“Chuyện chính con khi!” Tâm tình Long Tuấn Hạo vẫn chẳng tốt lên, nhưng sau khi phát tiết, hẳn đã cảm thấy thoải mái hơn chút, ít nhất cũng không lăn nữa. Hẳn tức giận ngồi lại trên giường, “Chuyện chính là ta còn phải ở tại cái trại an dưỡng chết tiệt này chung với một đám sinh vật không bình thường!”

“Đó là chuyện chính từ hồi nãy, bây giờ chúng ta nói chuyện chính trước mắt, ví như...” Cô Thần chăm chú nhìn người trước mặt, ánh mắt nghiền ngẫm, tóc và quần áo cậu ta bây giờ rất lộn xộn, cổ áo mở rộng, đôi xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, làm anh rất muốn đưa tay lên sờ...

Long Tuấn Hạo còn đang hờn dỗi, cũng không nhìn anh một cái, lười biếng hỏi, “Ví như cái gì?”

Cô Thần bình tĩnh lại, nở nụ cười, đem tình tự dư thừa giấu xuống đáy mắt, chậm rãi mở miệng, “Ví như cuộc sống của chúng ta sau này, cậu có ý kiến gì không?”

“Sau này?” Long Tuấn Hạo rớt cuộc nâng mắt lên, nhìn nhìn cái phòng, rồi lại nhìn nhìn chiếc giường lớn, suy nghĩ một chút, trong đầu mới lóe ra một cái danh từ, “Ý người là ở chung?”

Cô Thần ngẩn ra một chút, sau đó rất nhanh cười rộ lên, xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, “Chính xác, thật giỏi a.”

“Ta đây là vừa học vừa hành.” Long Tuấn Hạo buông chân đứng dậy đi rửa mặt, từ lúc ngủ dậy tới giờ, hắn còn chưa kịp ăn đã đụng chuyện, tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, cho nên cần bổ sung năng lượng cho thân thể. Cách mạng chưa thành công, hắn, đồng chí Long Tuấn Hạo cần phải nỗ lực. Đồng thời, hắn cũng cảm thấy từ khi đến đây, thần kinh của hắn càng ngày càng thô.

Cô Thần mang cơm nước lên, rồi đi tới trước cửa phòng tắm, đứng dựa trên khung cửa, cười hỏi, “Cậu còn chưa nói cậu cảm thấy thế nào?”

“Không sao cả.” Long Tuấn Hạo trả lời trong lúc đang rửa mặt, giữa tiếng nước chảy, thanh âm phát ra mơ hồ không rõ, “Nhưng ta có chuyện muốn nói người biết, ta quyết định sau này không leo tường nữa.” Leo tường thật sự rất tốn sức, hơn nữa, hôm nay hắn mới biết đảm bảo vệ của viện an dưỡng này đều là lính đánh thuê cả. Hắn đương nhiên biết lính đánh thuê là loại chức nghiệp gì, chẳng trách bất luận lén lút thế nào cũng bị bắt được, cho nên hắn quyết định đi học chế tạo bom, tạc bom đi ra ngoài, tới một người tạc một người, đến hai người ta tạc cả đôi, ha ha ha ~

Đối với quyết định của Long Tuấn Hạo, Cô Thần cũng không thấy có gì lạ, điều này có thể đoán ra khi thấy biểu tình ngây dại của cậu khi nghe những người đó là lính đánh thuê sáng nay. Thế nhưng, biểu tình hiện tại của cậu ta bây giờ là có ý gì đây? Anh nhin, nhin, cuối cùng vẫn không thể lờ đi nụ cười gian của người kia, bất đắc dĩ hỏi, “Nghĩ cái gì vậy? Cười... ần, đẹp thế.”

“A?” Long Tuấn Hạo hoàn hồn lại thật nhanh, sờ sờ mặt mình, “Không có gì, chỉ nghĩ được ở cùng người nên rất vui, a a, vậy đấy.”

“Vui đến vậy?”

“Cực kỳ vui, thật đấy.” Long Tuấn Hạo thành khẩn nhìn anh, trông thực thuần khiết ngây thơ, “Để biểu đạt tâm tình vui vẻ của ta, ta quyết định tí nữa sẽ đem người đi hưởng thụ cuộc sống.”

Cô Thần nghi hoặc, “Ví dụ?”

Long Tuấn Hạo vẻ mặt nghiêm trang đáp, “Chiêu – kỹ.”

“...”

.

Long Tuấn Hạo tự nhận mình là một người rất giữ chữ tín, cho nên ngay sau khi ăn sáng xong, hần liền kéo Cô Thần ra khỏi phòng, đi vào trong tiểu đình, bày ra hai cái ghế nằm, lại phân phó người đem lên hai ly trà nóng và hoa quả. Vị Vương gia nào đó ngồi xuống, ngoắc gọi mỹ nhân tóc dài đã đứng ở trong đình từ lâu, “Tối, xướng cho bản vương một khúc, xướng hảo gia sẽ trọng thưởng.”

“...” Cái này gọi là chiêu – kỹ? Cô Thần im lặng nhìn mỹ nhân tóc dài – Túc Tông. Mỹ nhân cười tủm tỉm, nhìn Long Tuấn Hạo, ôn nhu hỏi, “Không biết gia chuẩn bị thưởng cho ta cái gì?”

Long Tuấn Hạo uống một ngụm trà, sau đó trưng ra một bộ mười phần quý khí, nói, “Chỉ cần xướng tốt, người muốn cái gì gia đều thưởng cho người.”

Túc Tông cười dài duỗi ngón chỉ vào Cô Thần, “Vậy được, ta muốn hẳn.”

Long Tuấn Hạo mặt đại ra, chậm chậm xoay đầu theo phương hướng hẳn chỉ. Cô Thần nghĩ “quả thế”, vẻ mặt bất đắc dĩ quay sang hướng khác. Long Tuấn Hạo trợn trừng mắt, “Các người... có gian tình?!”

“Phốc... khụ khụ...” Cô Thần trực tiếp phun ra ngụm trà chưa kịp nuốt xuống, “Ngoan... Cậu nghĩ nhiều quá rồi.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục trừng. Vậy đây là sao? Vì sao hẳn lại muốn người, mà người vì sao lại như đã đoán trước rồi a?! Vậy còn không phải gian tình thì là gì?”

Cô Thần vội vàng xoa dịu, “Sau này tôi sẽ từ từ nói cho cậu biết.”

“Vì sao không phải là bây giờ?!” Long Tuấn Hạo nghĩ mình đã bị tổn thương thật lớn, căn căn môi, hấp hấp mũi, chuyện thảm thiết nhất trên thế giới là gì? Chính là cùng người mình yêu đi nghe xướng, lại phát hiện người mình yêu và con hát là một đôi!

“A, nhầm.” Hẳn bưng trái tim mình, lăm lăm, “Ta vì sao lại dùng từ “người mình yêu” chứ?”

Cô Thần nghiêng qua, “Cậu vừa nói gì?”

“Người... người giờ đừng nói gì với ta, để ta từ từ... từ từ...” Long Tuấn Hạo co mình lại trên ghế, trông như bị đá kích nghiêm trọng, mà đầu sỏ gậy nên, mỹ nhân Túc Tông vẫn cứ cười dài hỏi, “Gia, có xướng nữa không?”

“Xướng, xướng.” Long Tuấn Hạo gật đầu, nói lộn xộn, “Xướng cái bài có “Nhân sinh nếu chỉ như buổi đầu gặp gỡ, vậy thì có gì phải phiền muộn đâu? Trước nay nhân tâm vốn vẫn thường thay đổi, sao có thể nói nhân tâm thật dễ dàng đổi thay?(*)” ấy. Người chỉ cần xướng câu cuối cùng là được...”

Cô Thần: “...”

Túc Tông cười nói: “Gia, như vậy không thành một khúc được.”

“Vậy... vậy đổi...” Long Tuấn Hạo thều thào nói, “Đổi “Đậu nga oan”, cái gì mà tháng sáu tuyết bay, ba năm hạn hán(**), oán thế nào lại thế nào, người xướng từ đó đi...”

Cô Thần “...Hạo Hạo.”

Long Tuấn Hạo từ từ quay đầu nhìn anh, “Người bội tình bạc nghĩa không có tư cách nói...”

“...” Cô Thần tắt tiếng, nếu anh nhớ không lầm thì tính cho tới giờ một chút tiện nghi anh cũng chưa chiếm được có đúng hay không! Anh quay đầu nhìn Túc Tông thì thấy cậu ta đã bắt đầu xướng khúc rồi.

Long Tuấn Hạo ngồi co người trên ghế, đặt chén trà xuống, phân phó, “Đến a, đem rượu, bản vương hôm nay không say không về.”

Cô Thần xoa trán, vừa định cố gắng nói thêm cái gì thì nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên từ xa. Mọi người đều cả kinh khi chỉ thấy Thúc Văn đồng chí lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tay lao tới, chỉ vào mũi Túc Tông bắt đầu mắng, “Tên hồ ly tinh ở đâu ra, dám câu dẫn nam nhân của ta?! Còn người!” Cậu chỉ vào Cô Thần, “Con chuột từ cái động nào chạy ra?! Còn có...”, cuối cùng chuyển mắt đến Long Tuấn Hạo, lập tức ngượng ngùng nói, “Luân gia thật sự đã mang hài tử của người... Người nhất định phải chịu trách nhiệm với luân gia...”

Hồ ly tinh Túc Tòng cười dài, từng trận âm phong quét qua, “Hồ ly tinh...”

Con chuột Cô Thần đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, “...”

Nam chủ nhân Long Tuấn Hạo im lặng một lúc, rồi bỗng nhiên cầm tay Thúc Văn, quay đầu nhìn Túc Tòng, kích động nói, “Ta đem hãn làm phần thưởng cho ngươi nhé!”

Túc tòng lại cười dài, “Hồ ly tinh...”

Long Tuấn Hạo nhìn hãn ta cười đến cả người run lên, chỉ nghe Thúc Văn đông chí ghen ngào nói, “Ngươi... ngươi muốn tặng ta cho người ta...”

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn cậu, “Ta là gì của ngươi?”

Thúc Văn đáp, “Nam nhân.”

Long Tuấn Hạo lại hỏi, “Ngươi nên nghe lời ai?”

“Lời ngươi.”

Long Tuấn Hạo đem tay cậu ta nhét vào tay Túc Tòng, “Cho nên ta mới cho ngươi đi theo hãn nghe xướng hai ngày để dưỡng thai, ngươi có ý kiến?”

Thúc Văn vừa nghe “dưỡng thai” hai chữ liền ngượng ngùng, “Không... không có ý kiến, phu quân bảo luân gia làm gì luân gia liền làm nấy...”

Long Tuấn Hạo lé mắt nhìn Cô Thần, ý tứ rõ ràng trong đáy mắt – Hãn còn cường hơn ngươi!

Cô Thần lại xoa trán lần hai. Long Tuấn Hạo đứng dậy rồi đi, ai biết mới đi được hai bước thì nghe được một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ phía

sau, hấn bất đắc dĩ quay đầu lại, “Chuyện gì nữa thế?”

Cô Thần nhìn Thúc Văn đồng chí đang nằm ôm bụng rên rĩ trên mặt đất, trầm mặc một chút rồi nói, “Ta đoán... hài tử của người hình như sắp sinh...”

“...” Long Tuấn Hạo cứng người, chỉ nghe Thúc Văn nói ngắt quãng, “Phu quân... Luân gia... sợ là sắp sinh rồi...”

“...” Cô Thần hỏi, “Giờ người định làm sao?”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Dễ thôi.” rồi hít sâu một hơi, rống lên, “Sợ đại phu, mau tới a, lão bà của ta sắp sinh rồi a a a!”

“Tới, tới!” Vừa dứt lời liền có một người sừ một cái chạy vội vào, vọt tới mặt đất đỡ đỡ, “Phu nhân dùng lực!”

“A a a! Đau... quá...”

Long Tuấn Hạo cả người ngây ngốc. Tuy chuyện này là do hấn thúc đẩy, nhưng hấn nhìn một hồi lại thấy hình ảnh này thật quá kích thích đi... Cô Thần phất tay cho đám y tá đứng xung quanh giờ đã nhìn mọi việc đến choáng váng đầu óc tránh ra xa, rồi mới quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, “Đang nghĩ cái gì?”

Long Tuấn Hạo há mồm nhìn anh, lúc sau mới yếu ớt nói: “Lão bà, cùng ra xem Thượng Đế...”

“...”

“...Tiểu Kiên?”

Ngay giữa cảnh hỗn loạn, một tiếng run run từ ngoài tiểu đình truyền tới, Cô Thần và Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn thì thấy một người phụ nữ đã qua ngũ tuần đứng ngoài đình, bên cạnh là một người trẻ tuổi đang dùng

tay đỡ lấy bà. Người phụ nữ ấy nhìn thần y đang đỡ đỡ, chậm rãi bước lên, “Tiểu Kiên, mẹ là mẹ của con...”

Cô Thần nheo nheo mắt, nhìn Lê Hiên đang đứng cách đó không xa, rồi lại nhìn một người khác đứng phía sau hai người kia khoảng mười mét. Người này cũng đầy kính hãi nhìn cảnh tượng bên trong đình, ánh mắt như xuyên qua tất cả trực tiếp tiến tới người ở giữa đình, cả người đều cứng lại, miệng không ngừng khép mở như đang thì thào điều gì đó.

Cô Thần nhìn hiểu, anh ta đang không ngừng lặp lại hai chữ – Sở Kiên.

Chú thích:

(*) Nguyên văn:

人生若只如初见,

何事秋风悲画扇.

等闲变却故人心,

却道故人心易变.

Trích từ “Mộc lan hoa lệnh – Tự cổ quyết tuyệt từ giản hữu” của Nạp Lan Tính Đức (còn được biết đến với tên Nạp Lan Dung Nhược), mượn lời của nữ nhi để than trách sự bạc tình của nam nhi. Đã biết tình bạc, chẳng thà dứt khoát đoạn tuyệt ngay từ khi bắt đầu, còn hơn là vương vấn vô vị về sau.

Hàm ý:

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

(Phải chi giữa chúng ta luôn như ngày đầu gặp nhau, ý chỉ có lúc ấy, tình yêu mới sâu nặng, ngọt ngào, vui sướng)

Hà sự thu phong bi họa phiến.

(Trong câu này có sử dụng điển cố: Ban tiếp dư là hậu phi được sủng ái nhất của Hán Thành đế, sau đó bị hai chị em Triệu Phi Yến cùng Triệu Hợp Đức gièm pha hãm hại, xin đến Trường Tín cung hầu hạ Thái hậu. Nàng đã làm bài thơ “Oán ca hành” , ví mình như chiếc quạt lụa trắng, mùa hè được vua yêu dấu, cất giữ bên người, cho vua gió mát, đến mùa thu, tiết trời trở lạnh, chiếc quạt bị vứt vào một xó, bị người quên lãng. Về sau hình ảnh chiếc quạt mùa thu được dùng để ví von hình ảnh người con gái bị bội tình bạc nghĩa.

Có thể hiểu ý câu này là oán trách lúc trước thề non hẹn biển làm gì để giờ đây thay lòng đổi dạ)

Đặng nhàn biển khước cố nhân tâm,

(Lòng người thì thường hay thay đổi)

Khước đạo cố nhân tâm dịch biến

(Lại nói, giữa hai người yêu nhau lòng dạ, tình cảm càng dễ dàng đổi thay, “cố nhân” trong câu này là chỉ tình nhân)

(**) Đậ Nga oan thì đã nói ở chương 7 rồi.

Trong bản gốc thì tác giả viết là “đại hàn” (rét lạnh), nhưng nếu đối chiếu với nội dung trong Đậ Nga oan, thì phải là “đại hạn” (hạn hán) suốt 3 năm mới đúng nên đã sửa thành hạn hán như trên kia ~ Có thể là do sai chính tả, dù sao hàn với hạn đều có pinyin là han mà *xoa cẳm*

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Âm Sát

Long Tuấn Hạo quan sát người phụ nữ trước mặt. Dù nhìn từ phương diện nào, bà cũng giống như người phụ nữ trong một gia đình bình thường nhất trên TV với những dấu vết của năm tháng hằn sâu trên tấm thân gầy, không có khí chất quý phái như mẹ của hắn và mẹ của Thúc Văn nên hắn là xuất thân bình dân. Có điều, phí dụng ở đây rất cao, mà nhìn bộ dạng của bà ấy thì hắn đây là lần đầu tiên đến nơi này, cứ như đến bây giờ bà mới được biết con mình bị tâm thần vậy. Thế nhưng, theo hắn biết thì Sở Kiên đã ở đây từ khi viện an dưỡng này thành lập rồi, chẳng lẽ bà ấy không thấy lạ khi con trai của mình không về nhà suốt gần hai năm qua sao?

Long Tuấn Hạo kinh ngạc nghĩ, quay đầu nhìn Cô Thần, muốn hỏi xem anh có biết nguyên nhân không, lại phát hiện anh đang chăm chú nhìn về một hướng khác khiến hắn cũng không khỏi đưa mắt về phía ấy, sau đó liền thấy được người đàn ông đang đứng cách bọn họ khoảng mười thước kia.

Người nọ mặc một bộ quần áo đơn giản, nhẹ nhàng, tuy lúc này có vẻ đang đờ ra nhưng vẫn có thể cảm giác được đây là một người không đơn giản.

“...Hắn là ai vậy?” Long Tuấn Hạo liền hỏi.

“Tôi không biết.” Cô Thần thành thật trả lời, sau đó dời mắt khỏi người kia, quay lại nhìn tình hình trước mắt. Lúc này, Lê Hiên đã chạy tới, đơn giản tự giới thiệu với người phụ nữ kia rồi gọi các y tá đưa Sở Kiên đến.

Bạn nhỏ Sở Kiên đang ra sức đỡ đở cho Thúc Văn, chuyên chú, chấp nhất đến mức không thèm để tâm đến chuyện gì khác. Các y tá khuyên bảo dụ dỗ thế nào cũng vô ích, thế nên bọn họ rơi vào đường cùng, chỉ có thể mở miệng cầu Vương gia viện trợ.

Vị vương gia nào đó, có kinh nghiệm cực kỳ phong phú trong việc cư xử thế nào đối với các sinh vật này, vừa thấy người xung quanh đưa mắt về phía hắn liền lườm biếng bước sang, từ trên cao nhìn xuống phu nhân của mình, gọi, “Thúc Văn.”

“Vâng, phu quân, luân gia đang ở đây.” Thúc Văn đồng chí nhỏ nhẹ đáp, bộ dạng như cô vợ nhỏ vừa được gả về nhà chồng.

“Ân, tốt lắm,” Long Tuấn Hạo thỏa mãn gật đầu, chậm rãi nói, “Người mới mang thai chưa đến hai tháng, sinh không được, hiểu không?”

“Đúng vậy...” Thúc Văn ngượng ngùng nhìn hắn, nhẵn nhẵn nhí nhí hỏi, “Vậy... vậy luân gia đây là...”

“Chỉ là động thai khí, uống chút thuốc là được rồi,” Long Tuấn Hạo nói rồi quay sang nhìn Sở Kiên, áy náy nói với y, “Sợ bóng sợ gió một hồi, đã để đại phu phải một chuyến tay không.”

Đến lúc này, Sở thần y lúc này mới thu lại tấm lòng tràn đầy y đức của mình, trầm ổn đáp lời, “Không sao, nếu vậy, tại hạ cáo từ.”

Nói vài câu liền giải quyết một cách nhẹ nhàng làm cho mọi người thật sự muốn quay sang ôm đùi Long Tuấn Hạo mà khóc, Vương gia quả nhiên là lợi hại nhất a a a! Thúc Văn chớp chớp đôi mắt trong veo như nước, vừa xấu hổ vừa sùng bái nhìn phu quân của mình, ôn nhu yếu ớt nói, “Phu quân, luân gia...”

Long Tuấn Hạo kéo kéo khóe miệng, “Người về dưỡng thai đi.” Nói xong liền bảo những người khác đưa Thúc Văn về phòng.

Sở thần y thấy ở đây không còn việc gì cần đến mình, liền quay về phòng dưới sự hướng dẫn của y tá.

Người phụ nữ kia nhìn theo bóng lưng của Sở Kiên, hốc mắt đỏ lên, bóng dáng này cơ hồ giống hệt con trai của bà. Thế nhưng, khi Sở Kiên xoay người lại, bà nhìn khuôn mặt của người nọ, “A” một tiếng, vẻ mặt khó tin, cảm xúc xuất hiện nơi đáy mắt không rõ là vui sướng hay bi thương, môi run rẩy nói, “Không... Không phải Tiểu Kiên...” Sau đó, bà mê mang quay đầu nhìn người thanh niên đi theo như muốn tìm đáp án, lại phát hiện cậu ta vẫn đang bình tĩnh nhìn mình khiến bà đành tiếp tục nhìn theo bóng lưng của Sở Kiên, ánh mắt mờ mịt, tựa hồ không biết phải làm sao.

Lê Hiên như có như không liếc mắt nhìn thanh niên kia một cái, sau đó ôn hòa nói với người phụ nữ trước mặt mình, “Phu nhân, cậu ấy đúng là Sở Kiên, bởi vì đã xảy ra một số chuyện nên mới trở thành thế này, về tình huống cụ thể, tôi sẽ từ từ nói cho bà biết.” Nói xong, anh đưa tay làm điệu bộ “mời”, rồi quay đầu nhìn Sở Kiên đang đi phía sau, thử hỏi, “Bà ấy là mẹ cậu, cậu còn nhớ không?”

Sở Kiên biểu tình kỳ quái nhìn Lê Hiên, rồi lại nhìn người phụ nữ trước mặt, không khỏi ngẩn ra một chút. Cậu nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên đưa tay bưng kín đầu, lầm bầm nói, “Tôi không có mẹ... Bọn họ nói tôi chết rồi, nhiệm vụ không hoàn thành nên không thể về... Tôi không có...”

“Được rồi, được rồi, không có.” Lê Hiên vội vàng đánh gãy suy nghĩ của Sở Kiên để cậu ta bình tĩnh lại, sau đó xoay người dẫn bọn họ đi về phía trước. Lúc này, tất cả liền thấy được người đàn ông vẫn đứng cách mười thước xa kia —— anh ta vẫn đứng yên tại chỗ, tầm mắt chưa từng rời khỏi người Sở Kiên.

“Tiểu Dịch!” Người phụ nữ vừa nhìn thấy anh ta liền theo bản năng muốn rời khỏi tay của cậu thanh niên còn đang đỡ lấy tay bà để đến chỗ

người nọ, thế nhưng vẫn nhịn xuống, có vẻ hơi kích động, hỏi, “Sao cháu lại đến đây?”

Thanh niên nhìn thấy có người đột nhiên xuất hiện cũng thực kinh ngạc, thế nhưng cậu vẫn không buông cánh tay đang đỡ lấy người phụ nữ kia.

Người đàn ông nọ chậm rãi thu lại cảm xúc nơi đáy mắt, cười đáp, “Cháu vốn định sang thăm bác, kết quả vừa đến dưới lầu thì thấy bác chuẩn bị ra ngoài, cho nên cháu mới đi theo,” nói xong, anh quay sang người thanh niên bên cạnh, hỏi, “Cậu là ai?”

Thanh niên đội mũ lưỡi trai màu đen nghe hỏi liền lễ phép cười cười, trả lời, “Em là em họ của anh Sở Kiên.”

Người đàn ông gật gật đầu, dường như có nghĩ đến điều gì đó, “Nga, em họ, tôi...” Anh còn chưa nói xong, Sở Kiên đã đi đến trước mặt, sau đó —— nhìn anh một chút rồi lướt qua, tựa như một người hoàn toàn xa lạ.

Anh gần như ngừng thở, hai cánh tay buông thõng, siết chặt nắm tay, cực lực khiến bản thân tỉnh táo lại để tránh không khống chế được hành vi của mình. Thẳng đến khi Sở Kiên hoàn toàn bước qua người, anh mới thở dài nhẹ nhõm, sau đó im lặng bước theo sau đoàn người. Anh cũng muốn biết tình huống hiện tại của Sở Kiên.

Long Tuấn Hạo nhìn đến đây liền ngẩng đầu, hỏi Cô Thần với ngữ khí kinh ngạc, “Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Cô Thần nheo mắt nhìn theo đoàn người càng đi càng xa, đưa tay xoa đầu Long Tuấn Hạo, sau đó kéo người về phòng, “Chuyện này tôi cũng chỉ biết đại khái, tình huống cụ thể thì chỉ có Viện trưởng biết, đợi khi nào có thời gian, cậu có thể đến hỏi anh ta.”

Long Tuấn Hạo “nga” một tiếng, đi về phía trước được vài bước thì đột ngột dừng lại, “Di, khoan đã, có phải người đã quên cái gì không?”

Cô Thần giả ngu, “Quên cái gì?”

“Tỉ như, gian – tình giữa người và Túc Tông,” Long Tuấn Hạo híp mắt nhìn Cô Thần, “Tại sao ta lại có cảm giác giữa các người có cái gì đó? Ân?”

Cô Thần nhìn chăm chú vào Long Tuấn Hạo một lúc lâu, sau đó hứng thú hỏi, “Cậu rất để ý?”

Long Tuấn Hạo có chút mất tự nhiên, do dự một hồi rồi cũng chẳng biết trả lời thế nào, cuối cùng chỉ có thể “hừ” một tiếng, vung khỏi tay Cô Thần, quay về phòng ngủ.

Cô Thần khẽ cười một tiếng, từ phía sau ôm lấy Long Tuấn Hạo, kéo vào trong lòng nhu niết, “Vậy đợi khi nào cậu thừa nhận cậu để ý, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Long Tuấn Hạo lập tức tạc mao, Cô Thần đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng kéo người vào phòng, đặt lên ghế, “Được rồi, ngoan, đừng lộn xộn. Tôi đi ra ngoài một chút, cậu nhớ đóng cửa lại, trừ phi tôi quay lại, nếu không thì đừng mở cửa cho bất cứ ai.”

Long Tuấn Hạo mất hứng, “Dựa vào cái gì?”

Cô Thần suy nghĩ một chút, sau đó đưa tay nâng cằm, thần sắc trở nên nghiêm túc, “Dựa vào đó là tôi nói, cậu có ý kiến sao?”

Long Tuấn Hạo tạc mao, “Có!”

Cô Thần lấy làm kỳ, “Cậu không hoa si nữa?” Anh rõ ràng đã cố ý dựa theo tiêu chuẩn “tướng quân” người này vẽ ra, thế nhưng giờ cậu ta lại có vẻ bình tĩnh một cách hiếm thấy, không lẽ hôm nay trời sắp có mưa to?

“Người dám nói bản vương hoa si?!”

“Khụ,” Cô Thần thu liễm cảm xúc, thay đổi cách nói, “Ý của tôi là tại sao lần này cậu không xem tôi như tướng quân nữa.”

Long Tuấn Hạo “hừ” một tiếng, “Người hẳn là nên cảm tạ giấc mộng kỳ quái kia. Bây giờ ta đã phân rõ hai người các người, người là Cô Thần, Cô đại y sư.”

“Nga,” Cô Thần xoay người định đi, bỗng nhiên lại quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, thử hỏi, “Là bởi vì tôi không thích con mèo đốm vàng kia?”

“...” Long Tuấn Hạo giật giật khóe miệng, “Người cút nhanh lên cho bản vương.”

“Vậy cậu phải nhớ, không nên mở cửa cho ai khác ngoài tôi.”

Long Tuấn Hạo không kiên nhẫn phát phát tay, “Đã biết.”

Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo một lúc rồi mới bước ra khỏi phòng. Cửa phòng vừa đóng, Long Tuấn Hạo ngồi trên ghế bắt đầu cắn cắn móng tay, suy nghĩ một lúc, cảm thấy hiện tại, hẳn hẳn là nên nắm chắc thời gian chế tạo thuốc nổ để trốn khỏi đây. Ân, hẳn nhớ hình như cái “địa lôi” gì đó rất dễ làm, chọn nó đi.

Quyết định xong, Long Tuấn Hạo chuẩn bị đi tìm tài liệu, nhưng lại thấy do dự khi đứng trước cánh cửa phòng. Hẳn nghĩ, chỉ cần mình không ra ngoài, để y tá lấy giúp một quyển sách chắc là không sao đâu? Sau khi hạ quyết tâm, hẳn liền mở cửa, bắt đầu quan sát xung quanh.

“Cái kia... Xin chào.”

Long Tuấn Hạo quay đầu, nhìn thấy một thanh niên đội mũ lưỡi trai đang đứng trên hành lang, chính là người hôm nay đứng bên cạnh đỡ tay người phụ nữ đã đến viện an dưỡng, em họ của Sở Kiên. Người này đến gần hẳn, lễ phép nói, “Tôi bị lạc đường.”

“Nga,” Long Tuấn Hạo liền chỉ về cuối hành lang, “Từ chỗ này đi thẳng, đến đó quẹo trái xong đại khái có thể nhìn thấy sân của Sở Kiên...” Vừa nói xong, hắn lập tức cảm thấy kinh ngạc, sân của hắn xem như tương đối đặc thù, người này dù có lạc đường cũng không thể nhầm sân được a. Nghĩ vậy, hắn không khỏi nhú lông mày, còn chưa kịp mở miệng thì cánh tay đã bị kéo một cái, liền cảm nhận được một hơi thở cực kỳ quen thuộc, là Cô Thần. Thế nhưng, ngay sau đó, hắn lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn há to miệng, đầu tiên là đưa mắt nhìn bàn tay cách cổ mình khoảng chừng một tấc, nhìn tiếp về phía trước thì thấy tay của Cô Thần đang nắm lấy cổ tay của người kia, hắn nhanh chóng phân tích ra được, có vẻ thanh niên trước mặt chuẩn bị đưa tay bóp cổ hắn. Thế nhưng, hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì đang xảy ra thì hai người kia đã bắt đầu giao thủ với nhau khiến miệng của hắn càng mở lớn hơn nữa. Cho đến hôm nay, hắn mới phát hiện bác sĩ trưởng của hắn – Cô Thần, hình như còn là một nhân vật rất lợi hại...

Thế nhưng... Vì cái gì a?

Cô Thần nhanh chóng bắt được cổ tay của người thanh niên kia lần nữa, đồng thời đưa chân quét ngang mắt cá đối phương, nghiêng mặt né tránh phần cổ bị tập kích, dùng cánh tay đang chế trụ cổ tay cậu ta áp chế trên tường, ánh mắt lạnh như băng, thấp giọng phân phó, “Hạo Hạo, vào phòng đi.”

Khí tức trên người Cô Thần quá lạnh, chờ đến khi Long Tuấn Hạo hoàn hồn khi hắn đã không tự chủ được mà đi vào phòng rồi, thậm chí còn đóng cả cửa lại.

“...” Hắn cứng ngắc đưa tay chống cằm, chuyện này... Ai có thể đến giải thích cho hắn một chút không?

Hai người trên hành lang vẫn còn đang giằng co. Cô Thần kéo người thanh niên kia đến một góc của hành lang, lúc này cậu ta mới nở nụ cười, “Tại sao anh không nghĩ mục tiêu của tôi là Sở Kiên?”

“Quả thật có khả năng này.” Cô Thần gật đầu.

Chuyện về Sở Kiên căn bản thuộc loại cơ mật, tất cả đều bị cấp trên của cậu ta phong tỏa. Không ai biết Sở Kiên đang ở đây, còn về mẹ của cậu ta... Từ bốn năm trước, bà cũng đã cho rằng Sở Kiên đã chết, đương nhiên cũng sẽ không biết cậu còn sống và đang ở đây, cho nên có thể tạo ra tình huống trước mắt chỉ có thể có hai lý do, một là mặt trên – những người đã đưa Sở Kiên đến đây đã tiết lộ cho bà biết nguyên nhân mọi chuyện, cũng đồng ý đưa bà lại đây, nhưng nếu vậy thì bọn họ phải sớm nhận được thông tri, mà người mang bà lại đây cũng phải là những kẻ kia chứ không phải người gọi là “em họ” này.

Bởi vậy chỉ có thể là lý do thứ hai —— bà bị ép buộc phải đến đây.

Người thanh niên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nói, “Tuy rằng so với ba người kia, đúng là ép buộc người nhà Sở Kiên dễ dàng nhất, nhưng anh cũng biết, chuyện cơ mật loại này không phải tùy tiện là có thể tra ra, cho nên tỉ lệ mục tiêu của tôi là Sở Kiên lớn nhất không phải sao?”

Những người có gia thế lớn, đương nhiên cũng sẽ có không ít cừu gia, nhưng có cừu oán với chính bản thân họ, mà nguyên nhân báo thù lại không dính dáng đến gia tộc phía sau thì ở đây cũng chỉ có hai người, một là Long Tuấn Hạo, người kia chính là Sở Kiên.

Bảo vệ của viện an dưỡng này đều là lính đánh thuê do Lê Hiên tự tay tinh khiêu tế tuyển, muốn trà trộn vào cũng chỉ có thể thông qua người nhà của bệnh nhân, cho nên nếu đối tượng báo thù là Long Tuấn Hạo thì thật ra cũng không cần phải hao tâm tốn trí đi điều tra cơ mật quốc gia. Nói như vậy thì tỉ lệ người thanh niên này đến tìm Sở Kiên là rất lớn.

“Đó cũng là điểm thông minh của cậu,” Cô Thần nói, “Nhờ công của cậu, Viện trưởng đã phái phần lớn nhân lực đến chỗ của Sở Kiên rồi.”

“Nga,” cậu ta tiếp tục cười, “Thế nhưng tôi vẫn bị anh phát hiện. Để tôi nghĩ xem, nơi này, sân của Sở Kiên và phòng Viện trưởng cơ bản có thể tạo thành một hình tam giác, mà anh dường như đã cảnh giác với tôi ngay từ ban đầu, dựa theo hướng vừa rồi anh xuất hiện... Ừm, anh vốn định đi đến phần đất trung gian giữa phòng Viện trưởng và nơi này để chặn tôi lại?”

“Kết quả là đã đoán sai lộ tuyến, bất quá, cũng may đã đến kịp,” Cô Thần siết chặt cổ tay của người thanh niên kia thêm một chút, thấp giọng nói, “Trong móng tay có cái gì? Thuốc?”

Lúc này, ánh mắt của cậu ta mới xuất hiện chút dao động, cười càng thêm khoái trá, “Không hồ là người khiến cho tổng bộ cũng phải kiêng kỵ, hôm nay gặp đã thấy quả nhiên không tầm thường. Sao? Nghe nói anh muốn chậu vàng rửa tay?”

“Tôi đã rửa tay rồi,” Cô Thần nhìn móng tay của đối phương trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi, “Vậy bây giờ cậu sẽ chủ động nói cho tôi biết tác dụng của thuốc, hay là chờ tôi cắt ngón tay của cậu rồi tự mình nghiên cứu?”

Cậu ta nghe vậy liền ngẩn ra, “Anh không phải không làm chuyện đó nữa sao?”

Cô Thần không đáp, hỏi lại, “Tôi có nói giết cậu à?”

Cậu ta lại ngẩn ra lần nữa, nhìn anh một lúc rồi mới nhụt chí nói, “Là thuốc độc, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

“Nói thẳng ra là thuốc giải ở tổng bộ,” Ánh mắt của Cô Thần hơi đổi, “Khi không điên thì giết, điên rồi thì để sống, bọn họ muốn làm gì, thôi miên một bệnh nhân tâm thần?”

“Cái này thì ai biết được,” cậu ta nhún vai, “Nói như thế nào thì cậu ấy cũng là một nhân tài, giết thì quá đáng tiếc. Bất quá, nhìn có vẻ như anh rất để ý cậu ấy?” Cậu ta chằm chọc nhìn Cô Thần, “Ngô, nếu tôi đoán không lầm, nếu cậu ấy khỏi bệnh... Người thứ nhất cậu ấy hận không chừng sẽ là anh, a không, cũng có thể sẽ tìm mọi cách trốn tránh anh a...”

“Không cần cậu phải nhắc.” Cô Thần buông tay, lạnh lùng nói.

Người thanh niên nọ xoa xoa cổ tay, “Anh quyết định rồi sao?”

Cô Thần chỉ đáp lại bằng một ánh mắt lạnh lùng, người nọ liền nhún vai, “Được rồi, tôi sẽ chuyển cáo cho bọn họ. Hẹn gặp lại.” Nói đi là đi, một chút do dự cũng không có.

Cô Thần nhìn cậu ta đi xa, sau đó quay lại nhìn chằm chằm người đang nấp ở sau góc tường bên cạnh.

Người đó tựa hồ cũng cảm nhận được tầm mắt của Cô Thần, chậm rãi bước ra, chính là “Tiểu Dịch” trong miệng người phụ nữ vừa rồi. “Đừng khẩn trương, tôi chỉ là đi theo xem, mẹ của bạn bè bỗng nhiên chẳng biết tại sao lại bị ép buộc đến đây, tôi chỉ là muốn biết mục đích của bọn họ thôi.”

Cô Thần hiểu biết gật đầu, chậm rãi đánh giá người đối diện. Lúc này, nhìn anh ta có cảm giác tương đối ôn hòa, không còn cảm giác trang nghiêm như lúc đầu mới gặp.

“Nga, bây giờ tôi cũng không còn việc gì ở đây nữa,” Anh ta vừa đi được hai bước, bỗng nhiên lại quay người, vươn tay đưa cho Cô Thần, cười đầy hòa khí, một bộ ta đây là công dân tốt, “Đúng rồi, tự giới thiệu một chút, tôi tên là La Dịch, từ nay về sau hẳn sẽ thường đến đây.”

“Cô Thần.” Cô Thần bắt tay với anh ta, đơn giản nói vài câu rồi quay về phòng Long Tuấn Hạo.

Long Tuấn Hạo đang ôm gối ngồi trên giường vẽ vòng tròn, thấy Cô Thần bước vào liền ngược lên, hỏi, “Người kia đi rồi?”

“Ừ.”

“Nga,” Long Tuấn Hạo tiếp tục quay đầu đi vẽ vòng tròn, một lát sau lại nhìn qua, “Đi thật?”

“Ừ.”

“Nga,” Long Tuấn Hạo lại quay đầu đi vẽ vòng tròn, hỏi, “Về sau, người vẫn tiếp tục ở lại chỗ này?”

“Ừ.”

“Nha.” Long Tuấn Hạo chuẩn bị tiếp tục quay đầu, thế nhưng lại bị năm áo kéo lại, chỉ thấy Cô Thần cười cười néo mặt hân, “Rốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

Long Tuấn Hạo trầm mặc một lúc lâu sau, rốt cục vẫn nhịn không được, hỏi, “Người nói... Có phải người nọ muốn giết ta không?”

“...” Cô Thần chậm rãi gật đầu, “Cậu quả thật vẫn rất thông minh...”

“A?” Long Tuấn Hạo nhất thời cực kỳ ai oán hỏi, “Vì cái gì a? Ta không giết người, không phóng hỏa, tuân thủ kỷ cương quốc pháp, thành thật, giữ chữ tín, đạo đức cao thượng...”

“Khụ,” Cô Thần lên tiếng đánh gãy, “Cũng vì như vậy nên mới muốn giết cậu.”

“Tại sao chứ?”

“Người xấu giết người tốt chứ sao.”

“...” Long Tuấn Hạo trầm mặc, đây con mẹ nó đúng là chân lý a. Hăn không nói hai lời, liền bật dậy đi thẳng ra khỏi phòng. Cô Thần vội vàng đuổi theo, hỏi, “Cậu muốn đi đâu vậy?”

“Bản vương muốn đi giết người phóng hỏa a a a!”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thủ Tiện

Sau khi Long Tuấn Hạo lập chí làm người xấu cũng như chà đạp đấm người trong viện an dưỡng một lượt xong, Cô Thần rốt cuộc trở thành đối tượng khiến lòng dân căm phẫn.

“Cô tướng quân!” Mọi người bi thống gục trước mặt anh, bộ dạng gần như phát điên, nói, “Xin hỏi rốt cuộc ngài đã làm gì đả tội Vương gia vậy? Ân ái không hài hòa là chuyện của các người, sao phải trút giận lên đầu chúng ta a a a!”

“Đúng vậy, tất cả người trong viện an dưỡng này đều biết hai người ngủ cùng một chỗ, không ai thềm tin các người bây giờ còn là quan hệ nam nam trong sáng a!”

Cô Thần cảm thấy thực vô tội, “Tôi còn chưa làm gì nha.”

Mọi người trầm mặc một giây, sau đó rú lên đầy bi phẫn, “Chính là vì anh không chịu làm gì mới có chuyện đó! Vương gia bởi chưa thỏa mãn dục vọng nên mới đem chúng tôi ra làm bao cát thế này a, đây rõ ràng là vì dục vọng chưa được thỏa mãn a!”

“...”

Mọi người suy tư một chút, “Nếu như thật sự “không được”, thì... anh có thể chủ động nằm dưới nha.”

“...”

Long Tuấn Hạo chậm rãi bước đến, “Các người tụ tập ở đây làm gì thế? Thảo luận nhân sinh đại sự sao?”

“...” Mọi người yên lặng một giây, sau đó đồng loạt quay lại nhìn nọt, “Gia, ngài đến tìm Tướng quân sao? Đến đúng lúc lắm, Tướng quân vừa nói hôm nay sẽ cùng ngài vượt qua một buổi tối vô cùng lãng mạn, suốt đời khó quên a~. Kia ~ chúng tôi không quấy rầy nữa, hai người từ từ nói chuyện nha~”

Vừa dứt lời, cả đám người lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

“...” Long Tuấn Hạo chậm chạp quay đầu nhìn Cô Thần, “Ách... Suốt đời khó quên?”

“...”

Long Tuấn Hạo chớp chớp cặp mắt xinh đẹp, cắn cắn ngón tay, cực kì ngây thơ hỏi, “...Vô cùng lãng mạn?”

Cô Thần tiếp tục trầm mặc.

Long Tuấn Hạo run rẩy lùi lại ba bước, cảnh giác nhìn anh, “Người sẽ làm gì ta?”

Cô Thần đỡ trán, “Những lời này là tôi hỏi cậu mới đúng, mấy ngày nay cậu rốt cuộc đang làm gì đó?”

Long Tuấn Hạo bày ra vẻ mặt vô tội, “Chẳng làm gì hết a.”

“Thế, đó là chuyện gì?” Cô Thần chỉ phía xa xa, nơi đó Thúc Văn đồng chí vừa mới bị người vớt ra từ trong hồ nước, cả người ướt đẫm, tay cầm một sợi dây thừng, chạy vào đình, chuẩn bị thắt cổ khiến mọi người chung quanh hoảng sợ đến gần phát điên.

Long Tuấn Hạo nhìn thoáng qua, “Chính là như thế đó, hẳn phát bệnh chứ sao.”

“Tại sao cậu ta lại phát bệnh?”

“Nga, này a,” Long Tuấn Hạo nói, “Ta viết cho hẳn một phong thư.”

“Thư gì?”

“Hưu thư (thư bỏ vợ/chồng).”

“...”

Long Tuấn Hạo thấy anh trầm mặc cũng không thềm quan tâm, chuyển chuyển mắt, nhìn các bác sĩ và y tá phụ trách chăm sóc Sở Kiên đang đi ngang qua, tiếp tục trưng ra bộ mặt ngây thơ hỏi Cô Thần, “Ta định đi tìm Sở Kiên, nói cho hẳn biết tiên thảo mà tất cả thần y trong thiên hạ đều mơ ước mọc ngay ở bên ngoài viện an dưỡng, người đoán xem hẳn sẽ làm gì?”

Những người đi ngang qua đều cứng đờ, sau đó, đồng loạt, vô cùng chậm rãi, vô cùng thông thả quay đầu lại nhìn hai người, vẻ mặt gần như hồng mất.

Cô Thần yên lặng, xoay đầu sang một bên. Xa xa, dựng phụ đáng thương vừa bị phu quân vứt bỏ, vẫn tiếp tục ai oán một lòng tìm chết, quyết tâm vững chắc vô cùng, không ai khuyên bảo được, rốt cuộc một tia sáng lóe lên, mọi người vội vàng nói, “Gia, phong hưu thư kia là giả, là giả, phu quân ngài đang nói đùa đấy thôi.”

Đã đưa đầu vào thòng lọng, Thúc Văn đồng chí vừa nghe thế, lập tức dừng lại, hai mắt sáng ngời, “Thật sao?”

“Thật, thật...” Mọi người đồng loạt gật đầu, “Gia, ngài nhanh xuống dưới, thay một bộ quần áo mới, để như vậy đối thai nhi không tốt a.”

“Đúng, đúng...” Thúc Văn đồng chí thực nghe lời, nhanh chóng rút đầu ra, sau đó vội vã chạy đi, có điều không phải đi thay quần áo mà là đến tìm Long Tuấn Hạo.

Mọi người phía sau thấy thế, đồng loạt hít vào một hơi, ba chân bốn cẳng đuổi kịp.

“Phu... Phu quân...” Thúc Văn đồng chí thở phì phò, đôi mắt lóe sáng, chờ mong nhìn Long Tuấn Hạo, run rẩy hỏi, “Chàng... Chàng là đang nói giỡn với ta đúng không?”

Vừa dứt lời, khói bụi lập tức nổi lên cuồn cuộn sau lưng cậu ta, phần lớn y tá đều chạy theo đến, cả đám run rẩy, lo sợ bất an nhìn Long Tuấn Hạo.

Long Tuấn Hạo suy nghĩ một chút rồi quay sang nhìn Cô Thần. Các y tá đi theo Sở Kiên và Thúc Văn thấy thế cũng đem ánh mắt chuyển sang người anh.

Cô Thần trầm mặc, phát hiện bản thân quả thực không có cách nào bình tĩnh đối mặt với một đống ánh mắt vừa nóng bỏng vừa khẩn thiết kia, “Được rồi...” Anh bóp bóp trán, thỏa hiệp nói, “Cậu muốn hỏi gì, tôi đều nói cho cậu biết.”

Long Tuấn Hạo vô cùng hài lòng, vuốt mặt mình một cái, bỗng nhiên tiến lên cầm tay Thúc Văn, rất đổi chân thành, rất đổi thâm tình nói, “Đương nhiên, thân ái a~ ta sao có thể thật sự vứt bỏ người được~ ta đương nhiên là đang nói đùa với người đấy, cho cuộc sống buồn chán của chúng ta thêm chút tình thú thôi mà.”

“...” Đoàn người thấy thế đều chết đứng, yên lặng rơi nước mắt. Ông Trời ơi, chúng ta sai lầm rồi, chúng ta không nên tìm Vương gia hỗ trợ, xem vị Vương gia nào đó trình diễn tiết mục thâm tình này còn khủng bố và ghê tởm hơn xem Thúc Văn động kinh a. Quả nhiên là không cùng cấp bậc có khác a a a!

Cô Thần cứng đờ người nhìn ánh mắt chuyên chú của Long Tuấn Hạo. Anh phát hiện bản thân mình tình nguyện để người này hủy đi cả viện an dưỡng cũng không muốn thấy cậu lộ ra vẻ mặt này với người đàn ông khác, cho dù là đóng kịch cũng không được.

“Phu quân...” Trong không gian tĩnh mịch, thanh âm thẹn thùng của Thúc Văn vang lên, “Ta cũng biết là thế mà, phu quân sao có thể không quan tâm ta và bảo bảo được.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, mắt thấy người này chuẩn bị bổ nhào lên người mình, vội vàng kêu lên, “Ngừng, thân ái a, người hiện đang mang thai, không thể làm những động tác kịch liệt như vậy. Hơn nữa, sao y phục của người lại ướt thế này? Nhanh đi thay bộ khác đi, cẩn thận bị cảm bây giờ.”

Mọi người tiếp tục hóa đá.

“Dạ~.” Thúc Văn gật đầu, cảm động lau lau nước mắt đang trào ra, nghẹn ngào bước đi, được vài bước lại quay đầu nhìn xem Long Tuấn Hạo, lại đi vài bước rồi quay đầu nhìn cậu, cứ như vậy, chậm rãi, lưu luyến không rời mà đi.

“...” Cô Thần nói, “Chim khổng tước về đông nam, bay năm dặm lại bồi hồi do dự(*)...”

Long Tuấn Hạo yên lặng, quay đầu nhìn anh, “Người bị Túc Tông nhập vào thân rồi hả?”

“...”

Long Tuấn Hạo nhìn nhìn vẻ mặt của anh, lập tức bổ nhào qua, lấy lòng cười, “Cái kia, ta chỉ nói đùa thôi, thật đó, cho nên bây giờ chúng ta đi làm chút chuyện khác đi.”

Hai người nắm tay đi về phía tiểu đình, đại gia Long Tuấn Hạo phân phó người chuẩn bị một đồng thứ, sau đó hạnh phúc mỹ mãn ngồi cuộn trên ghế, “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nào.”

Cô Thần đến ngồi bên cạnh, nghĩ nghĩ, vẫn phải hỏi một chuyện, “...Cậu xác định đều hiểu được những gì tôi nói sao?” Cùng một bệnh nhân thần kinh thảo luận vấn đề này quả thật là... Tuy rằng suy nghĩ của người này cũng tương đối logic, nhưng cậu ta vẫn không phải rất bình thường, nhất là mỗi khi lên cơn.

Long Tuấn Hạo lập tức xù lông, “Đã nói, bản vương không bị thần kinh.”

Cô Thần vẫn đang suy tư.

Long Tuấn Hạo càng thêm tức giận, nhảy lên, vọt đến trước mặt Cô Thần, hai tay chống lên lan can, cúi đầu nhìn anh, “Người dựa vào đâu mà thấy ta bị thần kinh hả? Nhất là khi so với ba sinh vật không bình thường kia?”

Cô Thần đồng ý gật đầu, “Cậu quả thật tốt hơn bọn họ.”

Long Tuấn Hạo hất mặt lên, kiêu ngạo nói, “Đó là chuyện đương nhiên.”

“Việc này cũng chỉ có thể nói bệnh của cậu nhẹ hơn họ mà thôi...”

“...” Trán Long Tuấn Hạo nháy mắt bật lên mấy sợi gân xanh, Cô Thần vội vàng nói, “Nhưng mỗi khi cậu tức giận liền chẳng khác gì bọn họ.”

Dáng vẻ bệ vệ của Long Tuấn Hạo liền biến mất vô tung. Hắn hút hút cái mũi, yên lặng trở về chỗ, lẳng lẳng ngồi xuống, cúi đầu tội nghiệp nói, “Người chính là không muốn cho ta biết... Ta nói ta không có bệnh các người cũng không tin ta... Thì ra người cũng giống như cha mẹ ta...”

Lòng Cô Thần nhất thời mềm nhũn, “Hạo Hạo...”

Long Tuấn Hạo vẫn cúi đầu, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, “Không có chuyện gì, ta quen rồi... Kỳ thật, dù người đang lừa ta... Ta vẫn là... vẫn là thật vui về...”

Cô Thần đành phải đầu hàng, “Đừng giả bộ nữa, tôi nói cho cậu biết là được chứ gì.”

“Được.” Long Tuấn Hạo lập tức khôi phục nguyên trạng, thần tình sáng lạn nhìn anh.

Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo một lúc lâu, chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật, lúc đầu tôi cảm thấy cậu điên rồi, nhưng từ từ ở chung mới phát hiện, thay vì nói điên...” Anh nghĩ nghĩ, nghiêm túc bổ sung, “Chẳng bằng nói cậu mất trí nhớ...”

Long Tuấn Hạo mỉm cười, hai mắt sáng rực lên, “Đúng vậy, cái cơ tốt như vậy sao ta lại không nghĩ tới nhỉ?”

Cô Thần nhìn đôi mắt xinh đẹp của người đối diện, biết cậu ta lại đang suy nghĩ cách thuyết phục cha mẹ mình khi họ đến thăm lần tới, cũng từ từ bình tĩnh lại, vươn tay qua bàn đá xoa xoa tóc Long Tuấn Hạo, cười nói, “Được rồi, không phải cậu muốn biết chuyện ngày đó sao? Chúng ta trước tiên là nói chút chuyện khác, ngày đó hẳn là cậu thấy lạ với phản ứng của mẹ Sở Kiên đúng không?”

Long Tuấn Hạo gật gật đầu, “Bà ấy vẫn luôn không biết Sở Kiên ở đây sao? Chẳng lẽ hai năm nay đều không đi tìm hẳn?”

Cô Thần thở dài, “Đó là bởi vì từ bốn năm trước, bà ấy luôn cho rằng Sở Kiên đã chết.”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc, “Vì sao?”

“Đây là chuyện cơ mật,” Cô Thần nói, “Hơn nữa lại là chuyện cơ mật cấp cao, không phải người bình thường có thể điều tra được.”

Long Tuấn Hạo chậm rãi tiêu hóa những lời này. Hắn biết Cô Thần không phải muốn nói đến vấn đề của Sở Kiên, liền cắn cắn môi, thử hỏi, “Cho nên, mấy sát thủ hôm đó tuyệt đối không tầm thường?”

“Đúng,” Cô Thần gật đầu tán thưởng, “Sau lưng họ có một tổ chức rất lợi hại, tư liệu là do bọn họ tra được, mà cậu...” Anh nói xong, nghiêm túc nhìn cậu, “Cậu đã từng là một thành viên trong tổ chức, hơn nữa là một nhân viên cao tầng.”

“Ta?” Long Tuấn Hạo há to mồm, sau khi sững sốt một lúc lâu mới hỏi, “Thì ra bản thân ta là nhân vật lợi hại thế sao?”

“...” Cô Thần nói, “Nghe cho rõ này, bọn họ bây giờ là muốn giết cậu, bọn họ càng lợi hại, tình cảnh của cậu càng nguy hiểm, hơn nữa cậu được chọn không phải vì thân thủ tốt.”

“Vậy là vì cái gì?”

“Thiên tài máy tính.”

“...” Long Tuấn Hạo vội ho một tiếng, “Kia, vẫn là quên đi, người tiếp tục.” Máy tính sao, trình độ hiện tại của hắn chỉ miễn cưỡng đứng ở mức biết sử dụng.

Cô Thần liền giới thiệu sơ lược, “Cậu là một hacker vô cùng lợi hại.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, “Vậy tại sao bọn họ muốn giết ta?”

“Bởi vì cậu thủ tiện.”

“...”

“Đừng có dùng biểu tình này nhìn tôi, đây là sự thật,” Cô Thần buông tay, “Cậu vì nhàm chán nên xâm nhập máy tính cá nhân của Lôi Nham, phát hiện một thứ không nên phát hiện.”

Long Tuấn Hạo yếu ớt vươn móng vuốt, “Lôi Nham là ai?”

“Đầu lĩnh tổ chức.”

“...” Long Tuấn Hạo yên lặng ôm ngực, “Kia quả thật là thủ tiện.”

Cô Thần gật đầu, nói tiếp, “Thảm hại hơn chính là, cậu bị phát hiện.”

“...”

“Cậu lúc đầu giả bộ... ừm, ý tôi là khi cậu vào viện an dưỡng này, Lôi Nham muốn giết cậu, lúc biết cậu điên rồi lại muốn đem cậu về. Sát thủ hôm ấy vốn muốn hạ độc cậu, mà thuốc giải thì chỉ Lôi Nham mới có. Nếu cậu trúng độc, muốn sống thì chỉ có thể tìm đến anh ta.”

Long Tuấn Hạo hút hút cái mũi, “Đây lại là vì sao?”

Cô Thần an ủi sờ sờ đầu cậu, “Bởi vì cậu là một nhân tài, anh ta không nỡ giết nên muốn đem cậu về làm thôi miên.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục hít mũi, “Thôi miên một người bị thương tổn tinh thần sao? Việc này cũng có thể ư?”

“Ai mà biết, Lôi Nham có lúc thực điên cuồng,” Cô Thần thở dài, “Nếu là nhà thôi miên giỏi nhất thế giới, cùng với một tập đoàn các chuyên gia y học dưới tay Lôi Nham, kết hợp thêm đủ loại thuốc hỗ trợ... Có lẽ có thể tẩy não hoặc thay đổi trí nhớ cho cậu.”

“Nhà thôi miên giỏi nhất thế giới...” Long Tuấn Hạo lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta nguyện rửa hã ngày mai ra đường bị xe đụng chết, miễn cho ra ngoài hại người. Đúng rồi, tên đó là ai vậy?”

Cô Thần quay đầu nhìn cậu, ánh mắt tràn ngập vẻ đồng tình, sau một lúc lâu mới nói, “Bác sĩ chính phụ trách cậu lúc trước, Hà Thiên Phàm...”

“...” Long Tuấn Hạo yếu ớt nói, “Ta đánh hẳn hai lần...”

Cô Thần gật đầu.

“...Vậy phải làm sao đây?”

“Không có việc gì,” Cô Thần an ủi, “Thương thế của anh ta bây giờ còn chưa lành, tạm thời không ra viện được.”

“...”

Chú thích:

(*)

孔雀东南飞,

五里一徘徊 ...

Không tước đông nam phi,

Ngũ lý nhất bồi hồi...

(Ý chỉ việc quyến luyến, không nở rời đi như chim không tước bay về đông nam, nhưng vì nhớ bạn cũ mà cứ mãi lưu luyến bồi hồi)

Hai câu này trích trong “Tiêu Trọng Khanh thê”. Bài ca này đầu tiên được thấy trong “Ngọc đài tân vịnh” do Từ Lăng sống vào thời Nam triều biên soạn, đề là “Cổ thi vi Tiêu Trọng Khanh thê tác” (Bài cổ thi làm thay vợ Tiêu Trọng Khanh), lời tự viết: Năm Kiến An cuối thời Hán, có người vợ tiểu lại phủ Lữ Giang là Trọng Khanh họ Lưu, bị mẹ Trọng Khanh đuổi đi, thê không tái giá. Bị gia đình bức ép, nàng nhảy xuống nước tự vẫn.

Khanh nghe tin, cũng thất cổ tự tử. Có người thời đó thương tâm nên làm thơ thuật lại.

“Nhạc phủ thi tập” xếp bài này vào “Tập khúc ca từ”, đề là “Tiêu Trọng Khanh thê”. Người đời sau thường dùng câu đầu làm đề nên còn gọi là “Khống tước đông nam phi”.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bác Sĩ Cô

Hồ nước trong viện an dưỡng nở đầy hoa sen, trông rất đẹp mắt. Giữa ngày hè oi ả, ngay cả những cơn gió thổi qua đều mang theo hơi nóng, cộng thêm tiếng ve kêu rôm rả chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, từng tiếng từng tiếng vọng vào, khiến cho cái đầu đang đau nhức của Long Tuấn Hạo càng thêm choáng váng.

“Thực ra, ta vẫn cảm thấy rất hỗn loạn...” Long Tuấn Hạo yếu ớt nói, “Vì có gì mà ta lại bị người truy sát như thế... lẽ nào đó là số mệnh?” Kiếp trước bị người đuổi giết thì thôi, tại sao đến nơi này rồi vẫn phải lo lắng cho tính mạng của mình? Aaaaaa... Vì sao lại thế a?

Cô Thần vẫn ngồi bên cạnh cậu, có chút kinh ngạc hỏi: “...Số mệnh gì?”

Không có gì...” Long Tuấn Hạo bóp bóp trán, thì thào yếu ớt trong vô vọng. “Chính là, tại sao lại muốn ta gánh chịu sai lầm trước đây? Ta rất là vô tội a, chuyện lúc đó thì liên quan gì tới ta hả, hả?”

Quả nhiên, Cô Thần xoa xoa đầu cậu, “Dù sao cũng là do cậu làm, chỉ là hiện tại cậu tạm thời quên mất thôi.”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, bỗng nói, “Thực ra người có thể cho rằng ta bị nhân cách phân liệt...”

Cô Thần ngẩn ra, chăm chú nhìn cậu. Long Tuấn Hạo ngồi ở đối diện anh, chỉ chỉ chính mình, chậm rãi nói từng chữ từng chữ một, “Ta, nhân cách phân liệt, mà nhân cách này sẽ không kế thừa ký ức của nhân cách kia.”

Cô Thần suy nghĩ cẩn thận một chút, gật đầu. “Cũng không phải là không thể.”

“Cho nên a~” Khuôn mặt Long Tuấn Hạo liền xụ xuống, ai oán nói. “Tội lỗi của nhân cách kia sao lại bắt ta gánh chịu?”

“...” Cô Thần nói, “Nói tới nói lui, tóm lại là cậu muốn kêu oan đúng không?”

“Phí lời, ta chẳng lẽ không oan à?” Long Tuấn Hạo cực kì bi phẫn, “Ta thực sự là oan muốn chết có được không?”, nói xong liền đứng dậy rời đi. Cô Thần vội kéo cậu lại. “Cậu muốn đi đâu?”

Long Tuấn Hạo nhìn qua ngó lại như muốn tìm cái gì, tùy ý trả lời, “Đi tìm Túc Tông. Ta chuẩn bị đóng gói hẩn lại, gửi chuyển phát nhanh cho Lôi Nham, để mỹ nhân thay ta xướng khúc “Đậu Nga oan”, thuận tiện dùng chút mỹ nhân kế, nói không chừng Lôi Nham sẽ tha thứ ta...”

“...” Cô Thần thử tưởng tượng tình cảnh kia một chút, chậm rãi mở miệng. “...Vẫn là thôi đi, nếu cậu thực sự làm thế sợ sẽ hại chết rất nhiều người.”

Long Tuấn Hạo vừa định quay đầu lại hỏi lý do, nhưng khi tầm mắt lướt qua một bóng người cách đó không xa liền giật mình cứng lại, sau đó vươn tay chỉ, “Sao hẩn lại ở đây?”

Cô Thần nhìn theo hướng cậu chỉ thì thấy một dáng người quen thuộc đang đứng trong tiểu viện, chính là La Dịch, lúc này anh ta đang nói chuyện phiếm với các y tá.

“Nga, anh ta hả,” Cô Thần trả lời đơn giản, “Tất nhiên là vì Sở Kiên rồi, cứ xem cách anh ta nhìn Sở Kiên là biết.”

Long Tuấn Hạo có thể hiểu được, gật gật đầu, nhìn hình ảnh vô cùng hài hòa bên ấy là biết La Dịch quen thuộc với những người phụ trách chăm sóc Sở Kiên đến mức nào. Mấy ngày nay cậu đều bận rộn nghĩ cách để có được đáp án mình muốn biết từ Cô Thần, không ngờ chẳng chú ý một chút liền bỗng nhiên nhiều ra một người rồi. Long Tuấn Hạo hỏi, “Hắn ở đây từ lúc nào vậy?”

Cô Thần kéo cậu ngồi xuống ghế dựa của mình, lại vươn tay ôm cậu vào lòng niết niết xoa xoa, sau đó mới đáp, “Sau khi biết được Sở Kiên ở chỗ này, chỉ cần có thời gian anh ta đều tới.”

Anh thanh niên tốt La Dịch có dung mạo tuấn lãng, vẻ mặt hiền hòa, gặp người liền chào hỏi, “Xin chào, tôi là La Dịch, La trong La Dịch, Dịch trong La Dịch, sau này tôi sẽ thường ở đây, mong mọi người chiếu cố thêm.”

Người này cả ngày đều vây quanh Sở Kiên cùng các nhân viên phụ trách khám và chữa bệnh cho cậu, chỉ cần là thứ giúp ích cho việc điều trị của Sở Kiên đều chăm chú học, nắm giữ lý thuyết thuần thực, ứng dụng vào thực hành cực kỳ nhanh chóng, khiến cho các bác sĩ và y tá dày dặn kinh nghiệm sa trường đều hận không thể cởi áo blouse trắng trên người ra cho anh mặc. Đâu chỉ có vậy, người này còn đến nhà bếp, khiêm tốn học hỏi đầu bếp các loại thực phẩm dinh dưỡng, thái độ nghiêm túc và thành khẩn làm đầu bếp đặc cách thu anh ta làm học trò, hết lòng truyền dạy tất cả vốn liếng.

La Dịch cũng rất phối hợp, thề phải học cho được món ăn gia truyền đệ nhất có một không hai của đầu bếp, cơm chiên trứng.

Đương nhiên, ưu điểm của La Dịch cũng không chỉ có thế, ví như chuyện gần đây nhất, hôm qua máy điều hòa ở phòng trực ban bị hỏng, y tá trực ban đang định gọi người đến sửa chữa, La Dịch liền cầm thùng dụng cụ đi đến, sờ mó một hồi liền xong việc, khiến cho các cô y tá bây giờ đều nói: muốn lập gia đình, gả cho La Dịch là tốt nhất ~

Có người nói, Lê Hiên đã nghe được việc này, chuẩn bị mời anh làm nhân viên tình nguyện. Long Tuấn Hạo yên lặng nghe xong bài giới thiệu, nhin không được hỏi: “Vì sao lại là nhân viên tình nguyện?”

Cô Thần không hề tốn công suy nghĩ liền đáp. “Bởi vì nhân viên tình nguyện không cần trả lương.”

“...” Long Tuấn Hạo hỏi. “Viện trưởng thiếu tiền lắm sao?”

“Anh ta không thiếu tiền.” Cô Thần nói. “Anh ta chỉ là yêu tiền mà thôi. Cậu nghĩ vì sao Viện trưởng lại xây cái viện an dưỡng này?”

Long Tuấn Hạo bị Cô Thần ôm từ phía sau, hơi nghiêng người lại nhìn anh, cắn ngón tay, ngây thơ nói, “...Để... Ách, tạo phúc cho nhân dân?”

Cô Thần thở dài một tiếng rồi xoa đầu cậu. “Cậu còn quá đơn thuần, anh ta là vì muốn cho người quên tiền. Tôi hỏi cậu, vì sao anh ta lại không cho bệnh nhân dùng thuốc an thần?”

Long Tuấn Hạo rất muốn nói câu “Là vì thuốc an thần dùng nhiều không tốt, anh ấy lo lắng cho sức khỏe của chúng ta”, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Cô Thần liền run rẩy. “Vì giảm chi phí...”. Viện trưởng quả thật là quá đáng sợ! Vì lợi ích cá nhân mà không cho bệnh nhân dùng thuốc! Cho dù thứ đó có là thuốc an thần đi chăng nữa.

Cô Thần tán thưởng gật đầu. “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Long Tuấn Hạo rất bi phẫn, “Cho nên ta chính ra “dê béo” trong truyền thuyết?!”

“...Cũng có thể nói vậy.”

Long Tuấn Hạo theo bản năng đứng dậy muốn tìm Lê Hiên tính sổ, nhưng chưa kịp đi thì đã bị Cô Thần siết chặt tay, ôm vào lòng. Anh cười

nhẹ bên tai cậu, “Được rồi, cậu có đi cũng đâu thay đổi được gì.”

Hơi thở ấm áp, ướm át lướt qua bên tai, mang theo tiếng cười từ tính trầm thấp khiến Long Tuấn Hạo cảm thấy trái tim mình hẫng mất một nhịp, đó là loại cảm giác quen thuộc mà chỉ khi gặp tướng quân mới có. Cậu khẽ giật mình, thực sự không cử động nữa.

“Thật ngoan.” Cô Thần khen ngợi xoa đầu cậu, bỗng nhiên thấy vành tai người nào đó hơi đỏ lên, sừng sốt một chút rồi đưa tay đặt lên ngực cậu, nở nụ cười, “Tim đập nhanh.”

Long Tuấn Hạo yếu ớt nói, “...Đây là tốc độ bình thường.”

“A, vậy sao,” Cô Thần tùy ý trả lời một câu, quay đầu của cậu lại, “Đến, nhìn xem, tôi là ai?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục yếu ớt nói, “...Cô Thần.”

Cô Thần nhướn mày, kẻ sát thêm một chút, hơi thở của hai người quấn quýt dây dưa, anh mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của cậu, chậm rãi hỏi, “Cô... cái gì?”

Long Tuấn Hạo tất nhiên biết anh có ý gì, hít hít mũi, nhận mệnh đáp lời. “Bác sĩ Cô...”

“Nga, Bác sĩ Cô.” Cô Thần nghiền ngẫm lặp lại những chữ này, thỏa mãn mỉm cười. “Tốt, rất tốt...” Anh vừa dứt lời Long Tuấn Hạo lập tức cảm thấy thân thể mình bị một cỗ lực xoay lại, nửa tiếng kinh hô còn chưa kịp thốt ra liền bị tắc trong cổ họng, bởi vì Cô Thần đã ấn môi mình lên môi cậu khiến tất cả thanh âm của cậu chỉ có thể quay về trong bụng.

Cô Thần đặt cậu giữa thân thể anh và ghế dựa, khóa trụ cằm cậu, chiếm đoạt đôi môi. Đầu lưỡi anh không khách khí cạy mở hai hàm răng cậu tiến vào, quấn quýt lấy lưỡi cậu, ôn nhu càn quét, tay kia không quên tiến tới

ngực cậu, sờ thử một chút, khi thấy tim của cậu đập còn nhanh hơn trước mới dời đi, đỡ lấy ót cậu, khiến nụ hôn của cả hai càng sâu thêm.

Long Tuấn Hạo bị ép ngửa đầu, dưỡng khí trong lồng ngực dần dần cạn kiệt. Cậu có thể cảm nhận được tốc độ và chiều sâu càn quét của người này trong khoang miệng mình ngày càng tăng, mỗi một lần đều khiến sống lưng tê dại. Cuối cùng cậu dần dần nhu nhược trong lòng anh, chỉ có thể nắm lấy cánh tay anh, sau đó lại vì thiếu dưỡng khí mà không thể không thả lỏng lực đạo của mình.

Cô Thần hôn thật lâu mới buông ra, một đôi mắt vốn dĩ ôn hòa nay lại trở nên sâu thẳm, anh cúi đầu đối diện với cậu, đôi môi dán lên môi cậu hơi mở ra, thanh âm phát ra bao hàm ý vị tình dục bị gợi lên mà có chút khàn khàn, “Hiện tại thì sao? Tôi là ai?”

Long Tuấn Hạo nằm ngửa trên ghế, cố gắng hô hấp, trên đôi mắt xinh đẹp còn vương chút thủy khí, chỉ có thể trả lời đứt quãng, “Bác sĩ Cô...”

Cô Thần hôn lên môi cậu một cái coi như phần thưởng, tay lại đặt trên ngực cậu. “Lần này cũng là tốc độ bình thường?”

Long Tuấn Hạo méo miệng không nói lời nào.

Cô Thần cười ôm lấy cậu xoa xoa, kéo tay cậu chạm vào ngực mình. Long Tuấn Hạo ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn anh, Cô Thần cười với cậu, hai người im lặng một giây, sau đó cùng quay đầu nhìn về một phía.

Anh thanh niên tốt La Dịch hiện đang ngồi xổm bên ghế dựa, vui tươi hơn hờ nhìn chăm chăm bọn họ. Thấy bọn họ nhìn qua vệt vàng xua tay, “Hai người cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tôi. Tôi chỉ là đến chào hỏi thôi, thật đó, ha ha.”

“...”

“...”

La Dịch yên lặng bay ra xa hai thước, ngồi trên thành lan can của tiểu đình, lại xua tay nói, “Thực sự không cần quan tâm đến tôi, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục...”

Long Tuấn Hạo nhìn đôi mắt trong suốt của anh ta, nghiêng răng nói, “Giờ chắc người chào hỏi xong rồi...” Ý là nói mau cút đi.

La Dịch tiếp tục cười ha hả, “Đúng thế, nhưng sau đó tôi lại thấy hai người đều có vẻ thực thích thú nên muốn học hỏi chút.”

Long Tuấn Hạo đỏ mặt, ấp a ấp úng chẳng biết nói gì. Cô Thần cười hỏi, “Vậy giờ anh học xong chưa?”

La Dịch gật đầu. “Học xong.” Liếc mắt thấy Sở thần y đi ngang qua, liền đứng dậy la to, “Sở đại phu, ngài qua đây nhanh lên, ta khó chịu quá a a a!”

Thanh âm vang dội ngay lập tức lan ra khắp viện, mọi người phải che lại tai, nghĩ thầm, anh mà khó chịu chắc trời sập quá!

Bạn nhỏ Sở Kiên là một thần y rất có y đức, vừa nghe tiếng la là vèo một phát chạy vội tới, tay đặt ngay lên cổ tay La Dịch, nháy mắt rơi vào trầm tư.

La Dịch cúi đầu nhìn cậu. Sở Kiên trông rất nhã nhặn, tuấn tú, mi mắt lại dài, nhìn từ trên xuống tựa đôi cánh, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt La Dịch không khỏi trầm xuống.

Bạn nhỏ Sở Kiên chậm rãi buông tay La Dịch ra, trầm ổn nói. “Không ngại, phu nhân đây là có hi mạch.”

La Dịch sắc mặt không đổi, cười gật đầu. “Đại phu khổ cực rồi.”

Sở thần y phất tay áo, “Nhắc tay chi lao mà thôi.” Cậu quay người định rời đi, lại bị La Dịch bắt lại, nhú mày thống khổ nói. “Đại phu, ta bỗng dưng thấy khó thở.”

Sở Kiên hành nghề y từ đó đến nay còn chưa gặp phải chứng bệnh này, bây giờ không tránh khỏi sừng sốt. La Dịch tiếp tục giả vờ thống khổ, “Đại phu, ngài có thể hô hấp nhân tạo cho ta không?”

Long Tuấn Hạo trầm mặc che mặt, chui vào lòng Cô Thần. “...Hèn hạ, quá hèn hạ.”

Cô Thần đồng ý gật đầu. “Chính xác.”

Đáng tiếc bạn nhỏ Sở Kiên căn bản không hề biết mình là con dê béo sấp vào miệng hổ, còn cực kỳ ngây thơ hỏi, “Phải làm thế nào?”

La Dịch nhìn chăm chú vào hai mắt cậu, chậm rãi mỉm cười, “Đến đây, ta chỉ cho ngài...” Âm cuối bị nuốt mất giữa nụ hôn của hai người, Sở Kiên cực kỳ đơn thuần, không hề phản kháng, ánh mắt La Dịch trầm xuống, giữ lấy đầu cậu rồi hôn càng sâu, thật lâu sau mới thả ra.

Sở Kiên hơi hơi thở dốc, hỗn hển hỏi. “Người... người khỏe hơn chưa?”

La Dịch liếm liếm khóe miệng, “Khỏe hơn rồi, Sở đại phu thật không hổ là thần y.”

“A, quá khen, quá khen.” Sở thần y mới làm xong một chuyện tốt nên vui vẻ rời đi.

La Dịch nhìn theo bóng lưng cậu, quang mang trong mắt càng thêm sâu sắc, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi phát hiện một đường nhìn không hề có hảo ý rơi xuống người mình mới quay đầu, lập tức đối mắt với vị Vương gia nào đó, anh giật mình. “...Ngài đây là thái độ gì?”

Long Tuấn Hạo cười cười, kêu vị đại phu còn chưa đi xa kia lại. “Sở Kiên, lại đây.”

Thanh âm của cậu đủ to để các các bác sĩ, y tá của Sở Kiên ở gần đó đều nghe được, lập tức có một đám người chạy vội tới phía sau Sở Kiên, cảnh giác nhìn vị Vương gia kia như sắp phải chiến đấu với đại địch.

Long Tuấn Hạo tiện tay tóm lấy một người trong số ấy ra, nói với Sở Kiên. “Đại phu, người này thân thể không khỏe.”

Sở thần y không nói hai lời, lập tức tới khám, một lát sau nói. “Không ngại, hỉ mạch.”

Vị y tá bị nắm ra kia cực kỳ phối hợp cười, “Đa tạ đại phu.”

“Nhắc tay chi lao.” Sở Kiên nhìn chăm chăm cô y tá, chậm rãi hỏi. “Người có phải cũng bị khó thở không?”

La Dịch cứng đờ, cô y tá lại tiếp tục phối hợp nói. “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Vậy thì tốt.” Sở thần y lập tức tiến sát đến. “Nào, để ta làm hô hấp nhân tạo cho người.” Cậu vừa dứt lời liền định hôn tới, nhưng cuối cùng bị La Dịch ngăn lại, gắt gao ôm vào lòng, dỗ dành, “Nàng ta khỏe rồi, không có bệnh.”

Sở Kiên nhìn y tá, y tá vừa mới bị dọa xong, cũng ngoan ngoãn gật đầu. “Tôi, tôi, tôi khỏe rồi, tôi không có bệnh.”

“Nga, vậy thì tốt.” Sở thần y bây giờ mới an tâm, tránh khỏi vòng tay La Dịch, đi mất. Long Tuấn Hạo nhìn La Dịch hãy còn đứng đờ tại chỗ, thích chí cười to, “Hắn lại học được một món nghề mới rồi, mỗi lần xem bệnh đều sẽ dùng tới, người phòng được một lần, có thể phòng được lần thứ hai sao?”

Biểu tình của La Dịch trở nên vận vẹo. Long Tuấn Hạo tiến đến vỗ vai anh, “Đáng đời a đáng đời, báo ứng a báo ứng.”

“...”

Tâm tình Long Tuấn Hạo lập tức trở nên vô cùng thư thái, quay đầu bước đi, Cô Thần cười cười đi theo sau, nghe cậu hỏi, “Hắn so với lúc đầu gặp cảm giác không giống nhau.” Khi đó La Dịch cả người đều nghiêm trang, túc mục, mà bây giờ thì không còn thấy nghiêm trang gì cả, toàn thân đều tràn đầy hòa khí, gần như vô hại.

Cô Thần tất nhiên biết cậu đang ám chỉ điều gì, bèn nói. “Con người thường khi không làm chuyện sai trái sẽ không phải nguy trang gì cả, khi đó mới là bản chất của anh ta, còn bây giờ... chỉ là giả tạo mà thôi.”

“Vậy hắn quả thực rất khủng bố,” Long Tuấn Hạo bĩu môi. “Hắn đang làm gì vậy?”

Cô Thần nghĩ nghĩ, “Lần trước đi ngang qua có nghe anh ta nói với những người kia Sở Kiên là đàn anh của mình, có thể anh ta là lính của Sở Kiên.”

“Di?” Long Tuấn Hạo hứng thú. “Sở Kiên làm nghề gì vậy?”

“Cảnh sát.” Cô Thần nói xong thì thấy Vương gia há to miệng, bèn cười, nâng cằm cậu lên hôn xuống, rồi mới tiếp tục nói. “Còn là đặc công, cực kỳ lợi hại.”

Long Tuấn Hạo lại càng kinh ngạc. “Bốn năm trước đã xảy ra chuyện gì? Sao mẹ hắn lại nghĩ hắn chết rồi?”

“À, lúc đó cậu ta chấp hành nhiệm vụ, bị thương rất nặng nên cấp trên mới công bố với bên ngoài là cậu ta đã hi sinh, còn làm cả tang lễ.”

“Sự thật thì sao?”

“Sự thật là,” Cô Thần chậm rãi nói, “Cậu ta sửa lại khuôn mặt, thay một thân phận khác, tổn mất một năm dưỡng thương và học tập.”

“Một năm sau thì sao?”

“Năm vùng.”

Long Tuấn Hạo trầm mặc. “Sau đó?”

Cô Thần xoa đầu cậu, chỉ nói. “Cậu ta hoàn thành nhiệm vụ cực kỳ xuất sắc.”

Long Tuấn Hạo đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn bóng lưng anh, rồi bỗng nhiên gọi, “Cô Thần.”

Cô Thần quay đầu lại nhìn cậu.

Long Tuấn Hạo nhìn anh chăm chú, từ từ mở miệng, “Thân thủ người lợi hại như vậy... chắc cũng không phải là bác sĩ bình thường, đúng không?”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đầu Sỏ Gây Tội

Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo không chớp mắt, tựa hồ đang tự hỏi xem nên trả lời thế nào, cũng lại giống như chỉ đang đơn thuần nhìn người trước mặt mà thôi.

Long Tuấn Hạo thầm hít sâu một hơi, cảm thấy khí tức trên người Cô Thần đã thay đổi. Loại khí thế bức nhân này, hắn đã nhìn thấy hai lần, lần thứ nhất là vào ngày y vừa trở về, lúc nhắc đến biểu hiện trước kia của thân thể mà hắn đang chiếm giữ, một lần khác là khi giao đấu với sát thủ cách đây vài ngày trước, thậm chí còn cường liệt hơn lần đầu, hiện tại là lần thứ ba... Nói như vậy, dường như hắn đã chạm phải điểm mấu chốt rồi?

Long Tuấn Hạo nuốt nuốt nước miếng, vô cùng muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng rốt cuộc vẫn là nhịn xuống. Nghĩ lại thái độ của Cô Thần đối với mình cùng với nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, đồng thời tự nhủ hắn là y không dám làm gì mình giữa thanh thiên bạch nhật, hắn từ từ hít một hơi dài.

Cô Thần biết Long Tuấn Hạo là đang hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí ngả bài với mình, liền ung dung chờ đợi người nọ lên tiếng.

Chỉ thấy Long Tuấn Hạo bước sang bên cạnh một bước dài, run rẩy ôm lấy cây cột gần nhất, chỉ chừa lại hai con mắt nhìn vào Cô Thần, yếu ớt nói, “Người... Người không nói... Bản vương chẳng lẽ... không biết đoán sao?”

“...” Cô Thần nói, “Cậu còn có thể mất mặt hơn nữa không? Dù gì cậu cũng đường đường là một Vương gia, là hoàng thân quốc thích, người của

cả cái viện an dưỡng này còn đang nhìn cậu kia kia.”

Long Tuấn Hạo yên lặng nép sát cột thêm một chút, lấy đó chứng minh hẳn vẫn còn có thể mất mặt hơn chút nữa, rồi nói bằng một giọng cực kỳ đáng thương, “Hiện tại ta chỉ là quang cán tư lệnh (thành ngữ chỉ người lãnh đạo không có thuộc hạ ở cạnh để trợ giúp) mà thôi...”

Cô Thần gật đầu đồng ý, bước lên trước một bước, lại phát hiện Long Tuấn Hạo rút lui về phía sau khiến anh không khỏi cứng người, bất đắc dĩ thở dài, “Tôi sẽ không làm hại cậu.”

“Ân,” Long Tuấn Hạo gật gật đầu, “Nếu người muốn làm gì thì cũng đã làm từ sớm, không cần chờ đến bây giờ.”

Cô Thần giật giật khóe miệng, hỏi, “Vậy cậu đang trốn cái gì?”

Long Tuấn Hạo siết chặt cánh tay đang ôm lấy cây cột, hoàn toàn không có cốt khí mà nói, “Ta đây không phải là vì... vì phòng ngừa vạn nhất sao... Ha hả...” Dứt lời lại rút người nép vào sau thân cột.

Cô Thần nhắm mắt thở dài, đưa tay bóp trán, một bộ cực kỳ bất đắc dĩ, tự nhủ không thể nghiêm túc với cậu ta, nghiêm túc liền thua, nhưng ai biết được vừa mở mắt ra đã thấy người nọ thu toàn bộ người lại, nấp sau cây cột. Anh nhíu mày, bước đến lôi người nọ rời ra khỏi cây cột, siết chặt trong vòng tay mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Xem cậu còn chạy được đi đâu!”

Long Tuấn Hạo giãy không thoát, run giọng nói, “Người đã nói, sẽ không làm gì ta...”

“Ừ, nhưng cậu mà còn chạy nữa thì không chắc đâu,” Cô Thần ôm Long Tuấn Hạo ngồi xuống lan can, xoa xoa đầu rồi hỏi, “Nói đi, cậu đoán được những gì rồi?”

Long Tuấn Hạo cắn cắn ngón tay, ngửa đầu nhìn Cô Thần, ngập ngừng hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, “Mấy ngày hôm trước, ta hỏi người về chuyện sát thủ... Nếu người thật sự không liên quan, đại khái có thể sẽ nói với ta rằng người không biết, thế nhưng người lại không nói, vẫn giữ im lặng cho đến hôm nay mới ngả bài, chứng tỏ người biết không ít, thậm chí là rất nhiều. Mà Lôi Nham là boss của một tổ chức lớn như vậy, chuyện hẳn bị người nhìn trộm thứ gì đó không có khả năng bị lộ ra ngoài, thế nhưng người lại biết, cho nên ta đoán, kỳ thật người và hẳn cùng một phe, có đúng không?”

Cô Thần “Ừ” một tiếng, kéo một tay của cậu qua, đặt trong lòng bàn tay của mình mà đùa nghịch.

“Đương nhiên,” Long Tuấn Hạo cười nịnh nọt, “Đây cũng là vì ngay từ đầu, người vốn không có ý định gạt ta... Điểm này ta cũng biết... Ha hả.”

“Ừ, nói đúng lắm,” Cô Thần khen, “Nói tiếp đi.”

Long Tuấn Hạo thật cẩn thận liếc Cô Thần một cái, nói, “Còn có, lần trước Hà Thiên Phàm nói trước khi ta ngắt, người cuối cùng ta nhìn thấy là người. Trong lúc ta hôn mê thì người rời khỏi đây, sau khi ta tỉnh không lâu, người lại quay về, mà người cũng đã nói, Lôi Nham ban đầu vốn muốn giết ta... Cho nên ta đoán có lẽ người...” Hắn nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, “Là đến để giết ta... Có đúng không?”

Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo một lúc lâu, sau đó chậm rãi nở nụ cười, “Cậu rất thông minh. Tôi là một sát thủ, bạn của Lôi Nham.”

“Người có quan hệ thế nào với tổ chức kia?”

“Quan hệ rất phức tạp,” Cô Thần hơi hơi thở dài, quay đầu nhìn ra khoảnh sân nhỏ trước mắt, chỉ cảm thấy ánh mặt trời quá mức chói chang. Anh đưa tay xoa đầu Long Tuấn Hạo, “Về sau tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Long Tuấn Hạo ngoan ngoãn gật đầu, căn môi do dự một lúc, rồi cuộc vẫn hỏi ra miệng, trái tim nhảy lên kịch liệt, cũng không biết đang mong chờ cái gì, “Vậy tại sao người lại không giết ta?”

Cô Thần đưa tay nhéo má Long Tuấn Hạo, cười nói, “Bởi vì tôi phát hiện, cậu đáng yêu hơn rất nhiều so với trước kia, giết thì sẽ rất đáng tiếc...”

“Người luyện tiếc?”

“Ừm.”

Long Tuấn Hạo giống như bị kích thích, tiếp tục hỏi cho đến cùng, “Như vậy, nếu đến một lúc nào đó, ta quay lại như trước thì sao?” Tim hắn đập càng lúc càng nhanh, chờ người nọ có thể tiếp tục nói một câu câu huyết lãng mạn, ai ngờ Cô Thần lập tức trả lời, không chút do dự, “Đến lúc đó lại giết cũng không muộn.”

“...”

Long Tuấn Hạo sứt sứt mũi, định quay đầu bỏ chạy, lại bị Cô Thần nhanh tay đè lại. Anh kề sát lỗ tai cậu cười nhẹ một tiếng, khẽ hỏi, “Muốn chạy đi đâu?”

“Chạy càng xa càng tốt, cùng người một chỗ thật sự là quá nguy hiểm, không niệm một chút tình nghĩa nào. Dù sao chúng ta cũng đã từng cùng ngủ với nhau vài lần rồi, nhất dạ phu thê bách dạ ân a...” Long Tuấn Hạo yếu ớt đưa tay ôm lấy trái tim đang nhỏ máu, giả vờ đáng thương nói.

“....” Cô Thần cảm thấy mình cần phải nhắc nhở một chút, “Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như đến bây giờ tôi vẫn chưa ăn được vào miệng đâu, đúng không?”

“Dù sao người cũng đã ngủ rồi!” Long Tuấn Hạo phản bác, tiếp tục thương tâm, thầm nghĩ nếu bản thân thật sự trở lại như cũ, chẳng lẽ mình sẽ phải đi đời nhà ma sao? Di, không đúng, hẳn cũng không phải bản tôn, cho dù giết cũng không phải giết hẳn a. Di? Di? Lại càng không đúng! Hẳn quay đầu nhìn Cô Thần, “Ta hỏi người một chuyện... Người thành thật nói cho ta biết...”

Cô Thần bị vẻ mặt nghiêm túc của Long Tuấn Hạo làm cho ngẩn ra, liền gật đầu.

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm ánh mắt của Cô Thần, nghiêm túc nói, “Tại sao trước khi ta ngất đi, người cuối cùng ta nhìn thấy là người? Lúc ấy người định giết ta có đúng không?”

Đồng tử của Cô Thần hơi rụt lại, thanh âm nghe được ngày đó giống như vẫn đang vang vọng bên tai.

—— Đừng... Cầu, cầu người... Đừng giết ta... Đừng giết ta...

Anh trầm mặc, thầm nghĩ rốt cuộc vẫn là hỏi đến đây rồi. Kỳ thật, anh cũng đã từng tự hỏi vô số lần, có phải người kia biến thành thế này là do khi ấy bị kích thích quá lớn mà tạo thành hay không? Thế nhưng, nếu thời gian có quay ngược lại về thời điểm ấy một lần, anh vẫn sẽ ra tay, bởi đó là nhiệm vụ của anh.

Long Tuấn Hạo thấy Cô Thần trầm mặc, lập tức đoán được câu trả lời. Hẳn bị thống hỏi, “Cho nên ta ngất đi là do người làm? Đúng không?!”

Cô Thần không hiểu được cảm xúc kích động nơi đáy mắt của Long Tuấn Hạo có nghĩa là gì, ngập ngừng một lúc mới gật đầu.

Mẹ nó —— Long Tuấn Hạo bị kích thích lập tức giãy ra khỏi vòng tay Cô Thần, nhảy xuống sân, chạy lòng vòng quanh sân như động vật hoang dã bị nhốt trong lồng để tìm hung khí, tìm được rồi a tìm được rồi, thì ra

nguyên nhân khiến hấn đến cái nơi tồi tệ này không phải chỉ tại một mình hấn, mà còn có sự trợ giúp của người này!

Hai đầu sỏ đã ở ngay trước mắt, hấn còn chờ cái gì?! Long Tuấn Hạo rút cuộc tìm được một cục gạch, không chút nghĩ ngợi liền cầm lên, quay đầu chạy về phía Cô Thần.

Mắt thấy người nọ giống như đang phát điên, Cô Thần không khỏi mở miệng khuyên, “Hạo Hạo, cậu bình tĩnh một chút.”

“Bình tĩnh cái rắm a!” Long Tuấn Hạo run rẩy đưa tay chỉ vào mặt Cô Thần, ngay cả thanh âm cũng run run, “Vinh hoa phú quý của bản vương a, sự tài trí hơn người của bản vương a, tiêu dao khoái hoạt của bản vương a, tướng quân của bản vương a a a! Người... Người lại đây, ta đập chết người trước, sau đó đập chết chính mình! Chúng ta cùng chết đi? A? Cùng chết đi!”

“Hạo Hạo...”

“Đừng, đừng gọi ta, ta kỳ thật không tồn tại ở nơi này, ta nên chết từ lâu rồi. Người mau tới đây, ta muốn kéo người làm đệm lưng.”

“...”

“Chúng ta sinh đồng miên, tử đồng huyệt (sống cùng ngủ, chết thì được chôn chung một mồ... cứ hiểu nôm na là thân thiết đến mức sống chết đều có nhau á :>), Long Tuấn Hạo nheo nheo mắt, lạnh lẽo gằn từng tiếng, “Lãng mạn biết bao nhiêu... Người nói xem có đúng không...”

“...” Cô Thần bóp trán, tự hỏi đây rốt cuộc là nhân cách phân liệt hay mất trí nhớ, hoặc đã thật sự điên rồi a a a? Tại sao anh lại cảm thấy cậu ta là thật sự điên rồi? Đây không phải ảo giác, đúng không? Cô Thần chỉ có thể thở dài một cách bất đắc dĩ, “Vậy cậu đập đi, lại đây mà đập.”

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm vào Cô Thần một lúc lâu, chỉ cảm thấy ánh mặt trời quá chói mắt. Hắn liền hầm hừ ném cục gạch sang một bên, quay đầu bước đi. Cô Thần hài lòng, vui vẻ hỏi, “Cậu đi đâu thế?”

“Tìm viện trưởng, nói cho hắn biết thật ra người là sát thủ, để hắn ném người ra khỏi đây.”

“Vô dụng thôi,” Cô Thần đuổi theo Long Tuấn Hạo, cười nói, “Ngay từ đầu, Lê Hiên đã biết thân phận của tôi, cũng biết tôi đến đây để giết cậu.”

Mẹ nó —— thì ra đầu số có tới ba người!

Long Tuấn Hạo khựng lại một chút, sau đó lặng lẽ quay đầu tìm lại cục gạch vừa bị ném đi cách đây không lâu.

“...” Cô Thần hỏi, “Cậu định làm gì?”

Long Tuấn Hạo lạnh lùng nhìn Cô Thần. Hắn không nỡ ra tay đánh người này, nhưng cái tên Lê Hiên vắt cổ chày ra nước (nói thuần Việt là keo như kẹo kéo ấy :”>) kia thì không thành vấn đề, nghĩ vậy, hắn liền cất bước chạy về phía phòng viện trưởng, thanh âm rít gào lớn đến đỉnh tai nhức óc, “Bản vương đi làm thật hăn để hăn đến âm phủ trước đăng ký chỗ cho chúng ta a a a!”

“...”

Lúc này, Lê Hiên đang cúi đầu xem văn kiện, đột nhiên có người đập cửa ban công mà vào, hấp tấp xông tới, kéo cổ áo anh mà rống to, “Người rồi cuộc làm viện trưởng kiểu gì vậy? Cả sát thủ cũng có thể trà trộn vào, có còn để cho chúng ta sống hay không?! A? Lỡ như ta bị giết chết thì phải làm sao đây hả?!”

Lê Hiên vẫn giữ vẻ phong độ mà một viện trưởng nên có, “Cậu buông ra trước đã, rồi chúng ta từ từ ngồi xuống nói chuyện, bất cứ chuyện gì cũng

đều sẽ có cách giải quyết mà, đúng rồi, thuận tiện bỏ cục gạch trên tay xuống luôn đi, cứ cầm trên tay mãi như vậy thì cổ tay sẽ mỏi lắm, mà cho dù cổ tay không mỏi thì vai cũng sẽ bị mỏi đó nha.”

“Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết?” Long Tuấn Hạo trừng mắt nhìn Lê Hiên.

“Đúng, đúng, “ Lê Hiên cam đoan, “Chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết.”

“Tốt lắm,” Long Tuấn Hạo gật đầu, “Vậy lão gia ngài có thể đến âm phủ báo danh trước, thuận tiện giữ thêm hai chỗ cho bản vương không?”

“...” Lê Hiên nói, “Tôi có thể hỏi lý do vì sao không?”

“Có thể, ai bảo người tùy tiện tuyển người? Sát thủ cũng có thể trà trộn vào, lão gia ngài đây là muốn đẩy ta vào chỗ chết sao?”

“Đành phải vậy thôi,” Lê Hiên nói, “Cô Thần là bạn của tôi, hơn nữa, quan trọng nhất là không cần phát lương cho anh ta nha.”

“...” Long Tuấn Hạo lặng lẽ giơ cục gạch lên cao.

Lê Hiên vội vàng nói, “Không phải cuối cùng vương gia ngài vẫn không có chuyện gì sao?”

Mắt thấy cục gạch trên tay Long Tuấn Hạo sắp đập xuống, trong giờ phút ngàn cân treo sợi tóc này, bỗng nhiên lại có người xông vào, chính là vị trợ lý trung thành và tận tâm của Lê Hiên. Người nọ thậm chí cũng không thèm nhìn tình trạng căng thẳng trong phòng, sắc mặt tái nhợt, trên tay cầm điện thoại di động, nói, “Lão... Lão bản, ngân hàng vừa nhắn tin đến, báo tài khoản còn lại... còn có một nguyên (đơn vị tính tiền tệ của Trung Quốc, giá trị hiện nay hình như bằng khoảng 3000 VNĐ...)...”

“Cái gì?!” Lê Hiên kinh hãi, hình tượng của một viện trưởng lập tức bể tan tành khi âm cuối đã gần như tiếng gầm thét. Anh đột ngột vùng ra khỏi tay Long Tuấn Hạo, bước đến trước mặt người trợ lý, kéo cổ áo cậu ta lại, rống to, bộ dạng cực kỳ giống Long Tuấn Hạo cách đây vài phút, “Nhiều tiền như vậy mà đã hết rồi?! Cậu ấy mua cái gì rồi?!”

Long Tuấn Hạo bị Lê Hiên đẩy ra, lập tức rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, chính là Cô Thần vừa đuổi đến không lâu. Long Tuấn Hạo đứng thẳng dậy, nghe trợ lý của Lê Hiên lắp bắp nói, “Máy... Máy bay trực thăng...”

“Không thể như vậy được!” Lê Hiên xoay vòng vòng quanh phòng làm việc, có vẻ cực kỳ nôn nóng, “Tiền trong thẻ tuyệt đối không đủ mua máy bay trực thăng!”

“Chuyện đó tôi cũng vừa mới hỏi...” Trợ lý nhìn Lê Hiên bằng ánh mắt thương hại, “Cậu ấy nói phần còn thiếu đã đi vay nặng lãi... Máy bay trực thăng thì mua tới tay rồi...”

“...” Lê Hiên nhất thời an tĩnh lại, kéo ghế ngồi xuống, biểu tình cực kỳ bình tĩnh, cứ như người vừa rồi bị kích thích rống to không phải là anh.

Long Tuấn Hạo đánh giá Lê Hiên từ trên xuống dưới, nghĩ thầm, chẳng lẽ là vật cực tất phản?

Cô Thần cũng đưa mắt đánh giá Lê Hiên, không khỏi âm thầm gật đầu. Lê Hiên người này tuy bình thường nhìn như không có gì đáng chú ý, nhưng khi gặp chuyện đại sự thì lại rất bình tĩnh. Anh ta... dù sao cũng không phải một nhân vật đơn giản.

Chỉ có vị trợ lý kia vẫn không ngừng gọi, “Viện trưởng, viện trưởng? Viện trưởng! Viện trưởng?!”

Lê Hiên vẫn không phản ứng.

“ ... ”

“ ... ”

Thì ra không phải vật cực tất phản, Long Tuấn Hạo nghĩ, chỉ là bị kích thích đến ngu rồi mà thôi.

Thì ra mình đã đánh giá anh ta quá cao... Cô Thần trầm mặc kéo Long Tuấn Hạo ra ngoài, cảm thấy cực kỳ mất mặt. Ngay lúc anh đóng cửa lại, còn có thể nghe được thanh âm lo lắng của cậu trợ lý kia, “Viện trưởng? Viện trưởng có ổn không? Viện trưởng, anh tỉnh lại đi a! Viện trưởng, anh đừng làm tôi sợ a a a!”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mặt Người Dạ Thú

Bác sĩ phụ trách trước đây của Long Tuấn Hạo, con người cả đời chỉ yêu mỹ nhân, ôn văn nhã nhĩ (lịch sự, tao nhã), ngọc thụ lâm phong, bác học đa tài (học rộng tài cao), ân ân hữu lễ (nho nhã lễ độ), thiên hạ vô song, cử thế nan tầm (hiếm thấy trên đời), nổi danh tiện nhân Hà Thiên Phàm đã trở lại, không chỉ trở lại mà còn dẫn theo một người về tới.

Người nào đó không thèm để ý hình tượng, mang theo một vết bầm tím nhỏ xíu nơi khóe mắt, vừa xuất hiện liền bổ nhào vào trước bàn làm việc của Lê Hiên khóc lớn, “Viện trưởng, xem như tôi van anh, Tiểu Lam đáng thương lắm, hãy để cho cậu ấy vào đây ở đi!”

Lê Hiên khó xử nói, “Đây là người mà hôm qua cậu thay tôi đi dự buổi giao lưu ở bên ngoài rồi mang về đó hả? Cậu xác định là cậu ta có thể lo liệu tiền viện phí sao?”

Hà Thiên Phàm vung tay quệt nước mắt một cái, sau đó tiếp tục khóc rònng nói, “Tôi trả.”

Lê Hiên gật đầu, nhưng vẫn có vẻ thật khó xử nói, “Nhưng như thế thì tôi lại phải tuyển thêm bác sĩ y tá rồi, chuyện này cũng tốn khá nhiều tiền của đấy. Cậu biết mà, nơi này trả tiền lương rất cao, dù sao đến đây là phải hầu hạ đại gia a.”

Hà Thiên Phàm nhìn ánh mắt thành khẩn của Lê Hiên, chịu đựng xúc động muốn hung hăng đánh cho anh ta một trận, một lần nữa lau nước mắt, nghẹn ngào nói, “Tôi trả.”

Lê Hiên vui mừng gật đầu, tiếp tục đánh giá người trước mặt, lại nghĩ, lão bà nhà mình vừa mới mua máy bay trực thăng với mượn tiền bọn cho vay nặng lãi, sau đó khó xử mở miệng lần nữa, “Cậu vốn là bác sĩ phụ trách của Vương gia, nếu giờ lại chuyển sang chăm sóc cho Tiểu Lam nhà cậu, giống như có chút không quá...”

Hai chữ “thích hợp” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì nước mắt của Hà Thiên Phàm đã ào ào tuôn ra như thác đổ, tốc độ chà lau của anh ta cũng theo không kịp tốc độ nước mắt lan tràn. Người nào đó siết chặt hai tay, gần như bi phẫn rống to, “Lão tử sẽ không lấy tiền lương, thế này đã được chưa!” Trái tim nhỏ bé đều nát bấy, rơi rụng đầy trên đất, một đồng tiền lương đều không có còn phải bỏ tiền ra, ngay cả một nhân viên tình nguyện cũng không bằng, làm sao có thể sống qua thời buổi này a a a!

Lê Hiên yên lặng rút một tờ giấy đưa cho Hà Thiên Phàm, quay đầu lại phân phó trợ lý đi làm thủ tục, đem số tiền nên thu vào đều thu, rồi mới nhanh nhẹn nắm chặt lấy tay con người đáng thương trước mặt, dùng ngữ khí chân thành pha chút trách móc nói, “Cậu xem, tất cả mọi người đều là bạn bè, cậu có việc gấp tôi tất nhiên phải ra tay giúp đỡ rồi, khách khí cái gì nha, thật sự là...” Lời còn chưa nói xong đã vội vàng nhảy dựng lên, “Ghế là để ngồi, không phải để khiêng thế đâu, ngoan, nghe lời, buông ra, mau thả xuống đi, a a a, cứu mạng a, giết người rồi ——”

Long Tuấn Hạo đang ngồi trong phòng ngủ, đối mặt với một đồng tử liệu, nghiên cứu cách chế tạo thuốc nổ, cái gì kali nitrat a lưu huỳnh a, nhìn xem vô cùng chăm chú, vừa nghe thấy tin tức này lập tức nhảy bật lên, cầm lấy tay của y tá vừa nói chuyện, “Cái gì? Người nói tiện nhân kia dẫn theo người về? Còn vì người này mà bị Lê Hiên trấn đi một đồng tiền, không hề oán hận? Thật sự là không hề có một câu oán hận nào sao?”

Y tá không rõ vì sao ánh mắt của Vương gia lại sáng ngời như thế, chỉ sững sờ gật đầu, “Đúng vậy, thủ tục năm bệnh đều đã làm xong, phòng bệnh cũng đã chuẩn bị, bây giờ người đang ở tiểu viện phía đông.”

Long Tuấn Hạo lập tức xoay người bước đi, lúc này Cô Thần lại từ ngoài tiến vào, thế là hai người đụng vào nhau. Cô Thần lập tức ôm cậu vào lòng, xoa xoa bóp bóp một trận, sau nụ hôn nồng nhiệt lần trước, Long Tuấn Hạo liền đá anh ra khỏi phòng, hỏi lý do thì nhận được câu trả lời “Sợ khó giữ được trinh tiết”, hại anh mấy ngày nay chỉ có thể nhìn không thể ăn. Cô Thần hỏi, “Đi đâu thế? Sao lại vội vã như vậy?”

“Đi xem mỹ nhân, tất nhiên là gặp a,” Long Tuấn Hạo kéo lấy tay anh, chạy như bay về phía đông viện, “Tiện nhân kia vốn yêu thích mỹ nhân, người khiến cho hắn có thể làm được thế kia tuyệt đối không kém!”

Cô Thần bất đắc dĩ cười cười, chỉ có thể đi theo cậu. Bạn nhỏ Sở Kiên đang đi dạo trong tiểu viện, thấy hai người hối hả bay qua trước mặt mình liền cảm thấy thú vị, lập tức đuổi theo, mà đồng chí Thúc Văn đang phơi nắng trong tiểu viện, ánh mắt đảo qua chợt thấy một bóng dáng quen thuộc bay ngang, lập tức ngồi thẳng dậy, “Ồ, ồ, phu quân?”

Tùy tùng của cậu sợ chủ tử nhà mình lại chẳng may gặp độc thủ đều loi nhoi khuyên nhủ, “Gia, ngài nhìn lầm rồi, đây không phải là Vương gia.”

Thúc Văn lập tức trợn mắt nhìn, “Sao lại không phải, chẳng nhẽ ngay cả nam nhân của mình, ta đều không nhìn ra ư?”

“...”

Đồng chí Thúc Văn lập tức đẩy ra cả đám người đang ngẩn ngơ hỗn độn, nghĩa vô phản cố chạy theo, lưu lại một chuỗi dài thanh âm ngân nga trong gió, “Phu quân~ từ từ, đợi luân gia một chút a a a~”

Long Tuấn Hạo lập tức run rẩy, vừa chạy vừa hỏi Cô Thần, “Người có biết rõ mọi chuyện không? Tiệm nhân kia cùng vị tiểu mỹ nhân đó sao lại biết nhau?”

Cô Thần gật đầu, “Tôi có nghe bác sĩ Hà nói.”

Ánh mắt Long Tuấn Hạo lập tức hiện lên vẻ bát quái (có thể hiểu là nhiều chuyện, bà tám:>), hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay, “Đến, nói cho đại gia nghe, đại gia có trọng thưởng.”

Cô Thần dở khóc dở cười, chỉ có thể từ từ giải thích. Thì ra Lê Hiên thấy Hà Thiên Phàm liên tục nghỉ phép lấy lương rất chi là đau lòng, liền bảo anh ta tham dự một buổi giao lưu khi thương thế đã gần như khỏi hẳn. Buổi giao lưu này diễn ra tại trung tâm thành phố, sau đó Hà Thiên Phàm nhận lời mời của người bạn đến thăm một viện an dưỡng gần đó, cũng nhân tiện chỉ điểm vài thứ. Khi hai người đang ngồi trên ghế đá ở hoa viên tán gẫu, anh bạn kia đang nói chuyện giữa chừng thì thấy người bên cạnh bỗng dựng gập mình bất động, sau đó bên tai truyền đến tiếng tí tách rất rõ ràng, anh ta vốn là thấy dưới đất bỗng dựng xuất hiện một bãi chất lỏng trong suốt mới cứng ngắc ngắc đầu lên, chỉ thấy Hà Thiên Phàm đang nhìn chăm chăm về một chỗ ở phía trước, không hề nhúc nhích, miệng há thật to, nước miếng rầm rầm chảy xuống mặt đất.

Anh bạn kia chỉ có thể che mặt, yên lặng rút một tờ khăn giấy đưa qua, Hà Thiên Phàm máy móc cầm lấy, tiếp tục ngẩn người.

Một y tá đi ngang qua, mỉm cười cùng anh ta chào hỏi, “Viện trưởng, đang nói chuyện phiếm cùng bệnh nhân à?”

Anh bạn quay sang nhìn người ngồi bên cạnh, cứng ngắc gật đầu.

Y tá kia ồ lên một tiếng, “Bệnh nhân này trông lạ quá, là mới chuyển đến sao?”

Anh ta lại cứng ngắt gặt đầu lần nữa, “Hôm nay mới đến.”

“Ah, khó trách nha... Bộ dạng nhìn cũng không tệ, đáng tiếc thần kinh lại không bình thường a...” Y tá lại nói thêm vài câu sau đó mỉm cười bước đi. Anh bạn kia nhìn nhìn tảng đá bên cạnh, lại nhìn vũng nước bên chân, rốt cuộc nhin không được hỏi, “Cái kia, bác sĩ Hà... Nếu không thì... anh cũng ở lại đây? Tôi giảm giá cho anh 80%.”

Long Tuấn Hạo cười đến lặn qua lặn lại trên mặt đất, ôm bụng ai ai kêu đau, “Sau đó thì sao? Tiện nhân kia liền đem người bắt về hả?”

Cô Thần bước qua dùi cật, cười đáp, “Đúng vậy, cậu không phải đang định đi xem sao?”

“Đúng thế, đi, đi xem.”

Cô Thần tiếp tục cười nói, “Gia, ta nói xong rồi, người muốn thưởng cái gì đây? Ngủ chung sao?”

Long Tuấn Hạo thoáng lão đảo một cái, suýt chút nữa té ngã, vịn lấy lan can, run run rẩy rẩy tiếp tục bước đi, “Cái này... Ngày sau lại nói?”

“Ngày ——” Cô Thần nghiêng ngẫm kéo dài giọng, “...sau?” (nguyên văn “ngày sau” là “nhật hậu”, ý của bạn Vương gia là bảo hôm khác, còn bạn Cô Thần cố tình tách ra là bảo sau khi hết ngày, tức là buổi tối. Mình đoán thế =)))

Long Tuấn Hạo lại vấp chân, lần này triệt triệt để để ngã xuống, vô cùng đau đớn nện tay vào mặt đất, “I hate tiếng Trung.”

Phía sau Sở Kiên lập tức chạy tới, nắm chặt lấy một tay của cậu, “Phu nhân, người làm sao vậy? Sinh bệnh rồi hả?”

Long Tuấn Hạo đang muốn mở miệng thì Thúc Văn đột nhiên chạy tới, đẩy Sở Kiên ra, hét âm lên, “Hồ ly tinh, ai cho phép người sờ tay phu quân ta? Dám câu dẫn nam nhân của ta, ta đánh chết người ngoa ngoa ngoa!”

Long Tuấn Hạo lại vung tay nện đất, “I hate viện an dưỡng!”

Cô Thần, “...”

Mấy phút đồng hồ sau, trải qua bao nhiêu gian nguy trắc trở, đoàn người cuối cùng cũng đi đến đích, chỉ thấy trong một góc nhỏ của phòng bệnh có một người đang ngồi, bộ dáng quả thật là vô cùng xinh xắn đáng yêu, khiến cho người ta vừa nhìn đã thích, chẳng trách tiện nhân kia chịu đau bỏ tiền.

Lúc này, trước mặt cậu ta có ba người ngồi cạnh nhau, xếp theo thứ tự từ trái qua phải là Sở Kiên, Long Tuấn Hạo, Thúc Văn. Ba người cùng nhìn chăm chăm vào cậu ta, chớp chớp mắt, người kia cũng yên yên tĩnh tĩnh nhìn bọn họ, cả căn phòng nhất thời im ắng đến có thể nghe được tiếng kim rơi.

Long Tuấn Hạo cắn cắn ngón tay, chịu đựng, lại chịu đựng, rốt cuộc vẫn không thể chịu thêm được, “Kỳ thật... Người là cây nấm đúng không? Nhất định là cây nấm đúng không?”

Cô Thần vốn đang nghiêng người tựa vào trên khung cửa, vừa nghe thấy lời này lập tức ôm bụng trượt xuống đất, khẽ cười ra tiếng.

Sở Kiên nghi hoặc, “Cây nấm?”

Thúc Văn dùng ngữ điệu giống như đúc lặp lại, “Cây nấm?”

Long Tuấn Hạo không thèm để ý đến hai kẻ ngu ngốc bên cạnh, nhìn chăm chú vào người trước mắt, hứng thú nghiên cứu thể hiện rất rõ ràng, mà người kia lại không hề mở miệng, hẳn cũng không để ý, kiên nhẫn chờ đợi.

“Kỳ thật...” Qua thật lâu sau, người ở trong góc mới yếu ớt mở miệng, ba người lập tức chấn động, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào cậu ta, chỉ nghe người này chậm rãi nói, “Ta không biết các người...”

Long Tuấn Hạo gật đầu, hai người còn lại cũng gật đầu theo.

“Kỳ thật...” Người nọ tiếp tục yếu ớt nói, “Các người cũng không biết ta...”

Lại gật đầu lần nữa.

“Kỳ thật,...” Người nọ vẫn dùng ngữ khí như cũ nói, “Ta chính là một cây tiểu nấm hương.”

Cô Thần vừa mới đứng lên, lúc này lại trượt xuống dưới.

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Đó không phải là cây nấm sao! Bản vương đoán đúng rồi!”

“Không phải cây nấm!” Người nọ trừng mắt nhìn hắn, “Là nấm hương! Nấm hương! Người là đồ không có văn hóa!”

“Hỗn láo —— nấm hương lớn mật, dám sỉ nhục bản vương không có văn hóa!” Long Tuấn Hạo phẫn hận đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống chỉ huy hai kẻ ngu ngốc còn lại, “Đến nha, phân phó người chuẩn bị, tối nay chúng ta ăn nấm hương nướng!”

Khi Hà Thiên Phàm trở về liền thấy bảo bối của mình đang bị một đám người vây quanh làm nhục, quần áo bị lôi kéo xốc xa xốc xếch, trong phòng còn phát ra tiếng kêu đến tê tâm liệt phế của bảo bối nhà anh “Không được!” cùng tiếng của vị Vương gia nào đó “Không được cũng phải được!” khiến anh như gặp kích thích, gào to, “Các người đang làm gì đó!” Hà Thiên Phàm vội vàng xông vào, ôm bảo bối vào lòng, cũng nhanh

chóng chỉnh trang lại quần áo cho cậu, dịu dàng an ủi, “Ngoan, không có việc gì rồi.”

“Bọn họ...” Người nọ khóc thút thít, đứt quãng nói, “Bọn họ muốn ăn nấm hương nướng!”

Hà Thiên Phàm sững sờ gật đầu, “Nấm hương ăn thật ngon a, rất dinh dưỡng.”

“Không được a,” người nọ lập tức khóc thành tiếng, thê thiết vô cùng, “Ta chính là nấm hương a a a!”

“...” Hà Thiên Phàm nhìn nhìn làn da lộ ra bên ngoài của cậu, nuốt nuốt nước miếng, “Kỳ thật a,” Anh ta chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật tôi cũng muốn ăn nấm hương...”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Người thật sự không thẹn với hai chữ tiện nhân.”

Hà Thiên Phàm nhanh chóng ném bọn họ ra ngoài, “phanh” một tiếng, đóng cửa lại, tiếp theo từ bên trong lập tức truyền ra một tiếng kêu, “Không được ăn ta a a a!”

Long Tuấn Hạo nhìn cửa phòng vô cùng đau đớn nói, “Cầm thú! Người quả thực là mặt người dạ thú!” Sau khi mắng to một hồi liền quay đầu bước đi, Cô Thần nhin không được hỏi, “Đêm nay tôi vẫn không thể đến phòng cậu ngủ sao?”

“Không thể, hệ số nguy hiểm quá cao.”

“...”

“Ta trở về đây.” Long Tuấn Hạo lười biếng nói, ngay cả đầu cũng không quay lại, nghĩ thầm rằng, nơi này tuyệt đối không thể ở lâu, một đám người

điên cộng thêm một tên bác sĩ phụ trách lúc nào cũng muốn ăn mình, hẳn vẫn là nên tiếp tục nghiên cứu thuốc nổ thôi.

Cô Thần nhìn cậu đi xa, chậm rãi đến phòng Viện trưởng, đi thẳng vào vấn đề, “Tra xong tư liệu về người kia chưa?”

“Còn đang điều tra,” Lê Hiên nói, “Bất quá tôi đã gọi điện hỏi thăm qua, cậu ta vừa vào viện không lâu đã bị Hà Thiên Phàm bắt gặp.”

Cô Thần nhú mắt lại, “Thật trùng hợp.”

“Muốn biết tình hình cụ thể còn phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Cô Thần gật đầu, đang muốn nói chút gì đó bỗng nghe xa xa truyền đến một tiếng nổ tung, trợ lý hốt hoảng chạy vào, “Là từ chỗ Vương gia truyền đến.”

Hai người liếc nhau, lập tức phóng như bay về tiểu viện của Long Tuấn Hạo.

“Cái này... Cái này...” Cô Thần run rẩy vươn tay, cố gắng khống chế thanh âm của mình, Lê Hiên sớm đã cười ngã ngửa ở một bên, sau nửa ngày vẫn chưa thể đứng lên.

Chỉ thấy trên bãi cỏ trong tiểu viện xuất hiện một cái hố lớn, mà đầu số gây tội đang ngồi xổm ở bên cạnh, một thân đầy bùn đất, mặt mũi đen thui như than, tóc dựng thẳng đứng, trên đó còn có khói tỏa ra, thật sự là vô cùng thê thảm.

“Cậu... cậu kiếm đâu ra nguyên vật liệu?” Cô Thần rốt cuộc run giọng hỏi.

Long Tuấn Hạo ô ô vài tiếng, chậm rãi mở miệng, mỗi chữ thoát ra cũng kèm theo một làn khói, khiến cho người nào đó vừa thấy lại tiếp tục cười

lăn lộn, “Thuốc nổ, nguyên liệu dễ tìm...”

“Vậy sao cậu không biết trốn? Lỡ nổ chết thì sao!?” Cô Thần tiếp tục kích động rống lên, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, ngấm lại liền thấy sợ.

Long Tuấn Hạo sụp sụp vai, “Ta đã bỏ chạy rồi, nhưng đợi cả buổi không thấy nổ, tưởng là thất bại nên mới chạy về,” nói xong lại khóc lên, “Ai biết nó liền nổ a, đúng là làm ta sợ muốn chết mà a a a!”

Cô Thần bất đắc dĩ, kéo cậu lại gần, cẩn thận nhìn một chút, thấy không có bị thương mới lôi người vào phòng tắm, trước khi đi vẫn không quên phân phó người ném một đồng đồ kia đi, khiến Long Tuấn Hạo thấy mà đau lòng.

“Đáng đời.” Cô Thần ném một câu, đi chuẩn bị nước ấm, rồi trở lại giúp cậu cởi quần áo, thân thể Long Tuấn Hạo còn đang run rẩy, Cô Thần khen, “Không tệ, còn biết sợ, đáng giá khen ngợi.”

“Nói nhảm,” Long Tuấn Hạo cật mạnh nói, “Bản vương cũng không phải có tấm thân bất tử a!”

“Vậy mà cậu còn dám nghịch thuốc nổ.”

“Ta chẳng phải là vì muốn trốn khỏi nơi này hay sao?” Nếu không phải vì vậy, hửn như thế nào lại lâm vào cảnh ngộ này? Long Tuấn Hạo càng nghĩ càng giận, quay đầu bước đi, dưới chân lại bỗng nhiên bước hụt, lập tức ngã nhào về phía trước.

Cô Thần vội vàng ôm lấy cậu từ phía sau, xoay người từ trên không, hai người cùng ngã vào trong bồn tắm, Long Tuấn Hạo nằm ở trên người Cô Thần, hửn theo bản năng muốn đứng dậy, không ngờ đầu gối lại tựa vào giữa hai chân Cô Thần, hửn càng giãy giụa, con người Cô Thần càng trầm

xuống, sau đó hắn cảm thấy eo mình bị người nắm lấy, bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, có chút khàn khàn, “Đừng nhúc nhích!”

Cả khuôn mặt Long Tuấn Hạo cùng đập vào trong nước, hắn vội vàng ngẩng đầu, vẫy vẫy nước trên mặt, dần dần lộ ra làn da vốn có, Long Tuấn Hạo cách tầng tầng bọt nước nhìn Cô Thần, chạm phải tầm mắt của y.

Con người Cô Thần rất thâm thúy, đang nhìn chăm chăm vào hắn, không hề nháy mắt.

Long Tuấn Hạo nuốt nuốt nước miếng, hắn đột nhiên có cảm giác phi thường... phi thường không tốt.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trong Sạch

Trong phòng tắm mù sương, quần áo của Long Tuấn Hạo đã bị cởi mất một nửa từ lâu, còn một nửa, Cô Thần kéo một cái liền dễ dàng cởi sạch.

“A, gì vậy...” Long Tuấn Hạo trần truồng cong mình trong bồn tắm, eo bị một bàn tay giữ lại, giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra. Hắn nhìn Cô Thần, chỉ cảm thấy ánh mắt của người nọ sâu thăm thăm, mơ hồ ẩn giấu sự nguy hiểm, khiến hắn bất giác hăm sâu tự lúc nào. Nếu như dùng một cái gì đó để so sánh, hắn nhớ lại kiếp trước khi đi săn với hoàng huynh, ánh mắt hoàng huynh khi cầm cung thủ nhắm vào con thỏ nhỏ cũng giống như vậy. Hắn đành yếu ớt ngoắc ngoắc ngón tay. “Tráng sĩ, chuyện gì cũng có thể thương lượng mà...”

Cô Thần nướn mi, cười cười rồi buông Long Tuấn Hạo ra. Cái bồn tắm này so với mấy cái thường thấy thì to hơn chút, thậm chí bốn người đứng thành ngòi vào cũng đủ. Anh nhìn Long Tuấn Hạo đang co ro trong một góc, bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Long Tuấn Hạo nuốt nuốt nước bọt: “Người cởi quần áo làm gì...”

“Ướt mất rồi.”

“Nga...” Long Tuấn Hạo không biết nói gì, căn cứ môi nhìn Cô Thần cởi quần áo. Cô Thần có một cơ thể săn chắc, đường nét rất đẹp, cảm giác như ẩn bên trong là cả một sức mạnh kinh người, vóc dáng cao to, phóng khoáng. Nếu đặt vào thời cổ đại, để Cô Thần mặc hoa phục, cầm thêm cây quạt, bảo đảm sẽ thành một vị công tử hào hoa nơi trần thế.

Cô Thần cười xong, nhìn Long Tuấn Hạo, cười nói, “Khép miệng lại, nước bọt chảy cả ra rồi.”

Long Tuấn Hạo ngây ngốc gật đầu, đưa tay lên lau, đột nhiên phát hiện có chỗ không đúng. Bọn họ bây giờ đều không mặc quần áo, một người có ý đồ bất chính... Vậy tiếp theo... Sự trong sạch cả hai đời người của hắn sẽ bị mất sao a...

Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo đang quẩn bách, duỗi tay đưa về phía đối phương, “Qua đây.”

Long Tuấn Hạo do dự. Cắm dõ và trong sạch nên chọn cái nào? Hắn cắn môi, rụt người xuống nước, “Trong sạch của ta...”

Cô Thần nghiêng ngẫm nhìn Long Tuấn Hạo, thẳng đến khi cả vành tai người nọ đều đỏ lên mới mở miệng, “Em nghĩ hôm nay em còn có thể trốn sao?”

Long Tuấn Hạo miệng méo xẹo, yếu ớt nói, “Thực ra, ta luôn cảm thấy mình là một con chim...”

“Nga...” Cô Thần phối hợp gật đầu. “Từ khi nào thì bắt đầu?”

“Từ khi ta là một con chim non...”

“Ừm, còn gì nữa?”

“Còn, ta thực ra cũng là một mỹ nhân ngư... người xem, ta bây giờ không phải đang ở trong nước sao...”

Cô Thần lại gật, không chờ cậu nói tiếp đã mở miệng, “Hạo Hạo, giả diên cũng vô dụng.”

“...” Long Tuấn Hạo yếu ớt lê người quay mặt vào tường, “Người chỉ biết bắt nạt ta...”

Cô Thần cười, đưa tay kéo Long Tuấn Hạo vào lòng. Làn da tiếp xúc mang cảm giác trơn mượt khiến hai người khó tránh khỏi run rẩy. Cô Thần thích ý thờ dài, cười nhẹ bên tai Long Tuấn Hạo, để hơi thở ấm áp quấn quanh, “Em biết không, hôm anh nói chúng ta sẽ chung phòng, trước khi cha em lên xe có nói một câu.”

Long Tuấn Hạo nghiêng đầu hỏi, “Tên yêu nghiệt ấy nói gì?”

Cô Thần hôn lên mặt Long Tuấn Hạo, chậm rãi nói, “Ông ấy dường như đã nhìn ra tâm tư của anh, có lẽ còn phát hiện sớm hơn chính anh. Ông nói, mong anh còn có chút y đức, hiểu không?”

Hai mắt Long Tuấn Hạo “tưng” một cái liền sáng, gầy gầy ngón.
“Vậy...”

Cô Thần lại cười, “Em cũng biết, anh vốn cũng không thật sự là bác sĩ, cho nên y đức đối với anh mà nói...”

“...” Long Tuấn Hạo đẩy tay Cô Thần, bò ra ngoài, lại bị người kia kéo về.

“Lại muốn đi đâu?”

Long Tuấn Hạo giãy giụa. “Đi ra ngoài, ta tắm xong rồi...” Nói chưa xong, hắn chợt run rẩy cả người, Cô Thần vừa cúi đầu hôn lên vành tai hắn, thanh âm trầm thấp. “Anh khuyên em tốt nhất đừng nên lộn xộn nữa.”

Hừ, không đi ở đây chờ chết sao. Long Tuấn Hạo tiếp tục giãy, cố gắng bò ra, nhưng cả người liền lập tức cứng đờ. “Người người người... cương rồi...”

“Ừ.” Cô Thần không thèm để ý nói, hôn tiếp từ vành tai xuống cổ.
“Không phải đã nói đừng nhúc nhích sao...”

Long Tuấn Hạo căm giận, “Ta không động thì người sẽ không cương sao?!”

Cô Thần nghĩ nghĩ, “Không có chuyện đó đâu...” Anh an ủi. “Điều đó chứng minh rằng anh có cảm giác với em. Em hẳn là nên vui mới đúng chứ, hay em muốn anh không có chút hứng thú nào với em?”

Nghe vậy, lửa giận của Long Tuấn Hạo liền xẹp xuống. Tất nhiên hẳn không muốn thế rồi.

“Không phải đáp án quá rõ ràng rồi sao...” Cô Thần cười cười, quay người Long Tuấn Hạo lại, cúi xuống hôn thật nhẹ, vừa chạm liền lui. Hai người cứ thế nhìn nhau trong một khoảng cách thật gần một lúc lâu. Hai mắt Cô Thần vẫn sâu thăm thẳm, nhìn không chớp mắt, chờ Long Tuấn Hạo quyết định.

Long Tuấn Hạo không khỏi cảm thấy tim đập thật nhanh, im lặng một lúc rồi nhắm mắt, ngẩng đầu, đưa môi mình đến gần Cô Thần. Chỉ thấy mắt Cô Thần tối sầm xuống, sau đó dùng một tay giữ eo, một tay giữ lấy tóc hẳn, bá đạo hôn xuống.

Long Tuấn Hạo hé miệng, cảm thấy nụ hôn của người nọ nóng cháy lạ thường, mang theo tính xâm lược, càng hôn càng sâu, không chừa chút thời gian nào để thở, khiến hẳn chỉ có thể bất lực dựa vào tay của đối phương.

Có một số việc một khi đã bắt đầu liền không thể ngừng lại. Cô Thần cảm thấy hơi thở mình ngày càng nặng, từng tế bào trong cơ thể đều cháy lên. Anh kéo đầu Long Tuấn Hạo ngẩng lên càng cao, hôn càng lúc càng sâu, càng kịch liệt, tay kia dọc theo xương sống từng chút từng chút vuốt xuống, chuyển tới giữa hai chân rồi chậm rãi lướt lên trên.

Long Tuấn Hạo không nén nổi, bật ra tiếng rên rỉ. Cô Thần kết thúc nụ hôn, sau đó bắt đầu cắn mút phần da thịt từ cổ xuống, lưu lại một chuỗi dấu hôn.

Long Tuấn Hạo thở dồn dập, “Người...” Hắn không nghĩ đến, con người luôn luôn ôn hòa này khi bỏ đi lớp áo bên ngoài lại có tính xâm lược đến vậy, làm hắn vô thức nhớ tới dã thú trong rừng. Điều này khiến hắn cảm thấy sợ hãi, nhưng hơn thế, không thể phủ nhận rằng, nó còn mang đến sự kích thích và hưởng thụ chưa từng có.

Cô Thần hôn tiếp lên vành tai, hỏi trong hơi thở dồn dập, “Anh thế nào?” Đồng thời, tay đã chuyển tới phía sau Long Tuấn Hạo, nhờ nước làm trơn, tiến vào một ngón tay, nhẹ cười. “...Như vậy?”

Long Tuấn Hạo kêu lên đau đớn. “Người nhẹ chút...”

“Đau?”

“Thấy quái quái...” Đôi mắt tuyệt đẹp, ướt át của Long Tuấn Hạo chăm chú nhìn khuôn mặt vì tình dục mà toát lên đầy gợi cảm của Cô Thần, tâm tư như đã bay đi đâu mất. Cô Thần cảm giác được liền hôn lên trán Long Tuấn Hạo một cái, hỏi, “Đang nghĩ gì vậy?”

Phía sau tăng lên hai ngón tay làm Long Tuấn Hạo phải cắn môi. Cô Thần cúi xuống hôn lên môi hắn, lại tăng lên ba ngón tay ở phía sau, cẩn thận mở rộng, sau đó rút ngón tay ra, giữ lấy thắt lưng, kéo hắn đến gần, vừa thở gấp vừa hỏi: “Nói, mới vừa nghĩ cái gì?”

“Ta... Ta nhớ đến lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, người nói người không thích ta... vậy, vậy bây giờ thì sao...”

Cô Thần điều chỉnh lại tư thế, cắn lên vành tai người trong lòng, hỏi, “Em nói xem?”

Long Tuấn Hạo đã nhận thấy thứ nóng bỏng như muốn bùng nổ phía sau, trong lòng bất giác run lên, ngắc ngứ mở miệng nói: “Người... nếu như người dám đùa bỡn ta... bản vương liền thiến người, lòi... lòi ra ngoài

cường gian người một trăm a... một trăm lần...” Dứt lời, run lấy bấy chìa ngón tay biểu thị số một.

Cô Thần nhin không được cười ra tiếng, kéo tay Long Tuấn Hạo, đặt lên môi mình mà hôn. “Chờ anh gian em xong cái đã...” Nói xong liền đem đục vọng của chính mình xuyên vào, một lần vào luôn nơi sâu nhất, khoái cảm cực lớn làm anh hít thở không thông, bất giác siết chặt cánh tay, để hai cơ thể thân mật ôm sát lại với nhau.

Long Tuấn Hạo bất giác ngẩng cao đầu, hít sâu. Cô Thần chịu đựng, cố gắng không động, tinh tế hôn xuống cổ Long Tuấn Hạo, lại tìm đến nơi mẫn cảm của hắn vuốt ve trấn an, đợi hắn bắt đầu rên rỉ thêm lần nữa mới bắt đầu động, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Long Tuấn Hạo bị Cô Thần ôm chặt trong lòng, muốn tránh cũng không thể tránh. “Người... Người chậm chút...”

Cô Thần lại hôn lên môi hắn, nói, “Anh sẽ cố gắng... Ngoan, thả lỏng...”

Long Tuấn Hạo bất lực, bám víu lấy cánh tay anh, thừa thụ tất cả của anh. Trong lúc kịch liệt vận động, Cô Thần thấy Long Tuấn Hạo bỗng nhiên run lên, bèn cúi đầu nhìn, phát hiện ánh mắt người nọ đã đong đầy hơi nước. Anh nở nụ cười nghiền ngẫm. “... Ở đây?” Nói xong liền chạm vào điểm đó một lần nữa.

Long Tuấn Hạo còn chưa kịp trả lời, lời muốn nói liền trực tiếp biến thành tiếng rên rỉ. Hắn oán hận cắn một ngụm trên vai Cô Thần, đôi lại là những cái va chạm càng mãnh liệt, một luồng điện xuyên qua cột sống chuyển tới đại não, làm hắn triệt để trầm luân, hãm sâu vào đục vọng, bên tai là tiếng thở dốc thật nặng và tiếng ào ào do nước đập vào thành gạch men sứ, mới đây còn phân biệt được nhưng cũng đã càng ngày càng lẫn lộn, mơ hồ, tinh thần bay bổng, nhẹ nhàng, cảm giác... dường như cũng không có gì không tốt...

Hà Thiên Phàm đứng trước mặt người đẹp hoàn toàn không có tí đạo đức nào, cho nên dù Tiểu Lam có là một bệnh nhân tâm thần, trông cực kỳ yếu đuối, có lấy một chút lực phản kháng, anh ta cũng vẫn cứ xơi tất. Vì vậy sau khi đem tất cả những tên kỳ đà cản mũi ném hết ra ngoài, bác sĩ Hà của chúng ta liền bắt đầu nhập tiệc. Nhờ vào kinh nghiệm phong lưu nhiều năm, anh đã luyện ra được một tay kỹ thuật điêu luyện, đủ để làm cho giai nhân trong một gian ngăn liền mềm nhũn trong lòng, quần áo xộc xệch, hai gò má ửng hồng, chỉ có thể thở dốc không ngừng.

Nhưng với anh, thế là chưa đủ, anh muốn ý thức người đẹp phải càng thêm mờ ảo, càng thêm trầm luân, để anh có thể thỏa thích muốn làm gì thì làm, cho nên càng thêm cố gắng khiêu khích. Lúc này bọn họ còn chưa ở trên giường, chỉ là mới ở trên đường hướng tới cái giường, vừa đi vừa cởi quần áo. Hà Thiên Phàm nhìn khuôn mặt ửng hồng của người đẹp, liền cảm thấy máu toàn thân sôi sùng sục, lập tức kéo người đẹp áp đảo trên giường. Đúng vào lúc này, có người nắm lấy cổ tay anh. Anh quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Lam vẫn đang thở gấp, mặt vẫn đỏ hồng, nhưng quang mang dưới đáy mắt đã thay đổi, thân thể vốn đã nhũn ra giờ thẳng tắp, đang nghiên ngẫm nhìn anh.

Dáng người Tiểu Lam rất đẹp, hoàn toàn có thể đi làm người mẫu. Cậu thường thích nép trong góc, bề ngoài nhu thuận, mềm mỏng cộng với khuôn mặt tuyệt đẹp làm cho người khác luôn có ảo giác cậu chỉ là một đứa trẻ, nhưng khi cậu đứng thẳng thì còn cao hơn Hà Thiên Phàm nửa cái đầu.

Đương nhiên, Hà Thiên Phàm cũng chẳng để ý gì đến chiều cao gì đó, cái anh để ý là có thể ăn được hay không, mà tình huống trước mắt lại có chút kỳ lạ. Anh cực kỳ kinh ngạc hỏi, “Tiểu Lam, làm sao vậy?”

“Nga, cái này a...” Người nọ nhếch miệng cười, khí tức cả người đều đổi, nhìn vào thì thấy đặc biệt đều giả và... hút hồn.

Hà Thiên Phàm phút chốc ngây ngốc, cho đến khi... Cho đến khi anh bị người nọ đẩy ngã trên giường, hay tay bị cột cả lên đầu giường xong xuôi mới hoàn hồn. “...Tiểu Lam?”

“Để tôi cho anh một lời khuyên.” Người nọ cười híp mắt vỗ vỗ mặt Hà Thiên Phàm. “Lần sau nếu lại muốn ăn Tiểu Lam, tốt nhất nên trói cậu ta rồi hẵng ăn, hơn nữa đừng có khiêu khích quá trớn, bằng không người anh nhìn thấy sẽ là tôi đó, hiểu không?”

Hà Thiên Phàm trợn mắt hít sâu, mấy từ người có hai nhân cách xuất hiện trong não bộ, anh triệt để cảm thấy choáng hết cả đầu.

Người nọ lại vỗ vỗ mặt anh, đứng dậy nhìn xung quanh. “Ngô, đây chính là viện an dưỡng đó à. Này, thủ tục nằm viện của tôi làm xong hết chưa?”

Hà Thiên Phàm còn chưa hết kinh hãi, ngây ngốc gật đầu.

“Nga, vậy là tốt rồi...” Người nọ trầm ngâm suy nghĩ. Nếu đã vào ở rồi, cậu không việc gì phải vội vàng hành động, trước cần quan sát một chút hẵng hay, nhưng mà trước khi đi ra ngoài, cậu cần phải giải quyết tình trạng hiện giờ cái đã – tình trạng sinh lý của cậu.

Cậu cúi đầu nhìn nhìn dục vọng vừa mới bị khiêu khích, lại nhìn người nào đó trên giường, tướng mạo coi như cũng được, chậm rãi cởi quần áo, bò lên trên giường.

“Uy, cậu làm gì vậy?!” Hà Thiên Phàm lúc này mới giật mình tỉnh lại.

“Thế anh nói tôi đang làm cái gì?” Người nọ bóc gel trơn đặt trên đầu giường, lắc lắc trước mặt anh, nói, “Giờ tôi cho anh một cơ hội, đoán đúng tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng, đoán sai thì anh đành phải cố mà chịu đựng thôi.”

“...” Hà Thiên Phàm phát điên rồi, điều này còn cần đoán sao?!

“Một, hai...”

Hà Thiên Phàm hét lên. “Cứu mạng a a a!”

Thanh âm vừa dứt cửa phòng liền bật mở, các nhân viên chăm sóc chữa bệnh đều đứng bên ngoài nhìn vào trong xem tình hình, ngây ngốc đứng không biết phải làm gì.

Hà Thiên Phàm tiếp tục kêu: “Nhanh nhanh tới cứu tôi a a a! Cậu ta có hai nhân cách a a a!”

Người nọ vẫn cứ để cho Hà Thiên Phàm gào hét, không hề có ý ngăn cản. Cậu nhìn mọi người ở ngoài cửa, buông lỏng tay. “Đều nghe thấy rồi đấy, một nhân cách khác của tôi bị anh ta thương rồi, giờ tôi muốn thương lại, có ai có ý kiến gì sao?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu. Hà Thiên Phàm liền nổi điên. “Tôi còn chưa có thực hiện được mà a a a!”

“Cái đó không phải trọng điểm.”

“Vậy cái gì mới là trọng điểm?!”

“Trọng điểm là...” Người nọ nhìn nhìn mọi người rồi nói với Hà Thiên Phàm. “Tôi bây giờ là chủ nhân nơi này, bọn họ phải nghe lời tôi, tôi nói có đúng hay không?”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Hà Thiên Phàm: “...”

“Vậy được.” Người nọ hài lòng nói. “Bây giờ mọi người ra ngoài đóng cửa lại, cho dù nghe thấy cái gì cũng không được phép đi vào, hiểu?”

Mọi người đồng loạt hành lễ. “Vâng.” Quay đầu đóng cửa.

Hà Thiên Phàm: “...”

“Ok, giờ chúng ta quay lại đề tài lúc trước, tôi nghĩ tôi đã biết đáp án của anh rồi, vậy anh cố gắng mà chịu đựng đi.”

“Không ——-!!!”

Sau khi trải qua mây mưa vài lần, người nọ huyết sáo, mẫn nguyện đi tắm.

Hà Thiên Phàm thắm đạm nằm cứng đơ trên giường, nghe tiếng nước truyền đến từ phía phòng tắm mà rên rỉ, giữa mặt lên trời thở dài. “Đúng là bị thắm nhất trần đời a ~! Cả một đời trong sạch của tôi a a a!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bạn Thường: Bác sĩ Hà, tôi xin lỗi anh a thật xin lỗi anh, anh làm thụ đi...

Hà Thiên Phàm: Tại sao? Lão tử luôn làm công a, làm công đó!

Bạn Thường: nhưng bây giờ anh là thụ...

Hà Thiên Phàm: Vì sao lại vậy a a a!!!

Bạn Thường: Bởi vì anh đê tiện...

Hà Thiên Phàm: ...

Bạn Thường: Tôi nói thật, nếu như anh không đê tiện có thể bắt người ấy về sao? Có thể mặc kệ y đức đem cậu ta ra ăn? Hơn nữa còn tốn một mớ tiền... Uy, anh định làm gì?

Hà Thiên Phàm: Nói đến cùng, nhân cách của tôi đều do cô tạo ra, đều do cô làm hại, tôi phải làm thịt cô a a a!

Bạn Thường: Cứu, cứu, cứu mạng a, có người giết mẹ mình này a a a!

Hà Thiên Phàm: Cô kêu khản cổ cũng không có ai tới cứu cô!

Khản cổ: Ai kêu ta?

Không có ai: Ta tới đây!

Hà Thiên Phàm:...

Bạn Thường:... trắng trợn xuyên việt, cái này tuyệt đối là trắng trợn xuyên việt = =!

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Công Và Thụ

Nằm trên giường lớn xa hoa, Long Tuấn Hạo mới kéo lại được chút thần trí ít ỏi còn sót lại, chỉ thấy lồng ngực phập phồng kịch liệt, da thịt vẫn còn ửng đỏ, mà trên người hẳn... lại có thêm một người khác.

Ngoài cửa sổ là ánh nắng chói chang, thỉnh thoảng còn nghe tiếng chim hót, tiếng các y tá cười thanh thúy như chuông đồng, mùi hoa thoang thoang, mà trong phòng, Long Tuấn Hạo nằm trên giường lớn, khàn khàn nói, “Ta đã nói với người, ban ngày tuyên dâm là không đúng... Ngô...” Còn chưa nói xong, hung khí trong cơ thể đã hung hăng thúc vào thật sâu, một đợt tê dại lập tức tràn lên đại não khiến Long Tuấn Hạo không nhận được mà rên rỉ ra tiếng, cả người trở nên mềm nhũn.

Cô Thần cúi đầu nhìn Long Tuấn Hạo, chỉ thấy con người của cậu nhiễm một tầng thủy quang liễm diễm, có thể dễ dàng nhận thấy là do bị tình dục bức ra, da thịt cậu vô cùng nhẵn mịn, cực dễ lưu lại dấu vết, dấu hôn nhỏ vun trải một đường từ cần cổ trắng nõn xuống đến thắt lưng nhìn rất là gợi cảm, tất cả đều khiến hô hấp của Cô Thần nặng thêm vài phần. Anh thở dốc, khẽ cười một tiếng, “Em vẫn còn hơi sức để nói những chuyện này sao?”

“Người làm gì được... Ân... ta...” Long Tuấn Hạo thở hào hển, mệt đến một ngón tay cũng không muốn động, nhiệt độ trong cơ thể vẫn chưa biến mất, khoái cảm chiếm lấy toàn bộ đại não khiến hẳn có ảo giác bản thân mình giống như một con thuyền cô độc giữa đại dương, chỉ có thể không ngừng dập dềnh theo từng ngọn sóng.

Mỗi hơi thở của Cô Thần đều nóng đến kinh người, cơ hồ có thể đốt cháy cả không khí xung quanh. Anh cúi đầu hôn người dưới thân, cùng lúc, Long Tuấn Hạo cảm thấy cánh tay bên hông mình thoáng siết chặt, thứ nằm trong cơ thể hẳn cũng ma sát càng lúc càng kịch liệt, khiến hẳn không khỏi buột miệng kêu ra tiếng. Cuối cùng, không biết đã qua bao lâu, người bên trên chợt ngừng động tác, Long Tuấn Hạo cảm thấy một luồng ấm nóng đổ vào trong cơ thể, đáy lòng hẳn không khỏi run lên, cũng tiết đi ra.

Cô Thần hôn hôn Long Tuấn Hạo, chậm rãi rời khỏi rồi nằm xuống bên cạnh, bình phục hô hấp, cười hỏi, “Cảm giác thế nào?”

Long Tuấn Hạo thở dốc vài lần, rồi mới lẩm bẩm, “Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông khởi quân vương bất tảo triều...” (Hai câu thơ trong “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị... Về ý nghĩa... thôi bạn nào không biết cứ google đi... da mặt mình mông mà :”>)

Cô Thần nhin không được bật cười, “Bây giờ là ban ngày.”

Long Tuấn Hạo không quan tâm, tiếp tục nói, “Ái phi, không bằng ngày nào đó người cũng cầm ba thước bạch lăng đi Mã Ngôi Pha thắt cổ tự tử đi cũng được... Bản vương nhất định sẽ mãi nhớ về người... Thật sự...” (Dương Quý Phi trong “Trường Hận Ca” bị treo cổ ở Mã Ngôi Pha y như vậy =)))

Cô Thần lại cười ra tiếng, vòng tay ôm lấy Long Tuấn Hạo, nghiêng ngấm nói, “Anh thấy em vẫn còn rất có tinh thần, hay chúng ta lại làm thêm một lần?”

Long Tuấn Hạo sợ đến mức run hết cả người, vội vàng nói, “Bản vương đã là nỏ mạnh hết đà...” Đùa kiểu gì vậy, người này bình thường tuy nhìn có vẻ ôn nhã, nhưng trên giường tuyệt đối là cầm thú, hỗn đản!

“Nhìn không ra...” Cô Thần nói xong liền trở mình, chuẩn bị đè lên người Long Tuấn Hạo.

Long Tuấn Hạo càng thêm run rẩy, cực lực muốn tránh sang một bên, thế nhưng hẳn thật sự không còn chút sức lực nào, chỉ có thể cố gắng kiểm cố, “Ta còn chưa đồng ý cùng người một chỗ, người đây là cường – gian a... Chuyện này là không đúng a, ta nói cho người biết, ta có thể đi tố cáo người...”

“Lên xe trước mua vé bố sung sau, chưa từng nghe qua sao?”

Long Tuấn Hạo đỏ mặt, “Nếu ta không đồng ý cho người mua thì sao?”

Cô Thần đưa tay kéo Long Tuấn Hạo vào lòng, giữ lấy cằm của đối phương, ép sát vào, “Tại sao không đồng ý?”

Khoảng cách gần gũi như thế lại khiến mặt của Long Tuấn Hạo đỏ thêm một chút. Hắn cậy mạnh nói, “Tại sao ta phải đồng ý?”

Cô Thần hôn hôn Long Tuấn Hạo, cảm giác mềm mại trên môi khiến tâm tình của anh trở nên đặc biệt tốt, “Đầu tiên, anh là bác sĩ phụ trách của em, phần lớn thời gian chúng ta đều ở chung một chỗ, chuyện này rất trọng yếu nếu muốn bồi dưỡng tình cảm.”

Long Tuấn Hạo không chút nghĩ ngợi đáp trả, “Đây không phải là lý do.”

Cô Thần tiếp tục nói, “Tiếp theo, anh là sát thủ, lại tương đối hiểu biết về tổ chức của Lôi Nham, có thể bảo vệ được em.”

“Ừm, cũng không tệ lắm...” Long Tuấn Hạo xoa cằm, “Nếu người có thể thay ta giết thêm vài người, ta sẽ càng cao hứng... Nhất là Lê Hiên cùng Hà Thiên Phàm...”

Cô Thần cười cười, nói tiếp, “Cuối cùng, nếu em chấp nhận anh, đợi đến thời điểm thích hợp, anh sẽ đưa em ra ngoài, đến ở chung với anh.”

“Chết tiệt...” Long Tuấn Hạo ngẩn ra, không nói hai lời liền dang tay nằm ngửa, hai chân tách ra hai bên, bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, hào sảng nói, “Đến đây đi, thành giao, người muốn làm gì thì làm, chỉ cần chữa cho ta cái mạng là được.”

Cô Thần không ngừng đập tay xuống giường mà cười, Long Tuấn Hạo vẫn tiếp tục nói, “Người mà dám giết chết ta, ta nhất định sẽ không tha cho người, tới địa phủ sẽ đến lượt ta thưởng người...”

Cô Thần cười thêm một lúc nữa mới dừng lại được, “Sao mà em đáng yêu quá vậy...” Anh không khỏi đưa tay ôm người vào lòng xoa xoa bóp bóp vài lần rồi mới xuống giường, quay người lại, ôm Long Tuấn Hạo lên. Long Tuấn Hạo cắn ngón tay nghĩ nghĩ, yếu ớt hỏi, “... Vào phòng tắm làm?”

Cô Thần suýt chút ngã sấp xuống, bất đắc dĩ nói, “Anh chỉ là đem em đi tắm thôi, bất quá...” Nói xong, cúi đầu nhìn Long Tuấn Hạo, nghiền ngẫm một chút rồi nói tiếp, “Nếu em không mệt, chúng ta có thể tiếp tục, sao?”

Long Tuấn Hạo ngoan ngoãn câm miệng, cảm thấy trên người cực kỳ đau nhức, còn chưa đến phòng tắm đã thấy buồn ngủ rồi. Cảm nhận Cô Thần ôm hắn vào bồn tắm, thay hắn tắm rửa, Long Tuấn Hạo nằm úp sấp, mơ mơ màng màng lẫm lẫm, “Cô Thần, người hắn là đến trung tâm lai giống làm ngựa giống, không nên đến đây làm thầy thuốc... Ân, ngựa đực... Ngựa đực...”

Đàn ông, hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm chung là thích được khen tặng về phương diện đó, Cô Thần cũng không ngoại lệ, liền vui vẻ hỏi, “... Tại sao?”

Long Tuấn Hạo lẫm lẫm một tiếng, “Súc sinh...”

“...”

Lê Hiên thân là viện trưởng, lại có một trợ lý yêu thích bát quái, còn rất có năng lực nghe ngóng, cho nên anh luôn là người biết đến mấy chuyện bát quái kiểu này trong viện an dưỡng đầu tiên. Vì thế, hai thám kịch vừa phát sinh hôm nay, đương nhiên anh cũng được biết.

“Thân là bác sĩ, vậy mà lại cùng bệnh nhân của mình lên giường! Còn ra thể thống gì nữa! Tuy tôi chưa định ra viện quy, nhưng bọn họ làm như vậy là đang coi viện trưởng tôi đây là trong suốt hay bài trí! Sau này tôi lấy cái gì mà gặp người đây?! Thật sự không thể nào chấp nhận được!” Lê Hiên vỗ bàn, đứng dậy quát to, “Mà này, là thật sao?! Vương gia cùng Hà Thiên Phàm thật sự bị ăn sao? Thật sao?! Cậu không gạt tôi chứ?!”

“Thật sự, chỗ Vương gia vừa mới yêu cầu đổi drap giường, chỗ bác sĩ Hà là mọi người đều biết,” trợ lý nhỏ giọng nhắc nhở, “Viện trưởng ngài nói nhỏ một chút, ánh mắt cũng đừng sáng lên như vậy... Ảnh hưởng không tốt...”

Lê Hiên lập tức nhìn ngoài cửa sổ, các y tá và bác sĩ đồng loạt ngược lên nhìn trời, cùng nói như hát, “Hôm nay thời tiết thật tốt a, phong cảnh thật đẹp a thật đẹp...”

Lê Hiên lập tức kéo rèm che lại, ra cửa nhìn nhìn, những người ngoài cửa lập tức nắm tay nhau ra ngoài, “Để cho chúng ta làm bạn với bệnh nhân, trải qua bao sóng gió... Giục ngựa phi nhanh, cùng chung bát quái phong vân... A a a...”

“...” Lê Hiên quay trở về phòng, không ngừng đi đi lại lại, hưng phấn nói, “Hai người kia cư nhiên đồng thời bị ăn, đây là phép màu do vị thần tiên nào mang lại a? Cậu mau bỏ tiền mua ít nhang về bái tạ đi.”

“Bọn họ là bị hai người khác nhau ăn, cách nói của anh cứ như thể bọn họ là nọ a...” Trợ lý nhắc nhở, yếu ớt hỏi, “Còn có, anh có thể cho tôi biết

tại sao lại là tôi bỏ tiền không?”

Lê Hiên thở dài, “Trong thẻ của tôi chỉ còn một đồng nha, hơn nữa còn thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi, cậu cũng đâu phải không biết a...”

Trợ lý nói, “Thế nhưng, viện trưởng, đây chẳng qua một trong số đồng thẻ của anh, hơn nữa tôi nhớ còn nghe anh nói, chỗ cho vay nặng lãi đó là xã hội đen, cho nên đã tìm cách dọn dẹp bọn họ để khỏi phải trả tiền, khiến không còn ai dám cho vợ anh vay tiền nữa. Vì vụ này, anh còn phải quỳ trên bàn xét hai ngày, ngủ thư phòng ba ngày, đúng không?”

Lê Hiên ngửa mặt lên trời thở dài, “Quả nhiên bên người có tâm phúc cũng không phải chuyện tốt a...”

Trợ lý nói tiếp, “Cho nên cái phần tiền nhang đèn anh nói kia...”

Lê Hiên liếc mắt một cái, nguy hiểm nheo nheo mắt, trợ lý lập tức ôm đầu, “Tôi bỏ, tôi bỏ...”

Lê Hiên lúc này mới vừa lòng, đứng tại chỗ nghĩ nghĩ, hai người kia, một là cây rặng tiền, một là bác sĩ đặc lực của mình, bọn họ qua đêm đầu, mình thân là viện trưởng, ít nhất cũng phải có cái gì đó.

Trợ lý nhìn Lê Hiên lục đồ quăng khắp nơi, khó hiểu hỏi, “Viện trưởng, anh đang làm gì vậy?”

Lê Hiên đầu cũng không ngẩng, đáp, “Bao tiền lì xì.”

Trợ lý cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, bất khả tư nghị nói, “Viện trưởng anh nói cái gì?! Anh vậy mà cũng chịu bỏ tiền? Anh không sao chứ? Có bị gì đập trúng đầu không? Hay cơ thể xảy ra vấn đề gì rồi?”

“Đương nhiên không có.” Lê Hiên dứt lời, lấy ra hai thứ.

Trợ lý lúc này mới thở phào một hơi. Đối với viện trưởng nhà cậu, đem tiền của anh ta cho người khác thì chẳng bằng giết anh ta phút đi còn hơn, có điều nếu là đồ vật thì lại không sao cả.

Lê Hiên nghiêm túc gói kỹ hai tuýp gel trơn, đưa cho trợ lý, “Đi, đưa cho bọn họ đi, nói đây là chút tấm lòng của tôi, còn có, bệnh nhân mới tới hiện đang làm gì?”

“Đang ở trong sân nhận lễ bái của mọi người trong viện, rất có Vương gia phong phạm.”

“Hà Thiên Phàm thì sao?”

“Còn ở trên giường.”

Lê Hiên cười to, “Vẫn chưa được cời trói?”

“Cởi thì cởi rồi,” trợ lý nói, “Là chính anh ta không dậy nổi...”

Lê Hiên cười đến ngã ngửa, “Không tệ, không tệ, người nọ có tiền đồ a, nếu có thể làm việc cho tôi thì tốt biết bao, chỉ tiếc a...” Anh thở dài tiếc nuối, nhưng vẫn nở nụ cười, “Đi đi, thuận tiện chuyển lời cho Hà Thiên Phàm giúp tôi.”

Trợ lý liền nghe theo, đi ra ngoài tặng lễ. Đầu tiên là đến xem Hà Thiên Phàm đang thê thảm nằm trên giường, làn da trải đầy dấu hôn. Sau khi nghe mục đích đến thăm của trợ lý, anh ta tức đến mức phát điên, đem tất cả những thứ gần giường ném tới chỗ cậu, khiến cậu sợ đến mức chạy trốn chết, run rẩy nép vào một góc nhỏ, “Cái này, bác sĩ Hà a, viện trưởng có nhờ tôi chuyển lời, nếu anh hối hận, có thể làm thủ tục xuất viện cho vị kia bất cứ lúc nào.”

“Làm cái rắm!” Hà Thiên Phàm rống to, “Chờ lão tử ăn lại rồi nói sau, lão tử không phải nói Tiểu Lam, lão tử chính là muốn ăn hăn! Cho dù có là

người của Lôi Nham lão tử cũng ăn!”

Trợ lý yếu ớt nói, “Thì ra anh cũng biết...”

“Vô nghĩa, lão tử lại không ngốc!” Hà Thiên Phàm kích động gào, lại đổ mồ hôi lạnh vì động phải vết thương chưa lành, “Người của Lôi Nham vẫn tìm đến tôi để kéo tôi về làm việc cho anh ta, tôi chỉ là chữa đồng ý mà thôi. Lúc đưa Tiểu Lam trở về, đích thực tôi không nghĩ đến chuyện đó, thẳng đến khi biết cậu ta là người có hai nhân cách mới suy nghĩ cẩn thận.”

Trợ lý gật đầu, “Người có hai nhân cách không phải một sớm một chiều là có thể tạo thành.”

“Cho nên vấn đề là tại sao đợi đến bây giờ mới đưa đến viện an dưỡng, hơn nữa còn đúng dịp tôi đang ở đây để trao đổi học thuật,” Hà Thiên Phàm nói, “Dù có là trùng hợp đi nữa, thì thân thủ của tên đó tôi cũng được chứng kiến rồi, rất lợi hại, không phải người dễ chọc, cho nên vô cùng có khả năng là người của Lôi Nham, trước kia vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, đến bây giờ vì câu dẫn tôi nên mới đưa đến viện an dưỡng.”

Trợ lý tiếp tục yếu ớt nói, “Thì ra anh còn biết cậu ta đang câu dẫn anh...”

“Tôi đây không phải chỉ là không kèm lòng được sao...” Hà Thiên Phàm thở dài, “Tóm lại cậu cứ nói cho viện trưởng, đợi lão tử ăn xong sẽ đá hẳn ra ngoài.”

Trợ lý âm ừ, rồi mới đi tìm Long Tuấn Hạo.

“Nga, cậu ấy đang ngủ,” Cô Thần tùy ý khoác một chiếc áo ngoài, mỉm cười nhận lấy món đồ trên tay trợ lý, mở ra nhìn nhìn rồi lại nở nụ cười, “Không tồi, tôi nhận.”

Nhìn xem, đây là khác biệt giữa công và thụ a, trợ lý nghĩ thầm, xoay người chuẩn bị đi.

“Đợi một chút, “ Cô Thần gọi lại, “Nghe nói bệnh nhân mới đến là người hai nhân cách?”

Trợ lý gật đầu, biết Cô Thần cũng đã đoán được đại khái, liền nói, “Đây chỉ là giả thiết trước mắt thôi, cũng có khi chỉ là trùng hợp.”

Cô Thần hiểu biết gật đầu, quay vào phòng. Sau đó, cậu trợ lý liền đi mua mấy bó nhang, trở về thì thấy Lê Hiên đã tắm rửa thay xong quần áo. Chỉ thấy anh ta đứng trong sân, vẻ mặt nghiêm túc, thật sự nhìn trời lay ba lay.

.

“Này, tại sao anh còn ở đây vậy, tránh ra, tôi muốn đi ngủ.” Tiểu Lam, nhân cách khác của tiểu năm hương, quay về phòng, nói với thi thể vẫn còn nằm ở trên giường.

Hà Thiên Phàm lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, “Lão tử đi không nổi!”

“Đáng.” Người nọ ném một chữ, sau đó xoay người nằm cạnh Hà Thiên Phàm, nhắm mắt ngủ.

Hà Thiên Phàm quay đầu nhìn cậu ta, chỉ thấy ngũ quan người này tinh xảo xinh đẹp... Thật sự là... Mỹ nhân a... Hà Thiên Phàm không khỏi nhăn mặt ra mà ngẫm.

Người nọ mơ hồ cảm giác được tầm mắt của anh, nheo mi nhìn nhìn, đập vào mắt là bản mặt háo sắc của đối phương, liền ngáp một cái, sau đó đạp người xuống giường.

“Mẹ nó...” Hà Thiên Phàm “Ngao” một tiếng, nháy mắt phát điên, nằm trên thảm mà rống to, “Lão tử nhất định phải làm thịt ngươi!”

Người nọ trở mình, tiếp tục ngủ.

“#¥%...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Năm Hương

Hà Thiên Phàm nằm trên chiếc giường lớn của Tiểu Lam nhà mình, thê thê thảm thảm vùi đầu vào trong gối, buồn bực rống to, “Rốt cuộc là ai báo cho cậu ta biết hả hả hả?”

Vị Vương gia không được hoan nghênh nào đó hai chân gác chéo, ngồi vắt vẻo trên giường, giả mù sa mưa hỏi, “Bác sĩ Hà bị bệnh à? Sao lại nằm co quắp trên giường không động đậy gì thế kia?”

Long Tuấn Hạo vừa mới ngủ dậy liền nghe được bát quát nóng hổi vừa mới ra lò của viện an dưỡng, trực tiếp bỏ qua phần nói về mình, hăn vô cùng sung sướng biết được tiện nhân mà hăn cực kỳ chán ghét kia lại cho quần chúng nhân dân có một cơ hội giải trí vui vẻ nhất từ trước đến nay, lúc này không nhanh tay nắm bắt thì còn chờ đến bao giờ?

Hăn cầm một nắm hạt dưa, vẻ mặt tràn ngập ưu thương nói, “Bác sĩ Hà, người thử cử động cho ta xem a, người đừng làm ta sợ a ~ a ~”

Khuôn mặt chôn trong gối đầu của Hà Thiên Phàm tràn đầy thống khổ, thanh âm phát ra càng run rẩy, “Cậu đủ rồi...”

“Không, không đủ, sự quan tâm của ta với bác sĩ Hà sao chỉ có chừng đó, ta hận không thể moi luôn trái tim hết mực chân thành của mình ra cho người xem, cho người biết được ta quan tâm người, lo lắng người đến mức nào,” Long Tuấn Hạo thành khẩn nói, “Lại nói, bác sĩ Hà, người rốt cuộc là bị gì mà không nhúc nhích được thế?”

“...”

“Ha ha ha...” Lê Hiên nghe đến đó, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ôm bụng trượt xuống dưới khung cửa, “Vương gia, cậu đúng là quá tuyệt vời.”

“A, quá khen, quá khen,” Long Tuấn Hạo nắm đầy hạt dưa, chấp tay khách sáo trả lời, tiếp đó bắt đầu ung dung cắn hạt dưa, ra vẻ đạo mạo, trang nghiêm nói, “Bản vương đây cũng là quan tâm bác sĩ Hà nha, nếu không ta gọi người đi thỉnh Sở thần y đến đây xem bệnh cho người?”

Thỉnh Sở thần y đến, kết quả chẩn ra chỉ có một: chúc mừng phu nhân, là hỉ mạch. Nếu như là trước kia cũng chẳng có gì, vấn đề là bây giờ tên mặt người dạ thú nào đó vừa bị người ăn xong, mất sạch trinh tiết, nếu như thế...

Mặt mũi Hà Thiên Phàm lập tức tái nhợt.

Lê Hiên cười lớn, “Cũng là Vương gia suy nghĩ chu đáo, người đâu, đi mời Sở thần y.”

Y tá ôn nhu yếu ớt hành lễ, phiêu phiêu đi ra. Cô Thần này giờ vẫn im lặng đứng bên nhìn nhìn người nào đó đang nằm trên giường, toàn thân run rẩy, chậm rãi bỏ thêm một câu, “Nhìn thương thế trên người bác sĩ Hà, ít nhất phải nằm trên giường một tuần lễ.”

“Thật sao?” Long Tuấn Hạo lập tức hoảng sợ, nhanh chóng gặm hết đồng hạt dưa trên tay, sau đó từ tốn cầm lấy chi trước của tên cầm thú nào đó, vừa chân thành vừa oán trách nói, “Bác sĩ Hà, người sao lại không biết tiết chế như vậy? Dù năm hương có ăn ngon đến thế nào chẳng nữa thì người cũng không thể đem thân thể của mình ra đùa giỡn chứ, ta đã nói với người rồi, túng dụng quá độ là không đúng a, hay là tại thân thể của người kém quá? Nếu vậy, để ta phân phó phòng bếp, chuẩn bị cho người mấy món bổ thận, a?” Nói xong lại đặc biệt ngây thơ thuần khiết hỏi một câu,

“Vớ lại, bác sĩ Hà, kỳ thật ta vẫn không hiểu, người rõ ràng là đi ăn người ta, sao lại biến thành cái dạng này a?”

“...”

“Ha ha ha...” Lê Hiên lại phá ra cười, vừa mới đứng lên lại chật vật trượt xuống.

Long Tuấn Hạo tiếp tục trưng ra vẻ mặt thuần khiết, “Xin hỏi bác sĩ Hà, năm hương ăn có ngon không?”

Hà Thiên Phàm không để ý đến thương thế của mình, bỗng nhiên xoay người lại, bi phẫn rống to, “Người đã đủ chưa a a a! Rốt cuộc là ai nói cho người biết hả hả hả?”

Long Tuấn Hạo an ủi, “Bác sĩ Hà không nên kích động, sự tích anh hùng đem người ăn đến bản thân năm liệt giường của ngài đã truyền khắp viện an dưỡng, tất cả mọi người đều vô cùng cảm động trước tinh thần phấn đấu quên mình của ngài, đang chuẩn bị tổ chức một đại hội khen thưởng cho ngài vô cùng rầm rộ. Thật đó, ta không nói giỡn đâu.”

Hà Thiên Phàm lập tức tức giận đến hai mắt trợn trắng, hô hấp dồn dập, phải mất rất lâu mới tìm lại thần trí, run giọng hỏi, “Tên... tên chết tiệt kia bây giờ đang ở đâu?”

“Người đang nói đến tiểu năm hương nhà người hả?” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Ta vừa thấy hắn vẫn còn ngồi ở chỗ bọn ta gặp mặt lần đầu tiên a.”

“Ngồi ở chỗ đó làm gì? Đem hắn trói lại, mang đến đây, lão tử muốn làm thịt hắn, không, lão tử muốn tiền dâm hậu sát a a a ! Á á...” Hà Thiên Phàm tức giận gào rú, chẳng ngờ đụng đến miệng vết thương, đau đến nghiến răng nghiến lợi.

“Không được a,” Long Tuấn Hạo khó xử nói, “Lúc này ta cũng định gọi hãn cùng đi, nhưng hãn lại bảo hãn là nấm hương, rễ đã sinh trưởng ở chỗ đó, nếu đi, hãn sẽ chết mất.”

Nộ khí trên người Hà Thiên Phàm lập tức tắt ngấm, “...Là Tiểu Lam?”

“A, thì ra tiểu nấm hương nhà người tên là Tiểu Lam sao,” Long Tuấn Hạo xoa xoa cằm, quay đầu nhìn Cô Thần, “Ta còn chưa gặp nhân cách thứ hai của hãn, người có cách nào gọi hãn ra không?”

Cô Thần liếc nhìn Lê Hiên, cười đáp, “Không biết, có thể thử xem,” Anh và Lê Hiên đến đây vốn chính là định ngả bài với người nọ, ai ngờ cậu ta vừa ngủ một giấc lại biến thành Tiểu Lam, nên mới thuận đường đến đây – nhìn trò vui của Hà Thiên Phàm. Thực ra bọn họ cũng không phải cố tình muốn xem chuyện vui, kẻ cố tình chỉ có người nào đó mà thôi.

Người nào đó liền nở nụ cười, kéo tay anh đi, “Vậy thì tốt rồi, người khiến cho hãn hiện ra, hãn làm cho Hà Thiên Phàm thất bại thê thảm đến như vậy, bản Vương nói gì cũng phải lôi kéo làm quen, có dịp liền thỉnh hãn ăn cơm, uống rượu.”

Cô Thần để yên cho cậu kéo đi, bất đắc dĩ nói, “Em không phải là quen anh đã từng nói qua, người kia rất có thể là do Lôi Nham phái tới sao?”

“Thế thì sao?” Long Tuấn Hạo chẳng buồn để ý, “Dù sao hãn đã ăn Hà Thiên Phàm sạch sẽ, bản Vương muốn mời hãn một bữa.”

Cô Thần càng thêm bất đắc dĩ, “Tùy em...”

“Đúng rồi, Hà Thiên Phàm gặp chuyện không may, sao viện trưởng lại cao hứng như vậy?”

“Bởi vì Tiểu Ngọc cũng là một mỹ nhân, tên cầm thú không biết tiết tháo kia tất nhiên sẽ không bỏ qua, cho nên Lê Hiên cũng rất ghét hãn.”

“Tiện nhân kia thật đúng là đi đến đâu gây thù đến đó a...”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng bên cạnh, lúc này, tiểu năm hương Tiểu Lam đang ngồi bệt ở một góc phòng, không hề nhúc nhích, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, nhìn chăm chú vào hai vị khách không mời mà đến.

Long Tuấn Hạo suy nghĩ một lúc, lặng lẽ đến ngồi xổm trước mặt cậu, phi thường nghiêm túc hỏi, “Xin chào, tiểu năm hương, chúng ta là nhân viên thuộc khoa năm hương của trung tâm bảo tồn thiên nhiên quốc gia, đang chuẩn bị thực hiện một cuộc điều tra toàn diện với loài năm hương ở Trung Quốc, xin hỏi... Hoàn cảnh sinh trưởng của người trước kia là như thế nào?” Hắn lại sẵn sàng bổ sung một câu cảnh cáo, “Nếu người không chịu phối hợp, chúng ta đành phải xóa tên của người đi khiến người từ nay về sau không còn là năm hương nữa.”

“Không được a, ta chính là năm hương a! Các người hỏi đi, cái gì ta cũng trả lời hết!” Tiểu năm hương Tiểu Lam tất nhiên không nghĩ tới đối phương lại có địa vị cao như vậy, lập tức đã bị chặn trụ, Cô Thần thậm chí còn cảm thấy ngay cả tổ tông mười tám đời của mình, cậu ta cũng có thể khai ra.

Nhân viên điều tra nào đó khụ một tiếng, “Trước tiên hãy trả lời câu hỏi vừa rồi.”

Tiểu năm hương ngoan ngoãn đáp, “Ở một căn phòng rất lớn, còn lớn hơn cả phòng này nữa, rất là xa hoa.”

“Có nghĩa là rất có tiền.” Long Tuấn Hạo lẩm bầm lâu bầu một câu, tiếp tục hỏi, “Vậy người có biết người thường cho tưới nước bón phân cho mình là ai không?”

Tiểu năm hương tiếp tục nhớ lại, “Có rất nhiều người.”

“Hãy nói người có thân phận cao nhất ấy.” Long Tuấn Hạo từng bước chỉ dẫn, “Ví dụ như hãn họ gì, hoặc là người khác gọi hãn là gì.”

“A.” Tiểu năm hương phối hợp gật đầu, đưa mắt nhìn trần nhà trầm tư, yếu ớt nói, “Bọn hãn có người gọi hãn là lão đại, có người gọi là anh Nham...”

Long Tuấn Hạo thỏa mãn sờ sờ đầu tiểu năm hương, tán dương nói, “Trải qua điều tra, tiểu năm hương người đây sinh trưởng rất tốt, chúng ta quyết định trao tặng người huân chương năm hương một sao.”

Tiểu năm hương lập tức cảm động, nắm chặt lấy tay hãn, “Thật thế sao, thật sự là rất cảm tạ ngài rồi, nhân viên năm hương.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Không cần khách khí.”

Mặt Cô Thần phủ đầy hắc tuyến, “Cái huân chương kia rốt cuộc là thứ gì vậy?”

“Ai mà biết, có thể là có nó mới bán được giá cao a,” Long Tuấn Hạo đứng dậy, quay đầu nhìn anh, “Này, hỏi được rồi, hãn quả thật là người của Lôi Nham.”

“...” Cô Thần trầm mặc, khóe mắt khẽ run, dù anh có đoán thế nào cũng không tưởng tượng được, việc ấy có thể hỏi ra bằng cách này, đây chẳng lẽ là do kinh nghiệm dần dần tích lũy từ việc ở chung với những sinh vật kia sao?!

Long Tuấn Hạo bước tới đây đây anh, “Tới phiên ngươi, làm sao để gọi tên kia ra, ngươi có biết không?”

Cô Thần đi qua, xoay xoay cổ tay, lạnh nhạt nói, “Đánh cậu ta bất tỉnh.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Chủ ý này không tệ, xác suất thành công cỡ bao nhiêu?”

“Tầm 80%.” Cô Thần nói xong, vung tay, bổ mạnh xuống, vô cùng tinh chuẩn. Tiêu nắm hương lập tức ngã người về phía trước, nhưng ngay lúc gần chạm đất thì bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng nhảy sang một bên, đứng lại, ngẩng đầu, ánh mắt sắc lạnh, khí thế toàn thân đều thay đổi.

Long Tuấn Hạo xoa xoa mắt, lại xoa xoa mắt, há to miệng, “Chuyện này... Chuyện này quá thần kỳ...”

Cô Thần kéo Long Tuấn Hạo ra phía sau mình, mặt không đổi sắc nhìn người kia. Người nọ xoa xoa cổ, lẩm bẩm nói, “Ra tay nặng thế...”

Long Tuấn Hạo vô cùng có hứng thú với hắn, từ sau lưng Cô Thần thò đầu ra nhìn, “Xin chào, ta là Long Tuấn Hạo, nghe nói người đem tiện nhân kia ăn khiến lòng kính ngưỡng của ta đối với người dạt dào như nước Trường Giang miên man bất tận.”

“A, không dám, không dám,” Người nọ vừa chấp tay, vừa cười rộ lên, “Đại danh của Long huynh cũng như sấm bên tai tại hạ.”

Long Tuấn Hạo lễ phép chấp tay thi lễ, “Không biết tôn tính đại danh của các hạ là gì?”

“Tại hạ họ Vu tên Ngạo tự Tiểu Lam.”

“Thì ra là Vu huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ,” Long Tuấn Hạo cười nói, “Bản vương đối với Vu huynh vừa gặp mà đã như quen biết từ lâu, chẳng biết có thể cùng Vu huynh uống chén rượu hay không?”

“Việc này nếu tại hạ từ chối quả thật là bất kính rồi.”

“Khách khí, khách khí.”

Cô Thần dùng tay xoa bóp trán, “Các người đã đủ chưa... Này...”

Vu Ngạo liền thu hồi nụ cười bất cần đời, đưa mắt nhìn anh, buông tay, “Dù sao từ ngày đầu tiên tôi đến đây các anh cũng đã hoài nghi rồi, việc gì phải giấu giếm.”

“Không ngờ cậu lại thừa nhận thản nhiên như thế,” Cô Thần nói, “Lôi Nham phái cậu đến đây để làm gì?”

“Anh ta chỉ mới phân phó nhiệm vụ đầu tiên, chính là tìm cách đột nhập vào viện an dưỡng, làm quen với hoàn cảnh, thuận tiện âm thầm quan sát vị Vương gia này,” Vu Ngạo cũng không kiêng dè, trực tiếp nói ra chuyện của mình, “Giờ thì tôi cũng xem như hoàn thành bước đầu tiên rồi, đang chuẩn bị tiến hành bước thứ hai của kế hoạch,” sau đó cười rộ lên, “Dù sao theo tình hình hiện tại, tên họ Hà kia chắc sẽ không để tôi làm thủ tục xuất viện rồi, tôi còn có rất nhiều thời gian chậm rãi làm việc a~”

Long Tuấn Hạo cũng nở nụ cười, “Nói cách khác là bây giờ người sẽ không làm gì ta đúng không?”

“Tạm thời là thế”

“Vậy là tốt rồi.” Long Tuấn Hạo yên tâm, bước qua cùng Vu Ngạo kề vai sát cánh, “Đi, chúng ta đi uống rượu, à mà, trước đó người qua xem tên nhân kia đi, hẳn đang muốn tìm người tính sổ kia.”

“Vậy ta đây thuận tiện lại chọc tức hắn.”

“Cũng được, ta qua xem cuộc vui.”

“...” Cô Thần giật giật khóe miệng, nhìn hai người rời đi, hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh sau đó chậm rãi theo sau.

Lê Hiên thấy bọn họ có thể vui vẻ thoải mái cùng nhau tiến vào vô cùng kinh ngạc, không khỏi lạng lẽ đánh giá vài lần. Long Tuấn Hạo lúc này cũng rất ngạc nhiên, không, phải là khiếp sợ, bởi vì trong phòng còn có một người khác, hần mặc Đạo phục, lưng đeo kiếm gỗ, một tay cầm bát quái, một tay cầm cờ hiệu, bên trên viết bốn chữ “hàng yêu trừ ma”.

Long Tuấn Hạo há hốc miệng, “...Sở Kiên?”

Lê Hiên nói nhỏ, “Bây giờ có lẽ phải gọi là Sở thiên sư.”

Đại não của Long Tuấn Hạo vẫn đang hỗn loạn, “...Đây là... Có chuyện gì thế?”

Thanh niên gương mẫu La Dịch đứng bên cười ha hả giải thích, “Bởi vì ngày hôm qua Sở thần y nói ở đây có quá nhiều âm hồn than khóc nên ngài quyết định trọng chấn tổ nghiệp, trừ hại cho dân.” Kỳ thực sự thật là từ lần La Dịch dạy cho Sở Kiên cách hô hấp nhân tạo kia, Sở thần y liền thích dùng kỹ năng này đi cứu nhân độ thế, vì vậy người nào đó mới nghĩ ra cách khiến cho Sở thần y đổi nghề, vừa vắn hôm qua có nhiều người “kêu giường” và thắp hương quá nên mọi việc liền thuận lí thành chương, một đời thần y cứ vậy mà vẫn lạc, một đời thần côn từ nay quật khởi.

Sở thiên sư quay đầu nhìn La Dịch, bấm tay tính toán, “Đoạn tử tuyệt tôn.”

La Dịch cười ha hả, “Đi theo Sở thiên sư, cuộc đời ta coi như mỹ mãn rồi, có đoạn tử tuyệt tôn tại hạ cũng cam tâm tình nguyện.”

Mọi người yên lặng rơi xuống một đồng hắc tuyến, Sở thiên sư nhìn sang đồng thi thể trên giường, lại bấm tay tính toán, “Đoạn tử tuyệt tôn.”

Hà Thiên Phàm bị kích thích, rống giận, “Cái gì?”

Sở thiên sư không thèm quan tâm, tiếp tục tính toán, người cũng đoạn tử tuyệt tôn, hẳn cũng đoạn tử tuyệt tôn, sau khi thông báo cho cả phòng, tất cả các người đều đoạn tử tuyệt tôn xong, Sở thiên sư vung vung cờ, ung dung bước đi. (Sở Kiên, không thể không nói, trên một mặt nào đó, cậu tính đúng rồi...)

Vu Ngạo chỉ chỉ chính mình, "... Vì sao ngay cả tôi cũng bị?"

"..." Long Tuấn Hạo nói, "...Sao ta biết được, ta cũng nằm trong đám đó mà..."

Hà Thiên Phàm vừa thấy Vu Ngạo liền tặc mao, "Đáng đời người đoạn tử tuyệt tôn! Lão tử nguyên rủa người!"

Vu Ngạo lúc này mới liếc mắt nhìn ai đó, gian ác cười rộ lên, "Có anh ở đây, tôi tất nhiên không thể có con cháu được rồi, điểm này anh không cần nhắc nhở." Vừa nói xong vừa đi đến bên giường khiến lông tơ khắp người Hà Thiên Phàm đều dựng đứng lên, "Cậu... cậu lại muốn làm gì?!"

Vu Ngạo cởi cúc áo của mình ra, "Đương nhiên là bồi dưỡng tình cảm giữa chúng ta nha~ Các vị, đây là mâu thuẫn nội bộ gia đình~"

Mọi người vô cùng thức thời chạy nhanh ra ngoài.

Hà Thiên Phàm càng thêm tặc mao, "Các người đừng đi a a a! Cứu mạng a a a! Lão tử hiện giờ là bệnh nhân a a a!"

Sở đại tiên còn chưa đi xa, nghe thấy tiếng la thảm thiết bên trong, lại bấm tay tính toán, thông thả nói, "Tra công tra thụ gặp nhau, hơn bao nhiêu cặp ưu sầu nhân gian(*)."

Mọi người đồng loạt lùi về phía sau, sợ hãi nhìn Sở thiên sư.

Vương gia trầm mặc nửa ngày, sau đó mới chậm chậm tổng kết, “Lần này biến thân rất thành công nha.”

“...”

Chú thích:

(*) Nguyên văn: Tra công tra thụ nhất tương phùng, tiện thẳng khước nhân gian vô số.

Câu này lấy ý từ câu “Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thẳng khước nhân gian vô số” trong bài Thước kiều tiên của Tần Quan. Câu này ý nói Ngư Lang Chức Nữ mỗi năm chỉ được gặp nhau một lần vào đêm thất tịch, tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng quý giá, lại hơn hẳn những cặp vợ chồng sớm chiều chung sống, mà không biết quý trọng lẫn nhau.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ra Ngoài

Những ngày này, Long Tuấn Hạo hưởng thụ trọn vẹn thú vui trêu chọc Hà Thiên Phàm, sau đó bắt đầu hướng tới mục tiêu cuối cùng trong kiếp này của mình – xuất viện.

Đây là mục tiêu mà hắn đã âm thầm định ra, tự thề với lòng mình nhất định phải thực hiện lúc hiểu được đây là địa phương nào sau mấy ngày liên tục bạo phát kể từ khi xuyên việt đến thế giới này. Và từ đó, hắn đã bắt đầu quá trình phấn đấu không ngừng nghỉ, lâu dài và gian khổ của mình. Mà giờ đây, hắn đã chẳng còn trông mong gì vào tên viện trưởng yêu tiền như mạng, keo như kẹo kéo, vất cổ chày ra nước kia rồi, cũng chẳng còn hi vọng vào người mẹ dễ gạt và người cha khó đối phó của thân thể này nữa, ngay cả nỗ lực trèo tường cùng chế tạo thuốc nổ của chính hắn cũng chỉ còn là mộng ảo xa vời mà thôi.

Bởi vì sau bao nhiêu gian khổ và cố gắng chạy trốn, hắn đã nhìn thấy tia nắng ấm ban mai xua tan màn đêm giá lạnh, nhìn thấy ngọn đèn hài đăng sáng ngời soi cho tàu chạy giữa đêm đen, nhìn thấy biển báo giao thông giữa lúc lạc lối trên con đường lạ lẫm, nhìn thấy ngôi sao Bắc Cực lấp lánh trên trời cao bao năm tháng chỉ đường – Cô Thần nói muốn dẫn hắn đi ra ngoài ở chung.

Điều này có nghĩa là gì? Vị Vương gia khát khao tự do nóng bỏng của chúng ta siết chặt nắm tay, hiên ngang đón gió, rơi xuống giọt lệ nam nhi... nghĩa là hi vọng a.

Hắn lấy tay áo lau nước mắt, nghẹn ngào nức, trong một thoáng bỗng cảm thấy đúng là thế sự xoay vần: “Bản Vương rốt cuộc có thể thoát khỏi nơi này rồi a a a!”

Bởi vì trong đầu chỉ toàn chuyện này, nên gần đây Vương gia nhìn bất kỳ cái gì trong viện cũng đều thấy thuận mắt. Hôm nay, hắn dậy thật sớm rồi ra ngoài đi dạo, ngắm nhìn hoa cỏ trong viện, ngược mặt nhìn trời cảm thán: “Người xưa không biết nơi nào, hoa đào xưa vẫn cười chào gió xuân. (*)”

Đám người đi theo phía sau lập tức tán thưởng: “Vương gia thật có tài văn chương.”

“Quá khen, quá khen.” Long Tuấn Hạo vui sướng nói: “Đây là bản Vương làm cho các người đó, chờ tới lúc bản Vương xuất viện, hai câu thơ này vừa khéo dùng để tả tâm tình của các người đấy, ân, người đâu, mang bút mực lên đây.”

Mọi người không dám trái lời, vội vàng gật đầu vâng dạ. Long Tuấn Hạo liền bắt đầu múa bút, hào sảng viết lại câu thơ rồi phân phó: “Đi, đem treo trong tiêu đình trong viện, coi như là lễ vật bản Vương tặng cho tất cả các người.”

Mọi người vẫn tiếp tục thưa vâng gọi dạ, lại không biết vì sao vị Vương gia này lại nói như thế.

Long Tuấn Hạo liếc nhìn mấy dấu chấm hỏi to đùng trên đầu bọn họ, vừa cười rạng rỡ vừa hỏi: “Có ai biết bác sĩ Cô ở đâu không?”

Mọi người vừa thấy nụ cười của hắn liền run lấy bầy, vô số sự thật đau thương đã chứng minh Vương gia cười không phải là chuyện tốt, đều sợ hãi đáp: “Hồi hồi hồi bẩm Vương gia, bác sĩ Cô ở ở ở phòng viện trưởng ạ.”

Long Tuấn Hạo chặc chặc lưỡi: “Các người run cái gì? Bản Vương đâu có ăn thịt các người đâu mà sợ, thả lỏng cái coi nào.” Dứt lời, nhìn phòng viện trưởng cười. “Biết bác sĩ Cô tới phòng viện trưởng làm gì không?”

Mọi người tiếp tục run rẩy: “Không không không biết...”

“Đúng là ngu lâu khó đào tạo mà.” Long Tuấn Hạo lại chặc lưỡi, chấp tay sau lưng, ưỡn ngực sung sướng nói “Hắn đi làm thủ tục xuất viện cho ta a.”

Cả đám người im lặng vài giây, sau đó xôn xao lên tiếng: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia.”

Long Tuấn Hạo cười, chấp tay với họ: “Cùng vui, cùng vui.”

Vương gia nói chuyện với mọi người một hồi lâu, rồi hớn hờ quay đầu tiếp tục đi dạo, quyết định đi tham quan viện an dưỡng trước khi rời khỏi đây. Đúng lúc này, cậu nghe thấy một tiếng gọi truyền tới từ phía trước, trong giọng nói có rất nhiều sắc thái biểu cảm, kinh ngạc, sùng bái, vui sướng, và cả ngưỡng ngùng.

“Phu quân, luân gia nhớ người quá a ~ a~”

Hắn quay đầu qua thì thấy đồng chí Thúc Văn đang ngưỡng ngùng chạy nhanh tới, đám tùy tùng phía sau cũng vội vàng đuổi theo, để lại một màn bụi trắng cuồn cuộn sau lưng, trong nháy mắt, cả tiểu đoàn đã dừng ngay trước mặt hắn.

Long Tuấn Hạo cười tủm tỉm: “Nương tử đấy à.”

Đám người phía sau Thúc Văn lập tức trợn mắt nín thở, mồ hôi tuôn ra như suối, trong lòng sợ hãi không biết Vương gia lại tính làm gì đây? Thúc Văn bị cách xưng hô của Long Tuấn Hạo làm cho choáng váng, ngưỡng ngùng, nũng nịu, nhẹ nhàng hành lễ: “Phu quân ~”

Long Tuấn Hạo cầm lấy tay Thúc Văn, thâm tình nói: “Nương tử phải chú ý giữ gìn sức khỏe, bảo vệ hài tử của chúng ta thật tốt đấy.”

Thúc Văn lại càng thêm ngưỡng ngùng. “Phu quân yên tâm, luân gia đã biết.”

“Ân, vậy bản Vương an tâm.” Long Tuấn Hạo gật đầu, rồi lại dặn tiếp mấy câu về những điều cần chú ý khi mang thai. Thâm tình đến nỗi làm cho mọi người xung quanh nổi gai ốc đầy người. Cuối cùng, Thúc Văn mặt đỏ bừng, lệ đọng trên khóe mắt, cẩn thận từng bước rời đi — trở về an thai.

Long Tuấn Hạo mỉm cười nhìn Thúc Văn đi khỏi, cảm khái: “Đúng là một thê tử hiền lành.” Sau đó chậm rãi khoan thai đi tiếp.

Những người theo phía sau ngậy ra như phồng, một cơn gió thổi qua, lạnh quá a! Gia, thì ra ngài thay đổi cách gây tai họa cho mọi người rồi sao!

Long Tuấn Hạo bước dọc theo hành lang, đi về phía tiểu đình, còn chưa tới nơi đã thấy xa xa dán đầy bùa chú, kèm với âm thanh rống lớn: “Cấp cấp như luật lệnh, yêu nghiệt to gan, hãy mau hiện hình.”

Hắn giật mình, chỉ thấy vị Sở thiên sư vừa mới xuất đạo đang cầm thanh kiếm bằng gỗ đào, sắc mặt nghiêm nghị chỉ vào đại mỹ nhân tóc dài Túc Tông. Hắn liền cảm thấy vô cùng hứng thú, vội vàng đi tới. “Thiên sư đang hàng yêu đấy à?”

Những người khác trong tiểu đình vừa thấy Long Tuấn Hạo liền đổ mồ hôi lạnh, vô số chuyện máu chảy thành sông ngày trước đã giúp họ tích góp không ít kinh nghiệm, nếu như lúc này chủ tử của họ chọc vào Vương gia, Vương gia chỉ cần nói một câu: “Trong nước có yêu quái.” là có thể khiến cho Sở thiên sư lập tức nhảy xuống sông tự vẫn, cuối cùng kẻ xui xẻo cũng chỉ có bọn họ. Ông trời ơi, phải sao bây giờ a?

Sở thiên sư nghiêm túc, chăm chú nhìn Túc Tông. Túc Tông thì mỉm cười đứng im. Không khí nơi này bỗng chốc trở nên nặng nề, ngay cả Long Tuấn Hạo cũng phải thu lại nụ cười. Thật lâu sau, Sở thiên sư mới thu kiếm, anh thanh niên gương mặt La Dịch lập tức chạy tới đấm lưng cho cậu “Thiên sư, tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

Sở thiên sư trầm giọng nói: “Hồ ly tinh đạo hạnh ngàn năm quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay bản thiên sư không địch lại ngươi, chỉ đành chờ ngày khác tái kiến.”

La Dịch tiếp tục cười ha hả, đấm vai cho cậu: “Vậy thì ngày khác đánh, không cần quá gắng sức.”

Long Tuấn Hạo nhìn người đang cười âm trầm bên trong đình, liền run rẩy, “Hồ ly tinh...”

Sở thiên sư nghiêng đầu liếc cậu một cái, trầm ngâm một chốc, “Đoạn tử tuyệt tôn.”

Mọi người lập tức sợ vỡ mật, còn chưa kịp nghĩ làm sao giải quyết hậu quả lại nghe Long Tuấn Hạo tùm tùm nói: “Cảm tạ cát ngôn của thiên sư.” Tất cả mọi người đều giật mình, cả đám đồng loạt trợn tròn mắt, Vương gia không tức giận? Trời sắp có mưa màu hồng rồi phải không?

Sở thiên sư gật gù ý bảo không cần khách khí, sau đó lại liếc hằm một cái, chậm rãi nói: “Ấn đường chuyển đen, là đại hung xuất hiện, các hạ trong khoảng thời gian này sẽ rất xui xẻo.”

Long Tuấn Hạo vừa sắp rời đi, nghe thấy câu này liền chuẩn bị tạc mao, La Dịch tay chân nhanh nhẹn, lập tức ôm Sở Kiên vào lòng, cười ha hả. “Lời cậu ấy nói cũng có lúc không linh, Vương gia người chẳng cần để ý làm gì.”

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, dù sao mình cũng sắp đi rồi, sau này có muốn cũng chẳng gặp được họ, nên liền cười, gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, kéo thiên sư rời đi, rất nhanh liền không còn thấy bóng dáng.

“Chậc, ta đáng sợ đến vậy sao...” Long Tuấn Hạo lẩm bẩm, quay đầu nhìn Túc Tông, bất giác đưa tay lên sờ mũi, nỗi bi thương lúc ly biệt chợt nổi lên. Xét cho cùng Túc Tông chưa bao giờ chọc giận hắn, khi hắn buồn chán còn hát cho hắn nghe, làm hắn có thể nhớ tới những tháng ngày của kiếp trước. Lần này rời đi, sẽ không bao giờ còn có thể nghe hát nữa, Long Tuấn Hạo trầm mặc nghĩ, đi vào đình rồi ngồi xuống. “Mỹ nhân, xướng một khúc cho bản Vương nghe, bản Vương sắp phải đi rồi.”

Túc Tông cười tủm tỉm đáp ứng. “Mười năm sinh tử chia đôi ngã, tưởng đâu không nhớ, ai ngờ khó quên.(**)”

Long Tuấn Hạo ho khan. “Cái gì vậy, bản Vương xuất viện chứ có phải chết đâu, người đổi bài khác đi...”

Túc Tông liền đổi. “Con én đang bay, trải đôi cánh rộng, cô nương xuất giá, tiến tới đồng không...(***)”

“Cô nương xuất giá a...” Long Tuấn Hạo ngâm nga. “Cũng được, người xướng đi.”

Túc Tông ứng tiếng rời ngồi xuống đối diện, thong thả xướng, khúc ca ly biệt hát lên sao mà ai oán thê lương, Long Tuấn Hạo cũng xúc động chực khóc, cho đến khi có người tới nói lão Vương gia và Vương phi giá lâm mới chợt thoát khỏi bi thương. Hắn chấp tay một cái với mỹ nhân, quay người trở về, trong lòng nghĩ đến hai người vừa tới. Bản Vương không cần các người nữa, cứ tới đi, ta không ngại.

Vì vậy, Vương gia với tâm tình cực tốt, bình tĩnh tiếp đón cha mẹ của thân thể này, không bày ra bộ dạng giống bệnh nhân khi trước, càng không khóc lóc đòi được đóng gói mang đi.

Hạ Hạm thấy cậu như vậy cực độ vui mừng, nghẹn ngào nói “Không lâu nữa là con trai mẹ có thể khỏe mạnh, có thể xuất viện được rồi.”

Long Tuấn Hạo chỉ thản nhiên “Dạ.” một tiếng.

Long Tích bình thường luôn im lặng, hôm nay khó được chủ động nói: “Nếu con có thể duy trì trạng thái như hiện tại, cha có thể đi làm thủ tục xuất viện ngay bây giờ, về nhà điều dưỡng.”

Long Tuấn Hạo liếc nhìn ông, vô số bài học xương máu khi trước đã làm hẫng hoàn toàn mất đi sự tín nhiệm đối với tên yêu nghiệt này, nên liền thẳng thắn vung tay. “Không cần!”

Long Tích lại nói: “Cha chỉ nói một lần.”

Long Tuấn Hạo lại phất tay: “Không cần!”

Long Tích liền gật đầu, cầm tay vợ rời đi. Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, tiếp tục ra ngoài tản bộ, dự định sẽ đi hết nơi này trước khi xuất viện.

“Đây không phải là Long huynh sao.”

Long Tuấn Hạo quay đầu, phát hiện không biết đã tới nơi ở của năm hương từ lúc nào, mà nhân cách còn lại của năm hương lúc này đang đứng ở đó chào hỏi hẫng. Hẫng lập tức chấp tay nói: “Thì ra là Vu huynh, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.”

Vu Ngạo chấp tay thi lễ: “Tại hạ vẫn mạnh khỏe, Long huynh đại giá quang lâm, chẳng hay là có chuyện gì?”

Long Tuấn Hạo nghĩ thầm ta chỉ đang tùy ý đi chơi thôi, nhưng nếu cậu ta đã hỏi thì hẳn cũng chấp tay đáp: “Thực không dám giấu, bản Vương tới là để cáo từ, bản Vương hôm nay phải xuất viện rồi.”

Vu Ngạo ngẩn ra. “Cậu đi thì tôi phải làm sao đây?”

“Cái này Vu huynh phải đi hỏi lão đại của huynh rồi” Long Tuấn Hạo vỗ vai Vu Ngạo. “Khó được nhìn thấy người đi ra, đi, đi uống rượu, nghe xướng.”

Vu Ngạo suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Cũng được, cậu chờ tôi đi lấy số.”

“Lấy số làm gì?”

“Ghi lại điều tra, chứng minh tôi có làm việc.”

“...”

Vài phút sau, tiếng chạm cốc vang lên trong tiểu đình.

“Nói đến lịch sử xuất viện của bản Vương chỉ có một chữ thảm để hình dung...” Vương gia ai oán thở dài, rồi nói. “Ngoan, đừng ghi câu này.”

Vu Ngạo ngồi uống rượu với cậu, múa bút lia lịa: “Còn gì nữa? Tôi nghe nói cậu từng trèo tường?”

“Đó tính cái gì? Bản vương còn từng chế thuốc nổ, người biết không, thuốc nổ đấy.”

Vu Ngạo hứng thú hỏi: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả suýt nữa nổ luôn cả chính mình.”

Vu Ngạo cười té ghế. “Nói thật, cậu không có ý định quay về tổ chức sao? Trở về đi, cậu về mới vui.”

“Đó không phải vấn đề của ta.” Long Tuấn Hạo rót rượu cho hẳn. “Ta đã mất trí nhớ, trở về cũng đâu làm được việc gì.”

“Cậu thông minh như vậy, có thể học lại từ đầu mà, dù sao cậu cũng là thiên tài a.”

“Nói sau đi” Long Tuấn Hạo uống một ngụm rượu, đột nhiên hỏi: “Nếu như ta trở về, Lôi Nham sẽ làm gì ta?”

“Cũng không biết.” Vu Ngạo ngẫm nghĩ. “Nhưng hình như anh ta rất coi trọng cậu, rất có thể sẽ tự mình ra tay.”

Long Tuấn Hạo liền phun rượu trong miệng ra. Vu Ngạo vội vàng né sang một bên. Vương gia khục khục ho khan. “Tự... tự mình ra tay?”

Vu Ngạo từ từ ngồi về chỗ cũ. “Tôi chỉ nói là có thể.”

“Quá.. quá khủng bố đi... lão đại tự mình lên sân khấu a...” Long Tuấn Hạo thì thào, vô thức nhìn về phía phòng viện trưởng tìm Cô Thần.

Cô Thần lúc này vừa mới từ chỗ Túc Tông ra, xa xa nhìn thấy Long Tuấn Hạo và Vu Ngạo ngồi nói chuyện với nhau liền lập tức chạy tới, đứng bên Long Tuấn Hạo.

Long Tuấn Hạo thấy anh, vui mừng còn hơn thấy người thân, kéo anh ngồi xuống, rót trà ấm lưng lấy lòng. “Khát hay không, có mệt không?”

Cô Thần kinh ngạc, tóc gáy dựng đứng. “Hạo Hạo, em sao vậy?”

“Đâu có gì, ta quan tâm mà.” Long Tuấn Hạo cười ha ha nói. Lòng nghĩ, còn không phải vì bản Vương sắp được xuất viện sao, cả hai đời hẳn đều chưa có hầu hạ ai đâu!

Cô Thần lại càng hoảng sợ. “Có gì em cứ nói thẳng, nói thẳng.”

“Không có chuyện gì thật mà.” Long Tuấn Hạo xun xoe cười. “Người làm thủ tục xuất viện cho ta, ta cũng nên đấm lưng cho người chứ, phải không, ha ha.”

“Thủ tục xuất viện?” Cô Thần ngẩn ra. “Anh không làm a.”

Long Tuấn Hạo cũng ngẩn ra. “Người không phải vừa đi phòng viện trưởng sao?”

“Đúng vậy.” Cô Thần chỉ Vu Ngạo. “Anh tìm Lê Hiên bàn cách đối phó anh ta a.”

Long Tuấn Hạo tròn tròn mắt. “Không phải người bảo muốn đưa ta ra ở chung sao?”

Cô Thần gật đầu. “Anh nói là lúc thích hợp.”

“Bao giờ mới là lúc thích hợp?!”

“Tối thiểu là tới khi giải quyết được vấn đề với Lôi Nham.”

Long Tuấn Hạo điên lên. “Thế lúc nào mới giải quyết xong?!”

“Không chắc được, ai biết Lôi Nham có chịu thu tay hay không, vả lại chỉ có người thân của bệnh nhân mới có thể làm thủ tục xuất viện, cũng chính là cha em đấy. Ủa, Hạo Hạo, em sao vậy?”

Long Tuấn Hạo ngơ ngác nhìn viện an dưỡng, cả người cứng ngắt, bên tai nghe thấy thanh âm truyền tới cách đó không xa. “Phu quân, thật khéo

quá, luân gia lại gặp người rồi ~”

Thiên sư tới chiến đấu với hồ ly tinh lần hai, liếc mắt nhìn cậu. “Ấn đường đen hơn...”

“Không đi nữa?” Nhân cách còn lại của năm hương xé cuốn sổ trong tay. “Thật tốt quá!”

Cô Thần vẫn đang lo lắng hỏi: “Hạo Hạo, rốt cuộc em làm sao vậy?” Vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng âm vang từ trên đỉnh đầu. Anh ngẩng đầu lên, thấy một chiếc trực thăng đang bay tới. Lê Hiên phe phẩy đuôi chạy vội ra về phía sân bay. Anh lập tức nở nụ cười, kéo

Long Tuấn Hạo. “Đi, mang em đi gặp một người, Tiểu Ngọc tới rồi.”

Long Tuấn Hạo lúc này mới hoàn hồn, liền kêu khóc thảm thiết “Chết tiệt, người dám lừa ông à...”

“...”

Chú thích:

(*) Nguyên văn

去年今日此門中,

人面桃花相映紅

Nhân diện bất tri hà xứ khứ,

Đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Trích từ Đề Đô thành Nam trang (hay còn gọi Đề tích sở kiến xứ) của Thôi Hộ. Hai câu này có thể hiểu một cách đơn giản là niềm tiếc nuối trước cảnh còn người mất.

(**) Nguyên văn :

十年生死兩茫茫，

不思量，

自難忘。

Thập niên sinh tử lưỡng mang mang,

Bất tư lượng,

Tự nan vong...

(Trích từ Giang thành tử , Tô Đông Pha)

(***) Nguyên văn:

燕燕于飞, 差池其羽.

之子于归, 远送于野.

Yến yến vu phi, sai trì kỳ vũ,

Chi tử vu quy, viễn tống vu dã.

Trích từ bài “Yến yến” trong phần Quốc phong – Bội phong thuộc Kinh Thi. Tác giả của bài thơ và một cô gái yêu nhau, nhưng cuối cùng không thể bên nhau như đôi chim én không thể cùng bay. Khi nàng xuất giá, tác giả đi đưa tiễn và làm bài thơ.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Bụi Cơ*

*Đây là từ ngữ lưu hành trên mạng, để chỉ máy bay một cách hài hước. Nguồn gốc của tên này nghe nói từ vùng Mân Nam, người dân vùng này bị ảnh hưởng bởi tiếng Mân Nam ở địa phương nên khi phát âm chữ “phi” họ hay dùng tiếng địa phương, mà chữ “phi” trong tiếng địa phương phát âm gần giống với chữ “bụi” trong tiếng phổ thông, cho nên “phi cơ” trở thành “bụi cơ”. Một cách giải thích khác là từ này xuất phát từ bộ phim hoạt hình “Chú dê vui vẻ cùng lão sói xám”, sói xám có một câu nói kinh điển là: “Mau nhìn kìa, ba ba của ta biết bay.”...

Long Tuấn Hạo bị Cô Thần mạnh mẽ kéo đến sân bay nằm phía sau núi khi vẫn đang trong tình trạng gặp phải đả kích nặng nề, chỉ thấy một chiếc máy bay trực thăng đang từ từ hạ cánh, tiếng động cơ lớn đến đỉnh tai nhức óc, gió từ cánh quạt khiến cây cỏ xung quanh ngã dạt ra bốn phía, nhìn hết như thủy triều đang lên.

Giờ phút này, Lê Hiên đứng ở đầu ngọn gió, sau đó đi đến gần phần đất trung tâm, không chút quan tâm đến gió càng ngày càng mạnh, như thể cho dù có bị gió thổi bay mất, anh ta cũng có thể nhanh chóng quay lại, không ngừng vẫy vẫy cái đuôi, cọ cọ như con cún nhỏ.

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, cảm thấy trận gió này không hề giúp hẳn tỉnh táo lại, còn khiến hẳn cảm thấy càng thêm hỗn loạn a.

Cô Thần cúi đầu nhìn Long Tuấn Hạo, chỉ thấy tóc của cậu rất mềm, hơi xoắn xoắn, khi gió thổi qua sẽ khiến nó hơi rối, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy bù xù, ngược lại có vẻ cực kỳ đáng yêu, hơn nữa còn

thêm khuôn mặt nhỏ nhắn với biểu tình đầy ủy khuất, lập tức chọc trúng manh điểm của anh. Cô Thần liền vươn tay kéo Long Tuấn Hạo vào lòng, tay kia không ngừng xoa xoa đầu cậu.

Long Tuấn Hạo lập tức tạc mao, rống lớn, “Tiện dân, lấy bàn tay bẩn thỉu của người ra cho bản vương!”

Cô Thần cười, hôn hôn khuôn mặt của Long Tuấn Hạo, vòng tay càng siết chặt hơn, mặc cho cậu giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, “Em lại đang giận dỗi cái gì vậy?”

“Người mới giận dỗi, cả nhà người) đều giận dỗi!” Long Tuấn Hạo càng thêm tạc mao, “Đều là người làm hại, hôm nay rõ ràng bản vương đã có cơ hội xuất viện! Khó khăn lắm tên yêu nghiệt mới chịu đồng ý a a a!”

Cô Thần đồng tình nhìn Long Tuấn Hạo, sau một lúc lâu mới nói, “Anh cảm thấy mỗi lần cha em đến thăm, em đều sẽ phát điên một lần. Đây là vì sao?”

“Làm sao bản vương biết!” Long Tuấn Hạo hối hận đến mức muốn đập đầu vào tường, “Lần này tên yêu nghiệt kia cư nhiên thật sự đồng ý! Trăm năm khó gặp a!”

Cô Thần càng thêm đồng tình, “Thế nhưng em vẫn phát điên.”

Long Tuấn Hạo bi phẫn nói, “Chẳng lẽ đây là vận mệnh sao?”

Cô Thần đồng ý gật đầu, “Rất có thể.”

“Bản vương nhất định là trời sinh không hợp với hần! Di, không đúng,” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn Cô Thần, “Người đừng có đánh trống lảng, chuyện lần này rõ ràng là trách nhiệm của người! Rõ ràng là lỗi của người! Nếu không phải tại người, bản vương đã sớm rời khỏi đây!”

Cô Thần đương nhiên có thể đoán được tiền căn hậu quả, hai mắt bắt đầu loạn chuyển, cuối cùng dừng ở người vừa bước xuống từ máy bay, nở nụ cười, “Nhìn xem, là Tiểu Ngọc.”

Long Tuấn Hạo lầm bầm hai tiếng, không tình nguyện nhìn sang, chỉ thấy Lê Hiên đang ôm một người, trông cực kỳ thân thiết, cái đuôi phía sau giống như đã vênh thẳng lên trời. Người nọ mang biểu tình lãnh đạm, bộ dáng nhã nhặn sạch sẽ, làn da trắng hồng, mũi cao, môi mỏng, cằm hơi nhọn, một khuôn mặt mỹ nhân tiêu chuẩn.

Đây là vị bệnh nhân đầu tiên, cũng là vị duy nhất đã kháng phục và xuất viện từ viện an dưỡng này, mà chính vì việc chữa trị này đã hao phí cực nhiều nhân lực, vật lực và tài lực, cho nên Lê Hiên mới nghĩ ra phương pháp quyên tiền để xử lý khiến người ta giận sôi như bây giờ.

Lê Hiên vẫn đang ra vẻ nịnh nọt, “Thân ái, em có mệt hay không, có khát không, đói bụng không, buồn ngủ không? Ừm, nếu buồn ngủ, chúng ta cùng đi ngủ đi?”

Lúc này, Cô Thần và Long Tuấn Hạo cũng đã đến. Long Tuấn Hạo nói, “... Câu cuối cùng mới là trọng điểm đúng không? Thân là viện trưởng, ban ngày tuyên dâm là sai trái a.”

“Sao vậy được? Cậu thì biết cái gì?” Lê Hiên ra vẻ đạo mạo, nghiêm túc giáo dục, “Thân là một người đàn ông yêu thương vợ mình, vợ mệt nhọc đương nhiên phải cùng ngủ, cho dù bên ngoài có nhân dân tệ rơi xuống cũng không thể ngăn cản nhiệt tình này của tôi, huống chi chỉ là bỏ bê công việc với đám bệnh nhân các cậu?” Anh nói xong, dương dương đắc ý, ảo tưởng bộ dạng cảm động của vợ mình, chuẩn bị quay lại nhìn kèm theo nụ cười lấy lòng thì Tiểu Ngọc đã đẩy tay anh ra, sau đó nhắc chân, đá anh sang một bên, gật đầu chào hỏi với Cô Thần, rồi mới nhìn Long Tuấn Hạo, nói với ngữ khí đậm mạc, “Tôi đã nghe nói về cậu rồi, cứ gọi tôi là Tiểu Ngọc.”

“A, xin chào...” Long Tuấn Hạo lên tiếng chào, dư quang vẫn nhìn thấy người nào đó vừa bị đạp sang một bên lại lén lút cọ sang, thử vươn móng vuốt đặt lên góc áo của vợ mình, thấy không phản đối lại cả gan cọ sát vào người cậu, giương mắt nhìn xem sắc mặt của vợ, rồi lại tiếp tục cọ. Sau vài lần liên tục như vậy, Lê Hiên rốt cuộc ôm cả người Tiểu Ngọc vào lòng, thỏa mãn thở ra một hơi, vẫy đuôi lấy lòng hỏi, “Thân ái, em có buồn ngủ không?”

“Không.” Tiểu Ngọc đăm đăm nói, nhắc chân định đi.

“Không buồn ngủ cũng không sao,” Lê Hiên tiếp tục nịnh nọt nói, “Thân ái, em lên giường nằm một chút sẽ thấy mệt nhọc, không tin em có thể thử xem. Đi nào, anh với em cùng đi nằm một chút đi.” Vừa dứt lời lại bị đạp sang một bên, có điều anh vẫn bám riết không tha, kiên cường bò trở lại.

“...” Long Tuấn Hạo đầu đầy hắc tuyến nhìn hai người họ rời đi. Hắn nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Tiểu Ngọc, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, hỏi, “Tên đầy đủ của hắn là gì?”

“Em vẫn là đừng biết thì tốt hơn,” Cô Thần cũng nhìn theo hướng hai người kia rời đi, từ từ nói, “Cậu ta từng nói, trong tên của cậu ta, ngoại trừ chữ “Ngọc” miễn cưỡng có thể nghe, những thứ khác đều là rác rưởi, cho nên gặp ai cũng bảo người ta gọi mình là “Tiểu Ngọc”.”

Long Tuấn Hạo ậm ừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía khác. Cô Thần đang muốn kéo cậu quay về tiểu viện lại bắt hụt, anh nghiêng đầu, chỉ thấy Long Tuấn Hạo đang mang vẻ mặt hưng phấn tràn đầy ngạc nhiên, chạy về phía máy bay trực thăng. Anh cả kinh, nghĩ thầm, cậu ấy sẽ không khờ dại đến mức muốn nhảy lên máy bay trực thăng để trốn khỏi đây a?

Anh vội vàng theo sau, chỉ thấy người nào đó đã đến đứng trước máy bay, ngẩng đầu nhìn nó, sau đó... làm ra một chuyện cực kỳ không có tiền đồ —— Long Tuấn Hạo dùng sức chà tay vào ống quần, lau sạch sẽ, rồi

mới chậm rãi vươn tay ra, thật cẩn thận chạm vào máy bay, hai mắt sáng như đèn pha, kích động đến nước miếng chảy ròng ròng.

Cô Thần lập tức đổ xuống ba đường hắc tuyến, "...Em đang làm gì vậy?"

"Đây là máy bay trực thăng a... Máy bay trực thăng thật a..." Long Tuấn Hạo kích động đến mức thiếu chút nữa là rơi lệ, "Thứ này quá sức thần kỳ, người không cảm thấy vậy sao?"

Cô Thần kéo kéo khóe miệng, "Không thấy."

"Hừ, thiếu hiểu biết." Long Tuấn Hạo liếc Cô Thần, ném ra câu này xong liền bắt đầu nghiên cứu, hận sao không thể gỡ toàn bộ đinh ốc ra để xem cho hết. Long Tuấn Hạo nhìn từ trong ra ngoài một lúc lâu, cuối cùng vượt vượt ghế dựa của phi công, "Ta muốn bay..." Hắn quay đầu nhìn Cô Thần, đi đến cửa buồng lái, sờ sờ mặt của y, ánh mắt phức tạp, thở dài nói, "Bản vương muốn bay a..."

Cô Thần lại kéo kéo khóe miệng, kéo tay Long Tuấn Hạo xuống, đưa tay sờ trán cậu, sau đó mới sờ sờ trán mình, lẩm bẩm nói, "Không nóng a..."

Biểu tình của Long Tuấn Hạo không khỏi dờ ra trong chốc lát, sau đó lùi lại vài bước, tránh khỏi Cô Thần, nhìn vào ánh mắt của y, bi phẫn nói, "Ta đã biết, người lại xem ta là bệnh nhân tâm thần có đúng không?"

"Anh chưa nói gì hết," Cô Thần lập tức đưa hai tay lên, làm bộ dạng đầu hàng, "Anh chỉ nghĩ em đang phát sốt thôi."

"Thế nhưng ta không sốt!"

"Đúng vậy," Cô Thần đồng ý gật đầu, "Cho nên vấn đề là ở đây."

"..." Long Tuấn Hạo càng thêm bi phẫn, "Nói đi nói lại, người vẫn cho rằng ta là bệnh nhân tâm thần!"

Hắn quay người bước đi, lướt qua phi cơ trực thăng, đi về phía sườn núi. Cô Thần vội vàng đuổi theo, nói, “Hạo Hạo, em đi ngược hướng rồi.”

Vị vương gia nào đó liền tặc mao, “Hiện giờ người đừng có mà nói chuyện với ta!”

Cô Thần vội vàng bổ cứu, “Tiểu Ngọc biết lái máy bay trực thăng, một lúc nào đó có thể nói cậu ta đưa em cùng bay.”

Vị vương gia nào đó liền ngừng bước, quay đầu nhìn Cô Thần, Cô Thần lập tức nở nụ cười thành khẩn, vị Vương gia nào đó cắn ngón tay tự hỏi một lúc lâu mới nói, “...Thật sao?”

Cô Thần càng thêm thành khẩn, “Thật, thật.”

Vị vương gia nào đó lại suy tư thêm một lúc rồi mới gật đầu, “Vậy bản vương sẽ cố mà tin tưởng người.”

Cô Thần nở nụ cười, người này thật đúng là dễ dỗ. Anh đưa tay kéo cậu trở về, nói, “Em đi nhầm đường rồi, tiếp tục đi hướng này sẽ gặp vách núi đen, cho nên chúng ta quay lại đi.”

“Di, từ từ, vách núi đen?” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn, trước kia, hắn đúng thật là chưa từng đi vòng qua sau núi, cho nên không biết phía sau có cái gì. Hắn nhìn nhìn rừng cây trước mắt, hỏi, “Cho nên, sau cánh rừng này không có hàng rào?”

“Không có.” Cô Thần xoay đầu của Long Tuấn Hạo một chút, ý bảo nhìn mấy căn phòng nằm ở giữa sân bay và rừng cây, giải thích, “Có thấy không? Chỗ đó cũng có lính đánh thuê, nhiều người canh gác hơn cả cửa chính nữa, cho nên không ai có thể trốn ra bằng đường này, ngay cả em, hiểu chưa?”

Long Tuấn Hạo lập tức méo miệng, chưa từ bỏ ý định, hỏi, “Dưới vách núi là cái gì?”

“Dù sao cũng không phải biển, nhảy xuống chắc chắn sẽ chết.” Cô Thần lôi Long Tuấn Hạo quay về hướng ngược lại, để tránh cho việc người này trở thành hòn vọng phu.

“Sẽ không...” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Cũng có thể lấy được một quyển võ công bí tịch hoặc một thanh thần binh lợi khí trong truyền thuyết.”

Cô Thần dừng lại, xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, “Ngoan, em đã xuyên qua...” Nói xong tiếp tục đi, lại phát hiện người phía sau đứng bất động. Anh quay đầu nhìn, chỉ thấy hốc mắt của Long Tuấn Hạo đột nhiên biến đỏ, môi run rẩy, anh nhất thời ngẩn ra, “...Em làm sao vậy?”

Long Tuấn Hạo run rẩy kéo lấy tay Cô Thần, khóc lóc than thở, “Ta, ta, ta thật sự xuyên qua đến đây a a a...”

“...”

“Thật sự là xuyên qua, người tin ta đi, tin ta!”

Cô Thần bóp bóp trán, “...Được rồi.”

Hai mắt Long Tuấn Hạo lập tức phát sáng, đang định mở miệng nói thì lại thấy người kia tiếp tục kéo hẳn đi, miệng lẩm bẩm, “Mỗi lần Long Tích đến thăm, em ấy đều phải phát điên một lần, mình phải sớm quen rồi mới đúng...”

“...”

.

Sở thiên sư đang bày trận trong tiểu viện, thấy Long Tuấn Hạo bộ dáng hỗn loạn bị Cô Thần lôi đi, sau đó lại bị kéo trở về, vẫn với tình trạng hỗn loạn như trước, hơn nữa... thậm chí còn tệ hơn lúc này. Cậu âm thầm lắc đầu, thở dài, thu kiếm, đi về phía hai người kia, lấy ra một lá bùa màu vàng chói lọi, sau đó, “ba” một tiếng, dán lên ót của Long Tuấn Hạo.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng, chỉ còn lại tiếng hít sâu của Long Tuấn Hạo vì tức giận quá mức, khiến trái tim của tất cả những người còn lại đều dâng lên đến cổ họng. Chỉ thấy Sở thiên sư vẫy vẫy tay với đồ đệ, đồng chí La Dịch, thân là một thanh niên tốt, lập tức dùng hai tay dâng lên một cái bát đựng nước trong, vị thiên sư nào đó lập tức vẩy nước lên người Long Tuấn Hạo, niệm, “Hồn mau quay lại —— quay lại ——”

Long Tuấn Hạo giật lá bùa xuống, tức giận đến run hết cả người. Sở thiên sư lại chỉ liếc hăn một cái, âm thầm gật đầu, vung tay áo bước đi, vẫn không quên hỏi đồ đệ, “Học được chưa?”

“Được, được rồi, “ La Dịch đồng chí cười, gật đầu, “Thật sự là được lợi không ít.”

Sở thiên sư ừ một tiếng, “Tư chất không tồi.”

La Dịch tiếp tục cười, “Đều là nhờ sư phụ dạy tốt.”

“...Sở thiên sư,” Long Tuấn Hạo chậm rãi mở miệng, khóe miệng kéo ra một nụ cười cứng ngắc, “Bản vương có một chuyện muốn nhờ, chẳng biết có thể thỉnh thiên sư hỗ trợ hay không?”

Mọi người đều hít sâu một hơi, vội vàng chạy lại khuyên bảo. Thế nhưng, Sở thiên sư xem việc giữ gìn an nguy cho mọi sinh linh trong thiên hạ là nhiệm vụ của mình, hoàn toàn không nghe lời khuyên bảo của người khác, vẫn quay lại đáp lời, “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Tốt quá,” Long Tuấn Hạo chỉ vào hồ nước bên cạnh, “Hiện đang có một con yêu quái dưới đây, gây biết bao tai họa cho dân chúng, mong thiên sư hãy ra tay trừ hại cho mọi người.”

“Không thành vấn đề.” Sở Thiên sư sau khi nghe xong liền đi về phía hồ nước, hiển nhiên chuẩn bị nhảy xuống. La Dịch đồng chí vội vàng chạy lại giữ lấy tay cậu, nói, “Sư phụ, chuyện nhỏ thế này cứ để đệ tử làm là được.” Dứt lời, anh liền thả người nhảy xuống khiến hồ nước phát ra tiếng ào ào. La Dịch bơi dưới nước trong chốc lát, rồi mới xoay người nhìn Sở Kiên, “Khởi bẩm sư phụ, yêu quái đã bị tiêu diệt rồi.”

Sở thiên sư thỏa mãn gật đầu, La Dịch đang muốn nói thêm gì đó thì lập tức ngừng lại, bởi vì anh nhìn thấy vị vương gia nào đó đứng phía sau Sở Kiên chậm rãi nở nụ cười, tựa hồ muốn nói, ta biết người sẽ nhảy xuống.

Anh lập tức có dự cảm không tốt, quả nhiên, chỉ nghe vị vương gia nào đó chậm rãi nói tiếp, “Thiên sư,” cậu ta chỉ về phía xa, “Đằng sau cánh rừng kia vẫn còn một con yêu quái nữa. Con này cực kỳ khó đối phó, mong thiên sư ra tay tiêu diệt cả nó nữa.”

“Không thành vấn đề.” Sở thiên sư hào sảng vung tay áo, sau đó rút kiếm, chạy về phía cánh rừng. Những người còn lại đều phát điên, vội vàng đuổi theo, La Dịch đang ở trong hồ cũng lập tức nhảy lên bờ, chạy theo Sở Kiên.

“Hạo Hạo,” Cô Thần nhìn theo về phía xa, “Đó là sườn núi.”

“Đúng vậy a,” Long Tuấn Hạo nói, “Nơi đó không phải có lính đánh thuê sao, yên tâm, Sở Kiên không qua được đâu, bất quá, y luôn luôn rất cố chấp.”

“Đúng,” Cô Thần đồng ý gật đầu, “Bọn họ sẽ hận người đến chết đấy.”

“Đáng đời, ai bảo bọn họ canh ở đó.” Long Tuấn Hạo khó chịu nói, liếc Cô Thần một cái, “Phật viết, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục. Người chưa từng nghe câu này bao giờ sao?” Nói xong liền đi về phía trước, vừa lúc nhìn thấy Thúc Văn nhu nhược chạy về phía hắn. Hắn lập tức quát lên, “Cám bã chi thê, bản vương phải hưu người.”

“...” Thúc Văn lập tức dừng lại, sụt sịt khóc, “Luân... Luân gia không muốn sống nữa...” Nói rồi, cậu lập tức quay người bỏ chạy, khiến những người phía sau sốt ruột đuổi theo.

Cô Thần, “...”

Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, tiếp tục đi, lại bị một người khác gọi lại. Hắn quay đầu nhìn, thì ra chính là Tiểu Ngọc.

Vị vương gia nào đó từ từ mở miệng, “Người nếu là lái máy bay trực thăng mang ta rời đi này địa phương quý quái ta sẽ cùng người tán gẫu, những thứ khác không bàn nữa.”

Ban đầu, Tiểu Ngọc đối với người tên Long Tuấn Hạo này, cũng là không quá để ý, thẳng đến khi nhìn thấy cậu ta chinh cả một đám người đến phát điên mới chậm rãi cảm thấy có hứng thú với người này.

“Cậu muốn ra khỏi đây?” Tiểu Ngọc nhìn chăm chăm Long Tuấn Hạo một lúc lâu, bỗng nở nụ cười, tuy rằng chỉ là hơi mỉm, nhưng xác xác thực thực tồn tại. Cậu nói, “Dễ thôi, tôi bày cho cậu cách này.”

Bên tai vang lên thanh âm tí tách, khiến Cô Thần quay đầu nhìn, chỉ thấy nước miếng, máu mũi, nước mắt của Lê Hiên đua nhau chảy xuống đất, lại nhìn sang nơi khác, cách đó không xa, rõ ràng chính là Hà Thiên Phàm Hà đại cầm thú, vì muốn ngắm mỹ nhân mà cố công đứng dậy rời giường, cũng đang há to miệng, nước miếng rơi đầy đất.

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chân Tướng

“... Lê Hiên,” Cô Thần bất đắc dĩ nói, “Tiểu Ngọc là vợ cậu.”

Một đồng chất lỏng tiếp tục chảy ào ào xuống dưới, Lê Hiên ghen ngào nói, “Chuyện này không cần cậu phải nhắc...”

“...” Cô Thần càng thêm bất đắc dĩ, “Cho nên, cậu có cần phải thể hiện mình chẳng có chút tiền đồ nào như vậy không?”

“Cậu biết cái gì?” Lê Hiên mắt lóe sáng, máu mũi chảy rùng rùng, cường điệu nói, “Cậu xem Tiểu Ngọc đang cười kìa, em ấy đang cười, đang cười a.”

“Được rồi, cậu ấy đang cười...” Cô Thần đáp qua loa, cố gắng chịu đựng, chịu đựng, nhưng rốt cuộc vẫn không nén nổi, phải bước qua, nắm lấy một góc áo blouse trắng của tên động vật thuộc họ nhà chó nào đó, đưa đến trước mặt anh ta, “Này, lau mặt đi, tôi biết là Tiểu Ngọc trông rất đẹp, nhưng cậu cũng không cần phải khóc a...”

“Tôi sao có thể không khóc được... Tôi đã nói với cậu rồi, lúc này người phải khóc nhất chính là tôi a...” Lê Hiên ghen ngào cầm lấy góc áo của mình, xoa xoa mặt vài cái, lau đi hai hàng nước mắt, “Từ khi khỏi bệnh đến giờ, em ấy chưa từng cười với tôi như thế a a a!”

“...”

Bên kia, Tiểu Ngọc đang hiến kế cho Long Tuấn Hạo, không buồn quan tâm chuyện những người ở đây đều có thể nghe thấy lời mình nói, “Lê Hiên

yêu tiền nhất, tôi từng nghe anh ta nói, cậu biết chế thuốc nổ, vậy cậu có thể ở đây,” vừa nói vừa chỉ vào các công trình kiến trúc trong viện an dưỡng, “Trong này có chỗ nào đáng tiền cậu liền phá sập, đến khi anh ta bị bức điên sẽ không thể không thả cậu về nhà.”

Long Tuấn Hạo chớp chớp đôi mắt sáng long lanh, cắn cắn ngón tay, “Việc này có thể làm sao?”

Tiểu Ngọc gật đầu, khôi phục bộ dáng lãnh đạm, “Đúng vậy.”

Long Tuấn Hạo lập tức nắm chặt lấy tay cậu, cảm động đến rưng rưng nước mắt, “Nếu ta có thể thuận lợi xuất viện, nhất định sẽ đến nhà người báỉ phòng, đến lúc đó người có thể lái phi cơ chở ta bay vài vòng không, ta còn chưa đi máy bay lần nào a.”

“Không thành vấn đề, cậu nhất định phải phá nhanh lên, phá càng nhiều càng tốt.”

“Yên tâm, ta đã biết.”

Trái tim mỏng manh yếu đuối của Lê Hiên lập tức nát thành bột phấn, máu mũi cùng nước miếng nhanh chóng biến mất, chỉ còn nước mắt không ngừng trào ra, anh yếu ớt nói, “Em yêu...”

Cô Thần quay đầu lại, “Cậu ấy thực sự là vợ của cậu sao?”

“Đương nhiên rồi,” Lê Hiên che ngực, yên lặng rơi lệ trong gió, “Cậu không thấy em ấy hiểu tôi đến thế sao, a, không đúng,” Anh lập tức lên án vợ mình, “Thân ái, anh yêu em nhất, sau đó mới đến tiền...”

“Chuyện này với cậu ta mà nói chẳng phải là giống nhau sao.” Tiểu Ngọc lạnh nhạt nói, “Dù sao cậu ta cũng không thể nổ chết tôi được, cho nên thứ phải đặt lên đầu tiên vẫn là đồng kiến trúc này.”

“Thực ra cũng không thể nói như vậy...” Long Tuấn Hạo chậm rãi mở miệng, “Người nói, nếu ta đem người trói lại, áp chế hẳn, hẳn sẽ thả ta ra sao?”

“...” Tiểu Ngọc nhìn cậu nửa ngày, sau đó nói, “Đúng vậy, cậu rất biết suy một ra ba.”

“A, quá khen, quá khen..” Long Tuấn Hạo cười ha hả, “Cho nên người có thể phối hợp với ta một chút không?”

Tiểu Ngọc còn chưa mở miệng, Lê Hiên đã xông qua, kéo vợ mình vào lòng. Anh nhìn đôi mắt đang sáng lấp lánh của vị Vương gia trước mặt, lại nhìn tên cầm thú nào đó đang chảy nước miếng ròn ròn cách đó không xa, bỗng nhiên có loại xúc động muốn đem vợ mình giấu đi, chỉ để mỗi mình mình thấy. Lê Hiên ve vẩy cái đuôi, tận tình khuyên bảo, “Em à, bên ngoài rất nguy hiểm, hay là chúng ta trở lại phòng ngủ đi? Được không? Về phòng ngủ nhé?”

Tiểu Ngọc nhìn loài động vật họ nhà chó đang ôm chặt mình, lại nhìn vị bệnh nhân nào đó đang nhìn chăm chăm vào mình, yên lặng cân nhắc một chút, sau đó gật đầu, “Vậy cũng được.”

Lê Hiên lập tức kích động, máu ồ ạt dồn lên não, thiếu chút nữa không giữ được, trực tiếp đè người xuống đất. Anh cố gắng gom góp chút lý trí còn sót lại, nắm chặt lấy tay của vị Vương gia nào đó, rồi quay đầu kéo vợ mình chạy đi, cái đuôi không ngừng lay động.

Long Tuấn Hạo không hiểu gì nhìn chăm chăm vào tay mình, lại nhìn con vịt đã nấu chín còn bay đi phía xa xa, lăm lăm, “Không sao, ta vẫn có thể phá nổ cái viện an dưỡng này, chẳng sao cả.”

Loài sinh vật đang vẫy đuôi phía trước lập tức cứng đờ, nhưng vẫn tiếp tục chạy đi cùng với tiếng thút tha thút thít từ xa vọng lại.

Một tên cầm thú đã ra đi, trong tiểu viện xem như chỉ còn lại hai nhân vật chính, Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo chỉ hừ một tiếng, sau đó quay đầu bước đi, “Từ hôm nay người chuyển ra ngoài ở, không cần phải hầu hạ bản vương nữa.”

Cô Thần cũng không tỏ vẻ gì, kiên nhẫn đi đến phía sau cậu hỏi, “Tại sao?”

Long Tuấn Hạo nghiêng người liếc nhìn anh một cái, “Người không phải muốn ở chung với bản vương sao?”

“Không chỉ là ở chung,” Cô Thần nhìn cậu cười, “Anh muốn suốt quãng đời còn lại của mình đều có sự hiện diện của em.”

Long Tuấn Hạo bị đôi mắt đen thâm thúy của anh nhìn chăm chú bỗng có chút xấu hổ, tim đập liên hồi, một chốc sau mới hoàn hồn lại, cũng nở nụ cười, mặt mày sáng lạn, “Cũng được a,” Cậu nói, “Đợi đến khi ta ra ngoài nhất định sẽ sang ở chung với người, nhưng trước đó, chúng ta ở riêng đi.”

Cô Thần tiếp tục kiên nhẫn hỏi, “Đây lại là vì sao a?”

“Bởi vì bản vương khó chịu.” Long Tuấn Hạo vươn tay vuốt ve khuôn mặt anh, chậm chậm nở nụ cười, “Ta đây là muốn tốt cho người, bởi vì người không tin ta, thường đem ta làm bệnh nhân tâm thần cũng không muốn giúp ta xuất viện, những chuyện này khiến bản vương rất bức bối, ta thật sự là sợ một đêm nào đó nhịn không được liền tỉnh dậy bóp chết người a, thân ái...”

“...” Cô Thần nói, “Khi nào thì anh không tin em?”

“Một ví dụ đơn giản nhất,” Long Tuấn Hạo phi thường có kiên nhẫn giải thích, làm cho anh triệt để hết hi vọng, “Ngay lúc này, ta nói ta là xuyên qua đến đây, người không tin.”

Cô Thần rút rút khóe miệng, “Em bảo anh làm sao tin?”

“Sao người có thể không tin được?” Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã về đến phòng ngủ, Long Tuấn Hạo phần hận ngồi xuống giường, “Nếu không thì người cho rằng vì sao ta lại tự xưng là Vương gia, vì sao lại không biết cách sử dụng mấy thứ công nghệ cao này, vì sao không có kí ức về những chuyện trước đây, vì sao vừa thấy người đã bảo người là Tướng quân?! Người quả thực chính là xem bản vương như bệnh nhân tâm thần hoặc là kẻ tâm thần phân liệt?!”

Cô Thần nhú mày nhìn cậu nửa ngày, rồi mới ngồi xuống bên cạnh cậu, “Thật sao?”

“Nói nhảm,” Long Tuấn Hạo trừng anh một cái, “Bản vương có toàn bộ trí nhớ từ bé đến lớn, dù là chi tiết nhỏ nhất cũng nhớ rõ, chẳng nhẽ năm mơ lại có thể chân thật đến thế sao? Trời biết khi bản vương biết được chỗ này là một nơi như thế nào liền muốn treo cổ tự vẫn biết bao lần! Bản vương đường đường một cái Vương gia không lo làm lại xuyên đến chỗ này, bị người xem như bệnh nhân tâm thần mà đối xử...” Càng nói càng cảm thấy tức giận, càng nói càng cảm thấy chua xót, cuối cùng cắn môi nghẹn ngào nói không nên lời, cặp mắt xinh đẹp cũng phủ đầy hơi nước, trông vô cùng đáng thương.

Cô Thần vừa xấu hổ vừa cảm thấy Hạo Hạo nhà anh mạnh chết người, nhưng anh vẫn có thể nhìn được không ôm lấy cậu, xoa xoa nắn nắn một trận, trầm ngâm một chút, “Em nói tỉ mỉ một chút xem.”

Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, nhẹ nhàng kể ra mọi chuyện, Cô Thần vô cùng nghiêm túc lắng nghe, chân mày khẽ cau lại.

Vị Vương gia nào đó phải mất một lúc lâu mới kể xong, cuối cùng hỏi, “Thế nào, logic sao? Điều này nói rõ bản vương không hề năm mơ! Đây là

sự thật! Bản vương chính là xuyên đến đây, còn xui xẻo xuyên vào người một bệnh nhân tâm thần!”

Cô Thần vội vàng thuận mao, an ủi, “Em nên cảm thấy thỏa mãn a, em thế này cho dù có xuyên vào một người bình thường thì cuối cùng vẫn sẽ bị đưa vào viện, em có thể ở viện an dưỡng này đã xem như may mắn lắm rồi.”

“Ai nói, lấy tài trí của bản vương nếu như xuyên vào một người bình thường, chắc chắn... A!” Long Tuấn Hạo khẽ giật mình, “Người đây là tin tưởng ta rồi sao?”

Cô Thần vô cùng nghiêm túc gật đầu, “Anh tin.”

Tên đại cầm thú Hà Thiên Phàm cũng từng chăm chú nhìn cậu nói hần tin lời cậu... Long Tuấn Hạo lập tức đứng dậy tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy được đại bản tử vô địch của mình, chậm rãi trở về, nắm chặt bản tử trong tay, mỉm cười nhìn Cô Thần cổ vũ, “Ân, dựa theo kinh nghiệm trước đây của bản vương, người tuyệt đối còn chưa nói xong, không cần khẩn trương, cứ nói tiếp đi.”

Cô Thần yên lặng rơi xuống một đồng hắc tuyến, “Anh thật sự tin em.”

“Ân.” Long Tuấn Hạo kiên nhẫn dẫn dắt, “Tiếp tục.”

“Hết rồi.”

Long Tuấn Hạo khẽ giật mình, “...Hết rồi?”

Cô Thần gật đầu.

“Không thể có chuyện đó được.” Long Tuấn Hạo ôm bản tử đi tới đi lui trước mặt Cô Thần, sau đó đứng lại nhìn chăm chú, “Không có khả năng, người sao lại không nói tiếp thế này?”

Cô Thần gật đầu, “Anh không còn gì để nói.”

“Càng không có khả năng.” Long Tuấn Hạo lại ôm bản tử, đi tới đi lui, sau đó dừng lại nhìn anh, “Không thể nào, người sao có thể tin tưởng dễ dàng như vậy?”

Cô Thần rút rút khóe miệng, “Thế rốt cuộc em có muốn anh tin hay không?”

“Ta tất nhiên là muốn người tin a,” Long Tuấn Hạo tiếp tục ôm bản tử đi đi lại lại, rồi vẫn ngừng lại trước mặt anh, “Nhưng ta không muốn mọi chuyện dễ dàng như vậy, nói xem, người vì sao lại tin tưởng nhanh như vậy?”

Long Tuấn Hạo nói xong, chuẩn bị ôm bản tử tiếp tục đi, thì đã bị Cô Thần nhanh tay lẹ mắt đè lại, đem bản tử trên tay cậu ném ra xa, “Đừng đi nữa, anh chóng mặt.”

Long Tuấn Hạo nhìn bàn tay trống trơn của mình, lập tức giật mình, “... Cho nên bây giờ người mới bắt đầu nói tiếp?”

Cô Thần ôm cậu vào lòng, “Em để anh từ từ nói.”

Long Tuấn Hạo càng thêm giật mình, “Chẳng nhẽ dài lắm sao O_o?”

Cô Thần nhắm mắt, thở ra một cái, khi mở mắt ra liền ghì mạnh lấy đầu cậu, hôn lên môi, nụ hôn này rất hung mãnh, không để cho cậu có bất cứ cơ hội phản kháng nào. Long Tuấn Hạo chỉ kịp hừ một tiếng trong cổ họng tỏ ý phản đối thì hàm răng đã bị người này cưỡng ngạnh tách ra, sau đó một thứ ấm áp luồn vào, không chút khách khí, cũng gần như chà đạp quét qua mọi góc ngách trong khoang miệng cậu, cuối cùng quấn chặt lấy lưỡi cậu, càng hôn càng sâu.

Long Tuấn Hạo rên rỉ một tiếng, vươn tay đẩy ra, lại bị người nào đó xoay người lại, đè xuống giường, càng thêm không có chỗ nào tránh né. Cô Thần dùng một tay giữ chặt tay cậu, tay còn lại nâng lấy cằm cậu, tiếp tục hôn. Nụ hôn nóng bỏng và cuồng liệt khiến cậu không thể nào cự tuyệt, cho đến khi lồng ngực của cả hai đã hao gần hết không khí, anh mới thỏa mãn cắn môi cậu một cái rồi buông ra.

Long Tuấn Hạo vội vàng hít thở, hai má ửng hồng, con ngươi xinh đẹp nhuốm lên một tầng hơi nước, hơi híp lại nhìn anh, như một con mèo lười biếng, lại có chút yêu mị khiến Cô Thần không khỏi ngừng hô hấp, chỉ nghe thấy người này giữa tiếng thở dốc cất lời “Người làm gì...”

“Phân tán lực chú ý của em một chút,” Cô Thần nhìn cậu cười, sau đó vỗ vỗ mặt cậu nói, “Giờ thì ngoan ngoãn nghe anh nói hết.”

Long Tuấn Hạo nhìn bộ dáng của người đối diện, thức thời gật đầu, “Người nói...”

Cô Thần thỏa mãn nếm nếm mặt cậu, lúc này mới mở miệng, “Anh thật sự tin tưởng em.”

Long Tuấn Hạo không chút suy nghĩ đáp, “Ta không tin, lý do?”

“Em muốn hỏi lý do, cũng không phải là không có...” Cô Thần có chút chần chừ, nhìn cậu nửa ngày mới chịu nói, “Được rồi, em cũng biết, trước đó anh đã từng giết em... nhưng mà em không biết, lúc đó anh đã đặc thù rồi.”

Long Tuấn Hạo giật mình, mất một lúc lâu mới có thể mở miệng, “... Người nói gì?”

“Nói chính xác là lúc đó sau khi xác nhận em đã tắt thở anh mới rời đi... Cho nên lúc nghe được em còn sống anh mới vội vã trở về.”

Long Tuấn Hạo há hốc mồm, “...Người giết hẳn?”

Cô Thần gật đầu, nhìn về mặt của cậu, “Em không sao chứ?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục sững sờ, thật lâu mới có thể hoàn hồn, “Cho nên ta xuyên đến đây là bởi người giết chết chủ nhân trước đây của thân thể này?”

Cô Thần trầm mặc nửa ngày, cuối cùng mới khẽ gật đầu, “Anh cảm thấy rất có khả năng...”

Long Tuấn Hạo trực tiếp ngây người, không hề nhúc nhích, ánh mắt vô thần, Cô Thần nhin không được nói, “Hạo Hạo, em nên suy nghĩ lạc quan hơn, dù sao em cũng đã đến đây, sự thật cũng không thể thay đổi, hơn nữa vẫn có anh ở bên cạnh em mà...”

“Đúng, đúng, còn có người ở bên cạnh ta...” Long Tuấn Hạo sững sốt gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, lập tức tạc mao, “Đúng người muội a! Nói cho cùng bản vương gặp phải tình cảnh này đều là tại người làm hại!!!”

Cô Thần vội vàng chế trụ cậu, ra sức an ủi, “Em thử suy nghĩ trên góc độ khác xem, nếu như anh không giết người kia, bây giờ em có thể đang là cô hồn dã quỷ rồi...”

Long Tuấn Hạo tiếp tục giãy giụa, tiếc là nửa ngày vẫn không thành công, chỉ có thể hít sâu vài cái, chậm rãi tỉnh táo lại, nghĩ thầm rằng đây cũng không phải là đả kích lớn nhất mà hẳn gặp phải, không có việc gì, không có việc gì.

Cô Thần vô cùng hài lòng với khả năng tiếp nhận sự thật của cậu, kéo cậu đứng dậy, nở nụ cười, “Tốt rồi, từ nay về sau anh sẽ không đem em làm bệnh nhân tâm thần nữa, Vương gia đại nhân.”

Long Tuấn Hạo tuy bất mãn nhưng đây dù sao cũng là người đầu tiên chính thức tin tưởng hẳn, lại là người mà hẳn có thể ôm lấy kể khổ, hẳn liền chậm rãi thu liễm những cảm xúc không tốt của mình, ánh mắt chột liếc thoáng qua bản tử trên mặt đất, lập tức lại sững người, yên lặng bước xuống, nhặt lên, nhìn nhìn bản tử, lại nhìn Cô Thần, liền im lặng.

Cô Thần bị cậu nhìn chăm chú đến hoảng sợ, vội vàng nhích sang bên cạnh, "...Em lại muốn làm gì?"

Long Tuấn Hạo cắn cắn môi, tiếp tục nhìn chăm chăm anh.

"..." Cô Thần nói, "Được rồi, nếu em còn chưa hết giận liền đánh đi, anh không đánh trả, chỉ cần giữ lại một hơi là được."

"Không," Long Tuấn Hạo lắc đầu, vô cùng chân thành nói, "Thực ra ta rất muốn trực tiếp đánh chết người..."

"..."

"Người đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không có cách nào a, là người bảo ta suy nghĩ trên góc độ khác a," Long Tuấn Hạo chớp chớp đôi mắt sáng rực, "Người nói nếu ta giết chết người... Tướng quân có phải hay không cũng sẽ xuyên đến đây?"

"..." Cô Thần vuốt mặt mình một cái, sắc mặt ngưng trọng nhìn cậu, "Thì ra em vẫn chưa quên hẳn."

Long Tuấn Hạo khẽ giật mình, vô thức lùi về phía sau một bước, phát hiện bản thân tức khắc chẳng còn cốt khí, lại chột dạ rồi.

Cô Thần tiếp tục nhìn chăm chăm cậu, "Thì ra bấy lâu nay em cùng anh ở chung một chỗ chẳng qua là vì đem anh trở thành thể thân của hẳn..."

Long Tuấn Hạo không chút nghĩ ngợi, phản bác, "Không, ta không có..."

Cô Thần mắt diếc tai ngơ, bỗng nhiên thở dài, buông tay, “Được rồi, em giết đi, xem như anh đèn mạng, em có thể xuyên qua là bởi vì lúc đó cả em và cậu ta đều cùng gặp nguy hiểm nên anh nghĩ hai người đại khái là hoán đổi linh hồn... Thứ này quả đúng là thần kỳ, bất quá anh không biết lúc này tướng quân của em có gặp nguy hiểm hay không, nhưng em đã nói hẳn chuẩn bị ra chiến trường, có lẽ em có thể thử xem, nếu như thành công xem như anh thành toàn cho cả hai, dù sao ở tình trạng này, em có giết người không bị xử là phạm pháp. Đến đây đi!”

Long Tuấn Hạo há hốc mồm, luống cuống chân tay, chỉ cảm thấy rõ ràng có thể nhìn thấy Tướng quân rồi nhưng trong lòng lại bắt đầu đau đớn, “Cô Thần, ta...”

“Được rồi, em không cần phải nói, anh đều hiểu mà.” Cô Thần nhìn cậu, khẽ cười, “Có thể quen biết em, anh thật sự rất vui vẻ, động thủ đi, có thể chết trong tay em, anh chẳng có gì tiếc nuối.” Dứt lời liền nhắm mắt, bày ra bộ dáng mặc người chém giết.

Long Tuấn Hạo lập tức ném bản tử trong tay, bổ nhào qua, “Ta không giết người, ta làm sao có thể giết người đâu, vừa rồi là ta đang nói đùa, nói đùa a!”

Cô Thần bị cậu ôm một cái đầy sung sướng, cảm nhận xúc cảm mềm mại truyền đến khiến cho tâm tình anh trở nên vô cùng tốt đẹp. Cô Thần vô ý thức liếc nhìn bản tử trên mặt đất, nhắm mắt, tiếp tục trưng ra bộ dạng thống khổ nói, “Dù có phá mười ngôi miếu cũng không thể hủy một mối lương duyên, anh không thể chậm trễ hai người.”

“Không phải,” Long Tuấn Hạo ôm chặt lấy Cô Thần, cố chấp ngẩng đầu nhìn anh, “Tướng quân không thích ta, mà người lại tốt với ta, người ta thích bây giờ chính là người, người chính là bác sĩ Cô, ta không có đem người làm thể thân của hẳn, người phải tin tưởng ta.”

Cô Thần lúc này mới trợn to mắt, tuy cảm thấy vui như mở cờ trong bụng, nhưng trên mặt lại không lộ ra bất cứ cảm xúc nào, “Thật sao?”

Long Tuấn Hạo gấp gáp gật đầu, “Thật, thật.”

Cô Thần lại không xác định hỏi, “Chỉ thích anh?”

Long Tuấn Hạo lại gật đầu lần nữa.

Cô Thần nhìn cậu nửa ngày, bỗng nhiên ôm lấy cổ cậu, đem cậu vùi sâu vào ngực mình, thoáng nhìn bản tử trên mặt đất, cười tủm tỉm, “Vậy thì tốt rồi, anh tin em.” Anh âm thầm thở ra một hơi, xem như giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Thanh âm rầu rĩ của Long Tuấn Hạo theo ngực anh truyền tới, “Người tin ta rồi hả?”

“Ừ, anh tin em.”

Long Tuấn Hạo rốt cuộc yên tâm, cọ cọ đầu vào ngực anh, sau đó ngẩng đầu lên nhìn, “Bây giờ người đã biết ta không hề bị bệnh rồi, vậy khi nào ta mới có thể xuất viện?”

“Tạm thời không được,” Cô Thần thấy sắc mặt cậu thay đổi, vội vàng giải thích, “Em ở trong này an toàn hơn ở bên ngoài, đợi anh giải quyết xong chuyện của Lô Nham sẽ lập tức mang em ra viện.”

“Thế... phải đợi đến lúc nào...” Long Tuấn Hạo lẩm bẩm, bỗng nhiên “A” một tiếng, “Ta nhớ Vu Ngạo nói Lô Nham có khả năng tự mình đến đây. Phải làm sao bây giờ a?”

Cô Thần khẽ giật mình, “Em xác định sao?”

“Không biết, hă nói...”

Cô Thần lại nhìn lướt qua vật nào đó trên mặt đất, kéo tay cậu chạy ra ngoài, tâm tình vô cùng tốt nói, “Chúng ta nhanh đi hỏi cậu ta xem~”

“Hả? À, được rồi,” Long Tuấn Hạo nghiêng đầu nhìn anh, “Vì sao ta lại cảm thấy có gì đó là lạ...”

“Lạ ở chỗ nào,” Cô Thần ôn nhu nói, “Ngoan, anh chỉ là muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện rồi cùng em song túc song phi... Em cũng muốn sớm ngày xuất viện, không phải sao?”

“Ân...”

“Cho nên chúng ta nhanh đi nào...”

“Nha...”

“Thực nghe lời...”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đầu Thai

“Này... này...” Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm người nào đó trước mặt, tức đến phát run, chạy loanh quanh như con thú bị nhốt trong chuồng.

Người nào đó bình tĩnh nhìn cậu, ngây thơ hỏi: “Nhân viên năm hương, anh lại tới làm điều tra đây à?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục xoay quanh, một lúc sau mới dừng lại, kích động rống lên: “Người sao lại biến về rồi?!”

Năm hương Tiểu Lam nhu thuận ngồi xõm trong góc, ngõ ngàng nhìn cậu. “Biến về? Đâu có, lần trước anh tới còn nói tôi mọc rất tốt mà, làm sao có thể biến về được?”

Long Tuấn Hạo hít một hơi thật sâu, rồi lại xoay vòng vòng. Năm hương cảm thấy thật ủy khuất. “Lẽ nào anh muốn tôi biến về? Không được đâu, tôi vẫn luôn mọc cao lên, càng mọc cao càng lớn rồi, sao mà nhỏ lại được đây...”

Long Tuấn Hạo lòng vòng thêm mấy vòng cuối cùng thở dài, xoa xoa đầu Tiểu Lam, ngồi xõm xuống trước mặt cậu, nói một cách thành khẩn, “Nhưng năm hương à, bộ phận năm hương của chúng ta hiện giờ đang gặp phải một nguy cơ chưa từng có, cần có sự phối hợp của người.”

Tiểu năm hương cắn cắn ngón tay năm hương của mình suy nghĩ một chút, gật đầu: “Được, tôi rất nguyện ý được cống hiến cho sự nghiệp phát triển cho quốc gia năm hương của chúng ta. Anh cần tôi làm gì?”

Long Tuấn Hạo chỉ vào Cô Thần đứng bên cạnh, cười rộ lên: “Rất đơn giản, chỉ cần để hấn đánh người một cái, người thấy được không...?”

“...” Tiểu năm hương nhìn Cô Thần, rồi lại nhìn Long Tuấn Hạo, yếu ớt mở miệng: “Nhân viên năm hương, tôi có thể hỏi anh vì sao không?”

“Không được đâu, đồng chí năm hương.” Long Tuấn Hạo làm ra vẻ trang nghiêm nói: “Cũng không phải ta không muốn nói cho người, chỉ là... đây là cơ mật quốc gia, cấp trên không cho ta nói, người có thể hiểu cho nỗi khổ của ta không?”

Tiểu năm hương lần hai cắn cắn ngón tay suy nghĩ, đột nhiên đè thấp tiếng nói: “Vấn đề đã nghiêm trọng đến vậy à? Thậm chí thăng cấp thành cơ mật rồi.”

“...” Long Tuấn Hạo gật đầu tán thưởng: “Đúng vậy, đồng chí năm hương, người giác ngộ rất tốt, trong sự nghiệp kiến thiết quốc gia năm hương không thể thiếu nhân tài như người, lần họp sau ta sẽ đem việc này nói cho lãnh đạo, đề bạt người lên.”

“Thật... thật sao?” Tiểu năm hương không tin vào lỗ tai mình. Một cây năm hương bình thường cũng có thể vào làm trong bộ phận chủ chốt của quốc gia, cậu nghĩ mà cả người lâng lâng, kích động, nắm chặt lấy tay Long Tuấn Hạo, giọng run run nói: “Được, nhân viên năm hương, tôi nguyện ý hi sinh, đừng nói là chỉ đánh một cái, đánh mười cái tôi cũng nguyện ý, tới đi!”

Long Tuấn Hạo gật đầu, “Được, đồng chí!”, nói rồi từ từ rút tay ra, nhìn sang Cô Thần, “Rồi đấy, đến phiên người.”

“...Dù nói là xuyên qua tới đây,” Cô Thần phức tạp nhìn Long Tuấn Hạo, “Nhưng năng lực thích ứng của em không khỏi cũng tốt quá...”

“Đó là đương nhiên.” Long Tuấn Hạo kiêu ngạo ngẩng đầu, “Bản vương nếu không thông minh, đã sớm bị mấy sinh vật trong này làm cho điên rồi, là điên thật, điên thật đấy.”

“Được được, anh biết rồi.” Cô Thần lập tức đỡ dành. Anh biết, Long Tuấn Hạo cực kỳ cố chấp với chữ “điên” này nên liền vội vàng ngắt lời cậu, xoa cổ tay, chậm rãi bước tới gần nắm hương.

Tiểu nắm hương thấy anh tới, vô thức rụt cổ, nhưng vẫn không nhúc nhích. Cô Thần không khỏi thấy thú vị, “Biết tôi sẽ đánh cậu, không sợ sao?”

Tiểu nắm hương yếu ớt gật đầu: “Sợ...”

“Vậy sao cậu không chạy?”

Tiểu nắm hương nhìn anh quái lạ: “Vị đồng chí này thật hài hước, tôi là nắm hương sao cử động được?”

“...”

“Ha ha ha...” Long Tuấn Hạo ôm bụng cười, khiến tiểu nắm hương quay đầu nhìn cậu, “Nhân viên nắm hương, anh sao vậy?”

“Ta, ta, ta không sao, các người tiếp tục, tiếp tục...”

Cô Thần hít sâu, trong đầu nhủ thầm phải bình tĩnh, mình so đo với người tâm thần làm gì a... Anh xoa xoa cổ tay nghĩ, nhất định phải đánh chết cậu ta!

Cô Thần chậm rãi đi qua, nâng cao tay rồi đánh mạnh xuống, sắp đánh tới nơi thì lại có tiếng “két” vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra, sau đó ba người trong phòng nhìn thấy một cái đầu xuất hiện – là đầu của Hà đại cầm thú.

Tên cầm thú ấy lén lút chen đầu vào, nhìn xung quanh một vòng rồi dừng mắt nơi tiểu năm hương đang ngồi, một lát sau mới hỏi: "...Tiểu Lam?"

Tiểu năm hương nhu thuận gật đầu.

Hà Thiên Phàm thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi cọ tới, trên tay còn cầm một bó dây, nét mặt hưng phấn. Bởi vì vết thương còn chưa khỏi nên anh ta đi tương đối chậm, tiến thẳng về phía tiểu năm hương.

Long Tuấn Hạo lặng im một lúc mới nói: "Bác sĩ Hà, người chuẩn bị hạ thủ à?"

"Nói thừa." Hà Thiên Phàm dị thường hưng phấn nói, "Tôi đã phải khổ sở chờ đến khi cậu ta biến trở về, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này được!"

Long Tuấn Hạo chỉ chỉ tiểu năm hương. "Hắn như vậy người cũng nở xuống tay sao."

Hà Thiên Phàm nhìn theo tay cậu, tiểu năm hương ngồi xồm trong góc ngẩng đầu nhìn gã, trông cực kỳ nhu thuận, cầm thú há to miệng, nước bọt chảy xối xả.

Long Tuấn Hạo buông tay, "Thấy chưa, ta biết mà."

Hà Thiên Phàm lau miệng, khí thế yếu ớt nói: "Các cậu đều đi ra ngoài, ra ngoài, nhanh lên!"

Long Tuấn Hạo nhìn Cô Thần, Cô Thần gật đầu rồi lôi cậu ra, thấp giọng nói: "Tiếp theo nếu Hà Thiên Phàm làm được, người tỉnh lại chắc chắn sẽ là Vu Ngạo, nếu không làm được, người chặn ngang anh ta cũng sẽ là Vu Ngạo. Chúng ta cứ ra ngoài chờ xem."

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn cầm thú bắt đầu động thủ, im lặng vài giây rồi nói, “Ta nghĩ tiện nhân sẽ làm Vu Ngạo xuất hiện trước.”

“VẬY CÀNG TỐT, CHÚNG TA ĐỢI BÊN NGOÀI ĐI.” Cô Thần nói, “Em muốn nghe tiếng tiểu nấm hương trên giường hay tiếng của Vu Ngạo?”

Long Tuấn Hạo đi ra ngoài cùng anh, rồi đưa tay đóng cửa, “Ta muốn nghe tiếng tiện nhân.”

Cô Thần nhìn lướt qua cửa phòng, “Anh ta sẽ hận em.”

“Chẳng sao.” Long Tuấn Hạo ưu nhã buông tay, “Dù sao ta cũng không hy vọng cầm thú thích ta.”

“Vương... Vương gia...” Hai người đang nói chuyện thì thấy một người từ phía hành lang chạy tới, khóc như mưa nhìn thấy mà thương. “Vương gia ngài giơ cao đánh khẽ cho chủ tử nhà ta đi... Cậu ấy thực sự yêu người a a a...”

Ba vạch hắc tuyến rớt xuống đầu Long Tuấn Hạo. “Chủ tử nhà người lại làm sao?”

Cô y tá khóc rưng rức, “Người nói muốn hưu cậu ấy, nên cậu ấy đang muốn treo cổ tự tử a. Chúng tôi không ai ngăn lại được. Đã vậy, Túc Tông còn đứng bên cạnh xướng [Trường Sinh Điện]. Chao ôi... còn thiếu lập thêm cái thẻ bài viết [Mã Ngôi Pha] thôi a...”

Long Tuấn Hạo lúc này mới nhớ lúc nãy khi tâm tình không tốt, đã hưu tên thê vô dụng kia, khóe miệng run rẩy. Cô Thần vòng ôm lấy Long Tuấn Hạo từ phía sau, xoa đầu cậu. Vương gia liền nói: “VẬY CÓ LÀ GÌ, NGƯỜI CỨ NÓI TA CHỈ LÀ NÓI ĐÙA VỚI HẮN MÀ THÔI, ĐI ĐI.”

Y tá cũng chỉ chờ những lời này, cảm kích nói, “VẬY VƯƠNG GIA, LÁT NỮA NẾU CẬU TA ĐẾN TÌM NGÀI, NGÀI ĐỪNG KÍCH THÍCH CẬU TA NỮA NHÉ...”

Long Tuấn Hạo phất tay, “Biết rồi.”

Cô y tá quay đầu bỏ chạy luôn, không lâu sau thì nghe thấy một tiếng kêu từ xa vọng lại. “Phu quân ~”

Long Tuấn Hạo co quắp nhìn người đang chạy vội tới đằng trước, vẫy lại, “Tới đây, hiền thê, thực ra ta vẫn luôn không hiểu, rốt cuộc người thích vi phu chỗ nào?”

Thúc Văn ấp úng ngượng ngùng nhìn Long Tuấn Hạo, lát sau mới nhu nhược đáp: “Luân gia thích cả... Phu quân nói gì luân gia nghe nấy, phu quân đi đâu luân gia sẽ theo...”

“...” Long Tuấn Hạo yên lặng quay đầu nhìn Cô Thần, “Hắn còn tốt hơn người.”

Cô Thần khoát tay, còn muốn nói cái gì thì nghe xa xa có âm thanh ầm ầm truyền tới. Anh giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi.

Long Tuấn Hạo cũng không tiếp tục vui đùa, hỏi “Sao vậy?”

“Tiếng sủng...” Cô Thần vừa dứt lời, phía xa lại có thanh âm vang lên. Anh nhú mi, nói “Tiếng động truyền tới từ sau núi.”

“Sau núi?”! Long Tuấn Hạo kinh ngạc, “Thật hay giả? Sở đại thiên sư đang ở đó trừ yêu a! Trời ạ... ta không có muốn hắn chết đâu... Không được, ta phải đi xem.” Vừa nói xong, hắn liền quay người chạy đi, khí thế không khác gì lẫm liệt hiên ngang, nghĩa vô phản cố, không hề sợ hãi. Cô Thần cũng kinh ngạc, vội vàng đuổi theo.

Những người còn lại thì mặt trắng bệch, mắt ngó sang Thúc Văn. Thúc Văn nghĩ nghĩ vài giây, quả nhiên không làm bọn họ thất vọng, giậm chân hét. “Sở thiên sư là ai? Hừ, dám tìm người khác sau lưng ta, tuyệt đối không cho phép!” Dứt lời liền cũng điên cuồng lao đi.

Mọi người trắng bệch, cam chịu chạy theo phía sau. Đó là tiếng súng a, là súng thật đi? Chắc chắn là súng thật đó phải không? Mọi người yên lặng trong lòng gạt lệ, chúng ta đây là đang vội vàng đi tìm chết phải không a a!

Mà cách bọn họ một vách tường, trong phòng, Hà đại cầm thú đang cầm dây trói tiểu nắm hương lại. Tiểu nắm hương cố sức giãy dụa. “Anh... anh làm gì...”

Hà Thiên Phàm dỗ cậu, “Ngoan, em phải tin anh, anh không phải là muốn nhằm vào em, cho nên em hãy ngủ đi, để cho tên khốn nạn kia đi ra, ông mày ngày hôm nay nhất định phải làm chết nó!”

Tiểu nắm hương bị người trói chặt hai tay sau lưng, nhổ bật gốc chuyển đến trên giường, sau đó người nào đó còn chuẩn bị trói luôn cả hai rế của cậu... Cậu lúc này tuyệt vọng, thê lương nói: “Tôi muốn chết... A a a... Tôi muốn chết a... Đáng tiếc ta còn chưa cống hiến được gì, hu hu hu...”

Hà Thiên Phàm nghe tiếng thê lương của cậu mà sợ hãi, vội vàng dừng lại nhìn cậu, tiểu nắm hương chớp chớp đôi mắt ầng ậng nước. “Tôi hận anh.” Cậu không ngừng lặp lại. “Tôi hận anh...”

Trái tim Hà Thiên Phàm phút chốc đau đớn, đây là mỹ nhân của anh a. Hà Thiên Phàm vội vàng cởi dây, ôm cậu vào lòng mà dỗ dành, “Ngoan, anh chỉ nói giỡn với em thôi, thật đấy...”

Tiểu nắm hương không thèm nhìn anh lấy một cái, chỉ nghẹn ngào nói, “Tôi muốn chết...”

“Không đâu, không đây, anh chỉ muốn mang em tới một nơi tốt hơn mà thôi.” Hà Thiên Phàm vỗ vỗ giường lớn, “Em sờ thử xem, cảm nhận xem, có phải tốt hơn nơi trước không?”

Tiểu năm hương hít hít mũi, từ từ đưa tay ra sờ, gật đầu, “Tốt...”

“Đúng không, ngoan, đừng hận anh, anh chỉ muốn tốt cho em thôi...” Hà Thiên Phàm cố gắng xoay chuyển tình thế.

Tiểu năm hương nhào người lên giường lớn. “Tôi lại sống.” Cậu cọ cọ lên chiếc gối mềm mại, rồi bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Hà Thiên Phàm nhìn dấu vết lưu lại khi bị trói, thương xót kéo tay cậu qua nhẹ nhàng xoa. Tiểu năm hương nằm úp sấp một lát rồi nghiêng đầu qua nhìn anh, chỉ thấy anh ta cười nói, “Không sao đâu, anh sẽ để ý một chút, để em có thể sinh trưởng tốt hơn.”

“Ừm.” Tiểu năm hương gật đầu, nhìn người đang xoa bóp tay cho mình, bỗng nở nụ cười. “Bảo bối, thì ra anh cũng có lúc hiền lành như vậy.”

Hà Thiên Phàm giật mình dừng tay, sau đó lập tức tạc mao, không để ý đến vết thương của mình, nhắc chân liền đạp, “Là tên khốn nạn nhà người!”

“Tiểu năm hương” hơi nghiêng người, dễ dàng nắm lấy cổ chân Hà Thiên Phàm, một chân xen vào giữa hai chân anh, quay người đè lên, nghiền ngẫm liếm môi, nói, “Cáu kinh thế, anh muốn tìm bất mãn sao?”

Hà Thiên Phàm bị đè trúng vết thương, nhất thời hít sâu một hơi, quát, “Cậu lăn xuống ngay cho tôi!”

“Lăn xuống?” Vu Ngạo chống chân hương về phía trước, cười cười. “Không được nha, vừa lúc tôi cũng muốn tìm bất mãn, không bằng để tôi thỏa mãn anh?”

Hà Thiên Phàm chửi ầm lên, “Đừng có mơ, muốn thượng cũng là ông mày thượng!”

“Nga?” Vu Ngạo đáp, một tay dùng lực cầm lấy cổ tay Hà Thiên Phàm, một tay khác cầm lấy sợi dây bên cạnh, trói hai tay anh vào đầu giường.

Hà Thiên Phàm lại càng tặc mao, “Cậu lại muốn làm gì?!”

“Làm gì, tất nhiên là làm anh a.” Vu Ngạo cười xấu xa đáp lại, vừa nói vừa xé áo sơ mi anh, đang muốn tiếp tục thì chiếc đồng hồ đeo trên tay vang lên tiếng tích tích. Cậu nhìn nhìn rồi nhú mi, lấy tay che cái miệng vẫn đang to tiếng của Hà Thiên Phàm, nghiêng tai im lặng nghe, bỗng nhiên chặc lưỡi, rút tay về.

Hà Thiên Phàm hiển nhiên cũng nghe thấy thanh âm bên ngoài, ngẩn người hỏi, “Sao vậy?”

“Tôi phải đi xem một chút thế nào.”

Hà Thiên Phàm nhìn cậu. “Là người của Lôi Nham?”

“Không phải...” Vu Ngạo lấy thêm dây, trói luôn hai chân Hà Thiên Phàm lại.

“...” Hà Thiên Phàm phát điên, “Con mẹ nó, cậu không phải ra ngoài sao?!”

“Đúng là phải đi ra.” Vu Ngạo nâng cằm Hà Thiên Phàm lên, liếm nhẹ môi anh, cười nói, “Cho nên tôi trước tiên phải trói chặt anh lại, trở về còn làm anh chứ.”

“Cậu tốt nhất chết bên ngoài luôn đi, đừng có trở về!”

“Ai nha, bảo bối, tôi biết anh luyến tiếc tôi, nhưng không cần phải thế, tôi sẽ về ngay mà, chắc chắn sẽ không lãng nhãng bên ngoài, tụ tập bạn bè gì hết. Anh yên tâm đi.”

“#¥%. . .”

Đồng thời, trợ lý viện trưởng đang đập cửa, gấp gáp vội vàng như cháy nhà tới nơi rồi. “Viện trưởng, sắp chết người rồi a a a, ngài có nghe thấy không, nhất định có nghe thấy đi? Phòng viện trưởng gần sau núi nhất mà a a a! Ngài nói một lời đi a a a!”

Trong phòng viện trưởng, phía trên giường lớn xa hoa tràn ngập kiêu diễm, mỹ nhân cởi hết quần áo, mềm mại trong vòng tay, thở dốc, rên rỉ đan xen vào nhau, vô cùng ám muội, không ngừng đả kích đầu óc, khiến người nào đó ngày càng trầm mê, như si như say, như điên như cuồng.

“Lê... Lê Hiên... anh đủ rồi...” Thất lưỡng Tiểu Ngọc bị ôm chặt vào lòng, banh rộng cơ thể tiếp hợp với người nào đó, cho người nào đó càng thuận lợi xâm phạm, thanh âm vẫn luôn băng lãnh giờ phút này mang theo một tầng khàn khàn, càng lộ ra mê hoặc, vừa dứt lời cậu liền phát hiện hung khí chôn trong cơ thể mình lại lớn hơn thêm, nhịn không được nói. “Bên ngoài...”

“Bên ngoài không sao cả...” Lê Hiên thở hỗn hển, tiến tới hôn cậu, đôi mắt thâm thúy hút hồn, dứt lời tiếp tục đâm vào nơi sâu nhất, khoái cảm mang đến khiến anh không khỏi thỏa mãn thở dài, hô hấp lại càng nặng hơn trước.

Tiếng gọi bi phẫn vẫn không ngừng vang lên ngoài cửa. “Viện trưởng, ban ngày tuyên dâm là không đúng a a a, xuân tiêu khổ đoán nhật cao khởi, từ nay quân vương không tảo triều, ngài không thể trở thành hôn quân a...”

Cái tên chỉ có ở trên giường mới có thể xoay người như Lê Hiên tất nhiên sẽ không quan tâm đến những thứ này, chỉ mãi mê hưởng thụ ăn vợ mình, lớn tiếng nói vọng ra ngoài, “Cậu đi, thêm Cô Thần cộng với đặc công tiền nhiệm là Sở Kiên, tệ nhất thì cũng có Túc Tông giải quyết, đã nói là không sao hết...”

“VẬY... vậy được rồi...” Trợ lý vẫn còn do dự. “Lỡ xảy ra chuyện thật thì...”

“Nếu xảy ra chuyện thật.. trừ phi là tôi phá sản, bằng không không cho phép tới làm phiền tôi...” Lời vừa dứt bên trong lại lần nữa vang lên tiếng rên rỉ mê người.

“...” Trợ lý yên lặng lau nước mắt, lấy một cây súng máy bán tự động từ phòng viện trưởng, khiêng lên vai rồi quay đầu chạy vội ra ngoài.

Khi Long Tuấn Hạo chạy đến nơi thì thấy đám lính đánh thuê đang chiến đấu với một nhóm người khác bên vách núi, Sở thiên sư cầm thanh kiếm gỗ đào, phất tay áo chạy vào vòng chiến. Đám lính đánh thuê không hề nhân nhượng, phân ra hai người cầm lấy tay chân cậu ném ra bên ngoài, tạo thành tiếng “Sưu... Rầm.”

Sở thiên sư lại bò dậy, chỉnh lý quần áo xong trầm giọng nói. “Yêu nghiệt, quả nhiên lợi hại.” Dứt lời tiếp tục chạy vào.

La Dịch kéo Sở Kiên về không được, rốt cuộc đành phải đuổi theo sau rống. “Tổ tông, tổ tông của tôi ơi! Em nhanh trở về đi a a a! Đây không phải diệt yêu, em là đang vội vã tìm đường chết đó a a a!”

Long Tuấn Hạo: “...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thiên Sư

Cô Thần đuổi theo, kéo Long Tuấn Hạo vào lòng, sợ đến mức trái tim đập nhanh bất thường giờ mới tạm bình ổn trở lại. Anh lấy điện thoại ra gọi, nói cực kỳ ngắn gọn, “Các cậu tạm thời đừng ra, cứ tiếp tục canh cổng trước, bên này có bọn tôi rồi.”

Long Tuấn Hạo bị Cô Thần ấn ở trong lòng, run rẩy nhìn Sở Kiên vẫn đang cố gắng lao vào trong cùng với La Dịch và các hộ sĩ đang theo sát ở phía sau, rồi quay sang nhìn cánh rừng yên tĩnh trước mặt, hắn trầm mặc một lúc rồi mới hỏi, “Là người của Lôi Nham?”

Cô Thần lắc đầu, “Không. Những người này rõ ràng đang chuẩn bị xông vào, như vậy sẽ phải chịu thương vong rất lớn, Lôi Nham tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức ấy.”

Long Tuấn Hạo cảm thấy hơi chút nhẹ nhõm, kinh ngạc hỏi, “Vậy bọn họ là ai? Từ đâu đến?”

“Không biết.” Cô Thần trả lời rồi quay đầu nhìn nhìn trợ lý viện trưởng đang khiêng súng trường chạy đến, lại nhìn sang Thúc Văn cùng đám người liên can phía xa, sau đó xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, “Ngoan, đem theo Thúc Văn ra khỏi chỗ này đi.”

Long Tuấn Hạo run run đưa tay chỉ về một hướng, “...Còn hắn thì sao?”

Cô Thần nhìn về phía đó, chỉ thấy Sở đại thiên sư lại bị người ném ra ngoài, hai gã lính đánh thuê kia vẻ mặt phi thường phẫn hận, rống lên với La Dịch cùng các hộ sĩ của Sở Kiên, “Các người không thể đem cậu ta ra

chỗ khác sao?! Viện trưởng tiêu tiền thuê các người không phải để các người ăn không ngồi rồi đúng không?! Đúng không?!”

Các hộ sĩ cũng bi phần rống trả, “Nhưng viện trưởng không cho chúng ta dùng thuốc an thần! Dù thế nào đi nữa, bây giờ cậu ta cũng ở trên địa bàn của các anh, viện trưởng nuôi các anh cũng không phải để ăn không ngồi rồi đúng không? Đúng không?!”

“...”

Vị thiên sư nọ lại từ từ đứng dậy, trường bào trên người nhả nhúm hỗn độn, kiếm gỗ đào đã sớm gãy, bát quái cũng chẳng đã bị ném đi đâu, nhưng khí thế vẫn không giảm mấy may, “Yêu nghiệt to gan! Dám ném bản thiên sư... Đợi bản thiên sư thu thập được các người xong, nhất định sẽ khiến các người hồn phi phách tán!”

Hai gã lính đánh thuê kia như muốn khóc tới nơi, “Gia, coi như chúng tôi van xin ngài, ngài quay về luyện cho giỏi rồi hẵng quay lại được không? Lần sau ngài đến, chúng tôi bảo đảm sẽ thúc thủ chịu trời, ăn chay niệm Phật, một lòng hướng thiện, ngoan ngoãn học tập mỗi ngày để tiến bộ, tranh thủ cuối năm lấy thêm danh hiệu học sinh giỏi... Ngài xem vậy có được không?” Vừa dứt lời, phía sau bỗng phát ra tiếng nổ thật lớn, hai người kia lập tức biến sắc, “Con mẹ nó, là lựu đạn! Đây rốt cuộc là người từ đâu đến a?!”

“Yêu nghiệt to gan, các người lại đang dùng yêu pháp gì?” Sở đại thiên sư thần sắc nghiêm nghị, vung tay áo, chắp hai tay ra sau lưng, “Bản thiên sư hôm nay nhất định phải thu các người!”

Hai người kia khóc lớn, “Gia, đều là nam nhân tội gì khó xử nhau a a a!”

“Cút, các người là yêu nghiệt, không phải nam nhân!”

“...”

Đồng chí La Dịch m thấy lực chú ý của Sở Kiên đã chuyển sang người khác liền chuẩn bị nhào qua ôm lấy cậu từ sau lưng. Mắt thấy sắp thành công thì Sở Kiên lại nghiêng người ném La Dịch ra ngoài, động tác gọn gàng, cực kỳ nhanh chóng, ngay cả một động tác thừa cũng không có, rõ ràng là đã từng trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Sở Kiên ngẩng đầu, cũng ngây ngẩn cả người. Cậu cúi đầu nhìn tay của mình, lại nhìn đệ tử đặc ý nhất đang nằm dài trên mặt đất, sau một lúc lâu mới thì thào nói, “Pháp thuật của bản thiên sư sao bỗng nhiên tăng cao vậy a...”

“...” Hai gã lính đánh thuê kia yếu ớt nói, “Vị, vị, vị sao chúng ta không, không, không bị ném...”

“Ôi...” La Dịch nằm lăn lộn trên mặt đất, ai ai thở dài, “Đó là bởi vì các anh không chọn trúng chỗ khiến thân thể cậu ấy có phản ứng. Ừm, các anh đều thấy, không phải tôi không muốn khiêng, là tôi không có biện pháp khiêng em ấy về a!”

Long Tuấn Hạo há to miệng, sau một lúc lâu mới tìm lại được thanh âm của mình, “Ta, ta, ta, thiếu chút nữa đã quên hẳn là đặc công...”

“Cho dù có là đặc công cũng là lúc trước, đây chỉ là một loại phản ứng bản năng của thân thể, huống chi hiện giờ cậu ta cũng không có vũ khí, xông vào cũng sẽ chết thôi.” Cô Thần xem thế cục trước mắt, ngăn gọn phân phó những người chịu trách nhiệm chăm sóc Thúc Văn, “Mọi người đưa Thúc Văn đi đi, đánh ngất xỉu hoặc trói lại đều được,” Lại nhìn sang La Dịch, trầm ngâm một chút rồi quay đầu nhìn các hộ sĩ của Sở Kiên cách đó không xa đang đứng ôm cùng một chỗ, vừa khóc vừa run run giao đãi di ngôn, nói, “Mấy người cũng đi đi, tạm thời không cần lo cho Sở Kiên.”

Vừa nghe lời của Cô Thần, bọn họ giống như nhận được đại xá, nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, sau đó lập tức biến mất khỏi tầm nhìn. Long

Tuấn Hạo lại há to miệng, “Cô Thần...” yếu ớt nói, “Người là bác sĩ trưởng của ta đúng không...”

“Đúng.” Cô Thần trả lời, tầm mắt lại nhìn thẳng vào cậu trợ lý của viện trưởng, chỉ thấy khóe mắt cậu ta còn mang theo giọt nước mắt chưa khô, hút hút cái mũi rồi lấy ra một khẩu súng từ sau thắt lưng, lại nâng nâng cây súng máy bán tự động ở tay còn lại, ý bảo anh chọn một cái.

“Cô Thần, ” Long Tuấn Hạo tiếp tục yếu ớt hỏi, “Vậy tại sao bọn họ phải nghe lời người a...”

Cô Thần chọn súng xong, xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, nói, “Chờ anh quay lại sẽ nói cho em biết.” Dứt lời, anh nhìn Túc Tông đang đứng ở một bên cười tủm tỉm, kéo Long Tuấn Hạo đến bên cạnh cậu ta, liếc mắt một cái, cũng không nói gì, lập tức cùng trợ lý viện trưởng đi vào rừng cây.

Long Tuấn Hạo kinh ngạc nhìn Túc Tông, cảm thấy cực kỳ quái dị, “Tại sao hẳn không bảo người rời khỏi đây? Tại sao phải kéo ta đến chỗ người? Người và hẳn... Ta là nói người với Cô Thần, có phải thật sự có gian – tình không?”

Túc Tông vẫn tủm tỉm cười, không trả lời mà hỏi, “Vương gia muốn nghe xướng không?”

Long Tuấn Hạo nhìn đám người Sở Kiên đang loạn thành một đoàn trước mắt, lại nhìn bóng lưng Cô Thần ngày càng xa, lẳng lẳng gật đầu, “Nghe... Nghe cái gì a?”

Túc Tông cũng nhìn theo bóng lưng của Cô Thần, cười cười đề nghị, “”Bá Vương biệt Cơ” được không?”

“...” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn Túc Tông, trầm mặc một lúc lâu sau mới hỏi, “Người thật ra là đang trả thù ta đúng không? Bởi vì ta vu cáo người và Cô Thần có gian tình?”

Túc Tòng cười mà không đáp.

Long Tuấn Hạo cảm thấy âm phong từng trận, lui lui cổ yên lặng xê dịch ra xa, đến bên cạnh La Dịch.

La Dịch cũng không đứng dậy, mà là tìm một chỗ ngồi xuống, châm một điếu thuốc rồi từ từ hút một hơi, Sở đại thiên sư vẫn chưa từ bỏ ý định chạy vào trong rừng, sau đó bất hạnh “Ba~” một tiếng, ngã trên mặt đất.

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Cần ta giúp đỡ không?”

La Dịch thở dài, dùng ngón tay chỉ về phía người nào đó đang càn đánh càn hăng, hỏi, “...Cậu có thể kéo em ấy quay lại đây không?”

Long Tuấn Hạo suy tư nói, “Cũng được, ta đi khuyên hẳn lại đây nghỉ ngơi một chút, sau đó ta muốn đứng chung với các người.”

La Dịch kinh ngạc, “Sao lại là chúng ta?”

“Các người là cảnh sát a,” Long Tuấn Hạo làm bộ mặt cực kỳ thuần khiết, “Đứng chung với các người sẽ an toàn hơn a.”

“Coi như xong. Ừm...” La Dịch chỉ chỉ Vu Ngạo đang đứng cách đó không xa, “Thấy chưa, vị kia nhà cậu chỉ sợ Lôi Nham thừa dịp hỗn loạn bắt cậu đi, cho nên mới để cậu đứng cạnh Túc Tòng. Cậu vẫn là nên ngoan ngoãn nghe lời đi.”

Bởi vì đứng ở góc khác nên đến bây giờ Long Tuấn Hạo mới phát hiện Vu Ngạo ở đây. Hẳn nghĩ nghĩ, cảm thấy La Dịch nói cũng không phải không có đạo lý, liền chịu đựng không gọi Vu Ngạo đến, mà là cúi đầu, tò mò hỏi La Dịch, “Người làm sao biết đến Lôi Nham? Lại làm sao biết được Vu Ngạo là do Lôi Nham phái đến?”

“Tôi biết rất nhiều... Không phải chỉ có hai chuyện này...” La Dịch rít một hơi thuốc, nhìn người nào đó chạy qua chạy lại qua màn khói, thở dài.

Long Tuấn Hạo lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh, “Vậy Túc Tông thì sao? Người có biết quan hệ giữa hắn và Cô Thần là thế nào không? Giữa bọn họ có gian tình không?”

La Dịch chỉ cười mà không đáp. Anh ngẩng đầu nhìn hai tên lính đánh thuê bên kia, bọn họ rõ ràng đã không còn kiên nhẫn nữa, thương lượng, “Dù sao chúng ta hiện tại cũng không thể vào trong kia giúp đỡ, hay là cứ trực tiếp khiêng cậu ta về trói lại, sau đó mới quay về đây?”

Người còn lại ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “Cũng đúng, làm đi.” Dứt lời, hai người nhìn vị thiên sư lại tiếp tục xông lên kia, lắc lắc cổ tay về nóng lòng muốn thử, như đang cực kỳ hưng phấn. Mà đúng lúc này, một tiếng vang lớn lại vọng ra từ rừng cây, so với những lần trước còn vang dội hơn gấp mấy lần, rõ ràng chứng tỏ chiến trường ngày càng lan đến gần khu vực này. Hai gã lính đánh thuê liếc nhau, một người trong đó vỗ vỗ bả vai tên còn lại, nói, “Tôi đi qua đó giúp đỡ, chỗ này giao cho anh nhé...” Nói đi là đi, chỉ trong nháy mắt, người đã biến mất.

“...” Tên còn lại yên lặng quay đầu nhìn Sở Kiên.

La Dịch thở dài, dúm đầu thuốc xuống đất, nhìn Sở Kiên đang xông về trước, chờ cậu đến gần mình lập tức lao tới ôm lấy chân cậu, thống khổ nói, “Sư phụ, ta đã trúng yêu khí, sợ là không sống được bao lâu nữa, đệ tử về sau không thể chiếu cố sư phụ ngài, ngài sau này nhất định phải bảo trọng a a!”

“...” Long Tuấn Hạo nhìn người nào đó đang nằm gào khóc lăn lộn trên mặt đất, thầm nghĩ thì ra đây cũng là một nhân tài a!

Sở Kiên thấy thế, lập tức cúi người xem La Dịch, “Người làm sao vậy? Làm sao bị thương, cho vi sư nhìn xem. Vi sư có tiên đan linh dược.”

“Hồi bẩm sư phụ...” La Dịch ngẩng đầu nhìn Sở Kiên, đang định ra về thống khổ giả vờ trọng thương sắp chết, bỗng nhiên lại thấy tên lính đánh thuê kia đã âm thầm lén đến phía sau, rõ ràng muốn nhân cơ hội này đánh cho cậu hôn mê. La Dịch nhất thời kinh hãi, kêu lên, “Đừng —— “

Ngay lúc đó, tên lính đánh thuê kia liền chém xuống, Sở Kiên chỉ cảm thấy có một trận gió nhẹ phía sau gáy, liền theo phản xạ có điều kiện nghiêng người sang một bên, khuỷu tay nhanh chóng thúc vào ngực người phía sau rồi thuận thế nắm lấy cánh tay đang muốn chém xuống gáy mình, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng giòn vang. La Dịch yếu ớt hỏi, “...Gãy chưa?”

Tên lính đánh thuê kia nhăn nhó nói, “...Gãy rồi.”

La Dịch gật đầu, “Chúc mừng anh, giờ anh chọn đúng chỗ rồi...”

“...” Tên lính đánh thuê vội vàng lui về phía sau hai bước, ôm lấy ngực, hít sâu một hơi, “Hình như xương sườn cũng gãy luôn...”

La Dịch ôm chặt chân Sở Kiên, ngẩng đầu, nói, “Xứng đáng a xứng đáng...”

“...”

Đầu sở gãy nên lại nhìn chăm chăm tay của mình mà sửng sờ, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói, “Gần đây công lực của bản thiên sư lại đại tăng, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể thắng thiên rồi...”

“...” La Dịch theo bản năng mở miệng định nói, thế nhưng thanh âm trong rừng cây lại vang lên thật lớn, Sở Kiên nổi giận, “Yêu nghiệt to gan, lại đang tác quái!” Dứt lời liền định xông về phía trước.

La Dịch đang ôm chân Sở Kiên cũng nổi giận, “Những người đó rốt cuộc đang làm gì vậy?!” Nói xong quay sang rống lên với Long Tuấn Hạo và tên

lính đánh thuê nửa tàn phế bên kia, “Các người đè em ấy lại, tôi đi gọi điện thoại!”

Hai người kia lập tức nghe lời tiến lên, La Dịch lập tức rảnh tay móc di động ra, trầm mặc nhìn di động hồi lâu, sừng sốt một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Long Tuấn Hạo dùng hết khí lực để đè lại người nào đó, rống to, “Người rớt cuộc đang suy nghĩ gì?! Gọi đi!”

“Không được a...” La Dịch thống khổ ôm đầu, “Tôi không biết rớt cuộc nên gọi cho ai...”

Thanh âm của Long Tuấn Hạo lại càng lớn, “Người rớt cuộc có bao nhiêu người có thể gọi?!”

“Tôi...” La Dịch vừa mở miệng, chợt nghe một tràng tiếng nổ vang lên từ không trung khiến anh ngẩng đầu, nhìn phi cơ trực thăng đang càng ngày càng gần, biểu tình liền trở nên căng thẳng, “...Đặc công.”

Long Tuấn Hạo ngẩn ra, “Cái gì?”

“Đặc công,” La Dịch chỉ vào logo trên phi cơ trực thăng, trầm giọng nói, “Bộ hạ cũ của Sở Kiên.”

“Bộ hạ cũ của Sở Kiên?” Long Tuấn Hạo hỏi lại, “Vậy chẳng phải đồng nghiệp của người sao?”

La Dịch quay đầu nhìn hẳn, trầm mặc một lúc lâu sau mới gian nan cất tiếng, “Kỳ thật ta chỉ là cảnh sát mà thôi... Thật đấy...”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tín Ngưỡng

Tiếng động cơ trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, vang vọng trong không trung, cũng không biết đám người kia đang làm gì mà thanh âm từ trong rừng truyền ra càng lúc càng hỗn loạn khiến lòng người thấp thỏm bất an. La Dịch lẳng lặng nghe ngóng trong chốc lát, liền đi tới giúp đỡ Long Tuấn Hạo đề Sở Kiên lại, cũng nói với cậu, “Hay là cậu qua chỗ Túc Tông đi, lỡ như nhóm Cô Thần không chặn được bọn chúng, có kẻ xông vô đây thì... Dao thương không có mắt đâu, Vương gia...”

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn vị mỹ nhân tóc dài đang cười tủm tỉm trông chẳng có chút tin cậy ở đằng xa, lại quay sang nhìn anh thanh niên tốt trước mặt, nghĩ nghĩ, duỗi móng vuốt ra, yếu ớt lên tiếng, “...Người là cảnh sát thật sao?”

La Dịch thành khẩn gật đầu, “Đúng thế, chính xác đến không thể chính xác hơn,” Dứt lời liền nhìn thẳng vào mắt Long Tuấn Hạo, “Đừng nghi ngờ a, sao tôi phải lừa các người chứ?”

“Sao ta biết được,” Long Tuấn Hạo tức giận nói, “Lúc người vừa đến liền đã gạt chúng ta, nói Sở Kiên là tiền bối của người.”

“Đúng thế nha,” Anh thanh niên tốt La Dịch trưng ra bộ mặt vô tội nói, “Sở Kiên vào cục cảnh sát sớm hơn tôi, tôi gọi cậu ấy một tiếng “tiền bối” cũng là chuyện đương nhiên a.”

“Vào sớm hơn người?” Long Tuấn Hạo nhìn anh từ trên xuống dưới, “Tuổi của người còn lớn hơn hẳn a?”

La Dịch ai oán nói, “Trước kia tôi không phải là cảnh sát, sau này mới bắt đầu làm nha.”

“Nha...” Long Tuấn Hạo vô ý thức đáp lời, gãi gãi đầu, bỗng nhiên nói, “Không đúng, trước kia người làm gì? Làm sao mà biết được chuyện của Sở Kiên, ta nghe nói chuyện của hắn là cơ mật a.”

“VẬY TÔI NÓI VỚI CẬU NÈ, CHO CẬU BIẾT,” Anh thanh niên La Dịch cười ha hả nói, “Tôi làm cảnh sát xem như là xuống chức rồi đó.”

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Thì ra là bị giáng chức sao?”

“...” La Dịch nói, “Nếu cậu muốn hiểu như thế cũng không phải không được, bất quá, tôi là vì biết chuyện của cậu ấy nên mới theo tới, cậu ấy chính là thần tượng của tôi a.”

Long Tuấn Hạo trừng mắt nhìn anh, “Nhưng ánh mắt người xem hắn đâu chỉ đơn giản là sùng bái a?”

La Dịch càng thêm ai oán, “Quá thông minh quả nhiên không phải là chuyện tốt a.”

“Các người dám đem bản thiên sư làm người vô hình sao?! Đang nói lung tung gì đó?” Bị hai người đè lại, Sở đại thiên sư tất nhiên là vô cùng bất mãn, không ngừng giãy giụa, “Nhanh thả ta ra, bản thiên sư còn phải đi truy bắt yêu nghiệt nữa! Đám yêu nghiệt này quả là to gan, dám đánh ngã cả bản thiên sư, không tiêu diệt tận gốc bọn chúng thì sao giải được mối hận trong lòng ta!” Nói xong quay đầu trừng mắt nhìn tên lính đánh thuê đã gần như tàn phế bên cạnh, “Yêu nghiệt to gan, người dám ôm bản thiên sư sao, người định làm gì? Nói cho người biết, mị thuật không có tác dụng với bản thiên sư đâu!”

Tên lính đánh thuê cao lớn, thô kệch kia lập tức buông tay, lùi về phía sau vài bước, cúi đầu nhìn thân thể của mình, rồi yếu ớt hỏi hai người kia,

“Có gương sao, tôi muốn nhìn xem...”

La Dịch an ủi, “Yên tâm đi, với gương mặt đó của anh, có thi triển mị thuật cũng tuyệt đối vô dụng,” Dứt lời liền quay đầu ôm Sở Kiên khóc lóc, “Sư phụ, đệ tử lần này quả thực là không qua khỏi, lão nhân gia ngài nhớ bảo trọng thân thể a a...”

Sở đại thiên sư ngừng giãy giụa, nhìn anh, “Người rốt cuộc là bị thương ở đâu? Chỗ vi sư còn không ít linh đan diệu dược này.”

“Vô dụng thôi...” La Dịch tiếp tục khóc, “Tên yêu nghiệt kia bảo trong người ta tích tụ yêu khí không có thuốc nào chữa được, chỉ trừ phi trong vòng một ngày có thể tìm được một vị thiên sư pháp thuật cao siêu, ôm hẳn ba ngày ba đêm mới có thể sống sót.”

Long Tuấn Hạo rút rút khóe miệng, trên trán rũ xuống một đồng hắc tuyến, yên lặng lùi về phía sau một bước, “... Thế này cũng được sao?”

“Cậu thì biết cái gì, chỉ cần hữu dụng là được,” La Dịch ra vẻ lão thành, mặt dày ôm lấy eo Sở đại thiên sư cọ cọ, tiếp tục khóc ròn, “Trời đất bao la rộng lớn thế này, chỉ có vên vện một ngày, làm sao đệ tử có thể tìm được a, cho nên sư phụ ơi, lần này đệ tử chắc chắn chết rồi, lão nhân gia ngài ngày sau lại tìm một lương đồ khác nha, ô ô ô... Sư phụ ơi, đệ tử không nỡ xa người a a a!”

Sở đại thiên sư an ủi vỗ vỗ vai hẳn, “Yên tâm, người không chết được.”

La Dịch nháy mắt lộ ra vẻ mặt thuần lương, biết rõ còn cố hỏi, “... Ý của sư phụ là?”

Sở đại thiên sư ngửa mặt lên trời, nhìn vài đám mây đang lững lờ trôi, “Người người cần tìm rõ ràng là bốn thiên sư a~”

“...” Long Tuấn Hạo cùng tên lính đánh thuê lại lùi về phía sau vài bước, cầm nín nhìn hai người trước mặt. La Dịch lập tức sung sướng nói, “Thật tốt quá, đệ tử được cứu rồi, thì ra pháp lực của sư phụ đã cao thâm đến vậy, đệ tử có thể đi theo sư phụ quả thật là tam sinh hữu hạnh!”

Long Tuấn Hạo há hốc miệng, quả nhiên là nhân tài a.

Sở đại thiên sư rõ ràng rất hài lòng với lời nói của La Dịch, vỗ vỗ vai anh, sau đó nhìn chăm chăm vào khu rừng phía trước, khẽ nhíu mày, thờ dài nói, “Xem ra hôm nay chỉ có thể tạm tha cho lũ yêu nghiệt đó vậy...”

La Dịch lần này thật sự là cao hứng, gật đầu liên hồi, “Đúng, đúng, sư phụ, chúng ta trở về nào! Trở về nhé?”

Sở đại thiên sư tiếc hận gật đầu, “Đành phải thế thôi.”

Long Tuấn Hạo nhìn cục diện hỗn loạn phía trước, yếu ớt hỏi, “...Ta đây phải làm sao bây giờ?”

La Dịch hất cằm về phía Túc Tông đang đứng cách đó không xa, “Đi tìm cậu ta, yên tâm đi, cậu mà đi theo cậu ta là an toàn tuyệt đối.”

Long Tuấn Hạo cứng ngắc quay đầu nhìn vị mỹ nhân bộ dáng mảnh mai yếu đuối, đang cười tủm tỉm kia, run run rẩy rẩy nói, “...Ta, ta, ta sao lại cảm thấy hẳn chẳng có chút đáng tin nào vậy?”

Tên lính đánh thuê thấy bọn họ đều rời đi, cũng quay người đi về phía rừng cây, Long Tuấn Hạo nhịn không được nhắc nhở, “Này, tay của người hình như gãy rồi...”

“Không sao,” Người nọ cũng không quay đầu lại, “Tay kia vẫn xài được.” Nói xong liền tiếp tục bước đi, mà đúng lúc này bên trong lại vang lên một tiếng nổ vang, khiến mặt đất chỗ họ đứng đều rung động, tên lính

đánh thuê kia lập tức biến sắc, mắng một câu “Chết tiệt!” rồi vội vàng chạy vào.

Long Tuấn Hạo nhìn thân ảnh của tên lính đánh thuê kia từ từ biến mất, lại nhìn vào cánh rừng trước mặt, chậm rãi nhớ đến lời Cô Thần từng nói, sẽ dẫn hắn ra ngoài ở chung, cho nên có lẽ hắn sẽ không phải thủ tiết đâu, chắc chắn là thế.

Sở đại thiên sư đang muốn quay người trở về vừa nghe thấy tiếng nổ này liền ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây, rồi nhìn nhìn đệ tử đặc ý của mình, ánh mắt ngập tràn thương xót, “Quả nhiên bản thiên sư vẫn không thể đành lòng nhìn thiên hạ chúng sinh gánh chịu kiếp nạn này... đồ đệ... người...” Cậu nhìn La Dịch thật lâu, rồi cuộc hạ quyết tâm, thở dài nói, “Người đành hi sinh một chút vậy...”

Biểu tình của La Dịch lập tức vụn vỡ, khóc không ra nước mắt.

Sở thiên sư đẩy ra cánh tay cứng ngắc của La Dịch, chuẩn bị xông vào rừng, thì bị đệ tử mình đè lại. La Dịch bi thống nói, “Sư phụ, đệ tử vẫn còn di ngôn chưa kịp giao phó, ngài ở lại nghe đệ tử nói xong lại vào đó cũng chưa muộn a a a!”

Sở thiên sư nghĩ nghĩ, gật đầu, “Cũng được, người nói đi, vì sư nghe.”

Trên đầu lại vang lên hàng loạt tiếng nổ lớn, Long Tuấn Hạo không nghe thấy bọn họ nói gì, vội vã chạy lại rống vào mặt La Dịch, “Này, người sao thế? Hắn nói gì vậy?”

“Em ấy bảo tôi cứ chết đi...”

Câu nói của anh bị tiếng nổ càng lúc càng vang dội dần át đi, nhưng Long Tuấn Hạo vẫn nghe được rõ ràng. Hắn an ủi vỗ vai con người đáng thương trước mặt, “Vậy người liền chết a...”

“ ... ”

Long Tuấn Hạo không buồn quan tâm đến La Dịch nữa, híp mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên không, hai chiếc máy bay trực thăng chậm chậm tách xa ra, một chiếc bay xuống dưới chân núi, một chiếc thì bay về phía Long Tuấn Hạo, thả dây thừng xuống, sau đó một nhóm đặc công vũ trang đầy đủ nối đuôi nhau trèo xuống, xông vào trong rừng. Thân ảnh của bọn họ nhanh chóng khuất sau rừng cây, hiển nhiên là hành động theo kế hoạch đã định trước.

Ánh mắt của Sở Kiên cũng bị nhóm đặc công này hấp dẫn, nhìn động tác nhanh nhẹn, đồng phục cùng huy hiệu trên cánh tay bọn họ, trong mắt hiện lên chút mê mang. Cậu kinh ngạc nhìn những hình ảnh trước mắt này, giống như đang xem một bộ phim đen trắng không có âm thanh, phảng phất như trước đó cậu đã từng nhìn thấy chúng vô số lần, thậm chí là tự mình trải qua, quen thuộc đến mức khiến cậu vô thức... muốn rơi nước mắt.

La Dịch nhìn chăm chăm vào Sở Kiên, con người gần đây luôn có vẻ ôn hòa chậm rãi trầm xuống, sâu không thấy đáy, vòng tay ra, ôm cậu vào trong ngực, một tay che mắt cậu, cúi đầu thì thầm bên tai cậu, “Ngoan, không nên nhìn, không cần nhìn...”

Cả người Sở Kiên đều cứng lại, hai mắt cũng bị che lại, không nhìn thấy gì nữa. Long Tuấn Hạo chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đang phát run cùng sắc mặt tái nhợt của cậu, hấn gương mặt nhìn La Dịch, khí tức trên người người này lại trở về nghiêm túc cùng trang nghiêm như lần đầu gặp mặt, hẳn biết người nọ đã xé rách lớp mặt nạ nguy trang thường ngày.

Sở Kiên run run tay, bỏ đi chướng ngại trên mí mắt, cũng không dùng lực lớn mà là do La Dịch nhịn không được thả tay ra. Trước mắt cậu lúc này đã sớm không còn bóng người, chiếc máy bay trực thăng kia sau khi thả đặc

công xong cũng đã đáp xuống sân bay phía sau bọn họ, Sở Kiên nhìn rừng rậm trước mặt, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh trước đó, tiếng nổ vang, nhiệm vụ, tiếng thét gào, máu tươi... Khung cảnh không ngừng biến đổi, xoắn vào nhau như một vòng xoáy, nghe hồng rực rỡ, xa hoa trụy lạc, gió đêm lạnh lẽo cùng vòng ôm ấm áp, cuối cùng chậm rãi kết thúc bằng tiếng súng vang vọng giữa kho hàng nơi bến tàu bỏ hoang.

“Phanh” một tiếng.

Trùng trùng điệp điệp nện vào màng tai, làm cho linh hồn cậu đều rạn nứt.

Cậu không khỏi chậm rãi ôm lấy đầu, hai mắt ngấn lệ, run giọng hỏi, “Bọn họ... là ai?”

La Dịch tăng thêm lực đạo nơi cánh tay mình, ôm cậu càng thêm chặt, “Bọn họ a...” Giọng của anh rất điềm tĩnh, nhẹ nhàng tự thuật sự thật, “Bọn họ từ Thục Sơn đến đây, bắt yêu trừ ma.”

Sở Kiên vẫn ôm đầu, không biết có nghe thấy lời anh nói không, trong rừng cây bởi có sự gia nhập của đặc công mà càng thêm âm ỉ, cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào rừng cây, sắc mặt tái nhợt, “...Tiếng súng?”

Long Tuấn Hạo há hốc mồm, “...Đây là bình thường lại rồi sao?”

La Dịch cúi đầu nhìn Sở Kiên, sờ sờ đầu của cậu, vẫn không nói thêm gì, chút ánh sáng cuối cùng nơi đáy mắt cũng biến mất vô tung.

Không khí bỗng dừng trầm lại.

“Bà mẹ nó...” Đúng lúc này, có vài người chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn, ra là đám người Cô Thần. Bọn họ đều bị thương, nặng nhất thì máu tươi vẫn đang chảy ròng ròng, còn nhẹ thì vài

vết thương nhỏ. Hắn nhìn Cô Thần, chiếc áo khoác trắng trên người y đã mất tấm, tay hình như cũng bị thương, nơi đó vẫn còn đang đổ máu.

Long Tuấn Hạo vội hỏi, “Người có sao không?”

“Không có việc gì.” Cô Thần đi đến bên cạnh Long Tuấn Hạo, nhìn nhìn một chút, thấy cậu không có việc gì mới yên tâm, quay đầu phân phó trợ lý dẫn bọn họ đi chữa trị, lại gọi vài cuộc điện thoại, sau đó phát hiện ra trạng thái khác thường của Sở Kiên, “Cậu ta sao vậy?”

“Không biết,” Long Tuấn Hạo sờ sờ mũi, “Sau khi nhìn thấy mấy người đặc công kia xong, hắn liền biến thành như vậy.”

Cô Thần hơi ngừng lại, giương mắt nhìn La Dịch, “Tốt nhất là đem cậu ta trở về đi.”

“Tôi biết...” La Dịch chậm rãi mở miệng, trong giọng nói vẫn không có chút dao động nào, bình tĩnh đến mức lạnh khốc, “Dù tôi biết... Thế nhưng mà a...”

Cô Thần khiêu mi nhìn anh, “Anh muốn mạo hiểm thử xem?”

“Cũng coi như một cơ hội...” La Dịch cúi đầu nhìn Sở Kiên. Sở Kiên vẫn nhìn chăm chú vào rừng cây, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt cực kỳ mê mang.

Cô Thần nhìn thoáng qua, nói khẽ, “Có một số việc, thay vì nhớ tới... chi bằng cứ điên như vậy.”

La Dịch không nói, hôn hôn đỉnh đầu Sở Kiên một chút, hỏi Cô Thần, “Bọn họ là ai?”

“Trùm buôn lậu ma túy.”

“Trùm buôn lậu ma túy...” La Dịch cười lạnh nhìn thoáng qua Vu Ngạo, “Trùm buôn lậu ma túy sao lại chạy đến đây?”

Cô Thần cũng nhìn Vu Ngạo đang đứng cách đó không xa. Vu Ngạo phát hiện tầm mắt của bọn họ liền cười tủm tỉm nhìn về phía này, thần sắc cực kỳ vô tội, “Làm gì mà nhìn tôi?”

Long Tuấn Hạo vẫn nghiêm túc nghe bọn họ nói chuyện, lúc này hẳn mới căn căn ngón tay, nghĩ nghĩ, yếu ớt hỏi, “Cho nên những người này thật ra là do Lôi Nham dẫn tới? Muốn... ừm, mượn đao giết người?”

La Dịch nhìn hẳn, sau nửa ngày mới lắc đầu, “Đã nói quá thông minh có khi không phải là chuyện tốt mà...”

Long Tuấn Hạo rụt rụt cổ nhìn Vu Ngạo, chỉ thấy người này cười tủm tỉm nhún nhún vai, “Lại nhìn tôi làm cái gì? Lão đại chỉ phân phó tôi đứng ngoài quan sát mà thôi, cũng không bảo tôi bắt cậu đi a, thả lỏng đi, thả lỏng đi~”

Long Tuấn Hạo lại rụt rụt cổ, kéo kéo tay Cô Thần, “Ta cảm thấy Lôi Nham thật sự là quá độc ác, ngay cả hành vi thiếu đạo đức thể này cũng nghĩ ra được, với lại, rốt cuộc hẳn đã làm gì mà có thể lừa tên trùm buôn lậu kia đến đây?”

Vu Ngạo cười tủm tỉm, “Cái này mới chứng tỏ sự lợi hại của lão Đại a, hơn nữa lão Đại cũng đang giúp quốc gia loại bỏ một khối u ác tính nha~ Dù sao mấy tên buôn lậu kia cũng đang bị đặc công truy bắt, lúc này xem như tóm cổ cả bọn. Sao nào, cậu có muốn quay lại tổ chức không?”

Long Tuấn Hạo rút rụt khóe miệng, “Ta mới không thèm ở chung chỗ với kẻ âm hiểm như vậy.”

Vu Ngạo nhún vai, “Tôi có thể xem như không nghe thấy,” rồi nhìn nhìn rừng cây, “Coi bộ xong việc rồi, tôi về đây, bảo bố nhà tôi còn đang nằm

trên giường, mồn mõi ngóng trông tôi a~”

Khóe miệng Long Tuấn Hạo lại rút một cái, quay đầu nhìn một đám người đang dần xuất hiện phía ngoài rừng, kéo kéo tay áo Cô Thần, nhỏ giọng hỏi, “Này, mấy cây súng trên tay các người chính là đồ phi pháp đúng không? Liệu có bị bắt giữ không?”

“Không đâu,” Cô Thần nhỏ giọng nói, “Lê Hiên sẽ giải quyết.”

“Ngay cả chuyện này cũng có thể giải quyết sao?” Long Tuấn Hạo chép miệng, “Lê Hiên quả nhiên là biến thái.”

“...”

Nhóm đặc công chậm rãi đi ra, trên tay còn áp chế tội phạm, Sở Kiên chăm chú nhìn bọn họ, vô ý thức muốn đi về phía trước, La Dịch kịp thời buông tay, sau đó đứng nhìn bóng lưng của cậu, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ chuyện gì.

Long Tuấn Hạo thấy Sở Kiên đi đến trước mặt họ, nhin không được gọi, “Này, Sở Kiên...”

Người dẫn đầu nhóm đặc công đã lướt qua bên người Sở Kiên nghe tiếng gọi lập tức dừng lại, đột nhiên quay đầu lại nhìn bọn họ, những đội viên đi phía sau người nọ cũng chẳng hiểu tại sao, “Đội trưởng, có việc gì thế?”

Đội trưởng... Sở Kiên nhú mày, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Một gã đội viên không nhin được nói, “Đội trưởng, Sở đội đã... Đây chẳng qua là trùng tên thôi...”

Người đội trưởng đội đặc công phất tay ra hiệu cho các đội viên của mình lên máy bay, còn mình thì nhìn không chớp mắt vào gương mặt vô

cùng lạ lẫm của Sở Kiên, đợi cho những người kia đều đi rồi mới thử gọi, “Sở đội...”

Sở Kiên giật mình, hoảng hốt lùi về sau một bước, thần sắc vô cùng mờ mịt, nhú mày nhìn người trước mặt nửa ngày, bỗng nhiên ôm lấy đầu mình, miệng mở to, hơi thở gấp gáp, tim đập dồn dập, những hình ảnh kia lại không ngừng xoay tròn, cuối cùng đều thu lại thành một thanh âm, thành thanh âm đó...

Người đặc công kia còn muốn nói tiếp chuyện gì, bỗng nhiên ánh mắt lướt qua rừng cây, nhìn thấy một người đang nghiêng người, lén giơ súng nhắm vào tên trùm buôn lậu ma túy cách đó không xa, bả vai khẽ động, lập tức nổ súng.

Sở Kiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy cảnh người nọ trúng đạn, chậm rãi ngã xuống đất, máu tươi tràn ra, nhuộm đỏ quần áo, hình ảnh như hợp lại với khung cảnh trong kí ức khiến cậu nhin không được thét lên, “A ——-!!!”

Đồng tử Cô Thần co rụt lại, “Đã đủ rồi!”

La Dịch đã sớm đứng sau lưng Sở Kiên, một chưởng vung xuống, tinh thần Sở Kiên đang vô cùng yếu ớt nên căn bản không né được một chưởng này, hai mắt tối sầm, ngã về phía trước. La Dịch lập tức đỡ lấy cậu, ôm vào trong ngực, khí lực lớn đến nỗi hai cánh tay đều nổi gân xanh, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt lại sâu đến đáng sợ, phảng phất như đang ấn dấu một con dã thú đang bị thương trong đó.

Người đặc công kia thấy thế cũng muốn tiến lên nhưng đã bị Cô Thần chặn đường.

Người nọ nhìn Cô Thần đang lắc đầu với mình, lại nhìn La Dịch, cuối cùng liếc nhìn Sở Kiên đã bất tỉnh một lúc lâu, cuối cùng không nói gì cả, quay người bước đi.

Tiếng máy bay trực thăng cất cánh vang lên lần nữa, Cô Thần nắm chặt tay của Long Tuấn Hạo, “Tốt rồi, chúng ta về nào.”

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn La Dịch, lúc này anh ta đã ôm ngang người Sở Kiên đi tới, cậu nhìn nhìn, nhin không được hỏi, “Khi hăn đi năm vùng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mà hăn đi đâu năm vùng thế?”

“Hắc bang.”

Cô Thần đang định trả lời, La Dịch đã mở miệng, “Hắc đạo thế gia trăm năm,” anh chậm rãi nói, “Cậu ta đi làm... tình nhân của gia chủ.”

Long Tuấn Hạo “A” một tiếng, “Tình nhân?”

“Ừ.” La Dịch nhàn nhạt trả lời. “Tiếp cận tìm kiếm tư liệu, cuối cùng chứng cứ tìm được vô cùng xác thực, người nọ không bị tử hình cũng lạ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” La Dịch siết chặt cánh tay, “Sau đó người nọ không muốn đến tòa án, hăn nói nếu có chết cũng muốn chết dưới tay Sở Kiên.”

Long Tuấn Hạo còn muốn tiếp tục hỏi, La Dịch đã mở miệng, “Sau đó Sở Kiên liền tự tay nổ súng, bắn vào tim hăn, một phát trí mệnh.”

Long Tuấn Hạo nhin không được hỏi, “Sở Kiên thích hăn sao?”

La Dịch không đáp mà nói, “Về sau Sở Kiên liền thành bộ dáng này.”

Đáy lòng Long Tuấn Hạo run lên, nếu không yêu đến tận xương tủy, sao có thể bị bức đến phát điên phát cuồng thế này? Hăn nhin không được nói, “Vậy mà hăn còn nổ súng...”

“Cậu ấy là cảnh sát,” La Dịch thấp giọng, chậm rãi lặp lại, “Cậu ấy là cảnh sát...”

Long Tuấn Hạo cúi đầu nhìn Sở Kiên, chỉ nghe La Dịch nói tiếp, “Quan trọng là... Linh hồn cậu ấy luôn tuân thủ nghiêm ngặt một tín ngưỡng, tín ngưỡng ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi vì chuyện tình cảm cá nhân, cậu ấy cũng sẽ không vì khó khăn mà vứt bỏ nó... Dù tất cả mọi chuyện đều đi đến tình cảnh này... Cậu ấy cũng đáng để người khác phải kính sợ.”

Long Tuấn Hạo lại nhìn nhìn Sở Kiên, trầm mặc một lúc sau mới hỏi, “Người lúc trước ra lệnh cho hãm đi năm vùng... là người sao?”

“Không phải,” La Dịch nói, “Bất quá, cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao người kia... Đã chết nên không thể chết thêm lần nữa rồi.”

Long Tuấn Hạo cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, lập tức thốt lên, “Người giết hãm?”

“Sao lại thế được,” La Dịch chậm rãi nở nụ cười, “Giết người là phạm pháp a, tôi sao có thể giết người được, chẳng qua là do người nọ quá xui xẻo mà thôi, con người ai mà chẳng có lúc may lúc rủi a.”

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến chỗ rẽ, La Dịch liền ôm Sở Kiên quay người bước đi. Long Tuấn Hạo nhìn bóng lưng La Dịch, ngẩng đầu xem Cô Thần, “Người có tin người kia chết là vì quá xui xẻo không?”

Cô Thần cúi đầu nhìn cậu, “Em nói thử xem.”

“Người cũng không tin, đúng không...” Long Tuấn Hạo nhớ đến khuôn mặt lúc nào cũng cười vui vẻ của La Dịch, lập tức run rẩy, “Quả nhiên không thể đánh giá con người chỉ qua vẻ bên ngoài a...”

Cô Thần cười xoa xoa đầu cậu, không nói gì.

“Ê,” Long Tuấn Hạo đi hai bước, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Người giống như có rất nhiều chuyện vẫn không nói cho ta biết.”

“A, vậy chúng ta trở về rồi từ từ nói nào.”

Long Tuấn Hạo thỏa mãn gật đầu, quay lại nhìn nhện, hỏi, “Túc Tòng đâu rồi?”

“Không biết.”

“Các người không phải là có gian tình à? Sao lại không biết?”

“...Ai nói thế?”

“Hắn a.”

“...”

.

Trên sườn núi, không biết gió đã nổi lên từ khi nào, thổi qua rừng cây nghe xào xạc, Túc Tòng vẫn đứng đó mỉm cười, một y tá sắc mặt tái nhợt cọ tới hỏi, “Gia, trở về chưa?”

Túc Tòng mỉm cười nhìn rừng cây trước mặt, “Có nghĩ thấy gì không?”

Lúc này cậu dùng chính giọng nói của mình, thanh âm từ tính lộ ra một cỗ hoa quý, rất êm tai khiến y tá không khỏi giật mình, “...Cái gì cơ?”

“Trong gió thổi đến mùi thuốc súng... cùng với một chút mùi máu tươi.”

Lá gan của y tá run lên, hoảng hốt nhìn thoáng qua rừng cây u ám, run lẩy bẩy, “Không thấy không thấy không thấy...”

“Vậy coi như xong, trở về thôi...” Túc Tòng nói xong, chậm rãi bước về, giương mắt nhìn mấy người phía trước, bỗng nhiên lại nói, “Này, có nghe qua bài hát này chưa?”

“Cái gì?”

“Hôm nay khác ngày hôm qua, mỗi duyên ấy cũng không như tiền kiếp, đôi mắt cất giấu những câu thề, còn chưa kịp nói đã vội đổi thay...” Túc Tông không đáp, mà chậm rãi hát, “Tơ duyên mỗi người nắm một nửa, dần tan biến mãi mãi trong đêm thâu mộng寐, ngoảnh lại đã không còn thấy gương mặt quen thuộc xưa...”

Hắn rất ít khi hát mấy bài ngoài hí khúc (các lời hát trong kịch, hí kịch) nên y tá nghe nghe không khỏi nhập thần.

“Yêu thương kiếp này đã rời xa, để nỗi đau mở đầu cho kiếp sau, gió và mưa rồi cũng nói chia tay, trái tim ấy cũng bị sương vùi lấp...” Túc Tông nhìn đám người phía xa, ánh mắt chuyển đến trên người La Dịch, lúc này La Dịch hơi nghiêng người, Túc Tông dễ dàng nhìn thấy Sở Kiên đang nằm trong ngực anh.

“Yêu thương kiếp này đã rời xa, lại để nỗi đau mở đầu cho kiếp sau, ai đã đánh mất thời gian... để mộng ngủ đông...” (*)

Chú thích:

(*) Lời bài hát trích từ Để mộng ngủ đông (让梦冬眠), nhạc kết phim Như sương như mưa lại như gió (像雾像雨又像风), do Tôn Nam và Ngải Vũ trình bày. Bộ phim có tên tiếng Anh là Love Story in Shanghai hay Symphony of Rain, từng được phát sóng tại Việt Nam với tên Bản tình ca trong mưa, Thượng Hải ngày sương mù, Sóng gió Thượng Hải, Tình tựa gió sương, là loạt phim truyền hình Trung Quốc được phát sóng đầu tiên vào năm 2000.

Phần lời bài hát trên kia được lấy từ phần dịch lời của KSTC.

Mọi người có thể xem thêm MV Vietsub ở đây.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phiên Ngoại 1 – Cô Tướng Quân & Long Tiểu Thiên Tài

Đây là phiên ngoại về Cô tướng quân & Long Tiểu Thiên Tài, không liên quan đến chính văn Liệu dưỡng viện trực bá gian.

“Ta thích con mèo cái màu trắng đốm vàng nhà Trương đại mục cạnh bên...” Cô tướng quân giật mình thức giấc, vài giây sau mới vươn tay lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ cơn ác mộng này quá mức kì dị, dù thế nào cũng không thể chung tình với một con mèo chứ.

Cửa phòng “cách” một tiếng mở ra, lúc này, hần đã mặc quần áo chỉnh tề, thấy nha hoàn tiến vào liền hỏi: “Người kia sao rồi?”

Nha hoàn hơi cúi người thi lễ, “Bẩm tướng quân, tiểu công tử vẫn vậy, không khóc không nháo, nhưng lại nói mấy lời nô tì nghe không hiểu, giống như... giống như mê sảng, sợ là... sợ là...” Mặc dù thường ngày Cô tướng quân đối xử với mọi người xem như không tệ, nhưng nàng cũng không dám nói tiếp, bởi mọi người trong phủ đều nhìn ra, Cô tướng quân đối đãi đặc biệt với người kia, cho nên không ai dám làm liều.

Cô tướng quân hiểu ý, phất tay bảo nàng đi quét dọn phòng, còn mình thì bước ra ngoài. Phụ thân và ca ca của hần đều đóng quân ở biên quan, mẫu thân đã qua đời, hiện giờ cả phủ tướng quân cũng chỉ còn lại một mình hần, hần muốn ăn sáng ở chỗ nào đều được, nên định đi tới khách phòng.

Cô tướng quân chậm rãi bước dọc hành lang, tới gian phòng cuối cùng thì dừng chân, đẩy cửa vào. Bên trong đã có một người ngồi bên bàn, đang

vùi đầu ăn điếm tâm, thấy hấn đến lập tức nhảy dựng, nhanh chóng rúc vào góc phòng, run giọng nói: “Xin anh đừng giết tôi... tôi thề sẽ không nói ra những gì đã thấy, thật đấy... anh anh thả tôi đi... thả tôi...”

Cô tướng quân trầm mặc, đây đã là ngày hôm sau rồi, từ sau khi tỉnh lại vào đêm qua người này vẫn cứ thế này, hấn vốn muốn khiển trách tên “Ác bá” này một phen, sau nói cho hấn... bọn họ không hề có hy vọng.

Đúng thế, hấn biết người kia là ai, ngay từ đầu đã biết, bởi vì mỗi lần tiến cung hấn đều có thể cảm nhận được tầm mắt của người này dừng lại trên người mình, quá mức nóng bỏng cùng kỳ vọng, làm hấn không nhớ rõ cũng khó, mặc dù hấn chẳng bao giờ nhìn lại, nhưng không có nghĩa hấn không biết người nọ là ai.

Long Tuấn Hạo, tiểu Vương gia đương triều, được Thánh thượng và Thái hậu yêu thương như trân bảo. Khi còn bé, được hết mực cưng chiều, tới tuổi ra ngoài kiến phủ cũng vẫn ở lại trong cung, thâm chịu Thánh sủng.

Đây cũng là lý do vì sao khi hấn thấy y hôn mê được bộ hạ nâng về lại không sai người quăng vào đại lao mà mang về nhà mình. Nhưng dù hấn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng về lần đầu tiên gặp mặt giữa bọn họ, thậm chí đến cả việc hoang đường như Thánh thượng chỉ hôn, cả hai gặp nhau vào đêm động phòng hoa chúc cũng đã cân nhắc qua, nhưng chưa từng nghĩ tới người này sẽ chạy ra khỏi cung, lại càng không nghĩ tới người này sẽ làm ra hành vi ấu trĩ đến vậy, hấn lúc đó thực sự tức giận, thậm chí là bạo nộ.

Hấn mặc dù không ghét người này, nhưng cũng không thích, trong mắt hấn người này chỉ là con chim hoàng yến trong lồng, ngoài xinh đẹp ra thì chẳng còn gì, khác một trời một vực với kẻ rong ngựa chinh chiến hằng năm tắm máu tươi như hấn, bọn họ lại cùng là nam nhân, dù bây giờ nam phong có thịnh hành thì hấn vẫn là người hoàn toàn bình thường a.

Cho nên, hắn muốn mang người này về, chờ người này tỉnh lại sẽ nói rõ ràng một lần, để tránh khi hắn gian khổ đánh trận trở về, Thánh thượng vung bút một cái, nửa đời sau của hắn cũng xong luôn.

Nhưng hắn không nghĩ tới, khi người này tỉnh dậy lại biến thành một người hoàn toàn khác. Tâm nhìn nóng cháy chẳng còn, ánh mắt trông mong chờ đợi cũng mất, bộ dạng ngượng ngùng e thẹn cũng biến luôn. Tất cả những gì trước kia từng thuộc về người này đều không cánh mà bay, rồi hắn bỗng nhiên phát hiện, sao bản thân hắn lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ?

Hắn tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng đưa ra kết luận là bởi vì mọi thứ không theo kế hoạch của hắn, cho nên, hắn cần phải làm người này trở lại như cũ, sau đó cùng y thẳng thắn một lần, vậy là xong.

Cô tướng quân trầm ổn ngồi vào bàn, cố gắng hết mực hiền lành nói với người trong góc phòng: “Qua đây dùng táo thiện (bữa sáng).”

“Táo thiện... Bác sĩ Cô, anh muốn diễn cổ trang a, sao lôi cả tôi vào? Tôi mới tỉnh lại đã bị anh mang tới đây rồi, trang phục đạo cụ đều đổi không nói, sao ngay cả tóc giả cũng có luôn, mà nhìn giống thật quá, tôi thiếu chút nữa đã nghĩ đây là tóc mình rồi, khụ, sao, sao... đừng nhìn tôi như thế, anh muốn chơi, tôi chơi với anh, chỉ cần anh tìm Lôi Nham, xin anh ta đừng giết tôi có được không?” Thiên tài máy tính thế kỷ 21 rúc vào góc lấm bầm, rồi lại nhìn qua bàn thức ăn, chậm rãi đi tới, thử hỏi. “... Bây giờ anh thật sự sẽ không giết tôi chứ?”

Cô tướng quân trầm mặc, người này nói mười câu, hết chín câu là hắn nghe không hiểu rồi, chẳng nhẽ lại giống như lời nha hoàn nói, y điên rồi?

Hắn suy nghĩ một chút, tự an ủi chính mình, chí ít có một câu hắn hiểu, bèn gật đầu. “Ta không thể giết ngươi.”

Long Tiểu Thiên Tài thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy tới, ngoại trừ sợ chết cậu không có bất kỳ khuyết điểm nào, tính cách khá là lạc quan, điều này có thể thấy được qua việc cậu có thể ăn uống bình thường ngay trong hoàn cảnh bị cầm tù này. “Ừ, mấy món này ngon quá, là nhà hàng nào làm vậy?”

Cô tướng quân nghĩ nghĩ, hỏi thử: “So với ngự thiện phòng thì sao?” Hẳn từ đêm qua đã không dùng kính ngữ, mà người này cũng không hề nhận ra, người này... không phải ngay cả việc mình là Vương gia cũng quên chứ?

“Ngự thiện phòng?” Long Tiểu Thiên Tài vô cùng kinh ngạc, lại nghĩ bác sĩ Cô đang chơi diễn cổ trang, nên nói, “Đồ của ngự thiện phòng tất nhiên là ngon a.”

Cô tướng quân yên tâm, không quên là được, vậy là người này không câu nệ xưng hô là bởi vì... đối tượng là hẳn? Vậy xem ra người này quả thật là thích hẳn a, hẳn khẽ hắng giọng rồi gọi “Vương gia...”

“Khục...” Long Tiểu Thiên Tài phun luôn ngụm cơm ra ngoài. “Anh... Anh gọi tôi là gì?”

Cô tướng quân yên lặng lau hạt cơm trên mặt, trầm giọng nói. “Vương gia.”

“Tôi, Vương gia?” Long Tiểu Thiên Tài chỉ chỉ chính mình, rồi lại hỏi: “Vậy anh đang diễn ai?”

Cô tướng quân phút chốc ngẩn ra, cũng liền không hỏi xem “anh đang diễn ai” nghĩa là gì, mà hỏi “Người không nhận ra ta?”

“Nhận ra.” Long Tiểu Thiên Tài nói. “Chúng ta gặp nhau ở tổng bộ, khi tôi trốn tới viện an dưỡng anh tới giết tôi, sau đó ở lại tới giờ.”

Đầu óc Cô tướng quân rối loạn rồi, nghĩ nghĩ một lát mới nói, “Dùng bữa đã, dùng xong lại nói cũng không muộn.”

“Được.” Long Tiểu Thiên Tài không có ý kiến, vùi đầu ăn, sau khi ăn xong nhấp một ngụm trà, thấy Cô tướng quân vẫn không mở miệng, liền xáp qua lấy lòng. “Này, anh nể tình chúng ta quen biết, nói cho tôi biết anh đưa tôi đến đây có phải ý của Lôi Nham không? Đây có phải địa bàn của anh ta không? Còn nữa, bao giờ anh ta tới? Tôi không có hỏi nhiều đâu, chỉ có mấy câu đó thôi, nếu như anh không muốn trả lời cũng không sao, chỉ cần nói tôi biết anh ta có giết tôi hay không là được, chỉ cần không giết tôi, muốn tôi làm gì cũng được hết.”

Cô tướng quân nghe đến mờ mịt, trong đồng tử ngữ hỗn loạn kia, chỉ bắt được một từ trọng yếu: “... Lôi Nham?”

“Đúng đúng.” Long Tiểu Thiên Tài gật đầu lia lịa, còn vô ý thức rụt cổ lại, rõ ràng là rất sợ người này. “Anh ta rốt cuộc có tới giết tôi không?”

“Cô tướng quân nhíu mi, thực sự nghĩ không ra Lôi Nham là ai, nhưng người này là Vương gia, ngoài hoàng thượng còn có ai dám giết hãn, huống chi người này vẫn luôn ở trong cung, làm sao có kẻ thù... Hãn gật đầu. “Không giết người.”

“Ôi, thật tốt quá!” Long Tiểu Thiên Tài vui vẻ xoay quanh, lúc dừng lại quay về phía hãn cười rạng rỡ. “Vậy được rồi, anh muốn chơi cái gì tôi đều chơi cùng anh, đương nhiên, ngoại trừ hiến thân, ha ha, lão tử không có hứng thú với giáo cơ (交基 chỉ quan hệ đồng tính).”

Cô tướng quân ngây ngốc nhìn nụ cười của y, nghĩ người này cười rộ lên thật đẹp, sao lúc trước mình không hề nhận ra... Hãn kinh ngạc nghĩ, từ từ hồi thần, sau đó... vươn tay bóp trán, hãn hiện có nghi hoặc rất lớn đối với đồng Tử thư Ngũ kinh mà hãn vẫn niệm từ nhỏ đến lớn, rồi lại âm thầm cảm khái độ tinh thâm của Hán văn, người này rõ ràng đang nói tiếng

người, mà sao hần một chữ cũng nghe không hiểu a?! Giáo cơ là cái gì vậy?!

Long Tiểu Thiên Tài vô cùng kinh ngạc lại gần. “Này, Cô Thần, anh sao thế?”

Cô tướng quân ngẩng đầu nhìn hần. “Người gọi ta là gì?” Từ lâu đã không có người gọi thẳng tên hần rồi, nhưng tại sao cảm giác lại cũng không đến nỗi nào a.

Long Tiểu Thiên Tài nhìn khuôn mặt biểu tình phức tạp của hần, ngẫm nghĩ một chút. “Khục, Cô y sư (Bác sĩ Cô).”

“Cô... nhất sư?” (Nhất “一” và Y “医” đọc giống nhau) Cô tướng quân nhú mày. “Đó là ai? Rốt cuộc người có biết ta là ai hay không?”

Long Tiểu Thiên Tài rối rắm, nghĩ thầm, làm thế quái nào tôi biết anh đang sắm vai gì được?

Cô tướng quân bỗng nhiên thở dài, “Ta là tướng quân...”

Hần còn chưa nói xong, Long Tiểu Thiên Tài đã cười nói. “Biết, biết, Cô tướng quân chứ gì, làm sao không biết được, anh thật là... ha ha...”

“...” Cô tướng quân nói, “Người chỉ trả lời có lẽ...”

“Nào có, thật là... ha ha...” Long Tiểu Thiên Tài cười gượng, tiếp tục uống trà, không nhìn mặt hần, ánh mắt giấu trong chén trà, sau đó bỗng phun một ngụm trà ra. “Khục khục khục.”

Cô tướng quân yên lặng lau nước trà trên mặt. “Người lại làm sao vậy?”

“Tôi... tôi phun a...” Long Tiểu Thiên Tài sầm soi cái chén trà kia một hồi, rồi lại sờ sờ cái bàn, sau đó đứng dậy nhìn quanh nhìn nhìn bài trí trong

phòng, bĩu môi, “Tôi biết Lôi Nham có tiền, nhưng vậy không phải cũng quá xa hoa đi... Đều là đồ thật a, phải hay không...”

Cô tướng quân lần nữa bóp trán, nghĩ muốn ngửa mặt lên trời thở dài, bản tướng quân thực sự nghe không hiểu... nghe không hiểu... Ông trời ơi, rốt cuộc là sao lại thế này... Hãn im lặng một hồi, quay người ra ngoài, gọi thái giám bên người Vương gia đi vào, xem xem tên thái giám ấy có biện pháp gì không.

Không lâu sau người đã tới, tên thái giám kia vừa nhìn thấy Long Tuấn Hạo đã lập tức quỳ xuống, khóc rống, “Vương gia tha mạng a, nô tài cũng không biết ở đó có vách núi a... Vương gia tha mạng...” Dứt lời liền đập đầu, liều mạng đập đầu xuống đất.

Long Tiểu Thiên Tài cực kỳ kinh ngạc, vội vàng ngồi xổm xuống dìu hãn, để hãn không tiếp tục tự mình hại mình nữa, người nọ vẫn tiếp tục khóc lóc thảm thiết. “Vương gia tha mạng...”

“Ừ ừ, tha cho anh, tha cho anh...” Long Tiểu Thiên Tài vô thức gật gật, nhìn hãn khóc, rồi lại nhìn nhìn vết thương trên trán hãn, trầm mặc một lúc rồi hỏi. “Anh bạn à, anh có từng nghĩ qua đi Hollywood phát triển không? Tiền máy bay tôi đài thọ, với kiểu liều mạng này của anh tuyệt đối sẽ làm nên sự nghiệp, đến lúc đó tiền vào đầy túi, còn có một đám fan ngày ngày đuổi theo, có mỹ nữ ấp ôm trong ngực. Bây giờ anh chỉ là con chó mà Lôi Nham nuôi, chi bằng tự mình đi ra kiếm tiền có phải hay không?” Hãn ngồi trên mặt đất nói một tràng, nói xong bỗng nhìn nhìn nhìn Cô tướng quân, cười lấy lòng. “Đương nhiên, ha hả... tôi chỉ đang đề xuất ý kiến thôi, tuyệt đối không phải đang thọc gậy bánh xe...”

Tên thái giám kia ngậy ra nhìn hãn. “... Vương gia?”

“Ừ ừ, tôi đây.” Long Tiểu Thiên Tài gật đầu, không có đứng lên, nhìn hãn nói. “Suy nghĩ đi anh bạn, đó là một lựa chọn không tồi đâu.”

Tiểu thái giám ngậy ngốc quay đầu nhìn Cô tướng quân. “Tướng quân... Vương gia hă... Hă sao vậy? Nô tài không nghe hiểu câu nào cả...”

Cô tướng quân đồng tình nhìn y, muốn nói hă cũng nghe không hiểu, nhưng rốt cuộc vẫn nhin xuống, phất tay bảo y tạm thời rời đi, nhìn người giờ đã lên ngò lên ghế, trong đầu đoán xem người này đang điên thật hay điên giả, càng nghĩ càng rối, cuối cùng quyết định hỏi trực tiếp cho rõ. “Người có biết trước đây người thích ta.”

Long Tiểu Thiên Tài liền phun trà, khóe miệng co quắp, nhưng không lau đi nước trà mà giơ ngón tay bảo chứng. “Anh anh anh hiểu lầm rồi... thật đấy, tôi tôi tôi không hề có bất kỳ ý nghĩ xấu xa gì với anh, thật sự... tôi không có hứng thú với đàn ông...”

“Người không thích ta?” Cô tướng quân ngẩn ra, nếu không thích vì sao người này lại dùng ánh mắt như thế nhìn hă? Hă không thể tiếp thu nổi chuyện này, sắc mặt sa sầm, bất chấp thân phận mà chất vấn. “Vậy người thích ai?!”

Sao ngữ khí người này lại trầm xuống thế, ngay cả sắc mặt cũng... Long Tiểu Thiên Tài không có cốt khí lập tức bị dọa, sợ hãi chui vào góc phòng, run run nói. “Tôi tôi tôi thực ra là biến thái... tôi thích con mèo cái màu trắng đốm vàng của bác Trương nhà bên... thật...”

Mèo cái, lời vừa thốt ra đã đâm trúng yếu điểm của Cô tướng quân, hă bật dậy quát lớn. “Người đâu!”

Vừa dứt lời, cửa phòng liền mở, hai gia đình tiến vào, Cô tướng quân hỏi. “Nhà bên có phải họ Trương không?”

Gia đình thấy sắc mặt tướng quân không tốt, do dự gật đầu. “Phải...”

Cô tướng quân lại hỏi. “Trong nhà có con mèo cái màu trắng đốm vàng nào không?”

Hai gã gia đình liếc nhìn nhau, lắc đầu. “Không biết...”

“Các người đi xem.” Cô tướng quân nói. “Nếu có bắt tới, sau đó...” Hãn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đem làm thịt cho bản tướng...”

Hai gã gia đình run rẩy đầy sợ hãi, vội cung kính hành lễ, “Tuân lệnh.” Rồi nhanh chóng lui ra.

Cô tướng quân quay đầu nhìn người còn trốn ở góc phòng. “Bây giờ, người thích ai?”

Long Tiểu Thiên Tài sợ đến mặt mũi tái mét, run rẩy nói. “Tôi tôi tôi thích anh...”

Cô tướng quân lúc này mới thỏa mãn gật đầu, thần sắc hòa hoãn lại.

Long Tiểu Thiên Tài yếu ớt gãi gãi. “VẬY... Bao giờ anh đi tự sát đây?”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phiên Ngoại 2 – Cô Tướng Quân & Long Tiểu Thiên Tài

Tâm tình của Cô tướng quân gần đây không được tốt, thứ nhất là bởi người hãn đang để ý vẫn còn trong bộ dáng kia, thứ hai là vì hãn sắp lên đường ra chiến trường rồi.

Bây giờ phải làm sao đây a... Cô tướng quân đi qua đi lại trong thư phòng, người nọ là thiên kim chi khu (thân thể đáng giá nghìn vàng), hơn nữa lại còn rất được sủng ái, tất nhiên không thể đi cùng hãn, nhưng phiền phức trước mắt là thần chí người nọ rõ ràng đang có vấn đề, có gọi đại phu cũng không có gì khởi sắc, nếu mà cứ để người nọ dùng trạng thái này mà hồi cung... Hãn thật sự rất lo lắng a.

Vì thế, mấy ngày hôm trước, hãn đã gọi tiểu thái giám kia đến nói bóng nói gió, tỉ như Thánh Thượng và Thái hậu đối với Vương gia là vô vàn sủng ái a, lại tỉ như nếu để bọn họ biết được tình hình hiện nay của Vương gia, tất nhiên sẽ tịch thu tài sản, giết cả nhà y để trị tội a. Tiểu thái giám kia vừa nghe vậy liền quỳ xuống, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, không ngừng van xin hãn cứu mạng.

Sau đó, hãn liền đỡ y dậy, dặn dò vài câu.

Tiểu thái giám nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, hành lễ rồi hồi cung báo cáo với Thánh Thượng, Vương gia cùng tướng quân nhất kiến như cố (vừa gặp liền như quen biết đã lâu), hiện giờ tướng quân sắp viễn chinh, Vương gia thật sự không nỡ nên quyết định ngủ lại Tướng quân phủ, hảo hảo chèn chén một phen.

Đương kim hoàng thượng cũng biết đệ đệ nhà mình có ý tứ đối với Cô tướng quân, liền không có chút hoài nghi nào, vung tay lên, chuẩn.

Vì thế, Cô tướng quân cùng tiểu thái giám tạm thời gánh lấy tội danh khi quân chưa bị phát hiện, yên lặng nhìn người duy nhất có thể cứu mạng bọn họ —— Long Tiểu Thiên Tài.

Chỉ cần người này lành bệnh, bọn họ liền có thể tính mạng vô ưu.

Long Tiểu Thiên Tài từ lúc biết chính mình tạm thời sẽ không phải chết trở đi, cực kỳ nhàn nhã trôi qua hai ngày, được người hầu hạ đến nơi đến chốn, hơn nữa vị Cô tướng quân kia còn phi thường nhân từ cho phép cậu ra khỏi phòng, khiến cậu nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, tuy cuộc đối thoại và tình hình khi ấy tương đối kỳ quái ——

Một ngày nọ, sau khi dùng điểm tâm, Long Tiểu Thiên Tài nhìn Cô tướng quân trầm mặc ngồi ở ghế trên, chậm rãi cạo tóc, gượng cười, “Cái gì kia, Cô y... Khụ, Cô tướng quân a, tôi có thể thương lượng với anh một chuyện không?”

Cô tướng quân rất là vừa lòng với chuyện người này chủ động nói chuyện với hắn, liền gật đầu, “Cứ nói đừng ngại.”

“Chính là vậy, anh muốn tôi chơi mặc cổ trang, tôi không ý kiến, chỉ là muốn hỏi phạm vi trò chơi là chỉ trong căn nhà này, hay là cả bên ngoài nữa? Anh đừng nên hiểu lầm, tôi không phải định chạy trốn, càng không có gan đó... Ha ha...” Long Tiểu Thiên Tài nói không ngừng, đồng thời cũng không quên cẩn thận quan sát sắc mặt của người kia, lấy lòng cười, “Tôi chỉ là nghĩ, nơi này không có TV, máy tính với di động, không khỏi quá buồn chán. Anh cũng biết tôi dùng máy tính quen rồi, một lúc không chạm vào nó là cả người khó chịu, cho nên tôi nghĩ, nếu anh chỉ muốn chơi trong căn nhà này, thì... có thể đem notebook đến đây cho tôi không, dù không thể lên mạng, tôi chơi trò gỡ bom trên máy cũng được a... Có thể không?”

“...” Cô tướng quân không nói gì, bàn tay đang cầm chén trà cũng run run. Đầu tiên, hẳn có thể khẳng định, người này đang nói chắc chắn là tiếng người, tiếp theo hẳn còn có thể khẳng định, người này nói chính là ngôn ngữ phổ thông của bọn họ, cuối cùng hẳn càng có thể khẳng định, người này nói từng chữ từng chữ, hẳn đều có thể nghe rõ ràng. Thế nhưng a... tại sao ghép chúng lại thì trở nên vô cùng khó hiểu như vậy?! Đây lại là vì sao? Chẳng lẽ vì hẳn đọc sách vẫn chưa đủ nhiều cho nên mới nghe không hiểu?!

Long Tiểu Thiên Tài lại cho rằng người ta đang cân nhắc đề nghị của mình, liền đi xung quanh phòng ngắm nghía, cuối cùng cảm khái một tiếng, “Ai, buổi tối đốt nến đã khiến tôi rất ngạc nhiên rồi, không nghĩ đến còn có chuyện đáng ngạc nhiên hơn. Tôi nói chứ anh cũng quá chuyên nghiệp a? Nguyên một cái nhà, ngay cả một cái ổ điện cũng không có, làm y như thật, quả là không tồi đâu. Tòa nhà này đúng là có thể dùng để quay phim cổ trang, ừm, nếu anh cho tôi đem notebook đến đây, thuận tiện nhớ lắp thêm cái ổ điện, không thì cũng không xài được,” Cậu nói không ngừng nghỉ, cuối cùng làm bộ dạng nịnh nọt cọ lại gần người kia, “VẬY, anh nghĩ thế nào rồi?”

Ta cần suy nghĩ cái gì... hay chuyện gì sao? Sao ta lại không biết? Cô tướng quân run rẩy đặt chén trà xuống, vẫn giữ nguyên khuôn mặt bình tĩnh không chút biểu tình. Hẳn đến nay, đã trải qua rất nhiều trận chiến, đều là chiến thắng trở về, đối với sinh tử cũng đã sớm nhìn thấu triệt, cũng từng nghĩ tới mình sẽ chết trận nơi sa trường, nghĩ tới tương lai thành thân với một hiền thê, con cháu cả sảnh đường, hẳn luôn luôn cho rằng, thê thảm nhất bất quá là Thánh Thượng vung tay lên, đưa Vương gia chỉ phúc vi hôn (gả) cho hẳn, nhưng cho đến hôm nay hẳn mới phát hiện hẳn sai rồi, mười phần sai!

Hẳn còn có thể thảm hại hơn nữa!

Long Tiểu Thiên Tài nhìn nhìn thần sắc của Cô Thần, “Làm sao vậy... Có chuyện gì thì anh cứ nói thẳng ra đi?”

Người muốn bản tướng quân nói cái gì?! Cô tướng quân quay đầu nhìn, trầm mặc không nói, bi phần nơi đáy mắt lại dị thường rõ ràng. Long Tiểu Thiên Tài vẫn là thực am hiểu sát ngôn quan sắc, liền biết không còn hy vọng gì được chạm đến notebook nữa, nháy mắt sụp xuống, buồn bực mà nói, “Vậy được, tôi biết rồi.”

Khóe mắt cô tướng quân không khỏi run rẩy, người biết cái gì? Vì sao lại có vẻ như rất thất vọng? Bản tướng quân đã nói gì đó sao? Người như thế này... hoàn toàn không liên quan gì đến bản tướng quân đúng không? Đúng không?

Long Tiểu Thiên Tài ai ai dạo quanh phòng một vòng, lại cọ tới gần Cô Thần, hỏi, “Được rồi, chúng ta quay lại chủ đề đầu tiên. Phạm vi trò chơi của của anh rộng bao nhiêu? Nếu không chỉ trong căn phòng này, vậy... tôi có thể đi ra ngoài đi dạo không? Phơi nắng một chút cũng được a...”

Cô tướng quân hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, tuy vẫn không hiểu phần lớn, nhưng câu cuối cùng hẳn đã hiểu rồi, rốt cục cũng có câu hẳn có thể nghe hiểu a! Hẳn đường đường là Đại tướng quân đã chinh chiến nơi sa trường, gặp qua sinh tử, giết chóc vô số, lại vì nghe hiểu người nọ nói gì mà kích động đến run cả người, lệ nóng doanh tròng.

Long Tiểu Thiên Tài nhìn nhìn hai mắt sung huyết của đối phương, lập tức ôm đầu lui đến góc sáng sủa, run run vươn tay, cách không khí an ủi Cô tướng quân, “Kia, đừng tức giận... Đừng tức giận... Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi, kỳ thật không ra ngoài cũng không sao... Ha ha...”

Cô tướng quân lập tức đứng lên, bước đến kéo y dậy.

Khuôn mặt Long Tiểu Thiên Tài lập tức trắng bệch, “Đừng... Đừng giết tôi...”

Cô tướng quân run rẩy lùi y ra ngoài, đứng ở trong sân, tận lực hòa ái vỗ vỗ vai y, nói, “Đến, chúng ta ra ngoài rồi, ngài tùy tiện dạo, muốn đi đâu thì đi,” Cuối cùng còn bỏ thêm một câu, “Mặt tướng biết ngài muốn ra ngoài dạo.” Ý là ta nghe hiểu a, nghe hiểu rồi a.

Long Tiểu Thiên Tài bị Cô tướng quân vỗ thiếu chút nữa gãy xương, vội vàng nhảy né qua một bên, cảm kích nói, “Cảm ơn a, anh thật đúng là người tốt.”

Cô tướng quân khụ một tiếng, cực lực khống chế tâm tình của mình, cho rằng đây là một thời cơ tốt để bồi dưỡng tình cảm.

Long Tiểu Thiên Tài nhìn chung quanh, mở lớn miệng hỏi, “Anh rốt cuộc là thích cổ trang đến mức nào a?”

“...” Cô tướng quân lại hoa hoa lệ lệ nghe không hiểu.

Long Tiểu Thiên Tài liếc Cô tướng quân một cái, chậm rãi đi về phía trước, “Nói chứ anh diễn cũng giỏi thật nha, trước kia rõ ràng không phải mặt than thế này. Anh có ý định đi Hollywood thử không, tự mình diễn tự mình chơi không bằng trực tiếp làm nó thành phim, anh thấy thế nào?”

“...”

Long Tiểu Thiên Tài nhìn Cô tướng quân một lát, sau đó yên lặng tiếp tục đi vòng quanh, Cô tướng quân vẫn theo sát phía sau. Long Tiểu Thiên Tài đi dạo khắp nơi, cuối cùng đi đến một vùng sân trống, nhìn về phương xa thì ngoài một tòa cổ lâu ra, chẳng thấy bất cứ một tòa nhà cao tầng nào cả. Cậu nghĩ, không lẽ tòa thành này nằm ở tận ngoại ô? Nhưng tòa cổ lâu đằng xa kia là sao?

Nếu như có thể ra ngoài xem thì tốt rồi a...

Cô tướng quân trầm mặc nhìn y, thấy y cứ nhìn chăm chăm vào đại môn tướng quân phủ, liền phân phó quản gia mở cửa ra.

Long Tiểu Thiên Tài nhất thời hai mắt tỏa sáng nhìn cánh cửa kia, cậu đã lâu chưa nhìn thấy người bình thường nào rồi. Cậu theo bản năng cho rằng, bên ngoài sẽ có du khách đi ngang qua, thế nhưng sự thật chứng tỏ cậu hoàn toàn sai lầm, sau khi cửa mở ra, những người đi ngang đều mặc y phục cổ trang.

“...” Cậu cứng ngắc quay đầu nhìn Cô tướng quân, vẻ mặt ngạc nhiên đến cùng cực, “Lôi Nham vì tôi... chế tạo nguyên một tòa cổ thành?!”

“...” Cô tướng quân cũng bắt đầu để ý đến vấn đề “Lôi Nham” là ai.

Long Tiểu Thiên Tài sục sục mũi, “Anh ta rốt cuộc muốn làm gì a...” Cậu yên lặng tìm một chỗ ngồi xuống, ngắm người nhìn bầu trời bao la xanh thẳm phía trên.

Cô tướng quân do dự một chút, đi qua ngồi xuống bên cạnh y, hai người đều trầm mặc không nói lời nào.

Long Tiểu Thiên Tài nhìn lên không trung, thật lâu mới thầm thở dài, chỉ lên bầu trời, “Đến cả một cái máy bay cũng không có, chẳng lẽ gần đây không có đường hàng không nào sao? Không lâu nữa có khi tôi sẽ quên luôn cuộc sống hiện đại là cái dạng gì, không lẽ Lôi Nham chính là muốn cho tôi trở về tự nhiên làm người vợ cổ à? Quả nhiên đủ biến thái!”

“...”

Long Tiểu Thiên Tài vỗ vỗ bờ vai của người bên cạnh, nói, “Quên đi, ngài cứ tiếp tục mặt than, tôi quay về ngủ đây.”

Cô tướng quân trầm mặc nhìn y rời đi, liền gọi một gia đình tới, ra hai mệnh lệnh, một là tìm kiếm người tên “Lôi Nham”, hai là tìm kiếm một

loại chim tên “máy bay”, sau đó, hấn quay về thư phòng... đi đọc sách.

Mà bây giờ, Cô tướng quân cùng tiểu thái giám đã phạm tội khi quân đang trầm mặc nhìn vị Vương gia đang chạy qua chạy lại trong tiểu viện.

“Bản tướng quân ngày mai phải mặc giáp ra trận rồi.”

Tiểu thái giám khóc, “Nô tài ngày mai phải cùng Vương gia hồi cung rồi.”

Thật lâu sau, hai người liếc nhau một cái, rồi tiểu thái giám “bùm” một tiếng, quỳ xuống, Cô tướng quân chỉ có thể thăm thở dài.

Ngày thứ hai, Cô tướng quân cầm ấn soái viễn chinh, Hoàng đế tự mình đến đưa tiễn. Đương kim thiên tử nhìn chung quanh một chút, hỏi, “Hạo Hạo đâu rồi?”

Cô tướng quân đáp, “Hồi bẩm bệ hạ, Vương gia hồi cung rồi, nói là không muốn đến tiễn đưa...”

Đương kim thiên tử cười không nói, thăm nghĩ đệ đệ nhà mình sợ ly biệt thương cảm nên mới không tới a? Nghĩ vậy liền gật đầu, cũng không hề hoài nghi.

Cô tướng quân sau đó liền lên đường ra trận. Khi hấn vừa ra khỏi kinh thành, một chiếc xe ngựa đã đứng sẵn trên quan đạo, bên trong chính là Long Tiểu Thiên Tài đang mê man vì trúng thuốc mê. Cùng lúc đó, đương kim thiên tử về đến hoàng cung, sai người dội nước lạnh gọi tỉnh tiểu thái giám, hỏi đệ đệ nhà mình đang ở đâu.

Tiểu thái giám nhất thời thống khổ rơi lệ, nói là Vương gia bất chấp tất cả trà trộn vào đội ngũ theo tướng quân đi viễn chinh, nô tài muốn ngăn cũng ngăn không được.

Đương kim thiên tử nhất thời long nhan đại nộ (tức giận), nhưng tính tình đệ đệ nhà mình ra sao, hẳn cũng rất rõ ràng, chỉ có thể sai người truyền tin, bảo tướng quân nhất định phải hộ y chu toàn.

Vì thế, hai vị đã phạm tội khi quân, nay lại thêm một tội, hữu kinh vô hiểm vượt qua ải này.

Long Tiểu Thiên Tài là bị xe ngựa lắc tỉnh. Cậu vén màn nhìn xung quanh, nhất thời liền choáng váng, “Oa... Đây cũng quá đồ sộ đi...”

“Ngài tỉnh rồi?” Cô tướng quân cười ngựa đến gần, hỏi.

Long Tiểu Thiên Tài lẳng lẳng gật đầu, ánh mắt vẫn là không theo binh lính trên người dời, “Người đây là muốn đi đánh giặc sao?”

Cô tướng quân gật đầu, “Đúng vậy.”

“Oa, hết như thật vậy...” Long Tiểu Thiên Tài hưng phấn, “So với chơi trên game còn vui hơn a.”

“...” Cô tướng quân im lặng, như đã thành thói quen.

“Này, có đối thủ không?” Long Tiểu Thiên Tài tiếp tục hưng phấn hỏi, “Lợi hại không?”

Cô tướng quân nói, “Dân tộc du mục luôn luôn hung hãn.”

“Thiết, hung hãn thì đã sao,” Long Tiểu Thiên Tài nói thầm, “Anh phái người đốt thảo nguyên của bọn họ, bọn họ còn đánh gì được nữa? Sống như thế nào còn thành vấn đề nữa là.”

Cô tướng quân đột ngột quay đầu nhìn y, vẻ mặt ngạc nhiên.

Long Tiểu Thiên Tài sờ sờ mũi, “Nhìn tôi làm gì, anh chọn lúc có gió mạnh, cho một mũi lửa là vạn sự đại cát rồi, thật sự không được thì vẫn còn

cách khác nha, anh từng chơi game chưa vậy? Ý tôi là thể loại game chiến thuật... Di? Dừng xe! Mau dừng xe!” Nhìn thấy một thứ cách đó không xa, cậu lập tức kêu lên.

Cô tướng quân không biết y muốn gì, nhưng vẫn bảo đội ngũ dừng lại. Long Tiểu Thiên Tài lập tức chạy đến gần, nơi đó có một cái đình nhỏ, một cái đình tương đối nổi danh. Cậu nhớ rõ cậu đã từng đến đây tham quan, thế nhưng, cậu nhớ cảnh vật xung quanh nó hoàn toàn khác a!

Cậu cứng ngắc quay đầu nhìn đội ngũ đằng sau cùng vị tướng quân đang cưỡi ngựa đến gần, nhất thời nghĩ đến một khả năng, một khả năng có thể giải thích tất cả những điều bất thường mấy ngày nay... Cậu rất cục cựa cũng có gan đưa tay kéo thử trang phục và đao cụ trên người —— tóc giả sao có thể cảm thấy đau được, vậy nên cậu lập tức sụt sịt mũi, yếu ớt hỏi, “Anh, anh, anh nói tôi là Vương gia?”

Cô tướng quân ngân ra, “Ngài nhớ ra rồi?”

Long Tiểu Thiên Tài tiếp tục yếu ớt nói, “Vậy... Anh có thể nói lại tỉ mỉ mọi chuyện cho tôi được không?”

Cô tướng quân trầm ngâm một chút, xoay người xuống ngựa, cùng y bước lên mã xa, phân phó đội ngũ tiếp tục đi, rồi mới bắt đầu nói.

Long Tiểu Thiên Tài choáng váng, “Trời ạ, thì ra thật sự là xuyên không, nói vậy, chân thân kỳ thật rất có thể đã đến hiện đại, ách... Mình nhớ hiện tại bản thân còn đang ở viện an dưỡng... Nếu cậu ta tự nhận bản thân là Vương gia...”

Long Tiểu Thiên Tài kéo kéo khóe miệng, “Là thật sự sẽ bị xem như bệnh nhân tâm thần a... Bất quá Lôi Nham có lẽ vẫn sẽ phái người tiếp tục giết cậu ta... Ai da, cậu ta so với mình còn thảm hơn nha... Di di, không đúng, mình bây giờ là Vương gia, không ai dám giết mình nữa, mình hoàn toàn có thể sống vui vẻ ở thế giới này a...”

Long Tiểu Thiên Tài lăm bằm nói không ngừng, Cô tướng quân chỉ có thể trầm mặc, đưa tay bóp trán.

Long Tiểu Thiên Tài quay đầu nhìn Cô tướng quân, hỏi, “Theo như người nói hử... Nga, ta là nói, trước kia ta rất thích người?”

Cô tướng quân chần động, gật đầu, “Đúng vậy, trước kia mặt tướng cũng không để ý, hiện tại lại... Mặt tướng cũng không hiểu tại sao.”

Long Tiểu Thiên Tài nói, “Ta biết người bị sao.”

Cô tướng quân lập tức ngẩng đầu nhìn y.

Long Tiểu Thiên Tài đồng tình vỗ vỗ vai hử, “Người đây là tiện a... Điển hình đáng khinh a...”

Cô tướng quân lập tức cứng đờ.

Long Tiểu Thiên Tài nhìn thần sắc của hử, hơi nâng cằm, “Sao, người muốn làm gì?! Lão tử bây giờ là Vương gia, người dám động ta một chút thử xem, lão tử để Hoàng huynh đem người kéo ra ngoài, tìm người cường gian người một trăm lần tin không? A? Người có tin hay không?”

Cô tướng quân nhất thời thống khổ ôm đầu.

Long Tiểu Thiên Tài hài lòng, “Thế giới này sao lại tốt đẹp đến thế? Nga ha ha ha... Di, không đúng,” cậu lập tức run lên, “Người, người, người đây là muốn đi đánh giặc?” Thật sự đánh giặc a, cậu sợ chết a a a!

Cô tướng quân nhìn sắc mặt tái nhợt của y, nói, “Mặt tướng sẽ hộ Vương gia chu toàn.”

“Quý tin người a!” Long Tiểu Thiên Tài kêu lên, “Tướng quân như các người a, ngu trung a, hữu dũng vô mưu a, mấy loại đó ta thấy trên TV

nhiều rồi, đến lúc đó ai cứu ai còn không biết đâu! Ta muốn về làm Vương gia của ta, ăn uống no say còn có thể ôm mỹ nữ, người thả ta về ngay.”

Ôm mỹ nữ... Cô tướng quân bất vi sở động, lấy một phong thư ra, “Vương gia, hoàng thượng bảo mật tướng hộ ngài chu toàn, cũng bảo ngài đi chiến trường lịch lãm một lần. Ngài muốn kháng chỉ sao?”

“Ta... Ta sát a...” Long Tiểu Thiên Tài nổi giận, “Xã hội phong kiến, chế độ quân chủ chuyên chế cái gì đáng ghét nhất a a a!”

“...”

“Được, người không cho ta về đúng không?” Long Tiểu Thiên Tài giận, “Ta đây liền chinh chết người, đoạt toàn bộ chiến công của người! Cho người xuống âm phủ còn hối hận đến mức muốn đi chàng tởm a a a!”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lần Này

La Dịch ôm Sở Kiên về phòng, sau đó cứ ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn cậu, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy, khí tức tỏa ra quanh người cũng cực kỳ tức mục khiến các bác sĩ và y tá chung quanh đều cảm thấy vô cùng áp bách, chỉ có thể đứng nép ngoài cửa, thò đầu vào xem xét chứ chẳng ai có can đảm đến gần. Bọn họ thật sự là nghĩ mãi không ra, vì sao một thanh niên tốt như La Dịch lại có thể nhanh chóng hóa thân thành nhân vật đáng sợ kia được.

La Dịch phát hiện tầm mắt của họ liền nhìn thoáng qua, đám người lập tức rụt đầu về, thuận tiện đóng luôn cửa lại, quả thật là vô cùng thức thời. Anh thở dài, vuốt mặt một cái, sau đó đứng dậy mở cửa, cười hì hì, lễ phép nói với những người bên ngoài, “Mọi người cứ đi đi, khi nào cậu ấy tỉnh, tôi sẽ gọi.”

Mọi người lập tức bị tốc độ biến sắc mặt của La Dịch kinh động, một đám đều đứng sững tại chỗ, máy móc gật đầu, “A, ừ, được.”

“Cứ thế nhé.” La Dịch cười hì hì phát phát tay, đóng cửa.

Đám người đứng ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, một lúc sau mới có người mở miệng, “Mọi người nói xem... tỷ lệ tiểu Dịch là người hai nhân cách khoảng bao nhiêu phần trăm?”

Cả đám đều trầm mặc.

Tâm tình của La Dịch có chút nặng nề, sau khi đóng cửa liền đứng tựa người ở đấy, nên lúc nghe mọi người thảo luận anh không khỏi cười khố,

ngẫm thâm, cứ tiếp tục thế này có khi mình cũng biến thành người hai nhân cách cũng nên. Anh đi trở về bên giường, lặng lẽ nhìn người đang nằm trên ấy. Sắc mặt Sở Kiên lúc này vẫn tái nhợt như cũ, hai bờ môi không chút huyết sắc khẽ khàng run rẩy, đôi mày khó chịu nhíu chặt lại, vàng trán cũng ướt đẫm mồ hôi, hiển nhiên là ngủ không hề ngon giấc.

La Dịch nhìn một lát, cũng xoay người lên giường, kéo cậu vào ngực mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, dịu giọng trấn an, “Ngoan, không có việc gì, mọi chuyện đều đã qua.”

Sở Kiên đang hôn mê dường như cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực anh, đôi mày đang nhíu chặt hơi giãn ra một chút, thậm chí còn vô ý thức tiến sát thêm vào người anh. La Dịch hôn hôn đỉnh đầu cậu một chút, lau đi mồ hôi trên trán cậu, sau đó kéo tay cậu qua, nắm chặt trong bàn tay ấm áp của mình, trầm mặc không nói lời nào.

Không khí trong phòng ngủ vô cùng yên tĩnh, La Dịch nhìn lên trần nhà, đang tự hỏi có cần ngủ một giấc không thì nghe thấy một tiếng gọi thật khẽ, “Thành Hiên...”

Thân thể La Dịch lập tức cứng đờ, chỉ nghe người trong ngực mình tiếp tục thì thào, “Thành Hiên...” Thanh âm ấy vô cùng yếu ớt lại run run như sợ hãi, tựa hồ chỉ cần vừa chạm vào không khí lập tức sẽ vỡ tan thành ngàn mảnh nhỏ, âm rung nghẹn ngào như mang theo mùi vị của nước mắt, khiến người nghe như cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

La Dịch không khỏi cúi xuống nhìn cậu, Sở Kiên nghiêng đầu, đôi môi lúc khép lúc mở, sau đó khóe mắt có một giọt nước mắt chậm rãi chảy ra, lại lập tức rơi vào trong tóc, không còn bóng dáng.

Chỉ có một giọt duy nhất.

La Dịch nhìn cậu thật lâu, không khỏi thở dài, tính cách của người này rốt cuộc là kiên cường đến mức nào đây? Dù cho rơi vào trạng thái điên

khùng này, dẫu phải trải qua tất cả mọi chuyện trong giấc mơ một lần nữa, cũng chỉ cho phép bản thân rơi một giọt nước mắt mà thôi.

Giống như lúc chấp hành nhiệm vụ khi trước, dù cho có yêu mình đi chăng nữa, cũng sẽ không vứt bỏ sứ mệnh, vẫn thu thập chứng cứ phạm tội của mình, vẫn cắn răng quyết tâm nỗ lực.

“Thành Hiên...” Lòng mày Sở Kiên lại nhú chặt một lần nữa, mồ hôi trên trán toát ra càng nhiều, giã giụa như muốn xoay người.

La Dịch lập tức đè lại, nâng cằm cậu lên, con người sâu thẳm nhìn chăm chú một lúc lâu mới thở dài, “Kỳ thật, cứ để cậu thế này cũng không có gì không tốt. Từ lúc bắt đầu chấp hành nhiệm vụ, phỏng chừng cậu chưa từng thực sự vui vẻ bao giờ... có đúng không? Cứ điên loạn thế này... a, ít nhất mỗi ngày cậu đều rất vui vẻ.”

Sở Kiên bị anh đè nặng, hai hàng lông mày càng nhú chặt hơn, bờ môi vẫn luôn run nhẹ, lại không phát ra tiếng gọi nữa. La Dịch nhìn một hồi, ngón cái chậm rãi vuốt ve bờ môi cậu, cuối cùng cúi người xuống, hôn lên đôi môi ấy, sau đó dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng đang đóng chặt, mạnh mẽ xông vào, quét qua một vòng khoang miệng, rồi bắt đầu quấn lấy đầu lưỡi cậu.

Xúc cảm mềm mại truyền đến từ hai đầu lưỡi đang quấn quýt giao hòa, La Dịch nâng cằm cậu lên để nụ hôn càng sâu thêm nữa. Anh cuồng loạn hút dẫn, như thể một con cá thiếu nước lâu ngày, hôm nay rốt cuộc tìm được dòng suối ngọt lành cứu mạng.

Cổ họng Sở Kiên khẽ phát ra tiếng hừ nhẹ phản kháng, nhưng khi vào tai La Dịch lại giống như tiếng rên rỉ bật ra lúc không kìm nén được, anh không khỏi tăng thêm lực đạo khiến nụ hôn càng thêm mãnh liệt, chứa đựng cả dục vọng cùng chiếm hữu, mãi cho đến khi thân thể mình trở nên

khô nóng, mới lưu luyến không rời dứt ra khiến trên môi người dưới thân lúc này đọng lại một sợi chỉ bạc, tăng thêm vài phần gợi cảm.

Hô hấp của La Dịch đã hơi rối loạn, anh cúi đầu nhìn Sở Kiên, hai má người nọ vì thiếu dưỡng khí mà lộ ra một chút đỏ ửng, bờ môi sau nụ hôn sâu vừa rồi đã trở nên hồng nhuận mê người, rớt cuộc cũng có huyết sắc, nhưng hai mắt vẫn cứ nhắm chặt, không hề có chút phản ứng nào, lông mày thì giãn ra, tựa hồ đã chìm sâu vào giấc ngủ.

La Dịch thở dài, tìm một tư thế thoải mái cho Sở Kiên, sau đó cũng nằm xuống, ôm lấy, xoa xoa đầu cậu, “Ngủ đi, tỉnh ngủ, sẽ quên hết mọi chuyện...” Anh nhìn trần nhà cười khổ, “Nếu quả thật là thế thì tốt rồi... Không, cũng không tốt...” Anh không khỏi lại thở dài, rớt cuộc là bản thân mình đang xoắn xuýt chuyện gì a?

Cô Thần dạo hai vòng quanh phòng ngủ, nhìn người đang ngồi cứng ngắc trên giường, lại đi thêm hai vòng, cuối cùng dừng lại, vươn tay quơ quơ trước mặt vị Vương gia nào đó, “Hạo Hạo, em có sao không... Còn muốn hỏi gì không để anh tiếp tục khai báo.”

Long Tuấn Hạo cứng ngắc quay đầu nhìn anh, sau nửa ngày mới phát ra tiếng nói, gằn rõ từng chữ từng chữ một, “Người còn thứ gì có thể khai báo sao?”

Cô Thần nhún vai, “Anh cũng không biết em muốn biết gì a, dù sao em cũng là xuyên đến đây, chuyện gì cũng không biết hết nha. Sao, muốn hỏi gì nữa không?”

Long Tuấn Hạo đau khổ bóp bóp trán, “Người... người cứ để ta từ từ... từ từ... suy nghĩ...”

Cô Thần không có ý kiến, bước qua, kéo cậu ngồi vào lòng mình, thuận tiện lại ăn trộm vài miếng đậu hủ.

Một lúc lâu sau, Long Tuấn Hạo mới ngẩng đầu nhìn anh, “Nói cách khác, dê béo chính thức ở chỗ này thật ra chỉ có đôi tiểu phu thê đáng thương là ta và Thúc Văn thôi đúng không?”

Khóe miệng Cô Thần co rút, “... Em có thể bỏ hai chữ “phu thê” đi được không?”

Long Tuấn Hạo đáp ngay lập tức, “Đây không phải là trọng điểm, mau trả lời câu hỏi của ta đi.”

“Không,” Cô Thần nói, “Đây là trọng điểm.”

“... Vậy được rồi.” Long Tuấn Hạo đành thỏa hiệp, “Nói cách khác, ở cái viện an dưỡng này, kẻ chính thức phải giao tiền viện phí chỉ có ta cùng Thúc Văn?”

Cô Thần gật đầu, “Đúng thế, Sở Kiên là miễn phí, tuy nhiên không ai biết được chuyện này cả, Lê Hiên đã chuẩn bị cho cậu ta một hồ sơ lý lịch hoàn mỹ, còn Túc Tông với anh vốn là người của viện an dưỡng này, bởi vậy, kẻ phải bỏ tiền năm viện thực ra chỉ có em và Thúc Văn thôi.”

Long Tuấn Hạo hiển nhiên không thể tiếp thu được sự thật này, vùng thoát khỏi lồng ngực Cô Thần rồi bắt đầu đi quanh phòng ngủ, “Nói đùa gì vậy, chỉ có hai người bỏ tiền, mà lại có một đám nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cần trả tiền lương, vậy thì sao Lê Hiên có thể kiếm ra tiền? Không phá sản đã là kỳ tích rồi!”

“Trên thực tế,” Cô Thần nói, “Anh ta vẫn hái ra tiền đấy, hơn nữa chỉ có mỗi một mình anh ta kiếm được tiền mà thôi, dù anh với Túc Tông đều có cổ phần trong này.”

Long Tuấn Hạo tiếp tục đi vòng vòng, “Vậy thì hẳn kiếm tiền bằng cách nào? Còn các người nữa, sao không có tiền hoa hồng?”

“Các bác sĩ và y tá chăm sóc Túc Tông đều là do chính cậu ta tự bỏ tiền ra trả lương, còn không phải là lấy từ chính tiền hoa hồng của cậu ta để trả sao, hơn nữa, cậu ta cũng ăn uống ở đây nên Lê Hiên tất nhiên sẽ khấu trừ vào phần hoa hồng của cậu ta rồi, bất quá, Túc Tông căn bản không thêm bận tâm đến những chuyện này.” Cô Thần kiên nhẫn giải thích, “Về phần anh, anh với Lê Hiên là bạn bè, mà trước kia, lúc anh vẫn còn là sát thủ, đều thường xuyên làm việc ở đây, đây cũng xem như bỏ vốn giúp đỡ bạn bè, dù là Lê Hiên luôn hứa hẹn sẽ chia hoa hồng cho anh, nhưng thật ra thì chẳng có, bởi anh ta biết rõ anh cũng không để ý.”

Long Tuấn Hạo lập tức rống lên, “Vậy còn bây giờ thì sao? Người gốc a, nếu như đã ở đây, vì sao lại không cần tiền?”

“Anh cũng muốn nha,” Cô Thần tiếp tục giải thích, “Em cũng biết trước kia anh từng giết em mà, kỳ thật lúc ấy anh đang chuẩn bị chậu vàng rửa tay, nhưng Lê Hiên cũng để cho anh giết, dù người anh cần giết là cây rụng tiền của anh ta.”

“Thế nhưng ta không chết!” Vị Vương gia nào đó lập tức ngắt lời.

“Ừ,” Cô Thần gật đầu, nói tiếp, “Nhưng trước khi anh chuẩn bị ra tay, Lê Hiên có nói một câu là từ nay về sau sẽ không chia hoa hồng cho anh nữa, anh cũng biết là mình sắp chém mất cây rụng tiền của anh ta nên mới gật đầu đồng ý, sau đó mới giật mình nhận ra, thì ra Lê Hiên đã sớm biết được anh muốn giết em.”

Long Tuấn hạo tức giận bước vòng vòng, “Đều nói là bản Vương không chết, không chết, người đi tìm hẳn đòi tiền mau!”

“Cho nên đây mới là vấn đề mấu chốt của chúng ta,” Cô Thần nhún vai, “Em phải biết là đưa tiền cho Lê Hiên thì dễ chứ muốn lấy tiền của anh ta

thì cứ xem như lấy mạng của anh ta vậy...”

“...” Long Tuấn Hạo trầm mặc, tiếp tục phẫn hận bước đi.

Cô Thần nhìn cậu, lặng lẽ đếm đếm vòng, cho đến khi đếm đến mười, vị Vương gia nào đó bỗng nhiên vươn tay đỡ trán, run run rẩy rẩy duỗi móng vuốt về phía anh, “Qua... qua đỡ ta một cái... Chóng mặt quá...”

Cô Thần cười tủm tỉm bước tới, kéo cậu vào trong lòng, sau đó ngồi lại trên giường. Long Tuấn Hạo nghỉ ngơi một lát, mới nói, “Chuyện người cùng Túc Tông bỏ vốn có bao nhiêu người biết?”

“Chuyện của Túc Tông ngoại trừ chúng ta và bác sĩ phụ trách của cậu ấy ra thì không ai biết cả, còn chuyện của anh... chỉ cần là người làm việc ở đây hơn một năm đều biết cả, cho nên bọn họ mới nghe lời anh như vậy, sao thế?”

“Khó trách Túc Tông ngoại việc hay hát vài hí khúc ra thì cũng không có chỗ nào khác thường,” Long Tuấn Hạo nhíu mày nghĩ nghĩ, “Túc Tông rốt cuộc là có chuyện gì? Đang yên đang lành lại chạy đến đây làm gì?”

“Chuyện của cậu ta kể ra thì rất dài, em muốn nghe hả?”

“Được rồi, người cứ để ta nghỉ ngơi chút đã...” Long Tuấn Hạo ôm cái đầu đang choáng váng của mình, không cam lòng lẩm bẩm, “Tuy vậy thì Lê Hiên vẫn còn phải nuôi một đám người a...” Ý muốn nói là dù cho có lời thì cũng chẳng lời được bao nhiêu a.

Cô Thần nở nụ cười, “Em nên biết là trước kia số tiền mà anh và Túc Tông bỏ ra cũng không phải nhỏ, ngoài ra Lê Hiên còn có rất nhiều bạn bè có tiền có của, mỗi người chỉ cần bỏ một chút thì khi gom lại cũng thu được số lượng không nhỏ chút nào, mà mấu chốt là cái viện an dưỡng này, kỳ thật không cần phải lo lắng tiền thuốc men, thứ cần chi trả cũng chỉ có tiền lương của những người kia, nhưng có một sự thật em phải biết là, số

tiền mà gia đình em cùng Thúc Văn bỏ ra tuyệt đối trả đủ tiền lương cho bọn họ, hơn nữa vẫn còn dư dả rất nhiều.”

Long Tuấn Hạo phát điên lên, “Cho nên mỗi tháng hẳn chẳng những có tiền mà ngay cả đồng tiền vốn ban đầu kia cũng chui vào túi của hẳn đúng không?”

“Đúng vậy,” Cô Thần gật đầu, “Hơn nữa Lê Hiên còn có nhiều sản nghiệp khác nữa, lại thường xuyên thu được tiền tài trợ từ khắp nơi gửi đến, số tiền ấy cũng không phải là nhỏ.”

“...” Long Tuấn Hạo bỗng nhiên đứng dậy, Cô Thần còn cho là người này lại tiếp tục đi lòng vòng, nhưng tiếc là không phải thế. Sau khi lục tung khắp phòng một lúc, vị Vương gia nào đó cuối cùng cũng lôi ra vài quyển sách, “Ta nói cho người biết, đồng nguyên liệu lúc trước đã bị người ném đi, nhưng đồng sách này vẫn còn đấy.”

Cô Thần lập tức trợn mắt, “Em lại muốn chế thuốc nổ?”

“Đương nhiên,” Long Tuấn Hạo tức giận nắm chặt mấy quyển sách kia, “Bản Vương muốn cho nổ tất cả lợi nhuận thu được từ tiền bạc của bản Vương a a a.”

“...”

“Còn người nữa,” Long Tuấn Hạo liếc xéo qua, “Người cút ra ngoài cho bản Vương, trước khi ta được ra viện thì người đừng hòng bò lên giường của ta! Bây giờ bản Vương mà nhìn thấy các người liền nổi giận!”

“...” Cô Thần nói, “Ta cũng là người bị hại.”

“Bị hại cái khỉ gì!” Long Tuấn Hạo nói, “Các người chính là trợ Trụ vi ngược! Giờ ta mà nhìn thấy các người liền hận không thể trói các người lại một chỗ rồi cho nổ chết hết!”

“...”

Long Tuấn Hạo lại bắt đầu bước vòng vòng, “Đúng, ta trước tiên sẽ cho nổ sạch chỗ này, sau đó đi tìm Lô Nham, ta vẫn là nên theo hăn a, ngẫm lại thì khả năng hăn đem ta ra khỏi chỗ này càng lớn a.”

“...”

.

Buổi chiều La Dịch không thể tiếp tục trốn tránh trách nhiệm của mình, bị người trong Sở Cảnh sát điên cuồng điện thoại hối thúc trở về. Sở Kiên vẫn còn ngủ nên anh đành nhờ những người ở đây trông chừng giúp, đến khi nào Sở Kiên tỉnh sẽ lập tức báo tin cho mình. Khi nhận được tin nhắn, anh cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ xong, liền vội vã chạy đến, hơn nữa anh lại có dự cảm, sau khi trở về Sở Cảnh sát số phận mình nhất định sẽ vô cùng bi thảm.

La Dịch vội vã chạy đến viện an dưỡng, ngay cả đồng phục cảnh sát cũng chưa kịp thay, gặp người liền hỏi thăm, “Giờ cậu ấy sao rồi?”

“Lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì giống như thường ngày muốn trừ yêu diệt ma, lúc xấu thì toàn ngồi ngăn người, không thì khoa tay múa chân vài cái, động tác vô cùng đẹp mắt!”

“...” La Dịch nói, “Không phải cậu đang nói ngược đó chứ? Tôi hỏi là cậu ấy không có dấu hiệu tốt lên sao?”

Người nọ vươn tay làm động tác thỉnh, “Ngài cứ vào xem sẽ rõ...”

La Dịch liền do do dự dự đi vào. Sở Kiên đang ngồi ở trên giường, thấy anh mặc đồng phục cảnh sát tiến vào liền lập tức giật mình, nhìn anh cả buổi sau mới hỏi, “Anh là ai?”

La Dịch cười ha hả ngồi xuống trước mặt cậu, “Tôi tên là La Dịch.”

Sở Kiên nhìn anh, ánh mắt mê mang một lát, ôm đầu nghĩ ngợi một lúc lâu mới ngẩng lên, “Tôi không biết anh.”

La Dịch tiếp tục cười hì hì nhưng ánh mắt đã thâm trầm một chút, “Đúng, cậu không biết tôi, chỉ cần tôi biết cậu là đủ rồi.”

Sở Kiên lại nhìn anh một lúc, ánh mắt lại mờ mịt một lần nữa, “... Đồ đệ?”

“Ai ai, đây, ta ở đây.” La Dịch đáp lời, nụ cười trên mặt còn khó xem hơn cả khóc, anh gọi một tiếng, “Sư phụ...”

Sở Kiên nhíu mày, nhìn chăm chú vào La Dịch, ánh mắt liếc thoáng qua khẩu súng anh đang mang bên hông, con người lập tức thanh minh một chút, vươn tay định chạm vào. La Dịch lập tức lùi về phía sau, thuận tiện ngăn tay cậu lại, “Ngoan, đừng có sờ.”

Thân thể Sở Kiên lập tức làm ra phản xạ, lật cổ tay né tránh, sau đó lướt nhanh về phía trước, La Dịch còn chưa kịp phản ứng gì thì súng đã nằm trong tay cậu. Anh lập tức hít sâu sợ hãi, quả thật là khóc không ra nước mắt, đây là nhiệm vụ cần súng lần đầu tiên của anh từ khi làm cảnh sát đến nay, mà sau khi hoàn thành nhiệm vụ, còn chưa kịp trả súng về kho vũ khí đã vội chạy đến đây, anh biết là sau khi trở về, nhất định mình sẽ rất thê thảm, lại không nghĩ rằng, mọi chuyện còn có thể thê thảm hơn nữa.

La Dịch nhìn chăm chăm vào Sở Kiên, không dám chớp mắt, cơ bắp toàn thân đều căng thẳng, từng bước từng bước tiến đến gần, “Sở Kiên, bỏ súng xuống, nghe lời, bỏ xuống nào.”

Sở Kiên lùi lùi ra sau, cúi đầu vuốt ve cây súng trên tay, thuần thục kéo chốt bảo hiểm, sau đó cúi sát đầu nhìn chăm chú vào họng súng, nhíu mày không biết nghĩ gì.

Trái tim La Dịch quả thật như ngừng đập, anh nhìn ngón tay đang đặt trên cò súng của người trước mặt, mồ hôi lạnh liên tục ứa ra, tiếp tục di chuyển thận trọng về phía trước, “Sở Kiên, buông nào.”

Sở Kiên nghiêng đầu nhìn hòng súng, ngón tay nhích tới nhích lui, trước khi La Dịch còn chưa kịp nhào tới đã kéo cò, “phịch” một tiếng. La Dịch cảm thấy mình sắp điên rồi, viên đạn kia chẳng khác nào bắn trúng vào tim anh, nhoáng một cái bổ nhào qua, hét lên, “Dịch!”

Viên đạn lướt qua trán của Sở Kiên bay ra ngoài, cậu không khỏi thả tay ra, La Dịch không chút nghĩ ngợi tiến lên, giành lấy súng, ném đi, bị dọa đến toàn thân đều run rẩy.

Đồng tử Sở Kiên bỗng nhiên thu hẹp lại, đúng là đã thanh minh hơn một chút, “Anh vừa gọi tôi là gì?”

La Dịch hít sâu một hơi, không nói điều gì.

“Trên đời này có lẽ không có ai sẽ gọi tên của tôi lúc chấp hành nhiệm vụ...” Sở Kiên chăm chú nhìn anh, ánh mắt càng lúc càng sáng rọi, gằn giọng hỏi, “Anh, rốt, cuộc, là, ai?”

La Dịch cũng nhìn thẳng vào cặp mắt sáng quắc của cậu, không nói một lời.

Sở Kiên nhìn vào mắt anh, thân thể lại bỗng nhiên run rẩy, thoáng một cái bổ nhào qua, run run tay cởi nút áo đồng phục của La Dịch. La Dịch vẫn trầm mặc nhìn cậu, không hề phản kháng.

Đồng phục cảnh sát nhanh chóng bị cởi ra, đồng tử của Sở Kiên co hẹp lại, trên lồng ngực La Dịch có một vết thương rõ ràng là do trúng đạn! Cậu há hốc miệng, gấp gáp hít thở không khí, hai tay ôm chặt lấy trán, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, huyết Thái dương không ngừng nảy lên, lỗ tai cũng ông ông khó chịu, cậu có thể cảm giác được trạng thái của

mình lúc này rất tồi tệ, vô số hình ảnh không ngừng xoay tròn trong đầu, không cần thận liềm mất ngay phương hướng.

“Dịch...” La Dịch nhin không được, vươn tay ôm lấy cậu.

Sở Kiên bỗng nhiên ngẩng đầu, lập tức nhảy xuống giường, nhanh chóng nhặt khẩu súng trên mặt đất lên, lúc này người trên giường đã ngồi dậy, bả vai cậu nhoáng một cái, trong nháy mắt, họng súng đã đặt ngay ấn đường của La Dịch.

Một loạt động tác lưu loát của cậu khiến La Dịch cứng người tại chỗ.

“Dù cho anh có thay đổi khuôn mặt thì ánh mắt cũng sẽ không thay đổi.” Sở Kiên gấp gấp hít vào mấy ngụm không khí, chỉ cảm thấy đại não của mình sắp nổ tung. Cậu chậm rãi mở miệng, “La Thành Hiên, tại sao anh không chết?”

La Dịch nhìn thẳng vào cậu, hoàn toàn không thấy khẩu súng để trên trán mình, “Bởi vì cậu đã bắn chệch, trong tiềm thức của mình, cậu không hi vọng tôi chết.”

Sở Kiên lại hỗn hển hít vào vài hơi, mồ hôi lạnh theo trán chảy vào tai, “A, lúc kia không trúng sao...” Cậu nói, “Lần này... tôi sẽ không bắn chệch nữa đâu!”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Giảng Co

Sở Kiên híp mắt, mồ hôi lạnh trên trán càng ngày càng nhiều. Cậu cảm thấy giống như đang có hai cái búa động liên tục vào huyết thái dương của mình, làm cả đầu choáng váng, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Những hình ảnh trong đầu lướt qua nhanh như suối chảy, liên tục xoáy tròn, chỉ cần không để ý một chút, chúng liền đổi sang cảnh khác, khiến cậu khó chịu ôm lấy đầu.

La Dịch yên lặng nhìn tay cậu run run, bất lực thở dài, “Nếu như đã quyết định, vậy bắn đi. Tôi biết tại sao cậu lại làm thế. Tôi vốn không nghĩ mình còn có thể sống sót, nhưng lúc đó tôi quá ích kỷ, sao biết cậu lại... Nếu sớm biết, ngay từ đầu tôi sẽ không để cậu bắn ra phát súng ấy.”

Sở Kiên hít sâu mấy hơi, “Đủ rồi... đừng nói nữa.”

La Dịch đau khổ nói, “Cậu để tôi nói hết được không, tôi sắp phải ra đi rồi.” Ánh mắt anh nhìn cậu càng thêm nhu hòa. “Cậu quá quật cường, tôi đã sớm nói, điều đó sẽ mang lại không ít bất lợi cho cậu, sau này ráng sửa chút đi, đừng cứ để tâm vào mấy việc vụn vặt. Cậu cũng không cần lo cho mẹ chúng ta, tôi đã gọi người chăm sóc bà...”

Sở Kiên ngắt lời anh, “...Anh nói mẹ ai?”

La Dịch thở dài, “Cậu có biết từ sự việc đó đến giờ đã qua hai năm rồi không? Bà nghĩ cậu đã chết từ bốn năm trước rồi, cha cậu lại mất sớm, nên chỉ sống cô đơn một mình. Sau khi vào làm cảnh sát, tôi tra được địa chỉ trước đây của cậu, nói với bà, tôi là đồng sự của cậu. Chỉ cần tôi có thời

gian sẽ qua thăm bà, giúp bà, rồi bà nói muốn nhận tôi làm con nuôi, ừm, chính là như vậy...”

Sở Kiên cảm thấy đầu mình càng lúc càng hỗn loạn, ý thức càng lúc càng không rõ. Cậu hít sâu mấy hơi, dùng chút lý trí còn sót lại hỏi, “Hai năm? Mẹ tôi sao rồi?”

“Bà sống rất tốt, cũng rất khỏe mạnh.” La Dịch nói. Do dự một chút, rốt cục anh cũng không nói cho cậu những chuyện xảy ra gần đây và việc mẹ cậu biết cậu còn sống, còn thường tới thăm cậu.

Sở Kiên ôm trán, cúi đầu.

“Được rồi, để tôi nói nốt.” Ánh mắt La Dịch vẫn nhu hòa, không có chút sợ hãi, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng để nhận lấy cái chết rồi. “Sau này phải ăn nhiều hơn, tôi nhớ lúc trước cậu ăn không nhiều, tất nhiên, có lẽ do vừa có nhiệm vụ trong mình vừa phải ứng phó với tôi khiến cậu phải chịu quá nhiều áp lực. Bây giờ cậu mập hơn trước rồi, nhưng vẫn còn gầy lắm. Cậu còn trẻ, còn rất dài năm tháng chờ phía trước, sức khỏe là cơ sở cho mọi việc, sau này gặp được người thích hợp thì...”

Tay cầm súng của Sở Kiên run mạnh, bàn tay đỡ trán trượt xuống mặt, giọng run run ngắt lời anh, “Anh nói xong chưa...”

“Sắp.” La Dịch nhìn đôi mắt Sở Kiên hở ra giữa những ngón tay, đã nhiễm lên một tầng ướm át, anh thở dài, “Sau này làm nhiều việc khiến mình thoải mái, hài lòng, đừng gây áp lực cho chính mình, cũng đừng nghĩ đến những chuyện vụn vặt đã qua, bình yên vui vẻ đi hết đời người cũng rất tốt, Dịch.” Anh chăm chú nhìn mắt cậu, ánh mắt thâm trầm, thanh âm lại cực nhẹ. “Cậu phải nhớ, La Thành Hiên giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, tình nhân vô số khắp thiên hạ, đùa bỡn lừa dối bao nhiêu người, mà em, chỉ là một trong những người bị gã lừa mà thôi, gã chỉ là

một tên bại hoại không hơn không kém, không đáng để cậu yêu... càng không đáng để cậu phải phí cả cuộc đời...”

Sở Kiên rớt cuộc cũng rơi lệ, nước mắt chậm rãi trượt ra từ hốc mắt, cổ họng phát ra nửa tiếng nghẹn ngào, nửa tiếng kia bị cậu kìm lại nơi cổ họng.

Trong mắt La Dịch thoáng hiện nét đau đớn, anh liền nhắm mắt lại không nhìn nữa, nhẹ giọng nói, “Cậu bắn đi.”

Sở Kiên khó khăn cầm súng, ngón tay tại cò súng siết rồi lại thả, thả rồi lại siết. Một lần nữa trải nghiệm loại thống khổ này, khiến cậu gần như tan vỡ.

“Lần này...” Thật lâu sau, cậu nghẹn ngào mở miệng, thanh âm khàn khàn, lẫn cả huyết tinh và tuyệt vọng, phảng phất như vừa chạm tới không khí liền tan, “Tôi chết cùng anh...”

La Dịch chợt mở lớn mắt, sắc mặt tái nhợt mang theo hoảng sợ, “Cậu dám!”

.

Long Tuấn Hạo đang tập trung chế thuốc nổ trong phòng, nghe thấy tiếng súng quen thuộc vang lên bên ngoài, tay run lên, thiếu chút nữa đem thứ đang cầm trong tay đổ cả vào.

“Nương... Nương ơi...” Hãn vội vàng thả thứ đang cầm trên tay xuống, vỗ vỗ trái tim vừa bị dọa sợ, sau khi lấy lại bình tĩnh liền mở cửa ra ngoài.

Lúc này, Cô Thần đang đứng ở hành lang, tự hỏi rốt cuộc phải làm thế nào để Long Tuấn Hạo từ bỏ việc làm nguy hiểm kia, thuận tiện nghĩ cả đối sách để có thể vào ngủ lại trên cái giường lớn, vừa nghe thấy tiếng súng

liền híp mắt lại, thần kinh căng thẳng, ngay khi ấy, cánh cửa trước mặt cũng mở ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Long Tuấn Hạo đi tới cạnh anh, “Không phải lại một đám buôn thuốc phiện tới đây chứ? Hay là tên vô danh cuối cùng bò lên bị thi biến? ...Ta nhớ xác hãn còn để ở đằng kia nha.” Hãn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, bất giác rùng mình.

“Nghĩ gì vậy?” Cô Thần xoa đầu cậu, “Xác đã có người xử lý, vả lại anh ta cũng không phải tên vô danh nào đó, có lẽ là người Lôi Nham phái tới diệt khẩu.”

“Nga.” Long Tuấn Hạo như được khai sáng đầu óc gật đầu, bỗng nói, “Di, sai rồi, đây đâu phải trọng điểm, trọng điểm là tiếng súng vừa rồi chứ nhỉ?”

Cô Thần gật đầu, nhìn ra ngoài , chỉ ra phía xa, “Hình như là từ phía kia tuyền tới.”

“A?” Long Tuấn Hạo nhìn theo hướng Cô Thần chỉ, “Là chỗ Sở Kiên, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Đi qua xem.”

Nói xong, hãn liền kéo Cô Thần đi, đến nơi thì thấy trước phòng Sở Kiên đứng một đám người, ngoại trừ các bác sĩ, y tá, còn có Lê Hiên vẫn đang mặc đồ ngủ. Những người phụ trách của Sở Kiên há to miệng, còn Lê Hiên thì gập gáp xoay quanh, mấy lần muốn chạy vào lại nhịn xuống.

Long Tuấn Hạo lôi đại một người ra hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Người nọ khẽ nói, “Hồi này La Dịch tan sở, đến thăm Sở Kiên, rồi không hiểu vì sao cậu ta lại cướp cò súng, giờ bọn họ đang trong trạng thái giăng co.”

“Giăng co?” Long Tuấn Hạo cực kỳ kinh ngạc, “Cái gì mà loạn vậy?”

“Không biết, Sở Kiên giờ đang cầm súng chĩa vào đầu La Dịch, hình như muốn giết anh ta... Lúc chúng tôi tới thì đã vậy rồi.”

Lời vừa dứt, mọi người đều nhất tề hít sâu một hơi, móc khăn tay ra lau nước mắt, Lê Hiên lại càng nóng nảy, tùy thời bạo phát.

Một hộ sĩ thút thít, “Tuy không biết bọn họ đang diễn kịch gì, nhưng mấy câu La Dịch vừa nói thật cảm động, diễn như thật vậy, hu hu hu... tôi không chịu được...”

“Đây lại là cái gì...” Vương gia đưa tay đỡ trán. “Quên đi, ta cứ vào xem đã.”

“Không được.” Lê Hiên bỗng bước tới, nắm áo Long Tuấn Hạo, hét lên, “Cậu không thể vào, Sở Kiên đang trên ranh giới sụp đổ, nếu cậu chạy vào làm cậu ta chịu kích thích nổ súng giết chết La Dịch tôi biết lấy tiền từ đâu a a a! Tôi thay anh ta chăm sóc vợ anh ta lâu như vậy, xấp xỉ hai năm phí năm viện đó a a a!” Nói xong còn hung hăng lắc cậu thật mạnh.

Long Tuấn Hạo run rẩy cầm lấy tay Lê Hiên. “Dừng, dừng... ngất... xỉu... Cô Thần...”

Cô Thần vội vàng đem người cứu ra khỏi ma vuốt. Long Tuấn Hạo ôm cái đầu choáng váng của mình, tức giận hầm hừ với Lê Hiên, đẩy cửa đi vào trong tiếng hít sâu của mọi người, lập tức nghe thấy tiếng rống tàn bạo, pha chút hỗn hển, phảng phất như có người muốn quật cả phần mộ tổ tiên của anh ta lên vậy, “Cậu dám!”

Hắn giật cả mình, đến khi nhìn thấy rõ tình cảnh trong phòng thì há hốc, lẩm bẫm, “Nhất định là do cách mở cửa của ta sai rồi...”

La Dịch nghe tiếng quay đầu nhìn cậu, sau đó lướt qua cậu nhìn tới những con mắt hồng hồng rơi lệ ngoài cửa, anh lập tức cảm thấy lạnh gáy.

Sở Kiên hít sâu mấy hơi ổn định tâm tình, rồi quay đầu nhìn cậu, khi thấy mặt cậu đột nhiên trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh linh tinh, Sở Kiên chần chờ hỏi. “...Cậu là?”

Vương gia dường như không nghe thấy Sở Kiên nói, mông lung nói, “Đúng, nhất định là do cách mở cửa sai... ta mở lại lần nữa...” Cậu nói xong quay đầu đi ra, đóng cửa, một giây sau lại mở cửa, bối rối, “Vì sao... rõ ràng ta đã dụi mắt ở bên ngoài rồi...”

“...”

“...”

“Ok, bản vương nhận mệnh...” Vương gia chậm rãi bước tới. “Các người đang làm gì? Tiền nhiệm đặc công... bắn chết cảnh sát? Người làm vậy làm chi? Kỳ thị người ta xuất thân không tốt? Người đây là kỳ thị chức nghiệp, rõ ràng là kỳ thị chức nghiệp! Đây là sai lầm, đồng chí.” Cậu trừng mắt nhìn Sở Kiên nói lời thăm thía, đau khổ giáo dục.

Trong đầu Sở Kiên lúc này đầy các dấu chấm hỏi, càng ngày càng hỗn loạn, cậu nhìn kỹ Long Tuấn Hạo, chốc lát sau như bắt được một hình ảnh nào đó. “... Hoàng thượng?”

“Đúng, đúng, là trẫm.” Long Tuấn Hạo liền nhập diễn, trầm giọng phân phó. “Ái khanh, trẫm lệnh người buông súng.”

Sở Kiên vô ý thức làm theo, bỗng nhiên cảm thấy sai chỗ nào, lại nhìn kỹ cậu, bắt theo các mảng ký ức, chần chờ nói. “...Phu nhân? Ách... Đoạn tử... tuyệt tôn?”

Mặt Long Tuấn Hạo nháy mắt liền đen.

La Dịch thừa dịp Sở Kiên đang bối rối chớp thời cơ lấy đi khẩu súng, một tay kéo cậu ghì chặt vào lòng, cùng ngã ra giường. Sở Kiên lập tức nổi

điên, “La Thành Hiên, con mẹ nó, anh buông ra! Tôi muốn giết anh!”

La Dịch hôn lên đầu cậu, cảm thán trả lời. “Cho cậu giết, chờ chừng nào cậu không muốn chết cùng với tôi nữa sẽ cho em giết thoải mái. Bây giờ, không được.”

Sở Kiên giật mình, giãy giụa trong lòng anh, run giọng gào thét. “Tôi muốn chết, anh dựa vào cái gì mà quản tôi?!”

“Dựa vào việc tôi không yêu cậu!” La Dịch ghì chặt lấy cậu rống lại.

Sở Kiên ngẩn ra, trợn mắt nhìn anh, La Dịch thở hỗn hển, hai mắt đỏ bừng, một lúc sau mới mở miệng, thanh âm mang theo chút run run. “Tôi không yêu cậu, ai cho cậu chết chung với tôi, thấy cậu liền... liền ngán, chết... cũng chết không yên.”

Sở Kiên sững người thật lâu, há miệng hỏi. “...Vậy sao anh còn ôm tôi?”

La Dịch không đáp, nhưng tay lại siết mạnh, ôm chặt lấy cậu, như muốn mang cậu nhập luôn vào thân thể chính mình. Anh vùi đầu thật sâu vào cổ cậu, thân run run, nhất thời làm Sở Kiên nghĩ anh đang khóc.

Sở Kiên không giãy nữa, ngậy ngốc nhìn trần nhà, ánh mắt không có tiêu cự. “La Thành Hiên, vì sao anh lại là xã hội đen...”

“Không biết, sinh ra đã là thái tử xã hội đen rồi...” Tiếng La Dịch vang lên từ cổ cậu, hơi khàn và bất đắc dĩ. “Đồng chí Sở Kiên, tại sao cậu lại làm cảnh sát...”

Sở Kiên đáp. “...A, cũng không biết.”

Bị coi như không khí, làm bối cảnh, Vương gia rất thương tâm. Hắn lặng yên quay đầu đi ra, lặng yên đóng cửa lại. “...Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Lê Hiên không đáp, mặc kệ mọi người, cả người hưng phấn vỗ vai cậu. “Vật biểu tượng, cậu đúng là vật biểu tượng của tôi! Lần này khổ cho cậu rồi! Tôi thực sự cảm ơn cậu!”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Vậy người miễn một tháng viện phí cho ta đi?”

Lê Hiên lập tức trợn lớn mắt nhìn. “Không được!”

“...Nửa tháng?”

“Càng không được!”

Long Tuấn Hạo cắn cắn móng tay. “...Một tuần?”

Lê Hiên giận dữ quát. “Càng càng không được!”

“...” Long Tuấn Hạo nói. “Phản ứng và lời nói của người không phù hợp với nhau chút nào...”

“Mặc kệ tôi.” Lê Hiên hừ một tiếng, quay đầu đi chuẩn bị danh sách phí dụng cho La Dịch.

Long Tuấn Hạo giữ anh lại, thương lượng. “Được rồi, vậy người đem mọi chuyện nói hết cho ta được không?”

Lê Hiên nghĩ nghĩ, đành phải nói, “Vậy được, tới phòng viện trưởng, tôi vừa đánh danh sách vừa nói cho cậu.”

“...”

.

Chờ Long Tuấn Hạo lau nước mắt đi ra phòng viện trưởng thì thấy La Dịch đang ngồi trong viện của Sở Kiên hút thuốc, ánh nắng từ phía chân

trời thiêu đốt, làm anh trông cực kỳ sa sút.

Long Tuấn Hạo chậm rãi đi tới, xoay quanh trước mặt anh, nhìn trái nhìn phải.

La Dịch bất đắc dĩ thở dài, “Vương gia, trên người tiểu dân không có gì đáng giá cho ngài nghiên cứu đâu.”

“Có a.” Long Tuấn Hạo nói, “Ta từ trước tới nay còn chưa nhìn thấy trùm xã hội đen đâu.”

“...”

Long Tuấn Hạo cắn móng tay nhìn anh, cuối cùng hỏi “Sở Kiên đâu?”

“Đang ngủ.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, bỗng nhiên hiếu kỳ sấn tới, ngồi xuống bên cạnh anh, “Không phải người đã chết sao? Vì sao còn sống? Không phải, ta là hỏi chẳng lẽ cảnh sát không kiểm tra sao?”

La Dịch nhả ra ngụm khói thuốc, nhìn khói bay trong không khí, “Bởi vì lúc ấy, sau khi Sở Kiên bắn không lâu, kho hàng bị nổ, đó là chỗ tôi, thuộc hạ của tôi cứu tôi ra bằng một đường khác, sau đó làm lễ tang cho tôi, cảnh sát sẽ không nghi ngờ, nhưng lúc đó tôi bị thương rất nặng, trúng một súng, lại bị bỏng, tỉnh dưỡng nửa năm mới khỏe lại.”

Long Tuấn Hạo nga một tiếng, “Cho nên người mới đổi luôn khuôn mặt.”

“Coi như thế đi.”

“Vậy tại sao người lại làm cảnh sát?” Long Tuấn Hạo nhìn bộ đồ cảnh sát anh mặc, “Đang làm trùm xã hội đen lại đi làm cảnh sát? Kỳ quái.”

“Kiêm chức đi.” La Dịch thở dài, ánh mắt xa xăm, “Tôi chỉ là muốn biết làm cảnh sát thì như thế nào, cảm thụ một chút... cuộc sống lúc trước của cậu ấy.”

Long Tuấn Hạo mũi sứt sịt, vừa muốn nói vài câu cảm động thì thấy một trang giấy rơi xuống trước mắt hai người bọn họ, phía trên là chi chít các dãy chữ số dài dằng dặc, Lê Hiên lò dò tới từ phía sau bọn họ, hiền lành nói, “Thật vui khi thấy cậu còn sống.”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Giao Tình

La Dịch lúc này đang chậm rãi hút thuốc, cổ áo đồng phục mở rộng, đầu tóc rối bời, mặt mũi chán chường. Lê Hiên bước đến từ phía sau, cười tủm tỉm, ngồi xuống bên trái La Dịch, Long Tuấn Hạo đang ngồi bên phải lập tức xích ra thêm một chút, muốn cách xa tên tham tiền nào đó, đồng thời nhỏ giọng nhắc nhở La Dịch, “Hắn muốn đòi nợ kia.”

“Vương gia, ngài nói sai rồi,” Lê Hiên mang danh tham tiền liền tốt tính sửa lại, “Vào lúc gặp lại bạn cũ thế này, nói đến tiền bạc rất thương cảm tình a, ngài nói có đúng hay không?”

“Thương cảm tình cái rắm, người trừ bỏ thích Tiểu Ngọc và tiền ra không còn cảm tình gì đáng nói rồi,” Long Tuấn Hạo lập tức đáp trả, sau đó ồ lên một tiếng, hỏi, “Các người là bạn bè?”

“Đúng vậy a, bạn cũ,” Lê Hiên gật đầu, “Bằng không cậu nghĩ tại sao tôi phải làm chuyện lỗ vốn như thu lưu Sở Kiên? Đương nhiên là bởi vì bạn bè gặp chuyện, tôi tất nhiên phải giúp cậu ta chăm sóc vợ chứ sao.”

Long Tuấn Hạo giật mình, thầm nghĩ cũng đúng. Nhiều viện tâm thần như vậy, Sở Kiên không bị đưa đi nơi khác mà lại đến đúng chỗ này, xem ra là do Lê Hiên đã nhúng tay, đem người về đây chăm sóc. Long Tuấn Hạo yên lặng nhìn khuôn mặt vừa thấy đã muốn đập cho vài phát của Lê Hiên, đột nhiên cảm thấy anh ta cũng có điểm giống người. Dù sao, dựa vào những tư liệu hắn đã xem qua, những viện tâm thần khác cũng không có nơi nào có điều kiện tốt như chỗ này.

Lê Hiên thấy Long Tuấn Hạo trầm mặc, liền nở nụ cười, “Cho nên a, tôi thật sự rất vui khi thấy bạn cũ còn sống a.”

La Dịch lại rít một hơi thuốc, thở dài, cuối cùng cũng mở miệng, “Nếu cậu có thể xé tờ giấy kia đi, tôi sẽ càng vui hơn,” Nói rồi nhìn sang Long Tuấn Hạo vẫn đang rối rắm vì bị đảo điên quan niệm, giải thích, “Phần lớn tài sản trong di chúc của tôi đều thuộc về Tiểu Dịch... À, cũng chính là Sở Kiên, chỉ có em ấy mới có quyền sử dụng. Nhân lúc em ấy thần trí không rõ, vị viện trưởng này liền đưa người về đây chữa trị, mà theo tính tình của Tiểu Dịch, em ấy tuyệt đối không cần tiền của tôi, cho nên rất có khả năng sẽ đem chúng đi quyên góp làm từ thiện. Sau khi em ấy khỏi hẳn rồi, nếu quyên tiền...”

Long Tuấn Hạo lẳng lẳng gật đầu, nói tiếp, “Đối tượng có khả năng nhận được số tiền ấy nhất chính là viện an dưỡng này... cũng chính là vào túi của hắn ta...”, nói rồi yếu ớt đưa tay chỉ vào con người tham tiền nào đó.

La Dịch an ủi vỗ vỗ vai Long Tuấn Hạo, tựa như đang nói đơn thuần không phải lỗi của cậu.

Long Tuấn Hạo nhất thời phẫn hận, rống lên, “Ta không nên tin tưởng người còn có cái gọi là lương tâm!”

“Vương gia ngài lại nói sai rồi a,” Lê Hiên tiếp tục tốt bụng sửa lại, “Tôi đương nhiên có lương tâm, nếu không cũng sẽ không xây nên viện an dưỡng này tạo phúc cho nhân dân đâu.”

Long Tuấn Hạo càng thêm phẫn hận, “Người đây là vì quyên tiền!”

Lê Hiên lại nói, “Tôi bỏ công sức ra lao động, đương nhiên cũng muốn có chút hồi báo chứ sao nữa.”

Biểu tình của Long Tuấn Hạo lập tức trở nên dữ tợn, La Dịch lại vỗ vỗ vai hắn, “Vương gia ngài vẫn là nên thôi đi, còn lý luận với cậu ta nữa, ngài

sẽ tự làm mình tức chết.”

Long Tuấn Hạo liền yên lặng che mặt, quay đầu sang hướng khác, nghĩ thầm, hẳn nhất định phải cho nổ sạch để bù vào số tiền phải bỏ ra! Đúng thế!

Vị Vương gia nào đó hạ quyết tâm, hừ một tiếng xong đứng dậy bước đi, trở về tiếp tục chế tạo thuốc nổ.

Lê Hiên liếc Long Tuấn Hạo một cái rồi quay lại nhìn La Dịch, “Ừm, cũng hai năm rồi. Sao đến giờ cậu mới tới?”

“Tôi làm sao biết được em ấy ở chỗ cậu...” La Dịch thở dài, “Trong tư liệu của Chính phủ chỉ nhắc đến tang lễ của Sở Kiên bốn năm về trước, không hề đề cập gì đến Tiểu Dịch, mà khi cậu nhận em ấy về đây, đã sớm làm cho em ấy một phần hồ sơ cực kỳ hoàn mỹ, còn xóa sạch sẽ những manh mối còn lại. Tuy nói là vì sợ thuộc hạ của tôi tìm đến báo thù, thế nhưng cậu làm cũng quá triệt để a, cho nên đến cả tôi cũng tìm không ra. Nếu không phải hôm nọ, sát thủ của Lôi Nham đến cưỡng chế mẹ nuôi, tôi quả thật cũng không biết em ấy đang ở chỗ cậu... Mà sao cậu cũng không nói cho tôi biết?”

“Tôi sao biết được cậu còn sống a,” Lê Hiên học theo bộ dạng của La Dịch, thở dài nói, “Nếu biết tôi đã sớm tìm cậu để đòi tiền rồi, hơn nữa thế lực bên gia tộc cậu dạo gần đây tương đối im hơi lặng tiếng, nhưng thực lực lại chưa từng suy yếu, quan trọng hơn là... Đương gia vẫn không ra mặt, ai biết đến cùng có phải là cậu không... À, bất quá giờ chuyện đó không quan trọng nữa,” Nói rồi đưa tờ giấy đến trước mặt La Dịch, “Đây, đây là viện phí gần hai năm qua của Sở Kiên, cậu thanh toán cho tôi đi.”

“...” La Dịch nhìn con số không nhỏ viết trên giấy, nói, “Cậu đúng là hoàn toàn không thay đổi a...”

“Đó là đương nhiên,” Lê Hiên cười tủm tỉm, “Đúng rồi. Sao lúc đến đây, cậu không nói cho tôi biết cậu còn sống a?”

La Dịch cười, “Tôi vốn định đợi Tiểu Dịch khỏi hẳn rồi đón em ấy xuất viện thôi.”

“...” Lê Hiên nói, “Nghĩa là muốn đục nước béo cò, không tính trả tiền đúng không...”

“Đừng nói vậy,” La Dịch tiếp tục cười, “Lúc này mà nói đến chuyện tiền bạc rất thương cảm tình a, cậu nói xem có đúng không?”

“Không nói đến tiền bạc càng thương cảm tình,” Lê Hiên đưa tờ giấy kia đến trước mặt La Dịch, vỗ một cái, nói, “Đừng nói nhảm, trả tiền mau! Bằng không tôi sẽ để Hà Thiên Phàm thôi miên Sở Kiên, bảo cậu ta đi tự sát!”

“...Xem như cậu giỏi.”

Long Tuấn Hạo hăng hái quay về phòng ngủ, tiếp tục sự nghiệp chế tạo thuốc nổ của mình, thế nhưng hăn vừa đặt chân vào cửa đã lập tức ngẫn ra, bởi vì ở trong phòng, Cô Thần, người đã sớm bị hăn đá ra, không cho vào phòng, đang dùng một tư thế cực kỳ hoa lệ đổ sạch nguyên liệu của hăn, đến cả nụ cười gian xảo cũng chưa kịp thu lại.

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Cô Thần, người vừa mới đổ cái gì...”

Nụ cười nơi khóe miệng Cô Thần lập tức cứng đờ, sau đó, cực kỳ nhanh chóng quay đầu lại nhìn Long Tuấn Hạo, ôn hòa nói, “À, một ít rác thôi. Anh thấy phòng hơi bề bộn nên dọn dẹp một chút ấy mà.”

“...” Long Tuấn Hạo nổi giận, “Tiện dân, người cho rằng mắt của bản vương có vấn đề sao?”

“Tiểu dân sao lại dám cho rằng mắt Vương gia có vấn đề?” Cô Thần vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nói, “Tiểu dân thật sự chỉ là vừa giúp Vương gia thu dọn phòng thôi, hơn nữa còn vô cùng cẩn thận, khi đổ cũng chia ra đổ, tuyệt đối sẽ không có gì nguy hiểm, Vương gia cứ yên tâm đi.”

Trán Long Tuấn Hạo lập tức bật lên một loạt gân xanh, Cô Thần thấy tình thế không tốt, vội vàng kéo người vào lòng xoa xoa vuốt vuốt, trước khi Long Tuấn Hạo mở miệng rống đã tranh thủ áp môi mình lên môi đối phương.

Thanh âm của Long Tuấn Hạo liền bị bức quay trở về cổ họng, hắn theo bản năng đưa tay đẩy Cô Thần ra.

Cô Thần dễ dàng bắt được tay Long Tuấn Hạo, để mặc cho hơi thở của mình dần dần xâm nhập vào khoang miệng đối phương, hôn một cách cực kỳ kiên nhẫn và nghiêm túc, đến khi Long Tuấn Hạo lấy lại được chút lý trí thì cả người đã nằm trên giường lớn rồi.

Cô Thần vỗ vỗ má của Long Tuấn Hạo, cười nói, “Vương gia bớt giận chưa? Nếu chưa thì tiểu dân tiếp tục hạ nhiệt cho ngài được không?”

Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, đẩy Cô Thần ra, “Người đã bị bản vương trục xuất.”

“Chỉ buổi tối thôi,” Cô Thần kiên nhẫn lý luận, ” Hơn nữa, anh vẫn là bác sĩ phụ trách của em a.” Còn chuyện buổi tối thế nào thì từ từ tiếp tục nghĩ biện pháp, dù sao thì hiện tại anh cũng đã chặt đứt suy nghĩ nguy hiểm của người trước mặt, coi như là một tiến bộ rất lớn rồi.

“Vây buổi tối người cút ra ngoài ngủ cho bản vương.” Long Tuấn Hạo cảnh cáo, sau đó xuống giường, moi ra một cái rương, đặt xuống mặt đất

trong ánh mắt khó hiểu của Cô Thần rồi bắt đầu phá ra cười lớn, cười đến mức ngã trái ngã phải, gần như điên cuồng.

“...” Cô Thần há hốc miệng, sau đó yếu ớt nói, “Hạo Hạo, em bình tĩnh một chút, ngoan, bình tĩnh một chút, rốt cuộc là làm sao vậy, đừng cười nữa a.”

Long Tuấn Hạo nằm trên thảm cười lăn lộn, qua một lúc lâu sau mới ngừng, sau đó đưa tay lau những nước mắt chảy ra vì cười quá nhiều, vừa huýt sáo vừa chậm rãi mở rương.

Biểu tình của Cô Thần lập tức cứng đờ, sau đó bắt đầu trở nên vắn vẹo.

Long Tuấn Hạo cười ha ha, cẩn thận nâng rương như nâng bảo bối đặt trước mặt Cô Thần, ra vẻ khoe khoang nói, “Tiện dân, người không nghĩ đến đúng không? Bản vương vẫn còn đồ dự phòng, nga ha ha ha...”

“...” Cô Thần yên lặng đưa tay nâng trán, thấp giọng thì thào, “Tính sai, thật sự là tính sai rồi...”

Long Tuấn Hạo cười đủ, vừa huýt sáo vừa ngồi trên thảm, lại bắt đầu công cuộc chế tạo thuốc nổ. Cô Thần yên lặng ngồi trên giường nhìn xuống, trong lòng cân nhắc xem rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đem những thứ kia ném đi.

Long Tuấn Hạo vừa cố nhớ lại công thức vừa tranh thủ tán dóc với Cô Thần, “Ừm, ta vừa biết được La Dịch và Lê Hiên là bạn bè, nói vậy hẳn cũng là bạn của người sao?”

“Xem như vậy đi,” Cô Thần gật đầu, “Bất quá cũng không thân thiết, Lê Hiên là vì gia tộc nên tương đối thân với La Dịch, mà anh lại là bạn của Lê Hiên, cho nên anh với La Dịch có thể xem như quen biết.”

Long Tuấn Hạo âm ừ, sau đó ra vẻ hiểu biết mà nói, “Vậy quan hệ giữa người và Túc Tòng hẳn là cũng không tồi a? Dù sao cũng đối tác mà nhi.”

“Nghiêm khắc mà nói thì không phải với Túc Tòng, mà là với anh trai của cậu ấy,” Cô Thần nói, “Anh với Lê Hiên là bạn thân của cậu ta, rồi sau đó mới quen biết Túc Tòng.”

“Đợi một chút...” Long Tuấn Hạo dừng lại, ngẩng đầu hỏi Cô Thần, “Túc Tòng có anh trai à?”

“Đúng vậy a,” Cô Thần gật đầu, “Cậu ấy không thể có anh trai sao?”

“Ta không phải nói ý này, ý là lâu như vậy cũng chưa từng nghe hẳn nhắc đến, nha... Quả thật trừ bỏ xưởng khúc ra, hẳn rất ít nói chuyện khác, bất quá, hình như ta chưa từng thấy người nhà hẳn đến thăm,” Long Tuấn Hạo phi thường hoang mang, “Anh trai hẳn biết hẳn ở đây không? Ân, ngoài ra, anh hẳn có biết hẳn giả điên không? Còn có... Quan hệ giữa hai người đó thế nào, bất hòa?”

“Đây là chuyện nhà bọn họ, giải thích thì có hơi phiền toái, mà nói đến quan hệ của hai người đó...” Cô Thần nghĩ nghĩ, “Kỳ thật cũng không đến nỗi nào... A.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Người không thể cho một đáp án chắc chắn chút sao?”

Cô Thần bất đắc dĩ nói, “Chủ yếu là ngày thường Túc Thanh đều rất bận, không có nhiều thời gian rảnh, bất quá nếu chỗ này đã xảy ra chuyện, hẳn cậu ta sẽ nhanh chóng đến đây.”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc, “Túc Thanh? Tên của anh trai hẳn à?”

Cô Thần gật đầu, đang muốn nói thêm cái gì, đột nhiên nghe thấy từng đợt tiếng ồn truyền đến từ trên không liền nói, “Xem đi, phỏng chừng chính

là cậu ta đến.”

“Hắn đến làm gì?”

“Này a,” Cô Thần nở nụ cười, “Anh nghĩ là cậu ta đến để hỏi thăm tình hình của em trai. Thế nào? Em muốn gặp cậu ta không?”

Long Tuấn Hạo nhìn nhìn những thứ đang nằm trên mặt đất, quyết đoán lắc đầu, “Không, ta tiếp tục chế thuốc nổ của ta là được rồi.” Đây chính là tài sản cuối cùng của hắn a.

Cô Thần liền tùy theo Long Tuấn Hạo, tiếp tục lặng lẽ tìm cơ hội.

Long Tuấn Hạo lại hỏi, “Vậy giao tình giữa người và Lôi Nham như thế nào?”

Cô Thần nhướn mi, “Em hỏi để làm gì?”

Long Tuấn Hạo thở dài nói, “Ta đây không phải là chuẩn bị cho nổ nơi này rồi đến tìm hắn nương tựa sao, đương nhiên phải điều tra tính cách lão đại tương lai một cách rõ ràng.”

“Em không phải nói anh ta âm hiểm à?”

“Người biết cái gì,” Long Tuấn Hạo giáo dục, “Lại đây, để bản vương dạy người triết lý nhân sinh, phàm là người làm đại sự, ít nhiều gì cũng phải có chút âm hiểm, không âm hiểm không được a. Người nhìn xem mấy kẻ tự xưng là đại hiệp chính nghĩa mà TV hay trình chiếu đó, bản vương nói cho người biết, bọn hắn đều là đồ ngu ngốc. Nếu mà bọn hắn rơi vào tay bản vương thì đã sớm chết hơn mười lần, đến cả tro cốt cũng không còn rồi.”

Cô Thần bất đắc dĩ thở dài, “...Dưng không em đi giết bọn họ làm chi?”

“À? Nha... Vậy cũng đúng...” Long Tuấn Hạo thì thào, bỗng nhiên nói, “Khoan, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ta muốn nói, âm hiểm một chút kỳ thật cũng không có gì không tốt.”

Cô Thần lại thở dài, “Đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là em nhìn lên máy tính của Lôi Nham, em cảm thấy được anh ta sẽ tha cho em sao? Cho dù em không nhớ, anh ta cũng sẽ tìm người đến thôi miên em, để em trở thành con chó anh ta nuôi. Ừ, là em nói âm hiểm cũng rất tốt.”

Biểu tình của Long Tuấn Hạo trở nên cứng đờ, sau đó lập tức xìu xuống, hẳn đã quên mất chuyện này, huống hồ cũng không phải hẳn làm a. Hắn sụ sụ mũi, nhỏ giọng phản kháng, “Bản vương là xuyên đến đây, chuyện đó không liên quan đến ta a.”

“Đúng,” Cô Thần đồng ý gật đầu, hỏi, “Vậy em cảm thấy anh ta có tin không?”

Long Tuấn Hạo lại sụ sụ mũi, không nói tiếng nào.

“Anh đã nói với em rồi, Lôi Nham một người rất biết nhẫn nại, cũng rất biết nắm lấy cơ hội,” Cô Thần chậm rãi nói, “Mỗi hành động của anh ta đều có mục đích, tuyệt đối sẽ không làm thứ gì vô nghĩa. Nói ví dụ chuyện của Vu Ngạo, anh ta có rất nhiều cách đưa người trà trộn vào đây, thế nhưng lại cố ý chọn ra tay từ chỗ Hà Thiên Phàm, mà vấn đề là nếu muốn thôi miên em, anh ta cần Hà Thiên Phàm hỗ trợ, cho nên mục đích Vu Ngạo đến đây hẳn không chỉ đơn giản là quan sát em, mà còn để lôi kéo Hà Thiên Phàm. Anh đoán, chờ sau khi Hà Thiên Phàm đồng ý, anh ta sẽ bắt đầu ra tay với em.”

Long Tuấn Hạo theo bản năng rụt rụt cổ, sau đó nói, “Vậy hẳn là không sao mới đúng. Hà Thiên Phàm mà nghe Vu Ngạo thì mặt trời sẽ mọc ở hướng Tây, khoan, người là nói bọn họ... Ta nhớ Hà đại cầm thú muốn ăn tiểu nấm hương, sau đó không lâu thì Vu Ngạo đi ra, sau đó y trở về... A,

đến tận giờ vẫn chưa thấy hai người bọn hắn rời khỏi phòng đúng không?
Ngay cả Lê Hiên cũng dậy rồi mà.

Cô Thần thấy hai mắt Long Tuấn Hạo tỏa ánh sáng liên hồi, “Ừm... Em muốn đi xem bọn họ thế nào?”

Long Tuấn Hạo xoa xoa cằm cười gian, “Ta không nên đi sao?”

“...” Cô Thần yên lặng, cảm thấy xót thương cho bác sĩ Hà từ tận đáy lòng.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Năm Hương, Lại Thấy Năm Hương

“Cởi ra... cho tôi!” Hà Thiên Phàm nằm ngửa trên giường, nhìn hai kẻ rõ ràng tới đây xem kịch vui, cũng không còn tinh lực bận tâm đến mặt mũi, run run rẩy rẩy cầu xin.

Long Tuấn Hạo vừa nhìn thoáng qua lại lập tức ôm bụng, cười lăn lộn trên mặt đất, “Ha ha ha...”

“Cậu không cần cười...” Hà đại cầm thú hơi thở mong manh, đáng thương không sao tả xiết nói, “Cởi bỏ... nhanh lên...” Sau đó liếc qua Cô Thần, người đang rút rút khóe miệng, ngơ ngác nhìn quang cảnh trong phòng.

Hà đại cầm thú chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt, “Bác sĩ Cô...”

Cô Thần rất cuộc hoàn hồn, cúi đầu nhìn Long Tuấn Hạo. Vị vương gia nào đó đang cười đến run hết cả người, lấy bẫy vươn móng vuốt, “Đợi... đợi đã...” Vừa nói vừa run run rẩy rẩy vịn tay vào mép giường, từ từ bò lên, chậm rãi lết đến ngồi bên cạnh Hà Thiên Phàm, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó vuốt mặt, thay bộ dạng cực kỳ bi thống nói, “Bác sĩ Hà... sao trên người người lại có những vết thương thâm thể này, a? Ha ha ha... Ôi...” Nói xong lại không thể ức chế cười phá lên, lăn lốc rơi xuống đất.

Hà Thiên Phàm cảm nín ngược nhìn trần nhà, rơi lệ, ghen ngào nói, “Nếu cậu không chịu giúp thì hãy đi đi... Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu...”

“Không được, ta mà đi thì ai sẽ mở trói cho người?” Vị vương gia nào đó lại run rẩy vịn tay vào mép giường, ngồi xổm dưới đất ngược đầu nhìn lên, “Bác sĩ Hà à... Thật ra bộ dạng của người lúc này cũng rất là quyến rũ... Quyến rũ cực kỳ...”

Hà Thiên Phàm tiếp tục rơi lệ trong câm lặng, vắn vẹo đầu, quay sang nhìn hẳn, “Tôi phải nói cảm ơn, ngài quá khen sao...”

“À, không có gì~” Vị vương gia nào đó trả lời xong lại ngã ngửa xuống, “Ha ha, không được, ta cứ thấy hình ảnh này là lại muốn cười...”

Hà Thiên Phàm phát điên, quay sang rống vào mặt Cô Thần, “Lôi cậu ta đi ra ngoài, có được không a a a? Lôi ngay ra có được không? Trước kia tôi mắt mù mới thấy cậu ta là mỹ nhân a a a!”

Cô Thần bất đắc dĩ nhìn người đang lăn qua lăn lại dưới sàn, bước qua dìu lấy.

Hà đại cầm thú bị trói chặt tứ chi trên giường, cái chân móng vuốt ngang chỉ che đến thắt lưng, để lộ đầy vết xanh xanh tím tím loang lổ khắp lồng ngực đủ để thấy ai đó vừa bị người chà đạp tàn nhẫn đến mức nào, lại đi cùng khuôn mặt cực độ đáng thương kia, chắc chắn, quả thật là vô cùng thâm, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu bên cạnh anh ta không có sự tồn tại của một người khác...

Cô Thần nhìn qua, ngoài tên cầm thú đang dang tay dang chân hình chữ đại mục rửa chiếm hơn phân nửa cái giường kia còn có một gốc nấm hương bé nhỏ, vô cùng nhu thuận sinh trưởng ở nửa góc giường còn lại, bộ dáng cực độ ngoan hiền, vẻ mặt cực kỳ thuần khiết, kết hợp cùng kẻ thoi thóp đang nằm ở nửa giường còn lại, hình ảnh muốn bao nhiêu quý dị thì có bấy nhiêu, bảo sao vị vương gia nào đó không lăn ra cười.

“Người nói...” Long Tuấn Hạo nắm tay Cô Thần, chỉ vào tên cầm thú đang nằm trên giường, “Người nói hẳn là ăn được một nửa thì biến trở lại

hay là ăn xong rồi mới biến?”

Cô Thần im lặng suy tư, “Không biết...”

Long Tuấn Hạo căn cứ ngón tay, đi về phía giường, sau đó vòng sang, ngồi xuống bên cạnh tiểu nữ năm hương Tiểu Lam, thuần thực chào hỏi, “Xin chào, đồng chí năm hương, chúng ta lại gặp nhau.”

Tiểu nữ năm hương lập tức nhìn hẩn đầy sùng bái, “Không hổ là nhân viên cấp quốc gia nha, năng lực làm việc quả nhiên là cao siêu, tôi đã thay đổi nơi sinh trưởng rồi vậy mà các anh vẫn có thể tìm ra a.”

Vị vương gia nào đó vô cùng thân nhiên, cười ha hả gật đầu, “A, quá khen, quá khen, chúng ta dù sao cũng là cấp quốc gia nha~”

Tiểu nữ năm hương mắt long lanh đầy sùng bái nhìn hẩn, một lát sau mới nhỏ giọng hỏi, “Nhân viên năm hương à, anh có thể đưa tôi về chỗ cũ không? Hoàn cảnh nơi này tệ quá, chỗ trước kia vẫn tốt hơn nhiều.”

Long Tuấn Hạo nhìn đồng rác rưởi cỡ lớn cạnh bên, tiếp tục dẫn dắt, “Đồng chí năm hương à, khi nào thì người phát hiện ra hoàn cảnh nơi này không tốt?”

Tiểu nữ năm hương nghĩ nghĩ rồi ngoan ngoãn trả lời, “Không biết, lúc vừa chuyển đến đây, tôi có chộp mắt một chút để thích ứng với hoàn cảnh, sau khi tỉnh dậy thì đã biến thành thế này, hơn nữa trên người lại ẩm ướt, giống như có ai đã tưới nước cho tôi nha, đúng là người tốt mà.”

Long Tuấn Hạo nhìn bộ quần áo ngủ trên người Tiểu Lam, ra vẻ bưng bình đại ngộ vỗ tay một cái, quay đầu nhìn Cô Thần, “Ta đã biết, sau khi Vu Ngạo tắm rửa rồi ngủ thì hẩn mới đi ra, nói cách khác, chính là sau khi làm xong,” Sau đó nhìn sang Hà Thiên Phàm, vội ho một tiếng, cực kỳ thuần khiết hỏi, “Bác sĩ Hà, ta nói có đúng không?”

Hà đại cầm thú yên lặng quay đầu đi nơi khác, ngửa mặt nhìn trần nhà, than thở, “Để cho tôi chết đi mà a a a!”

Tiếng nói kia quả thật là tê tâm liệt phế khiến tiểu năm hương ở cạnh bên nhìn không được lên tiếng giáo dục, “Cái cậu năm hương này, không được la lối om sòm như vậy, có nhân viên quốc gia ở đây, cậu phải chú ý hình tượng một chút chứ.”

Hà Thiên Phàm thiếu chút nữa ghen khí, tức giận đến trợn trắng mắt.

“Hả?” Vị “nhân viên quốc gia” nào đó lại ôm bụng cười lăn trên đất, “Ha ha ha... Quá là vui...” Hả run run rẩy rẩy đứng lên, nhìn độ cong khác thường trên khoe môi Cô Thần, “Này, người nghe thấy hả nói gì không?”

Cô Thần rút rút khoe miệng, vô cùng đồng tình nhìn sang Hà Thiên Phàm, “Năm hương...”

“Đúng thế,” Long Tuấn Hạo lại vịn vào mép giường cười thêm một trận, sau đó vuốt mặt, ho một tiếng, lại trèo lên giường ngồi nghiêm chỉnh, hiền lành nhìn Hà Thiên Phàm, “Đồng chí Hà, hoan nghênh gia nhập gia tộc năm hương chúng ta.”

Hà Thiên Phàm tiếp tục trợn trắng mắt.

Long Tuấn Hạo ngăm ngúa một trận, sau đó quay đầu nhìn năm hương Tiểu Lam, nhẹ giọng giáo dục, “Đồng chí năm hương à, người nói vậy là không đúng, tất cả mọi người là đồng loại nha, sao người lại không chịu sinh trưởng ở cùng một chỗ với hả chứ?”

Tiểu năm hương cắn cắn môi, vẻ mặt vô cùng ủy khuất, cuối cùng mới nhỏ giọng nói, “Chính là, ngài xem thân thể cậu ta kìa, xanh xanh tím tím, sắp thối mất rồi...”

Long Tuấn Hạo yên lặng quay lại nhìn, đồng ý gật đầu, “Đúng là quá thắm...”

Hà đại cầm thú rốt cuộc cũng qua cơn hấp hối, thều thào nói, “Đã bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là nấm hương... Nếu cậu không tin thì có thể cởi trói cho tôi...”

Tiểu nấm hương đặc biệt ngây thơ thuần khiết chớp mắt, “Đều là nấm hương lẽ ra cậu phải hiểu được rằng tôi đâu có nhúc nhích được, làm sao mà cởi trói cho cậu?”

“Lại nữa...” Hà Thiên Phàm lại đau lòng đến rơi nước mắt, “Cậu rốt cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần đây, cậu có nhúc nhích một chút cũng chẳng chết đâu.”

“Tôi không tin cậu đâu.” Tiểu nấm hương rụt rụt cổ, quệt quệt miệng, “Cậu có thối thì tự đi mà thối, đừng có kéo tôi theo...”

“Ha ha ha...” Long Tuấn Hạo lại cười phá lên, oai oái kêu, “Ôi, bụng của ta, đồng chí nấm hương à, ta nhất định tiến cử người lên cấp quốc gia!”

“Thật hả?”

“Đúng thế đúng thế... Ha ha ha...”

Cô Thần nhìn ra bên ngoài một hồi, vì phòng ngừa chủ đề này tiến hóa càng thêm quỷ dị, rốt cuộc từ bi lên tiếng, “Sao cậu bị trói lâu thế này mà vẫn không có người tháo cho?”

“Bởi vì tên hỗn đản kia nói với mọi người bên ngoài là, trừ phi có mệnh lệnh của hắn, không thì dù có nghe thấy gì cũng không được vào.” Hà Thiên Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ bi phẫn giải thích, “Cho nên dù tôi có gào thét thế nào cũng vô ích, đều là tại tên hỗn đản kia, chết tiệt, lão tử nhất định phải làm thịt hắn a a a!”

“Cậu không được thô lỗ như thế,” Năm hương Tiểu Lam lại nhú nhú mày, rất nghiêm túc dạy bảo, “Nếu không thì không xứng làm năm hương.”

Hà Thiên Phàm càng thêm bi phần, “Lão tử vốn chẳng phải là năm hương!”

“Vậy sao cậu lại cứ bất động thế này?”

“...” Hà Thiên Phàm lại lặng lẽ rơi nước mắt, nghẹn ngào nói, “Đều do cậu hại...”

“Cậu... cậu... rõ ràng là vu khống trắng trợn...” Tiểu năm hương nổi giận, “Chính mình tự thối nát còn vu oan giá họa cho người khác, hèn hạ, quá hèn hạ...” Nói xong liền quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, “Nhân viên năm hương, ngài đừng tin lời cậu ta nói.”

“Ừ, ta không tin, không tin.” Long Tuấn Hạo run run tay, nắm chặt lấy bàn tay của Tiểu Lam, thâm tình nói, “Ta chỉ tin một mình năm hương người.”

“Cám ơn ngài, nhân viên năm hương,” Tiểu năm hương vô cùng cảm động, nắm lấy tay Long Tuấn Hạo, sau đó nhìn thoáng qua tên cầm thú nào đó, nói với hắn, “Ngài có thể đổi chỗ giúp tôi không, tôi thật sự là không chịu nổi cậu ta nữa.”

“Vậy được rồi,” Long Tuấn Hạo cười cười đứng dậy, ho khan một tiếng, chắp tay nhìn xa xăm, “Những nhân viên cấp quốc gia như chúng ta mỗi người đều biết một loại di động đại pháp, chỉ cần ta vỗ nhẹ lên mũ mỗi gốc năm hương thì gốc năm hương đó có thể tự do di chuyển.”

“Thật sao?” Hai mắt tiểu năm hương lập tức tỏa sáng, “Cái kia, nhân viên năm hương à, ngài hãy vỗ ta một cái xem.”

“Được thôi.” Long Tuấn Hạo diềm tỉnh gật đầu, nhanh chóng vỗ nhẹ một cái lên đầu tiểu nữ hương, “Được rồi, giờ thì chạy nhanh lên, người không có nhiều thời gian đâu.”

“Được!” Tiểu nữ hương vừa dứt lời liền nhảy xuống giường, nhanh chóng chạy đến góc phòng quen thuộc, yên lặng ngồi xổm xuống, cảm động nói, “Cảm giác được trở về nhà thật tốt!”

Long Tuấn Hạo vỗ tay, “OK.”

Khóe miệng Cô Thần co rút, “...Thủ pháp giải quyết bọn họ của em ngày càng thành thạo nhanh chóng, giống như sắp tu luyện thành tinh rồi.”

Long Tuấn Hạo vỗ tay, “Quá khen quá khen.” Dứt lời liền ngó tới Hà Thiên Phàm, tiến đến cạnh giường, “Được rồi, giờ ta sẽ cời trói cho người, cho nên phải biết ơn ta đó, đừng có mà giúp đỡ ngoại nhân đối phó ta nha.”

Hà Thiên Phàm tự nhiên là biết hẳn đang nói đến Lôi Nham, bèn nói, “Đã biết đã biết, cậu cời trói nhanh lên, lần này tôi nhất định không tha cho tên hỗn đản kia!”

Long Tuấn Hạo dừng một chút, “Người lại muốn trói tiểu nữ hương sao?”

“Đúng!” Hà Thiên Phàm phẫn hận nói, “Lần này dù cậu ta có khóc lóc tôi cũng sẽ không thả ra! Lão tử muốn tìm tên hỗn đản kia báo thù!”

Long Tuấn Hạo trầm mặc, hẳn quay đầu nhìn tiểu nữ hương đang nhu thuận ngồi trong góc, đem tính mạng của mình cùng trinh tiết của Vu Ngạo bày lên bàn cân, thoáng cân nhắc một tí, quyết đoán lựa chọn cái đầu tiên, tiếp tục cời dây thừng.

Hà Thiên Phàm giương mắt nhìn lên, vừa lúc nhìn thấy cái cổ trắng nõn cùng những đường cong tuyệt đẹp của Long Tuấn Hạo, hơn nữa lúc này

hắn đang cúi người, cổ áo rộng thùng thình mở rộng ra, để lộ xương quai xanh cùng làn da non mềm trắng mịn, tên cầm thú nào đó nhìn xem thất thần, miệng hé mở, nước miếng râm râm chảy xuống.

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Cầm thú, tự gây nghiệt không thể sống a...”

Hà Thiên Phàm còn chưa khép miệng lại, Cô Thần đã đi tới, kéo Long Tuấn Hạo ra ngoài, thuận tiện ném lại một câu, “Tạm biệt.”

“Đừng... Đừng a...” Hà Thiên Phàm lập tức bị dọa đến trắng mặt, “Tôi tôi sai rồi, tôi thề tôi nhất định không hợp tác với Lôi Nham a, cho nên cứu cứu tôi đã a a a!”

Cô Thần tiếp tục đi, Long Tuấn Hạo chần chờ một lát, kéo kéo tay Cô Thần, “Hắn thề rồi kìa...”

Cô Thần nhìn nhìn Long Tuấn Hạo, rồi mới miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi, tôi sẽ bảo người khác đến cời trói cho cậu.”

Hà Thiên Phàm lập tức cảm kích gật đầu, “Cảm ơn, cảm ơn.”

Cô Thần bèn nắm tay Long Tuấn Hạo bước ra ngoài.

Tiểu viện của Long Tuấn Hạo và Vu Ngạo được bố trí ở hai đầu của viện an dưỡng, từ bên này sang bên kia phải đi qua một cái sân rộng. Long Tuấn Hạo nhìn thoáng qua tiểu đình, Túc Tông đang đứng ở đó, tựa vào lan can, nhìn xa xăm, không hề quay đầu lại, mà phía sau cậu có một nam nhân mặc âu phục màu đen, tóc cắt ngắn, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn Túc Tông cực kỳ phức tạp, bên ngoài đình có khoảng năm sáu bảo tiêu mặc đồ đen đứng thủ vệ, trông vô cùng có khí khái.

Vị vương gia nào đó há to miệng, “Người kia chính là anh trai của Túc Tông? Quá soái, quá khốc, cái cảnh tượng này, nếu trên tay mỗi người đều

cầm súng thì đúng thật là lão đại xã hội đen a.” Hấn giương mắt nhìn Cô Thần, “À mà, anh trai hấn làm gì thế?”

“Gia tộc của bọn họ khá lớn, sản nghiệp cũng nhiều.” Cô Thần nói, “Nếu muốn nói đến sản nghiệp lớn nhất thì phải là súng ống đạn dược, bọn họ buôn bán vũ khí hợp pháp.”

Long Tuấn Hạo vội vàng nhìn lại lần nữa, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, “Buôn bán vũ khí sao, đây là lần đầu tiên ta tận mắt nhìn thấy đó nha!”

“...”

Túc Thanh cũng chú ý đến Cô Thần cùng Long Tuấn Hạo, khẽ gật đầu với Cô Thần, sau đó liếc nhìn sang Vị vương gia nào đó, con người hơi híp lại.

Cô Thần lập tức kéo Long Tuấn Hạo đến bên cạnh, nhìn Túc Thanh một cái rồi tiếp tục bước đi.

Long Tuấn Hạo nhin không được hỏi, “Sao thế?”

“Cuộc chiến lúc này là do Lôi Nham chủ mưu, mục đích là bắt em nên trong mắt Túc Thanh, vì em nên Túc Tòng mới rơi vào nguy hiểm.” Cô Thần giải thích, “Bởi vậy nếu như cần thiết, anh ta có thể giết em hoặc trói em lại, quảng cho Lôi Nham.”

Long Tuấn Hạo bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế, xem ra hấn rất yêu thương Túc Tòng nha, coi bộ quan hệ của hai huynh đệ nhà này rất tốt.”

“...” Cô Thần nói, “Ngoan, em nói sai trọng điểm rồi.”

“Trọng điểm gì?” Long Tuấn Hạo hừ một tiếng, nói thầm, “Hết người đến sát thủ rồi lại Vu Ngạo, giờ thì phát triển thành đấu súng với Túc Thanh... Hừ, tiện dân, bản Vương nói cho người biết, bản Vương đã sớm

bị các người giết đến chết lạng rồi, một ngày nào đó bản Vương sẽ tự lực cánh sinh, nổ banh cái viện an dưỡng này rồi rời đi, nhất định sẽ kiếm được một đồng tiền, chiêu binh mãi mã đi diệt hãn.” Hãn nắm tay hừ hừ hai tiếng, “Nếu không thì bản Vương sẽ tậu một chiếc xe tăng, cán bẹp đám vô lại các người! Đúng thế, cán bẹp dí luôn!”

“...”

Long Tuấn Hạo tiếp tục hừ hừ hai tiếng, bỗng nhiên áp sát đến bên người Cô Thần, “Người và Túc Thanh là bằng hữu đúng không? Cho nên ta sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm đúng không? Đúng không?”

“...” Cô Thần nói, “Đúng vậy, vừa rồi anh ta đã biết thái độ của anh, nên em sẽ không sao cả, bất quá anh đoán trước khi đến đây, anh ta hãn đã tìm Lôi Nham trước.”

“Tìm Lôi Nham làm gì?”

“Nói bóng nói gió một chút, để Lôi Nham đừng thương tổn Túc Tông.”

“A, vậy hãn sẽ nghe lời chứ?”

“Sẽ, hai người họ là đối tác làm ăn, có liên lụy rất nhiều lợi ích nên Lôi Nham sẽ không đắc tội Túc Thanh.”

Vị vương gia nào đó hai mắt sáng ngời, “Vậy hãn sẽ thu tay lại sao?”

“Không biết.”

Long Tuấn Hạo suy sụp bả vai, ỉu xìu một lát lại ngẩng đầu lần nữa, “Chẳng sao cả, bản Vương sẽ tự lực cánh sinh, dù sao hiện giờ ta đã nắm thóp được Hà Thiên Phàm rồi.”

Cô Thần xoa xoa đầu của hãn, “Chuyện này cũng chưa chắc nha.”

“Sao lại chưa chắc?” Long Tuấn Hạo trừng mắt, “Ta cũng không tin Hà Thiên Phàm sẽ nghe lời Vu Ngạo!”

Cô Thần xoa xoa mặt hần, “Em có nghe qua hội chứng Stockholm bao giờ chưa?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục trừng mắt, “Đó là cái gì?”

“Là hội chứng tâm lý mà người bị hại sinh ra tình cảm với kẻ phạm tội, thậm chí là giúp đỡ kẻ phạm tội.”

“Còn có thứ này sao?” Long Tuấn Hạo nổi giận, “Quả thật là tiện!”

“Đây là một hội chứng.” Cô Thần kiên nhẫn giải thích, “Anh chỉ nói là có khả năng, chưa nói là nhất định sẽ xảy ra.”

“Có khả năng xảy ra cũng không được,” Long Tuấn Hạo gạt tay Cô Thần ra, bắt đầu đi qua đi lại, rồi bỗng nhiên ngừng lại, ngược lên, “Người nói nếu giờ ta bảo Hà Thiên Phàm thôi miên Vu Ngạo, biến hần trở thành người của chúng ta thì có được hay không?”

Cô Thần khẽ giật mình, ngạc nhiên nhìn hần, “Bộ não của em rất cuộc cấu tạo như thế nào vậy?”

“Mặc kệ ta, ta cảm thấy ý tưởng này rất hay, được rồi, giờ ta đi ngay.” Long Tuấn Hạo nói xong quay đầu bỏ chạy, chỉ một lát sau đã đến chỗ của Vu Ngạo, lúc này Hà Thiên Phàm đang tìm một cái áo ngủ mặc vào, sau đó hùng hổ cầm dây thừng, chuẩn bị vào trói người.

Long Tuấn Hạo lập tức bổ nhào qua ôm chặt cánh tay Hà Thiên Phàm, kéo người vào góc tối, trình bày lại ý tưởng của mình, “Người xem có được không?”

Hà Thiên Phàm dùng ánh mắt như nhìn thấy quái thú nhìn hần.

“Rốt cuộc là có được hay không a?”

Hà đại cầm thú nghĩ nghĩ, híp híp mắt, “Để thử xem, hắc hắc, thuận tiện lại thôi miên tên chết tiệt kia yêu mẩn lão tử, ngược thân lại thêm ngược tâm, a ha ha ha...”

Long Tuấn Hạo bị dọa sợ, lập tức buông tay người nào đó ra, hoảng hốt bay về phòng, lại gặp phải đồng chí La Dịch, người vừa đàm phán cùng Lê Hiên xong, ở giữa sân.

Đồng chí nào đó nhìn thấy vị vương gia nào ấy liền cười ha hả chào hỏi, “Ô, Vương gia ngài đang làm gì thế?”

Vị vương gia nào đó nhìn thoáng qua anh một cái, thì thào, “Nghịệp chương của bản vương a...”

“A, không có việc gì,” Đồng chí La Dịch cười ha hả nói, “Ngài thường xuyên gây nghịệp chương, chúng ta cũng sớm quen rồi.”

“...”

La Dịch nhìn hằm, “Tôi đi đây, trở về Cục Cảnh sát.”

Long Tuấn Hạo rốt cuộc cũng hoàn hồn một tí, “Không về nhà sao?”

“Không a, tôi còn chưa trả súng, nãy giờ bị gọi điện hối thúc liên hồi rồi, với lại súng lại thiếu mất một viên đạn, ai...”

Long Tuấn Hạo nhìn không được hỏi, “Liệu có sao không?”

“Không sao,” La Dịch khoát tay, “Tôi đã gọi điện cho cấp dưới, bảo họ mang một viên đạn đến, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Người chơi ăn gian.”

“Tôi thích thế đó~,” La Dịch vẫy vẫy chào, “Được rồi, tôi đi đây, lát nữa lại về.”

“Người trở lại làm gì?”

“Ngủ lại, tôi sợ buổi tối cậu ấy sẽ gặp chuyện gì đó.”

“Đồng chí La Dịch,” Long Tuấn Hạo nói, “Các người định ngủ ở trên cùng một cái giường sao? Nếu ta nhớ không nhầm thì gần hai năm nay hai người chưa từng ngủ chung đúng không?”

“Đúng thế a,” La Dịch gật đầu, “Cậu cảm thấy...”

Long Tuấn Hạo ngắt ngang, “Ta cảm thấy Sở Kiên rất nguy hiểm...”

“Sao lại thế được, thả lỏng đi, Lê Hiện đã nói tình trạng của cậu ấy bây giờ lúc tốt lúc xấu, nếu cậu ấy là Dịch sao tôi có thể xuống tay a, cậu ấy còn chưa nói không định giết tôi này.”

“Còn nếu hắn là thiên sư thì sao?”

“Tôi đây cũng chẳng đành lòng ra tay nha...” Đồng chí La Dịch buồn bã nói, “Tôi thật lòng là sợ buổi tối cậu ấy có chuyện mới đến đây a, thật đó, tuy là tôi chưa được chạm vào lão bà lâu lắm rồi...”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Ta không tin người.”

“...Không tin cũng chẳng sao a, được rồi, tôi đi nha.” La Dịch nhìn điện thoại lại bắt đầu réo điên cuồng, phát phát tay với hắn, quay đầu bước đi, chuẩn bị đến Cục Cảnh sát nhận mệnh nghe phê bình, giáo dục.

Long Tuấn Hạo yên lặng nhìn vị đại ca xã hội đen kiêm cảnh sát nào đó, sau đó lặng lẽ quay đầu trở về, nghĩ thầm hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện... Hắn phải nhanh trở về phòng nghỉ ngơi, mệt mỏi rồi.

Chỉ thấy Cô Thần đang dùng một tư thế vô cùng quen thuộc, vứt bỏ số của cải cuối cùng của hẳn.

“...” Long Tuấn Hạo phát điên, “Tiện dân, người cút ra ngoài cho bản vương a a a!”

Lời tác giả:

Mỗ Thường: Lại nói đồng chí La Dịch, cậu phải chăm sóc lão bà nhà mình cho tốt nha ~

La Dịch nắm tay: Tôi biết rồi, lại nói người là mẹ của ta, là mẹ ruột a...

Mỗ Thường gật đầu: ... Cho nên?

La Dịch: Tôi chưa được chạm vào lão bà lâu lắm rồi đó... Thật sự đó a a a!

Mỗ Thường: ...Cậu bị dục hỏa đốt người sao?

La Dịch gật đầu.

Mỗ Thường: Kỳ thật cậu có thể cưỡng gian Hà Thiên Phàm 100 lần mà~

La Dịch tức giận: Lão tử không thèm!

Mỗ Thường: Cái kia... Lê Hiên?

La Dịch nổi da gà lạnh lẽo: Lại càng không muốn!

Mỗ Thường tiếp tục suy nghĩ.

La Dịch nịnh nọt: Liên chọn Sở Kiên a, tôi làm cậu ấy 100 lần cũng được, được không?

Mỗ Thường: ...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Gia Bạo

Phủ của Tướng quân và Vương gia hôm nay lại sấm rền chớp giạt, Cô tướng quân phải chịu gia bạo, mà vị vương gia nào đó dường như đã hiểu ra cuộc đời chỉ là hư ảo, phu phu hai người đều ở trong tình trạng vô cùng thâm trầm.

Theo lời những người đã chứng kiến, chuyện xảy ra lúc xâm tối, khi ánh mặt trời cuối cùng còn chưa biến mất, thì có một tiếng hét lớn truyền ra từ tấm cung của Vương gia, thành công làm cho tia sáng cuối cùng tắt hẳn, màn đêm dần dần buông xuống.

Khi mọi người vội vã ùa vào thì thấy Cô tướng quân bị Vương gia trong giận dữ cầm bản tử đuổi ra ngoài tấm cung, bộ dáng vô cùng chật vật, đồng đồ đạc trong phòng của tướng quân cũng bị ném ra ngoài. Vương gia hét lớn: “Tiện dân, ngươi vứt hết vốn liếng của ta, từ nay về sau, bản Vương và ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, còn có, còn có... thế bất lưỡng lập, ngươi chết ta sống!”

Cô Thần lưu loát tránh né cây đại thiết bản của cậu, bất đắc dĩ nói: “Hạo Hạo, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, thuốc nổ quá nguy hiểm.”

“Hừ! Tiện dân, chớ có hoa ngôn xảo ngữ!” Vương gia vẫn lửa giận phừng phừng như trước, phần nộ vung vung thiết bản mãi cho đến khi đánh Cô Thần bước ra khỏi phòng mới thôi, hùng hổ nói: “Tiện dân, từ giờ về sau chớ có bước vào tấm cung bản Vương nửa bước!”

“Này, Hạo Hạo...”

Vị vương gia không thèm để ý tới anh, nói xong liền quay đầu vào phòng, đóng cửa cái rầm. Mọi người lúc ấy quay mặt nhìn nhau, có người đưa ra câu hỏi: “Gần đây Vương gia xem phim kiếm hiệp hả? Đóng giả quá giống luôn...”

Những người khác đều cùng lắc đầu: “Không biết...”

Lúc này, cánh cửa đang đóng chặt bỗng mở toang, Vương gia thò đầu ra nhẹ nhàng nói: “Tứ đại danh tác.”

“...”

Đúng lúc này, y tá phụ trách bưng cơm nước đi tới, cung kính hành lễ, điềm đạm nói: “Vương gia, tới giờ dùng bữa tối rồi ạ.”

Long Tuấn Hạo cắn móng tay nhìn bữa tối, lại nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Cô Thần, hừ lạnh một tiếng, quyết đoán đóng cửa đi vào. “Hôm nay bản Vương tâm tình không tốt, không ăn.”

Y tá kinh ngạc, vội vàng gõ cửa, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: “Vương gia, người bớt giận, đừng tự tổn hại thân thể chính mình, người còn...”

“Bản Vương nói không ăn là không ăn!” Vương gia rống lên ngắt lời, làm cho mọi người đều rụt hết cổ lại.

Cô Thần chỉ đành thờ dài.

Một người nói: “Vương gia nếu không ăn...”

Những người khác yêu ớt tiếp nối: “Chúng ta sẽ chết rất thảm, rất thảm đó...”

Mọi người đều nhìn Cô Thần, trong ánh tràn ngập ủy khuất và khẩn cầu. Cô Thần lại thờ dài. “Không được, dù thế nào tôi cũng không thể để em ấy làm chuyện nguy hiểm như vậy.”

Mọi người khóc ròng. “Vậy chúng tôi phải làm sao bây giờ?”

Cô Thần nhìn trời. “Cố gắng khuyên giải đi.”

“...”

“Mấy người đừng có nhìn tôi như thế, đâu phải chỉ có mấy người tham, tôi cũng rất tham đây này, từ giờ buổi tối tôi không thể ngủ cùng em ấy nữa...”

“...” Mọi người im lặng trong nháy mắt, rồi rầm rầm chạy ra trước cửa bắt đầu khuyên.

Cho nên, đến khi đồng chí La Dịch nghe răn dạy ở cảnh cục xong vui sướng trở về thì bị tiếng kêu khóc ở đây hấp dẫn lực chú ý, anh bước tới thì thấy lúc này trên hành lang đã có một đám người khóc la thảm thiết, có người thể lực yếu ớt chịu đựng không nổi đã hôn mê bất tỉnh, được người khiêng đi, còn Cô Thần thì đứng sau những người này nhìn nhìn, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Anh đi qua hỏi: “Vương gia làm sao vậy?”

Cô Thần liếc La Dịch một cái, thấy anh đang cầm một cái túi đầy ắp cờ thưởng, nhướn mày hỏi: “Cái gì đây?”

“Phần thưởng tôi đạt được và cờ thưởng do cư dân tặng.”

Trán Cô Thần rớt xuống ba sợi hắc tuyến, hỏi, “... Cho Sở Kiên xem sao?”

“Đúng vậy.” La Dịch cười ha hả. “Lỡ như nửa đêm em ấy tỉnh lại không phải là thiên sư mà là đặc công tôi nhất định sẽ chết, cho nên tôi mang mấy thứ này cho em ấy xem, chứng minh thái độ vì dân phục vụ của tôi a.”

“... Anh thật thông minh.”

“A, đâu có, đâu có.” La Dịch tiếp tục cười ha hả. “Mà Vương gia lại bị làm sao rồi?”

Cô Thần bất đắc dĩ thở dài, mọi người vẫn tiếp tục khổ sở khuyên.
“Vương gia a, thân thể là tiền vốn cách mạng, người phải dưỡng thân thể khỏe mạnh rồi mới có sức đấu tranh với ác bá Cô Thần chứ a!”

“Đúng vậy Vương gia, nếu như người muốn đã đảo Cô Thần nhất định phải duy trì thân thể khỏe mạnh a.”

“Đúng, hãy cùng chúng tôi vì đã đảo Cô Thần cùng nhau hành động đi, vương gia!”

Cô Thần: “...”

“Các người cút hết cho ta!” Long Tuấn Hạo ngồi trên thảm quay đầu rống về phía cửa. “Nói không ăn là không ăn, vốn liếng của bản Vương mất sạch cả rồi còn ăn cái gì nữa?! Nói cho các người biết, cuộc đời này bản Vương tuyệt không nói chuyện yêu đương, một lòng tìm hiểu nhân tình thế thái...” Dứt lời liền lấy một miếng khoai tây bỏ vài miếng, rồi lại hằm hừ nói: “Cút nhanh lên một chút, đừng quấy nhiễu sự yên tĩnh của cao nhân.” Nói xong lại ăn tiếp một miếng.

Mọi người ngoài cửa tất nhiên không biết chuyện bên trong, tiếp tục ỉ ôi khuyên bảo. La Dịch đứng nghe một hồi, rốt cuộc cũng hiểu tình huống lúc này, đi tới cạnh cửa khuyên răn. “Vương gia, tuyệt thực là không đúng đâu vương gia.”

Tiêng nói thê lương vô hạn của Vương gia truyền ra từ trong phòng:
“Nay ta tuyệt thực, người cười ta ngốc, ngày sau chẳng biết là ai béo phì? Haizz, biết là ai a...”

“...” La Dịch ngậm miếng quay đầu hỏi Cô Thần, “Rốt cuộc anh đã làm gì cậu ta?”

Cô Thần thở dài trả lời. “Tôi đổ đi vài thứ của em ấy.”

“Cái gì?”

“Nguyên liệu chế tạo thuốc nổ.”

La Dịch gật đầu đồng ý, “Đồ là đúng! Nếu là tôi, tôi cũng đổ, lỡ như lão bà không cẩn thận nổ chết chính mình thì làm sao? Tôi biết đi đâu mua thuốc hồi hận bây giờ.”

Cô Thần bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy như vừa tìm được người tri âm, nhất thời xúc động dâng trào.

La Dịch lại nói, “Nhưng mà cũng may lão bà của tôi không có làm như vậy, haha, thực may mắn.” Anh cười ha hả vỗ vỗ vai Cô Thần. “Anh cẩn thận nhé, chúc anh may mắn, tôi đi đây.” La Dịch nói đi là đi, đầu không quay lại lấy một cái.

“...”

La Dịch nhanh chóng về tới sân của Sở Kiên, anh nhìn thoáng qua phòng ngủ, quyết định trước tiên phải tìm hiểu rõ tình huống, liền tùy tiện bắt lấy một người hỏi. “Em ấy chưa tỉnh?”

“Chưa.” Người nọ trả lời. “Viện trưởng có đến xem qua, nói chủ tử là vì gặp phải cú sốc tinh thần quá lớn, tinh thần lại đã từng tan vỡ, cho nên có lẽ sẽ ngủ thẳng tới nửa đêm mới tỉnh, còn không cho chúng tôi chuẩn bị cơm tối.”

“...” La Dịch nói. “Tôi nghĩ câu cuối mới là mục đích đến đây của cậu ta.” Rồi lại hỏi. “Thực sự sẽ ngủ tới nửa đêm?”

Người nọ gật đầu.

“Vậy được.” La Dịch nhìn lướt qua phòng bếp ở góc sân. “Anh đưa tôi chìa khóa phòng bếp, nếu em ấy có đói thì tôi còn đi làm.”

“Được, tôi đi lấy cho, anh cứ vào trước đi.”

La Dịch liền buông anh ta ra, đi vào phòng. Bên trong tối như mực, anh đi tới bên giường ngồi xuống, Sở Kiên ngủ rất say, mi mắt hạ xuống che hết tất cả mọi sắc bén trong mắt, nhìn qua trông rất nhu thuận.

Anh lẳng lẳng nhìn cậu trong đêm tối, nhịn không được đưa tay sờ sờ mặt cậu, sờ một lúc lại nhịn không được, cúi xuống hôn.

Cảm giác ấm áp mềm mại truyền tới, anh nhắm mắt lại, còn chưa làm động tác tiếp theo thì nghe tiếng mở cửa rảng rặc vang lên. Anh đứng dậy quay đầu, ánh sáng ngoài hành lang hắt vào phòng, thấy người hồi nãy bị anh túm đang một tay che mặt, một tay cầm chìa khóa, cả người run run tiến tới, rồi quăng chiếc chìa tới gần tủ từ một khoảng cách rất xa, quăng xong thì lập tức hai tay che mặt chạy ra ngoài, còn không quên đóng cửa.

“...” La Dịch yên lặng quay đầu lại, trong lòng hiếu kỳ rất cuộc Lê Hiên tuyển người như thế nào vậy?

Anh nhìn nhìn tình hình, đứng dậy, vào phòng tắm tắm sơ qua, sau đó kéo khăn tắm, xoay người lên giường, ôm lão bà vào lòng, ngẩng đầu nhìn trần nhà tối đen, bắt đầu đếm cừ.

“Một con cừ, hai con cừ, ba... aizz.” Anh vuốt ve bộ quần áo lão bà đang mặc, cảm thấy thật khó chịu, liền đứng dậy cời hết y phục của cậu, rồi lại kéo cậu ôm vào lòng, cảm giác tiếp xúc giữa hai làn da làm anh sung sướng run rẩy, sau đó... anh bắt đầu một bên hít sâu, một bên tự nói với chính mình. “Bình tĩnh a, xúc động là ma quỷ, chữ sắc trên đầu có một cây đao...” cuối cùng thì thào nói. “Tự làm bậy quả nhiên không thể sống a...”

Sở Kiên đúng là giống như lời Lê Hiên nói, nửa đêm tỉnh giấc, cậu vừa có động tĩnh thì La Dịch cũng tỉnh theo, sau đó rất sáng suốt lựa chọn tiếp tục ngủ, thầm nghĩ, súng đã đem trả về trong kho vũ khí rồi, trong căn phòng này giờ đã không còn hung khí, lão bà nhà anh có muốn làm gì thì cũng không biết làm thế nào. Có muốn siết cổ thì cũng phải có sợi dây để thắt chứ có phải không?

A, cũng được... Anh từ từ nhắm mắt miên man suy nghĩ, đêm trời tối không gió tĩnh lặng này đúng là điều kiện tốt nhất để thắt cổ rồi, bọn họ sống ngủ chung giường, chết ngủ cùng huyết, vậy là tốt rồi.

Sở Kiên mở mắt thì bị căn phòng tối đen làm cho ngẩn người, sau đó mới nhận thấy mình đang bị người ôm lấy, cậu liền nổi giận. “Yêu nghiệt lớn mật, dám bò lên giường bản thiên sư, bản thiên sư sẽ thu ngươi!”

La Dịch thở phào nhẹ nhõm, Sở Kiên mở đèn trên đầu giường. “Ừ? Đồ đệ?”

La Dịch lập tức mở mắt, cười ha hả nói. “Sư phụ.”

Sở Thiên sư nằm lại xuống giường. “Nga, đúng rồi, vì sư nhớ là ngươi bị nhiễm yêu khí, cần phải ôm bản thiên sư ba ngày ba đêm.”

La Dịch gật đầu phụ họa. “Vâng vâng vâng...”

Sở Thiên sư lại nói: “Vậy cuối cùng yêu nghiệt đó cuối cùng thế nào?”

“Nga, bẩm sư phụ, họ bị người Thục Sơn thu rồi.”

“Thục Sơn?” Sở thiên sư nhú mày, ánh mắt mê man. La Dịch cắn ngón tay, trái tim run rẩy nhìn cậu, nhẹ hỏi: “... Sư phụ?”

“Aizz, vì sư tại.” Sở thiên sư đáp. “Quên đi, nếu lê dân bách tính không gặp tao tương thì bản thiên sư yên tâm rồi.” Nói xong, cậu quay người nhìn

anh, bắt đầu răn dạy. “Đồ đệ, lần sau người làm việc phải chú ý hơn, không thể giống lần này, để phí mất ba ngày như vậy.”

La Dịch nhìn khuôn mặt gần ngay trước mặt, bỗng nhiên lá gan to hơn, nghĩ nghĩ một chút rồi hồn nhiên mở miệng: “Sư phụ, kỳ thực còn có một biện pháp có thể làm lui yêu khi trong thời gian ngắn...”

“Nga? Là gì?”

La Dịch liên cười ha hả xoay người áp qua, liếm liếm môi. “Sư phụ, người đã nghe qua song tu thuật chưa?”

Sở Kiên nhìn người trên đầu mình, cảm thụ được cảm giác ấm áp qua làn da, bỗng nhiên thấy tình cảnh này dường như đã từng xảy ra, ánh mắt lại mê man trong chốc lát, sau đó rộng to. “La Thành Hiên, chết tiệt, anh muốn làm cái gì?!”

La Dịch cứng đờ, nhất thời dở khóc dở cười, khóc không ra nước mắt, yếu ớt khều tay. “Dịch, em phải nghe anh giải thích...”

Sở Khiên trán nổi gân xanh. “Còn cần phải giải thích sao? Lão tử có mắt, tự biết nhìn! Anh cương rồi phải không? Ân?” Cậu giật giật chân, La Dịch lập tức trợn mắt hít sâu. “Đừng, em yêu... đừng...” Dứt lời liền nhanh như chớp lặn xuống nằm bên cạnh cậu, chống tay nhìn cậu, nói: “Nếu như anh không có phản ứng với em thì làm sao có thể bất chấp nguy hiểm tới đây được?”

“Phản ứng cái con khi!” Sở Kiên quay đầu trừng anh, thoáng bắt gặp vết thương trong lồng ngực của anh, tâm run lên lập tức quay mặt qua chỗ khác. “Cút cho tôi!”

La Dịch không nói gì, đưa tay lấy đồ đã chuẩn bị từ trước để ở đầu giường, cười ha hả ôm cậu từ phía sau, đem đồ tới trước mắt cậu. “Nhìn xem, anh thực sự đã sửa đổi rồi.”

Sở Kiên ngân ra. "...Bây giờ anh là cảnh sát?"

"Ban ngày anh mặc đồ cảnh sát không phải sao?"

Sở Kiên nghĩ lại một chút, gật đầu. "Nga, nhớ rồi, lúc đó tôi lo giết anh nên không chú ý."

"..." La Dịch khóc không ra nước mắt. "Dịch..."

"Kêu cái gì, dù sao cũng không thay đổi được việc anh đã phạm tội đâu!"

"Đúng vậy, nhưng bây giờ anh đã sửa tên, án tội lúc trước cũng lau sạch sẽ rồi, giờ anh là cảnh sát, em muốn bắt anh bây giờ cũng phải đi sưu tập chứng cứ lại lần nữa như lúc trước đúng không." La Dịch thả mấy thứ ấy xuống, ôm cậu giảng giải. "Em giết anh như vậy là oan uổng người tốt, những nhân dân thích anh sẽ đến tìm em tính sổ đấy, trong đó có cả mẹ chúng ta."

"..." Sở Kiên nói. "Anh chỉ đang nguy biện mà thôi, còn có đó là mẹ của tôi, anh đừng gọi thân thiết như vậy!"

"Mẹ nuôi cũng là mẹ." La Dịch tiếp tục nói. "Còn có, anh không có nguy biện gì cả, em có chứng cứ gì sao?"

Sở Kiên không nói. La Dịch ôm cậu thoải mái than thở, "Ngoan, đừng giận, chờ đến lúc em khỏe hơn, lại ra ngoài sưu tập chứng cứ giết anh cũng không muộn mà."

Sở Kiên vẫn không nói tiếng nào, lát sau quay đầu nhìn anh. "Anh thực sự là cảnh sát?"

La Dịch cười ha hả nghiêm túc gật đầu khẳng định.

Sở Kiên lại yên lặng. "... Vì sao?"

La Dịch thở dài. “Bởi vì anh muốn biết cảm giác khi làm cảnh sát, vì sao có thể làm cho em lúc ấy nhẫn tâm bắn anh...”

Sở Kiên chần động.

La Dịch giữ lấy cằm cậu, hôn xuống. “Ngoan, đều đã là quá khứ, anh chưa bao giờ hận em cả.” Anh ôm cậu thật chặt, rồi nói. “Làm cảnh sát, việc thật nhiều, đủ thứ chuyện tầm phào, ông Vương sống cùng khu với anh, con trai ông ấy bị tai nạn xe cộ, giờ trong nhà chỉ còn mình ông, anh có thời gian lại đi thăm, khiến ông ấy bây giờ cứ gặp người khác lại nói anh là con ông ấy, còn có một lần, gần đó có một đứa trẻ bị rơi xuống nước, người chung quanh chạy đi báo cảnh sát, anh lúc đó ở gần đấy nhảy xuống cứu, mẹ đứa bé ấy liền quỳ xuống, làm anh giật cả mình; còn có thám Trưởng, thấy anh liền muốn giới thiệu đối tượng cho, nói là cảnh sát đáng tin, làm cho anh giờ nhìn thấy thám là phát run; còn có một cặp vợ chồng cãi nhau cũng báo cảnh sát, bảo là giết người rồi, lúc bọn anh tới đó thật đúng là dở khóc dở cười... nhưng tên chồng kia cũng thật đáng chết, đánh vợ.” Anh thở dài. “Khi đó anh nghĩ, nếu như em còn ở bên cạnh anh, nhất định mỗi ngày anh đều cưng chiều, sao nữ đánh được.”

Sở Kiên lẳng lặng nghe không nói.

“Có lẽ đây mới là cuộc sống bình thường, giờ nghĩ lại lúc trước động cái liền giết người nhắc chân liền quyết định sinh tử một người, làm gì cũng tưởng mình thật giỏi, xác thực đáng chết...” Anh lại thở dài, rồi bỗng nhiên nở nụ cười. “Nhưng mà anh lúc đó như vậy em cũng thích, chứng tỏ vẫn còn có điểm tốt nha, đúng không?”

Sở Kiên khước miệng rút gân. “Câu cuối cùng không cần nói đâu.”

“Được rồi.” La Dịch nghiêng qua hôn lên má cậu. “Em đói bụng không? Anh nấu?”

Sở Kiên nhướn mi. “Anh có thể nấu ăn?” Cái tên được nuông chiều từ bé, mặc có người lo ăn có người bưng tới miệng, đường đường đương gia hắc đạo mà lại biết nấu ăn?

“Biết a, giờ anh đang sống một mình, không biết thì chết đói à? Cũng không thể ngày nào cũng ra ngoài ăn.”

Sở Kiên nhìn anh thật lâu. “Anh thay đổi rất nhiều.”

La Dịch thở dài. “Ai bảo người anh yêu là cảnh sát chi, không đói cũng chẳng được.”

Sở Kiên im lặng. La Dịch lại hỏi. “Em yêu à, rốt cuộc em có đói bụng không?”

“Không đói.”

La Dịch nghĩ chắc do ngủ nhiều quá giờ cũng không muốn ăn nữa, nên cũng không nhắc lại, lần thứ hai ghé sát người vào, cười ha hả nhìn cậu. Sở Kiên bị anh nhìn chăm chăm, cả người không được tự nhiên, chịu không được tránh ra xa xa. “... Làm gì?”

“Em yêu...” La Dịch liếm liếm môi, vòng tay ôm cậu chột chặt hơn, ấn cậu vào lồng ngực, chờ mong nói, “Chúng ta làm đi.”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đại Mộng Sơ Tinh

Sở Kiên nhìn chăm chăm La Dịch, không nói lời nào. Hai người họ gần như kề sát vào nhau, đèn ngủ nơi đầu giường tỏa ra ánh sáng ấm áp, khiến bọn họ có thể nhìn thấy đối phương rõ ràng hơn. Đã từng, bọn họ nhiều lần liêu chết triền miên dưới ánh sáng mờ nhạt này, mặc dù sẽ có cảm giác thời gian ấy đã cách xa lắm rồi, thế nhưng đến nay, cậu vẫn còn có thể nhớ được hơi ấm mà người nọ mang lại.

Thế nhưng, tất cả đều là giả dối, cậu nghĩ. Lúc bắt đầu là vậy, về sau, cho dù đã yêu cũng vì thân phận và lập trường hai bên mà tình sự giữa hai người còn mang thêm hương vị quyết tuyệt, càng kịch liệt thì càng thấy tuyệt vọng, tựa như bị hãm trong vũng bùn, càng lún càng sâu.

Cậu đã từng nghĩ rất nhiều lần, rằng nếu thân phận của hai người không trở trêu như vậy, bọn họ có thể đến với nhau, yêu nhau, cùng nhau tạo ra một gia đình, bình thản cả đời như những người bình thường khác cũng không tệ.

Chỉ tiếc, điều đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

La Dịch nhìn cậu, siết chặt vòng tay để cả hai càng gần thêm. Anh nhìn thẳng vào mắt cậu, khuôn mặt cậu sáng lên dưới ánh đèn, anh không khỏi cảm thấy nóng lên, “Em yêu...”

Sở Kiên thở dài, chậm rãi buông lỏng tay.

Âm chỉ quá rõ ràng, khiến cho hơi thở của La Dịch lập tức trở nên nặng nề. Anh đứng dậy, vừa định tiến về phía trước, Sở Kiên bỗng nhiên lại lui

về sau một chút, nhắc chân đạp anh một phát xuống giường, “Anh cứ nằm mơ đi!”

“Ngao!” Đồng chí La Dịch ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, ai oán kêu lên, “Em yêu, nghẹn quá sẽ chết đấy!”

“Chết đi cho đời sạch sẽ!” Sở Kiên từ từ ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống La Dịch, nói. Hành động này của cậu khiến cái chần trên người trượt từ bả vai xuống, lộ hết nửa phần thân trên.

La Dịch rõ ràng nuốt nước miếng cái ực, thân thể đã cảm nhận hơi ấm khi da thịt cận kề, khiến anh càng thêm khát vọng. Cảm giác nôn nóng do cầu mà không được đang không ngừng rít gào, hơi thở cũng càng trở nên trầm trọng, món ngon trước mặt như vậy, có lẽ nào lại không ăn sao?

Đáp án dĩ nhiên là không, bởi vì vợ anh đã lên tiếng, “La Thành Hiên, anh dám cưỡng bạo thử xem?”

Đồng chí La Dịch sức chiến đấu hai bên một chốc, yên lặng đứng dậy, lăn vào phòng tắm rửa mặt. Sở Kiên nhìn lều trại cao cao của La Dịch ở dưới thắt lưng, quay đầu sang hướng khác, mắng một tiếng “lưu manh”.

La Dịch nhanh chóng rời khỏi phòng tắm, nhìn món ngon trên giường, con người anh lập tức trở nên tâm thúy, thậm chí còn mang theo chút u oán. Sở Kiên lười biếng chỉ chỉ tấm thảm bên giường, đồng chí La Dịch liền thức thòi, chậm rãi đến gần, ngồi xổm xuống, lấy giấy khen ra, ngẩng đầu nhìn cậu, “Em yêu...”

Sở Kiên nhìn thẳng vào anh, nói, “Anh đừng nghĩ tôi không biết, anh lấy mấy thứ này đến đây cơ bản chỉ để dỗ ta.”

“Đúng vậy,” Đồng chí La Dịch thừa nhận, “Thế nhưng, em yêu à, những thứ này đều là thật a, cũng không phải anh tìm người làm giả. Anh thật sự đã thay đổi rồi.”

“Vây cũng đúng,” Sở Kiên nghĩ nghĩ, lại nhìn anh nói, “Nhưng điều đó cũng không xóa bỏ được quá khứ của anh!”

La Dịch ủy khuất, “Em không cho người khác hối cải làm con người mới sao? Vây nhà tù xây ra để làm gì a, trực tiếp phán tử hình tất cả tội phạm luôn là được. Y như em nói, chết cho đời sạch sẽ.”

“...” Sở Kiên nói, “Thế nhưng anh còn chưa vào tù. Anh hẳn là nên ở trong tù vài năm rồi mới ra ngoài làm con người mới.”

“Thế nhưng, em yêu à, ” La Dịch kiên nhẫn lý luận, “Anh bây giờ đang tạo phúc cho nhân dân a, đây so với việc anh vào tù còn có lợi hơn nhiều.”

“...” Sở Kiên nói, “Anh già mồm át lẽ phải.”

“Cái này sao gọi là già mồm át lẽ phải được?” La Dịch đưa tay đặt lên tay của Sở Kiên, cẩn thận quan sát, thấy cậu không phản kháng liền vội vàng nắm lấy, tiếp tục nói, “Anh chỉ là nói sự thật thôi. Nếu bị nhốt vào tù, anh quả thật không làm được chút gì cống hiến cho xã hội a.”

Sở Kiên nhìn chăm chăm La Dịch, La Dịch trưng bộ mặt vô tội nhìn lại cậu. Ngay lúc anh cho rằng anh có thể ôm người vào lòng, Sở Kiên lại hỏi, “Tại sao anh còn chưa chết? Rồi như thế nào lại thành cảnh sát?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng,” La Dịch nói, rồi ngồi lên giường, “Em còn nhớ lúc bom nổ không? Chỗ đó là địa bàn của anh, cho nên thuộc hạ của anh đã cứu anh ra ngoài bằng đường khác. Về phần tại sao thành cảnh sát, đương nhiên là anh đi cửa sau rồi. Em biết mà, hắc đạo thế gia như bọn anh, ít nhiều gì đều sẽ có quan hệ với chính phủ, cho nên muốn trở thành cảnh sát cũng thực dễ dàng” Nhìn thấy thần sắc của Sở Kiên thay đổi, anh vội vàng kéo cậu vào lòng an ủi, “Đừng tức giận a, anh nói cho em nghe, loại thế gia như vậy, không phải một sớm một chiều là có thể hủy được. Kỳ thật, lúc ấy anh hoàn toàn có thể để em bắt anh về, thậm chí cũng bị phán

chung thân thôi, nhưng anh rất hiểu em, biết người nhất định không muốn, cho nên...” La Dịch thở dài, “Liên thuận theo em...”

Sở Kiên trầm mặc.

La Dịch nghĩ nghĩ, cẩn thận vén chăn lên, chậm rãi cọ bên cạnh Sở Kiên.

“Tôi hỏi anh,” Sở Kiên quay đầu nhìn La Dịch, “Anh giải tán bang phái chưa?”

La Dịch do do dự dự nhìn cậu.

Sở Kiên nhú mày, “Nói thật!”

“Chưa...” La Dịch vội vàng nói, “Anh tẩy trắng rồi! Tẩy trắng rồi! Không tin em có thể đi tìm bằng chứng phạm tội của anh, đến lúc đó anh tuyệt đối cam tâm tình nguyện đi ngồi tù. Anh không thể cứ vậy mà giải tán được, dù sao một đồng người kia cũng cần anh nuôi, bọn họ ai cũng đều có gia đình mình mà.”

Sở Kiên trầm mặc một lúc mới hỏi, “Anh thật sự tẩy trắng rồi?”

“Thật sự,” La Dịch giơ tay cam đoan, “Thật đến không thể thật hơn được nữa.”

Sở Kiên lại trầm mặc.

La Dịch cắn ngón tay, nhìn vợ mình trong ánh đèn ngủ mờ nhạt, nhất thời sắc tâm dâng lên, run rẩy đưa tay đặt lên vai Sở Kiên.

Sở Kiên hoàn hồn, giương mắt nhìn anh. Lông mi của cậu rất dài, từ góc nhìn của La Dịch, thậm chí còn có thể nhìn thấy đường cong do lông mi run nhẹ trong không trung tạo thành, thật sự quá quyến rũ, khiến hơi thở của anh càng thêm trầm trọng.

Sở Kiên nói, “La Thành Hiên, anh... Ngô...”

Cậu chưa nói xong đã bị La Dịch đè lại gáy, kéo vào trong lòng hôn. Nụ hôn này vừa vội vàng vừa nhiệt liệt, không chừa lại cho cậu chút cơ hội phản kháng nào, thậm chí còn có thể nghe được tiếng ma sát giữa bốn phiến môi và tiếng nước dâm mỹ.

La Dịch siết chặt lấy Sở Kiên, trượt đầu lưỡi của mình vào càng lúc càng sâu, hiển nhiên đã không còn định nhịn nữa. Tay kia của La Dịch nhanh chóng trượt vào trong quần của Sở Kiên, cầm lấy vật còn đang ngủ say của cậu, bắt đầu vuốt ve.

Sở Kiên thở gấp một tiếng, hơi hơi nghiêng đầu né tránh nụ hôn của La Dịch. Anh lập tức đè cả nửa thân trên xuống người Sở Kiên, giữ cậu sát vào đầu giường, liếm liếm lên môi cậu rồi mới bắt đầu trượt xuống, chậm rãi hôn lên cổ.

Hô hấp của Sở Kiên dần dần trở nên dồn dập. Cậu hôn hển nói, “La Thành Hiên, anh...”

La Dịch tăng thêm lực đạo trên cánh tay đang giữ lấy gáy của Sở Kiên, khiến cậu ngẩng đầu lên để anh mút hôn nơi cổ, sau đó cắn vành tai của cậu, trầm giọng cười, “Anh thế nào? Em yêu, em có phản ứng rồi này, có muốn anh giúp đỡ không?”

Sở Kiên nhú mày, đẩy La Dịch ra. La Dịch lùi về sau một chút, nhanh tay kéo quần Sở Kiên xuống, thuận tiện nắm cổ chân cậu kéo một cái, khiến cậu nằm ngửa trên giường, sau đó lập tức đè lên.

Nơi bị ma sát lập tức nóng lên, Sở Kiên nhịn không được, rên rỉ một tiếng, lập tức bị La Dịch giữ lấy cằm, để hai người đối diện với nhau.

La Dịch thở hôn hển, đôi con ngươi bị tình dục thiêu đốt đến đỏ bừng, hơi thở nóng rực phả lên mặt Sở Kiên. Anh lại đề nghị, “Em yêu, chúng ta

làm đi.”

Vừa nói anh vừa xoa nắn thứ đã thức tỉnh của cậu, tiếp tục kích thích, Sở Kiên thờ gập nói, “...Anh có chắc là đang hỏi ý kiến tôi không?”

La Dịch khàn giọng cười, “Anh nghĩ vậy, em yêu à.” Dứt lời, cũng không cho cậu cơ hội mở miệng phản bác, cúi đầu liền hôn, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm qua từng khu vực một trong khoang miệng cậu, cực kỳ thân thiết.

Sở Kiên cảm thấy thân thể nóng đến bức bối, hiển nhiên không chịu nổi sự khiêu khích của người kia. Cậu có chút hỗn loạn, thậm chí không rõ bản thân mình đang ở đâu, cũng không biết đến tột cùng thời gian đã trôi qua bao lâu. Trong ký ức của cậu, dường như cậu chỉ vừa cùng người trước mắt quyết tuyệt chia lìa, ngay sau đó bọn họ lại đến nơi này. Cậu cảm thấy bản thân giờ đây như đang nằm mơ.

Nhưng La Dịch cũng không để cho cậu có thời gian tự hỏi, môi anh chậm rãi từ cổ trượt xuống ngực, qua bụng, rồi hướng xuống dưới nữa.

Sở Kiên cả kinh. Nhận thấy ý đồ của La Dịch, cậu vừa định mở miệng ngăn cản liền bị khoá cảm ngập đầu bao phủ. Cậu không khỏi rên rỉ một tiếng, tay vô thức bấu vào vai La Dịch, không biết là muốn đẩy anh ra hay muốn khiến anh cứ tiếp tục.

La Thành Hiên trước kia tuy rằng rất yêu cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không làm được chuyện này. Cho dù bây giờ đã che giấu bớt ngạo khí vốn có, nhưng về bản chất, anh ta vẫn là vị thái tử cao cao tại thượng không ai sánh bằng của hắc đạo thế gia kia. Loại khí chất bẩm sinh này không phải nói là có thể đổi được, mà người như vậy cứ nhiên lại có ngày tình nguyện dùng miệng hầu hạ người khác? Nói cho mười người phải đến chín người không tin, kẻ còn lại chính là kẻ điếc!

La Dịch quả thật không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, nhưng anh cũng không thấy ghê tởm, ngược lại, còn cảm giác không tệ lắm. Dù chưa từng

có kinh nghiệm, anh vẫn nhanh chóng tìm ra bí quyết, không ngừng dùng đầu lưỡi kích thích Sở Kiên, từ đó có thể nghe được tiếng rên rỉ của cậu càng thêm khó nhin.

Sở Kiên ngửa đầu ra sau, không khỏi mở lớn miệng để hô hấp. Cảm giác này quá mức kích thích, không ngừng tròng kích từng dây thần kinh trong đại não, khoái cảm như sóng triều lan tràn khắp cơ thể, che mờ lý trí của cậu.

La Dịch nhanh chóng nhận thấy cánh tay bầu trên vai mình lại tăng thêm lực đạo, biết Sở Kiên sắp đến cực hạn, anh càng thêm cố gắng lấy lòng cậu.

Sở Kiên cảm thấy trước mắt tựa hồ hiện lên một đạo bạch quang, ngay sau đó, thân thể liền trở nên mềm nhũn vô lực. Cậu thở dồn, cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

La Dịch hôn hôn môi cậu, nhẹ nở nụ cười, “Ngô, mùi vị không tệ.”

Sở Kiên kinh ngạc nhìn anh, thật lâu sau mới mở miệng, “Nếu không phải anh điên rồi, thì chính là tôi đang nằm mơ... Ừm...” Còn chưa nói xong, đầu gối đã dâng lên từ phía sau khiến cậu nhú mày.

La Dịch tiếp tục cười, hơi thở phả ra nóng đến kinh người, “Nhìn xem, em yêu à, em vẫn thấy đau, chứng tỏ em hoàn toàn không phải đang mơ.”

Sở Kiên mở to đôi mắt phủ đầy hơi nước, trừng La Dịch, “Vậy chính là anh điên rồi!”

La Dịch gật đầu, “Em nói rất đúng...” Vừa dứt lời, anh liền rút ngón tay ra, dùng sức đâm dục vọng của mình thẳng vào, khoái cảm cực lớn khiến anh rên rỉ một tiếng rồi mới nói tiếp, “Nếu không phải anh yêu em đến điên rồi, thì làm thế nào mà ngay cả mạng cũng không cần được...”

Sở Kiên thét lớn một tiếng, ngẩng đầu lên, đã không còn nghe được La Dịch nói gì nữa. Cậu hít sâu một hơi, nói, “Con mẹ anh... Nhẹ thôi...”

La Dịch hôn lên môi Sở Kiên, nói anh sẽ tận lực, sau đó lập tức bắt đầu chuyển động. Anh cực kỳ hiểu rõ cơ thể cậu, cho nên nhanh chóng khiến cậu cũng có cảm giác.

Sở Kiên thở càng lúc càng dồn dập, đứt quãng nói, “Tôi... Tôi thật sự là... Ưm... Kiếp trước thiếu nợ anh...”

La Dịch hôn lên mi tâm của Sở Kiên, khàn giọng cười, “Thật không biết là ai thiếu ai... Bất quá, cũng đều như nhau, đời này chúng ta nhất định bị buộc lại cùng một chỗ, cũng chẳng có gì là không tốt.”

“Tốt cái đầu anh... Tôi...” Sở Kiên còn chưa nói hết, những lời còn lại liền đã bị nghẹn trong cổ họng, bởi vì La Dịch đã thô bạo đâm thẳng vào nơi sâu nhất, khiến cậu không khỏi rên rỉ ra tiếng, “Nhẹ một chút...”

“Ai bảo em luôn nói những thứ anh không muốn nghe...” La Dịch hỗn hển trả lời. Kỳ thật, anh đã không còn khống chế được lực đạo của mình nữa rồi, chỉ có thể cúi người hôn lên môi Sở Kiên, sau đó để mặc cho bản thân bị tình dục suốt chừng.

Nụ hôn an ủi thần kinh căng thẳng của Sở Kiên, thân thể lại cảm thấy càng lúc càng nóng, cậu liền đưa tay ôm lấy cổ anh, nhiệt liệt đáp lại. Nhất thời, trong phòng ngủ liên tục vang lên những tiếng động mập mờ. Bọn họ nồng nhiệt như chưa từng trải qua thống khổ và tuyệt vọng, chưa từng phải đối mặt với sinh ly tử biệt, tựa như bọn họ bất quá chỉ là một cặp tình nhân trong số nhiều cặp tình nhân bình thường khác, chỉ là tình cảm giữa họ lại càng nồng nàn, mãnh liệt hơn mà thôi.

La Dịch phát tiết ngay trong cơ thể Sở Kiên, đồng thời siết chặt lấy cậu không buông. Sở Kiên hít sâu vài hơi, sau đó đưa tay đẩy anh ra. Đột nhiên,

cậu cảm thấy mình chạm phải vết thương do đạn bắn, nhất thời cứng còng cả người.

La Dịch hiển nhiên cũng cảm thấy được phản ứng của cậu. Anh ngồi dậy, kéo tay cậu đặt lên môi mà hôn, sau đó vuốt ve tóc cậu, gọi, “Dịch...”

Sở Kiên hoàn hồn, khàn giọng rống, “Cút... Lão tử tên là Sở Kiên.”

“Được được, Tiểu Kiên.” La Dịch vội vàng thuận mao.

Sở Kiên tiếp tục rống, “Ai cho phép anh gọi tôi như vậy?”

“Mẹ anh a.”

“...”

La Dịch cười, cúi người ôm lấy cậu, siết chặt trong vòng tay, “Sở Kiên...” Anh hôn hôn vành tai cậu, khẽ nói, “Chào em, Sở Kiên. Anh tên là La Dịch, rất hân hạnh được quen biết em.”

Sở Kiên giật mình, chỉ nghe La Dịch tiếp tục nói, ngữ khí có chút run rẩy, “Sở Kiên, anh yêu em, chúng ta cùng một chỗ đi...”

Sở Kiên cảm thấy đầu mình phát đau, lập tức đưa tay che kín mắt. Lần trước nổ súng, ngay khoảnh khắc nhìn thấy La Dịch ngã xuống đất, cậu cảm thấy mình dường như cũng đã chết theo. Thời gian sau đó, cậu cứ như đang mơ một giấc mộng dài mà thống khổ, giống như linh hồn thoát ly khỏi thân thể, bước vào luân hồi. Đến nay đại mộng sơ tỉnh, bọn họ liền gặp lại nhau.

Cậu tên là Sở Kiên mà không phải Dịch, cậu không còn là đặc công nữa.

Anh tên là La Dịch mà không phải La Thành Hiên, anh không còn là bang chủ hắc bang nữa.

Bọn họ tựa như những người bình thường nhất trên thế giới, quen biết, yêu nhau, có được nhau, cùng nhau đến trọn đời.

“Được,” Cậu run rẩy nói, “Chúng ta cùng một chỗ...”

La Dịch vùi đầu vào cổ cậu, nghẹn ngào nói, “Cám ơn em, Sở Kiên, cám ơn em...”

Sở Kiên run run vòng tay ôm lại La Dịch.

Cô Thần đáng thương ngủ ở phòng khác một đêm, sáng sớm hôm sau, anh liền đi tìm Long Tuấn Hạo. Từ xa, anh đã nhìn thấy cậu đang chỉ huy một đám người, không biết là đang làm gì. Anh đến gần, chỉ thấy cửa phòng ngủ của vị Vương gia nào đó đang được dán một tờ giấy, phía trên viết một dòng chữ rất to: “Cô Thần và Lê Hiên không được đi vào”.

Trên mặt anh lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến. Một y tá vừa đi qua, dừng lại nhìn nhìn, yếu ớt hỏi, “...Không phải là chó sao?”

Long Tuấn Hạo liếc nhìn cô một cái, cũng không trả lời, khoanh tay đứng chờ. Sau đó, chỉ thấy một người đang ôm một con chó nhỏ chạy tới gần. Long Tuấn Hạo thỏa mãn nhận lấy con chó, đặt trên mặt đất, rồi cầm lấy khúc xương trong tay người nọ, ném vào trong phòng. Lập tức, con chó nhỏ nọ liền nhanh chóng chạy vào phòng.

Cô Thần, “...”

Xong xuôi, Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn cô y tá kia, ôn nhu cổ vũ nói, “Ngoan, nói cho ta biết, điều này đại biểu cho cái gì?”

Y tá run rẩy nhìn con chó con đang vui vẻ gặm gặm khúc xương trong phòng, yếu ớt nói, “Ồ... Đây là nói, bọn họ... A, đến cả chó cũng không

bằng?”

Long Tuấn Hạo mỉm cười vỗ vỗ vai cô, “Hào cô nương, có tiền đồ.” Dứt lời liền mỉm cười mà đi.

Y tá kia cả kinh, “Thật sao?”

Cô Thần chậm rãi nói, “Năm mơ.”

“...”

Long Tuấn Hạo khựng lại, quay đầu, bình tĩnh nhìn Cô Thần, nụ cười trên mặt cực kỳ ôn hòa.

“...” Cô Thần nói, “Anh chỉ là đang đùa.”

Long Tuấn Hạo hài lòng, quay đầu tiếp tục đi, Cô Thần vội vàng đuổi kịp. Bọn họ một trước một sau đi đến sân giữa, từ xa đã nhìn thấy hai người ngồi uống trà trong tiểu đình, dường như còn trò chuyện rất vui.

Long Tuấn Hạo dụi dụi mắt, rồi lại dụi dụi mắt, “Ta cảm thấy ta chưa tỉnh ngủ”

“...”

Lúc này, hai người trong đình đang chuẩn bị rời đi, dắt tay nhau bước ra. Nhìn thấy Cô Thần và Long Tuấn Hạo, bọn họ liền đi tới, liền nghe Hà Thiên Phàm nói, “Ồ, Vương gia.”

Long Tuấn Hạo nhìn nhìn Vu Ngạo bên cạnh, rồi lại nhìn nhìn Hà Thiên Phàm, thoáng nhíu mày. Hà Thiên Phàm gật gật đầu, lại nói vài câu rồi mới rời đi.

Long Tuấn Hạo há hốc miệng, cứng ngắc nhìn bóng lưng của hai người nọ, thật lâu sau mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Nghịch chương a...”

Tên cầm thú kia cư nhiên lại thôi miên thật...” Hãn nhin không được, đưa tay kéo lấy ống tay áo của Cô Thần, “Người nói, mọi chuyện rồi sẽ thế nào...”

“Anh làm sao biết được,” Cô Thần kéo Long Tuấn Hạo vào tiểu đình giữa sân, “So với lo lắng cho bọn họ, không bằng em tự lo thân em trước đi. Hôm qua anh chỉ lo đem đồ đồng đồ kia của em, quên mất chuyện quan trọng cần nói nên nhất thời không ngăn cản em. Giờ Lôi Nham không liên lạc được với Vu Ngạo, ắt hẳn sẽ dùng biện pháp khác.”

Long Tuấn Hạo nghe Cô Thần nhắc, mới cảm thấy run sợ, “Lôi Nham liệu có đích thân lại đây không?”

Cô Thần vừa định nói tiếp, đột nhiên lại hỏi, “Không phải em muốn cắt bỏ đoạn nghĩa, cái gì cả đời không qua lại với nhau sao?”

Long Tuấn Hạo giương mắt nhìn Cô Thần, ra vẻ vô cùng đau thương mà nói, “Người khác nói gì người đều tin, tương lai làm sao có thể ra đường lẫn lộn được?”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mạng Nhỏ Khó Giữ

La Dịch không phải là tự nhiên tỉnh dậy, cuộc sống hắc đạo trước đây khiến anh phi thường miễn cảm với những kích động truyền đến từ ngoại giới, vì vậy anh có thể cảm thấy rõ đường nhìn không mấy thiện ý dừng trên người mình. Dù vì cả đêm miệt mài mà giờ các giác quan không được nhạy bén như trước, nhưng anh vẫn biết đường nhìn ấy đã dừng trên người anh từ lâu lắm... lâu lắm.

Anh chợt mở mắt, đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh phóng đại của một khuôn mặt, La Hiên mắt đối mắt, mũi đối mũi, dựa vào rất gần, thấy anh tỉnh lại liền cười, nụ cười ấy hiền lành đến không thể hiền lành hơn, còn thuận tiện ngoắc ngoắc ngón tay, như là đang nói “Xin chào ~”.

“...” La Dịch điên tiết, lập tức há mồm định chửi ầm lên. Lê Hiên nhanh tay lẹ mắt vội vàng che miệng anh lại, chỉ chỉ Sở Kiên đang ngủ say bên người anh.

La Dịch trừng mắt, hít sâu, nếu không phải tay đang bận ôm vợ, anh nhất định sẽ lập tức đấm một đấm lên mặt Lê Hiên. Lê Hiên thấy thế liền buông tay, rồi cứ thế đứng trước giường tân hôn động phòng của vợ chồng nhà người ta mà cười tủm tỉm nhìn đôi vợ chồng mới cưới trần truồng trên giường... Sau đó mới chậm rì rì móc ra tờ giấy quen thuộc từ phía sau, hiền lành nói với tân lang. “Bạn hiền, bao giờ trả tiền?”

“...” La Dịch lại hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn Lê Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh nhất định phải đòi nợ lúc này?”

Le Hiên tỏ ra cực kỳ ngây thơ mà trả lời: “Hai người giờ đâu có làm, cho nên tôi đâu quấy rối hai người đâu.”

La Dịch tiếp tục nghiêng rằng: “Nếu như đang làm thì sao?”

Lê Hiên giơ trang giấy lên trước mặt anh, ngữ khí không cho phép thương lượng, “Vậy cậu cũng phải trả tiền xong mới được làm, hoặc... tôi xem hai người làm xong rồi sau đó cậu trả cho tôi cũng được.”

“... Lê Hiên.” La Dịch chăm chăm nhìn anh, gằn từng tiếng, “Rốt cuộc giới hạn của anh nằm ở đâu vậy?”

“Tôi không có giới hạn.” Lê Hiên tiếp tục lắc lắc trang giấy. “Được rồi, nhanh trả tiền đi.”

La Dịch nghĩ mình đáng lẽ không nên lý luận cũng tên tham tiền này, anh đẩy trang giấy ra, thấp giọng nói, “Hôm qua tôi tới thẳng cục cảnh sát, lấy đồ xong về nhà thay quần áo liền tới đây rồi, không có mang tiền theo.”

“Vậy à, không sao.” Lê Hiên cười hiền lành nói, đưa tay lấy điện thoại của anh đặt trên đầu giường. “Vậy, gọi điện thoại bảo thủ hạ chuyển tiền vào tài khoản của tôi, gọi xong tôi sẽ đi về, còn cậu tiếp tục vui vẻ cùng vợ cậu, quá tốt còn gì.”

“...” La Dịch bất đắc dĩ cầm lấy di động. “Anh thiếu tiền đến thế sao?”

“Aizz, cũng chỉ do cuộc sống bức bách thôi.” Lê Hiên làm ra vẻ rất tuyệt vọng, thở dài nói, “Có lẽ không lâu nữa Lôi Nham sẽ đánh tới đây, lỡ như Vương gia có gì không hay xảy ra thì tôi sẽ mất cây rựa tiền rồi, cho nên tôi phải nhanh lên đòi tiền cậu trước khi cậu bỏ trốn cùng vợ cậu nha.”

La Dịch hơi dừng lại, vừa muốn nói cái gì thì người nằm bên cạnh hơi cục cựa, anh quay đầu nhìn, thấy vợ anh đang mở mắt, mê mang nhìn anh, thanh âm mơ hồ nói, “Nga, đồ đệ a.”

“Là ta, sư phụ.” La Dịch cười gật đầu rồi nhìn qua đồng hồ, “Còn sớm lắm, mới có 11h, lão nhân gia ngài ngủ thêm chút nữa đi.”

“Ừ.” Sở thiên sư lười biếng trả lời, trở mình. “Yêu khí kia quả nhiên lợi hại, vì sư trị liệu cho người cả đêm giờ cả người đau nhức quá.”

La Dịch vội vàng cảm kích nói, “Vâng vâng vâng, ân đức của người để tự suốt đời không quên, tương lai đệ tử nhất định hảo hảo hiếu kính người...” Anh còn định nói thêm, nhưng Sở Kiên đã ngủ mất rồi.

Anh im lặng nhìn một lúc, đứng dậy khoác lên chiếc áo ngủ rồi ra hiệu cho Lê Hiên ra ngoài, người sau không dị nghị gì, quay đầu đi ra. La Dịch liền quay người chống một tay lên giường cúi người nhìn Sở Kiên, cúi đầu hôn lên môi cậu, rồi mới chậm rãi bước ra ngoài, đóng cửa, tiếp đó bóp cổ Lê Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi rống, “Vì sao em ấy vẫn như trước? Hôm qua chúng tôi đã nói rõ với nhau rồi, sao em ấy không đổi lại như bình thường? Há? Vì sao?”

“Dừng... dừng...” Lê Hiên bị anh bóp đến hoa cả mắt, vội vàng run rẩy giơ cao tờ giấy, “Trước... tiên trả tiền... rồi, rồi lại...bóp cổ sau cũng không muộn...”

“...” La Dịch chậm rãi buông tay rồi ôm trán. “Làm sao tôi lại có thằng bạn như anh chứ?”

Lê Hiên xoa cổ. “Đừng có đòi hỏi, nếu như không có tôi chăm sóc vợ cậu, giờ này cậu ta không biết thành cái gì luôn rồi.”

La Dịch đi sang bên một khoảng, tìm một chỗ để ngồi, nhìn tên tham tiền bước theo rồi hỏi, “VẬY lúc nào em ấy khỏe lại?”

“Hiện giờ cậu ta đang dần tốt hơn rồi.” Lê Hiên ngồi xuống bên người anh. “Lúc này khái niệm thời gian của cậu ta không được rõ ràng, cần chính

cậu ấy điều chỉnh lại, chỉ cần sau này không... gặp phải bất kì đả kích nào nữa sẽ không sao.”

“Cần bao lâu?”

“Không chắc được.” Lê Hiên nhún vai. “Cậu phải kiên nhẫn, đúng rồi.” Anh nói xong lại hai tay giơ tờ giấy lên. “Đây, chính sự quan trọng hơn.”

“...” La Dịch bất đắc dĩ bắt đầu bấm điện thoại, đồng thời hỏi, “Vừa rồi anh nói Lôi Nham là sao?”

Lê Hiên liền thờ dài thườn thượt. “Hà đại cầm thú nghe theo lời của Vương gia, thôi miên Vu Ngạo, hôm nay phản công rồi...”

La Dịch nhướn mày. “Không chỉ có thế phải không? Hà Thiên Phàm không phải là loại sẽ nghe lời người khác, còn có gì nữa?”

“Còn có, tên cầm thú đó thôi miên Vu Ngạo yêu anh ta, chuẩn bị một trận ngược thân ngược tâm.”

“...” La Dịch giờ mới hiểu được cái làm bậy mà Long Tuấn Hạo nói là cái gì. “Đúng là làm bậy a.” Anh nói, lại quay đầu nhìn gã. “Anh bảo Hà Thiên Phàm giải thôi miên không được sao? Như vậy Lôi Nham cũng sẽ không qua đánh.”

“Không được đâu.” Lê Hiên thống khổ nói. “Viện phí của Vu Ngạo đều là do Hà Thiên Phàm trả đó, cầm thú còn làm việc không công cho tôi nữa, cho nên anh ta bây giờ là cây hái tiền của tôi, sao tôi có thể phá hủy năng lực của anh ta được chứ.”

“...” La Dịch không biết nói gì, giật lấy tờ giấy nhìn một chút, không lâu sau cúp điện thoại. “Được rồi, lập tức chuyển khoản.” Anh đau lòng nhìn tờ giấy. “Anh đúng là đang ăn cướp nhà người ta mà, tôi giờ đang trong thời gian lúng túng.”

“Đừng nói nghe tội nghiệp thế.” Lê Hiên không hề có phản ứng. “Dù cậu có lúng túng thì vẫn trả được số ấy, mà cậu định tẩy trắng đường làm ăn thật đấy à? Đó là giang sơn mấy thế hệ nhà cậu đã đoạt lấy, trước đó tôi có nghe...”

La Dịch nhanh chóng che miệng gã lại trước khi gã kịp nói xong, kéo gã ra ngoài tiểu viện rồi mới buông tay. “Nói nhỏ chút, lỡ bị vợ tôi nghe được thì sao?”

“Nga...” Lê Hiên hiểu rõ gật đầu. “Cậu nói với cậu ta là đã tẩy xong?”

“Bằng không còn có thể nói thế nào.” La Dịch nhún vai. “Sớm muộn gì chả tẩy xong, chỉ là tốc độ chậm chút thôi, tôi đang nghĩ tương lai nên đầu tư vào lĩnh vực nào đây.”

“Cũng phải, cậu còn phải nuôi một đồng người mà, a... thực ra,” Lê Hiên suy nghĩ một chút, bỗng nhiên sáp lại gần. “Cậu có thể làm cái khác, tuyến đường an toàn hồi trước dùng để buôn lậu còn không? Khụ, đừng nhìn tôi vậy, tôi cũng chỉ suy nghĩ cho cậu thôi, Túc Thanh giờ còn chưa đi đâu, cậu thấy...”

La Dịch lập tức híp mắt lại. “Vũ khí đạn dược?” Anh suy nghĩ một chút. “Tôi nghĩ nếu tôi buôn bán vũ khí, vợ tôi kiểu gì cũng giết tôi, dù có là làm hợp pháp đi nữa...”

“Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn.” Lê Hiên đi qua quàng vai anh. “Cậu nghĩ xem, giờ cậu đang chờ việc làm ăn đóng cửa hoặc sang tay, vừa vặn có thời gian rảnh rỗi, mà giờ tôi lại chuẩn bị đầu tư, Túc Thanh lại là con cá sấu lớn trong ngành vũ khí này, còn có đường dây của cậu, chúng ta chỉ cần nhập hàng rồi bán sang tay... khoản chênh lệch này rất khá đó... đừng nói cậu không động tâm, vả lại chúng ta có thể giấu mặt, để đám tâm phúc đi làm, chúng ta chỉ việc ngồi chờ phân tiền là được, thế nào?”

“Cũng được.” La Dịch nghiêm túc suy nghĩ, cũng quàng vai bá cổ Lê Hiên, hai người lão đảo tiến về phía tiểu viện của Túc Tông. “Vậy chúng ta trước tiên thương lượng về vấn đề tài chính, tới lúc đó chia theo tỉ lệ... Lê Hiên.”

“Sao?”

“Anh thật biết kiếm tiền.”

“Đương nhiên rồi, lỡ như vợ cậu bị kích động lần nữa điên lên, đến lúc đó cậu sẽ có tiền trả tôi còn gì, tôi thực sự đang suy nghĩ giùm cậu đó, đừng lui thay cậu nghĩ tốt rồi.”

“...Hay tôi cứ bóp chết anh đi nhĩ.”

Hai người lão đảo đi tiếp, La Dịch đột nhiên hỏi. “Nếu như bọn họ cũng đang ngủ thì làm sao?”

“...” Lê Hiên do dự. “Lần này không thể xông vào, sẽ chết rất thảm, bằng không... chúng ta chờ một chút? Ừ?” Anh nhìn cái đình ở đằng xa. “Đó không phải là Vương gia sao, như vậy đi, cậu qua bên kia ngồi một chút, tôi đi xem Túc Thanh đã tỉnh chưa.”

La Dịch không ý kiến, vào đình, cười ha hả chào hỏi. “Hi, hai người đang nói gì vậy?”

“Nói mạng ta...” Vương gia liếc hờ anh một cái, rồi rũ xuống bàn, bất động.

“...” La Dịch nói. “Cậu ta bị sao vậy?”

Cô thần chưa kịp nói, Vương gia bỗng nhiên đứng thẳng lên, hai mắt lấp lóe nhìn La Dịch. “Không được, ta còn chưa cam tâm, người phân tích một chút cho ta, dù sao người cũng làm lão đại.”

La Dịch bị cậu trờng đến phát run. "...Phân tích cái gì?"

"Tới tới." Vương gia kéo anh đến bên người, phân phó thượng trà, thân thiết hỏi anh. "Chúng ta lập giả thuyết, ví dụ như người là Lôi Nham, người phái sát thủ A, chính là Cô thần, đi giết một người, rốt cuộc khi chấp hành nhiệm vụ A bảo mục tiêu điên rồi, thần chí không rõ, nên A đây đưa không muốn động thủ..."

Y tá nhanh chóng bưng lên ly trà nóng, Vương gia lập tức lấy lòng đem tới trước mặt lão đại. "Sau đó, người lại phái sát thủ B đi, kết quả bị A ngăn lại."

La Dịch chuẩn bị đưa tay lấy ly trà, liền miễn cưỡng chen vào một câu. "Vậ cần phải xác định lời nói của A trước đã."

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, đem ly trà ôm về.

"..."

"Tới, tiếp tục." Vương gia ôm ly trà. "Sau đó người lại phái C đi điều tra, nhưng đến giờ vẫn không thể liên hệ được, C cũng bị ngăn lại rồi, vậy đó, thế bước tiếp theo người sẽ làm gì?"

La Dịch suy nghĩ một chút. "Tôi sẽ giết người kia, nhưng trước khi giết tôi sẽ tới gặp người đó."

Wương gia lại hít hít mũi, ôm chén trà uống một hớp lớn, thuận tiện mang ly trà đã lạnh đưa tới trước mặt La Dịch.

"..."

Cô Thần bất đắc dĩ nói: "Đã nói không có một lão đại nào có thể để cho thủ hạ của mình liên tiếp ở bên người khác, cho nên hiện giờ em là mối uy

hiếp của Lôi Nham, anh ta nhất định sẽ giết em, nhưng thủ hạ của anh ta lại không lợi hại bằng anh, ở đây lại có lính đánh thuê bảo vệ, nên...”

La Dịch hiểu rõ nói. “Lôi Nham sẽ tự mình tới.”

Cô thần gật đầu, Vương gia lại lách cách đổ xuống bàn, bất động.

“...”

“...” La Dịch nói. “Thực ra cậu có thể bảo Hà Thiên Phàm giải tội miên.”

“Ta đi rồi.” Vương gia yếu ớt nói. “Bọn họ đang làm...”

“...”

“Ta đang chờ bọn họ làm xong...” Vương gia gục trên bàn, lơ lơ nhìn ánh mặt trời rục rờ trong viện, lẩm bẫm nói. “Chóng mặt, bản vương nhìn thấy ảo giác rồi...”

“...”

“...”

Vương gia tiếp tục yếu ớt nói: “Không, ta nghĩ Vu Ngạo nhiều tới mức phát sinh ảo giác luôn rồi... nhưng sao không có cảm thú vậy?”

Cô Thần nhìn theo cậu, vừa nhìn liền vỗ đầu cậu. “Hạo Hạo, đó thực sự là Vu Ngạo, em không hoa mắt.”

“Nga... A?!” Vốn đang gần như sắp chết, Vương gia nháy mắt liền như vừa uống tiết gà, đứng dậy, vội vàng kéo Vu Ngạo ngồi xuống, chính mình thì ngồi đối diện Vu Ngạo, thử hỏi, “Uhm... Người biết ta là ai không?”

Vu Ngạo nhếch môi, cười xấu xa như trước. “Biết, Vương gia phải không.”

Long Tuấn Hạo nhìn khí tràng quen thuộc quanh Vu Ngạo, đôi mắt liên sáng lên, hỏi ra vấn đề then chốt. “Người... Người thích Hà Thiên Phàm không?”

Vu Ngạo không hề nghĩ gì liền đáp, “Tôi yêu anh ấy.”

Đầu Vương gia lại gục xuống bàn cái bộp, nếu như không phải Cô Thần nhanh tay lấy ly trà đi, thì cậu sẽ gục thẳng xuống ly trà.

“...” Vu Ngạo nói. “Cậu sao thế?”

“...Còn tên cầm thú kia?”

“Đừng nói anh ấy như vậy.” Vu Ngạo nhú mày, rồi vẫn trả lời, “Anh ấy còn đang ở trên giường.”

Long Tuấn Hạo trợn mắt nhìn Vu Ngạo. “Không phải người yêu hã sao? Không, ý ta là, hã không phải ở trên?”

“Tôi yêu anh ấy.” Vu Ngạo đương nhiên nói: “Cho nên mới áp anh ấy chứ, anh ấy muốn ở trên, nhưng không có thực lực.”

“Nên thế, đúng là báo ứng.” Long Tuấn Hạo đập bàn, rốt cuộc sự khó chịu của cậu cũng vơi được phần nào. “Tự làm bậy không thể sống, quả nhiên phải có một người đại biểu ánh trăng tới tiêu diệt tên cầm thú nhà người!”

Vu Ngạo và La Dịch “...”

“...” Cô Thần nói. “Hạo Hạo, em bình tĩnh chút, chuyện còn chưa tới mức tệ hại.”

“Sao lại không...” Vương gia nghĩ mạng nhỏ của mình khó giữ được, nói năng cũng loạn cả lên. “Thương cho bản vương ta mới đến thế giới này, còn chưa được ra ngoài lần nào, còn chưa ngồi máy bay, ô tô, xe bus, tàu điện ngầm, xe lửa... những thứ không thể tưởng tượng nổi đã rời bỏ nhân gian rồi... ông trời ơi, vì sao lại vậy?”

Cô Thần, La Dịch, Vu Ngạo, “...”

“Đất ơi, ông chẳng phân biệt được tốt xấu cứ sao lại làm đại địa? Ông trời ạ, ông chẳng phân được tài đức và ngu muội cứ sao lại làm ông trời! Ai, đành rơi hai hàng nước mắt ràn rụa...” (Đậu Nga Oan – ý nói: Thiên Địa bất công, những khổ cực mình phải gánh chịu khó có thể thanh minh.)

“Ôi chao, sao lại thế này vậy?” Trong bầu không khí vắng vẻ như có người chết này Lê Hiên đột ngột đi tới. “Vương gia, người thật có nhã hứng, xướng khúc?”

“Cút...” Long Tuấn Hạo vẫn không ngẩng mặt lên. “Bản vương trước khi chết không muốn thấy mặt người, chết cũng chết không yên...”

...” Lê Hiên nói: “Vì sao chứ?”

“Đến cả chó cũng không bằng...”

“...”

“Xin lỗi...” Giữa không khí quý dị, y tá chậm rãi đi đến. “Viện trưởng, có người tới tìm ngài Vu, nói là bạn của ngài ấy.”

Lê Hiên ngẩn ra, “Tên là gì?”

“Anh ta bảo là họ Lôi.”

Lạch cạch, Vương gia từ trên bàn ngã vật xuống đất, ngửa mặt lên trời rộng to, “Không——”

Tác giả có lời muốn nói: Cầm thú cầm ba nén hương cung kính tới trước mặt Lô Nham bái lạy: Lô Nham tôi xin lỗi, xin lỗi ngài, ngài thế nào cũng là một lão đại của tổ chức vĩ đại phải hay không, hu hu hu, tôi chân thành xin lỗi ngài... thực sự... Ngài hãy nhìn đôi mắt vô tội đang rơi lệ của tôi đây...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lôi Nham

Không khí trong tiểu đình vẫn tiếp tục duy trì tình trạng quý dị, dường như mọi thứ nơi đó đều ngưng lại, thanh âm xem như duy nhất còn sót lại đang vang lên từ mặt đất – vị Vương gia nào đó thê thê thảm thảm nhìn xa xăm lên bầu trời, bày ra bộ dáng mọi thứ đều đã hết, rống lên thảm thiết, “Không cam lòng a, ta không cam lòng a... Cứ thế mà gánh tội thay người, anh niên sớm thệ (hiểu đơn giản là chết sớm), ta có chết cũng không nhắm mắt a a a!”

Âm cuối của câu nói có chút khàn khàn, để người chung quanh không khỏi run rẩy vì sợ hãi, đồng loạt đưa mắt nhìn hẳn, Cô Thần cúi người, dùng tay bịt miệng hẳn, mạnh mẽ kéo người trở về ghế đá.

Vị vương gia nào đó sau khi về lại ghế lại cúi đầu “Bộp” một tiếng, đập vào bàn.

Y tá vừa thông báo tin tức yếu ớt lên tiếng, “Vương, Vương, Vương gia, ngài làm sao thế...”

“Ta sắp chết rồi...” Long Tuấn Hạo nằm bất động trên bàn, thì thào nói, “Chư vị ái khanh, giờ này sang năm đừng quên đốt chút vàng mã cho trẫm a, trẫm ở dưới cửu tuyền vẫn cần tiền đây, thuận tiện còn có thể dưỡng mấy nữ quý cùng tiểu quý làm tùy tùng, có tiền là có thể xui ma khiến quý a.”

Cô Thần nhin không được nhắc nhở, “Hạo Hạo, em là Vương gia...”

“Hừ, đúng là gỗ mục không thể khắc a!” Long Tuấn Hạo vẫn không ngẩng đầu lên, “Bản vương sắp chết rồi, chẳng lẽ không thể soán vị một lần

sao?”

“...”

Long Tuấn Hạo than than thở thở, cuối cùng duỗi móng vuốt lau lau mặt, ngẩng đầu lên, nhìn qua Cô Thần, khẽ vuốt mặt anh, “Mười năm tu được chung thuyền, trăm năm tu đến vai kề gối chung, nể tình chúng ta đã từng ngủ qua, hàng năm người đến thăm ta hãy nhớ mặc bộ quân phục của Tướng quân, lại để người đánh mình 80 gậy trước mộ ta, bản vương nhìn thấy cũng đủ ngậm cười nơi chín suối rồi...”

“...” Cô Thần nói, “Tại sao...”

“Ai bảo người cùng tên chỉ yêu con mèo cái lông trắng đốm vàng kia có khuôn mặt giống nhau như đúc a, đúng rồi, tiện thể nhớ nhắc nhở câu này với lão cha yêu nghiệt của ta, dù sao trước khi chết ta cũng không thể gặp lại hần,” Long Tuấn Hạo nắm chặt tay, bi phẫn nói, “Liên bảo nếu có kiếp sau, bản vương không bao giờ muốn nhìn thấy mặt hần nữa!” Hần lau lau đôi mắt đang rướm lệ, “Chết tiệt, thật sự là không muốn nhìn thấy nữa a!”

“...”

“Còn người nữa,” Hần nhìn về phía Lê Hiên, “Nếu như lúc đến tế bái ta, người có thể đem viện phí suốt thời gian này đốt cho ta, ta cũng sẽ rất vui sướng a...”

“A,” Lê Hiên gật đầu, vô cùng thành khẩn nói, “Vương gia, ngài cứ chết không nhắm mắt đi.”

Long Tuấn Hạo nhìn anh nửa ngày sau mới nói, “Ta biết ngay là không thể trông cậy vào người mà...” Sau đó nhìn sang La Dịch, suy tư một chút, “Người coi như xong, lo mà làm cho tốt lão đại hắc đạo kiêm cảnh sát đi, phải chiếu cố Sở thiên sư nhà ta cho tốt đấy.”

La Dịch thở ra một hơi, nói tiếp, “Không phải, cậu ấy là người nhà tôi.”

Long Tuấn Hạo không thèm để ý, chuyển mắt sang nhìn Vu Ngạo, “Về phần người~” Ánh mắt của hắn đột nhiên trở lên vô cùng đáng sợ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Người hãy nấu lẩu tên cầm thú chết tiệt kia cho ta! Bản vương cùng hắn không đội trời chung! Có thành quỷ cũng không tha cho hắn!”

“Không được,” Vu Ngạo lập tức chối từ, “Anh ấy là vợ của tôi.”

“Bản vương nói gì mà hắn lại nghe thành cái gì,” Long Tuấn Hạo tiếp tục nghiêng rằng nghiêng lợi, “Loại vợ ngu ngốc như thế, có gì hữu dụng?”

“Hữu dụng,” Vu Ngạo rất nghiêm túc nói, “Có thể áp.”

“...” Long Tuấn Hạo trầm mặc, lướt mắt nhìn sang người cuối cùng ở đây, chỉ thấy vị y tá nọ đã sớm co rụt thân mình vào sau thân cột, ôm chặt cây cột lộ ra đôi mắt sưng nước, run run rẩy rẩy nói, “Viện, viện, viện, trưởng, Lôi tiên sinh vẫn đang chờ kìa...”

Vị vương gia nào đó trật đầu, đập bộp vào trên bàn, chẳng buồn động đậy nữa.

Lê Hiên nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn Vu Ngạo, thử hỏi, “Cậu có biết Lôi Nham không?”

“Biết a.” Vu Ngạo gật đầu, có chút kỳ quái nhìn anh, “Sao thế?”

Lê Hiên giải thích ngắn gọn, “A, Lôi Nham đến rồi, anh ta muốn gặp cậu.”

“Gặp tôi?” Vu Ngạo càng thêm kỳ quái, “Gặp tôi làm gì, tôi với anh ta cũng đâu quen thuộc gì cho cam.”

“Ai mà biết.” Lê Hiên nhún nhún vai, “Cậu ra xem đi.” Nói xong phân phó y tá kia dẫn Vu Ngạo đi, lại móc ra một giấy bút trong túi áo blouse, viết một dòng chữ, tùy tiện ngoắc người mang đến cho Lôi Nham, sau đó mới ngồi xuống ghế đá.

“Người định để cho chính hãn lại đó sao?” Long Tuấn Hạo ngẩng mặt lên khỏi bàn, nhìn vòng vo một lát, rồi mới nhìn lên Lê Hiên, “Lỡ như Lôi Nham tưởng là hãn phản bội y, tức giận muốn làm thịt hãn thì sao? Đúng rồi, vừa nãy người viết gì thế.”

“Linh hồn của Vu Ngạo không thay đổi, chính là mấy chữ này a.” Lê Hiên ăn ngay nói thật, “Lôi Nham là người thông minh, cho dù chúng ta có sớm tìm lý do thoái thác thì về sau anh ta cũng sẽ nhận ra trong đó có vấn đề, không bằng ngay từ đầu nói với anh ta rằng Vu Ngạo bị người thôi miên.”

Vị vương gia nào đó bỗng nhiên ngồi dậy, căn ngón tay nghĩ nghĩ, hai mắt lập tức lóe sáng, như cảm nhận được ánh sáng của hi vọng, duỗi duỗi móng vuốt, “Cái kia... Nói cách khác hãn biết rõ Vu Ngạo chưa từng phản bội? Cho nên ta cũng không phải là uy hiếp của hãn?”

Mọi người trầm mặc nhìn sang.

Long Tuấn Hạo yếu ớt vươn móng vuốt, lại nói thêm một câu, “Cho nên hãn sẽ không giết ta đúng không...”

Mọi người vẫn im lặng.

Long Tuấn Hạo nháy mắt mấy cái, yếu ớt quay đầu sang nhìn Cô Thần, Cô Thần bất đắc dĩ thở dài, “Nếu như anh ta biết được chuyện này, sẽ lập tức nghĩ đến là do Hà Thiên Phàm làm.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, “...Sau đó?”

Cô Thần lại thở dài, đồng tình nhìn Long Tuấn Hạo, “Sau đó anh ta chỉ cần tìm hiểu thêm một chuyện là đủ rồi, chính là việc Hà Thiên Phàm thôi miên do xuất phát từ bốn ý hay bị người sai sử, nếu là cái đầu tiên anh ta sẽ nghĩ cách giải thôi miên cho Vu Ngạo rồi giết Hà Thiên Phàm, nếu là cái thứ hai, sau khi giải thôi miên xong sẽ tìm kẻ sai sử giết luôn... Cho nên...”

Long Tuấn Hạo bi phẫn, “Cho nên ta vẫn phải chết?!”

Cô Thần gật đầu.

Long Tuấn Hạo lần nữa đập đầu vào bàn, khoát khoát tay với mọi người, “Lôi Nham sẽ lập tức tìm cố đến gặp ta, các người hãy giải tán đi, đi thôi, để cho ta có thể chết trong an tĩnh.”

“Vương gia đừng bi quan như thế nha,” Lê Hiên cười tủm tỉm khuyên nhủ, “Lôi Nham tuy rất biến thái nhưng nếu anh ta muốn gây sự ở đây thì cũng phải cân nhắc đả đo a, nếu không thì với thực lực kia, anh ta đã sớm mang người đến đây san bằng rồi, làm gì tới phiên chính mình đi đến.”

Long Tuấn Hạo lập tức nhìn anh đầy nghi ngờ, “...Thật sao?”

Lê Hiên vô cùng thành khẩn gật đầu.

“Ta không tin người,” Long Tuấn Hạo nói, sau đó quay đầu nhìn Cô Thần, “Đến, tiện dân, người nói đi.”

“...” Cô Thần nói, “Em có thể đổi cách xưng hô sao?”

Long Tuấn Hạo khoát tay, “Hừ, sinh tử ngay trước mắt còn so đo loại chuyện nhỏ này làm gì?”

“...”

La Dịch thấy bọn họ bắt đầu phân tích cục diện liền nhìn sang Lê Hiên, “Túc Thanh dậy chưa?”

“Tĩnh, tôi đã nói chuyện với cậu ta xong rồi, nhưng khi biết được Lôi Nham đến đây liền không đến, còn giữ luôn Túc Tông trong tiểu viện.” Lê Hiên đơn giản thuật lại, sau đó nghiêm túc nói, “Tôi cảm thấy chúng ta tốt nhất là đổi nơi khác nói chuyện.”

La Dịch nhướn nhướn mày.

Lê Hiên nhìn thoáng qua vị vương gia nào đó đang tiếp nhận tri thức ở phía đối diện, kéo La Dịch ngồi xổm xuống cạnh bàn, nhỏ giọng nói, “Túc Thanh nói sợ Lôi Nham bỗng nhiên động kinh mang theo bom hẹn giờ tới, để hai anh em cậu ta không bị ngộ thương sẽ không tới, cậu cũng biết Túc Thanh gần đây...”

La Dịch sửng sờ gật đầu, “Miệng quạ đen...”

“Đúng vậy, cho nên để phòng ngừa biến cố có thể xảy ra, chúng ta cũng chuồn lẹ a.”

“Đúng, phải chuồn thôi.” La Dịch gật đầu, “Đúng rồi, cậu với Túc Thanh rốt cuộc là nói sao rồi a?”

“À, như thế này,” Lê Hiên nói xong liền rút một tờ giấy trong túi áo ra, “Đây là danh sách, tôi đã cố gắng hạ giá thành xuống thấp nhất rồi...” Nói xong vẫn duy trì tư thế cũ, mặt đối mặt với La Dịch, ngồi chồm hồm dưới đất.

Long Tuấn Hạo đang tiếp thu tri thức khẽ nhìn qua, chỉ thấy hai người ngồi ở đối diện đã biến mất tự lúc nào, mà cách bàn một đoạn lại có một người khác đang đứng, hẩn khẽ giật mình, yên lặng ngồi xổm theo, chen vào giữa hai người, nhỏ giọng rống, “Này, các người đang nói gì thế?”

Hai người kia nói chuyện khá là chuyên chú, bị hấn rống một lát mới hoàn hồn, La Dịch khiêu mi, “Có chuyện gì sao?”

Long Tuấn Hạo yên lặng gật đầu, duỗi ngón trở ra, chỉ chỉ phía trên, La Dịch nhíu mày, lập tức nhận ra phía sau anh và Lê Hiên có một người khác, vội vàng ngẩng đầu lên, sau đó liền choáng váng. Chỉ thấy đồng chí Sở Kiên đang nhìn anh, biểu tình trên mặt phải nói là cực kỳ ôn nhu a.

Lê Hiên vội ho một tiếng, lặng lẽ cầm tờ giấy trên mặt đất gấp lại, cất đi, yên lặng xê dịch sang một bên, ném cho La Dịch ánh mắt “Chúc cậu may mắn”, lập tức quay đầu sang nơi khác, giả vờ chuyện không liên quan gì mình.

Đồng chí La Dịch run rẩy sợ hãi nhìn Sở Kiên, cắn ngón tay suy nghĩ một lúc, ngây thơ vô tội hỏi, “...Sư phụ?”

Sở Kiên chậm rãi cúi đầu nhìn anh, ánh mắt ấy cứ như rắn độc đang nhìn chăm chăm vào thỏ con, dịu dàng hỏi, “Anh gọi ai là sư phụ? Hử?”

Chân La Dịch lập tức mềm nhũn, “Em em em yêu...”

“Ừ.” Sở Kiên lười biếng trả lời, “Tờ danh sách vũ khí vừa rồi là gì thế? Anh muốn buôn bán vũ khí sao?”

La Dịch yếu ớt vươn móng vuốt, “Là hợp pháp a, em yêu, là hợp pháp đó...”

“Dù có hợp pháp thì cũng liên quan đến mạng người!” Sở Kiên lạnh lùng nhìn anh, “Anh muốn chết sao?”

“Em yêu a, anh đóng quán bar cùng sòng bạc ngầm rồi, không bán thuốc phiện cũng không buôn lậu nữa... Mà anh còn phải nuôi thêm một đồng người, chỉ là buôn bán vũ khí hợp pháp thôi mà...” La Dịch yếu ớt giải

thích, “Hơn nữa, anh cũng đang kiếm tiền nuôi gia đình nha, tiền viện phí của em mắc lắm đấy...”

Sở Kiên suốt đoạn đường ra đây đã biết đại khái tình trạng hiện tại của mình từ y tá, nghe vậy liền nổi giận, “Có mắc thì lão tử cũng tự kiếm tiền, tự trả!”

La Dịch than thở, nhận mệnh hai tay cầm hóa đơn dâng lên, Sở Kiên cầm lấy nhìn nhìn, càng tặc mao, “Quả thật là cướp tiền của người ta mà! Ai là viện trưởng?”

La Dịch trong ánh mắt trợn to của Lê Hiên, bình tĩnh duỗi tay ra bán rẻ bạn tốt của mình, “Đó, chính là anh ta, hơn nữa anh buôn bán vũ khí cũng là từ anh ta ra chủ ý.” Dứt lời liền quăng một ánh mắt “Chúc cậu may mắn” cho Lê Hiên.

Sở Kiên yên lặng ngẩng đầu qua nhìn, thuận tiện bẻ bẻ các khớp tay.

Lê Hiên, “...”

“Đáng đời chưa đồ tham tiền, người cũng có ngày hôm nay?” Long Tuấn Hạo phần hận thêm dầu vào lửa, uốn éo đầu quay sang Cô Thần, “Đến, nói tiếp, vừa nói đến chỗ ở đây có ba thế lực kiểm chế Lôi Nham rồi, một là Lê Hiên, hai là Túc Thanh, ba là kẻ nào?”

Cô Thần chia chia chính mình, “Anh.”

Long Tuấn Hạo điềm tĩnh chớp mắt hai cái, sau đó tỏa sáng, “Đúng rồi, ta nhớ trước kia người có nói qua quan hệ giữa người và tổ chức kia rất phức tạp, các người rốt cuộc là có quan hệ thế nào?”

Cô Thần vừa muốn nói gì liền ngừng lại, trầm mặc nhìn phía xa xa, Long Tuấn Hạo lập tức có dự cảm không tốt, cứng ngắc nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ thấy có một đám người đang chậm rãi bước đến đây, hai người đi

đầu, một là Vu Ngạo, kẻ còn lại, hẳn không biết... nhưng hẳn có thể đoán, mà đoán cái liền trúng, không sai vào đâu được.

Hắn yếu ớt nói, “Đó là Lôi Nham a.”

Cô Thần gật đầu. La Dịch cũng nhanh chóng kéo vợ mình vào lòng, yên lặng nhìn đám người kia. Chỉ thấy Vu Ngạo nói với Lôi Nham cái gì đó, biểu tình vô cùng sung sướng, Long Tuấn Hạo không khỏi bội phục tốc độ thu mua lòng người cùng năng lực của Lôi Nham, mà đúng lúc này, chỉ thấy bên cạnh có một người đi đến, bước đi có chút chậm, đúng là kẻ vốn đau khổ nằm trên giường, nghe được động tĩnh liền chạy đến xem – Hà đại cầm thú.

Long Tuấn Hạo vừa nhìn thấy đã muốn lập tức xông lên làm thịt Hà Thiên Phàm, thế nhưng có mặt Lôi Nham ở đây, hẳn không dám manh động. Vu Ngạo lúc này cũng nhìn thấy Hà đại cầm thú, vội vàng đi đến.

Lôi Nham ở bên cạnh nhìn nhìn, hơi hơi híp mắt, gương cầm lên với Hà Thiên Phàm, thủ hạ phía sau hẳn hiểu ý, rút súng, bóp cò, “phịch” một tiếng.

Vu Ngạo đứng ở bên người Hà Thiên Phàm, hẳn lẫn lộn giang hồ đã lâu nên rất nhạy cảm với nguy hiểm, nên vừa nghe thấy tiếng súng vang lên liền lập tức ôm Hà Thiên Phàm nghiêng theo một cái đường cong, lập tức kêu rên một tiếng, viên đạn kia bắn trúng bả vai, máu chảy ròng ròng.

“Cậu...” Hà Thiên Phàm kinh ngạc nhìn gương mặt gần trong gang tấc, không nói nên lời.

Vu Ngạo ôm Hà Thiên Phàm vào ngực bảo hộ, ngẩng đầu nhìn Lôi Nham, không nói tiếng nào.

Con người của Lôi Nham từ lúc Vu Ngạo bổ nhào qua đã trở nên thâm trầm một ít, nhưng rất nhanh đã có thể trở lại trạng thái bình thường, vội

vàng kính ngọc cùng áy náy lướt qua, cúi đầu viết gì đó trên cái máy nằm ở lòng bàn tay rồi đưa cho thư ký sau lưng nhìn xem.

Người thư ký kia là nữ, vô cùng xinh đẹp lại thêm giọng nói ngọt ngào, phảng phất như có thể khiến cho đa số người nghe dù đang giận dữ cũng tiêu tan, chỉ nghe cô nói, “Vu tiên sinh, thật có lỗi, boss nói ngài ấy và vị Hà tiên sinh này có chút ân oán cá nhân, nhưng ngài ấy không biết ngài và vị này là bạn bè, nếu như biết, ngài ấy nhất định sẽ không làm như thế, thỉnh ngài thứ lỗi, ngài ấy nói, nếu đã như vậy, nể mặt ngài, ngài ấy sẽ không làm khó dễ Hà tiên sinh nữa.”

Vu Ngạo nghe nói thế cũng thu bất mãn lại, còn gật đầu với Lôi Nham.

“Còn... thật biết ăn nói, rõ ràng là cố ý nổ súng a.” Long Tuấn Hạo từ tiểu đình nhìn thấy rõ mọi chuyện, nhỏ giọng nói, hần lạng lẽ đánh giá Lôi Nham, đường nét trên khuôn mặt người này cương ngạnh, khí thế lạnh lùng, khiến người ta không khỏi sinh sợ hãi, thế nhưng mà a... Nhìn thiết bị công nghệ cao trên tay người nọ, lại nhớ đến y này giờ vẫn không mở miệng, nghĩ thầm, một kẻ như vậy mà lại là người câm, quả nhiên ông trời đối mỗi người đều là công bằng a.

Cô Thần nghe hẳn nói, thấp giọng giải thích, “Anh ta đang thăm dò thái độ của Vu Ngạo với Hà Thiên Phàm, điều này có thể giúp anh quyết định khi nào giết Hà Thiên Phàm, hơn nữa có rất nhiều thư ký giúp anh ta truyền lời, mỗi trường hợp khác nhau sẽ dùng các thư ký khác nhau, bộ dạng cùng giọng nói của một người có thể ảnh hưởng đến tâm tình của người nghe, đây cũng là chỗ cao minh của Lôi Nham.”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, Lê Hiên đã phất tay phái người vịn Vu Ngạo về nghỉ ngơi, mà Lôi Nham liền không hề lo lắng tiến về phía hẳn khiến lá gan của hẳn không ngừng run sợ, không ngừng rút lại sau lưng Cô Thần, “Ta... ta không muốn đối mặt với một kẻ nham hiểm như vậy...”

Cô Thần còn chưa kịp nói gì, thư ký của Lôi Nham từ bên ngoài tiều đình đã lên tiếng, “Long tiên sinh, boss của chúng tôi nghe nói ngài bị bệnh liền đặc biệt đến thăm ngài một chút.” Vừa dứt lời, Lôi Nham đã bước vào đình, nhìn thẳng vào Long Tuấn Hạo.

Lá gan của ai đó càng thêm kinh hãi, mọi suy nghĩ trong đầu loạn cả lên, cuối cùng chỉ có thể bày ra dáng vẻ ngây ngốc nhìn người trước mặt, ngây thơ nói, “Ca ca, ta muốn ăn kẹo...”

Lôi Nham bình tĩnh nhìn hằm một lát, cúi đầu ghi ghi gì đó trên máy, Cô Thần lặng lẽ néo vị vương gia nào đó một cái, cho hằm biết kế này không ổn, ai đó liền lập tức hít hít cái mũi, “Cái kia, ta biết người không tin ta giả điên, được rồi, ta không thêm giả vờ nữa.”

Tay của Lôi Nham ngừng một chút, xóa bỏ đoạn đã ghi phía trước, một lần nữa ghi lại.

Vị vương gia nào đó thấy thế hai mắt sáng ngời, nhanh nhẩu mở miệng, “Còn có, kỳ thật ta bị mất ký ức, người nếu không tin có thể hỏi đám người Lê Hiên, bọn hằm đều có thể làm chứng.”

Tay của Lôi Nham lại ngừng, xóa bỏ, ghi cái mới.

Long Tuấn Hạo tiếp tục nói, “Ta biết nhìn lén đồ của người khác là không tốt, nhưng bây giờ ta đã quên hết, thầy thuốc cũng nói ta đời này cũng chẳng thể nghĩ ra được, cho nên người hãy tha thứ cho ta đi, ta vô cùng xin lỗi.”

Lôi Nham trầm mặc nhìn dòng chữ vừa viết ra, lại xóa đi ghi mới, ngón tay hằm bắt đầu có chút đau rồi.

Thư ký đứng sau đã ra một thân mồ hôi lạnh, từ trước đến giờ nào có ai dám mở miệng nói tiếp trước khi boss “lên tiếng” a. Những người biết chuyện ở đây cũng hơi giật mình nhìn Long Tuấn Hạo, vẻ mặt hằm nhỏ.

Long Tuấn Hạo thấy thế lại nói, “Hơn nữa chuyện của Cô Thần, người cũng không thể trách hẳn, hẳn là vì yêu mến ta mới lựa chọn ở bên cạnh ta a, không phải ta bắt hẳn ở lại đâu, hẳn cũng không phải đào ngũ.”

Lôi Nham ngẩng đầu nhìn hẳn, lại nhìn Cô Thần một chút, nhúc nhích ngón tay, cúi đầu lặp lại động tác lúc trước.

Long Tuấn Hạo quả thật là vui như mở cờ trong bụng, nghĩ thầm chúng ta cứ thế mà mài a, mài đến khi nào cũng được, a ha ha ha~

Hắn nói tiếp, “Người cũng đừng trách Cô Thần nữa, về phần chuyện của ta, ngay cả cha mẹ của mình cũng không nhớ được sao có thể nhớ đến những chuyện khác, trên căn bản thì đã là người vô dụng, người nhìn gì thế?”

Lôi Nham trầm mặc một lát, lại nhìn hẳn, cúi đầu xóa chữ, ghi mới.

Long Tuấn Hạo cắn môi, cố gắng để bản thân không phá lên cười, thở sâu, nói tiếp, “Ngài chính là một nhân vật lợi hại như thế, cố sao phải làm khó dễ một tiểu nhân vật như ta đâu? Cho nên ta với ngài không có chút uy hiếp nào, ngài liền đại nhân đại lượng thả ta, đừng... giết... ta...” Chữ “nữa” còn chưa ra khỏi miệng đã không tự chủ dừng lại, bởi vì lần này hẳn vừa nói được một nửa, Lôi Nham đã ngừng viết, lạnh lẽo nhìn hẳn, khí thế trên người phải gọi là dọa người, dọa đến hẳn chỉ có thể ngậm miệng.

Lôi Nham bình tĩnh nhìn hẳn một lát, bỗng nhiên mở miệng, “Không giết.”

Thanh âm trầm ổn hữu lực, giống hệt con người hẳn uy thế mười phần. Long Tuấn Hạo lập tức liền ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm nguyên lai người này không phải không thể nói, mà là quá ngạo mạn, ngạo mạn đến mức khinh thường nói chuyện với bọn họ, hẳn dù là hoàng thân quốc thích cũng chưa từng ngạo mạn như thế, người này dựa vào cái gì? Hẳn mạnh mẽ tiến về phía trước, lấy hơi, bắt đầu nịnh nọt cười nói, “Ôi chao, tạ ơn lão đại

không giết, ta tuy không nhớ rõ ân đức trước đây của ngài, đã có thể từ những lời này thấy được, ngài tuyệt đối là lão đại tốt nhất trên thế giới này, ta cảm thấy đi theo phụ tá ngài tuyệt đối là tiền đồ vô lượng, ta...”

Hắn còn chưa nói xong Lôi Nham đã mở miệng, chỉ vào hắn nói, “Không giết cậu, cậu, tôi, tôi, tôi thực, thật xin lỗi, chính... chính... chính...” Hít sâu một hơi, dậm chân, nói hết, “Chính mình!”

Một tia sét từ chân trời xuất hiện, âm âm giáng xuống, Long Tuấn Hạo thậm chí cảm nhận được hương vị da thịt của chính mình bị đốt trọi ngay lúc đó, đốt đến sạch sẽ từ trong ra ngoài, nụ cười nịnh hót lập tức cứng lại, sau đó... bắt đầu vụn vẹo, Lôi Nham đang nói – Không giết cậu, tôi thật xin lỗi chính mình!

Đúng thế a! Đây là tình huống gì? Nguyên lai người này không phải là người câm, mà là nói lắp, lắp đến vô cùng triệt để a! Đáng giận nhất là người này nói muốn giết hắn, thế nhưng, hắn quả thật rất muốn cười, muốn cười đến lăn lộn, hắn cảm thấy bản thân mình quả thật muốn điên rồi! Trong lòng hắn đang có một ngàn con ngựa ùn ùn lướt vó chạy qua!

Khuôn mặt hắn tiếp tục vụn vẹo, không khí trong tiểu đình chìm trong tĩnh mịch.

“Ha ha ha ha...” Đúng lúc này kẻ vẫn luôn đứng ở bên cạnh xem kịch – Sở Kiên bỗng nhiên cọ đến bên một cây cột, ôm bụng ngồi xõm xuống, “Ôi, chết cười mất... ha ha ha...”

Long Tuấn Hạo cắn chặt môi, run rẩy thân thể, trong lòng cho Sở Kiên dựng thẳng ngón cái, Sở Kiên, người quá ngu!

La Dịch vội vàng kéo Sở Kiên chạy đến phía sau Long Tuấn Hạo – bởi vì đám người Lôi Nham đang chặn trước cửa vào tiểu đình, nhỏ giọng khuyên bảo, “Vợ... Em nói nhỏ chút...”

“Tại sao?” Sở Kiên trợn trắng mắt, “Một đám không tuân thủ pháp luật như các người cũng đòi quản ta cười hay không sao! Lão tử chính là cười các người đó!”

Long Tuấn Hạo tiếp tục dựng thẳng ngón cái, Sở Kiên, người rất soái!

La Dịch lập tức khóc không ra nước mắt, “Không có anh trong đó, em cũng đừng chọc giận anh ta a...”

“Hả?” Sở Kiên nghiêng đầu hỏi, “Anh ta sẽ giết tôi?”

La Dịch lắc đầu, “Có anh ở đây, em sẽ không có chuyện gì.”

“VẬY chẳng phải là không sao à,” Sở Kiên nói, “Anh ta nếu có giận thì cũng phát đến trên người vị vương gia nào kia, đâu có liên quan gì đến tôi?”

“...” Bản vương muốn giết người!

Lôi Nham tiếp tục nhìn hằm, “Tôi, tôi, tôi không, không, không...”

Long Tuấn Hạo duỗi móng vuốt, run run thân thể, “Ngài vẫn là ghi đi a, lần này ta tuyệt đối không ngắt lời...” Có chết cũng không ngắt, nếu không thì hẳn phải chết!

Lôi Nham liền cúi đầu ghi, một lát sau thư ký ngọt ngào nói, “Long tiên sinh, boss nói ngài ấy không tin ngài đã quên, nhưng sự tình lại rất quan trọng, ngài ấy muốn có sự đảm bảo...”

Long Tuấn Hạo càng sợ hãi, “Cái kia, phải làm gì mới có thể tin ta?”

“Rất đơn giản, boss sẽ sử dụng máy phát hiện nói dối kiểm tra, ngài chỉ cần thông qua cuộc thử nghiệm, ngài ấy sẽ tin tưởng ngài.”

Long Tuấn Hạo hai mắt tỏa sáng, không chút nghĩ ngợi liền nhảy tới, “Được!”

Đồng tử Cô Thần và Lê Hiên bỗng nhiên co rụt lại, Cô Thần vội vàng chạy tới, “Hạo Hạo, đừng...”

Anh còn chưa nói xong, Lôi Nham đã đè Long Tuấn Hạo lại, vị vương gia nào đó chỉ nghe một tiếng “răng rắc” vang lên bên tai, trên cổ đã bị tròng vào thứ gì đó, cùng lúc đó Lôi Nham cũng buông hẳn ra.

Thanh âm của thư ký lại ngọt ngào vang lên, “Đây là một quả bom hẹn giờ, năm phút sau sẽ phát nổ, bất quá chớ vị cứ an tâm, uy lực của quả bom này rất nhỏ, chỉ đủ nổ gãy cổ cậu ta, cho nên tất cả mọi người sẽ không có chuyện gì,” Cô vừa dứt lời liền quay sang nhìn Cô Thần đang mặt mũi âm trầm, “Boss nói nếu ngài đã thích vị này như vậy thì ngài ấy cho cậu ta một cơ hội, nếu như cậu ta mạng lớn không chết, boss sẽ không muốn mạng cậu ta nữa, các vị, tạm biệt.” Nói xong, một đám người quay đầu bước đi, Lôi Nham trước khi đi có quay lại liếc Cô Thần một cái, cuối cùng không nói gì, sau đó nhìn Long Tuấn Hạo, “Chúc, chúc, cậu, cậu, may... may... may...” Lại dậm chân nói hết, “May mắn!”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Ta có cần nói cảm ơn không...”

Lôi Nham không trả lời, quay đầu đi thẳng, bọn họ vừa rời đi, Lê Hiên cùng La Dịch lập tức xếp thành một hàng, đồng loạt hướng về phía tiểu viện của Túc Tông vái ba vái.

Long Tuấn Hạo cứng ngắc nhìn bọn họ, giọng nói run rẩy, “Các... người... đang... làm... gì... thế?”

Hai người trăm miệng một lời đáp, “Vái quạ đen.”

Long Tuấn Hạo cảm lạnh một chút, bi phẫn rống lên, “Bản vương đều sắp chết đến nơi mà các người còn vái viếc cái quái gì thế a a a! Cứu mạng

a a a! Ta không muốn chết a a a!”

Tác giả có lời muốn nói:

Mồ Thường: Lôi Nham, tôi thật sự thực xin lỗi ngài a thực xin lỗi a...
Ngài hi sinh một chút, giải trí cho quần chúng a...

Lôi Nham: ...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phút Giây Sinh Tử

Thanh âm “tích tắc” không ngừng truyền vào tai, nhắc nhở rằng sinh mệnh của hắn sắp sửa đến hồi kết thúc. Sắc mặt Long Tuấn Hạo đã trắng bệch, cả người đều run rẩy, kinh hoàng nhìn mấy người trước mặt, “Sao... Làm sao... bây giờ?”

Hai người kia kề vai sát cánh vái quạ đen xong lập tức tụ lại chỗ Long Tuấn Hạo, Lê Hiên thuận tiện phát tay gọi một y tá đến, bảo cô đi gọi thêm vài người khác đến. La Dịch và Sở Kiên đến gần, nhìn thoáng qua xong, người nào đó lập tức kéo tay vợ mình đi ngắm cảnh, loáng thoáng còn nghe thấy thanh âm truyền đến, là Sở Kiên, nói, “Buông ra, tôi không thể thấy chết mà không cứu được.”

La Dịch thở dài khuyên nhủ, “Vợ a, bây giờ em đã không còn là đặc công nữa rồi, huống chi em cũng không biết cách tháo bom, đừng nên gây thêm phiền toái, cứ để cho bọn họ tự tính toán. Em có mệt không a, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

“... Được rồi, anh nói cũng có chút đạo lý, vậy chúng ta nói chuyện một chút,” Sở Kiên tùy tiện tìm một chỗ, ngồi xuống, dùng ngữ khí ôn nhu mà nói, “Lại đây, nói về vấn đề súng ống đạn dược vừa rồi đi.”

“Em, em yêu à...”

Lê Hiên nhìn nhìn cổ của vị Vương gia nào đó, lại nhìn nhìn đồng hồ, ngẩng đầu khẽ nói, “Nửa phút đã trôi qua.”

“...” Khuôn mặt Long Tuấn Hạo càng thêm trắng bệch, “Rốt cuộc thế nào... Ta không muốn chết a a!”

Sắc mặt Cô Thần từ ban đầu đã cực kỳ không tốt, phải nói là âm trầm, lãnh khí không ngừng tản ra bốn phía. Thuốc nổ này là một khoanh tròn, gần như dán vào cổ của Long Tuấn Hạo, chỉ lộ ra một khe hở rất nhỏ.

Long Tuấn Hạo vuốt thứ đang nằm trên cổ, run giọng nói, “Phải... Hay là các người lột cho ta cái gì rắn chắc lên đi, bảo vệ cổ là được. Không phải nói thứ này uy lực rất nhỏ sao?”

Lê Hiên cúi đầu nhìn nhìn, buông tay, nói, “Thứ nhất, chúng ta trong khoảng thời gian ngắn chúng ta tìm không ra cái gì giống vậy, thứ hai, uy lực có nhỏ cũng có thể nổ đứt cổ cậu, cho dù có lột ít đồ lên, không chừng cũng...”

Long Tuấn Hạo run rẩy hỏi, “Sao... Thế nào?”

“Nổ hết nửa đoạn...” Lê Hiên phỏng đoán, rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ, “Một phút đã trôi qua.”

Long Tuấn Hạo phát điên, không ngừng xoay quanh tại chỗ. Lê Hiên nói, “Vương gia, ngài bình tĩnh,” lại quay đầu, “Cô Thần, cậu cũng bình tĩnh lại đi, tạm thời nghĩ đến cái gì thực tế chút, vạn nhất... Đến lúc đó hăng nghĩ đến chuyện giết anh ta bằng được cũng không muộn.”

Vị Vương gia nào đó căn bản không thèm nghe Lê Hiên nói gì, vẫn không ngừng xoay quanh, “Vậy phải làm thế nào?! Chờ nó nổ à? Các người không có biện pháp nào khác sao? Bẻ gãy cái vòng này có được không? Được không?!”

“Không được, ai biết trong đó có dây kích nổ hay không, lỡ mà có thì nó sẽ trực tiếp nổ luôn a,” Lê Hiên yên lặng nhìn người nào đó vẫn đang lên cơn, “Nửa phút nữa trôi qua, ôi...” Anh chống tay lên cột đình gần đó, biểu

tình tuyệt vọng nói, “Rốt cuộc rồi tôi cũng phải mất đi một cái cây rụng tiền... Tiền của tôi a a a!”

Thanh âm này thê lương đến dị thường, cứ nhiên nghe còn thảm hơn nhiều so với vị Vương gia nào đó. Long Tuấn Hạo lập tức đứng lại, quay đầu rống to, “Nếu không giúp được gì thì người rút ngay đi! Bản vương đã nói trước khi chết tuyệt đối không muốn nhìn thấy mặt người!” Hắn ngẩng đầu nhìn Cô Thần, sứt sứt mũi, “Người cũng thế, nếu không có cách nào thì đi đi, nhớ kỹ di ngôn của bản vương. Đi đi, ta không muốn để người nhìn thấy cảnh cổ ta bị bom nổ thành hai đoạn, rất mất hình tượng. Nói thế nào đi nữa bản vương cũng là hoàng thân quốc thích a.”

“Hạo Hạo...” Cô Thần há miệng thở dốc, theo bản năng muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này, Lê Hiên lại thì thào, “Còn có ba phút đồng hồ...”

Long Tuấn Hạo lặng một giây, lại bắt đầu rống, “Người rút nhanh lên! Bản vương không muốn nghe người đếm ngược! Rút a a a! Bằng không bản vương có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người a a a!”

“Ui ui,” Lê Hiên an ủi, “Tôi chỉ đang giúp ngài biết ngài còn sống được bao lâu nữa a, để ngài còn biết mà quý trọng, dù thế nào đi nữa thì tôi cũng là có lòng tốt a, thật sự a, ngài xem này,” anh cúi đầu, nói tiếp, “Lại nửa phút trôi qua.”

Cái chết ngày càng đến gần khiến cho tinh thần của Long Tuấn Hạo gần như tan vỡ, hắn thật sự phát điên, “Lôi Nham chết tiệt! Nói cái gì mà cho ta một cơ hội, tra tấn ta như vậy, chẳng bằng trực tiếp cho ta một thương thống khoái, còn nói là cho người mặt mũi,” hắn quay đầu, trừng mắt nhìn Cô Thần, “Nói, quan hệ giữa người và hắn rốt cuộc là thế nào? Bản vương sắp phải chết rồi, người cho ta chết một cách rõ ràng chút đi!”

Cô Thần nhìn thoáng qua mấy người đang tiến về phía này, rồi mới nhìn Long Tuấn Hạo, trầm mặc một giây đồng hồ, gian nan nói, “Anh ta là anh

trai anh... là cùng cha khác mẹ...”

Biểu tình của Long Tuấn Hạo lập tức trở nên cứng đờ, run rẩy chỉ vào Cô Thần, “Bản vương... liền... cho dù có thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cả nhà các người...”

“Được rồi, lại qua nửa phút, Vương gia ngài còn hai phút,” Lê Hiên chen vào, nói, một tay kéo Túc Thanh đến trước mặt Long Tuấn Hạo, “Mau nhìn xem, còn có hai phút.”

Long Tuấn Hạo rốt cục gặp được người có khả năng giúp đỡ chính mình, vội vàng đưa ánh mắt chờ mong nhìn vị thương nhân kinh doanh súng ống đạn dược nào đó. Người đến ngoài Túc Thanh ra, còn có Vương phi của hắn – Thúc Văn, đang nhìn chăm chăm vào hắn, gọi, “Phu quân...”

Long Tuấn Hạo liếc Thúc Văn một cái, nói, “Kỳ thật trước khi chết, ta cũng không muốn nhìn thấy người... Người mau trở về dưỡng thai đi...”

Thúc Văn căn bản không so đo nửa câu đầu, mà là cảm động vì nửa câu sau, chuẩn bị phúc thân, nhu nhược làm cái tiểu lễ cáo lui, mà Long Tuấn Hạo đã sớm không để ý đến Vương phi nhà mình nữa.

Túc Thanh cúi đầu, nghiêm túc xem xét xong, liền đứng dậy hướng lui về phía sau một bước dài, xem ra là rời khỏi phạm vi nguy hiểm, rồi mới trầm ổn nói, “Tuy rằng tôi bán súng ống đạn dược, nhưng bom thì chỉ biết chút ít thôi. Hơn nữa, đây lại là đồ của Lô Nham, cho nên,” anh tao nhã buông tay, “Lực bất tòng tâm rồi, các vị.”

Long Tuấn Hạo lập tức cảm thấy tuyệt vọng. Ánh mắt của Cô Thần lại càng trầm, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn Lê Hiên, người sau kéo Thúc Văn đang chuẩn bị rời đi lại, đẩy đến trước mặt Vương gia, nói, “Phu quân nhà cậu còn một phút rưỡi nữa sẽ chết, mau cứu cậu ta đi!” Nói rồi cường ngạnh nhét công cụ vào tay Thúc Văn.

Thúc Văn bị Lê Hiên ấn xuống, liền thấy được thứ gì đó trên cổ Vương gia, bên tai cũng nghe được thanh âm tích tắc của nó, tất cả khiến ánh mắt của cậu trở nên mê mang, sau đó, chậm rãi thay đổi.

Biểu tình Long Tuấn Hạo lập tức trở nên cứng ngắc, ngay cả dũng khí nhìn Thúc Văn cũng không có, thay vào đó, hẳn hoàn toàn không thể tin được mà nhìn Lê Hiên, tự hỏi người này có ý gì? Để cho một người có vấn đề về thần kinh đi tháo bom, chẳng lẽ vì người chết không phải y à?

Lê Hiên nhìn thấy ánh mắt của Long Tuấn Hạo, ra vẻ cam chịu mà nói, “Vương gia, ngài còn có gì muốn nói thì nhanh nói đi, ta nói thật, chúng ta bây giờ thuận tụy chỉ là đang cựa một ván thôi.”

Long Tuấn Hạo há miệng thở dốc, run rẩy đưa tay chỉ, “Có... Người bóp chết hẳn... Cấp bản vương chôn cùng...”

Người hẳn chỉ đương nhiên là Cô Thần. Trước khi Lê Hiên kịp mở miệng, Cô Thần đã bước lên trước, nắm lấy ngón tay của Long Tuấn Hạo, vòng ra sau ôm lấy hẳn, hơi hơi cúi đầu, để động mạch cổ của mình dán lên vòng tròn kim loại trên cổ hẳn, hàm ý rất rõ ràng.

Long Tuấn Hạo cứng người, sau đó mới hoàn hồn, kéo tay Cô Thần ra, đến cả giọng nói cũng vì quá kích động mà thay đổi, “Người mau buông ra!”

Cô Thần siết chặt cánh tay, bất vi sở động, thấp giọng nói, “Ngoan, đừng nhúc nhích.”

Long Tuấn Hạo còn định nói tiếp, nhưng Lê Hiên đã căng thẳng thông báo, “Đến giờ rồi!”

Long Tuấn Hạo liền theo bản năng nắm lấy cánh tay Cô Thần, nhắm mắt lại, bên tai chỉ nghe răng rắc một tiếng, cánh tay đang ôm hẳn lại siết chặt

thêm một chút, sau đó chậm rãi buông ra, đưa lên đầu hẳn, an ủi, “Hạo Hạo, mở mắt đi, không sao rồi.”

Long Tuấn Hạo ở một khắc Lê Hiên kêu đến giờ kia đã nín thở, thân thể căng thẳng đến mức một chút cảm giác cũng không có, tựa như thời gian đã trôi qua cả thế kỷ, hẳn mới nghe thấy âm thanh quen thuộc của Cô Thần. Hẳn chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trước mắt là một mảng nắng vàng rực rỡ, liền giật mình, như thể vừa tỉnh lại từ một giấc mộng, mới đột nhiên nhận ra thế giới thật tốt đẹp biết bao?

Hẳn há hốc miệng, hồi lâu sau mới tìm lại được thanh âm của mình, “... Ta không chết?”

Cô Thần siết chặt người trong lòng, “Ừm, em chưa chết, còn sống.”

Long Tuấn Hạo chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, thân thể lập tức nhũn ra. Cô Thần đúng lúc đỡ lấy hẳn, nhịp đập trái tim cũng dần quay lại với tốc độ bình thường. Vị Vương gia nào đó lau sạch mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy đồng chí Thúc Văn đại công cáo thành rồi vẫn nghiên cứu dụng cụ trong tay, vẻ mặt rất chi là chuyên chú.

Lê Hiên sợ cậu vì nghiên cứu mà phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lập tức cướp lấy những thứ trên tay cậu, giấu đi. Thúc Văn nhìn hai tay trống trơn, nhất thời mê mang, quay sang nhìn Lê Hiên.

Lê Hiên hòa ái cười, “Chúc mừng phu nhân, phu quân của người còn sống.”

Thúc Văn hơi hơi hoàn hồn, vội vàng quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo. Đợi thấy rõ tình hình xong, cậu liền nổi giận, xắn tay áo bắt đầu mắng, “Hồ ly tinh to gan, dám câu dẫn nam nhân của ta, ai cho phép người ôm phu quân của ta!!”

Cô Thần há miệng định phản bác, không ngờ lại nghe người trong lòng mình cũng nổi giận nói, “Đúng, hồ ly tinh to gan, dám câu dẫn bản vương, bản vương có ái phi rồi!” Dứt lời, Long Tuấn Hạo liền vùng ra, lao về phía trước, “Ôi, ái phi, bản vương chỉ biết người là một viên trân châu bị bụi trần che khuất, thế nhưng dù sao người cũng vẫn là trân châu. Người xem, hôm nay người đã tỏa sáng rồi a.”

Thúc Văn được Long Tuấn Hạo ôm, lập tức tâm hoa nở phồng (vui như mở cờ trong bụng), căn bản không nghe rõ hẳn đang nói cái gì, chỉ ngượng ngùng nói, “Phu... Phu quân...”

“Ai ai, ta đây,” Long Tuấn Hạo nắm chặt tay Thúc Văn, nói, “Bản vương quyết định cuộc đời này chỉ thú một mình người, chúng ta sơn vô lăng thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt (*) nha!”

Thúc Văn càng thêm ngượng ngùng, “Đúng vậy, đều nghe phu quân...”

“...” Cô Thần giữ tư thế ôm cứng ngắc, hai tay vẫn còn lơ lửng trong không trung, “Còn anh thì sao?”

Long Tuấn Hạo liếc mắt nhìn Cô Thần, quay đầu lại hỏi Thúc Văn, “Ái phi, hồ ly tinh này cho người làm chủ, người nói làm thế nào thì sẽ làm thế đó.”

Thúc Văn ngượng ngùng một chút, ngẩng đầu nhìn Cô Thần, lại nhìn về phía Long Tuấn Hạo, ôn nhu nói, “Làm đại phòng phải có một tấm lòng bao dung, nếu không thì luân gia có vẻ quá hẹp hòi, kia... Phu quân nếu thật thích thì nạp làm thiếp đi.”

Long Tuấn Hạo đột nhiên há to miệng, Cô Thần cũng ngây ngẩn cả người, hai người không hẹn mà cùng rống lên trong lòng, thì ra như vậy là người/cậu có thể thỏa hiệp sao?!

“Kia... Vậy cứ như thế đi...” Thúc Văn nhu nhược mà nói, “Phu quân, luân gia trở về dưỡng thai nhé.”

Long Tuấn Hạo cứng ngắt gật đầu. Thúc Văn lại đi đến Cô Thần trước mặt, “Muội muội, về sau chúng ta cùng chung một mái nhà rồi, phải giữ quy củ, hầu hạ phu quân cho tốt, hiểu không?”

Cô Thần cũng cứng ngắt gật đầu.

Đồng chí Thúc Văn nói xong liền xoay người trở về phòng. Trong lúc xoay người, tầm mắt cậu không khỏi dừng lại một chút trên những thứ dụng cụ mà Lê Hiên đang cầm, ánh mắt lại trở nên mê mang, rồi mới có vẻ không yên lòng, rồi khỏi tiểu đình.

Thúc Văn đi rồi, Lê Hiên lập tức nhảy đến gần vị Vương gia nào đó còn chưa kịp hoàn hồn, hưng phấn vỗ vai cậu, cười sáng lạn một cách dị thường, phải nói là rạng rỡ đến mức chói mắt, “Vương gia ngài quả nhiên hồng phúc tề thiên (rất hạnh phúc và may mắn), như vậy mà vẫn còn sống được. Thật tốt quá, cây rưng tiền của tôi vẫn còn, nga ha ha ha, quả nhiên vận khí của tôi cũng quá tốt.”

Long Tuấn Hạo chậm rãi hoàn hồn, trên trán lập tức nổi gân xanh, nhắc chân đá người, “Cút, bản vương có chết cũng không muốn nhìn thấy người, nói chi là còn sống?!”

Lê Hiên thoải mái tránh khỏi, trên khuôn mặt vẫn giữ nụ cười, tuyệt không để ý đến lời nói của Long Tuấn Hạo. Anh cười tủm tỉm, quơ quơ bom trên tay nói với Túc Thanh, “Này, cậu muốn cầm thứ này về nghiên cứu không? Nói không chừng sẽ có thị trường.”

Túc Thanh nhìn thoáng qua, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế đá, khuôn mặt lạnh lùng vẫn không có chút biểu tình nào, bình tĩnh mà nói, “Nga, cái đó à.” Nói rồi liền gọi người đến rót trà, dự định uống xong rồi nói tiếp.

Lê Hiên nhướn mi, trực giác cho rằng còn có cầu dưới, liền ngồi xuống bên cạnh, ngay cả La Dịch đang ngắm cảnh, tham thảo nhân sinh đại sự cũng kéo vợ mình đến gần, Long Tuấn Hạo và Cô Thần đứng ở một bên. Long Tuấn Hạo nhỏ giọng hỏi, “Hắn chuẩn bị thao thao bất tuyệt, đem bộ phận kỹ thuật của Lôi Nham, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài châm chọc một lần sao?”

Cô Thần lắc đầu, “Không biết.”

Lúc này, trà vừa vặn được bưng đến. Túc Thanh nâng tách trà, chậm rãi uống một ngụm, ở trước mắt bao người phi thường bình tĩnh mà nói, “Cái đó là tôi bán cho Lôi Nham, hơn nữa, số lượng cũng không chỉ một cái.”

Mọi người, “...”

“Đừng nhìn tôi như vậy,” Túc Thanh tiếp tục bình tĩnh mà nói, “Tôi vốn là bán súng ống đạn dược, có mỗi làm ăn thì đương nhiên phải làm, hơn nữa, cũng bởi vì là anh ta lấy ra dùng, tôi mới biết đây là hàng của tôi, nghĩa là bộ nghiên cứu kỹ thuật của tôi lợi hại đến vậy, đương nhiên tôi sẽ không hủy nó đi.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “Ta có thể bóp chết hắn sao?”

Cô Thần kéo Long Tuấn Hạo sang một bên, nói, “Không thể. Em vất vả lắm mới giữ được tính mạng, giờ lại muốn tìm cái chết sao?”

“Nga, cũng đúng...” Long Tuấn Hạo gật đầu, quyết định cách xa đám người kia ra. Hắn chui vào trong lòng Cô Thần, hít sâu một hơi, lại từ từ cọ xát. Lúc bom sắp nổ, nói quyết định của người này không làm hắn cảm động là nói dối, về phần giữa người này với Lôi Nham rốt cuộc còn có bao nhiêu vấn đề, hắn có thể từ từ hỏi cũng không sao.

Cô Thần cười cười xoa đầu Long Tuấn Hạo hỏi, “Làm sao vậy?”

“Còn sống thật sự là quá tốt,” Long Tuấn Hạo tiếp tục cọ cọ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Cô Thần, ánh mắt phát quang, thần thái sáng láng, “Hiện tại vấn đề của Lôi Nham đã giải quyết, hẳn nói nếu ta sống sót sẽ không giết ta, cho nên ta sẽ không gặp nguy hiểm nữa đúng không? Chúng ta xuất viện đi? A? Đi ra ngoài được không? Ta muốn ngồi máy bay.”

Cô Thần còn chưa trả lời, Túc Thanh ngồi cách hai người họ không xa đã mở miệng, “Cái này cũng chưa chắc,” Anh chậm rãi uống thêm một ngụm trà, bình tĩnh nói, “Lôi Nham luôn luôn âm hiểm. Anh ta có thể không giết cậu, nhưng anh ta có thể giam cậu lại cả đời, hoặc thôi miên biến cậu thành con rối, hoặc đánh gãy gân tay gân chân, cắt đứt đầu lưỡi, thuận tiện móc mắt cậu ra.”

Túc Thanh vừa dứt lời, Long Tuấn Hạo liền nhận thấy vòng tay Cô Thần đang ôm hắn đột nhiên siết chặt khiến hắn cảm thấy hoang mang. Hắn chậm rãi quay đầu, chỉ thấy Lê Hiên và La Dịch vốn đang ngồi cùng bàn với Túc Thanh bỗng nhiên đồng loạt đứng dậy, lặng lẽ lui về sau một bước dài, đồng loạt dùng biểu tình kinh hãi nhìn Túc Thanh.

Hắn càng thêm hoang mang, “...Sao lại thế này?”

Cô Thần cũng nhìn Túc Thanh, trầm mặc sau một lúc lâu sau mới thốt ra vài tiếng, “Miệng quạ đen.”

“...” Long Tuấn Hạo nói, “À?”

Cô Thần nhìn mấy người còn lại, nói, “Các cậu đổi lại đề tài, nói chuyện phiếm với cậu ta đi. Chúng tôi đi trước đây, mất công xui.” Nói xong liền kéo Long Tuấn Hạo đi, không hề quay đầu lại.

Long Tuấn Hạo bị Cô Thần lôi kéo, chậm rãi đi trên hành lang. Nhìn bóng lưng Cô Thần, hắn bỗng nhiên liền nghĩ đến quan hệ giữa người này và Lôi Nham, khiến hắn không thể không hỏi, vì thế mở miệng gọi, “Cô Thần.”

“Ừ?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục nhìn Cô Thần, chỉ thấy ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào hành lang, làm cho phần tóc sau tai của y như có thêm một lớp lông xù màu vàng. Hạo nghĩ lại, cảm thấy quan hệ giữa bọn họ có vẻ rất phức tạp, tùy tiện hỏi liệu có làm tâm tình y trở nên không tốt không? Hạo suy tư một chút, sau đó mở miệng, nói ra lại là, “Người nói, liệu có phải ta đã nhìn lén video tập luyện trị bệnh nói lắp của hạo không?”

“...”

“Nga, kỳ thật ta không phải muốn nói chuyện này,” vị Vương gia nào đó nghĩ nghĩ, “Cô Thần.”

“...Ừ?”

Vị Vương gia nào đó lại nói không ra lời, cuối cùng yếu ớt than thở, “May mà các người không phải cùng một mẹ sinh ra.”

“...”

Lúc này, mấy người trong tiểu đình còn đang tự hỏi rốt cuộc là nên tán gẫu đề tài thế nào để bản thân không gặp nguy hiểm. Lê Hiên và La Dịch liếc mắt nhìn nhau. Lê Hiên nói, “Đúng rồi, Túc Tòng đâu?”

“Bị tôi trói lại trên giường rồi,” Túc Thanh nhẹ nhàng nói, “Lát nữa cậu đừng quên nhắc bác sĩ bôi chút thuốc cho em ấy. Tôi sắp phải về.”

Lê Hiên khiêu mi, “...Cậu đem qua lại...?”

“Chưa,” Túc Thanh nói, “Tôi nói là vệt dây hằn trên cổ tay, bôi thuốc cho em ấy.”

Lê Hiên liền thở phào, “Chuyện của các cậu... Ài, cậu cũng đừng cường ngạnh như vậy, cậu cũng biết cậu ta... Quên đi, tự cậu biết rõ chừng mực là được.”

“Ừ.” Túc Thanh nâng tách trà lên, uống một ngụm, sau đó bình tĩnh mà nói, “Đúng rồi, tôi tới đây ngồi đã bao lâu rồi? Vẫn là nên về, lỡ như Túc Tông cưới được dây thừng rồi thì tuyệt đối sẽ tìm tôi tính sổ, ừm... Các cậu bây giờ định làm gì?”

Ba người kia vẫn không nói gì.

Túc Thanh còn định hỏi tiếp, chỉ thấy một cánh tay trắng mịn từ sau lưng vươn đến, chống trên bàn đá, trên cổ tay vẫn còn hằn rõ vết dây. Sau đó, khuôn mặt người nọ dần trở nên rõ ràng, mái tóc dài xõa xuống đầu vai của anh.

Túc Tông cười cười nhìn anh, đáy mắt phỉm ra hàn quang, khiến người ta cảm thấy như trời đông giá rét, “Anh thật sự là càng ngày càng thông minh, anh, trai, thân, ái!”

“...”

Lê Hiên cùng La Dịch đồng loạt đứng dậy, La Dịch thuận tiện dắt theo vợ mình, cùng nói, “Hai người cứ trò chuyện, chúng tôi đi trước đây.”

Ba người vừa dứt lời liền bước đi, nhanh chóng rời khỏi tiểu đình, sau đó nhóm hai người kia lại đồng loạt hướng về phía tiểu đình vái ba lần.

Sở Kiên nói, “... Lại vái quạ đen?”

Nhóm hai người, “Ừ.”

“...”

Chú thích:

(*) Sơn vô lãng, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt: trích trong bài
“Thượng da”

Theo bản dịch mình tìm được trên mạng thì đại ý là hứa hẹn cả đời không chia xa. Vì tác giả lấy câu đầu và hai câu cuối, nên mình mạn phép để yên phiên âm tiếng Hán phía trên, tại lấy bản dịch ra thì bệnh quá...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Quạ Đen

“...Nói cách khác, Túc Thanh chính là... quạ đen mà La Dịch và tham tiền thường vái?” Long Tuấn Hạo sau khi bị Cô Thần lôi về, đang định chạy ra ngoài thì liền nghe được một tin dữ, khiến ba hồn bảy vía vừa thật vất vả trở về lại bay mất hơn phân nửa.

Cô Thần yên lặng gật đầu, bày ra bộ dáng nhận mệnh, hết đường cứu vãn nói, “Bọn anh đã đối mặt với vô số sự thật để nghiệm chứng rằng những gì cậu ta nói thường đều rất linh, cả tốt lẫn xấu, nhưng bình thường, cậu ta ít khi nào nói chuyện gì tốt đẹp lắm.”

Biểu tình của Long Tuấn Hạo lập tức vắn vẹo, nửa ngày sau mới há hốc mồm, “...Lúc này người có nghe thấy con quạ đen ấy nói gì không?”

Cô Thần lại yên lặng, chậm rãi gật đầu một lần nữa, thuận tiện vỗ vỗ vai an ủi cậu, “Hạo Hạo, hãy nghĩ thoáng một chút, trước kia bọn anh cũng bị cậu ta nguyên rủa vô số lần rồi, đều đã sớm thành thói quen, em về sau cũng sẽ quen thôi.”

Long Tuấn Hạo lại phát điên, tức giận đi qua đi lại, “Hắn nói Lô Nham sẽ bắt ta, đánh gãy gân tay gân chân của ta, còn cắt lưỡi, móc mắt a! Người bảo sao ta có thể nghĩ thoáng được hả?! Còn phải quen nữa? Bản vương gặp quỷ mới cảm thấy quen!” Vừa nói vừa đi vòng tròn, “Không được, bản vương nhất định phải thoát khỏi đây, bản vương cũng không muốn gặp lại các người, các người đều chẳng phải người bình thường, còn tiếp tục ở chung với các người, bản vương nhất định sẽ điên thật mất!”

Cô Thần ngồi trên giường, yên lặng nhìn cậu đi vòng vòng, nhắc nhở, “Hạo Hạo, em còn đi vòng tròn thế nữa thì...”

“Đừng, đừng có gọi ta, hãy để ta lẳng lặng suy nghĩ,” Long Tuấn Hạo nhanh chóng ngắt lời anh, tiếp tục đi, “Bản vương phải nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, cách đám người các người xa một chút, tốt nhất là vĩnh viễn đều không gặp... lại...” Cậu lập tức vươn tay bóp bóp trán, thân thể bắt đầu lung lay.

“...Sẽ choáng đấy.” Cô Thần rốt cuộc có thể nói hết câu vừa bị cắt ngang, nhưng cũng đã chậm, anh bất đắc dĩ vươn tay nắm lấy cổ tay cậu, kéo người vào lòng mình.

Long Tuấn Hạo lúc này đã không còn giữ được thăng bằng, chỉ bị kéo một cái liền bổ nhào vào trong ngực Cô Thần, hai người cùng ngã ngửa xuống giường, vị Vương gia nào đó vùi mặt vào tấm nệm thật êm ấm, ôm đầu thì thào, “Sao bay đầy trời...”

Cô Thần bị cậu bổ nhào một cái, lập tức không hề chần chừ xoay người đặt cậu dưới thân, ôm chặt, Long Tuấn Hạo chậm rãi lấy lại tinh thần, thò tay định đẩy người ra, “Này...”

“Ngoan, đừng nghịch ngợm,” Cô Thần vùi đầu vào cổ cậu, giọng nói thấp trầm, “Để anh ôm một lát.”

Long Tuấn Hạo vô thức nhớ lại chuyện vừa xảy ra, không khỏi lên tiếng, “Nếu như vừa rồi thật sự nổ, người sẽ làm gì?”

Cô Thần cười nhẹ một tiếng, khẽ hôn lên cổ cậu, “Có thể làm gì đây, đi chung với em chứ sao.”

Đáy lòng Long Tuấn Hạo vô cùng rung động, vươn tay ôm lấy anh, trầm mặc một lúc lâu mới nói, “Tiện dân, người đối đãi với bản vương thật tốt.”

“... Nếu như em có thể đổi cách xưng hô, anh sẽ đối xử với em càng tốt hơn.”

“Vẫn là thôi đi.”

“A, tại sao?”

“Trong tình huống hiện tại... Trực giác của bản vương cho rằng, cái “càng tốt hơn” mà người nói là chỉ... chuyện khác.”

Cô Thần bật cười, ngẩng đầu nhìn cậu, khen ngợi, “Gần đây Vương gia thật thông minh.” Dứt lời liền nâng cằm cậu lên, cúi đầu hôn.

Hai bờ môi ẩm ướt mà ấm áp giao hòa, khiến người ta không khỏi trầm mê, cảm giác tê dại từ nơi giao thoa ấy dần dần lan tỏa khắp mọi góc ngách trong cơ thể, Cô Thần vươn tay xuyên qua những sợi tóc mềm mại của Long Tuấn Hạo, khiến cậu ngẩng đầu lên một chút, sau đó, đôi môi nóng bỏng bắt đầu trượt xuống cằm cậu rồi tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, hai tay cũng nhanh chóng cởi sạch quần áo của cậu, tiếp đấy đứng dậy, cởi bỏ áo blouse trắng của mình rồi đến từng cúc áo sơ mi.

Long Tuấn Hạo hai mắt đã mê mang, ngập tràn hơi nước, híp híp mắt nhìn anh cởi áo, vô thức muốn nói gì đó, mà ngay lúc này trong phòng bỗng nhiên xuất hiện âm thanh “lục tục” rất nhỏ, hai người hoảng hốt nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một khúc xương chậm chậm lăn ra từ ngăn tủ, sau đó, một con chó nhanh chóng chui ra, cắn lấy khúc xương, lăn qua lăn lại gặm gặm, vô cùng vui thích.

Trong đầu hai người lập tức hiện lên một câu, Cô Thần và Lê Hiên không được vào, đều trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nhìn nhau, một người đang trần trụi nửa người trên, nằm ngửa trên giường, vòng eo hướng xuống dưới tạo thành một độ cong hấp dẫn, một người khác nửa quỳ trên giường, gần như thân trần, ngay cả dục vọng nơi đáy mắt cũng không hề che giấu.

“...” Vương gia lên tiếng, “Tiện dân, người không nhìn thấy mấy chữ to dán trên cửa phòng của bản vương sao?”

“...” Cô Thần nói, “Vương gia, ngày mai chúng ta lại nói chuyện này được không?”

“Không thể,” Vị Vương gia nào đó vươn tay vuốt ve mặt anh, “Tiện dân, bản vương đã từng nói qua, muốn ở chung với bản vương thì trước tiên hãy nghĩ cách đưa bản vương rời khỏi cái nơi quỷ quái này, những chuyện khác không cần bàn cãi thêm. À mà...” Rồi nắm lấy cổ tay anh, “Người là đệ đệ của Lôi Nham, nếu chúng ta ở chung một chỗ, hẳn có còn bắt ta nữa không? Hẳn hẳn đã biết chuyện của chúng ta rồi chứ nhỉ?”

Cô Thần thở dài, “Em phải biết là quả bom lúc này được hẹn nổ sau năm phút, anh ta đã sớm biết trong thời gian ngắn ngủi như thế, chúng ta hẳn không tìm thấy người gỡ bom.”

Long Tuấn Hạo ngơ ngẩn một chút, “Hẳn không biết Thúc Văn biết gỡ bom sao?”

“Không biết,” Cô Thần giải thích, “Thúc Văn không phải chỉ biết làm chuyện này, nguyên nhân khiến cậu ấy trở thành cái dạng này cũng chẳng liên quan gì đến bom đạn, dù trước đó Lôi Nham có điều tra cũng không thể tra ra được, bởi vì cậu ta vốn chẳng làm chuyện gì khiến người khác tra được hết.”

“Cái kia...” Long Tuấn Hạo trợn mắt, “Vậy là từ đầu hẳn đã chuẩn bị lấy mạng của ta?”

Cô Thần gật đầu, cúi xuống ôm cậu vào ngực, “Anh ta nói tha cho em một mạng đều là lừa gạt thôi, mà anh ta đã hứa hẹn sẽ không cần mạng của em nữa, chỉ là...”

Long Tuấn Hạo hấp hấp cái mũi, “Chỉ là cái con quạ đen kia đã lên tiếng... Cho nên ta sẽ rất thê thảm...”

Cô Thần lại thở dài lần nữa, xoa xoa đầu cậu, ý là, em hãy cam chịu số phận đi.

Long Tuấn Hạo lập tức nổi giận, “Hắn học bản sự quạ đen đó từ chỗ nào? Chẳng lẽ hắn chưa từng nguyên rủa chính mình sao?”

“Có đó,” Cô Thần chậm rãi cởi áo sơ mi của mình ra, kéo chần qua, đập lên người cả hai, chậm rãi giải thích, “Cậu ta cũng từng nguyên rủa chính mình rồi, anh nhớ lúc còn bé khi bọn anh đang nói chuyện phiếm với nhau, Túc Tòng cầm kẹo que đến tìm cậu ta chơi, vì chạy nhanh nên khuôn mặt ửng hồng, Túc Thanh nói em trai cậu ta bây giờ đã xinh đẹp thế này, mai một lớn lên không chừng liền có thể khiến mình “đổ” luôn, đến lúc đó là thành loạn luân mất.”

Long Tuấn Hạo đột nhiên há to miệng, triệt để kinh hãi, “Người nói cái gì?! Cái kia... vậy bọn họ...”

“Đúng thế đấy,” Cô Thần khép cằm cậu lại, “Cho nên Túc Thanh bây giờ vì chuyện của bọn họ ngay cả mạng sống của mình cũng đều không cần rồi.”

“Có ý gì?”

“Anh đã nói với em là gia tộc của bọn họ khá lớn, cũng khá loạn chưa? Hai người bọn họ không phải là cùng một mẹ sinh ra, mà vị trí của họ trong nhà đã gây sóng gió từ xưa đến giờ,” Cô Thần thừa dịp người nào đó không chú ý, âm thầm cởi sạch lượng quần áo ít ỏi còn sót lại của cậu, kiên nhẫn giải thích, “Túc Tòng là con của vợ cả, nhưng Túc Thanh lại là con trai trưởng.”

Long Tuấn Hại cắn cắn ngón tay, nghĩ nghĩ, “Thế gia chủ hiện nay là Túc Thanh, ân, ý người là bọn họ... có cừ oán?”

“Vị trí kia là do cậu ta đoạt lấy, chứ nguyên bản nó thuộc về Túc Tông cơ.” Cô Thần tiếp tục giải thích, chậm rãi cởi sạch luôn quần áo của mình, từ từ ôm lấy Long Tuấn Hạo, cảm giác được da thịt liền kề, vô cùng thích ý.

Long Tuấn Hạo vẫn mải chú tâm vào đề tài đang nói, yếu ớt vươn móng vuốt, “Vậy bọn họ từng có cừ oán sao?”

“Cũng không phải, tình cảm của hai anh em nhà ấy vốn luôn tốt đẹp, hơn nữa Túc Tông cũng không có nhiều hứng thú với cái ghế gia chủ ấy.”

“Cho nên tên quạ đen kia liền đoạt hả?”

“Túc Thanh cũng không chỉ vì lý do này.” Cô Thần nhìn khuôn mặt gần ngay trước mặt, chậm chậm tiến gần, hôn hôn má cậu một chút mới nói tiếp, “Càng là vì trong gia tộc họ có một đồng nguyên lão với quan hệ lợi ích chông chéo rất phức tạp, quyền thế của những người này cũng không thể khinh thường, xem như ở thế chân vạc với gia chủ, hai bên kiềm chế lẫn nhau. Túc Thanh muốn gạt bỏ quyền lợi của bọn họ, độc tài nắm giữ quyền lực, đến lúc đó cậu ta muốn ở chung một chỗ với người nào, cũng chẳng ai dám có ý kiến, nhưng việc này cũng không phải chuyện dễ dàng, chỉ cần không cẩn thận một tí sẽ mất mạng, sau khi xong việc, cậu ta sẽ đưa Túc Tông lên kế vị.”

“Ách... thế Túc Tông có biết không? Không, ta là nói Túc Tông có biết tình cảm của quạ đen với hắn không?”

“Bây giờ là đã biết, sau khi Túc Thanh lên làm gia chủ đã đâm thủng tầng giấy mỏng giữa hai người.” Cô Thần ôm cậu vào lòng, “Bất quá, Túc Tông không có cách nào tiếp nhận nên mới chuyển đến đây ở.”

Vị Vương gia nào đẩy lộ ra vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ, “Nha... Vậy người và Lôi Nham cũng là loại quan hệ này sao?”

“...” Cô Thần nói, “Cái gì gọi là loại quan hệ này?”

Long Tuấn Hạo sờ sờ mũi, “Ai bảo nhìn các người có vẻ rất phức tạp xoắn xuýt a... Ách, chẳng lẽ là cái gì tương ái tương sát, ngược luyến tình thâm sao?”

“...” Cô Thần nói, “Ngoan, em suy nghĩ nhiều quá rồi, Lôi Nham là con trai trưởng cũng là con vợ cả, là thái tử gia ván đã đóng thuyền, còn anh chỉ xem như con riêng, bất quá cha vẫn yêu mẹ anh, sau khi mẹ của Lôi Nham qua đời, cha liền tiếp mẹ con anh về, hiện tại cha đã chuyển giao quyền hành xong, cùng mẹ vân du tứ hải rồi. Lôi Nham chán ghét anh cũng là chuyện rất đương nhiên, nhưng mà người kia vẫn chẳng có cảm tình gì với anh, nên nếu chuyện này còn tiếp tục phát triển nữa, nói không chừng anh ta cũng giết cả anh luôn.”

“Chóng mặt a...” Long Tuấn Hạo chậm rãi lùi lùi về phía sau, “Nhà các người quả thật là quá kinh khủng, bản vương nhất định không thể bước vào cửa nhà các người a.”

“Không sao,” Cô Thần vươn tay kéo cậu qua, cười nói, “Vương gia ngài đừng quên tiểu dân ta hiện tại đã là thiếp của ngài rồi, hôm nay ngài vừa nạp ta xong a.”

Long Tuấn Hạo lúc này mới nhận ra tình cảnh trước mắt, lập tức chết đứng, “Tiện dân, người cởi sạch quần áo của bản Vương từ lúc nào hả?”

Cô Thần tâm tình rất tốt, xoay người đề lên, “Bẩm Vương gia, vừa mới.”

“Tiện dân! Người cho bản vương... a...!”

Cô Thần không đợi cậu nói hết lời liền hôn xuống, hai tay cũng chặm rãi vuốt ve khắp người ai đó, khiến người kia chẳng mấy chốc lại mềm nhũn ra. Anh ôm chặt cậu vào lòng, ôn nhu hôn lấy, vô cùng thân thiết.

“Nói thật xem...” Cô Thần trong lúc đang khiêu khích chợt ngừng đầu nhìn đôi con ngươi ngập nước của Long Tuấn Hạo hỏi, “Khi quả bom chuẩn bị nổ, em nghĩ gì vậy?”

Long Tuấn Hạo bị anh ôm chặt vào lòng, để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm, chỉ cảm thấy thân nhiệt của mình không ngừng dâng lên, thở gấp nói, “...Người thật sự muốn biết?”

Cô Thần tiếp tục châm lửa khắp người cậu, “Đúng thế.”

Long Tuấn Hạo khẽ rên rỉ một tiếng, cậu đang bị người ôm chặt, lại đang bị châm lửa khắp người, chỉ có thể vừa thở gấp vừa nói, “Ta đang suy nghĩ hai cái mộ... ần... sau khi chết, ta biến thành một con bướm...”

Cô Thần mỉm cười, cắn môi cậu một cái, “Lương Chúc a, Vương gia người khó được lãng mạn một lần.”

“Không...” Vị Vương gia nào đó ý thức mơ hồ lắc đầu, “Người biến thành một con thiêu thân... rất là lớn...”

“...” Cô Thần nói, “Vương gia, ngài đừng mong xuống được giường rồi.”

“Không ~” Vị Vương gia nào đó lập tức giãy giụa bò ra ngoài, rồi lại bị tiểu thiếp nhà hắn thoải mái bắt lại, một lần nữa kéo vào ổ chăn, ăn uống no say.

.

Khi Lê Hiên bước vào tiểu đình lần nữa thì nơi này chỉ còn lại một mình Túc Thanh, thủ hạ của anh ta đều đứng ở bên ngoài, mà người này vẫn đang nhàn nhã uống trà, bộ dáng ung dung ấy vẫn không thay đổi, chỉ là nơi khoe mắt có một khối bầm tím.

Lê Hiên lập tức vui vẻ, ngồi xuống đối diện, cười tủm tỉm nhìn anh.

Túc Thanh bình tĩnh nói, “Tôi cảm thấy mình làm hư em ấy rồi...”

“Thôi đi,” Lê Hiên không chút nghĩ ngợi nói, “Nếu lúc trước cậu thật lòng thương cậu ấy thì sẽ không cường ngạnh buộc cậu ấy lên giường thừa nhận tất cả rồi.”

“Tôi cũng chẳng muốn vậy, chẳng qua không tìm được cách nào tốt hơn, với lại lúc đó tôi cũng say rồi.” Giọng nói của Túc Thanh vẫn rất bình tĩnh, “Kết quả bây giờ em ấy cũng chẳng buồn để ý đến tôi, trừ phi tôi chọc giận em ấy, cậu nói nếu như sau này chúng tôi tam trường lưỡng... a...!” (Túc Thanh định nói là: “tam trường lưỡng đoản”, hình dung 1 cỗ quan tài với 3 mặt trái – phải – dưới là từ 3 miếng gỗ dài, trước – sau là 2 miếng gỗ ngắn, nắp quan tài đặt lên cuối cùng nên không tính, ám chỉ gặp chuyện nguy hiểm hay chết ấy)

Lê Hiên nhanh tay lẹ mắt bịt miệng anh lại, “Tổ tông ơi, cậu suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói chứ!”

Túc Thanh nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt không đổi, Lê Hiên đành chậm chậm buông tay, Túc Thanh mới nói, “Được rồi, tôi phải về đây.”

Lê Hiên lặng lẽ thở phào, đứng dậy tiễn anh, cười tủm tỉm nói, “Tôi thấy chắc là Lôi Nham không định buông tay đâu, cậu nói vạn nhất anh ta đưa một đồng kẻ phiến toái đến đây thì làm sao, đám lính đánh thuê nơi này không đủ dùng a, vạn nhất không đánh lại, khiến mấy kẻ không hay ho đó xông vào khiến người trong lòng cậu bị thương thì phải làm gì đây?”

Túc Thanh suy tư một chút, “Tôi sẽ phải thêm người đến.”

Có thể thêm một đám người làm việc miễn phí, Lê Hiên vô cùng hài lòng, cùng anh tiến đến sân bay.

“À, lúc xuống sân bay, tôi có thấy máy bay của tiểu Ngọc, cậu ấy cũng ở đây à?”

Lê Hiên gật đầu, “Đúng thế, sao vậy?”

“Cũng không có chuyện gì, lần này đến tôi ngồi trên máy bay kiểu mới,” Túc Thanh chậm rãi nói, gương mặt lạnh lùng vẫn không có biểu tình gì, ngữ khí trầm tĩnh, “Cậu nói lỡ như tiểu Ngọc nhìn thấy có thể hay không muốn mua... a?”

Lê Hiên lại bịt miệng anh lại, mặt mũi trắng bệch, “Cậu, cậu, cậu không thể nói chuyện gì tốt đẹp à?!”

Túc Thanh tránh ra, “Tôi chỉ đang lo lắng cho cậu thôi, sợ đến lúc đó cậu lại hao tổn một lượng lớn... a?!”

Lê Hiên quả thật sắp khóc thét lên, “Tổ tông ơi, chúng ta đổi chủ đề có được không? Đổi chủ đề đi mà? Ngài đừng mãi dồn lực chú ý vào vợ chồng chúng con chứ!”

Thúc Thanh lại tránh ra, nhìn sân bay đang tiến gần đến trước mặt, bình tĩnh nói, “Tôi đi đây, tạm biệt.”

Lê Hiên vội vã gật đầu, “Tạm biệt, tạm biệt, tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại.”

Túc Thanh liếc nhìn anh một cái, gì cũng chưa nói, quay đầu bước lên máy may. Lê Hiên nhìn chiếc máy bay đang từ từ bay lên, thở phào nhẹ

nhồm, vươn tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, quay bước trở về, vừa vào đến tiểu viện của mình, vợ anh đã đi đến, “Lê Hiên.”

Loài động vật họ khuyển cỡ lớn nào đó bắt đầu vẫy đuôi xun xoe, “Đây đây, vợ ơi, anh có mặt.”

Tiểu Ngọc lạnh nhạt gật đầu, “Vừa rồi tôi nhìn thấy máy bay của Túc Thanh, tôi muốn mua.” Nói xong liền quay đầu bước đi.

“...”

Tiểu trợ lý vội vàng chạy lại ấn vào huyết nhân trung (huyệt nằm giữa mũi & miệng đó) của Lê Hiên, “Lão bản, lão bản! Lão bản!”

Lê Hiên thật vất vả qua cơn nguy cấp, nắm ngay lấy tay trợ lý, run run rẩy rẩy nói, “Nhanh... Quạ đen vừa đi... Cậu đi... Đem cậu ta và cái máy bay chết tiệt đó... nổ chết ngay... nổ thành vụn cám cho tôi!”

“...” Trợ lý nói, “Lão bản, anh bình tĩnh a...”

“Con mẹ nó sao tôi có thể bình tĩnh được hả!”

“...”

.

Lôi Nham sau khi động thủ sau vẫn chờ đợi tin tức, nhưng đợi mãi đến khi trời tối đen vẫn không thấy động tĩnh gì bèn sai người gọi điện cho Túc Thanh hỏi thăm, kết quả nhận được dĩ nhiên là vị Vương gia nào đó không chết.

Anh nhưn mày, không chút nghĩ ngợi cầm lấy điện thoại, trầm giọng hỏi, “Không chết?”

Túc Thanh im lặng một lát mới từ từ nói, “Khó được nghe cậu tự mình mở miệng, xem ra tâm tình cậu quả thật không tốt a, có khi nhất thời lên cơn động kinh, không khống chế được phá hủy một ít đồ a.”

Lôi Nham mắt điếc tai ngơ, “Không chết?”

“Ừ, không chết.”

Lôi Nham hí híp mắt, một nhân vật nhỏ bé như thế lại liên tiếp tránh khỏi bàn tay của mình, hơn nữa sau khi chính mình tự thân xuất mã vẫn không chết? Lại thêm chuyện tốt hẳn vừa làm hôm nay ở viện an dưỡng! Càng nghĩ càng giận, sắc mặt càng âm trầm, bàn tay dùng lực, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cúi đầu, thiết bị công nghệ cao trên tay đã bị bóp nát...

Thanh âm bên đầu kia của điện thoại vẫn rất điềm tĩnh, “Còn có việc gì sao?”

“...” Lôi Nham yên lặng cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn cấp dưới, “Lập, lập tức, đem tiểu, tiểu Ngạo, thôi miên...” Hít sâu một hơi, cố gắng nói xong, “Nghĩ, nghĩ, nghĩ biện, biện pháp, xử , xử lý!”

Cấp dưới cúi đầu, nín thở nghe, không dám thở mạnh, đợi nửa ngày sau không thấy động tĩnh gì mới cung kính đáp, “Vâng.”

“Sau đó,” Lôi Nham trầm giọng nói, “Đem, đem, đem, đem người, người kia, chộp... chộp... chộp...” Dậm chân một cái, “Chộp tới!”

“Vâng.”

“Đều lui, lui, lui xuống... xuống đi!”

“Vâng.”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Âm U

Long Tuấn Hạo thật vất vả giữ được cái mạng, bắt đầu trải qua những ngày thư thái, Cô Thần tâm tình cũng vô cùng tốt, tự nguyện vờn bàn tay ra cho cậu đếm ngón.

Túc Tông từ đầu vốn đã thanh tỉnh, cậu ta sẽ không chủ động đi tìm phiền toái, cho nên không có uy hiếp; Sở đại thần y kiêm thiên sư hôm nay đa số thời gian là thanh tỉnh, mà sau lưng còn có lão đại hắc bang cẩn thận trông chừng, nên cũng không phải là uy hiếp; còn một vị bị Vương gia phủ cấm cửa, hiện giờ đang cố gắng khuyên vợ mình bỏ đi ý tưởng mua máy bay để bảo vệ túi tiền yêu dấu, cả ngày đều ở trong tiểu viện xoay quanh vợ, tạm thời sẽ không tới chọc tức người; Vu Ngạo bị thương còn đang nằm trên giường, cầm thú phụ trách chăm sóc cậu, cũng không thường xuất hiện; còn Thúc Văn luôn là nói gì nghe nấy, cho nên tóm lại, hiện ở trại an dưỡng này, lão đại chính là Vương gia, muốn làm gì cũng được.

Lão đại Vương gia ôm chó, chó con ôm khúc xương, hai kẻ ngây ngốc ngồi nghe anh phân tích, Vương gia nói: “Nha...”

Chó con: “Gâu...”

Cô Thần gật đầu, tiếp tục phân tích, lúc này chúng ta còn không biết Lôi Nham bao giờ sẽ hành động, mà ở đây có lính đánh thuê, có cả đội bảo vệ do Túc Thanh phái tới, cho nên sẽ an toàn hơn bên ngoài, hơn nữa hiện tại sẽ không có ai làm Vương gia không vui.

“Nha...”

“Gâu...”

“...” Cô Thần nói: “Hết rồi đó, anh tin là em hiểu ý anh.”

Vương gia nói: “Là muốn ta yên tâm ở lại đây?”

Khúc xương của chó con rớt xuống đất, nó ngơ ngác: “Gâu?”

Cô Thần thân thiết xoa đầu cậu, cuối cùng cũng không nói gì thêm, đứng dậy bước đi, trước khi ra ngoài còn không quên quay đầu nhìn cậu, trong mắt có mang một chút đồng tình.

Vị Vương gia nào đó nghi hoặc nhìn anh rời đi, cho tới khi tiếng y tá ngọt ngào vang lên, thông báo lão Vương gia và lão Vương phi giá lâm, ngay lúc đó giọng nói đầy sung sướng của lão Vương phi nhà cậu cũng vang lên từ phía hành lang. “Con ơi ~~ mẹ tới rồi ~~”

Vương gia cứng hết cả người, cậu lại phải nhìn thấy tên yêu nghiệt ấy nữa rồi.

Chó con cúi đầu nhìn khúc xương dưới đất, giãy giụa kịch liệt “Gâu gâu gâu!””

Vị Vương gia nào đó lập tức ném nó đi, nhìn nó vui vẻ ngậm lấy khúc xương rúc xuống dưới tủ, ngay sau đó, cửa phòng mở ra, mẹ cậu thoáng cái bay chậm đến, ôm cậu vào lòng xoa xoa nắn nắn. “Con à, mẹ rất nhớ con ~”

Vị Vương gia nào đó ngây ngốc gật đầu “Con cũng rất nhớ mẹ...” Cậu thì thào, “Nếu như chỉ có một mình mẹ tới thăm thì con sẽ càng vui hơn nữa... thật đấy...”

“Hử, con nói gì?”

Long Tuấn Hạo không đáp, yên lặng quay đầu nhìn cửa phòng, sau đó yêu nghiệt nhà cậu chậm rãi xuất hiện, cậu yếu ớt đưa tay chào. “Hi...”

Long Tích gật đầu, gương mặt vẫn luôn duy trì vẻ lạnh lùng.

Long Tuấn Hạo cố gắng bỏ qua sự tồn tại của ông, cười cười nói chuyện với mẹ, Long Tích lạnh lùng nhìn một lát, bỗng nhiên bảo vợ đi ra, đóng cửa, rồi đứng đối mặt với cậu.

Long Tuấn Hạo lập tức run rẩy, khuôn mặt trắng bệch, hai hàm răng đánh cầm cập, sợ người này sẽ thốt ra câu nói làm cậu thống khổ.

Quả nhiên, Long Tích thản nhiên nói: “Chuyện lần trước thực ra cũng rất tốt, con không muốn sao?”

Cậu lập tức khóc: “Là ông cố ý có phải không? A? Nhất định là cố ý có đúng không?!” Sự kiện bom nổ còn khắc sâu nguyên vẹn trong đầu, cộng thêm phân tích của Cô Thần và quạ đen, cậu có điên mới dám xuất viện!

Long Tích thản nhiên nói: “Cha đang đưa kiến nghị cho con.”

Long Tuấn Hạo đắm lệ nhìn ông, căn môi không nói gì, trông vô cùng đáng thương, cậu trước giờ không hề tin số mệnh, nhưng giờ lại nghĩ tên yêu nghiệt này chính là khắc tinh trong định mệnh của cậu!

Long Tích lạnh lùng đối mặt với cậu, một lát sau mới kết luận: “Xem ra con không muốn ra ngoài.”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi: “Ông cách xa tôi một chút được không? Tôi nhất định không phải con ruột ông đúng không? Đúng không?”

“Là con ruột.”

Long Tuấn Hạo không đáp, ủy khuất nhìn ông.

Long Tích lại tiếp tục lạnh lùng nhìn cậu, sau đó cứ nhiên đi qua ôm cậu, còn thuận tay xoa xoa đầu cậu, nói: “Lúc trước, khi con quyết định ly khai tổ chức ấy, cha đã rất vui mừng, hãy sống cho tốt.” Sau đó dưới đôi mắt tròn tròn ra của người nào đó, ông quay đầu rời đi, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong tầm mắt cậu.

Người cha này của cậu quả nhiên là một quái vật yêu nghiệt... Vị Vương gia nào đó thâm nghĩ, rồi mới từ từ hoàn hồn, lăn qua lăn lại dưới đất, cơ hội xuất viện của cậu cứ thế mà bay mất a a a!

“Không cam lòng, bản Vương không cam lòng a a a!” Cậu ngẩng đầu nhìn trần nhà, rống lên, ánh mắt tột độ thê lương, “Đây chẳng lẽ thực sự là số mệnh của ta sao?”

Cô Thần trở về, đứng ở cửa nhìn cậu, chó con cũng sung sướng chui ra, vây quanh cậu vui đùa, Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn nó, quát: “Cút...”

Chó con đang vui vẻ bỗng cứng đờ, yên lặng chui lại vào trong. Cô Thần há hốc mồm, “Hạo Hạo...”

“Người cũng cút...”

Cô Thần bất đắc dĩ nhìn cậu, đi vào kéo cậu đứng lên, “Đi thôi, ra ngoài đi dạo.”

“Không đi, bây giờ bản Vương không có hứng.”

Cô Thần vẫn kéo cậu ra ngoài, “Không sao, hãy để tiểu thiếp bồi ngài, ngài sẽ có hứng.”

“Hừ, người đâu có nghe lời được như đại phòng, ủa, mà hình như gần đây không có thấy hấn, hấn ở đâu rồi?”

“Không biết.” Cô Thần nghĩ nghĩ. “Cậu ta từ sự việc lần trước đến giờ vẫn không thấy đi ra.”

“Ân.” Long Tuấn Hạo vô thức đi tới phía tiểu viện của Thúc Văn. “Rốt cuộc hản làm sao vậy? Thế nào lại thành ra như vậy?”

“Em biết đấy, có một số phần tử trí thức bởi vì quá chấp nhất với kiến thức mà khiếm khuyết một số kỹ năng sinh tồn.” Cô Thần kiên trì giải thích. “Ví dụ như nếu để cậu ta ở nhà một mình, ngay cả làm sao sống qua ngày cậu ta cũng sẽ không biết.”

Long Tuấn Hạo ngây ngốc gật đầu. “Tiếp tục.”

“Hết rồi.”

“Hết rồi?” Long Tuấn Hạo há to miệng: “Sau đó hản liền điên rồi?! Nói giỡn đó hả, sao mà yếu đuối quá vậy?!”

“Đành chịu thôi, em cứ nghĩ, cậu ta ở nhà vốn là cậu ấm, lại chẳng ham thích cái gì, chỉ vui đầu vào nghiên cứu cái này cái nọ, lại là cực kỳ yêu thích, tất cả sức lực đều cống hiến cho nghiên cứu, theo như ba mẹ cậu ấy nói thì cậu ta từng ngắt xiu vài lần trong khi nghiên cứu, bởi vì quá chuyên chú, cho nên cậu ta chẳng quan tâm đến thứ gì cả, nhưng thành quả cuối cùng lại thất bại, cậu ta chịu không nổi cú sốc này là chuyện bình thường thôi.” Cô Thần giải thích. “Trên đời có một loại người luôn chấp nhất với một cái gì đó, dù có chết cũng không chịu thả ra, Thúc Văn chính là loại người này, chỉ có điều năng lực tiếp nhận quá thấp, nhưng cũng phải công nhận, cậu ta là kẻ có tài.”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc gật đầu. “Hèn gì người nói hản không có gì để điều tra.”

“Đúng vậy, cho nên lúc trước chúng ta xác thực là đánh cuộc.”

Long Tuấn Hạo vô thức rụt cổ. “Đừng nói tới chuyện lần trước nữa...”

“... Được rồi.”

Long Tuấn Hạo xoa cằm, bỗng nhiên thì thào, “Thúc Văn, Thúc Văn... Tên này đúng là hợp với hãn, giống như một lời nguyện rửa vạ...” Cậu nhìn lại tiểu viện, buông tay Cô Thần. “Được, quyết định rồi, bản Vương hôm nay muốn đi sủng hạnh đại phòng.” Cậu dứt lời liền quay đầu đi, Cô Thần đứng tại chỗ nhìn cậu đi ngày càng xa, đáy mắt càng ngày càng tối.

“Hi...” Lê Hiên bởi vì bà xã mà tinh thần lao lực quá độ, đang định đi tìm bạn bè để kể khổ, ai dè vừa bước vào đã nhìn thấy ánh mắt này của Cô Thần, liền đem lời định nói nuốt vào, thay bằng lời đứng đắn. “Này, cậu rất cục quyết định trở về?”

Cô Thần gật đầu, ánh mắt kiên định. “Tôi phải triệt để giải quyết chuyện này.”

“Mặc dù tôi cũng rất muốn chúc cậu thành công... nhưng mà...” Lê Hiên nhìn cậu. “Cậu cẩn thận, Lôi Nham thật sự quyết tâm xử lí cậu.”

“Đành vậy, tôi cũng sẽ đánh cuộc một lần.” Cô Thần nhìn anh, “Trong thời gian này, nhờ cậu chiếu cố Hạo Hạo, canh chừng cậu ấy.”

“Biết rồi, nói gì thì nói, cậu ta cũng là cây rặng tiền của tôi mà.”

Cô Thần gật đầu. “Tôi đi đây.”

“Chờ chút!” Lê Hiên nhanh chóng ngăn anh lại.

Cô Thần kinh ngạc quay đầu. “Sao?”

Lê Hiên gục lên vai anh bắt đầu khóc lóc, “Cậu nói xem, tại sao tôi lại có một bà xã phá tiền như vậy a a a! Tôi phá sản thì phải làm sao bây giờ a a a! Tôi muốn chết a a a!”

“...” Cô Thần nói. “Ai bảo cậu yêu cậu ta.”

“Đúng vậy, tôi yêu cậu ấy.” Lê Hiên đăm lẹ, bi phẫn rống, “Nhưng mà tôi cũng yêu tiền a a a!”

“...” Cô Thần đồng tình vỗ vai anh, “Yêu tiền tới mức độ này như cậu cũng không dễ, nhưng cậu vẫn phải lựa chọn.”

“Không.” Lê Hiên nắm tay áo anh lau nước mắt. “Tôi chọn cái thứ ba, tôi muốn diệt tên quạ đen đó đi, mấy năm nay tôi chịu đủ rồi, cậu đi với tôi đi, đừng nói cậu không muốn.”

“Tôi cũng muốn lắm.” Cô Thần giật tay áo ra, bất đắc dĩ nói, “Nhưng chờ tới khi chúng ta diệt xong, chúng ta cũng sắp chết rồi, Túc Tòng nếu như dốc toàn lực cậu chống lại được sao? Cậu đừng quên người ta gọi cậu ấy là gì.”

“Bỉ ngạn đỏ...” Lê Hiên lẩm bẩm. “Mạn Châu Sa hoa.”

“Nghĩa là loài hoa tử vong.” Cô Thần bổ sung, lần thứ hai đồng tình vỗ vai anh, quay đầu bước đi. Lê Hiên tuyệt vọng nhìn bóng anh xa dần, lau nước mắt, ngẩng đầu lên, lẩm liệt hiên ngang chạy về tiểu viện, chuẩn bị tiếp tục khuyên nhủ bà xã nhà mình.

Long Tuấn Hạo đi vào phòng Thúc Văn liền sợ hãi, trong phòng đồ đạc vứt lung tung, hỗn loạn, mà Vương phi của cậu thì đang ở giữa đồng hỗn độn ấy lay hoay làm cái gì đó, có vẻ rất nhập tâm, cậu há miệng gọi, “... Vương phi?”

Thúc Văn hoàn hồn quay đầu, vừa thấy cậu liền ngượng ngùng gọi, “Phu quân.”

“Ai ai.” Long Tuấn Hạo ngạc nhiên nhìn một đồng linh tinh trong phòng. “Đây là cái gì? Phản ứng dây chuyền?”

Thúc Văn ngẫm nghĩ. “Không biết, bày ra chơi, người xem.” Cậu chỉ vào một quả cầu sắt, chậm rãi đẩy nó xuống. “Quả cầu này trượt xuống đẩy ngã tấm gỗ, tấm gỗ tác động đến sợi dây, sau đó...” Cậu lôi kéo phu quân mình, vừa đi vừa giải thích, biểu tình hưng phấn.

Long Tuấn Hạo nhìn dây chuyền liên tục hoạt động cũng thấy thích thú, mặc cho cậu lôi kéo. Thúc Văn tiếp tục đi. “Sau đó đi tới đây, em treo một cái chậu lớn đổ đầy nước, chỉ cần cây gỗ này bị đụng trúng sẽ tác động bộ phận then chốt, nước trong chậu sẽ...” Cậu còn chưa nói xong, chậu nước trên đầu đã đổ cái ào xuống.

Hai người im lặng một giây, Thúc Văn lau nước trên mặt đi, nói tiếp. “Sẽ lập tức đổ xuống.”

“...” Long Tuấn Hạo cũng lau đi nước trên mặt, chậm rãi quay đầu nhìn cậu, không ngừng lặp lại trong đầu, bình tĩnh, bình tĩnh, đây chính là ân nhân cứu mạng của mình.

Thúc Văn thấy cậu nhìn sang lại ngượng ngùng, cứ như người làm cho cậu và phu quân cậu miễn phí tắm rửa không phải là cậu. “Phu quân, người thấy thế nào?”

Long Tuấn Hạo hít một hơi thật sâu, tay run run, vỗ vai cậu, càng vỗ càng mạnh tay. “Đứa nhỏ không may này...” (倒霉孩子 nghĩa là đứa trẻ bị nguyên rủa, ý bạn ấy là cái tên Thúc Văn là cái tên nguyên rủa giống như bạn ấy đã nói ở trên)

“A?”

“Không có gì.” Vị Vương gia nào đó yên lặng đi ra ngoài. “Y phục của bản Vương ước rồi, phải trở về thay, người cũng thay nhanh đi, đừng để bị bệnh.”

Thúc Văn nhu nhược hành lễ ở phía sau, “Vâng, phu quân.”

Long Tuấn Hạo quay về đổi quần áo, nhìn trái nhìn phải một hồi vẫn không thấy Cô Thần đâu, cắn ngón tay suy nghĩ, lẽ nào là tới chỗ Vu Ngạo? Cậu cau mày đi qua.

Vu Ngạo đang nằm truyền nước biển, sắc mặt tái nhợt, thấy cậu tới thì cười cười. “Vương gia.”

“Cô Thần có tới đây không?”

Vu Ngạo lắc đầu.

Long Tuấn Hạo nhìn khuôn mặt tái nhợt của cậu, đi qua ngồi bên giường, thở dài “Tại sao người phải đỡ phát súng ấy?” Tên cầm thú ấy mà chết là xong rồi.

Vu Ngạo nở nụ cười, cậu vốn đã có khuôn mặt đẹp rất tà khí, nụ cười này lại khiến mặt cậu sáng bừng lên. “Bởi vì tôi yêu anh ấy, nếu như không đỡ, anh ấy sẽ chết mất.”

Long Tuấn Hạo nhìn ra thứ gọi là hạnh phúc ở trong đôi mắt ấy, nghĩ thầm nếu có một ngày người được giải tội miên mà vẫn còn nhớ tới chuyện lúc này chắc chắn sẽ hận tên cầm thú kia chết luôn, sau đó sẽ hận chết cậu, ai bảo cậu miệng tiện đưa ra chủ ý điên khùng này. Long Tuấn Hạo thử hỏi, “Nếu như cầm thú chết, người sẽ thế nào? Khục, đừng nhìn ta với ánh mắt đáng sợ ấy, ta chỉ nói lỡ như, lỡ như thế a.”

Vu Ngạo chậm chạp thu hồi ánh mắt, “Không biết.” Cậu suy nghĩ một chút. “Có thể... sẽ đi theo anh ấy cũng nên...”

Long Tuấn Hạo run lên, tự thấy mình làm bậy rồi, rốt cuộc cậu đã làm cái gì thế này.

“Vương gia?”

“À, không có gì.” Long Tuấn Hạo hoàn hồn. “VẬY, nếu Cô Thần không ở đây, ta đi đây, người nghỉ ngơi cho tốt.” Cậu nói xong liền bật dậy, mở cửa ra ngoài, vừa mở xong lại đứng ngây ngẩn ở đó.

Chỉ thấy Hà Thiên Phàm, Hà đại cầm thú đang đứng tựa vào tường hút thuốc, không biết đã nghe được bao nhiêu rồi, anh ngẩng đầu, khói thuốc lượn quanh mờ ảo, chậm rãi che khuất tầm nhìn của cậu.

Long Tuấn Hạo há miệng: “... Cầm thú?”

Hà Thiên Phàm liếc nhìn cậu một cái, dập thuốc, không nói tiếng nào, đi vào phòng.

Long Tuấn Hạo nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, cậu nghĩ cầm thú này hình như có gì đó thay đổi, lại không biết là thay đổi cái gì, cậu hoang mang nghĩ, đoán là cần tìm người phân tích hộ mình, liền quay đầu đi tìm tiểu thiếp nhà cậu – Cô Thần.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tại Sao Em Lại Yêu Anh Đến Vậy?

“Cũng không có?” Vị Vương gia nào đó đi qua hết tất cả các phòng bệnh của viện an dưỡng để tìm tiểu thiếp nhà mình, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cô Thần đâu cả. Hắn cắn ngón tay đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi bước về phía viện của Lê Hiên.

“Vợ ơi... Em nghĩ lại đi được không? A? Nghĩ lại đi mà, chồng em vừa đầu tư vào một đợt súng ống đạn dược, không còn tiền đâu... Thật sự a a a!”

“Không, tôi nhất định phải mua cái máy bay trực thăng kia.”

“Đừng vợ ơi, em hãy cân nhắc lại đi mà, xúc động là ma quỷ a!”

Vừa mới bước vào tiểu viện, Long Tuấn Hạo liền thấy một sinh vật thuộc loại chó đang khóc lóc om sòm, lăn lộn đủ kiểu đáng thương xoay quanh vợ mình, nước mắt nước mũi chảy đầy đất.

Yên lặng nhìn xung quanh một vòng, vẫn không thấy Cô Thần, Long Tuấn Hạo lập tức cảm thấy hoang mang. Trong lúc tìm kiếm Cô Thần, hắn còn phát hiện đồng chí cảnh sát kiêm lão đại hắc bang La Dịch với vợ của y cũng không trong viện an dưỡng, giờ lại thêm một Cô Thần, ba người này... đi có chuyện gì sao?

Lê Hiên đang lăn lộn trên đất, thấy Long Tuấn Hạo bên cạnh, rốt cuộc mới có chút bộ dạng của một viện trưởng. Anh đứng dậy, lau mồ hôi trên

mặt, đưa tay lên chào hỏi, “Chào Vương gia a.”

Long Tuấn Hạo gật đầu nói, “Ta tìm Cô Thần.”

“A, cậu ta à,” Lê Hiên tùy ý nói, “Cậu ta có việc, ra ngoài rồi.”

“Vậy ta đi đây, các người cứ tiếp tục,” Long Tuấn Hạo nói xong, quay người về phòng, đi được hai bước lại quay đầu hỏi Lê Hiên, “Ta cũng không thấy La Dịch với Sở Kiên đâu cả, bọn họ đâu rồi?”

“Nga, Sở Kiên nói cậu ta cả ngày chỉ quanh quẩn trong khu này rất nhàm chán, muốn ra ngoài đổi không khí, sau đó La Dịch đến nói chuyện với tôi,” Lê Hiên cười nói, “Tôi đồng ý rồi.”

Long Tuấn Hạo cứng người, sau đó gằn từng tiếng một, “Người – nói – cái – gì?!”

Hắn từ lúc tỉnh lại cho đến nay, luôn bị nhốt tại cái nơi quỷ quái này, không có cách nào ra khỏi đây, lại trải qua vô số lần giãy giụa phấn đấu, tâm tình không ngừng dao động giữa hy vọng và thất vọng, đến nay gần như đã nhận mệnh phải ở đây rồi, mà bây giờ lại nhận được cái tin tồi tệ như thế.

Một sinh vật rõ ràng bệnh nặng hơn hắn rất nhiều, rõ ràng không phải người bình thường, ở trước mắt hắn, hoa hoa lệ lệ rời khỏi nơi này trước cả hắn, như vậy làm sao người bình thường như hắn chịu nổi?! Đối với hắn mà nói, tin tức này không khác gì tình thiên phích lịch!

Lê Hiên tiếp tục cười tùm tùm nói, “Sở Kiên ra ngoài rồi.”

“Dựa vào cái gì?!” Long Tuấn Hạo nổi giận, phẫn hận trừng Lê Hiên, đi qua đi lại, “Dựa vào cái gì mà hắn có thể ra ngoài còn ta thì không, con mắt nào của người thấy ta bệnh nặng hơn hắn? Há?!”

“Vương gia đừng kích động,” Lê Hiên khuyên, “Cậu ta cũng không phải được xuất viện, chỉ là ra ngoài dạo, buổi tối sẽ quay về, còn cậu không được đi, thứ nhất là vì cha cậu không yêu cầu, hai là vì Lôi Nham chưa bỏ qua cho cậu, mà tôi là viện trưởng, đương nhiên là phải lo lắng cho an toàn của cậu.”

Long Tuấn Hạo mắt điếc tai ngơ, tiếp tục phẫn hận nói, “Cho dù chỉ đi ra ngoài một ngày cũng không được!”

“A?” Lê Hiên sửng sốt hỏi, “Tại sao?”

“Bởi vì như vậy khiến bản vương cảm thấy tâm lý bất bình hành!”

“...”

Tiểu Ngọc từ nãy đến giờ vẫn im lặng, tiếp tục việc mình muốn làm lúc trước, đi ngang qua hai người họ với vẻ mặt đăm đăm, chuẩn bị lái máy bay trực thăng bay đi mua sắm, chờ đến khi Lê Hiên hoàn hồn, cậu đã gần bước ra khỏi cửa.

Cái tên tham tiền nào đó lập tức phát điên, đổ mồ hôi lạnh, vội vàng chạy qua kéo vợ mình trở lại, tiếp tục lăn lộn, “Vợ a, em bình tĩnh đi vợ...”

Long Tuấn Hạo trầm mặc nhìn bọn họ một lúc lâu, trực giác cho rằng hiện tại tên tham tiền kia, trừ vấn đề tiền bạc ra đã không còn lọt tai bất cứ gì khác nữa, lý luận với y quả thật chính là lãng phí nước miếng! Hắn yên lặng quay đầu rời đi, quyết định chờ Cô Thần về rồi kể khổ, trước khi đi vẫn không quên nguyên rửa cuộc hẹn hò của đồng chí lão đại hắc bang kiêm cảnh sát nào đó sẽ hoàn toàn ngâm nước nóng, để y có một ngày cực kỳ thê thảm.

Mà lúc này, đồng chí La Dịch đang ra sức đánh đuổi vài tên lưu manh ở đầu đường.

Kế hoạch hôm nay của anh vốn là xin phép nghỉ để đi chơi với vợ một ngày, cuối cùng là ăn bữa tối dưới ánh nến tăng không khí, sau khi trở về có thể thuận lý thành chương đem vợ ra ăn, nào ngờ vợ lại không đồng ý, nhất quyết muốn nhìn anh làm việc, cho nên anh chỉ có thể ngồi yên trong văn phòng nhận mệnh, ra dáng làm việc vì nhân dân. Kỳ thật thì, anh cũng có thể lôi kéo vợ ở văn phòng nói chuyện phiếm cả ngày cũng được, nhưng điện thoại bỗng nhiên vang lên, nói là có một đám lưu manh đang đánh nhau. Vợ anh nghe vậy liền nổi giận, đập bàn, “Một đám thiếu niên bất lương, không ngoan ngoãn đến trường chạy ra ngoài làm lưu manh cái gì?!”

La Dịch lập tức bắt đầu khuyên, “Vợ ơi, em đừng kích động, Lê Hiên nói em bây giờ không thể quá kích động.”

Sở Kiên liếc mắt nhìn La Dịch, đồng chí La Dịch lập tức mặc đồng phục lại ngay ngắn, ra ngoài bắt đám lưu manh kia về. Đến bây giờ, anh mới vất vả thành công dồn được một người vào ngõ cụt, chậm rãi đến gần, “Được rồi, mau theo tôi về đồn.”

“Đừng a,” Tên lưu manh này dường như chỉ mới vừa xuất đạo, nhìn thấy cảnh sát liền mất hồn, hai chân run rẩy không ngừng, “Đồng chí cảnh sát a, ngài có thể bỏ qua cho tôi không a, lần sau tôi tuyệt đối không dám nữa, không dám nữa, thật sự, tôi trên đầu có mẹ già tám tuổi, dưới có đứa con tám mươi tuổi phải nuôi, ngài, ngài, ngài bỏ qua cho tôi đi...”

La Dịch lặng lẽ đổ mồ hôi, “Hình như cậu nói ngược rồi?”

“A? A?” Tiểu lưu manh tiếp tục run rẩy, “Ai, đúng, tôi nói ngược, ngài tha cho tôi đi...” Dứt lời cơ hồ gần như khóc ra thành tiếng.

Lão đại hắc bang thở dài, vô cùng đau đớn nói, “Chất lượng hắc đạo bây giờ thật sự càng ngày càng kém! Nhìn cậu nhát gan thế này thì làm được cái gì! Lão tử lúc vừa xuất đạo cũng còn gan dạ hơn! Tôi cho cậu biết, nếu

cậu là thuộc hạ của tôi, tôi lập tức dùng súng bắn thủng đầu cậu!” Anh kéo cậu đến gần, “Cậu bây giờ bao nhiêu tuổi? Trưởng thành chưa? Đánh nhau đầu đường có bị bắt cũng chỉ bị mắng vài câu, không phải đem cậu bỏ vào tù. Tôi ban đầu không biết đã giết hết bao nhiêu người, bây giờ không phải vẫn còn đang sống tốt đây này. Muốn làm được đại sự thì phải bình tĩnh trong mấy trường hợp thế này! Cậu nhìn xem giờ cậu giống cái gì?”

Tên lưu manh kia nghe xong, lẳng lẳng gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ bỏ nhào đến, ôm anh bắt đầu khóc lớn, “Lão đại a, chúng ta vốn cùng một nhà, đừng làm khó nhau mà!”

Lão đại hắc bang lập tức đá cho cậu ta một cái, “Phi, ai cùng cậu một nhà! Cậu lấy gì so được với tôi!”

“Vâng vâng,” tên lưu manh lập tức gật đầu, lấy lòng cười, “Lão đại, ngài cho tôi đi theo ngài được không? Ngài bảo tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó!”

Lão đại hắc bang đang định nói thêm gì đó, lại nghe phía sau truyền đến một tiếng ho khan, hắc anh liền nghiêm mặt lại, biến thành cảnh sát, “Đừng nói nhảm, theo tôi về đồn mau.”

Tên lưu manh nhìn người có khuôn mặt nhả nhận lại uy phong lẫm lẫm phía sau, trực giác cảm thấy đây mới là lão đại phía sau màn, quyết đoán chạy qua ôm đùi, “Lão đại, đều là đi ra hỗn, ngài tha cho tôi đi, tôi... A!” Chưa dứt câu, cậu đã bị Sở Kiên đá bay ra ngoài, nằm ngay đơ trong hẻm nhỏ.

“Cũng dám nói tôi đi ra hỗn?” Sở Kiên thu chân, chậm rãi mà nói, “Muốn chết.” Nói xong liếc La Dịch một cái, “Thất thần làm gì, mang về a, còn đợi tôi dạy anh làm thế nào?”

“Vâng vâng,” La Dịch lập tức bùm mặt, từ từ đi qua, xách người đã ngất xỉu lên, “Ôi, quá thâm a...”

Sở Kiên chậm rãi đi về phía trước, nhất thời chính nghĩa bùng nổ, nhìn ai thấy cũng giống như một tên bại hoại. La Dịch đuổi theo, nghiêng đầu nhìn hai mắt cậu đang tỏa sáng, cảm thấy da đầu run hết cả lên.

“Nga, đúng rồi,” Sở Kiên nhìn xung quanh một vòng, cảm thấy những kẻ này cấp bậc đều quá thấp, liền hỏi, “Cái tên nói lấp lờ trước là Lô Nham đúng không? Tôi đã từng nghe qua tên anh ta.”

La Dịch lập tức đổi mồ hôi lạnh, “Đừng, vợ ơi, gia tộc của bọn họ còn khủng bố với phức tạp hơn của anh, muốn tìm được chứng cứ cũng càng khó. Em đừng có làm vậy.”

“Nha...” Sở Kiên suy tư một chút, “Tôi nhớ anh có nói, Lô Nham gây phiền toái cho Vương gia là vì Vương gia không cẩn thận thấy được vài thứ, đúng không?”

La Dịch tiếp tục đổi mồ hôi lạnh, “Vợ à, em muốn làm gì?”

“Không có gì,” Sở Kiên nở nụ cười, ý vị thâm trường nói, “Về thôi, tôi chơi đủ rồi, giờ muốn về tìm Vương gia nói chuyện phiếm.”

“...” La Dịch phần hận quăng tên lưu manh kia vào xe, bắt đầu thăm tính độ khả thi của việc tìm người giả thành người của Lô Nham rồi ám sát Long Tuấn Hạo.

Sở Kiên quay đầu, liếc mắt nhìn anh một cái.

La Dịch lập tức nịnh nọt chạy sang mở cửa xe, “Tuân lệnh, tôi lập tức đưa ngài quay về.”

“Ừ.”

.

Sau khi ra khỏi tiểu viện của Lê Hiên, Long Tuấn Hạo đi lòng vòng xung quanh, lúc này mới nhớ đến chuyện mình muốn tìm người để thương lượng. Hắn thầm tính toán, Lê Hiên lúc này chắc chắn không có thời gian để ý đến hắn, Túc Tông tuy không bệnh, nhưng cười lên lại khiến người ta rét run, La Dịch là một lựa chọn không tồi, đáng tiếc không có ở đây. Vì thế càng nghĩ, vị Vương gia nào đó lại càng thấy tịch mịch, chỉ có thể về tìm ái phi của hắn, nắm tay y thở dài, “Ái phi a...”

Thúc Văn ngượng ngừng rồi, “Vâng, phu quân...”

“Ân,” vị Vương gia nào đó gật đầu, tiếp tục thở dài, “Nghị chương của bản vương phải làm sao bây giờ?”

Thúc Văn nghiêm túc tự hỏi, trầm mặc thật lâu. Ngay khi vị Vương gia nào đó cảm thấy có lẽ có thể có một đề nghị khả thi thì lại thấy Thúc Văn bắt đầu ngượng ngừng nói, “Không có việc gì, nếu có báo ứng, luân gia sẽ thay phu quân chịu...”

Long Tuấn Hạo lẳng lẳng gật đầu, “Đắc thù như thử, phu phục hà cầu a...” (đại ý là có được vợ như vậy, là chồng thì không còn cầu mong gì hơn nữa)

“Phu quân...”

“Ai ai, ta vẫn không yên lòng...” Long Tuấn Hạo thì thào, buông Thúc Văn ra, “Ái phi, bản vương còn có chuyện quan trọng, hôm khác ta sẽ trở lại thăm ngươi, ngươi cứ dưỡng thai cho tốt đi.”

“Vâng.”

Long Tuấn Hạo rời khỏi tiểu viện của Thúc Văn, lại quay về chỗ Vu Ngạo tìm chỗ đứng nghe lén.

Hà Thiên Phàm đang xem xét vết thương của Vu Ngạo, hơi khẽ cúi đầu, ánh mắt chân thành. Vu Ngạo đang ở trần, tựa lưng vào đầu giường, híp mắt ngắm khuôn mặt phong lưu của anh, nở một nụ cười có vẻ xấu xa, nhưng lại rất hút hồn, “Được rồi, có cái gì đẹp đâu. Mấy ngày nữa là sẽ lành, so với xem nó, không bằng anh ngẩng đầu nhìn em này. Em không hấp dẫn hơn nó sao?”

Hà Thiên Phàm cảm thấy tức cười, ngẩng đầu nhìn cậu. Vu Ngạo nhìn thẳng vào Hà Thiên Phàm, sau một lúc mới nhướn mi, cười, “Thế nào? Có lọt được vào mắt xanh của anh không?”

Hà Thiên Phàm nhất thời có chút sững sờ, mãi đến khi Vu Ngạo nâng cằm anh lên mới hơi hoàn hồn, theo bản năng lau nước miếng, sau đó lập tức thấy Vu Ngạo cười càng tươi hơn, “Xem ra anh rất hài lòng.”

Anh ngẫm thờ dài. Đối với khuôn mặt này, anh thật sự là không có sức chống cự. Tình hình hiện tại cũng không như ước muốn ban đầu của anh. Anh phong lưu đã quen, thuận mắt thì kéo lên giường, người kia là người đầu tiên áp được anh, mà khuôn mặt, quả thật cũng là loại anh thích. Anh vốn định áp ngược lại để báo thù, nào ngờ mọi chuyện lại phát triển đến mức này.

Hà Thiên Phàm anh trời sinh đã tùy tâm sở dục, anh không phải con trai độc nhất, cũng không có ý muốn kế thừa gia nghiệp, cho nên cũng không hề có bất kỳ trách nhiệm nào. Anh tự do tiêu sái hơn hai mươi năm, muốn làm gì thì làm nấy, khuôn mặt phong lưu dẫn đến vô số nợ tình, thường xuyên bị người tìm tới cửa mắng vào mặt, ban đầu còn bị cha kéo vào thư phòng đánh cho mấy roi, sau lại cũng chỉ có thể lắc đầu mặc kệ. Anh vốn cho rằng cả đời này vẫn sẽ tự do sống như vậy, lại chưa từng nghĩ đến trên đời sẽ có người cam nguyện liều chết cứu anh, cũng chưa từng nghĩ đến ngay trong khoảnh khắc đó, anh sẽ thấy áy náy và đau lòng.

Anh cảm thấy, đến lúc này, mọi chuyện đã dần dần thoát ly quỹ đạo.

Vu Ngạo thấy anh không đáp, dùng sức kéo anh đến gần. Vết thương nơi vai trái của cậu mất máu quá nhiều, đến bây giờ sắc mặt Vu Ngạo vẫn chẳng có chút huyết sắc nào, trên người cũng không có khí lực, Hà Thiên Phàm sợ cậu làm vết thương nứt ra, liền tự giác đến gần, “Làm sao vậy?”

Vu Ngạo không đáp, vẫn giữ lấy cằm anh, đưa đến gần mình, sau đó liền hôn xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm trên bờ môi anh, kiên nhẫn chờ đợi anh đáp lại. Hà Thiên Phàm cứng lại trong một giây, sau đó liền rũ mi, hé miệng. Vu Ngạo lập tức đưa đầu lưỡi vào trong, không ngừng khiêu khích anh.

Hà Thiên Phàm cầm lấy cổ tay Vu Ngạo, nhiệt độ trong khoang miệng khiến anh run rẩy, khoái cảm nhẹ nhàng chạy dọc theo sống lưng. Cảm giác được tay của Vu Ngạo trên cằm anh dần tăng lực, đầu lưỡi trong khoang miệng cũng càng lúc càng sâu, anh biết đã sắp sát súng hỏa, liền lui về phía sau.

Vu Ngạo giữ anh lại, hôn thêm một lúc mới quyến luyến buông ra, cắn bờ môi anh một cái, cười nhẹ, “Này, dùng tay được không?”

Hà Thiên Phàm đẩy cậu ra, “Cần anh nhắc cho em nhớ là em đang bị thương không? Như vậy còn muốn miệt mài? Muốn chết phải không?”

“Nga, được rồi.” Vu Ngạo gật đầu, để mặc cho Hà Thiên Phàm đẩy tay mình ra, sau đó nhanh chóng thừa dịp anh chưa kịp lùi ra, đưa tay nắm lấy khí quan bên dưới của anh. Hà Thiên Phàm lập tức hít sâu một hơi, nói, “Buông tay.”

“Không buông,” Vu Ngạo nói xong, bắt đầu chậm rãi chuyển động, cũng nói cho Hà Thiên Phàm đang giãy giụa nghe, “Anh đừng lộn xộn, hiện trên vai em có thương nha, lỡ miệng vết thương nứt ra thì không tốt đâu.”

Hô hấp của Hà Thiên Phàm trở nên rối loạn, thật sự không giãy giụa nữa, hỗn hển thở mấy hơi rồi lại nói, “Vậy em buông ra.”

“Nói không buông rồi mà,” Vu Ngạo hôn nhẹ lên môi Hà Thiên Phàm, nghiền ngẫm nói, “Em thích nhìn thấy anh đến cao trào.” Nói xong liền kéo khóa quần anh xuống, đưa tay vào.

Hà Thiên Phàm thầm mắng một tiếng. Người này luôn dễ dàng chọc cho anh tức điên, thế nhưng nhìn qua vết thương của trên vai kia, cuối cùng đành phải tùy ý cậu. Anh hung tợn nói, “Con mẹ nó, vậy nhanh lên.”

“Đừng tỏ ra không cam tâm tình nguyện như vậy,” Vu Ngạo tựa vào đầu giường, nói, “Dựa vào gần một chút.”

Hà Thiên Phàm hung hăng liếc Vu Ngạo một cái, sau đó cũng chỉ có thể chậm rãi làm theo. Cảm giác được tay cậu đã vào trong quần lót, trực tiếp tiếp xúc đến làn da, anh lập tức thở gấp, đáy mắt cũng dần dần bị tình dục bao phủ.

Vu Ngạo ngấm khuôn mặt của anh trong chốc lát rồi hôn lên mặt anh. Hà Thiên Phàm né tránh, sau đó tựa đầu lên bên vai lạnh lặn của Vu Ngạo, nắm lấy một cánh tay của cậu, cúi đầu thở gấp, cảm thấy người càng ngày càng nóng.

Thật đúng là chết tiệt, anh hung tợn nghĩ, anh như vậy mà cũng có ngày bị người đùa bỡn thế này, chẳng lẽ thật sự là báo ứng?

Vu Ngạo hôn lên vành tai của Hà Thiên Phàm, tiếp tục động tác trên tay. Cảm thấy tay của anh đặt trên người cậu bắt đầu siết chặt lại, cậu liền tăng tốc độ.

Hơi thở của Hà Thiên Phàm càng thêm hỗn loạn, bàn tay đang nắm lấy Vu Ngạo lại siết càng chặt, cuối cùng thân thể anh cứng đờ trong chốc lát rồi lập tức mềm nhũn ra, không ngừng thở gấp. Vu Ngạo cắn vành tai của anh, cười nói, “Cảm giác thế nào? A, đúng rồi, thân thể em đang có thương, không tiện nhúc nhích, không thể ôm anh vào phòng tắm như trước kia, nên anh chỉ có thể tự đi thôi.”

Hà Thiên Phàm lập tức chửi ầm lên.

Vu Ngạo tâm tình tốt nhìn gương mặt Hà Thiên Phàm đã bớt đỏ, đem người kéo qua hôn hôn, sau đó cười hỏi, “Này, anh nói xem, tại sao em lại yêu anh đến vậy a? Yêu đến mức em không biết phải làm như thế nào.”

Hà Thiên Phàm liền căng thẳng cả người.

Vu Ngạo nhíu mày, giữ cho Hà Thiên Phàm đối diện với mình, hỏi, “Làm sao vậy?” Cậu theo trực giác cho rằng người này có vấn đề, mà lại còn liên quan đến câu hỏi vừa rồi.

“À, không có gì, anh đi tắm đây.” Hà Thiên Phàm vội vàng hoàn hồn, đứng dậy vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, cuối cùng dùng nước lạnh rửa mặt rồi mới đi ra.

Vu Ngạo bất động thanh sắc nhìn anh chăm chăm. Hà Thiên Phàm kiên trì ngồi trong chốc lát, cuối cùng ném lại một câu “Nghỉ ngơi cho tốt” xong liền đi ra khỏi phòng.

Vì thế, khi Long Tuấn Hạo đang cắn ngón tay, rồi suy nghĩ có nên đến gần chút để nghe lén không thì thấy cửa mở, sau đó cầm thú đi ra với vẻ cực kỳ uể oải. Hắn khiêu mi, “Này, cầm thú, người làm sao vậy? Bị người ta đè ra ăn nữa hả?”

“Cút...” Hà Thiên Phàm hữu khí vô lực liếc Long Tuấn Hạo một cái, ra ngồi trên bậc thang ngoài hành lang, sau đó bắt đầu lấy thuốc ra hút.

Long Tuấn Hạo nhìn nhìn, chậm rãi đến gần, sau một lúc lâu mới hỏi, “Này, người định làm thế nào?”

“Không biết...” Hà Thiên Phàm rít một hơi thuốc rồi phun ra, nhìn đám khói trước mặt mà thở dài, “Cậu ta vừa mới hỏi tại sao cậu ta lại yêu tôi.”

Long Tuấn Hạo cả kinh, “Người trả lời như thế nào?”

“Còn có thể trả lời thế nào? Chẳng lẽ muốn tôi nói cho cậu ta biết là bởi vì tôi thôi miên cậu ta, cũng thuận tiện nói với cậu ta rằng cậu ta vốn là người của Lôi Nham?” Hà Thiên Phàm tiếp tục thở dài, “Cậu nói lúc đó cậu ta có giết tôi luôn không?”

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Có lẽ có...”

Hà Thiên Phàm tiếp tục hút thuốc.

Long Tuấn Hạo thử hỏi, “Người định vẫn cứ để chuyện này tiếp tục à? Cô Thần nói Lôi Nham sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra cách giải thôi miên cho y.”

“Đúng, tôi biết chứ,” Hà Thiên Phàm nói, “Cho nên tôi chuẩn bị giải thôi miên, sau đó xóa hết ký ức trong khoảng thời gian này của cậu ta, sau đó cho dù Lôi Nham có nói cho cậu ta biết thì cũng không còn ấn tượng gì nữa.”

Long Tuấn Hạo nghe xong liền nhíu mày, “Tại sao phải làm như vậy? Nếu hẳn có ấn tượng, có lẽ còn có thể niệm tình trước kia mà tha cho người, đương nhiên còn có một khả năng khác là trả thù người càng thêm triệt để, nhưng chí ít cũng có thể cượng một lần a.”

“Không cượng,” Hà Thiên Phàm lại rít một hơi thuốc, “Như vậy, cậu ta hận... có thể thuần túy chút...”

Long Tuấn Hạo nói, “Này, người không phải là động tình rồi chứ?”

“A... Ai biết được...”

Gần bậc thang trên hành lang, Vu Ngạo đang ngửa đầu tựa vào trên tường, hai tay siết chặt, sắc mặt trắng bệch, so với trước đó còn tệ hơn. Cậu

trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng bắt buộc chính mình xoay người, chậm rãi trở về phòng.

Tiểu kịch trường:

Bạn Thường: Lôi lão đại, bọn họ đều nói anh là thụ, làm sao bây giờ?

Lôi Nham: Tôi, tôi, tôi,

Mỗ váy: Ngoan, không cần phải nói nữa, tôi hiểu tâm tình của anh mà...

Trên mặt Lôi Nham xuất hiện một đồng dấu chấm hỏi, cô hiểu cái gì?
Rốt cuộc là cô hiểu được cái gì?!

Bạn Thường vỗ vỗ vai hắn, xoay người rời đi.

Lôi Nham: ...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Anh Có Yêu Em Không?

“La Dịch, bản vương lệnh cho người nhanh chóng lăn đến đây!”

Tiếng gầm giận dữ truyền ra từ Vương phủ, dữ dội đến độ đồng hoa hoa cỏ cỏ trong tiểu viện đều run rẩy, nhân vật mấu chốt của câu nói – đồng chí La Dịch, đang tội nghiệp bám vào cánh cửa tấm cung của Vương gia, lăm lét nhìn vào trong, vừa nghe thấy thế lập tức nhảy vào, khuôn mặt vui tươi hơn hở, “Đây, vào đây.”

Sở Kiên đã sớm đứng trong phòng, lườm biếng liếc nhìn anh một cái, nụ cười toe toét của La Dịch lập tức cứng lại, anh lập tức đổi sang biểu tình của một người vô tội đang chịu vô vàn oan khuất, “Vợ à, là Vương gia bảo anh vào, anh không thể cãi lời Vương gia a...”

Sở Kiên nhú mày, còn chưa kịp nói gì thì Long Tuấn Hạo đã nổi giận, “Được rồi, lăn đến đây là được, giờ thì lập tức mang lão bà nhà người đi, bản vương đã nói không nhớ là không nhớ!”

Sau khi tạm biệt Hà Thiên Phàm, cậu liền quay về, ngồi ở tấm cung cùng chó con, đợi tiểu thiếp nhà mình trở về, ai ngờ chưa thấy được tiểu thiếp thì đặc công đã tới.

La Dịch do do dự dự nhìn vợ mình, Sở Kiên quét mắt nhìn qua, anh lập tức ngoảnh mặt sang chỗ khác. Lực chú ý của Sở Kiên lại thay đổi, anh vỗ vỗ vai Long Tuấn Hạo rồi mỉm cười thân thiện, “Đừng thế chứ đồng chí, tôi biết cậu sợ bị Lôi Nham trả thù, cũng biết trước kia cậu cũng là thành viên của tổ chức ấy, tôi cam đoan chỉ cần cậu chịu làm nhân chứng chỉ

điểm (污点证人 (Ô điểm chứng nhân/Tainted witness) – đây là một thuật ngữ của pháp luật phương Tây, chỉ những người có tham gia phạm tội nhưng chấp nhận làm nhân chứng buộc tội những người cùng phạm tội với mình nhằm được giảm án, hưởng sự khoan hồng của pháp luật.) buộc tội Lôi Nham, tôi tuyệt đối sẽ bảo vệ cậu an toàn, chỉ cần Lôi Nham bị bắt, cậu sẽ được tự do. Cậu thấy thế nào?”

Long Tuấn Hạo nhin không được nhắc nhở, “Người đã không còn là đặc công rồi.”

“Nhưng sớm muộn gì thì tôi cũng thành đặc công lại a.”

“Nhưng bây giờ người vẫn chưa thành a.” Long Tuấn Hạo lại nhắc nhở, nắm lấy tay anh, đầy thành khẩn nói, “Hơn nữa ta quả thật là không nhớ rõ mình đã phát hiện ra bí mật gì a, với lại, người xem,” Cậu chỉ chỉ chính mình, “Ta cũng là bệnh nhân ở đây nha, rối loạn thần kinh, căn bản là không thể đứng ra làm chứng được a, đồng chí đặc công.”

“Đúng thế vợ à,” La Dịch vội vàng gật đầu, ở bên tận tình khuyên bảo, “Dù sao cậu ta có ra tòa làm chứng thì cũng không ai tin cả, huống chi cậu ta cũng đã nói là không nhớ rõ rồi, em làm gì khổ công tìm phiền... phức...” Một câu còn chưa nói xong thì đã nhận được một cái liếc xéo của Sở Kiên, chỉ có thể ngậm ngùi câm miệng.

Sở Kiên tiếp tục đổi sang biểu tình hiền lành, “Đồng chí, cậu nói thế là không đúng, tôi có thể thấy trạng thái tinh thần của cậu vô cùng bình thường, cậu rõ ràng là vì trốn thoát sự đui giết của Lôi Nham nên mới giả bộ bệnh, chuyện này tôi có thể nhìn ra.”

Long Tuấn Hạo ử rử nhìn La Dịch, nhẹ giọng hỏi, “Trạng thái tinh thần của ta rất bình thường hả?”

La Dịch hồi hả lắc đầu, ăn ngay nói thật, “Lúc này rất không bình thường...”

Sở Kiên lại liếc xéo La Dịch một cái, rồi quay sang nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo không đợi anh mở miệng đã ôm tay anh khóc lóc thảm thiết, “Được rồi, đừng nói nữa, những chuyện này đều không quan trọng, người hãy nghe trọng điểm lúc này của ta đi, ta quả thật là không nhớ rõ a, thật a, không phải gạt người, cũng không phải lừa Lôi Nham, thật sự là mất trí nhớ, người hãy tha cho ta đi, tha cho ta đi mà!”

Sở Kiên bẻ bẻ tay nhìn cậu, “Ồ, mất trí nhớ.”

Long Tuấn Hạo hai mắt đăm lệt, tha thiết gật đầu.

“Đúng là lý do quá kém mà,” Sở Kiên vô cùng đau lòng nói, “Thấy tình cảnh xấu liền giả mất trí nhớ làm cớ, loại người tình nghi như cậu tôi gặp nhiều lắm rồi, chẳng có tinh thần sáng tạo gì cả! Tôi thật cảm thấy buồn lòng thay các cậu a!”

Biểu tình của Long Tuấn Hạo lập tức cứng lại, xuống giường, bắt đầu đi tới đi lui, Sở Kiên lập tức bắt được cậu, “Muốn chạy trốn sao? Rốt cuộc cũng chột dạ hả?”

Long Tuấn Hạo quay lại nhìn anh, tức giận đến run hết cả người, dùng sức giãy ra, La Dịch thấy tình thế không ổn, vội vã tiến lại, “Vương gia, ngài bớt giận, đừng động thủ với vợ tôi a, cậu cũng thấy thân thủ của cậu ấy thế nào rồi đó.”

Lửa giận của vị Vương gia nào đó vốn đang bốc cháy phừng phực tức khắc tắt ngấm, cậu vuốt vuốt mặt, vô cùng chăm chú nhìn Sở Kiên, thỏa hiệp nói, “Được rồi, ta đích xác là thấy được.”

Đồng chí Sở Kiên lập tức mỉm cười.

Long Tuấn Hạo nói, “Nhưng bây giờ người không phải là cảnh sát, ta không thể nói cho người biết, đợi khi nào người trở thành cảnh sát lại thì hãy đến tìm ta.”

Sở Kiên lập tức nhíu mày, “Chẳng bao lâu nữa đâu, cậu hãy nói cho tôi biết trước đi.”

“Không được.” Long Tuấn Hạo dứt khoát từ chối, “Ai mà biết người cùng Lô Nham có phải là cùng một nhóm hay không.”

Sở Kiên trừng mắt, “Cậu nói gì thế? Sao tôi có thể chung một nhóm với anh ta được?”

“Chứng cứ đâu?”

“...”

“Người xem,” Long Tuấn Hạo bước qua, đối mặt với anh, ra vẻ rộng rãi thương lượng, “Không phải ta không chịu phối hợp mà là vì người không thể khiến ta tin tưởng, như vậy đi, người cứ về trước, đợi khi nào người biến thành cảnh sát nhân dân lại đến tìm ta, sao nào?”

“Uhm...” Đồng chí Sở Kiên bắt đầu lâm vào trầm tư.

Long Tuấn Hạo lùi lại một bước, căn cứ ngón tay, hồi hộp chờ đợi, hai mắt liếc tới liếc lui, bỗng nhiên một ý tưởng lóe lên, tức tốc duỗi tay, quát lớn, “Yêu tinh!”

“Ở đâu?” Sở Kiên không chút nghi ngờ thốt lên, vội vã quay đầu nhìn, sau đó liền cứng người. Dạo gần đây, thời gian đầu óc cậu thanh tỉnh càng lúc càng nhiều, trí nhớ của hai năm cũng chậm chậm tràn vào óc, tuy hình ảnh có chút mơ mơ hồ hồ, nhưng cũng đủ để cậu biết trong hai năm này mình đã làm những chuyện ngu xuẩn như thế nào. Chỉ là, dù biết thì biết nhưng thân thể cậu vẫn vô thức phản ứng với một số việc, nên chuyện cậu cần làm bây giờ là chậm rãi khôi phục và điều dưỡng.

Nơi ngăn tủ nhỏ, chú chó con vừa thò đầu ra liền thấy một thanh niên trẻ tuổi tướng mạo văn nhã đang nhìn mình trừng trừng, ánh mắt ấy phải gọi là

vô cùng khủng bố khiến nó sợ hãi lập tức rụt cổ về.

Sở Kiên vẫn duy trì trạng thái hóa đá.

La Dịch cẩn thận cọ cọ qua, “Vợ à...”

“Cút!” Sở Kiên rống to, “Đừng có gọi tôi, tất cả là do anh! Nếu không phải lúc trước anh để cho tôi nổ súng thì tôi đã chẳng phải rơi vào tình cảnh này!”

“Rồi rồi rồi, anh sai rồi, anh vô cùng có lỗi...”

Sở Kiên hừ một tiếng, quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, “Được rồi, lần sau tôi lại đến tìm cậu.”

Long Tuấn Hạo lập tức duỗi móng vuốt cam đoan, “Đến lúc đó ta nhất định sẽ nói hết những gì ta biết cho người.”

Đồng chí Sở Kiên liền thỏa mãn bước đi. La Dịch nhìn vị Vương gia nào đó, kinh ngạc hỏi “Bộ cậu nhìn thấy chuyện cơ mật của Lô Nham thật hả?”

Long Tuấn Hạo yên lặng nhìn anh, yếu ớt hỏi, “Người nói, nếu ta cho hẳn biết, thứ ta nhìn thấy là video luyện nói của Lô Nham, hẳn sẽ tin sao?”

La Dịch nhăn nhó nhìn cậu nửa ngày, cuối cùng vỗ vỗ vai cậu, không nói gì, quay người ra cửa, “Vợ à, chờ anh với!”

“Biến về làm việc đi!”

“Đừng a vợ à, anh bỗng nhiên nghĩ ra một cách tốt giúp em có thể trở lại làm việc nè.”

“Ồ? Là cách gì?”

“Đừng có gấp nha, đến, chúng ta trở lại phòng, tắm rửa một cái, sau đó lên giường, đừng chần nói chuyện nào.”

“Cút...”

Long Tuấn Hạo nhìn hai người rời đi, lại trở về ngòai xồm trên sàn, lôi chó con ra, ôm vào ngực, tiếp tục đợi tiểu thiếp nhà cậu.

“Ông?”

“Câm miệng.”

“Ô...”

Hà Thiên Phàm ngòai ở bên ngoài, hút hết điếu thuốc, sau đó chậm rãi ngòai đợi vị thuốc lá trên người mình bay bớt mới đứng dậy vào phòng. Vu Ngạo đã ngủ, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt khiến mình vừa nhìn thấy lần đầu tiên đã không cách nào dời mắt, nhẹ chân tiến lại gần, kéo chăn đắp kín cho cậu, sau đó ngòai bất động ở bên giường.

Người này vốn thông minh, sau khi giải thôi miên tất nhiên sẽ phát hiện những khoảng trống trong kí ức, có khi chưa đợi Lôi Nham vạch trần, người này liền phát hiện anh đã động chân động tay, đến lúc đó nhất định sẽ tìm anh tính sổ, như vậy... Hay là cứ đợi thương tích của cậu ấy lành hẳn, ít nhất cũng đến khi miệng vết thương không nứt ra.

Hà Thiên Phàm anh vậy mà cũng có ngày vì một người lo lắng chu đáo như vậy, thật sự là khó được a... Anh vô thức vươn tay muốn lấy thuốc hút, ngừng một chút, cuối cùng vẫn buông tay xuống.

Vu Ngạo nhắm chặt hai mắt, hô hấp đều đặn, cậu có thể cảm giác được Hà Thiên Phàm vẫn luôn ngòai ở bên cạnh mình, nếu như là thường ngày,

cậu nhất định sẽ khen một câu, thật nghe lời, lại cười tà hỏi có phải anh không nở rời đi cậu hay không, nhưng từ khi nghe thấy những lời kia, cậu mới nhận ra cái gọi là “thường ngày” chẳng qua đều là giả dối, là những lời nói dối về một tình yêu tươi đẹp được anh cố ý che đậy nên, điều này không khỏi khiến cho cậu cảm thấy thất vọng và đau khổ.

Người bên cạnh vẫn chưa rời đi, cậu cũng từ từ mở mắt. Hà Thiên Phàm thấy cậu đã tỉnh dậy, cười hỏi, “Ngủ no rồi?”

Vu Ngạo “Ừ” một tiếng, “Lúc này hơi mệt nên mới ngủ một chút.” Cậu nhìn khuôn mặt phong lưu trước mắt, chậm rãi vươn tay nắm chặt lấy tay anh, cố chấp khiến mười ngón tay đan vào nhau.

Hà Thiên Phàm khẽ chấn động, rũ mắt, thuận theo cậu.

Vu Ngạo nhìn chăm chú vào hai bàn tay đan xen ấy, tùy ý hỏi, “Này, anh nói lại cảnh chúng ta gặp nhau đi.”

Hà Thiên Phàm kinh ngạc nhìn cậu, “Vì sao?”

“Bởi vì em muốn nghe anh nói,” Vu Ngạo giương mắt nhìn anh, khóe môi nhếch lên nụ cười tà thường ngày, “Một thời khắc lịch sử vô cùng vĩ đại a, em muốn xem xem anh có quên hay không?”

“Em đúng là nhầm chán mà,” Hà Thiên Phàm cố gắng không nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của cậu, chậm rãi mở miệng, “Khi đó anh đang nghỉ phép, bị Lê Hiên phái đi tham gia một buổi giao lưu học thuật, sau đó lại thăm viện an dưỡng của một người bạn, lúc ấy em vừa nhập viện không lâu, là một người hai nhân cách, tất nhiên là nhân cách này của em cũng không có ký ức của nhân cách kia, anh nói cho em rõ mọi chuyện đã qua, sau đó...”

Vu Ngạo lẳng lặng nghe đáp án giống y như trong trí nhớ của mình, không khỏi nhắm mắt lại, những chuyện đó chẳng lẽ đều do người này một

tay sáng tạo ra sao?

Hà Thiên Phàm nói xong, thấy cậu đã nhắm mắt, cho rằng cậu lại ngủ liền chầm chậm rút tay ra, mà Vu Ngạo lại bỗng nhiên xiết chặt, trầm giọng nói, “Không được bỏ ra.”

Hà Thiên Phàm liếc cậu một cái, cuối cùng không phản kháng. Anh vẫn ngồi đó đến tối, sau đó về phòng bên cạnh ngủ. Từ khi Vu Ngạo bị thương, anh vẫn luôn suy nghĩ đắn đo nên chẳng thể nào ngon giấc, mà Vu Ngạo, kể từ hôm nay cũng bắt đầu mất ngủ. Cậu nằm trên giường, nhìn lên trần nhà, chầm rãi hình dung lại những ký ức được lưu giữ trong đầu, mỗi một lần nhớ lại đều không thể không nghĩ đến khuôn mặt của người kia, con người mà cậu yêu sâu đậm, cuối cùng đành thở dài bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau, Hà Thiên Phàm lại đến chăm sóc cậu như thường lệ, Vu Ngạo hết sức phối hợp, thỉnh thoảng còn không khống chế được đùa giỡn anh một chút, ăn ít đậu hủ, nhìn anh bị mình đùa đến tặc mao, rồi cười đùa trôi qua.

Cậu giả bộ rất tốt, không có chút sơ hở nào, Hà Thiên Phàm cũng không hề nghi ngờ, hai người trải qua một thời gian êm đềm. Vu Ngạo cũng không biết khi nào người kia sẽ giải thôi miên cho cậu, nhưng qua vài ngày này cũng đoán được đại khái, cậu nhìn vết thương trên vai trái đang dần khép lại, trầm mặc không nói.

“Ăn cơm nào.” Lúc này cửa phòng mở ra, Hà Thiên Phàm mang đồ ăn bước vào, đặt trên bàn.

Vu Ngạo gật đầu, xuống giường, vào nhà tắm rửa mặt rồi đi ra. Cậu vừa rời giường, cũng không mặc áo, vừa bước ra liền thấy Hà Thiên Phàm đang nhìn chằm chằm vào vai trái mình, cậu khẽ nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy bực bội. Cậu không chút nghĩ ngợi đẩy cái bàn sang một bên, dưới ánh mắt khó hiểu của Hà Thiên Phàm, kéo mạnh anh vào lòng, cúi đầu xuống hôn.

Chẳng lẽ anh muốn nhanh chóng vứt bỏ em đến thế sao?

Nụ hôn này hung ác mà cuồng liệt, không để cho người có cơ hội phản kháng. Hà Thiên Phàm thử đẩy cậu ra, lại bị cậu càng thêm dùng sức hôn lấy, khoang miệng hoàn toàn căng ra, đầu lưỡi bị cuốn lấy chặt chẽ khiến anh có ảo giác mình sắp bị cậu nuốt vào bụng.

Vu Ngạo hôn thật lâu thật lâu mới chịu buông anh ra, con người cũng trở nên sâu thẳm, Hà Thiên Phàm thở dốc mấy cái, “Lại nổi điên làm gì... a...”

Câu nói còn chưa kịp dứt đã bị Vu Ngạo đẩy ngã xuống giường, rồi lại bị người phía trên hôn thêm lần nữa. Vu Ngạo cắn cắn môi anh một cái, trầm giọng khàn khàn nói, “Sai rồi, không phải nổi điên, là động dục.” Dứt lời lại hôn xuống, tay cũng bắt đầu trượt xuống, cởi quần áo của anh.

Hà Thiên Phàm nắm vai cậu, cảm nhận được sự vội vã của Vu Ngạo, thở dài một tiếng, chậm rãi không phản kháng nữa, Vu Ngạo cảm giác được sự thay đổi của anh, ngừng đầu lên, nhìn anh một lúc, rồi tiếp tục công việc của mình, chỉ chốc lát sau quần áo của cả hai đều đã cởi sạch trơn. Cậu lại cúi đầu hôn hôn anh, ôm lấy anh thật chặt, lồng ngực trần của cả hai kề sát vào nhau, độ ấm theo từng nụ hôn nồng nhiệt cứ dần dần tăng lên, cả hai đều cảm nhận được rõ ràng nhịp tim nhanh thất thường của nhau.

- Anh có yêu em không?

Vu Ngạo rất nghiêm túc hôn anh, không chịu buông tha bất cứ chỗ nào trên người anh, những nụ hôn dày đặc ấy gần như tuyệt vọng.

- Anh có thể yêu em không?

Cổ họng Hà Thiên Phàm tràn ra một tiếng rên rỉ, Vu Ngạo cũng gần như không làm bao nhiêu tiền hí, liền mạnh mẽ xông vào, toàn bộ đắm vào trong anh khiến anh không khỏi thở dốc nói, “Nhẹ chút...”

“Ráng chịu đựng một chút...” Vu Ngạo chậm rãi rút ra, lại hung hãn tiến vào, từng cú va chạm mang theo khoái cảm ngập trời, cậu không khỏi nhắm mắt lại cảm thụ trong chốc lát, tiếp đó cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ ửng của người dưới thân, nhin không được lại cúi xuống hôn anh.

“Em yêu anh...” Cậu vừa chuyển động kịch liệt, vừa ghé vào tai anh, thấp giọng nói, “Em yêu anh...”

Ý thức của Hà Thiên Phàm đã sớm bị cậu làm cho mơ mơ hồ hồ, trên cơ bản chẳng nghe được cậu đang nói gì. Vu Ngạo cắn vành tai anh một cái, giọng nói thậm chí đã nghẹn ngào, “Em thật sự, thật sự... Rất yêu anh...”

Dù cho những việc ấy đều là giả dối, dù cho em biết rõ sự thật này, nhưng em vẫn rất yêu anh, bởi vì lúc này đây, em hoàn toàn đắm chìm vào tình yêu này, bởi vì hiện tại, anh chiếm trọn trái tim em.

Hai người vẫn một mực dây dưa không ngớt, cuối cùng Hà Thiên Phàm mơ mơ màng màng bị người kéo vào phòng tắm rửa sạch, rồi lại bị kéo ra, trong khoảng thời gian ấy, ý thức của anh luôn ở trong tình trạng tan rã. Sau khi bị Vu Ngạo kéo ra khỏi phòng tắm, Hà Thiên Phàm nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, nhìn nhìn đồ ăn trên bàn, ai ai thờ dài, “Đồ ăn đều nguội hết cả rồi, ban ngày tuyên dâm là không đúng đâu.”

Vu Ngạo nằm ở bên cạnh anh, nghe vậy nở nụ cười, “Sao lại không đúng? Em chính là thích ban ngày áp anh đó, không được à?”

Hà Thiên Phàm bỗng nhiên nhớ tới mấy lần kinh nghiệm thương đau khi trước, lập tức cứng người, một lát sau mới hoàn hồn, vội vã nói sang chuyện khác, “Thế, anh đi hâm nóng đồ ăn cho em.”

“Không cần, anh để cho mấy cô kia làm đi.” Vu Ngạo lần nữa kéo anh về giường, tùy ý mặc quần áo vào, đem thức ăn ra ngoài giao cho một y tá, sau đó nhanh chóng quay lại.

“Buồn ngủ không? Có muốn ngủ một lát?” Cậu nằm xuống, nhìn chăm chú vào anh, hỏi.

“Không sao,” Hà Thiên Phàm trở mình, “Chỉ là eo mỏi một chút.”

“A” Vu Ngạo đáp lời, vươn tay ra, “Em giúp anh xoa bóp, chỗ này?”

Hà Thiên Phàm gật đầu, chậm rãi nhìn cậu, chăm chú nhìn thẳng vào đáy mắt cậu.

- Vu Ngạo, thật xin lỗi, tạm biệt.

Bàn tay đang xoa bóp trên lưng từ từ buông lỏng, cuối cùng vô lực rũ xuống, con người Hà Thiên Phàm thâm trầm một chút, nhìn khuôn mặt say ngủ của cậu, đứng dậy mặc quần áo, thay cậu đắp chăn.

- Tôi nghĩ hình như tôi thích cậu một chút rồi, có lẽ lần sau gặp mặt, tôi sẽ nhìn cậu thuận mắt hơn.

Cửa phòng lúc này bị người đẩy ra, “Chủ tử, đồ ăn đã hâm xong... A?”

Hà Thiên Phàm ra hiệu cho cô im lặng, sau đó phất tay ý bảo ra ngoài, sau đó anh cúi đầu nhìn người trên giường một lúc, từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, rồi mới xoay người bước ra ngoài,

“Cuối cùng ngay cả điểm tâm cũng không cho cậu ăn, tôi đúng thật là tuyệt tình a...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Điện Thoại Di Động

Chó con mập ròi, trong thời gian này Long Tuấn Hạo ăn nó cũng ăn, Long Tuấn Hạo ngủ nó cũng ngủ, Long Tuấn Hạo không ngủ thì nó chui vào lòng Long Tuấn Hạo ngủ, cho nên giờ mập ròi.

Lúc này nó đang mơ thấy được gặm xương, đột nhiên lại bị người ta quăng xuống, sợ đến nỗi tỉnh cả ngủ, nó trừng mắt nhìn người vừa đứng dậy, rốt cuộc bị ánh mắt người kia dọa sợ, bốn chân nhanh chóng bò đi, thực quá khủng bố.

Long Tuấn Hạo tức giận phùng phùng đứng trong tâm cung, hôm nay đã là ngày bao nhiêu rồi, tiểu thiếp vừa nạp vào cửa vừa đảo mắt đã biến mất, dù cho là đi đầu thai thì giờ cũng phải trở về rồi chứ!

“Buồn cười!” Vương gia phẫn hận xoay quanh. “Dám để bản vương đợi lâu như vậy còn chưa trở về, đồ vô trách nhiệm!”

Hắn vòng vo trong phòng một hồi, tự làm cho mình chóng mặt, hôn mê, đương nhiên lần này chẳng có ai đỡ, chỉ có thể tự mình xoa trán run rẩy đi ra ngoài. Hắn muốn đi hít thở không khí, tắm nắng, tiện thể sát trùng, hắn không thể để một nam nhân như thế biến mình thành hòn vọng phu.

Long Tuấn Hạo đứng trong tiểu viện dưới ánh mặt trời sáng lạn mà suy tư, trong đầu lướt qua những cái tên Lê Hiên, Sở Kiên, Túc Tông hết một lượt, cuối cùng quyết định đi tìm Vương phi nhà mình.

Đồng chí Thúc Văn gần đây không ra khỏi cửa, các loại sách chất trong phòng càng ngày càng nhiều. Long Tuấn Hạo đi vào thì thấy cậu đang tập

trung tinh thần đọc sách giữa một đồng sách ngổn ngang, xung quanh còn bày các loại công thức rậm rạp, làm cho người hoa mắt, sửng sốt hỏi, “Y đang làm cái gì vậy?”

Vị y tá phía sau lập tức nhẹ nhàng đáp, “Hồi Vương gia, Vương phi đang dưỡng thai, muốn sinh cho Vương gia một tiểu vương gia thật thông minh, nên quyết định trau dồi tri thức càng sớm càng tốt.”

Long Tuấn Hạo đại ra, ngắc ngứ gật đầu, đi quanh Thúc Văn một vòng, Thúc Văn vẫn cứ vùi đầu đọc như cũ, không chút phản ứng. Hắn ngẩng đầu nhìn y tá, “Y như vậy bao lâu rồi?”

“Từ khi Vương gia về phòng đến giờ.”

Vương gia căn ngón tay suy nghĩ, rồi đi vòng quanh một lần nữa, thử kêu, “...Vương phi?”

Đồng chí Thúc Văn không hề phản ứng.

Vương gia hăng giọng, lại nhẫn nại kêu, “Ái phi?”

Thúc Văn bình tĩnh lật trang đọc tiếp.

Vương gia vội ho một tiếng, ôn nhu gọi, “Nương tử?”

Hai mắt Thúc Văn lập tức sáng lên, cúi đầu bắt đầu tính toán cái gì, một đám công thức dài dằng dặc.

“Hừ –” Vương gia thực sự nổi giận, quát to, “Con vợ hư hỏng, người ngẩng đầu lên cho bản vương!”

“A? A...” Đồng chí Thúc Văn giật bản mình, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Long Tuấn Hạo, vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt ngơ ngác, thậm chí những công thức kia còn chưa biến mất trong tròng mắt, trôi qua trôi lại bên trong.

Long Tuấn Hạo run lên, chợt nhớ tới chuyện Cô Thần đã kể, thầm nghĩ người này trước đây không phải là trạng thái này đây chứ? Hắn bước lên trước, nắm hai vai Thúc Văn lắc mạnh, dùng sức lắc, liều mạng lắc, cho đến khi thấy cậu ta ném sách ôm đầu mới thôi. “Này này, nhìn xem ta là ai?”

Thúc Văn cảm thấy có một đàn chim đang bay quanh đầu mình, mơ hồ thật lâu mới thấy rõ người trước mặt là ai, mở miệng, “A...”

Long Tuấn Hạo vội vàng vỗ mặt cậu, kiên nhẫn hỏi, “Nhìn cho kỹ, ta là ai?”

Thúc Văn lập tức ngượng ngùng, “Phu... Phu quân...”

“Ai ai...” Rốt cuộc con tim Long Tuấn Hạo cũng đã thả lỏng, bằng không, hắn không biết mình có thể vượt qua nỗi sợ đả kích khi phải đối mặt với việc mất cả đại phu nhân lẫn tiểu thiếp hay không nữa.

Thúc Văn lại tiếp tục ngượng ngùng, “Phu quân, người lại tới thăm luân gia rồi.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, nhìn nhìn đồng sách xung quanh, quyết đoán kéo Thúc Văn dậy. “Đi, chúng ta ra ngoài đi dạo, đi bộ có lợi cho thai nhi.”

“Vâng...” Thúc Văn ngoan ngoãn theo Long Tuấn Hạo ra ngoài, cầm tay phu quân nhà mình, vẻ mặt muốn bao nhiêu hạnh phúc liền có bấy nhiêu hạnh phúc, hai người chậm rãi đi dọc con đường nhỏ, cậu đột nhiên hỏi, “Ừa, muội muội đâu?”

“Hắn không cần ta nữa...” Long Tuấn Hạo thấp giọng đáp, hít hít mũi quay đầu nhìn Thúc Văn, thương cảm nói, “Hắn nếu không phải hồng hạnh xuất tường cũng đã bị người ra tiền gian hậu sát... Nói chung là bỏ mặc ta rồi, làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu...” Thúc Văn vỗ vỗ tay Long Tuấn Hạo, ôn hòa nhỏ nhẹ khuyên, “Còn có luân gia mà, hoặc là ngày nào đó ta sẽ tuyển về mấy người thuận mắt nạp vào cửa.”

Long Tuấn Hạo khựng lại, thì ra như vậy cũng có thể làm người thỏa hiệp sao?!

Thúc Văn còn đang tiếp tục suy nghĩ, “Nhất định phải tìm một người biết điều, bằng không nạp vào lại là loại người nhân phẩm không tốt, không may sẽ chính là chúng ta.”

“Người muốn một người biết điều, vậy chỉ có thể là cầm... thú...” Thanh âm Long Tuấn Hạo càng ngày càng nhỏ, đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng, đó chính là Vu Ngạo bị thôi miên.

“Hừm, Phu quân, người nói gì?”

“Ta nói ta biết một người như thế, nhưng không biết bây giờ sống hay chết, đi, đi xem.” Long Tuấn Hạo nói xong thì kéo cậu đi, lòng nghĩ, Hà Thiên Phàm nếu như giải thôi miên rồi thì chắc chắn đã chết, cứ theo như tính Vu Ngạo nhất định sẽ trói cầm thú lại rồi tiền dâm hậu sát, cuối cùng phơi xác ở nơi hoang dã.

Thúc Văn bị lôi đi, hai người nhanh chóng tới tiểu viện của Vu Ngạo.

Hà Thiên Phàm rốt cục làm xong việc lớn, chậm chạp đi về. Mấy ngày nay thần kinh anh luôn trong trạng thái căng thẳng, ngủ không được nên bây giờ phải về ngủ bù. Lúc này, anh biết mình không còn sống được bao lâu, nhưng cũng không muốn tránh nên quyết định mặc kệ tất cả mà ngủ thật ngon, thế nhưng, đúng lúc này lại nghe một tiếng hét lớn truyền ra từ gian phòng sát vách, anh liền giật mình bật dậy.

“Cầm thú, người đi ra cho bản vương!”

Anh lấy lại bình tĩnh, vội vàng xuống giường, đi qua phòng bên cạnh thì thấy Long Tuấn Hạo và Thúc Văn đang đứng ở một góc phòng, mà Vu Ngạo vốn ở trên giường giờ lại không thấy đâu. Hà Thiên Phàm hoảng hốt bước tới hai bước, sau đó khựng lại.

“Chuyện gì đây?” Long Tuấn Hạo chỉ vào một góc trong phòng, bất khả tư nghị nhìn Hà Thiên Phàm, “Người thực sự làm vậy rồi?”

Hà Thiên Phàm hoàn hồn, đôi mắt tối đi, ai ai thở dài, buông tay, “Như cậu thấy đây.”

Long Tuấn Hạo yên lặng quay đầu nhìn sang bên kia góc tường, Tiểu Lam, hay là tiểu năm hương đang nhu thuận ngồi xõm trong góc, lặng lẽ một mình lớn lên, nhìn thấy cậu đến thì rất vui mừng, “Nhân viên năm hương, anh lại tới.”

Long Tuấn Hạo vô thức gật đầu, Cô Thần từng nói, Vu Ngạo bởi vì tác dụng của thôi miên đã áp chế một nhân cách khác, cho nên trong khoảng thời gian bị thôi miên Tiểu Lam không hề xuất hiện, mà bây giờ tiểu năm hương đã ở đây, cũng có nghĩa là cầm thú đã giải thôi miên. “Cầm thú, người thực sự không sợ chết sao?”

Hà Thiên Phàm nhìn người đang ngồi xõm trên sàn, nhìn khuôn mặt của người nọ một lúc rồi lại thở dài, “Sớm muộn gì cũng chết...”

Tiểu năm hương ngồi chồm hồm trên sàn, nhìn Long Tuấn Hạo rồi lại nhìn Thúc Văn, sau đó kinh ngạc hỏi, “Nhân viên năm hương lần trước đâu? Sao lại không tới?”

“À, hử sao.” Long Tuấn Hạo không nghĩ gì đã nói, “Hử bị người ngoài hành tinh mang đi.”

“A? Vì sao?”

“Bởi vì hãn không tuân thủ đạo làm chồng.” Long Tuấn Hạo đi tới xoa đầu Tiểu Lam, kiên nhẫn dạy bảo. “Cho nên người sau này nhất định phải tuân thủ đạo làm chồng, để không bị giống như hãn, hiểu không?”

“Uhm, đã biết.” Tiểu năm hương nghe lời gật đầu, sau đó nhìn về phía Hà Thiên Phàm, nhìn anh một lát rồi mới nói, “Nhìn anh rất giống một đồng loại của tôi trước đây, tiếc là cậu ta đã hư mất rồi.”

Hà Thiên Phàm nói, “Cậu ta đã hư từ lâu rồi, tôi đã tự mình đưa cậu ta về trời.” Anh vừa nói vừa đi tới trước mặt tiểu năm hương. “Cậu biết tôi là ai không?”

“Biết.” Tiểu Lam nhu thuận gật đầu. “Anh là người tưới nước cho tôi.”

Trên trán Long Tuấn Hạo không khỏi rơi xuống ba đường hắc tuyến, cùng một khuôn mặt, không thể động là đồng loại, có thể động là người chăm sóc, cây năm hương này cũng thật biết cách phân loại quá. Hãn nhìn phía Hà Thiên Phàm, sau đó lập tức che mặt, cầm thú a cầm thú! Người quả nhiên dù trong tình huống nào cũng không thay đổi bản chất!

Hà Thiên Phàm ngồi chồm hổm trên sàn, nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Lam, hai mắt tỏa sáng, lòng thầm nghĩ, anh vẫn luôn đặt lực chú ý vào Vu Ngạo nên quên mất mục đích trực lợi ban đầu, vốn là anh coi trọng Tiểu Lam mới mang người vào, ai dè tới giờ còn chưa ăn được, trái lại làm cho thân mình chật vật.

Tiểu năm hương không cảm nhận được nguy hiểm, vẫn nhu thuận nhìn Hà Thiên Phàm, còn nở nụ cười biết ơn với anh.

Hà Thiên Phàm không khống chế được, nuốt nước bọt một cái rồi chậm rãi đưa tay ra sờ cậu, Tiểu Lam lại ngoan ngoãn để cho anh sờ, Hà Thiên Phàm chợt nắm chặt tay, nhất thời xúc động run rẩy, đây mới là mỹ nhân của anh! Một mỹ nhân nhu thuận, không biết phản kháng, có thể tùy tiện vuốt ve! Anh đã bao lâu rồi không hưởng thụ qua đái ngộ như vậy rồi?!

Dù sao thì anh cũng là người sắp chết... Hà Thiên Phàm nghĩ, hai mắt càng tỏa sáng, trước khi chết mà có thể ăn cậu một lần thì có chết cũng không hối tiếc...

“Này, cầm thú.” Long Tuấn Hạo thấy thì vội vàng nhắc nhở. “Người cũng biết, Vu Ngạo có Tiểu Lam ký ức, người xác định muốn làm thế sao? Nghĩ lại đi, đó là Vu Ngạo!”

Hà Thiên Phàm cứng người, trong đầu liền hiện lên một đôi mắt tà khí mà chuyên chú nhìn anh, cảm giác trái tim như bị kim đâm. Anh nhanh chóng hoàn hồn, nhìn lại khuôn mặt ấy lần nữa, đưa tay nhéo nhéo, chán chường nói, “Có khi nào ăn được phân nữa thì cậu ta đi ra không?”

“Ai biết. Anh cứ thử một chút xem sao?”

Vẻ mặt Hà Thiên Phàm lập tức tối sầm, giờ anh tạm thời không muốn gặp người kia, lại càng không muốn đối mặt với ánh mắt trêu tức nhưng không có một chút tình cảm nào của người ấy, nó như nhắc nhở anh khoảng thời gian thâm tình trước đó chỉ đơn giản là một giấc mơ.

“Thôi quên đi...” Anh thỏa hiệp đứng dậy, tiện tay rút ra một điều thuốc, chậm rãi rời phòng.

Long Tuấn Hạo nhìn Tiểu Lam, phân phó Vương phi ở lại chăm sóc và hun đúc tình cảm với năm hương rồi cũng đi ra. “Này, cầm thú, người có số Cô Thần không?”

Hà Thiên Phàm không đáp, giữ điều thuốc trong miệng, lấy điện thoại ra bấm số rồi đưa cho Long Tuấn Hạo. Long Tuấn Hạo nhìn điện thoại di động, ánh mắt so với cầm thú lúc nhìn Tiểu Lam trước đó càng sáng hơn. Hắn cọ cọ tay vào ống quần, run tay nhận điện thoại, hưng phấn đặt lên bên tai, sau khi nghe thấy tiếng chuông thì há hốc miệng, vỗ đùi cái đét. “Ôi chao, thật quá là kỳ diệu!”

Hà Thiên Phàm vẻ mặt vắn vẹo, nhiều chuyện xảy ra làm cho anh quên mất kẻ này cũng là một bệnh nhân. Anh tỉ mỉ quan sát, nghĩ thầm, đây là muốn phát bệnh rồi sao?”

Long Tuấn Hạo không để ý tới vẻ mặt của Hà Thiên Phàm, hết sức chăm chú lắng nghe, điện thoại nhanh chóng có người tiếp, thanh âm Cô Thần rõ ràng vang lên bên tai, “Ồ, bác sĩ Hà, có việc gì thế? Hạo Hạo gần đây thế nào?”

Long Tuấn Hạo lập tức cười to, cười như điên như dại không ngừng, “Ha ha ha! Đúng là có tiếng này, thức sự nghe được này, làm sao mà làm được vậy? Khoa học kỹ thuật phát triển thật có ích, giống như cái điện thoại này, đúng là đồ tốt! Người nào dùng điện thoại đáng lẽ phải cung kính dâng hương bái lạy người phát minh mới đúng, ha ha ha!”

“...” Hà Thiên Phàm run rẩy đốt thuốc, run rẩy gọi, “Vương gia...”

Long Tuấn Hạo không để ý tới anh, tiếp tục hưng phấn cầm điện thoại lăm băm.

Cô Thần bên kia đầu dây rớt cuộc tình lại. “Là Hạo Hạo sao...”

“Ừ ừ, là ta.” Long Tuấn Hạo cực kỳ hạnh phúc, cười hề hề, “Người nghe được tiếng ta sao?”

“...Ừ.”

“Thật?” Long Tuấn Hạo lại càng vui vẻ. “Đây là lần đầu ta gọi điện thoại, lần đầu đó! Không ngờ lại thành công, hahaha! Ta quả nhiên rất lợi hại!”

Hà Thiên Phàm đánh rơi bật lửa xuống đất.

“...” Cô Thần nói, “Hạo Hạo, em bình tĩnh chút, bên cạnh em có người không?”

“Có, cầm thú đang ở cạnh này.” Long Tuấn Hạo lúc này mới liếc nhìn Hà Thiên Phàm một chút, rồi nhú mày. “Nếu người muốn nói chuyện với hăn thì khỏi đi, hăn đã giải thôi miên cho Vu Ngạo, bây giờ trông có vẻ rất... uhm thâm, có cảm giác trôi trôi theo gió ấy.”

“Hạo Hạo...” Cô Thần nói. “Anh nghĩ anh ta như vậy không phải bởi vì Vu Ngạo đâu.”

“Vậy là vì gì?”

“Vì em, em bình tĩnh chút đi, không sẽ bị người ta nghĩ là... ừm, em hiểu không?”

Long Tuấn Hạo rùng mình, cẩn thận nhìn lại Hà Thiên Phàm, sau đó chạy tới góc phòng, rồi lại cảnh giác nhìn lại, thấy Hà Thiên Phàm không đi theo mới nói tiếp, “Được rồi, ta đã biết, người nói đi.”

Tiếng Cô Thần thả lỏng hơn, “Em gần đây khỏe không?”

“Không khỏe.” Long Tuấn Hạo rớt cuộc cũng nhớ tới mục đích của mình, bắt đầu rống vào điện thoại. “Dân đen, đến tột cùng là người hồng hạnh xuất tường với kẻ nào?!”

“...”

“Không trả lời là cam chịu!” Long Tuấn Hạo nổi giận. “Người là tên thay đổi thất thường, hồng hạnh xuất tường! Làm bản vương phải đợi người lâu vậy! Người lại tiêu diêu khoái hoạt với người khác!”

“Hạo Hạo...”

“Đừng có gọi ta, trái tim bản vương đã bị người làm tổn thương rồi!”
Long Tuấn Hạo lại rống vào điện thoại một trận. “Nói, người gạt ta đi tìm Lôi Nham phải không?”

“Ừ, anh không thể để chuyện lần trước lại xảy ra, em hãy ngoan ngoãn đợi ở đó đi, anh sẽ nhanh chóng trở về.”

“Không được, người nói cho ta biết người định làm gì trước đã.”

“Anh về rồi sẽ nói hết với em, được rồi, anh còn đang bận việc, em nhớ chăm sóc tốt chính mình.”

“Không được!”

“Ngoan nào.”

“Ngoan cái đầu người! Bản vương không phải con nít!”

“Đủ rồi.” Cô Thần đổi thành giọng nghiêm túc. “Anh thật sự bận việc, sao?”

Long Tuấn Hạo ngồi xồm dưới đất, nghiêng rặng nửa ngày, cuối cùng hòa hoãn nói, “Thôi được, người nhanh nhanh trở về.”

“Ừ, tạm biệt.”

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm cái điện thoại, rồi chậm rãi quay trở lại, đưa điện thoại cho cầm thú.

Hà Thiên Phàm liếc mắt nhìn Long Tuấn Hạo, đưa tay muốn lấy lại điện thoại.

Long Tuấn Hạo cắn môi, nhìn điện thoại trên tay mà không nỡ, khi anh sắp đụng tới cái điện thoại thì hăn vô thức rút tay lại, sau lại đưa ra, rồi cũng lại rút về.

Cứ như vậy vài lần.

“Bằng không...” Hà Thiên Phàm nói, “Tôi lấy sim ra rồi tặng cái máy này cho cậu, dù sao tôi cũng sắp chết.”

Long Tuấn Hạo khóc không ra nước mắt. “Không có sim làm sao ta gọi điện thoại...”

“VẬY...” Hà Thiên Phàm suy nghĩ một chút nói, “Như vậy đi, chờ khi tôi chết, cậu lấy sim tôi mà dùng, muốn gọi cho ai thì cứ gọi, bên trong có rất nhiều số của mỹ nhân, cậu gọi thoải mái.”

Long Tuấn Hạo bĩu môi đưa lại điện thoại cho anh. “Ta mới không cần giống cầm thú như người.”

“...” Long Tuấn Hạo không quan tâm tới anh nữa, vào phòng tìm ái phi của mình. Hà Thiên Phàm đứng ngoài nhìn vào trong một hồi, cuối cùng cũng không vào trong, mà đứng một mình bên ngoài hút thuốc, nicotin tràn trong lồng ngực, tạm thời giảm bớt đau đớn nơi thần kinh.

.

Lần tiếp theo thức tỉnh của Vu Ngạo là đêm khuya, người đang nằm trên nệm giường mềm mại. Tiểu Lam dù thích trông ngắm, nhưng mỗi khi ngủ đều nhào lên giường lớn ngủ, thật không biết trong đầu cậu lý luận kiểu gì.

Cậu mở đèn trên đầu giường, lật chăn lên, lấy ra một cây kim được cắm vào, cây kim này cậu lấy từ phòng trực ban, để khi người kia thôi miên mình thì có thể giữ được tỉnh táo, ai dè người nọ lại chọn sau khi triền miên xong, lúc thả lỏng nhất ra tay, đúng là chết tiệt!

Cậu ném cây kim xuống, rồi lại sờ sờ gối đầu, phía dưới gối là một cái usb, bên trong là toàn bộ tư liệu ghi lại mấy ngày qua của cậu và người kia,

để giữa trường hợp cậu bị thôi miên thành công, ký ức bị xóa, sau này có thể thông qua cái này để biết được hoặc nhớ lại.

Nhưng mà... những thứ này đều không cần dùng, không ngờ cậu thực sự có hai nhân cách, thôi miên vừa giải trí nhớ của cậu liền quay về, sau đó chìm luôn vào giấc ngủ, đánh thức Tiểu Lam, cho nên người bị xóa trí nhớ sau này là Tiểu Lam, nhưng Tiểu Lam vốn không có trí nhớ của mấy ngày vừa qua, cho nên xóa trí nhớ không có mấy tác dụng.

Cho nên bây giờ cậu chính là Vu Ngạo trước kia, cộng thêm trí nhớ mấy ngày nay nữa. Đây vốn là quyết định của cậu, bởi vì cậu không thể sống dưới lời nói dối cả đời, nên muốn giữ lại tất cả trí nhớ của mấy ngày này, quyền quyết định sẽ giao cho cậu của bây giờ.

“VẬY... giờ làm cái gì đây?” Vu Ngạo ngồi trên giường tự hỏi, lúc này cậu cực kỳ tức giận, người kia không những làm cho cậu phản bội Lô Nham, còn bày trò thôi miên để cậu yêu anh ta, đúng là tên chết tiệt!

Cậu xuống giường, mở cửa đi ra ngoài, lúc sau thì tới gian phòng của Hà Thiên Phàm, đứng bên giường, nhờ vào ánh sáng yếu ớt ngoài hành lang quan sát khuôn mặt của anh, sau đó chậm rãi bóp cổ anh, bóp chặt xuống cả tắc.

Hà Thiên Phàm ngủ rất say, nhưng cảm giác khó thở làm anh nhanh chóng tỉnh lại, anh mở mắt nhìn, thân thể liền cương cứng, anh biết người trước mặt là ai, liền không nhúc nhích, để mặc cho cậu bóp cổ.

Đúng là đã chuẩn bị cam tâm tình nguyện chết a... Vu Ngạo thở dài dưới đáy lòng, thả lỏng tay, mở đèn, rồi nắm lấy cằm anh sắp lại gần. “Ồ, tỉnh, tôi có chuyện không rõ, anh có thể giải thích cho tôi tại sao tôi bỗng nhiên thiếu mất trí nhớ vài ngày không?”

Hà Thiên Phàm run lên, đẩy tay cậu ra. “Không biết.”

“VẬY SAO.” Vu Ngạo tùy ý gật đầu, xoay người lên giường.

Hà Thiên Phàm tặc mao, đẩy cậu xuống. “Cậu lên đây làm gì?!”

“ĐÊM KHUYA KÊU LA CÁI GÌ?” Vu Ngạo dễ dàng khống chế anh, từ trên cao nhìn xuống. “Cho anh giải quyết một vấn đề, hình như tôi lâu rồi chưa xuất, muốn tìm bất mãn, anh hãy thay tôi giải nhiệt đi.”

ĐỆCH! RÕ RÀNG HỒI SÁNG MỚI LÀM! Hà Thiên Phàm muốn rống lên như thế, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, phần hận nói, “ĐỒ CHẾT TIỆT, MUỐN DẬP LỬA THÌ NẢM XUỐNG, LÃO TỬ DẬP CHO CẬU! KHÔNG THÌ NẢM MƠ ĐI!”

Vu Ngạo bỗng nhiên cười. “TÔI HÌNH NHƯ LÂU RỒI CHƯA NGHE ANH CHửi NGƯỜI NHƯ VẬY RỒI, CŨNG NHỚ THIỆT, THẬT ĐẤY.”

“CÚT ĐI! ĐỒ M!” Hà Thiên Phàm giận dữ, đầu anh nước vào mới có hảo cảm với tên này.

Vu Ngạo chăm chú suy nghĩ. “ANH NÓI CŨNG ĐÚNG, ĐƯỢC RỒI, ĐỪNG NÓI NHIỀU NỮA, NGOAN NGOÃN NẢM XUỐNG ĐI.” Tăng thêm lực, một tay nắm hai tay anh, một tay nhanh chóng cởi áo anh, cậu nhìn những vết tích còn chưa biến mất trên người anh, nghiền ngẫm cười, “ANH THẬT KHÔNG CÓ TIẾT THÁO GÌ HẾT, NHỮNG DẤU VẾT NÀY LÀ PHONG LƯU VỚI AI ĐÂY?”

Hà Thiên Phàm nhìn ánh mắt trêu tức của cậu, hơi nghiêng đầu, “MẶC KỆ TÔI, DÙ SAO CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CẬU. CẬU XUỐNG NGAY CHO TÔI!”

“Ồ, CÓ VẼ NHƯ ANH MUỐN THỦ THÂN CHO NGƯỜI ẤY.” Vu Ngạo nhìn anh. “SAO, ANH YÊU ANH TA SAO?”

Tim Hà Thiên Phàm run lên, không nhìn cậu. “LIÊN QUAN GÌ ĐẾN CẬU.”

“THÔI ĐƯỢC.” Vu Ngạo nhún vai. “VẬY TÔI TIẾP TỤC.” Dứt lời liền đưa tay cởi quần anh.

“Này.”

“Nói đi, tôi nghe.”

“Tôi không yêu cậu.”

“Tôi biết, nhưng chuyện đó với chuyện tôi làm anh có liên quan gì sao?”
Vu Ngạo nói, cởi nốt cái quần của anh.

Hà Thiên Phàm hừ một tiếng, cảm nhận được lực đạo trên người, bỗng thở dài. “Tôi yêu anh ta.”

Vu Ngạo chấn động mạnh, ngẩng đầu nhìn anh.

Hà Thiên Phàm nhìn lên trần nhà, ánh mắt yên tĩnh, thấp giọng lặp lại,
“Tôi yêu anh ta...”

Lời tác giả:

Ok rồi, Vu Ngạo có trí nhớ, sau này sẽ hạnh phúc. Mọi người đều nói Lôi Nham là thụ, nhưng ta thật sự không biết ai công được anh ta... vậy để ta viết tiểu kịch xem thử.

Lôi Nham bị áp đảo: Tôi, tôi, tôi,...

Công: Đừng nóng vội bảo bối, anh biết em muốn, anh tới đây.

Lôi Nham: Tôi, tôi, tôi,...

Công: Hả? Em muốn nói gì thì nhanh lên? Được rồi!

Lôi Nham: Tôi không, không, không...

Công: Hả? Không muốn tư thế này? Được, vậy đổi!

Lôi Nham:...

Bạn Thường run lập cập, ô ô ô, mọi người mau nhìn tôi, cẩn thận nhìn tôi, tôi nghĩ lập tức liền bị Lôi Nham làm thọt, thật đấy...

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Làm Bậy

Vu Ngạo kinh ngạc nhìn Hà Thiên Phàm. Cậu đã không còn trong tình trạng bị thôi miên, không còn là Vu Ngạo của mấy ngày qua nữa, thế nhưng trái tim vừa rồi lại đập mạnh một cái làm cậu không khỏi đưa tay ôm ngực, không biết nên làm thế nào.

Đây có được coi như là một chút đền bù cho những gì cậu đã trả giá trước đó không?

Hà Thiên Phàm nhận ra Vu Ngạo buông lỏng tay, quay đầu nhìn cậu. Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Vu Ngạo lúc này, anh liền thấy căng thẳng. Kỹ thuật thôi miên của anh hẳn là không có sai sót gì mới đúng, thế nhưng tại sao cậu ta lại có loại phản ứng này, chẳng lẽ thật sự đã nhớ lại cái gì? Anh lập tức hỏi, “Cậu bị sao vậy?”

“Tôi cũng không biết...” Vu Ngạo thành thật trả lời, thậm chí còn cười khổ. Cậu không yêu Hà Thiên Phàm, ít nhất là cậu trước kia tuyệt đối không yêu anh ta, nhưng bây giờ hình như đã có gì đó khác.

Cảm giác cuồng nhiệt khi bị thôi miên rõ ràng đã mất đi, nhưng dư vị hình như vẫn còn lưu lại, sau đó đột ngột xuất hiện khi bị kích thích, khiến cậu rõ ràng cảm nhận được bản thân mình không còn giống như xưa.

Cậu cúi đầu nhìn chăm chăm Hà Thiên Phàm, vẫn còn nhớ rõ cảm giác yêu anh ta trong mấy hôm trước, xa lạ, rung động, sung sướng, thậm chí có thể nói là hạnh phúc, những cảm giác mà lúc trước cậu chưa từng cảm nhận được.

Hà Thiên Phàm nhìn Vu Ngạo, có chút sợ hãi, cũng có chút chờ mong, trong chờ mong lại thêm một chút chua xót, anh thử hỏi, “Cậu không sao chứ?”

“Ai biết được...” Vu Ngạo tùy ý đáp một câu, vẫn dùng ánh mắt đánh giá Hà Thiên Phàm, cảm thấy hơi khó tin. Mấy hôm trước cậu thích người này ở điểm nào, cho dù là động tác nhỏ hay biểu tình trên mặt, hiện tại cậu cũng thích, thậm chí còn cảm thấy hai loại thích này cũng không có gì khác nhau, thật là kỳ lạ.

“Này, lồng ngực của tôi có chút đau, còn khó thở, anh là một bác sĩ,” cậu nhìn Hà Thiên Phàm chăm chăm, hỏi, “Anh nói xem bây giờ tôi nên làm gì?” Cầm thú, là nghiệt do chính tay anh tạo ra, nói cho tôi biết, bây giờ tôi nên làm gì với anh đây?

Hà Thiên Phàm nghe cậu nói, lại nhớ đến Vu Ngạo trước kia, cảm thấy trái tim mình bắt đầu đau đớn, anh cười khờ, “Làm sao tôi biết được. Có lẽ là uống thuốc giảm đau.”

“Nha, anh có chắc...” Vu Ngạo vuốt ve nơi cầm của Hà Thiên Phàm, ánh mắt tối lại, “Uống cái đó có tác dụng không?”

Hà Thiên Phàm nhắm mắt, tránh nhìn thấy vẻ trêu tức trong mắt Vu Ngạo, “Không chắc, tôi cũng không phải bác sĩ khoa tim mạch, cậu muốn làm thế nào thì làm, liên quan gì đến tôi?”

“Nha, được rồi.” Vu Ngạo thả tay ra, đứng dậy, chậm rãi cởi quần áo, “Đầu tiên a,” cậu nói, “Giúp tôi hạ nhiệt trước đi.”

Thân thể Hà Thiên cứng đờ, ngay sau đó đột nhiên bùng nổ, trợn mắt đẩy Vu Ngạo ra, “Biến, người lão tử thích không phải cậu!”

“Tôi đã nói tôi biết rồi...” Vu Ngạo đè Hà Thiên Phàm lại, cúi người ôm anh, làn da của cả hai ma sát vào nhau khiến cậu cảm thấy sung sướng. Cậu

dùng giọng trêu tức hỏi, “Nhưng cái đó với việc tôi “làm” với anh có liên quan gì không? Hơn nữa vừa rồi anh cũng nói tôi muốn làm thế nào thì làm mà. Hay là anh muốn gọi người anh thích đến, để anh ta đá tôi xuống giường?”

Hà Thiên Phàm tức giận, quay đi không nhìn Vu Ngạo nữa.

Vu Ngạo kéo anh lại, cúi đầu hôn xuống. Cậu hôn thực cẩn thận, khiến cả hai cảm thụ được hương vị của nhau, cảm giác mềm mại trên môi làm cho thần kinh Hà Thiên Phàm bớt căng thẳng, theo đó mà thả lỏng cơ thể. Vu Ngạo nhận thấy sự thay đổi này, liền buông anh ra, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn, nhìn thẳng vào mắt người đối diện, “Thế nào?”

Hà Thiên Phàm nhìn Vu Ngạo một lúc, thầm thở dài, bỗng nhiên lại nhớ đến người kia, sau đó mắng chính mình thuần túy là tự làm tự chịu, có chút ngiễn rãng ngiễn lợi nói, “Cậu muốn thì nhanh lên, làm xong lão tử còn đi ngủ!”

Vu Ngạo cúi đầu liếm liếm môi anh, “Đừng tỏ ra không tình nguyện như vậy, chân tách ra một chút.”

Hà Thiên Phàm đột ngột hoảng sợ nhìn Vu Ngạo, người kia lúc trước thường xuyên thích nói với anh câu này, nhưng mà... Sao mà như vậy được? Vu Ngạo nhận ra Hà Thiên Phàm không yên lòng liền hỏi, “Sao vậy?”

Hà Thiên Phàm cố gắng khiến cho giọng mình nghe như bình thường, “Cậu vừa nói gì?”

Vu Ngạo nghĩ nghĩ, “Nói anh tách chân ra một chút, không thì sao tôi làm được...”

Hà Thiên Phàm nổi gân xanh, anh đúng là không thể nói chuyện với tên này trong hòa bình được, “Không phải câu này, câu trước nữa!”

“Câu trước...” Vu Ngạo kinh ngạc một chút, lập tức nhớ ra, “Nói anh đừng tỏ ra không tình nguyện như vậy, sao thế?”

Hà Thiên Phàm nhìn Vu Ngạo một lúc lâu, định tìm chứng cứ cậu ta đang giả vờ, nhưng vẫn nhìn không ra người trước mặt có gì khác biệt, cho nên anh chỉ có thể bỏ cuộc, nhắm mắt lại đáp, “Không, không có.”

“Nga, tốt lắm, tách chân ra.”

Hà Thiên Phàm liền nghe lời tách chân sang hai bên.

Vu Ngạo cúi đầu nhìn một lúc, sau đó bỗng nhiên nhào tới vỗ vỗ vào mặt Hà Thiên Phàm, “Này, cầm thú, anh phản kháng một chút đi được không? Anh như thế này làm tôi thấy không vui, nào, phản kháng chút đi.”

Hà Thiên Phàm lại nổi gân xanh. Anh cảm thấy nếu bây giờ có người đưa cho anh một khẩu súng, anh nhất định sẽ bắn tên này cả chục phát mà không hề do dự! Vu Ngạo nhìn khuôn mặt đang giận đến mức đổi sang màu xanh của Hà Thiên Phàm, tiếp tục nói, “Nhanh lên, phản kháng đi, đừng khiến tôi giống như đang gian thi, ừm... Không phản kháng cũng không sao,” cậu chậm chậm nói, thuận tiện kéo anh dậy, “Thế này đi, anh chủ động ngồi lên đây cũng được.”

Biểu tình của Hà Thiên Phàm lập tức trở nên dữ tợn, anh trừng mắt đẩy Vu Ngạo ngã xuống giường, đè lên người cậu, “Cậu cứ việc nằm mơ đi. Cậu không làm thì để tôi làm, thuận tiện tính sổ cả mấy lần trước luôn!”

Lúc này, Vu Ngạo mới cảm thấy có hứng thú, đưa tay kéo Hà Thiên Phàm xuống và hôn anh. Kinh nghiệm của Hà Thiên Phàm vốn nhiều, lại không ngừng bị kích thích, quyết tâm phải đè ngược lại Vu Ngạo, cho nên anh lập tức phản kích, hôn trả lại, nhiệt tình kéo theo dục vọng cứ vậy mà bao phủ cả hai.

Vu Ngạo thở gấp, vòng một tay ấn Hà Thiên Phàm xuống sát người mình, tay kia dọc theo sống lưng của anh mà vuốt ve, rồi nhanh chóng đưa một ngón tay vào để thăm dò. Hà Thiên Phàm rên rỉ một tiếng, giãy giụa kịch liệt, khiến Vu Ngạo tăng nhanh tốc độ khuếch trương, sau đó buông lỏng cánh tay đang đè trên lưng anh, anh lập tức nhân cơ hội rời khỏi người Vu Ngạo.

Cậu cười cười, nhắm đúng thời cơ, đè eo của Hà Thiên Phàm xuống, để dục vọng của mình hoàn toàn tiến vào thân thể anh. Hà Thiên Phàm ngẩng cao đầu rên rỉ thành tiếng, cơ thể căng cứng, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Vu Ngạo tỉ mỉ liếm hôn Hà Thiên Phàm một lúc, sau đó chuyển sang nhẹ nhàng cắn lên cعن cổ của anh, thở dốc, cười nói, “Anh thật có tinh thần... Ừm, bây giờ là anh làm hay tôi làm đây?”

Hà Thiên Phàm nhịn không được, mắng, “Con mẹ nó, tên chết tiệt nhà cậu... Ừm...”

“Có vẻ như anh không có ý định làm, vậy...” Vu Ngạo cúi đầu nói, đột nhiên xoay người, tách chân Hà Thiên Phàm ra hai bên, bắt đầu chuyển động.

Hà Thiên Phàm đầu tiên còn mắng Vu Ngạo bằng giọng dứt quãng, đến cuối cùng thì chỉ có thể rên rỉ ra tiếng.

Vu Ngạo chỉ làm một lần, cũng không có ý định làm khó anh, phát tiết xong liền đem anh đi tắm rửa. Hà Thiên Phàm lúc này vẫn còn tương đối tỉnh táo, nhịn không được hỏi, “Trước kia, sau khi xong cậu đều bỏ mặc tôi, lần này tại sao lại...”

“Ai mà biết, nếu muốn nói có gì khác, ừm... Trước kia tôi chỉ thuần túy tìm người phát tiết, bây giờ à...” Vu Ngạo chăm chú nhìn khuôn mặt vẫn còn hơi đỏ của Hà Thiên Phàm, đưa tay vỗ vỗ lên mặt anh, đều giả cười,

“Dù sao chúng ta cũng coi như là người yêu một thời gian ngắn, đối với người yêu cũ, ít ra tôi cũng sẽ nguyện ý phục vụ.”

Hà Thiên Phàm cứng người, hoàn toàn tỉnh táo lại, không còn cảm thấy chút xíu buồn ngủ nào nữa, “Cậu nói cái gì?!” Anh nhìn cậu bằng ánh mắt khó tin, “Không thể nào, tôi rõ ràng đã xóa ký ức của cậu, cậu không...” Anh run rẩy, “Sau đó chính là tiểu Lam?!”

“Ồ, anh cũng không quá ngu ngốc a.” Vu Ngạo lại vỗ lên mặt anh, đóng vòi hoa sen rồi quăng cho anh một cái khăn tắm.

Hà Thiên Phàm bắt lấy khăn, kinh ngạc nhìn cậu, “...Tại sao?”

Vu Ngạo lấy một cái khăn khác lau tóc, nói, “Không muốn làm kẻ ngốc mà thôi...” Cậu liếc anh một cái, “Lau cho khô đi, anh muốn bị bệnh à?”

Hà Thiên Phàm vẫn có chút run rẩy, dại ra, gật đầu rồi bắt đầu lau tóc, một lần, hai lần... Sau đó cảm thấy máu cả người như đông lại một chỗ, anh ném mạnh khăn tắm vào Vu Ngạo, tức giận đến mức toàn thân đều run rẩy, gào lên, “Con mẹ nó, từ này tới giờ là cậu đùa giỡn tôi?!”

Anh chống tay lên mặt kính đặt trong phòng tắm, máu bốc lên đầu khiến anh có cảm giác mình sắp ngất xỉu, cuối cùng dùng vẻ bất đắc dĩ ôm lấy đầu mình, chậm rãi ngồi xổm xuống, trong lòng thầm nghĩ, Trái Đất nhanh nhanh bị hủy diệt đi!

Vu Ngạo bắt lấy cái khăn Hà Thiên Phàm ném qua, cũng không tức giận, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ, biết rõ còn cố hỏi, “Đúng vậy, anh bị sao thế?”

Hà Thiên Phàm vẫn đang ôm đầu. Cho đến tận bây giờ, anh chưa từng thấy tuyệt vọng như thế. Vừa rồi anh đã nói những gì... Nói gì a?! Anh nói anh yêu cậu ta?! Anh cư nhiên lại thừa nhận yêu cậu ta?! Ông trời ơi... Có còn để cho anh sống không a?

Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất, thống khổ thì thầm, “Để cho người ngoài hành tinh đến đưa tôi đi đi...”

Vu Ngạo ném lại khăn tắm vào người anh, hỏi, “Nói gì thế?”

Hà Thiên Phàm bỗng nhiên đứng dậy, cũng không nhìn Vu Ngạo, trực tiếp bước thẳng ra ngoài.

Vu Ngạo đứng phía sau hỏi, “Anh đi đâu?”

“Cậu biết làm gì, lão tử không bao giờ muốn nhìn thấy cậu nữa!” Dứt lời liền sập cửa nhà tắm cái “rầm”.

Vu Ngạo nhướn mi, sau đó vừa huýt sáo vừa lau khô mình rồi ra ngoài, Hà Thiên Phàm đã rời khỏi phòng từ lâu, cậu cũng không để ý, nằm trên cái giường vẫn còn vương lại mùi hương của anh mà ngủ.

Ngày hôm sau, khi vị Vương gia nào đó tiếp tục lôi kéo ái phi nhà mình đi tản bộ thì bắt gặp Hà đại cầm thú mặc áo ngủ ngồi hút thuốc trên bậc thang chỗ tiểu đình giữa sân, trông có vẻ rất mệt mỏi và thống khổ, dưới chân là một đồng tàn thuốc.

Long Tuấn Hạo yên lặng đi qua, vòng quanh Hà Thiên Phàm một vòng, căn ngón tay nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Cầm thú, người muốn chết?”

“Tôi hận không thể chết ngay bây giờ...”

Long Tuấn Hạo nhìn Hà Thiên Phàm một lúc, bỗng nhiên nhìn thấy dấu vết trên ngực anh qua cổ áo ngủ mở rộng, trực giác cảm thấy nhất định lại có bát quái, vội vàng ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi, “Có liên quan đến Vu Ngạo?”

Hà Thiên Phàm lập tức nổi giận, “Miễn bàn đến tên chết tiệt đó!”

Long Tuấn Hạo híp mắt nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười, “Nói vậy là thật sự có liên quan đến hấn a. Hấn thế nào? Làm người đến nghiện nên không định giết người nữa?”

Biểu tình của Hà Thiên Phàm lập tức cứng ngắc.

Vị Vương gia nào đó tiếp tục cười, “Phải không?”

“Không phải...” Hà Thiên Phàm dụi tàn thuốc xuống đất, thống khổ ôm đầu, “Ký ức của cậu ta vẫn còn.”

Trong đầu của vị Vương gia nào đó vẫn còn đang ảo tưởng các loại hình ảnh 18+, rõ ràng theo kịp tốc độ câu chuyện, không khỏi ngẩn ra. Hà Thiên Phàm thở dài, khái quát lại mọi chuyện một lần, có điều vẫn không quên tránh đi phần khiến mình mất mặt kia.

Long Tuấn Hạo lẳng lẳng nghe xong, đầu óc mới từ các loại ảo tưởng quay về hiện thực, “Thế thì... Bây giờ hấn nghĩ thế nào? Còn định giết người không?”

“Tôi làm sao biết!” Hà Thiên Phàm vừa nhớ đến người kia liền thấy đau đầu, liền tiếp tục thống khổ dùng tay ôm lấy đầu mình.

Long Tuấn Hạo đồng tình nhìn Hà Thiên Phàm, bỗng nhiên nhìn thấy một người đang đi tới. Hấn căn cứ ngón tay suy tư, đảo mắt nhìn xung quanh một lần, cuối cùng dừng lại ở dưới bậc thang, ngay dưới chân đang có một cục gạch. Hấn vội vàng quay đầu nắm lấy tay cầm thú, thành khẩn nói, “Cầm thú, người phải biết rằng vô luận ta làm cái gì cũng đều là vì tốt cho người.”

Hà đại cầm thú ngơ ngác gật đầu, “Nga, tốt với tôi... Cậu định làm gì?”

“Người sẽ biết ngay lập tức...” Long Tuấn Hạo tiếp tục thành khẩn mà nói, nhìn thoáng qua Vu Ngạo đang càng lúc càng gần, yên lặng buông tay

cầm thú, quay sang nhặt cục gạch kia lên, ước lượng sức nặng trên tay mình, sau đó không hề báo trước, cầm cục gạch đánh về phía Hà Thiên Phàm.

Hà Thiên Phàm trừng mắt, há hốc miệng, biểu tình khó tin, cứng ngắc. Lúc này, Vu Ngạo cũng vừa vịn đi đến chỗ bọn họ, vừa thấy thế liền chạy đến kéo Hà Thiên Phàm vào lòng. Kéo xong rồi cậu mới nhận ra mình vừa mới làm gì, lặng lẽ cảm nhận trái tim đập nhanh một cách bất thường, nghĩ thầm, lựa chọn lưu lại ký ức đúng là tự hành hạ mình.

Long Tuấn Hạo đánh hụt, cục gạch đập xuống đất nát vụn, kêu cái rộp rồ to, biểu thị rõ ràng cú ném vừa rồi hẳn dùng sức nhiều đến thế nào. Mặt mũi Hà Thiên Phàm trắng bệch, nhin không được rống lên, “Cậu làm cái gì vậy?!”

Long Tuấn Hạo phui vụn gạch nơi bàn tay, đứng dậy vỗ vai Hà Thiên Phàm, “Bởi vì nghiệp chướng của người a cầm thú, nghiệp chướng của người.”

Hà Thiên Phàm còn định tiếp tục rống lên, bỗng nhiên liền ý thức được mình đang ở trong lòng Vu Ngạo, vội vàng tránh ra, “Còn cậu đến làm gì? Lão tử đã nói không muốn nhìn thấy cậu!”

Vu Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi, “Bởi vì nghiệp chướng của anh!”

“...” Hà Thiên Phàm hỗn loạn nhìn vị Vương gia nào đó, lại nhìn Vu Ngạo, cảm thấy mình không nên lý luận với hai kẻ điên, cho nên phần hận quay đầu đi mất.

Hai người kia liếc nhau một cái, sau đó nhất trí ngồi xuống bậc thang, Thúc Văn bị phu quân nhà mình bỏ rơi này giờ cũng mở miệng, “Phu quân...” Cái người lôi thôi vừa rồi cậu không quan tâm, nhưng người mới tới này ngoại hình không tệ, cậu không thể mặc kệ được!

Long Tuấn Hạo lúc này mới ý thức được bên người mình còn một ái phi, thuận tay dìu Thúc Văn vào trong đình, sau đó phân phó người đi lấy một quyển sách để ái phi nhà mình ngồi trong đây đọc, rồi mới ra ngồi cạnh Vu Ngạo, “Ừm, người rơi vào rồi?”

“Đừng hỏi, tôi không biết,” Vu Ngạo nhìn theo hướng cầm thú vừa đi, ngẫm nghĩ rồi nói, “Tôi vẫn chưa nghĩ cẩn thận, có thể là do ký ức mấy ngày trước quá khắc sâu, nhất thời chưa quên được, có thể là...”

“Có thể là người thật sự đã rơi vào,” Long Tuấn Hạo hiểu rõ, tiếp lời, đột nhiên lại hỏi, “Người liên hệ với Lôi Nham chưa?”

“Vẫn chưa, nếu bây giờ tôi liên hệ với anh ấy, mệnh lệnh nhận được chắc chắn là giết cầm thú,” Vu Ngạo thở dài, “Thế nhưng bây giờ tôi còn chưa suy nghĩ cẩn thận.”

Long Tuấn Hạo nhìn Vu Ngạo chăm chăm, “Người suy nghĩ cẩn thận xong rồi liệu có thể không giết hẳn được không?”

“Không biết...” Vu Ngạo cười khổ, “Lão đại một khi đã muốn giết ai, trước nay chưa từng vì bất kỳ lý do gì mà bỏ qua người đó, mà tôi cũng không thể vi phạm mệnh lệnh của anh ấy.”

“Cho dù người yêu hẳn cũng không được?”

“Không được, nói vấn đề tình yêu gì gì đó với lão đại là vô dụng. Anh ấy không tin những thứ đó,” Vu Ngạo tiếp tục cười khổ, “Với anh ấy mà nói, chỉ có trung thành và phản bội, nếu tôi phản bội anh ấy thì cũng chỉ có chết.”

Long Tuấn Hạo run rẩy, yếu ớt nói, “Vậy Cô Thần tìm hẳn, rốt cuộc là định làm gì a...”

Vu Ngạo nhìn Long Tuấn Hạo, trả lời, “Tôi không biết anh ta định làm gì, nhưng tôi biết anh ta có cổ quyền trong tổ chức. Anh ta dù sao cũng là con trai của lão đại đời trước, cũng có tư cách quản lý tổ chức này. Nếu như lão đại không buông tha cậu, tôi nghĩ anh ta có thể sẽ dùng cổ quyền của mình để phân tán quyền lợi của lão đại... Hoặc thậm chí, soán vị.”

“Soán vị hẳn là không thể, dù sao Lôi Nham cũng đã nắm quyền lâu như vậy, còn phân tán...” Long Tuấn Hạo ghen ngào, “Không một người lãnh đạo nào cho phép chuyện ấy xảy ra, hẳn đây là đang muốn chết...”

“Tôi cũng chỉ đoán thôi,” Vu Ngạo nói, “Có thể anh ta sẽ quyền lợi mình có để trao đổi, giữ mạng cho cậu.”

Long Tuấn Hạo co rút khóe miệng, ôm lấy trái tim yếu ớt của mình, “Hy vọng hẳn đừng dùng cứng chọi cứng với Lôi Nham... Tiểu thiếp bản vương mới nạp a...”

“Chỉ mong thế...”

Long Tuấn Hạo cầu nguyện một lúc rồi lại quay sang hỏi Vu Ngạo, “Chuyện của người, người định làm thế nào?”

“Cứ kéo dài thời gian trước đã. Tôi sắp ngủ rồi, tôi có thể cảm thấy thời gian không còn bao nhiêu, chắc là vì mấy ngày trước đều là tôi, cho nên lần này hẳn là phải ngủ tương đối lâu, vì vậy tạm thời cứ để Tiểu Lam bên ngoài. Thế thì cho dù lão đại có thật sự định truy cứu cũng sẽ không trách được tôi,” Vu Ngạo nói, nghiêm túc nhìn Long Tuấn Hạo, “Nếu cầm thú xảy ra chuyện, các cậu hãy dùng cách cũ để gọi tôi ra.”

Long Tuấn Hạo đồng tình liếc Vu Ngạo một cái, “Nếu cầm thú ăn Tiểu Lam thì sao?”

Vu Ngạo nở nụ cười, “Sẽ không, anh ta tạm thời không sẽ chủ động tìm tôi.”

Mắt Long Tuấn Hạo lập tức sáng lên, “Giữa hai người các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?”

“Bí mật.” Vu Ngạo vui vẻ trả lời, sau đó đứng dậy, về phòng.

Long Tuấn Hạo nhìn theo Vu Ngạo càng đi càng xa, sau đó yên lặng bước vào tiểu đình tìm ái phi, kết quả là ái phi nhà hắn lại triệt để xem hắn như không khí. Hắn lập tức nổi giận, vừa định phát tác thì thấy hai người mặc âu phục xuất hiện trong đình, đặt một cái hộp lớn lên bàn đá, lễ phép nói, “Xin hỏi ngài là Long tiên sinh phải không? Lão bản của chúng tôi gửi cái này cho ngài.”

Long Tuấn Hạo run rẩy hỏi, “Lão bản của các người là ai?”

“Tiểu Ngọc,” người nọ nói tiếp, “Lão bản của chúng tôi dạo gần đây không có cách ra khỏi phòng viện trưởng, cho nên bảo chúng tôi đi lấy vài thứ, thuận tiện bí mật gửi thứ này cho ngài, mời ngài xem qua.”

Long Tuấn Hạo nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài, yếu ớt hỏi, “Như vậy mà cũng nói là bí mật?”

“Đúng vậy,” người nọ nói, “Chỉ cần Lê tiên sinh không nhìn thấy là được.”

Long Tuấn Hạo không nói gì, mở hộp, chỉ thấy trong hòm có rất nhiều thứ nhỏ nhỏ bằng kim loại. Hắn nhướn mi, hỏi, “Đây là cái gì?”

“Bom.”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Bom

Dạo này Tiểu Ngọc rất bi kịch, cậu bị Lê Hiên dùng mọi biện pháp trói buộc ở phòng viện trưởng, chẳng thể nào ra ngoài, mà gần đây lại càng thêm thê thảm bởi cậu hầu như chẳng thể rời khỏi cái giường trong căn phòng chết tiệt này. Với tên động vật họ nhà chó nào đó, cậu cũng giống như một bữa tiệc ngon lành, ăn hết một lần còn chưa đã, lại muốn ăn tiếp lần thứ hai, bảo sao cậu không bực tức cho được.

Hầu hết mọi chuyện Lê Hiên đều dễ nghe lời cậu, nhưng chỉ có hai việc là anh ta kiên quyết giữ vững lập trường, một là chuyện trên giường, hai là tiền bạc, mượn tiền của Lê Hiên cũng giống như cướp đi mạng sống của anh ta vậy, cho nên từ trước đến giờ vẫn có một chuyện khiến Tiểu Ngọc luôn cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí là kinh hãi.

“Lê Hiên...” Tiểu Ngọc nằm ngửa trên giường, hơi hơi thở dốc, thanh âm vốn thanh lãnh trong trẻo lúc này đã trở nên trầm thấp khàn khàn, khiến cho loài sinh vật họ chó nào đó càng thêm hưng phấn, hơi thở dồn dập, trán đầm mồ hôi, tóc mái bết vào da, trông vô cùng gợi cảm, anh cúi đầu hôn cậu, tiếp tục tiến công mãi cho đến khi cao trào mới chịu dừng lại, sau đó nhắm mắt hưởng thụ dư vị một lát, rồi chậm rãi rời đi, nằm xuống bên cạnh, kéo vợ mình vào lòng, thân thiết hôn hôn khuôn mặt cậu, “Nói đi, anh nghe này.”

Tiểu Ngọc cố gắng kéo lấy ý thức đang dần tan rã của mình, thấp giọng hỏi, “Lúc trước anh vì em mà gần như trở mặt hết với tất cả mọi người trong gia tộc, cuối cùng lão gia tử muốn anh dùng tất cả tài sản của mình để

đổi lấy tính mạng của em, sao anh lại đáp ứng không hề suy nghĩ như thế? Chẳng lẽ anh không đau lòng sao?”

“Đau lòng a, đau muốn chết a...” Lê Hiên ôm ngực, cực kỳ đáng thương nói.

“Vậy sao anh còn đồng ý?”

“Anh đâu còn biện pháp nào khác, tiền không có thì có thể kiếm,” Lê Hiên nắm lấy tay vợ mình, đặt lên môi hôn, nhìn thẳng vào mắt cậu, “Nhưng nếu không có em anh sẽ sống không bằng chết, đến lúc đó cùng em lên thiên đường rồi thì còn cần đồng tiền kia để làm chi nữa.”

Trái tim Tiểu Ngọc rung động, dù trên mặt vẫn là biểu tình hồ hững nhưng lại không rút tay mình ra.

Cái đuôi của Lê Hiên lập tức dựng lên vẩy tới vẩy lui, vui sướng trông mong được vợ yêu khen ngợi, thuận tiện bonus thêm cái ôm tình yêu gì đấy thì càng thêm tuyệt vời.

Tiểu Ngọc quay đầu lại nhìn anh, “Tiền không có thì có thể kiếm, em muốn mua máy bay trực thăng.”

Biểu tình của Lê Hiên lập tức cứng đờ, đôi môi run rẩy, “Vợ à...”

Tiểu Ngọc liếc nhìn anh một cái, khởi động thân thể, chuẩn bị xuống giường, tấm chăn theo cử động của cậu dần trượt xuống, lộ ra lồng ngực trần đầy dấu vết hoan ái, Lê Hiên nhướn mày một cái, vươn tay ôm lấy eo cậu, dùng sức kéo người vào lòng, cúi đầu cắn cắn lỗ tai cậu, thanh âm mơ mơ hồ hồ nói, “Vợ à...”

Tiểu Ngọc chợt có dự cảm không tốt, vội vàng giãy giụa mong thoát khỏi nhưng Lê Hiên lại ôm càng chặt, kéo cậu trở về giường một lần nữa, tiếp tục hưởng thụ bữa tiệc lớn của mình.

Bởi thế nên dạo gần đây, Tiểu Ngọc vô cùng, vô cùng tức giận.

Mà loài động vật họ chó nào đó sau khi ăn uống no nê liền thỏa mãn huyết sáo đi làm việc, Tiểu Ngọc nằm chết lặng trên giường suy nghĩ trong chốc lát, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh một người. Cậu nhìn thoáng qua Lê Hiên, cầm lấy điện thoại di động, bắt đầu gửi tin nhắn, phân phó cấp dưới tặng chút đồ cho Long Tuấn Hạo, sau đó lại gọi điện thoại, bảo cấp dưới cầm vài thứ đến cho mình.

Lê Hiên liền ở bên cạnh nghe, lại thêm vừa được cho ăn uống no nê, là thời điểm thả lỏng nhất, tất nhiên không nghi ngờ gì, hơn nữa đồ của vợ mình nên anh cũng không dám để người tra xét, vì vậy một cái hộp đựng đầy bom liền được chở công khai vào viện an dưỡng, đưa đến trước mặt vị Vương gia nào đó.

Long Tuấn Hạo mất một lúc mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, chỉ vào cái hộp ở trên bàn, “Nói như vậy là Tiểu Ngọc muốn ta làm chút chuyện phân tán lực chú ý của Lê Hiên để hắn có thể thoát thân, đúng không?”

Hai người đứng trước mặt hắn khẽ gật đầu, “Đúng vậy.”

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, bây giờ hắn vẫn chưa muốn rời đi nơi này, dù sao hắn cũng phải đợi tiểu thiếp nhà mình, nếu như mà nổ chơi... Hắn nhìn chăm chăm vào đồng hồ trong hộp, vuốt vuốt cằm, “Cái này hả...” Hắn cần phải suy nghĩ lại một chút mới được, dù sao hắn cũng chưa từng nghịch qua loại bom này, lỡ như biến thành tự mình hại mình thì sao?

Hai người kia thấy hắn do dự liền lên tiếng, “Tiên sinh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ hướng dẫn cụ thể cho ngài cách sử dụng, hơn nữa lão bản của chúng tôi còn nói, nếu chuyện này thành công, khi nào cậu ấy dùng máy bay trực thăng đi chơi sẽ gọi ngài đi cùng.”

Máy bay trực thăng! Hai mắt Long Tuấn Hạo lập tức tỏa sáng, tức khắc ôm lấy cái hộp vào lòng, nói đầy hào sảng, “Yên tâm, đều giao cho bản

Vương, các người lui xuống đi!”

Hai người này đều là lần đầu tiên nghe thấy hản tự xưng là “bản Vương” nên nhin không được rút rút khóe miệng, thầm nghĩ lão bản nhà mình sao dám đưa vật nguy hiểm thế này cho một bệnh nhân, chuyện này... chuyện này liệu có thành công không?

Vị Vương gia nào đó vô cùng vui sướng vứt bỏ ái phi, lao về phòng, nhưng vừa ra khỏi tiêu đình lại bay trở về, “Đúng rồi, một người lại đây, dạy bản Vương cách sử dụng chúng, bằng không lỡ như có sai lầm gì lại gây ra thương tích cho hoa cỏ trong vườn thì không tốt, đúng không?”

“Vậy thì ngay tại đây luôn đi, chúng tôi không thể ở lại lâu.”

“Đành chịu vậy.” Vị Vương gia nào đó lại thả hộp lên bàn, đồng chí Thúc Văn cũng sắp đọc xong quyển sách, vừa thấy có cái hộp đột nhiên xuất hiện trước mặt mình lập tức chú ý tới, ném quyển sách nhìn sang, sau khi thấy được thứ bên trong liền vươn tay lấy ra một quả, cầm cầm nghiên cứu, “Đây là...”

Hai người kia vô cùng kinh ngạc, nhưng chưa kịp phản ứng thì Long Tuấn Hạo đã tiến đến đoạt lại, “Ái phi, đây là đồ của bản Vương a, người không thể hủy a.”

Đồng chí Thúc Văn vừa thấy hản liền theo thói quen trở nên ngại ngùng, “Phu quân...”

“Ân.” Long Tuấn Hạo đáp lời, quơ quơ quả bom, “Bản Vương cần dùng cái này, người không thể đụng vào.”

Thúc Văn mê mang nhìn quả bom, vô ý thức muốn nghiên cứu một chút, nhưng phu quân cậu đã bảo không được đụng vào nên cảm thấy rất là ủy khuất, “Tại sao?”

“Cái này không tốt cho thân thể người cùng thai nhi, người cần chú tâm dưỡng thai.” Vị Vương gia nào đó thả quả bom xuống, nắm lấy tay cậu, bày ra bộ dáng thâm tình nói, “Đối với bản Vương mà nói, không có thứ gì quan trọng hơn thân thể của ái phi, nghe lời, người phải ngoan ngoãn.”

Thúc Văn càng cảm thấy ngượng ngùng, e lệ gật đầu, “Vâng, luân gia nhất định sẽ ngoan ngoãn vâng lời.”

“Ân, ái phi nhà ta nghe lời nhất.”

“Phu quân...”

Long Tuấn Hạo gật đầu, cầm lấy quyển sách ở bên cạnh nhét vào tay cậu, sau đó tiện tay ngoắc một y tá, để cô đưa Thúc Văn trở về, thâm tình nói, “Ái phi, người về trước đi, bản Vương còn có chuyện phải làm, lát nữa đến thăm người, không, làm xong lập tức đến thăm người.”

“Kia... Vậy được rồi...” Thúc Văn không nở rời đi, cứ đi một bước lại quay đầu lại nhìn phu quân, cứ thế mà từng bước từng bước chậm rãi về phòng.

Long Tuấn Hạo đứng tựa vào cây cột trong tiểu đình, nhìn cậu rời khỏi, đem cảnh tượng vợ chồng không nở chia ly diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn, thẳng đến khi thân ảnh của Thúc Văn hoàn toàn biến mất sau mới lau mặt quay đầu lại, thay bộ dạng nghiêm túc, “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nào.”

Hai người kia vẻ mặt xoắn xuýt nhìn h lẫn, thậm chí sắp khóc thét lên. Lão bản đem mấy thứ kia giao cho người này, có thật sẽ không xảy ra chuyện không?! Vì sao bọn họ đều cảm thấy có vấn đề rất lớn a a a?!!

Long Tuấn Hạo kỳ quái nhìn bọn họ, “Sao thế, nhanh lên, các người chẳng phải không có thời gian sao?”

Hai người kia hít hít mũi, cuối cùng vuốt mặt, bày ra bộ dáng có chết chẳng sờn, bi thống gật đầu, “Được rồi... Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác...”

Long Tuấn Hạo hí mắt, ánh mắt trở nên sắc bén, bước đến gần họ, “Các người có ý gì, bản Vương nói cho các người biết, bản Vương rất bình thường, căn bản là không bị bệnh!”

Hai người kia tiếp tục hít hít mũi, gật gật đầu, nghẹn ngào nói, “Nha...”

Long Tuấn Hạo nổi giận, táo bạo đi qua đi lại, từ khi thắng thắn mọi chuyện với Cô Thần xong, bao lâu rồi hẳn chưa gặp lại tình huống này nhỉ? Hẳn dừng lại, chỉ vào bọn họ, “Bản Vương ghét nhất chính là loại người như các người! Đừng tưởng rằng bản Vương không biết là các người đang qua loa có lệ! Rõ ràng là có lệ!”

Hai người kia vội vàng nói, “Chúng tôi sai rồi, chúng tôi vô cùng có lỗi, xin lỗi ngài a xin lỗi ngài...”

Long Tuấn Hạo phát điên, “Thái độ của các người như thế là sao hả?”

“Dạ vâng, dạ vâng, chúng tôi sẽ sửa, nhất định sẽ sửa...”

Long Tuấn Hạo hít sâu một hơi, dữ tợn trừng bọn họ nửa ngày sau đành phải đem cơn tức nuốt vào trong bụng, “Các người có lẽ nên cảm thấy may mắn bởi lão bản của các người là Tiểu Ngọc, nếu là người ở chỗ này, bản Vương nhất định sẽ sai người lôi các người ra ngoài đánh tám mươi trượng!”

“Dạ vâng, dạ vâng...”

Long Tuấn Hạo lại nhìn bọn họ một lát, hừ một tiếng mới gọi bọn họ sang giảng dạy về cách sử dụng bom. Hai người kia sớm đã ôm suy nghĩ đập nồi dìm thuyền, liền giảng cho hẳn một lần, sau đó cũng không bận tâm

xem hẳn có thể làm được hay không, có chỗ nào không rõ hay không liền quay người vội vã rời đi, bọn họ thật sự sợ hãi con người này sẽ lập tức kích nổ quả bom, gây thương tích cho người vô tội.

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm hai người từ từ đi xa, khó chịu hừ một tiếng, ôm cái hộp trở về, thầm nghĩ, bằng việc này thôi hẳn cũng phải làm cho lão bản của bọn họ nằm trên giường thêm vài ngày rồi mới hành động.

Hắn chậm rãi trở về phòng, ôm chó con chơi đùa một lúc, lại đến thăm ái phi nhà mình cùng tiểu nấm hương vừa biến thân trở lại và đại cầm thú còn đang ngủ bù, cuối cùng quả thật là quá buồn chán, ánh mắt lại dần dần chuyển đến cái hộp, căn cứ ngón tay nghĩ nghĩ, hay là... cứ nổ vài quả chơi? Chỉ dùng một quả chắc Lê Hiên sẽ không tự mình bước ra, người đi ra chắc là tiểu trợ lý đáng thương của y.

Ân, cứ làm như thế đi. Hắn xoay người cầm lấy một quả bom trong đó, ngâm nga vài điệu nhạc bước ra ngoài, nhìn chung quanh một chút, Lê Hiên xây dựng nơi này khá tao nhã, quả thật có thể trở thành thắng cảnh để người khác tham quan, muốn nói chỗ duy nhất khiến người ta cảm thấy khó chịu cũng chỉ có... Vị Vương gia nào đó đưa ánh mắt ra xa, trong lòng nói tiếp, cũng chỉ có bức tường cao ngất này a.

Nghĩ xong hẳn bắt đầu hướng về bên kia, chuẩn bị tìm một góc tường có phong thủy không tồi chuẩn bị kích nổ bom, nhưng đúng lúc này sau viện lại vang lên một tiếng động cực lớn, hẳn lập tức ồ lên một tiếng dừng bước, thanh âm này hẳn đã sớm nghe quen, là tiếng động cơ máy bay, lập tức cảm thấy hoang mang, nghĩ thầm chẳng lẽ Tiểu Ngọc đã thoát thân thành công rồi? Vậy hẳn có cần phải hành động nữa hay không a?

Long Tuấn Hạo bỏ quả bom vào trong túi áo, bước nhanh về phía hậu viện, tiếp đó liền thấy Lê Hiên đang chạy vội từ tiểu viện của viện trưởng ra, đằng sau còn có tiểu trợ lý và... Tiểu Ngọc?

Hắn càng thêm hoang mang, lại bước nhanh hơn, đến bên cạnh bọn họ, “Có chuyện gì thế? Ai dùng máy bay trực thăng?”

“Túc Tòng,” Lê Hiên trả lời ngắn gọn, ngẩng đầu nhìn đám người đứng cách đó không xa, ánh mắt sâu thẳm, “Túc Thanh đã xảy ra chuyện.”

“Con quạ đen kia?” Long Tuấn Hạo kinh ngạc một chút, cũng nhìn theo tầm mắt anh, máy bay của Tiểu Ngọc chỉ chiếm cứ một phần tư sân bay, hơn phân nửa lượng máy bay chiếm nửa phần còn lại của sân cũng đã di chuyển sang hai bên, mảnh sân ở giữa đang từ từ dâng lên cao, một chiếc máy bay bất ngờ hiện lên trước mắt, tiếng động cơ ầm ầm không ngừng từ đó phát ra, hắn há to miệng, “Trong này vậy mà còn giấu cả một chiếc máy bay sao?”

Lê Hiên không để ý đến hắn mà tiếp tục hướng về phía trước, Túc Tòng đang đứng trước máy bay, hiển nhiên đang chuẩn bị leo lên, trên gương mặt tinh xảo của cậu không có chút biểu tình nào, quang mang nơi đáy mắt cũng lạnh lẽo như băng, để cho người ta không khỏi sợ hãi. Những y tá chăm sóc cậu đại khái chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tượng này sẽ xuất hiện, đều ngỡ sờ không biết phải làm gì, muốn đi lên ngăn cản lại không dám, cho nên khi nhìn thấy Lê Hiên, họ như thấy được cứu tinh đã đến, ánh mắt đều tỏa sáng.

“Túc Tòng,” Lê Hiên bước nhanh đến trước, kéo cổ tay cậu, mạnh mẽ kéo người ra ngoài, rời xa âm thanh ầm ầm một chút mới hỏi, “Ai báo cho cậu biết?”

Thanh âm của Túc Tòng cũng vô cùng lạnh lẽo, “Đám lão đầu kia, nói anh ấy gặp chuyện không may, để tôi trở về chủ trì đại cục,” Ánh mắt của cậu lại càng thêm lạnh lùng, “Hay cho một câu “chủ trì đại cục”!”

Bàn tay của Lê Hiên càng siết chặt, “Bình tĩnh một chút đi, đây vẫn chưa phải kết quả xấu nhất, tôi biết cậu muốn đi tìm cậu ta, nhưng cậu phải nhớ,

nhất định phải trở về, đừng làm chuyện dư thừa.”

Túc Tông im lặng một lát, cũng không nhìn anh, “Đây là những gì anh ta nói với anh?”

Lê Hiên gật đầu, “Trước khi cậu ta gặp chuyện... Cũng là mới vừa rồi, có gọi cho tôi, dặn tôi phải chăm sóc cậu thật tốt.”

Túc Tông lại trầm mặc thêm một lát, “...Còn gì nữa không?”

“Còn có...” Lê Hiên nhìn cậu, khó khăn nói tiếp, “Cậu ấy nói nếu lỡ như cậu ấy thật sự... Cậu cũng đừng làm chuyện điên rồ, nếu như không muốn trở thành đương gia, thì hãy làm những chuyện khiến bản thân cảm thấy vui vẻ.”

Cả người Túc Tông đều chấn động, bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, run rẩy hỏi, “Anh để cho anh ta nói xong câu đó?!”

“Sao có thể chứ,” Lê Hiên không chút nghĩ ngợi phản bác, “Miệng quạ đen của cậu ta lợi hại như vậy, loại chuyện này thà rằng tin còn hơn không nên tôi đã kịp ngắt ngang.”

Túc Tông nhẹ nhàng thở ra, cũng hiểu được công lực miệng quạ đen của đại ca nhà mình hơi bị cao, vùng thoát khỏi bàn tay Lê Hiên, nói “Tôi đi đây.”

“Nhớ lấy lời tôi nói!”

Túc Tông không trả lời, nhắc chân leo lên máy bay, bác sĩ phụ trách chữa trị cho cậu cũng đi theo. Long Tuấn Hạo vừa rồi đứng ở cạnh bên, cũng nghe thấy, lúc này nhìn họ dần dần đi xa, không khỏi lẩm bẫm, “Lại thêm một người rời khỏi cái nơi quỷ quái này trước bản Vương a, bản Vương không cam lòng a!”

“...”

“Này.” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn Lê Hiên, hỏi, “Ta từng nghe Cô Thần nói qua, chuyện của Túc Tông, bác sĩ chữa trị cho hăn cũng biết, người kia là bác sĩ thật hả?”

“Không phải.” Lê Hiên nhìn trời, “Đó là vệ sĩ của cậu ấy.”

“Vệ sĩ a...” Long Tuấn Hạo ngửa đầu 45o nhìn trời, “Đúng là kẻ có tiền, ngay cả thứ cao cấp như vệ sĩ cũng mời được.”

“...”

“Ân,” Vị Vương gia nào đó liếc mắt sang vị tham tiền cạnh bên, “Con quạ đen kia sao vậy?”

Lê Hiên thở dài, “Máy bay của cậu ta rơi xuống biển rồi, cục diện xấu nhất... có lẽ ngay cả hài cốt cũng không tìm thấy.”

“Người nói là... Trước khi máy bay rơi xuống, hăn còn cố ý gọi điện thoại bàn giao hậu sự cho người?”

“Đúng thế, giọng nói còn khá bình tĩnh nữa.” Lê Hiên cũng hiểu được vị bằng hữu này của mình có chút thần kỳ.

“Thật không biết hăn... A, từ từ, đợi chút,” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Ta nhớ là Cô Thần từng nói, hăn muốn đoạt quyền của đám nguyên lão trong gia tộc kia, nhưng hăn mới vừa gặp chuyện không may, đám người này liền gọi điện thoại cho Túc Tông, nói như vậy...”

“Đúng vậy a,” Lê Hiên thở dài, “Rõ ràng là đám người kia đã hạ thủ, cho nên ta mới lo lắng cho Túc Tông, nếu như khí tràng của cậu ta toàn bộ khai hỏa cũng không ai ngăn được a.”

“Có ý gì?”

“Nếu Cô Thần đã nói với cậu những việc này, vậy chuyện Túc Tòng là con vợ cả cùng với nguyên bản cậu ta chính là người kế vị, cậu cũng biết rồi chứ hả?”

“Biết.” Long Tuấn Hạo gật đầu, “Kết quả không phải là bị quạ đen đoạt đi sao?”

“Đúng vậy, thật ra thì chuyện này cũng có một phần là do đương gia đòi trước ngầm đồng ý, bởi vì lúc trước Túc Tòng có một danh hiệu rất khủng bố, gọi là Mạn châu sa hoa(*), có nghĩa là đóa hoa chết chóc.”

“A? Đó là sao?”

“Nói cách khác, mỗi lần Túc Tòng ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ đều tạo ra sát thương quy mô lớn, số người chết trên tay cậu ta nhiều vô số kể, đi đến đâu cũng mang đến tử vong, cho nên mới có danh hiệu đó.” Lê Hiên khẽ thở dài, “Cậu ta bây giờ chắc chắn cũng biết là do đám lão đầu kia giữ trò quỷ, tôi chỉ sợ cậu ta cứng đối cứng với bọn họ, dù sao song quyền nan địch tứ thủ (ý kiểu một người khó mà đánh lại một đám người) a, lỡ cậu ta có xảy ra chuyện thì tôi biết ăn nói sao với Túc Thanh đây?”

Long Tuấn Hạo nghĩ đến vẻ mặt lúc nãy của Túc Tòng, lập tức rụt rụt cổ, “Hắn khủng bố như vậy thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Khó trách lẫn lẫn nhau khi trước, Cô Thần lại để ta đứng ở cạnh Túc Tòng...” Long Tuấn Hạo nói thầm, còn đang định nói thêm gì nữa thì trên sân bay bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho khan, đó là tiểu trợ lý đáng thương của Lê Hiên.

Hai người giương mắt nhìn qua, thì ra Tiểu Ngọc thừa dịp cả hai đang nói chuyện phiếm hăng say liền chậm rãi di chuyển về phía máy bay của mình, lúc này cậu đã mở được cửa khoang điều khiển. Lê Hiên lập tức phát

điên, vội vàng chạy qua ôm vợ mình xuống, cũng không để ý đến sự phản kháng của cậu, điên cuồng ôm cậu chạy như bay về phòng viện trưởng.

“...” Long Tuấn Hạo ngỡ ngác nhìn bọn họ rời đi, lại móc quả bom đặt trong túi ra nhìn nhìn, nghĩ thầm, thời khắc mấu chốt như thế này tốt nhất là không quấy rầy bọn họ, lại để Tiểu Ngọc nằm thêm vài ngày nữa cũng tốt, ai bảo thủ hạ của y chọc hấn khó chịu.

Ân... Hạ quyết tâm, vị Vương gia nào đó lại thả quả bom vào túi, ngâm nga bước đi.

Chú thích:

(* Mạn châu sa hoa (Manjusaka): hẳn là mọi người biết tới loài hoa này nhiều hơn với cái tên là Bỉ ngạn hoa. Mạn Châu Sa hoa là loài Bỉ ngạn màu đỏ, tương truyền đây là loài hoa mọc dọc theo bờ Hoàng tuyền, dẫn đường u linh vào địa ngục. Loài hoa này gắn liền với một truyền thuyết buồn, nếu bạn nào có hứng thú có thể tìm hiểu thêm.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bay

Túc Tòng đi rồi liền không còn tin tức gì về cậu ta nữa. Mọi người càng ngày càng thảo luận nhiệt liệt về tình cảnh ngày đó, phiên bản nào cũng có, Long Tuấn Hạo ngồi một bên nghe, cái gì mà “chuyển viện”, “người yêu đã chết không chịu nổi đả kích nên phát rồ, cuối cùng người đó lại không chết nhưng muốn kết hôn với người khác”, “cha bị bệnh nặng, rời cõi hồng trần”, “anh trai gặp tai nạn xe cộ, đang trên lằn ranh sinh tử” các kiểu, hẳn thờ dài đứng lên, âm thầm cảm khái đối với lực lượng đồn đại, thấy có mỗi cái cuối là hơi sát với thực tế mà thôi.

Lê Hiên từ sau hôm đó không ra khỏi phòng nửa bước, nhưng vẫn có người ngoài đi vào, rồi nhanh chóng rời đi, ra về vội vã. Long Tuấn Hạo suy đoán xem đó là người của Lê Hiên hay Túc Tòng, hoặc có thể là Túc Thanh không biết chừng, nhưng đoán đi đoán lại cũng không có ai cho hẳn biết đáp án, điều này càng làm hẳn bất mãn đối với sự biến mất của tiểu thiếp, đành phải quay đầu tìm kiếm an ủi từ ái phi nhà mình.

Sách vở trong phòng Thúc Văn đã chất cao như núi, độ tập trung của cậu cũng trở nên cao hơn, tương đương với việc độ khó khăn để cậu nhận ra phu quân của cậu cũng lên cao, đến mức Long Tuấn Hạo sợ hoảng hồn, nên cứ có thời gian là hẳn lại đến dẫn Thúc Văn ra ngoài tản bộ, cho cậu vận động một chút.

Hôm nay, Long Tuấn Hạo vẫn như thường lệ, dẫn ái phi ra ngoài, khi đi đến giữa tiểu viện thì thấy hai tên thủ hạ của Tiểu Ngọc ở đó. Hẳn lười biếng nhíu mày, hỏi, “Sao, có việc?”

Hai tên đó liếc nhìn nhau, một người nói, “Lão bản sai chúng tôi tới hỏi ngài Long bao giờ chuẩn bị ra tay.”

“À, ra tay...” Long Tuấn Hạo hí hí đôi mắt đẹp, kéo dài thanh âm nói, “Tùy tâm tình. Thực ra bây giờ Tiểu Ngọc nằm trên giường, ăn uống đều có người hầu hạ, sống rất tốt, không phải sao?”

Hai người đó xoa mồ hôi lạnh, không để ý tới câu sau của Long Tuấn Hạo mà chỉ hỏi, “Vậy khi nào thì tâm tình của sẽ tốt?”

Long Tuấn Hạo nở nụ cười sâu xa, “Cái này còn phải xem các người biểu hiện thế nào.”

Hai người sững sốt, “Chúng tôi?”

“Ừ.” Long Tuấn Hạo gật đầu, bẻ ngón tay, thần tình vui vẻ nhìn bọn họ, “Ánh mắt lần trước ánh mắt các người nhìn bản vương, thái độ đối đãi với bản vương làm bản vương khó chịu, cho nên bản vương chỉ có thể tính sổ với lão bản của các người, cho cậu ta nằm trên giường hai ngày.”

Cho nên đây là một người thù rất dai? Hai người nhìn trước mặt, yếu ớt hỏi, “Vậy...”

“Muốn bồi tội sao, có thể, bản vương luôn rất rộng lượng.” Long Tuấn Hạo cười một cách hài lòng, gọi người đem bàn ghế đến cho mình và ái phi ngồi, lại cho người bưng trà lên, lúc này mới tầm tầm nhìn hai người kia, thoải mái thương lượng, “Muốn bản vương nguôi giận cũng được, rất dễ, tới đây, chúng ta trò chuyện.”

Hai người đứng trước mặt sau khi nghe hết những gì Long Tuấn Hạo nói, cả mặt đều vắn vẹo, trong đầu bắt đầu tự hỏi nên trực tiếp xông vào phòng viện trưởng cướp người hay ở đây nghe người này nói, cuối cùng nắm chặt nắm đấm, quyết định, thà chạy qua đó bị đánh còn hơn ở đây chịu nhục!

Long Tuấn Hạo chậm chạp uống từng ngụm trà. “Đừng nhìn bản vương như thế, đây chỉ là một đề nghị, làm hay không là tự do của các người, bản vương không vội, dù sao người nằm trên giường cũng không phải trả lương cho bản vương, các người nói có đúng không?”

Hai người ấy cùng đồng thời muốn khóc, trái tim thắt lại, đau khổ gập đầu, “Được rồi.”

Long Tuấn Hạo cực kỳ thỏa mãn, dựa người ra sau. “Tới đây, các người bắt đầu đi.”

Hai người vuốt mặt, kéo nhau đi tới trước một y tá vừa ngang qua, một người run run hồi lâu, cuối cùng bi thảm mở miệng, “Tôi là người điên, tôi có bệnh, nhờ cô khám cho tôi...”

Tên còn lại khinh bỉ nhìn tên vừa rồi một cái, quay đầu nhìn vị y tá còn đang không hiểu ra sao, bỗng nhiên cười sáng lạn, “Chị ơi, em biết bay, em thực sự biết bay đó...”

“A? A?” Vị y tá đó đầu óc choáng váng, run run nhìn Vương gia. Vương gia thì vẫn tùm tùm cười, lười biếng nói, “Nhớ đôi người, còn phải đổi kiểu khác.”

Hai người nhất thời khóc không ra tiếng, quay đi tìm người khác, liên tiếp thay đổi các kiểu điên rồ, dần dần trong tiểu viện vây quanh một đám ra xem náo nhiệt, mọi người đều nghị luận. “Người mới tới hả?”

“Có thể lắm, mấy người nghĩ coi, tình trạng của thiên sư càng ngày càng tốt, mỹ nhân tóc dài cũng vừa mới đi, viện trưởng chắc lại bắt đầu nhận người.”

“Ừ, nói rất đúng!”

“Các người thì biết cái gì.” Long Tuấn Hạo nhấp một ngụm trà, rồi chậm rãi nói, “Hai người kia chọc bản vương, giờ chỉ là dạy dỗ họ một chút mà thôi.” Hắn nhìn hai người đã rơi vào trạng thái chết lặng, từ bi nói, “Được rồi, bản vương đột nhiên thấy vui vẻ, các người quay về phục mệnh đi.”

Một câu này có lẽ là câu duy nhất bọn họ có thể nghe được vào tai, vội vàng che mặt run rẩy chạy đi. Lúc này Tiểu Ngọc đang tựa vào giường xem báo, thấy thủ hạ tới liền liếc nhìn Lê Hiên, đại hình khuyến thu được tín hiệu liền không nói hai lời tránh đi, đóng cửa thật kỹ, Tiểu Ngọc bây giờ mới hỏi, “Thế nào?”

Hai người còn đang trong trạng thái điên loạn, tư duy còn chưa được bình thường, vô ý thức trả lời, “Nương nương, đại quân đã tiếp cận...”

Người còn lại khóc, “Bá bá, ta là Quá nhi a...”

“...”

Long Tuấn Hạo trả được thù, tâm tình thỏa mãn cực, cảm thấy cả người nhẹ nhàng, mặt mày tươi sáng, tiêu sái đi qua định kéo ái phi đứng dậy, nào ngờ còn chưa kịp đưa tay ra, bên hông đã có một cánh tay khác kéo hắn lại ôm vào lòng, theo sau là thanh âm quen thuộc truyền vào tai, mang theo ý cười, “Hai người đó trên chọc gì em vậy?”

Thúc Văn ngẩng đầu nhìn, liền nổi giận, “Người hồng hạnh xuất tường còn dám quay về? Nhà này không chào đón người, đúng không phu quân?”

“Hồng hạnh xuất tường...” Người kia bất đắc dĩ cười, tiếp tục hỏi bên tai Long Tuấn Hạo, “Đây là em dạy?”

Long Tuấn Hạo há miệng mấy lần, vẫn chưa hoàn hồn, chỉ thấy tim đập thật nhanh, hắn không biết từ lúc nào lực ảnh hưởng của người này với mình lại lớn đến vậy.

Thúc Văn thấy Long Tuấn Hạo không trả lời thì trực tiếp đứng dậy chuẩn bị dùng vũ lực kéo hai người ra, trợn mắt, “Tiện nhân, buông phu quân ra!”

Cô Thần ôm Long Tuấn Hạo dễ dàng né tránh, tay còn lại xoa đầu cậu, “Hạo Hạo.”

Lúc này Long Tuấn Hạo mới hoàn hồn, thoát khỏi người phía sau, tiến lên cầm lấy tay ái phi, thành khẩn nói, “Ái phi, người yên tâm, bản vương sẽ đuổi cậu đi, lập tức liền đuổi, người về nghỉ ngơi trước, chuyện ở đây để bản vương giải quyết.”

Thúc Văn nhìn Cô Thần cười cười đằng sau cậu, hoài nghi hỏi: “...Thật sao?”

“Thật.” Long Tuấn Hạo thành khẩn gật đầu. “Bản vương đã bao giờ gạt người? Được rồi, người nhanh về đi, an thai cho tốt.”

Thúc Văn hung hăng trừng Cô Thần, rồi mới tâm không cam, tình không nguyện mà đi. Long Tuấn Hạo chậm rãi xoay người nhìn Cô Thần, người này hình như gầy, nhưng dáng cười vẫn ôn nhu như cũ.

Cô Thần sờ mặt, cười kéo cậu vào lòng, “Sao vậy, không nhận anh sao?”

Hơi thở quen thuộc trong nháy mắt xộc vào mũi, Long Tuấn Hạo hít thật sâu một cái, vòng tay ôm lại Cô Thần, rầu rĩ hỏi, “Người về từ lúc nào?”

“Vừa mới, anh tìm Lê Hiên có chút việc, đi ra thì thấy nơi này có một đám người nên tới xem.” Cô Thần cúi đầu cười, “Hai người đó là thủ hạ của Tiểu Ngọc phải không, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“À, cái kia, là...” Long Tuấn Hạo vô ý thức định nói, nhưng nghĩ lại tài sản của mình chính là bị người này vứt đi, vội vàng ngậm miệng. “Không có gì đâu, ha ha.”

“...” Cô Thần nói. “Em nghĩ anh tin?”

Long Tuấn Hạo yên lặng vùi đầu vào lòng anh không đáp. Cô Thần híp mắt, nâng đầu Long Tuấn Hạo lên, để hai người đối diện với nhau. “Hử?”

Long Tuấn Hạo run rẩy, vừa muốn nói hết ra đột nhiên nhớ tới một việc, lập tức nổi giận, đẩy Cô Thần ra. “Tiện dân, bản vương còn chưa tính sổ với người, người lại chất vấn bản vương sao!”

“...”

Long Tuấn Hạo phần hận đi qua đi lại trước mặt Cô Thần, rồi dừng lại nhìn anh, “Người nói, tại sao không nói một tiếng liền giấu bản vương đi ngoại tình với Lôi Nham?”

Cô Thần bất đắc dĩ nói, “Hạo Hạo, không phải ngoại tình...”

“Dù sao cũng không khác mấy!” Vương gia tiếp tục giận dữ, đi đi lại lại.

Cô Thần thấy Long Tuấn Hạo lại muốn phát tác, liền tiến lên ôm người vào lòng, sau đó kéo về tiểu viện của mình, vào phòng, ném lên giường.

Long Tuấn Hạo bị ném đến chóng mặt, vừa định đứng dậy đã bị đè xuống. Một tay Cô Thần tiến vào cổ áo, trượt xuống bả vai và xương quai xanh, chậm rãi vuốt ve, một tay khác luồn vào tóc, ép Long Tuấn Hạo phải ngẩng đầu, rồi cúi người hôn xuống.

Mùi vị quen thuộc phút chốc tràn ngập trong khoang miệng, đầu lưỡi ấm áp uồn vào trong, Long Tuấn Hạo đẩy đẩy hai cái làm tượng trưng rồi liền thả lỏng. Lửa nóng dần lan ra khắp cơ thể, Long Tuấn Hạo theo bản năng vòng tay ôm lại Cô Thần, hôn đáp trả.

Hơi thở Cô Thần càng thêm dồn dập, tay cũng nhanh chóng cởi quần áo Long Tuấn Hạo, chờ tới khi hai người gần như sắp dừng không được nữa,

Vương gia mới mặt đỏ bừng cố gắng kéo về một chút thanh tỉnh, thở dốc đẩy Cô Thần ra, “Chờ... chờ chút, ta có chuyện cần nói.”

Cô Thần tiếp tục cởi quần áo, nghiêng qua hôn Long Tuấn Hạo, “Nói đi.”

“Lần này người trở về không phải để gặp ta phải không...” Long Tuấn Hạo hít sâu mấy cái, nghiêm túc hỏi, “Là bởi vì tên quạ đen kia phải không, có phải người lại phải đi ngay?”

“Phải, em vẫn luôn thông minh như vậy.” Cô Thần đáp lại rất nhanh, cởi luôn miếng vải còn lại trên người đối phương.

Long Tuấn Hạo bỗng nổi giận, ngẩng đầu cắn lên vai Cô Thần, nói, “Tiện dân, người xem bản vương là tiểu quan người chơi xong liền ném phải không? Không, bản vương ngay cả tiểu quan cũng không bằng, tiểu quan hầu hạ người ta xong có tiền, bản vương có cái gì? A? Có cái gì?!”

Cô Thần cười, hôn thật nhanh một cái lên mặt Long Tuấn Hạo, xoa vai nói. “Nghe anh giải thích, giờ này Túc Tông đám bị mấy lão già kia xoay quanh không thể trở về, dù sao cậu ta vừa ngồi vào vị trí, tạm thời còn chưa biết ai là người một nhà, đội thân vệ của Túc Thanh đang bảo hộ cậu ấy, cho nên anh muốn tới vùng biển đó tiếp tục tìm người. Anh vừa bàn với Lê Hiên, Lôi Nham không mong Túc Thanh bị mất tích hoặc chết, cũng không muốn giết anh bây giờ, nên hẳn sẽ không đến mức đi tạc ca nô, vì thế...” Anh cười, “Anh có thể mang em theo, chúng ta ngồi trực thăng bay qua đó.”

Long Tuấn Hạo há to miệng, hai mắt chột sáng lấp lánh, ôm chầm lấy cổ tay Cô Thần, kích động tới mức giọng run run, “Người... Người nói thật?”

“Thật.” Cô Thần chậm rãi vuốt ve Long Tuấn Hạo, “Lê Hiên nói em dạo này tâm tình không tốt.”

Long Tuấn Hạo rưng rưng nước mắt gật đầu. “Ân!”

“...” Cô Thần xoa đầu cậu. “Ngoan nha, anh mang em ra ngoài.”

Long Tuấn Hạo gật đầu lần nữa. “Ân!”

Cô Thần nở nụ cười, đặt một nụ hôn lên trán Long Tuấn Hạo, bắt đầu cởi quần áo của mình. Vị vương gia nào đó đưa tay lau đi giọt nước mắt cuối cùng trên mặt, trở mình hưng phấn bò ra ngoài, Cô Thần thấy thế liền kéo trở về, “Em định đi đâu?”

Ánh mắt vị vương gia nào đó vẫn cực kỳ sáng rọi, “Đi a, đi ngồi trực thăng, không phải anh nói phải đi liền sao?”

Cô Thần liếc nhìn đồng hồ ở đầu giường, kéo chăn trùm lên hai người, “Trực thăng còn chưa tới, chúng ta còn đủ thời gian...”

“Làm cái gì... Ngô...”

Cô Thần nuốt hết tất cả thanh âm còn lại của Long Tuấn Hạo vào miệng, lưu luyến triền miên.

Vì vậy, nhờ tiểu thiếp ban tặng, Vương gia cứ như vậy bỏ lỡ giây phút trực thăng cất cánh, cho đến khi tỉnh lại thì cả hai người đã ở trên không trung rồi. Cô Thần đang ôm Long Tuấn Hạo trong lòng, lập tức hôn xuống. “Tỉnh rồi?”

Long Tuấn Hạo nhất thời mờ mịt, ngồi dậy nhìn quanh quất, cảm nhận một lát, suy nghĩ cẩn thận, rồi mới nắm chặt nắm đấm, nước mắt tuôn rơi, “Bản vương rốt cuộc bay!”

“...” Cô Thần không nói gì, xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, chỉ ra cửa sổ. “Biển, chúng ta đang ở trên Thái Bình Dương.”

Long Tuấn Hạo hai mắt sáng rực, chậm lại tiến ra cửa sổ nhìn xuống dưới, nắm chặt tay lần nữa, “Bản vương rốt cuộc nhìn thấy biển rồi!”

“...”

.

Cho nên, tại trại an dưỡng xa xa, hai con người không hay biết chút gì vẫn đang chờ một tiếng nổ mạnh mà chờ hoài không thấy, yên lặng nhìn nhau, cùng nhau ngồi xõm góc tường vẽ vòng tròn, tự hỏi lần này bọn họ phải nói thế nào đây. Đúng lúc này thì lão bản của bọn họ, Tiểu Ngọc, đến tìm. Bọn họ lập tức theo phản xạ thốt ra.

“Hanh.”

“Cáp.” (*)

“...” Tiểu Ngọc nói, “Rốt cuộc hai anh bị cái gì vậy?”

.

Trực thăng chậm rãi đáp xuống ca nô trong màn đêm, bốn phía là biển rộng tối đen, khắp nơi giăng đầy mưa nhỏ, Cô Thần cầm chiếc áo khoác thêm cho Long Tuấn Hạo, hai người cùng nhau bước xuống.

Đèn pha trên ca nô bật sáng, Túc Tòng đứng ở cuối boong tàu, quay lưng về phía hai người. Long Tuấn Hạo dù không nhìn thấy khuôn mặt của Túc Tòng, nhưng từ bóng lưng vẫn có thể cảm thấy rét lạnh, không khỏi ngẩng đầu nhìn Cô Thần. Cô Thần xoa đầu Long Tuấn Hạo, tiến lên nói mấy câu với Túc Tòng, vỗ vai cậu, rồi Túc Tòng thấp giọng nói cái gì đó, Cô Thần gật đầu, rồi Túc Tòng liền xoay người đi tới chỗ trực thăng, khuôn mặt tinh xảo lạnh lung đến đáng sợ, làm Long Tuấn Hạo không dám tới gần.

Long Tuấn Hạo nhìn thoáng qua, đi tới Cô Thần bên người. “Cậu ta phải về? Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không biết.” Cô Thần nhìn trực thẳng cất cánh, kéo Long Tuấn Hạo ra sau để tránh gió, thấp giọng nói, “Chỉ mong cậu ấy có thể bình tĩnh một chút.”

Lúc Túc Tòng trở về nhà chính cũng là đêm khuya, giống như thời gian chưa hề trôi đi. Cậu biết lúc này ở Thái Bình Dương đang là buổi sáng, không biết Cô Thần có tin tức của người nợ hay chưa.

Cậu cúi đầu nhìn thời gian một chút, 3h20' sáng, nhà chính đèn đuốc sáng trưng, đều đang chờ cậu trở về. Túc Tòng cười lạnh một tiếng, tiến về phía trước, đi tới phòng làm việc của gia chủ mới dừng lại.

Ánh mắt cậu sắc bén, không một chút độ ấm, thêm danh hiệu trước đây làm mọi người không dám lơ đãng, tất cả đều im lặng nhìn cậu, chỉ có một vài nguyên lão nói nói mấy câu. Túc Tòng nhìn xung quanh một vòng, nhần nại đơn giản nói vài câu, liền mượn cơ muốn nghỉ ngơi, bảo bọn họ giải tán.

Cậu nhìn những bài trí quen thuộc, nhất thời để mặc tư tưởng bay xa, mọi người đều nghĩ cậu là vì không thể ngồi lên vị trí ấy mới phản hận rời đi, thực ra không phải, cậu vẫn còn nhớ lúc đó, trong chính căn nhà này, không lâu sau khi người kia trở thành gia chủ, người nợ hình như uống rượu, ngồi trên ghế sau bàn nhìn anh. “Túc Tòng, em thích loại người như thế nào?”

Khi ấy, cậu chỉ trở mắt nhìn, tưởng anh ta uống say, liền cười đáp. “Không biết, hợp ý là được đi, đến lúc đó sinh một đứa con, bình thân sống qua ngày là được rồi.”

“Sinh con...” Người nợ thì thầm. “Nhất định phải là nữ sao?”

Cậu ngạc nhiên, lập tức lại cười nói, “Còn chưa nghĩ qua điều này bao giờ, ừm... em nghĩ tính hướng của mình vẫn bình thường, anh, anh hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi mà thôi, anh chỉ hiếu kỳ, em nói tính hướng em bình thường có thể bởi vì em còn chưa gặp được người đàn ông mà em thích, có lẽ do không nghĩ qua phương diện này, ừm, chúng ta có thể thí nghiệm, ví dụ như...” Người nọ nói giữa chừng, bỗng đứng dậy đi vòng qua bàn đứng trước mặt cậu, hay tai đặt hai bên hông cậu, cúi đầu, “Ví dụ như anh, em có cảm giác thế nào?”

Cậu nhìn khuôn mặt nọ gần trong gang tấc, có cảm giác không tốt, lui về sau, lắc đầu. “Anh, anh say rồi.”

“Có lẽ, ừ.” Người nọ lại tiến gần hơn, hơi thở phả lên mặt cậu, “Cẩn thận ngẫm lại, có cảm giác hay không?”

“Không có khả năng đâu, anh.” Hành động quá thân thiết làm Túc Tông cảm thấy khó chịu, đẩy người nọ ra, “Dù em có thích nam nhân thì cũng không thể có cảm giác với anh, cái này gọi là loạn luân.”

Người nọ cầm lấy tay anh, nắm chặt trong tay, trầm giọng hỏi, “Vậy thì sao?”

Cậu thấy sợ hãi, ngẩng đầu nhìn người nọ, đôi mắt luôn bình tĩnh của người nọ lúc này lại có vẻ thâm thúy, phảng phất mang theo nguy hiểm, cậu biết điều đó có nghĩa là gì, vội vàng tìm cách tránh ra.

Người nọ lại nắm lấy tay cậu, kéo cậu vào lòng, cúi đầu ghé vào tai trầm giọng nói, “Nếu em đã biết, anh cũng không có gì phải giấu.”

Cậu há mồm định hét lên, người nọ lại giữ lấy cằm cậu hôn lên, không đợi cậu kịp phản ứng đã xé rách sơ mi, nhanh chóng trói hai tay cậu ra sau, rồi cúi đầu hôn lên cổ cậu.

“Anh! Anh làm cái gì?!” Thanh âm của cậu trở nên bén nhọn, “Anh tỉnh lại cho em, em là em anh!”

“Anh biết.” Người nọ đặt cậu lên bàn, cúi đầu hôn lên gáy cậu, hơi thở nóng rực. “Anh luôn biết, em nên cảm thấy may mắn vì là em anh, bằng không anh đã sớm làm...” Người nọ cời dây nịt của cậu, giọng khàn khàn nói, “Em ngoan đi, anh không muốn làm em bị thương.”

“Anh!” Bỗng phía sau cảm thấy lạnh lẽo khiến thanh âm trở nên chói tai, cậu biết quần cũng đã bị cởi ra. Cậu tức giận quát, “Túc Tòng!!!”

Nhưng tiếng kêu này không hề làm người nọ tỉnh lại, trái lại càng làm người nọ không thể kiềm chế... Sau lần đó, cậu nằm trên giường tròn một tuần.

Túc Tòng nhìn cái ghế trong phòng, chính là chỗ này, cậu nhớ rõ lúc đó là hoàng hôn, ngoài cửa sổ, ánh mặt trời hắt vào leo lét, khuôn mặt người nọ mờ ảo trong bức màn tranh tối tranh sáng. Sau ngày đó, cậu chọn chuyển ra ngoài ở, người nọ yên lặng một lát nói. “Túc Tòng, em đang trốn tránh, trốn tránh tình cảm của anh,”

Cậu im lặng không nói, xoay người đi ra ngoài, cuối cùng, lúc đóng cửa, nghe được người nọ nhàn nhạt hỏi, “Túc Tòng, đến khi anh chết... Em sẽ suy nghĩ lại chứ?”

Túc Tòng chậm rãi nhắm mắt. Lúc sau mở mắt rồi đi ra ngoài, thấp giọng nói: “Đốt.”

Thủ hạ của anh sững sốt, “Thiếu gia?”

Túc Tòng chậm rãi đi ra ngoài, thanh âm nhàn nhạt truyền lại, “Căn phòng này... đốt cho ta.”

“...Vâng.”

Chú thích:

(*) Hanh Cáp: Trong sơn môn Phật giáo có hai vị tướng, tục gọi là Hanh Cáp nhị tướng, thì bên trái là Na La Diên Kiên Cố Lực Sĩ, bên phải là Mật Tích Kim Cang Lực Sĩ (Guhyapāda-vajrah), gọi chung là Thiên Đại Tướng Quân.

Còn được gọi là Nhân Vương, bởi vì thủ vệ sơn môn còn gọi là Nhân Vương Môn hoặc Nhân Vương Điện.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 48

“Tên kia... Đúng, chính là người, lại đây rót cho bản vương ly rượu.” Đại dương lẫn tăn vài cơn sóng trắng, một chiếc ca nô lẳng lặng dừng trên mặt biển, gần chỗ nó bây giờ đang có một quần đảo, đủ tiếng kêu của các loài chim biển truyền đến từ phương xa khiến người nhắm mắt lắng nghe một lát sẽ có cảm giác như chìm vào mộng cảnh.

Long Tuấn Hạo nằm trên ghế dựa trên boong tàu, nhàn nhã ngắm nhìn màu xanh thẳm trước mắt, cảm thấy vô cùng thoải mái, ra lệnh, “Ân, lấy rượu đỏ, bản vương chưa từng uống rượu đỏ bao giờ...”

Thấy người bị gọi đi tới với vẻ mặt vắn vẹo, Long Tuấn Hạo lười biếng liếc người nọ một cái, nói, “Vẻ mặt sao lại thế này? Thuộc hạ của Cô Thần đều giống người sao? Bản vương chỉ muốn người rót rượu, có phải là muốn mạng của người đâu.”

Người nọ khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm rằng tình huống lúc này cũng có khác gì muốn mạng anh đâu. Chiếc ca nô này vốn là của Túc Thanh, tuy rằng đêm qua đã có một nhóm theo Túc Tông rời khỏi, nhưng phần lớn người ở đây vẫn là thuộc hạ của Túc Thanh. Trong lúc đương gia của họ còn chưa biết sống chết thế nào, anh lại phải đem ghế dựa ra boong tàu cho vị này nằm, lại còn thêm một cái bàn cùng với dù che nắng, khỏi nói cũng biết tâm tình của anh lúc này như thế nào, nhất là dưới những ánh nhìn lạnh như băng xung quanh.

Thế nhưng, hiển nhiên anh vẫn đánh giá thấp khả năng kéo cừu hận của vị đại gia này, bởi vì trên bàn bây giờ đang bày một bữa tiệc hải sản lớn và

một chai rượu vang đắt tiền. Anh run rẩy, chậm rãi đến gần, thầm nhủ, nếu không phải nể mặt boss nhà anh là Cô Thần, những người kia hẳn là rất muốn đem bọn họ cùng với ghế dựa ném xuống biển cho cá mập làm thịt.

Anh run rẩy rót rượu, sau đó liền chạy như điên đến một góc, cố gắng khiến mình càng mờ nhạt càng tốt. Long Tuấn Hạo tay cầm ly rượu đỏ, liếc người nọ một cái, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú, hỏi, “Cô Thần rốt cuộc là tuyển người như thế nào?”

Anh ta dùng bộ mặt đáng thương nhìn Long Tuấn Hạo, môi mấp máy một lúc lâu sau, cuối cùng mới thều thào ra tiếng, “Gia, chúng ta không phải là khách du lịch...”

“Ta biết a,” Long Tuấn Hạo nhấp một ngụm rượu đỏ, liếm liếm môi nói, “Các người không phải đang đi tìm con quạ đen kia à, ta đã biết ngay từ đầu rồi.”

Anh lại run rẩy, thừa nhận những tầm mắt đến từ xung quanh bởi vì một tiếng “quạ đen” kia, sau đó vô cùng sợ hãi bám chặt lấy thành tàu, đề phòng mình bị ném xuống biển, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, ngũ quan vắn vẹo, cố gắng câu thông với vị đại gia trước mặt, “Vậy... Vậy ngài có biết...”

Anh chưa kịp nói hết, Long Tuấn Hạo đã ngắt lời, “A, người đến đây một chút, ta thấy rượu đỏ uống không ngon lắm, đổi lại thành nước trái cây đi, người lại bị làm sao vậy...” Vị vương gia nào đó nhíu mày, thỏa hiệp nói, “Được rồi, ta đổi vấn đề khác, ngũ quan của người có phải xưa nay vẫn vậy không? Ý của ta là vắn vẹo thành như vậy sao?”

“...” Anh ta sứt sứt mũi, bộ dạng như vừa phải chịu đả kích lớn lao.

“...Được rồi,” Vương gia hình như cũng biết vấn đề này khiến tâm hồn bé nhỏ của người đối diện bị tổn thương sâu sắc, liền nói, “Bản vương chỉ

là thuận miệng hỏi, người không cần quá để ý, hiện tại, đi đổi nước trái cây cho bản vương.”

“...” Anh nghẹn ngào ra tiếng, chờ ra một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên dùng tư thế sẵn sàng hy sinh đứng bật dậy, bước qua rót nước trái cây cho Long Tuấn Hạo với đôi tay run rẩy vì cảm xúc không ổn định. Long Tuấn Hạo thấy thế, nhất thời cảm thấy buồn bã, liền mở miệng an ủi, “Người không cần lo lắng, hẳn sẽ không sao đâu.”

Ánh mắt của anh lập tức bật sáng, thầm nhủ, ngài cuối cùng cũng nói được một câu giống người a. Anh run rẩy hỏi lại một lần, “Thật... Thật không?” Anh rất hy vọng vị đại gia này lặp lại lần nữa, lớn tiếng hơn thì càng tốt, ít nhất cũng có thể khiến sự lạnh lẽo xung quanh giảm xuống a!

“Thật chứ,” Long Tuấn Hạo cầm ly nước lên, biểu tình thành khẩn nhìn anh, nói, “Kẻ ác sống lâu mà.”

“...” Trái tim của anh kêu “rắc” một tiếng, nát vụn. Anh lão đảo đi tìm boss nhà mình, chuẩn bị đề nghị anh ta đổi người. Anh cảm thấy còn ở đây hầu hạ vị đại gia này nữa, mạng nhỏ của anh sẽ khó mà giữ được a.

Cô Thần lúc này đang mãi nghiên cứu hải đồ xung quanh, thủ hạ của anh đang đứng ngay bên cạnh, dùng bộ đàm liên lạc với nhóm tìm kiếm trên trực thăng, sau đó quay lại nhìn anh, báo cáo, “Boss, vẫn chưa tìm thấy. Chúng ta đã lục soát gần như mọi góc ngách trong hải vực này rồi, hơn nữa hôm nay đã là ngày thứ tư...” Nói đến đây, anh ta tự giác im lặng.

Cô Thần hí hí mắt, trầm giọng nói, “Tiếp tục tìm.”

“Vâng.”

Cô Thần nhìn biển rộng trước mắt, lại gọi thủ hạ của Túc Thanh đến để xác nhận lại địa điểm gặp sự cố, sau đó anh vừa dùng kính viễn vọng quan sát xung quanh vừa hỏi, “Những người tìm kiếm trên đảo đã tìm thấy gì chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa.”

Cô Thần nhíu mày. Vùng biển này chỉ có một ít đảo nhỏ và đá ngầm, cho dù máy bay trực thăng lúc rơi xuống có chệch đi vài chục hải lý đi nữa, kết quả báo cáo về cư dân lại vẫn là không có gì... Anh trầm mặc suy nghĩ một lúc rồi phân phó, “Hướng tàu về phía quần đảo bên cạnh, bảo những người khác tìm cẩn thận, một tấc cũng không được bỏ sót, kể cả đá ngầm cũng phải kiểm tra kỹ càng.”

“Vâng!”

Cô Thần đặt kính viễn vọng xuống, vừa định quay lại kiểm tra hải đồ thì một thủ hạ khác của anh lại tới, cầm tay áo anh mà kể khổ. Anh trầm mặc nghe, sau đó hướng mắt nhìn về phía boong tàu. Nhìn bộ dạng vị Vương gia nào đó đang cực kỳ thích ý, anh liền cảm thấy bất đắc dĩ. Cô Thần đành để cho thủ hạ đứng ở nơi này, còn bản thân mình thì đi về phía Vương gia.

Long Tuấn Hạo thoải mái híp mắt, thấy Cô Thần đến gần liền nở nụ cười, “Tìm thấy rồi sao?”

“Vẫn chưa,” Cô Thần lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Long Tuấn Hạo, xoa xoa đầu cậu, “Đừng đùa giỡn quá mức, coi chừng bị ném xuống biển.”

Long Tuấn Hạo đặt ly nước trái cây xuống, cọ đến gần người Cô Thần, “Có người ở đây bọn họ dám ném ta xuống sao?”

“Không dám.”

“Vậy không phải được rồi sao,” Long Tuấn Hạo nói, “Bản vương thật vất vả mới ra ngoài, đương nhiên phải hưởng thụ.”

Cô Thần bất đắc dĩ xoa xoa đầu cậu, đưa mắt nhìn biển cả rộng lớn trước mắt, không nói tiếng nào. Long Tuấn Hạo ngược đầu nhìn Cô Thần, kéo tay áo anh hỏi, “Tình hình không tốt à?”

“Ừm.” Cô Thần có chút nặng nề, nói, “Hải vực này tương đối trống trải, thế nhưng ngoại trừ ngày xảy ra sự cố, chúng ta đã tìm kiếm suốt ba ngày rồi. Nếu đến cả quần đảo và đá ngầm gần đây vẫn tìm không thấy người... Chúng ta rất có thể sẽ gặp phải trường hợp xấu nhất.”

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, lo lắng hỏi, “Vậy Túc Tông thì sao? Hãn có cảm giác gì với con quạ đen kia không?”

Cô Thần lắc đầu, “Không biết. Cậu ấy từng hận Túc Thanh, dù sao thái độ của Túc Thanh khi ấy cũng quá mức cường ngạnh, bây giờ dù quan hệ có dịu đi đôi chút, nhưng chúng ta vẫn đều không biết Túc Tông nghĩ cái gì. Bất quá, có thể khẳng định một chuyện, cho dù không có loại cảm tình kia đối với Túc Thanh, thì cậu ấy vẫn giữ tình thân trong nhiều năm nay, cho nên nếu Túc Thanh thật sự xảy ra chuyện gì... Cậu ấy rất có thể sẽ làm thịt toàn bộ đám lão già kia.”

“Mấy lão già kia cũng thật là to gan,” Long Tuấn Hạo đứng dậy nhìn Cô Thần, “Ở chỗ chúng ta, hành vi này gọi là “thí quân”, là tội lớn liên lụy đến cửu tộc. Bọn họ không sợ nếu Túc Thanh không chết sẽ về tìm bọn họ tính sổ sao?”

“Sợ, đương nhiên là sợ. Bọn họ hiện tại chắc chắn cũng đang chặt chẽ nắm giữ động tĩnh của nơi này,” Cô Thần xoa xoa đầu Long Tuấn Hạo, “Nhưng dù thế nào đi nữa, bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn đường lui rồi. Anh nghĩ bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt chứng cứ, sau đó tìm người chết thay, đem toàn bộ tội danh đổ lên người Túc Tông. Dù sao đi nữa, khi Túc Thanh trở

về thì Túc Tông cũng đã an vị ở vị trí đương gia, hơn nữa anh em họ đã từng quyết liệt với nhau vì vấn đề kế vị là chuyện ai cũng biết, cực ít người biết rõ sự thật phía sau.”

Long Tuấn Hạo nghe đến lú lười, Cô Thần nói tiếp, “Túc Thanh không chết, bọn họ sẽ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Túc Thanh chết, bọn họ sẽ trở thành khai quốc công thần.”

Long Tuấn Hạo há hốc miệng, “...Bọn họ sao lại có quyền lực lớn như vậy?”

“Đây là tệ nạn của thế gia truyền thừa hơn trăm năm. Túc Thanh vốn đã nhìn bọn họ không vừa mắt từ lâu, nhưng cho dù không chân chính nắm quyền lực, bản thân họ đều có mạng lưới của riêng mình, nói chuyện cũng có phân lượng rõ ràng, không phải một sớm một chiều là có thể nhổ tận gốc. Bất quá, bọn họ dù tính toán kỹ lưỡng thế nào thì vẫn phạm phải sai lầm, đó là Túc Tông ngay từ đầu đã không có hứng thú với vị trí kia, cho nên bất luận Túc Thanh sống hay chết, bọn họ đều sẽ không có kết cục tốt,” Cô Thần nhìn quần đảo ngày càng gần, chậm rãi đứng dậy, “Ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi xem xem.”

Long Tuấn Hạo nhìn Cô Thần rời khỏi, lại nằm xuống ghế. Thuộc hạ của Cô Thần, người vừa cho rằng mình đã thoát khỏi vị đại gia nọ mà nhẹ nhàng thở ra, còn chưa kịp thầm chúc mừng đã bị boss quay lại bảo anh quay lại hầu vị kia. Anh khóc thầm nhìn thoáng qua vị Vương gia nào đó, sợ người này tiếp tục làm ra mấy chuyện kinh khủng, xoắn xuýt một hồi sau mới quyết định đi tìm bác sĩ trên thuyền xin ít thuốc ngủ, chuốc cho vị đại gia kia ngủ luôn cho yên.

Vị bác sĩ nọ là người của Túc gia, sau khi biết rõ mục đích của anh liền lập tức đưa ra nguyên một lọ lớn. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người nọ, anh run rẩy nói, “Tôi, tôi, tôi chỉ cần một viên...”

Bác sĩ đưa tay nâng kính mắt, trong đôi con ngươi là một mảnh lạnh băng, hiển nhiên không định thu lại lọ thuốc. Anh sợ hãi, run tay run chân cầm cái lọ ra ngoài, nhìn thoáng qua vị Vương gia nào đó vẫn có vẻ rất nhàn nhã cùng với không khí nặng nề xung quanh, bắt đầu cân nhắc có nên đổ cả lọ vào hay không, sau đó... nhanh chóng đổ ra một viên. Nói đùa sao, nếu dám đổ cả lọ, boss nhất định sẽ làm thịt anh. Anh từ từ đến gần, nịnh nọt nhìn người đang nằm trên ghế dựa, “Gia, ngài muốn nước trái cây không?”

Vị Vương gia nào đó nhắm mắt úp mặt trên ghế, hoàn toàn không phản ứng.

Người nọ nhìn nhìn, cảm giác khả năng nịnh nọt của mình chưa được đến nơi đến chốn, lau lau mồ hôi trên mặt, hỏi lại, “Gia, ngài muốn uống nước trái cây không? Gia? Gia?”

Vị Vương gia nào đó vẫn không phản ứng, hơi thở đều đều, rõ ràng là đang ngủ.

Anh chờ ra trong thoáng chốc, bỗng nhiên rất muốn bước lên lay cho vị kia tỉnh. Lão tử hạ biết bao nhiêu quyết tâm mới kê đơn có biết không? Sao cậu ta có thể không chịu trách nhiệm mà ngủ mất?! Anh hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng nhịn được, nhìn thoáng qua ly nước trái cây trên bàn, im lặng thả viên thuốc ngủ vào đó, rồi tiếp tục co vào trong góc.

Long Tuấn Hạo không biết mình ngủ bao lâu, tuy sau khi tỉnh lại, trước mắt vẫn là mặt trời gay gắt, nhưng hẳn tựa hồ đã ngủ một giấc dài, cảm thấy cả người thoải mái vô cùng. Hắn nhấp một ngụm nước trái cây, nhìn chung quanh một chút, lại không thấy một bóng người nào. Hắn xoa xoa mắt, thăm nghĩ, mấy người kia không phải đều bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi chứ?

Bỗng nhiên, Long Tuấn Hạo nghe được tiếng động phát ra từ phía đuôi thuyền, liền bình tĩnh trở lại, từ từ đi về phía đó. Hắn vừa đến đã thấy Cô Thần chuẩn bị rời du thuyền, lập tức kêu lên, “Cô Thần, người định đi đâu vậy? Ta cũng đi.”

Cô Thần đang chuẩn bị xuống thuyền nhỏ, nghe vậy, quay đầu lại nhìn Long Tuấn Hạo, vẻ mặt vẫn còn chút kích động, gật đầu vươn tay, “Được. Đến đây.”

Long Tuấn Hạo bước đến đứng cạnh Cô Thần, nhướn mi, “Tìm được rồi?”

Cô Thần gật đầu, đưa đầu ý bảo nhìn phía trước. Long Tuấn Hạo nhìn theo, nơi đó là một mảng đá ngầm, xung quanh là hai chiếc thuyền nhỏ khác, không biết đang làm gì ở đó.

Bọn họ nhanh chóng bơi đến gần, chỉ thấy nơi này có một lỗ hổng, người bọn họ đang kẹt ở bên trong. Cô Thần nhìn kỹ, thấy sắc mặt Túc Thanh rất không tốt, môi nứt ra vì thiếu nước lâu ngày. Khi nhìn thấy anh, Túc Thanh hơi mấp má môi, hiển nhiên là vẫn còn ý thức. Anh hỏi, “Anh cảm thấy thế nào rồi?”

“Không tốt lắm,” Thanh âm của Túc Thanh rất yếu ớt, nhưng vẫn có vẻ bình tĩnh, “Chân trái tôi bị thương, còn bị ngâm trong biển vài ngày, sớm đã mất cảm giác, không chùng...”

“Nói vậy được rồi, còn lại không cần.” Cô Thần nhanh chóng ngắt lời Túc Thanh, nhìn những người khác đưa nước đến, nhíu mày hỏi, “Không ra được?”

“Ừm,” Túc Thanh uống một ngụm nước, “Tôi đã thử rồi, không cách nào ra được.”

“...Anh làm sao vào được đây?”

“Không biết, đoán là lúc đó sóng đánh lớn quá, khiến tôi kẹt vào trong... Bây giờ nghĩ lại, khi ấy không trực tiếp đánh cho tôi đâm vào đá ngầm mà chết, thật đúng là không phải may mắn bình thường...” Túc Thanh ho vài cái, thấp giọng hỏi, “Túc Tòng sao rồi? Đang ở bốn gia sao?”

Cô Thần gật đầu, nhìn những người xung quanh hỏi, “Có biện pháp nào không?”

“Tốt nhất là dùng bom loại nhỏ để phá một lỗ hổng, thế nhưng chúng ta không đem... Mấy loại chúng ta mang đến đều quá lớn, lỡ như...”

Cô Thần nhíu mày, nhìn Túc Thanh đẩy bình nước sang một bên, nhẹ giọng phân phó, “Bảo đội trên không tiếp tục điều tra, chỉ để lại một thuyền nhỏ, những thuyền khác tản ra tìm kiếm xung quanh, đừng khiến bên ngoài phát hiện tình hình ở đây, đồng thời truyền lệnh xuống, phong tỏa tin tức.”

“Vâng.”

Sau khi Cô Thần nói xong, những người khác để lại những thứ có thể sẽ dùng đến, cũng để lại vài người bảo vệ chỗ này rồi tản ra. Đội sau khi bọn họ đi hết, Cô Thần mới quan sát địa hình xung quanh, muốn tìm cách xử lý nhanh chóng mà hữu hiệu.

Long Tuấn Hạo nhìn nhìn, chậm rãi sờ sờ vào túi mình. Bom Tiểu Ngọc đưa cho hắn vẫn bỏ trong túi, mà Cô Thần đi qua, hắn là phải đi quá gấp rút, chỉ lo đưa quần áo cho hắn mặc chứ không kiểm tra xem bên trong có gì, vậy thì... Hắn yên lặng lấy ra, đưa qua cho Cô Thần, “Cấp, bom.”

Cô Thần quay đầu nhìn thứ trong lòng bàn tay Long Tuấn Hạo, trầm mặc một chút rồi hỏi, “Cái này ở đâu ra?”

Long Tuấn Hạo cúi đầu, không dám nhìn mặt Cô Thần, yếu ớt nói, “Đây không phải là trọng điểm...”

“Không,” Cô Thần nhìn Long Tuấn Hạo chăm chăm, “Đây là trọng điểm.”

Thanh âm của Long Tuấn Hạo càng nhỏ hơn, “Đây không phải là...”

Cô Thần đưa bom cho người phía sau, phân phó cho bọn họ cứu Túc Thanh ra, sau đó quay lại nhìn Long Tuấn Hạo, đưa tay nâng cằm hắn lên, “Nói, ở đâu ra?”

Long Tuấn Hạo bị bắt đối diện với Cô Thần, đột nhiên lại cảm thấy tầm mắt trở nên mơ hồ, buột miệng, “Ta buồn ngủ...”

“Cần anh nhắc cho em nhớ là em vừa tỉnh ngủ không?”

“Ta thật sự buồn ngủ...” Long Tuấn Hạo lầm bầm, chậm rãi ngã về phía trước. Cô Thần vội vàng đỡ lấy, nhìn kỹ một chút, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thuộc hạ của mình.

Người nọ bị anh nhìn lập tức run rẩy cả người, mồ hôi lạnh ứa ra, chỉ còn cách nâng mắt nhìn trời.

“...”

Từ khi anh trai cậu gặp chuyện không may, thần kinh của Túc Tòng vẫn luôn căng như dây đàn, mấy ngày qua cũng chẳng thể chợp mắt. Thuộc hạ của Túc Tòng đứng bên cạnh, liếc nhau một cái, âm thầm bỏ thuốc ngủ vào ly nước của cậu giúp cậu ngủ thêm một chút. Thế nhưng, cậu dù có ngủ cũng vẫn không yên lòng. Trong mộng, vô số thanh âm cứ quẩn quýt lấy cậu, dẫn dắt cậu nhớ lại những ký ức năm xưa. Thanh âm ấy trầm thấp ôn hòa, đến từ cùng một người đàn ông.

“Túc Tòng, về sau dù chuyện gì xảy ra, đều có anh bảo vệ em, ai bảo em là em trai anh.”

“Túc Tòng, anh biết em không muốn vị trí kia. Anh sẽ thay em ngồi ở đó. Lý do? A... có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ nói cho em biết.”

“Được rồi, Túc Tòng, anh biết anh đã làm sai, mới khiến em nhất thời không thể nhận. Cho dù em muốn đánh hay giết anh, trước hết cũng phải nuôi cho mình khỏe mạnh đã chứ. Nào, ăn cơm đi.”

“Được rồi, anh cùng em, em không ăn, anh cũng không ăn.”

“Ai, Túc Tòng, tính tình em như vậy, về sau có ai chịu được a?”

“Nga, hận anh cũng không sao, tối thiểu em có thể đem anh ghi vào trong lòng.”

“Túc Tòng, ngoan một chút, anh yêu em, anh thật sự yêu em. Có thể cả đời này anh cũng không thể yêu ai đến vậy...”

—— “Túc Tòng, đến khi anh chết... em có thể suy nghĩ lại lần nữa không?”

“Đủ rồi!” Túc Tòng nhíu mày bật dậy, cúi đầu lau mồ hôi tuôn ra trên trán. Ánh hoàng hôn len vào phòng qua cánh cửa sổ khiến căn phòng nhuộm vẻ tang thương. Cậu nhìn quanh, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, cứ như thứ vốn thuộc về mình nay đã không còn nữa. Mặc dù đôi khi cũng cảm thấy bản thân không hề để ý, nhưng đến khi mất rồi mới biết nó quan trọng thế nào, cứ như toàn bộ sinh mệnh đều bị thứ kia lấp đầy, vậy mà giờ đây chỉ còn mình mình lẻ loi đối mặt với tất cả, khiến cậu cảm thấy sống cũng thật khó khăn.

Thuộc hạ của cậu nghe thấy tiếng động lập tức vọt vào, hỏi, “Thiếu gia, ngài có sao không?”

“Không sao...” Túc Tòng nói nhỏ, “Có tin gì chưa? “

“Vẫn chưa.”

Túc Tòng cảm thấy nhiệt độ xung quanh như giảm xuống một chút, thấp giọng hỏi, “Tìm được chứng cứ không?”

“Mới có chút manh mối, vẫn còn đang truy tra.”

“Ừ.” Cậu chậm rãi ngồi dậy, “Tiếp tục điều tra, nếu anh của ta... đến lúc đó ta sẽ khiến bọn họ phải chôn cùng!”

“Vâng!”

Túc Tòng phất tay ý bảo người kia ra ngoài, bắt đầu xem tư liệu vừa được đưa tới. Đúng lúc này, di động của cậu phát sáng. Cậu mở ra xem, đó là tin nhắn của Cô Thần, chỉ có vài chữ ngắn ngủi, cũng đủ khiến cậu đỏ mắt.

—— Anh ấy còn sống.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Anh Em

Lượng thuốc men và dụng cụ y tế mang đến xem như cũng đủ chữa trị cho Túc Thanh, Cô Thần gọi người đưa anh lên khoang tàu để các bác sĩ thuận tiện điều trị hơn, còn mình thì đến chỗ Long Tuấn Hạo, ôm cậu đặt lên ghế dựa, sau đó nhờ người mang thêm một cái ghế khác đặt ở đối diện, lại căn dặn đầu bếp chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon.

Anh đọc báo trong chốc lát, đợi đến lúc thương thế của Túc Thanh bước đầu ổn định thì liên hệ với đội ngũ tìm kiếm trên không, gọi một chiếc trực thăng đáp xuống, dặn dò vài câu đơn giản xong lại để bọn họ bay đi. Hiện giờ không biết có bao nhiêu người đang gắt gao theo dõi họ, nay thấy một chiếc máy bay rời khỏi tất nhiên sẽ sinh cảnh giác, lập tức bám theo, cứ thế mà đuổi đến viện an dưỡng để rồi nhìn thấy sau khi bắt một con chó nhỏ mang lên xong, chiếc máy bay liền quay đầu trở lại.

“...”

.

Cô Thần biết rõ những người kia nhất định sẽ tức đến phát điên, cũng sẽ càng thêm cảnh giác liền tiếp tục gọi thêm hai chiếc trực thăng nữa, vận chuyển đủ loại hoa quả tươi ngon cùng nhiều món ăn mỹ vị đến nơi này. Bởi vậy, khi Long Tuấn Hạo khoan khoái tỉnh dậy, thấy một bàn đầy món ăn thơm ngon trước mặt, cùng một con chó nhỏ ngồi ở boong thuyền liền cảm lạnh, “Cô Thần, chuyện gì đã xảy ra thế?”

Thời khắc này vừa lúc hoàng hôn buông xuống, ráng chiều đỏ rực từ chân trời lan đến, nhuộm cho mỗi người một vầng hào quang đỏ rực như... máu. Cô Thần ngồi đối diện với cậu, nghe vậy liền rót rượu đỏ vào chiếc cốc dài trên bàn, đẩy qua, dịu dàng hỏi, “Có biết cái gì gọi là bữa cơm trước khi ra pháp trường không?”

Bàn tay Long Tuấn Hạo vừa duỗi ra liền run rẩy, vội vàng rút trở về, sắc mặt trắng bệch nhìn anh.

Cô Thần nhìn thẳng vào cậu, cười vô cùng dịu dàng, nói tiếp, “Ừ, em xem, có đồ ăn này, cả bánh ngọt và hoa quả đều đủ,” dứt lời liền chỉ chỉ con chó, “Ngay cả thân nhân cũng có mặt, muốn ăn, muốn gặp đều đầy đủ hết, hơn nữa em cũng đã hoàn thành giấc mộng thoát khỏi viện an dưỡng, hãy an tâm mà yên nghỉ đi.”

Long Tuấn Hạo nhìn một đồng thứ trước mặt, lá gan nhỏ bé càng thêm run rẩy, “Có có chuyện gì cũng từ từ nói...”

“À, được thôi,” Cô Thần đồng ý gật đầu, “Trước hết, nói chuyện quá bom đi, nó từ đâu ra?”

“...” Long Tuấn Hạo sục sục mũi, cắn cắn môi nhìn anh, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Cô Thần liếc nhìn cậu một cái lại nhìn về phía đại dương xa xa, ung dung nói, “Kỳ thật, táng thân nơi biển cả cũng không tệ, rất nhiều người muốn sau khi chết đi, tro cốt mình sẽ trở về với biển...”

“Ta, ta, ta nói...”

Cô Thần cười gật đầu, “Ngoan, rất có giác ngộ.”

Long Tuấn Hạo nhìn anh nửa ngày, không cam lòng nhỏ giọng lầu bầu, “Nhưng dù thế nào thì ta cũng giúp được việc nha...”

Cô Thần nướn mày, chậm rãi đứng dậy bước đến ngồi cạnh bên Long Tuấn Hạo, thuận tay ôm cậu vào lòng. Long Tuấn Hạo lập tức run rẩy nhìn anh, Cô Thần nhìn cậu cười cười, vươn tay xoa xoa sau đó nâng cằm cậu lên, bắt đầu hôn.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng và chăm chú khiến trong lòng Long Tuấn Hạo chợt toát ra chủ ý, đang cân nhắc xem có cần dùng đến cái gọi là mỹ nam kế hay không thì người nọ đã buông cậu ra, thuận tiện ôm ngang người cậu đi đến mạn thuyền, tiếc nuối nói rằng, “Được rồi, chúng ta cũng đã hôn tạm biệt rồi, coi bộ kiếp này đôi mình vô duyên, chỉ có thể chờ đến kiếp sau tiếp tục.”

Long Tuấn Hạo sợ hãi, ôm chặt lấy cổ anh, cả người cậu giờ đã nằm ngoài không trung rồi, chỉ cần Cô Thần vừa buông tay, cậu chắc chắn sẽ rơi tòm xuống biển, tuy lý trí biết rõ anh sẽ không làm thế nhưng cứ nhìn xuống dưới từ góc độ này cũng đủ khiến cho người từ bé đã chẳng biết bơi lội là gì như cậu phải kinh hãi, “Tiện, tiện, tiện, dân... Bản vương muốn hưu người, nhất định phải hưu người!”

Cô Thần nhìn khuôn mặt trắng bệch của cậu, có chút đau lòng, rút tay về, lại ôm cậu vào ngực, “Vương gia, ngài hiện giờ đang ở trên địa bàn của tôi!”

Long Tuấn Hạo bám chặt lấy người anh, không hề nghĩ ngợi kêu lớn, “Láo lếu, chỗ này là vùng biển quốc tế!”

“Anh đang nói đến chiếc ca nô này.”

“Nó là của Túc Thanh!”

“Giờ thì nó do anh quản lý.”

“A... Được rồi...” Long Tuấn Hạo hít hít mũi, dựa vào lòng anh cố gắng điều chỉnh hô hấp, yếu ớt nói, “Dù thế thì bản vương cũng muốn hưu

người...”

Cô Thần nói, “Ngài có muốn... trải nghiệm thêm một lần?”

“Đừng...” Long Tuấn Hạo lại ôm chặt lấy anh, sợ hãi phải chịu đựng cảm giác vừa rồi một lần nữa, Cô Thần cúi đầu nhìn cậu, “Còn chưa chịu nói? Bộ em thích bom đạn như vậy hả? Em xem, giờ em đã ra khỏi viện an dưỡng, ca nô với phi thăng cũng đều ngồi qua rồi, còn cần bom để làm gì nữa hả?”

Long Tuấn Hạo sững sờ tại chỗ, bưng tỉnh đại ngộ nói, “A, đúng vậy nha.”

“...” Cô Thần bất đắc dĩ ôm cậu trở về, “Nói đi, ai cho em đấy?”

“Tiểu Ngọc...”

“Cậu ấy đưa em bom làm gì?”

Long Tuấn Hạo liền kể lại đầu đuôi câu chuyện, cuối cùng nhìn anh, yếu ớt vươn móng vuốt, “Này, giờ ta có thể đi ăn cơm không?”

Cô Thần sờ đầu cậu, “...Ngoan, ăn đi.”

“Ân!” Long Tuấn Hạo gật đầu, bắt đầu cầm cúi ăn, ăn ăn còn không quên nói, “Nhưng mà tiện dân à, bản vương vẫn là muốn hưu người, bản vương đã nhận lời ái phi, không thể nuốt lời a.”

“...” Cô Thần nói, “Không sao, lần này đến anh nạp em.”

“Bản vương không đồng ý.”

Cô Thần nhấn mạnh, “Đại phòng.”

“Vậy cũng không được.”

“Đại phòng duy nhất cả đời này, anh không nạp thiệp.”

“Vậy thì... để bản vương cân nhắc thử xem.”

Cô Thần mỉm cười, tiếp tục xoa xoa đầu cậu, hai người nhàn nhã thưởng thức bữa tối trong ánh chiều tà ấm áp. Thương thế của Túc Thanh xem như đã ổn định, ngày hôm sau, Cô Thần lại cho người tiếp tục tìm kiếm ở một vùng hải vực khác, lực lượng trên không cũng luôn phiên công tác, cơ bản là làm việc cả ngày lẫn đêm, trong lúc đó, anh lại phải vài chiếc máy bay đi mua đồ, mà khi đến hỏi Long Tuấn Hạo muốn ăn gì thì người nọ ngây ngốc trả lời một câu McDonald khiến anh chỉ có thể câm lặng.

Long Tuấn Hạo nhìn anh, “Sao thế?”

“Ngựa ruồi bụi hồng, phi mỉm miệng, ai hay vài tiến đã về triều...” (*)
Cô Thần bất đắc dĩ nói, “Vốn định ra vẻ lãng mạn một phen, ai ngờ có người hết lần này đến lần khác thích phá hư phong cảnh, em thử hỏi xem người đi mua McDonald sao chịu nổi đây?”

“...”

“Không có chuyện gì, ăn đi...” Cô Thần sờ sờ đầu cậu, chậm rãi quay đi, cứ thế lại qua hai ngày, Cô Thần cảm thấy sự cảnh giác của những người kia đã gần như hao hết liền sai người đưa Long Tuấn Hạo trở về, thuận tiện đem mấy thứ mua đến trong mấy ngày này đóng gói chở theo luôn, còn mình thì ở lại đây, tiếp tục tìm kiếm. Long Tuấn Hạo tuy cảm thấy không cam lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì trong hành lý của cậu có một kiện hàng cực lớn, không phải thứ gì khác mà chính là Túc Thanh.

Cô Thần vẫn không ngừng tìm kiếm hết hải vực này đến hải vực khác, thẳng đến ngày thứ mười mới tỏ vẻ không cam lòng thu đội, trở lại Túc gia. Dù sao thì một người không uống nước có thể sống được nhiều lắm là bảy ngày, nếu tính thêm sự khắc nghiệt của hoàn cảnh, còn có thể ít hơn, bây

giờ thu đội, mặc dù không tuyên bố với ngoại giới nhưng trên một mặt nào đó cũng đã xem như là hoàn toàn bỏ cuộc.

Túc Tòng sau khi biết được tung tích của anh trai mình, lại không thể để cho người khác sinh nghi, chỉ có thể tiếp tục ở lại bốn gia, thuận tiện bí mật thu thập tư liệu, chuẩn bị buộc tội những người kia tội mưu hại gia chủ.

Lúc này, ngoài việc muốn từ từ tiếp nhận công việc buôn bán của gia tộc, Túc Tòng còn phải xử lý thêm một việc, đó chính là hậu cung của anh trai cậu. Nếu như thời cổ đại có cung điện, cậu cảm thấy hậu cung của anh cậu cũng đại khái giống thế. Kỳ thật cậu cũng không nghĩ ra việc đưa mỹ nhân tới tấp vào hậu viện của gia chủ là để làm chi, cũng chẳng hiểu sao chuyện này lại có thể kéo dài mấy đời, chỉ biết là từ thời cha của bọn họ cũng đã là như thế. Những vị tiểu thư được đưa vào đây đều xuất thân những gia tộc môn đăng hộ đối, điển hình của việc ăn cơm trước kẻng, sau khi mang thai, sinh con trai mới chính thức cử hành hôn lễ, cậu và Túc Thanh sinh ra cũng không kém nhau vài ngày, nhưng bởi mẹ cậu có gia thế cao hơn nên cuối cùng trở thành vợ cả.

Có khi Túc Tòng nghĩ lại đã cảm thấy Túc gia quả là nghiệp chướng, những cô gái kia đều là tiểu thư con nhà quyền quý, lại phải hao phí tuổi thanh xuân của mình ở chốn này, lại nghe nói ở Lôi gia thì bạn đời cho hậu bối là từ trường bối lựa chọn? “Anh ta đã không muốn chạm vào họ thì lúc trước nhận lấy để làm gì?”

Trợ lý đắc lực của Túc Thanh đứng ở một bên, cung kính nói, “Đương gia nói, trước cứ giữ lại, biết đâu ngày nào đó ngài nhìn thấy, thử xem ngài có thể ghen hay không... Ngài xem...” Anh là người hiểu biết rất rõ tâm tư của Túc Thanh, mà điểm này Túc Tòng cũng biết, cũng không có gì phải cố kỵ.

Túc Tòng nhẫn nại dạo qua một vòng, cuối cùng bóp bóp trán, “Đều đưa họ đi, mà cô gái đang mang thai kia là sao?”

“Có một lần đương gia uống say...”

Gân xanh lập tức nảy lên trên trán Túc Tòng.

Người trợ lý vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt của cậu, thấy thế vội vàng nói tiếp, “Nhưng sau đó đương gia nói anh ấy chắc chắn không làm gì cả, chỉ là không nói rõ chuyện này với người khác mà thôi.”

Túc Tòng cả kinh, “Không phải của anh tôi? Lá gan của cô ta cũng lớn thật, anh tôi sao có thể để yên được?”

“Đương gia nói, cứ giữ lại, biết đâu ngày nào đó để cho ngài nhìn thấy...”

“...”

Trợ lý do do dự dự hỏi, “Ý ngài là...”

“Cứ giữ lại đó,” Túc Tòng tiếp tục bóp trán, “Đợi khi nào sinh ra thì làm kiểm tra DNA, nếu như không phải thì để anh tôi xử lý.”

Hai người cứ vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên một cậu nhóc tầm năm sáu tuổi từ đâu lao tới, nắm lấy ống quần Túc Tòng, ngửa mặt nhìn cậu, ánh mắt vô cùng hung ác, “Anh hai, bọn họ đều nói anh hại chết anh cả, có đúng không?”

Túc Tòng khẽ giật mình, chần chờ hỏi, “Đây là... Con trai của chú?” Cậu nhớ rõ nhà chú mình gặp nạn, chỉ còn lại một đứa con trai.

“Vâng,” Trợ lý gật đầu, “Từ sau chuyện đó, đương gia liền nhận nuôi thiếu gia, vẫn luôn dưỡng ở bên người.

Đứa bé kia vẫn tiếp tục nhìn cậu, “Rốt cuộc có đúng hay không?”

Hiện giờ là thời khắc mấu chốt, Túc Tông không thể nói gì với cậu nhóc được, chỉ có thể gọi người kéo cậu bé đi, nghe tiếng cậu nhóc “tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh”, “báo thù cho anh cả” từ từ xa dần, nghiêng đầu hỏi, “Anh tôi đối đãi với cậu nhóc rất tốt?”

“Vâng,” Trợ lý nói, “Đương gia nói, đời này anh ấy xác định là không thể có con cái rồi, ngài nếu là... khực, cho nên cứ dưỡng một đứa bé về sau có thể tiếp quản gia tộc này.”

Túc Tông quay đầu nhìn trợ lý, “Tôi nếu là cái gì?”

Trợ lý lưỡng lự nhìn cậu, Túc Tông híp mắt lại, “Nói.”

“Đương gia nói tương lai nếu ngài có con thì...” Trợ lý nuốt nước miếng, gian nan nói hết, “Có đứa nào anh ấy bóp chết đứa đó, ngài có oán hận cũng chẳng sao...”

Túc Tông im im lặng lặng nghe, không hề mở miệng. Túc Thanh người này, ngay từ đầu đã luôn đối cậu rất cố chấp, hơn nữa anh cũng chuẩn bị tiếp tục bá đạo như thế, sẽ không chịu lùi về sau nửa bước, giống như sợ hãi chỉ cần mình lui về thì cậu sẽ lập tức chạy mất. Nếu như dựa theo trình tự bình thường, giả như người nọ không gặp chuyện không may, cũng giải quyết thành công đám lão đầu trong nhà, phỏng chừng bước tiếp theo sẽ là buộc cậu trở về, cứ thế mà dây dưa cả đời.

Cậu quay đầu, đi về phía trước, “Anh cảm thấy anh tôi thích hợp với nghề gì?”

Trợ lý khẽ giật mình, nhìn cậu, vẻ mặt không hiểu lắm.

Túc Tông cũng không định chờ anh trả lời, từ từ nói, “Anh ta thích hợp làm thổ phi.”

“...”

Túc Tòng liền bắt tay xử lý hậu cung, thường xuyên có người khóc lóc tìm gặp, có trường hợp càng quá phận, chạy tới nói cái gì người họ yêu thật sự là cậu, khiến cậu hận không thể châm một mồi lửa đốt sạch cả hậu viện, nhưng rốt cuộc vẫn chịu được, nhẫn nại xử lý xong xuôi mọi việc, bất quá cái giá của việc này là khi cậu rốt cuộc tìm được lý do trở về viện an dưỡng thăm Túc Thanh, khoe mắt anh lại lần nữa xanh tím.

“Túc Tòng...” Túc Thanh một chân bị bó bột treo lên, tựa lưng vào đầu giường, ôm mặt, “Em ra tay nặng thế.”

Túc Tòng cười lạnh một tiếng, “Tôi chỉ cho anh một đấm là nhẹ lắm rồi.”

Túc Thanh liền phất tay để thủ hạ ra ngoài, giường khoe mắt bầm tím nhìn cậu, một lúc lâu mới vươn tay ra, “Tới đây.”

Túc Tòng do dự một lát, mỗi khi cậu ở chung với anh luôn không biết phải làm thế nào để đối mặt với người này, Túc Thanh vẫn chăm chú nhìn cậu, ánh mắt từ thủy chí chung vẫn luôn sâu thẳm, lặp lại lần nữa, “Tới đây.”

Túc Tòng liền chậm chạp bước qua, đứng ở bên giường nhìn anh, vừa định mở miệng thì bàn tay đã bị người bắt được, kéo xuống giường, cậu cả kinh, vội vã muốn đứng dậy, “Anh làm gì thế?”

Túc Thanh ôm thật chặt cậu vào lòng, thấp giọng nói, “Em thấy với tình trạng hiện giờ của anh có thể làm gì em được, ngoan, để cho anh ôm một lát.”

Lồng ngực Túc Tòng dán chặt vào ngực anh, có thể cảm nhận được nhịp tim hồi hả của người phía dưới, im lặng một chút, quyết định làm theo ý

anh.

Túc Thanh điều chỉnh tư thế của mình một chút, vẫn luôn ôm chặt cậu, không chịu nói gì, đợi đến khi Túc Tòng cảm thấy cơ thể mình bắt đầu cứng còng thì anh mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Túc Tòng, chúng ta ở cùng một chỗ đi.”

Đáy lòng Túc Tòng run lên, chỉ nghe anh nói tiếp, “Anh cảm thấy mình đúng là hết thuốc chữa rồi, mấy ngày nay gặp nạn, chuyện anh nghĩ trong đầu không phải là nếu như mình chết đi thì em có thể được giải thoát rồi, mà là sau khi anh chết em sẽ kết hôn với người khác,” Cánh tay anh lại thêm siết chặt, “Anh chỉ cần nghĩ đến sau này người em yêu không phải là anh liền cảm thấy có chết cũng không nhắm mắt được, có thành quý cũng không cam lòng, có thành quý cũng nhất định chạy ra, tiếp tục dây dưa em...”

Túc Tòng lẳng lẳng lắng nghe, giật giật thân thể, vùi đầu vào cổ anh không nói gì. Túc Thanh vuốt ve mái tóc dài của cậu, cúi đầu hôn hôn đỉnh đầu cậu, “Túc Tòng, khi nào em mới có thể suy nghĩ cẩn thận đây.”

Túc Tòng vẫn không đáp, Túc Thanh lại hôn hôn cậu, “Không sao cả, anh còn sống, có thể từ từ đợi.”

Túc Tòng im lặng.

“Dù sao đời này em chỉ có thể cùng anh, đừng hòng nghĩ đến chuyện đi tìm người khác.”

Cậu rớt cuộc thở dài, “Tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi.”

Túc Thanh chấn động, chỉ cảm thấy cơ thể mình cứng lại trong khoảnh khắc ấy. Túc Tòng thừa dịp giãy ra, ngồi ở bên giường đối mặt với anh, còn có thể nhìn rõ sự vui mừng cùng sợ hãi trong mắt người nọ.

Tất cả tâm tư của người này từ trước đến giờ vẫn luôn xoay quanh cậu, đều chỉ vì cậu... Túc Tòng thở dài một tiếng, lặ lại lần nữa, “Tôi đã suy nghĩ cẩn thận rồi.”

Túc Thanh lại chấn động, mở miệng định nói gì, nhưng lúc này cảm anh lại bị người nâng lên, biểu tình của em trai anh lại giống như ngày trước, cậu mỉm cười nhìn anh, “Bất quá, có một chuyện tôi vẫn luôn không rõ, hi vọng anh có thể giải đáp cho tôi biết, anh trai yêu dấu,” Cậu ghé sát thêm một chút, chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt anh, “Anh nói – Đều là đàn ông với nhau, vì sao tôi lại là người ở dưới kia chứ? Hả?”

“...”

Chú thích:

(*) Đây là 2 câu thơ trích từ Quá Hoa Thanh Cung (Đi qua cung Hoa Thanh) của Đỗ Mục.

Trường An hồi vọng tú thành đôi

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai

Nhất ký hồng trần phi tử điều

Vô nhân tri thị lệ chi lai !

.

Dịch thơ

Trường An trông tựa gấm hoa thêu

Nghìn cửa trên nên đã mở đều

Ngựa ruổi bụi hồng, phi mỉm miệng

Ai hay vải tiến đã về triều !

Lê Nguyễn Lưu dịch

.

Hoa Thanh là cung điện xây dựng bên dòng suối nước nóng trên núi Ly Sơn thuộc tỉnh Thiểm Tây đế Đường Minh Hoàng, Dương Quý Phi cùng quần thần thỉnh thoảng hội họp ăn chơi. Biết Dương Quý Phi thích ăn vải, nhưng vải miền Bắc không ngon bằng miền Nam nên cứ đến mùa vải là Đường Minh Hoàng lại sai lính trực thuộc cưỡi ngựa tốt ngày đêm không nghỉ để đem vải từ Tứ Xuyên (quãng đường xa hơn ngàn dặm) về Hoa Thanh cung mà vẫn còn tươi. Theo như bài thơ thì Dương quý phi thích vải đến nỗi mong ngóng từng ngày, khi thấy bụi bay theo gót ngựa người lính chở vải về thì nàng nở nụ cười vui sướng.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lão Đại

Sau khi về tới viện an dưỡng, Long Tuấn Hạo cũng chẳng buồn quan tâm xem đám người kia sẽ chuyển Túc Thanh ra ngoài bằng cách nào, cứ vậy mà ôm chó con trở về tiểu viện. Cậu biết Cô Thần phải vài ngày nữa mới trở lại, nên tức tốc chạy về phòng, đóng kín cửa, vớt con chó nhỏ sang một bên, rồi khom lưng lôi cái hộp ra.

Mấy quả bom tiểu Ngọc sai người mang đến rất nhỏ, chỉ to cỡ lòng bàn tay thôi, lại còn mỏng nữa, tất cả đều được đặt gọn gàng ở trong hộp, xếp thành ba tầng, cậu sờ qua sờ lại, nghĩ thầm Cô Thần mà về chắc chắn sẽ dẹp hết đồng này cho xem, tuy rằng lần này cậu rốt cuộc đã thoát ra ngoài rồi, cũng ngồi phi cơ rồi, nhưng có một thứ hay như vậy trong tay, bảo cậu cứ thế mà nhìn nó biến mất thì...

Cậu thì thào: “Thật không nở chút nào...”

Nhưng tiểu thiếp cậu vừa mới hừ quá khó đối phó, cái hộp này chắc chắn chẳng thể giữ được, Long Tuấn Hạo nhìn nhìn chỗ trống trong hộp, nơi đó từng đặt quả bom cậu đã đưa cho Cô Thần dùng, lại nghĩ, dù cậu có giấu bao nhiêu cái đi chẳng nữa thì cuối cùng vẫn bị Cô Thần tìm ra, đến lúc đó sẽ bị dẹp hết, phải làm sao bây giờ đây... cậu vuốt cằm suy ngẫm, đôi mắt xinh đẹp híp lại, đột nhiên nghĩ tới một chủ ý vô cùng hay ho.

Chú chó nhỏ ngậm khúc xương liếc nhìn cậu một cái, vội vàng cúp đuôi chui xuống gầm tủ, mặc dù khoảng thời gian này nó ăn hơi nhiều, béo lên không ít, muốn chui xuống dưới tủ là chuyện không dễ dàng, nhưng nó cứ kiên quyết chui chui chui, toàn tâm toàn ý, cắn đầu cắn cổ mà chui, bởi vì

cái con người đang đứng giữa phòng kia đang cười vô cùng khùng bố, trực giác báo cho nó biết, có chuyện xấu sắp xảy ra.

Long Tuấn Hạo híp mắt cười man dại, tính toán thời gian Cô Thần sẽ trở về, xoay người cất hộp về chỗ cũ, rồi nhàn nhã bước ra khỏi phòng, cậu tìm đám tùy tùng thường ngày phân phó vài câu, sau đó đi loanh quanh trong tiểu viện, mới vừa đi được hai bước thì thấy một bác sĩ vội vã chạy tới, thần sắc vô cùng hoảng hốt.

Cậu “di” một tiếng, nhận ra đó là bác sĩ chính của ái phi nhà mình, liền vội vàng hỏi: “Ái phi nhà ta làm sao vậy?”

“Vương... vương gia...” Vị bác sĩ nọ thở hỗn hển. “Ngài mau đi qua bên kia đi, nhạc phụ, nhạc mẫu của ngài đang gọi ngài qua đó, Vương phi bây giờ đã đọc sách tới mức mất ăn mất ngủ, ai khuyên cũng không nghe.”

Long Tuấn Hạo lại “di” một tiếng. “Phụ mẫu của ái phi gọi bản vương qua đó?” Cậu nhớ sau khi biết cậu tàn nhẫn đánh Thúc Văn, hai người đó hận không thể lao tới cắn cậu, lần này lại muốn làm gì?

“Đúng vậy.” Bác sĩ nói. “Bọn họ nghe nói Vương phi chỉ nghe lời ngài, nên nhờ tôi mời ngài qua.”

Long Tuấn Hạo hiểu ra, phất áo chấp tay đứng, khí thế hoàng gia nhất thời bắn ra bốn phía, trầm giọng nói. “Vậy, hãy dẫn đường.”

Vị bác sĩ này nhất thời ngẩn ngơ, bất giác “Dạ” một tiếng, quay đầu đi trước dẫn đường.

“...” Long Tuấn Hạo liền đi theo tới tiểu viện của Thúc Văn, vừa bước vào đã thấy một đám người đứng trước phòng ngủ, ba mẹ Thúc Văn mỗi người một bên cửa, cẩn thận nhìn vào trong.

Bác sĩ dẫn đường hăng giọng hô: “Vương gia giá lâm.”

Đoàn người lập tức nhìn về phía họ, mẹ Thúc Văn thì nhanh chạy tới, ôm lấy tay cậu lôi vào. “Ai nha, hiền chất a, lần trước là hiểu lầm cả, cậu đừng trách chúng tôi, lần này cậu phải khuyên bảo bố nhà chúng tôi đi, chúng tôi chỉ có mỗi một đứa con này thôi a.”

Long Tuấn Hạo bị lôi kéo đến khó chịu, đành bước nhanh hơn. “Hiền chất?”

“Ai ai, hai nhà chúng ta coi như thế giao rồi, tuy lần trước... ai, đều là quá khứ cả.” Mẹ Thúc Văn đã tới trước cửa, đẩy cậu vào. “Cậu mau vào xem, nó... nó làm sao lại thành như vậy a, ai nói cũng không chịu nghe.”

Long Tuấn Hạo nâng mắt nhìn vào trong, cũng giật mình, trong phòng chất đầy các loại sách, á phi của cậu thì ngồi ở giữa, chăm chú tính toán cái gì, Thúc Văn ngồi nghiêng, từ nơi Long Tuấn Hạo đứng vẫn có thể nhìn thấy lún phún râu dưới cằm, rõ ràng đã vài ngày không cạo râu rồi.

Long Tuấn Hạo chậm rãi bước qua, đi quanh Thúc Văn một vòng, thử gọi: “Ái phi?”

Thúc Văn ngay cả đầu cũng không thèm nâng.

Long Tuấn Hạo lại gọi: “Thúc Văn?”

Thúc Văn vẫn không ngẩng đầu lên.

Long Tuấn Hạo nghĩ lần này là toi thật rồi, đáng thương cho cậu vừa mới hươu tiểu thiếp, lại mất đi ái phi, chẳng lẽ cậu thật sự phải gả ra ngoài? Cậu ngưỡng đầu oán thán, thống khổ lắc đầu. “Nhân sinh nếu như lúc mới gặp thì đâu có gì phải phiền muộn. Thay đổi là điều thường thấy ở con người, sao lại trách lòng người dễ đổi? (1)... Đừng đa tình, tình cảm sẽ chỉ tổn thương mình mà thôi....”

Ngoài cửa, mọi người đầu đầy hắc tuyến, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Vương gia chậm rãi nhắc chân, đạp cho Thúc Văn một cước, đẩy Thúc Văn ngã xuống đất, thuận tiện dẫm luôn chân lên ngực Thúc Văn.

Mẹ Thúc Văn thấy vậy vội vàng đi lên, lại bị ba Thúc Văn ngăn lại, thấp giọng nói: “Xem thế nào đã.”

Thúc Văn chịu một cú này xong giật cả mình, sách trên tay rớt xuống đất, vẻ mặt mờ mịt, trong mắt dường như còn chưa biến mất quang ảnh của những công thức, cậu ngẩng đầu nhìn người trước mặt, một lúc lâu mới tìm lại được thanh âm của mình: “... Anh là?”

Long Tuấn Hạo cúi đầu từ trên cao nhìn xuống, quý khí lan tràn, một lát mới nói: “Ta là nam nhân của ngươi!”

Thúc Văn vẫn ngỡ ngác như cũ: “...A?”

“A cái gì mà a? Ngươi kinh ngạc lắm à?” Long Tuấn Hạo lại cúi tới gần hơn, gia tăng lực dưới chân.

Thúc Văn hoàn hồn cầm cổ chân Long Tuấn Hạo, lại nhìn chăm chú, gật đầu: “Quả thật rất kinh ngạc, tôi không biết anh.”

“Ai...” Long Tuấn Hạo nhìn cậu một cách sâu xa, nổi bi ai như trực chờ phun trào trong mắt, lan tràn khắp người cậu, cậu thở dài: “Ta biết thế nào cũng vậy mà...”

Thúc Văn như bị nổi bi ai trên người Long Tuấn Hạo ảnh hưởng, ánh mắt mê man, bỗng nhiên kêu lên: “Phu quân...” Sau đó cậu ngậm miệng kinh ngạc.

Hai mắt Long Tuấn Hạo liền sáng lên, vội vàng gật đầu. “Đúng đúng, ngươi xem ngươi còn nhớ rõ ta mà.”

Thúc Văn lại ngẩn ngơ lần nữa, cuối cùng lắc đầu: “Tôi thực sự không nhận ra anh.”

“Không sao hết.” Long Tuấn Hạo nói. “Đó là bởi vì người đã quên, người bị chứng mất trí nhớ gián đoạn, không tin người hỏi bọn hắn.” Cậu dứt lời quay đầu lại nhìn mọi người, ôn nhu cổ vũ: “Các người nói có đúng hay không?”

Mọi người bị cậu nhìn như vậy, vội vàng gật đầu. “Phải phải phải...”

“Nghe thấy không.” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn Thúc Văn. “Cho nên ta thật sự là nam nhân của người.”

Thúc Văn há miệng, đột nhiên muốn nói cậu không có hứng thú với con trai, nhưng cậu còn chưa kịp nói thì người trước mắt đã kéo cậu lên và nói: “Không sao cả, người quên cũng không sao cả, chúng ta có thể làm quen lại từ đầu, giờ người đi tắm rửa thay đồ đi, rồi chúng ta ra ngoài đi dạo, chậm rãi nói chuyện sau.”

Thúc Văn cũng hiểu là cần phải cẩn thận nói cho rõ ràng, liền gật đầu vào phòng tắm.

Những người đứng ngoài cửa lúc này mới đi vào, dọn dẹp phòng, mẹ Thúc Văn cầm tay Long Tuấn Hạo, vẻ mặt cảm kích: “Cũng chỉ có cậu biết cách, vậy... thằng con chúng tôi sau này đành phải nhờ cậu chiếu cố rồi, gay cũng không sao cả, chỉ cần nó sống tốt là được, người làm ba mẹ như chúng tôi chấp nhận rồi, con ngoan, có rảnh thì hẹn ba mẹ con cùng ăn một bữa cơm, sau này coi như người một nhà rồi.”

Long Tuấn Hạo miệng méo xệch, mặt đầy hắc tuyến. “Ta không phải...”

“Ai nha, yên tâm đi, ba mẹ đều đồng ý.” Mẹ Thúc Văn nhanh chóng cướp lời, vỗ vỗ tay cậu, “Hơn nữa này con cũng nói rồi thôi, con là nam nhân của con mẹ, con còn xấu hổ làm cái gì, thật là, được rồi, cứ như vậy

đi, ba mẹ còn có việc về trước đây, con nhất định phải chăm sóc con mẹ thật tốt đó nha.” Dứt lời thì nhìn người đàn ông vẫn im lặng này giờ, người ấy nhìn vợ mình rồi tiến lên vỗ lưng Long Tuấn Hạo, cái gì cũng chưa nói liền kéo mẹ Thúc Văn đi, hai người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

“...” Long Tuấn Hạo cứng còng đứng tại chỗ, lát sau mới tìm lại được thanh âm của mình, nhìn nhìn đám người còn lại. “Các người nói xem, ba mẹ hẳn nói vậy là có ý gì?”

Mọi người do dự nhìn cậu, cuối cùng chẳng dám ho he gì hết, tiếp tục cúi đầu dọn phòng.

“...”

Cửa phòng tắm rắc một cái mở ra, Thúc Văn đi ra, nhìn người con trai đứng giữa phòng, ánh mắt vẫn cứ ngây ngốc như cũ, ngơ ngác nói: “Tôi xong rồi.”

Long Tuấn Hạo giật mình tỉnh lại, đi qua bá cổ cậu dẫn ra ngoài. “Đi thôi, ra ngoài hít thở không khí.”

Thúc Văn bị cậu kéo, muốn tránh nhưng lại không dám, bởi vì như vậy sẽ làm cậu vô thức nhớ lại nỗi bi ai trong mắt người này, đương nhiên, đó là do cậu không biết đó là người nào đó giả trang. Cậu nhìn người tự xưng là nam nhân của cậu, nghĩ lại thấy quái lạ, há miệng nói. “Này...”

“Muốn nói người không nhớ ta là ai hay là nói người không có cảm giác với ta?” Long Tuấn Hạo ngắt lời cậu, quay đầu cười với cậu. “Không sao hết, chúng ta sau này cứ là bạn bè đi, người có thể kêu...” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ. “Phải rồi, gọi lão đại.”

“... Vì sao?”

Long Tuấn Hạo rũ mi. “Bởi vì người là người quen trước.”

Thúc Văn lập tức gật đầu. “Được được được, tôi gọi, lão đại...” rồi cậu chần chờ hỏi. “Anh... không đau khổ sao? Tôi như vậy...”

“Nga, không sao.” Long Tuấn Hạo nhìn về phía trước, thương cảm nói. “Vốn duyên phu thê của bản vương và người cũng sắp tận, người không cần quá tự trách.”

Thúc Văn nói: “Sao lại vậy?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục vọng về phương xa, giọng nói càng thương cảm hơn. “Bởi vì bản vương sắp phải xuất giá rồi...”

“...”

Long Tuấn Hạo kéo Thúc Văn đi lòng vòng trong viện, Thúc Văn vẫn không rõ lắm về hoàn cảnh của mình, Long Tuấn Hạo cũng kiên nhẫn giải thích cho cậu hiểu, cuối cùng thì kéo cậu về lại phòng. Long Tuấn Hạo nghĩ người này dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của mình, vậy nên thường xuyên qua thăm, Thúc Văn ngồi dưới thảm xem sách, Long Tuấn Hạo sẽ ngồi bên cạnh. Cô Thần từng nói khả năng chịu đựng đả kích của người này quá kém, mà thứ người này đang nghiên cứu lại khá là phiền phức, người này sẽ thường hay xuất hiện trạng thái sụp đổ tan vỡ, mỗi lần như vậy Long Tuấn Hạo đều đánh cậu ta một trận, thuận tiện đau lòng mà dạy dỗ: “Có chút thất bại mà cũng chịu không nổi sao có thể làm tiểu đệ của ta?! Bản Vương từng chịu đả kích còn lớn hơn như thế này, không phải vẫn tốt đó sao?”

Thúc Văn cả mặt xanh tím, chân chổ nhìn cậu. “Lão đại, anh... anh cũng từng gặp trắc trở?”

“Tất nhiên!” Long Tuấn Hạo dứt lời liền kể lễ lịch sử bi thương của cậu một lần. “Thế nào, người phải học tập ta, phải càng đánh càng hăng!”

“Nga...” Thúc Văn ngây ngơ gật đầu, đột nhiên hỏi. “Anh thật không phải người điên?”

Long Tuấn Hạo liếc mắt trừng qua, Thúc Văn lập tức rụt đầu vào sách. Long Tuấn Hạo nhìn cậu một lát, xoa đầu cậu, ôn nhu nói: “Ngoan, tính thêm lần nữa, phải tin tưởng vào mình chứ.”

Thúc Văn lại rụt cổ lại, tay run run bắt đầu tính toán. Long Tuấn Hạo lại tiếp tục nhìn, cách một khoảng thời gian thì kéo cậu ra ngoài đi một vòng, có khi còn chạy hai vòng, tăng thêm lượng vận động. Thúc Văn dưới sự rèn luyện kiểu vừa đánh vừa xoa như vậy dần dần khỏe lại, chờ cho tới lúc cậu như nguyện bước lên bục nhận thưởng, nắm trong tay chiếc cúp thì liền khóc như mưa, tất cả mọi người đều nói là do cậu xúc động, lại không biết là bởi cậu đang vui vẻ vì sau khi ra viện không còn phải chịu mấy trận đòn của lão đại nhà mình nữa.

Long Tuấn Hạo tận trách chăm sóc tiêu đệ mấy ngày mà Cô Thần vẫn chưa về, ngược lại Túc Tông đến, tới thăm Túc Thanh. Cậu nghĩ một chút, có lẽ Túc Tông biết Cô Thần ở đâu, liền đi qua hỏi thăm. Lúc cậu tới thì thấy hai người đang ôm nhau, đứng đứng ngoài cửa suy tư một lúc, mới quyết định đứng ngoài chờ một chút, một lát sau, Túc Tông chậm rãi bước ra, miệng vẫn cười dài nhưng như có gió lạnh thổi quét ngang qua.

Long Tuấn Hạo tức khắc rụt cổ, do dự nhìn nhìn.

Túc Tông liếc cậu một cái, cười hỏi: “Vương gia muốn hỏi Cô tướng quân ở đâu?”

Long Tuấn Hạo nghe xưng hô của cậu thì méo miệng. “Xem như.”

“Nga, anh ta vài ngày nữa sẽ về.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, sau đó nói thêm vài câu, cuối cùng nhìn người nọ cười cười rời đi, lại cảm thấy nụ cười của cậu ta dường như có ý gì đó

sâu xa, nghĩ nghĩ, cậu chậm rãi bước vào phòng Túc Thanh.

Túc Thanh lúc này đang nhàn nhã uống trà, vẻ mặt vẫn đăm nhiên, Long Tuấn Hạo nhìn một hồi, đột nhiên cảm giác dưới lớp mặt thản nhiên ấy ẩn ẩn có nét đại ra, do dự một chút, cậu hỏi: “Đệ đệ người nói cái gì với người?”

“Em ấy chẳng nói gì với tôi cả.” Túc Thanh nhẹ giọng nói. “Em ấy là muốn làm cái gì.”

“Nga, vậy hẳn muốn làm cái gì với người?”

Túc Thanh không đáp.

Long Tuấn Hạo liếc anh một cái, đổi một kiểu hỏi khác. “Vậy hẳn làm chưa?”

Túc Thanh lắc. “Chưa, chân tôi còn chưa hồi phục, chắc là em ấy chờ tôi khỏi rồi sẽ...”

Anh nói đến đây thì bỗng dừng lại, Long Tuấn Hạo nhất thời trừng to mắt, không thể tin được nói: “Người mà cũng tự ngừng nói?” Người này chẳng lẽ rốt cuộc đã nhận ra bản chất miệng quạ đen của mình?

“Ừ.” Túc Thanh gật đầu, thản nhiên nói: “Tôi có dự cảm xấu, giống như nếu nói ra sẽ không tốt.”

“...”

Long Tuấn Hạo cũng không đứng trong phòng Túc Thanh quá lâu, vì cậu sợ đột nhiên trọng tâm câu chuyện sẽ đổi sang người mình, nên chỉ nói nói vài câu liền quay về tiểu viện, đám tùy tùng của cậu còn chờ cậu trong tiểu viện, thấy cậu về liền tiến lên nói: “Vương gia, thứ người muốn đã mang tới rồi, để ở trong phòng ngủ.”

“Nga? Thật tốt!” Hai mắt Long Tuấn Hạo long lanh, vội vàng chạy vào, ngay khi thấy thứ được đặt trên thảm liền cười thật tươi, cậu phất tay cho tất cả ra ngoài, khom lưng ôm cái hộp ra lần nữa, lấy vài trái bom giấu kỹ, sau đó lại gọi mấy người kia vào. “Các người tới ôm mấy cái này theo ta.”

Cậu nói xong thì ôm hộp dẫn đầu đi ra, hướng đi là hướng tới tiểu viện của Sở Kiên.

La Dịch dạo này rất bi thảm, bởi vì bà xã nhà anh luôn bắt anh ra ngoài làm việc, hơn nữa sau khi bà xã hồi phục trí nhớ, muốn áp đảo càng khó hơn, làm anh hối hận tới mức muốn đâm đầu vào tường, nghĩ thầm phải chi nhân lúc bà xã còn rất nghe lời áp đảo vài lần là tốt rồi, nhưng mà giờ mới nghĩ tới thì đã muộn.

“Bà xã...” La Dịch nhìn bà xã nhà mình, hôm nay rốt cục anh cũng được nghỉ, bà xã nhà anh tâm trạng có vẻ cũng rất tốt, đang suy tính xem có khả năng ăn tới miệng hay không.

Sở Kiên tựa vào hành lang phơi nắng, nghe vậy thì lười biếng quay đầu, hai hàng lông mi của cậu rất dài, nhìn qua như vậy như có thể nhìn thấy chúng bị ánh mặt trời bao phủ trở nên lấp lánh, làm La Dịch ngứa ngáy tâm tư, liếm môi, chậm chạp cọ lại găng, mắt thấy móng vuốt tội lỗi sắp vươn tới nơi thì đột nhiên tiểu viện của vợ anh tới một đám khách không mời. “Ô, đã lâu không gặp.”

Sở Kiên nhìn qua. “Thế nào, cậu cuối cùng cũng nghĩ thông, muốn nói cơ mật của Lôi Nham cho tôi sao?”

“Nga, không phải...” Long Tuấn Hạo tủm tủm nhìn Sở Kiên. “Ta nói này, Sở đặc công, La lão đại hắc bang kiêm cảnh sát, các người có muốn chơi một trận CS (trò chơi điện tử bắn súng Counter-Strike) người thật không?” Cậu lui lại một bước, show ra những thứ đám tùy tùng phía sau đang ôm,

tiếp tục cười nói: “Trang bị ta đều mua đủ rồi, chúng ta kêu thêm vài tên lính đánh thuê, hơn nữa ta còn có một hộp bom uy lực nhỏ, có thể làm vài thông đạo hoặc là phá ra vài cái lỗ, cản trở địch... thế nào?”

Sở Kiên nhìn mấy thứ kia, cậu đã lâu lắm rồi chưa cầm súng, cũng không chấp hành nhiệm vụ. Dù mấy thứ này chỉ là đồ giả, nhưng nếu thêm vài tên lính đánh thuê... La Dịch nhìn hai mắt sáng lóa của bà xã, im lặng quay mặt đi.

“La Dịch.” Sở Kiên nói. “Tôi muốn chơi.”

La Dịch nói. “Ờ.”

“Thế anh còn ở đây làm gì? Đi nhanh, đi gọi người.”

La Dịch nghẹn ngào, cúi đầu nhìn cái tay còn chưa kịp vươn ra, bi phần nói: “Tuân lệnh.”

Chú thích:

(1) “Mộc lan hoa lệnh – Tự cố quyết tuyệt từ giản hữu” của Nạp Lan Tính Đức, đọc lại chú thích chương 14

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cs Người Thật

Một tiếng “âm” nổ vang trong không trung, cậu trợ lý bi kịch liền vội vã chạy vào phòng viện trưởng. lúc này, Lê Hiên đang ân cần đấm vai cho vợ, còn Tiểu Ngọc đang ngồi đọc báo, trên chiếc bàn bên cạnh đặt một tách hồng trà nóng hổi, khói trắng bốc lên khiến khuôn mặt cậu có vẻ mờ ảo.

Lê Hiên vừa đấm vừa nịnh nọt hỏi, “Vợ ơi, đấm thế này được chưa? Được rồi đúng không?”

Tiểu Ngọc đang cúi đầu xem báo đáp lại một tiếng, “Ừ.”

“Vây là tốt rồi.” Lê Hiên cười tùm tùm, tiếp tục đấm bóp, đúng lúc này, cửa phòng mở ra, cậu trợ lý hấp tấp xông thẳng vào, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp, “Viện, viện trưởng, không ổn rồi.” Vừa dứt lời, từ bên ngoài lại truyền đến một tiếng nổ lớn, Lê Hiên rốt cục cũng nhìn thoáng qua bên ngoài một chút, rồi thở dài, “Nói đi, chuyện gì? Có người xâm nhập sao?”

“Không phải có người xâm nhập, là Vương gia,” nói đến đây, bên ngoài lại vang lên một tiếng nổ khác, cậu trợ lý run rẩy, lắp ba lắp bắp nói tiếp, “Vương, Vương gia cùng, cùng, đại đặc công đang chơi CS người thật, hơn nữa trong tay bọn họ còn có một hộp bom... đang, đang cho nổ vài thứ...”

Tay của Lê Hiên khựng lại một chút, nháy mắt mấy cái, lại nháy thêm mấy cái nữa, chậm rãi tiêu hóa những lời này, một lúc sau mới hỏi, “Cho nổ cái gì?”

“Thông đạo,” sắc mặt của cậu trợ lý trắng bệch, “Bọn họ đã phá sập mấy bức tường rồi. “

Tay của Lê Hiên ngừng hẳn lại.

Trợ lý cẩn thận quan sát nét mặt của anh, thử gọi, "...Viện trưởng?"

Lê Hiên vẫn còn đang tiêu hóa những lời này.

Tiểu Ngọc lật tiếp một trang báo, hờ hững nói, "Đắm tiếp đi."

Lê Hiên ngỡ ngác, tiếp tục đấm bóp cho Tiểu Ngọc, trợ lý nhìn thoáng qua một chút, lại thử gọi một tiếng, "...Viện trưởng?"

Lê Hiên vẫn còn chưa tiêu hóa xong, bên ngoài lại truyền đến thêm một tiếng nổ lớn. Anh lập tức hoàn hồn, sắc mặt chuyển sang màu trắng bệch, vội vàng nắm lấy cổ tay cậu trợ lý, "Cậu... cậu nói bọn họ đang cho nổ ở đâu?"

"Cho nổ ở trong sân," trợ lý lo lắng nói, "Đang phá sập tường!"

Lê Hiên run hết cả người, biểu tình nôn nóng, mấy bức tường đó tốn rất nhiều tiền của anh nha! Bọn họ không phải đang cho nổ sập tường, mà là mạng sống của anh! Anh tức giận nói, "Cái đám phá sản này!" Dứt lời liền chạy vội ra ngoài, cậu trợ lý thấy thế, lập tức xoay người đuổi theo viện trưởng nhà mình.

Tiểu Ngọc lạnh nhạt nhìn cánh cửa mở rộng, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài. Ngay lúc cậu chuẩn bị ra khỏi phòng, Lê Hiên bỗng nhiên quay trở lại, đẩy cậu xuống giường rồi dùng dây thừng trói hai tay cậu lại, cột vào thành giường phía trên. Tiểu Ngọc liền nổi giận, "Lê Hiên!"

Lê Hiên run rẩy, toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói, "Thật, thật, thật, xin lỗi... Anh, anh, anh xin lỗi, anh sẽ quay lại ngay, đến lúc đó em muốn chém giết hay lột da gì cũng, cũng được..."

Tiểu Ngọc giận điên người, nhưng chưa kịp nói gì thì Lê Hiên đã quay đầu chạy ra ngoài, thân ảnh lập tức biến mất khỏi tầm mắt.

Sở Kiên vô cùng có hứng thú với trò CS người thật này. Bọn họ gọi mấy người lính đánh thuê canh gác sau núi, rồi bắt đầu công tác chuẩn bị, theo như vị Vương gia nào đó nói, thì phá tường tạo địa hình phức tạp chơi mới vui, cho nên mới có một màn sau: Mấy bức tường trong viện bị phá tung, các bác sĩ và y tá đều run rẩy núp trong một góc nhìn bọn họ.

La Dịch ra vẻ chịu đựng theo sau lưng bọn họ, nhìn bộ dạng hưng phấn của vợ mình, thở dài một tiếng, sau đó quay đầu nói với vị Vương gia đang cười ngây ngô bên cạnh, “Cậu lại tạo nghiệt nữa rồi.”

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm số bom trong hộp, nghĩ thầm, cứ như vậy Cô Thần sẽ không phát hiện hẳn còn giấu hai quả, nga ha ha ha. La Dịch nhìn đôi mắt tỏa sáng vì hưng phấn của Long Tuấn Hạo, run rẩy quơ quơ tay trước mặt cậu, thầm nhủ, bộ cậu ta phát bệnh rồi à?

Long Tuấn Hạo lúc này mới hoàn hồn, hỏi, “Người làm gì vậy?”

La Dịch lặp lại, “Cậu lại tạo nghiệt nữa rồi.”

Lúc này, Sở Kiên ở đằng trước quay người lại lấy thêm một quả bom, tiếp tục cho nổ chỗ khác. Long Tuấn Hạo mắt sáng long lanh nhìn số bom đang giảm dần trong hộp, cười không ngừng, “Không sao, dù gì ta cũng đã tạo nghiệt quá nhiều, thêm một cái nữa cũng chẳng sao.”

“...”

Sở Kiên cùng mấy người lính đánh thuê đang tụm đầu thảo luận xem cho nổ thế nào, đúng lúc này thì nghe thấy tiếng Lê Hiên gầm lên, “Dừng tay! Dừng hết lại cho tôi! Các cậu đang làm gì đó?!”

Lê Hiên chạy đến với tốc độ ánh sáng, giật lấy quả bom trong tay Sở Kiên, sau đó đưa mắt nhìn lính đánh thuê bên cạnh, nở một nụ cười đầy hàm ý, “Ồ, các anh cũng ở đây à.”

Bọn họ lập tức run rẩy, cảm thấy sự tình không ổn, lắp bắp trả lời, “Vâng, vâng, dạ...”

“Nga,” Lê Hiên tiếp tục cười, ôn hòa nói, “Đập phá của công là sai nha, biết không?”

Khuôn mặt của mấy người lính đánh thuê lập tức trở nên trắng bệch, “Viện trưởng đại nhân...”

Lê Hiên gật đầu, vỗ vỗ vai bọn họ, “Niệm tình các anh làm việc cho tôi lâu như vậy mới vi phạm lần đầu, trừ hai tháng tiền lương thôi.”

Bọn họ liền dùng ánh mắt thống khổ nhìn anh, biểu tình như đã biết trước. Lê Hiên lúc này đã chuyển sang Sở Kiên, “Sở đại đặc công, cậu có biết chỗ này là viện an dưỡng không?”

“Biết,” Sở Kiên hoàn toàn không thích cái vị tham tiền trước mặt này, nhướn mi, lười biếng hỏi, “Thì sao?”

“Vậy cậu hẳn cũng biết ở đây còn có bệnh nhân chứ,” Lê Hiên ra vẻ đau đớn, nói, “Tinh thần của bọn họ vốn không ổn định, bị bom làm giật mình sẽ khiến bệnh tình chuyển biến xấu! Tôi biết các cậu chỉ muốn bày trò chơi, nhưng như vậy rất ích kỷ, hoàn toàn không nghĩ cho người khác, uống cho cậu lúc trước còn là cảnh sát a!”

Mỹ nhân tóc dài không có mặt, Sở Kiên nhìn nhìn bản thân, lại quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, cuối cùng hướng tầm mắt về phía sân của Thúc Văn, nghĩ thầm, người kia không dám ra có lẽ là vì bị tiếng bom dọa sợ, vị viện trưởng tham tiền này nói cũng có lý. Nghĩ vậy liền thấy bớt có ác cảm với

người trước mặt, cậu nghiêm túc nói, “Thật xin lỗi, sau này sẽ không làm vậy nữa.”

“Ừm,” Lê Hiên thỏa mãn gật đầu, chờ mong nhìn cậu, “VẬY... Cậu xem, phí bồi thường tổn thất tinh thần thì tính sao?”

Thì ra người này nói đến nói đi vẫn là vì tiền, Sở Kiên nheo mắt, “Anh là viện trưởng, hơn nữa tôi vẫn chưa xuất viện, cũng đang là bệnh nhân ở đây. Bệnh nhân làm cái gì đều phải do anh chịu trách nhiệm, tại sao tôi lại phải trả tiền? Không trả!”

Lê Hiên phần hận trừng La Dịch, La Dịch liền đưa mắt nhìn trời. Lê Hiên không có cách nào, đành phải quay đầu nhìn chăm chăm mấy người lính đánh thuê, “Trừ ba tháng tiền lương!”

“...” Biểu tình của bọn họ lập tức trở nên vụn vụn, tại sao a a a?

Lê Hiên không để ý đến mấy người lính đánh thuê nữa, nhìn chăm chăm vị Vương gia nào đó. Anh đã biết đại khái bom là do Vương gia cung cấp, liền vươn tay, “Bom, tịch thu.”

Long Tuấn Hạo đảo mắt, nghĩ thầm, vậy cũng được, có thể phòng ngừa Cô Thần dựa vào lượng bom thừa mà tính ra số còn lại, cho nên hẳn cũng không thêm giấu giếm, vô cùng thống khoái giao ra, “Đây.”

Lê Hiên tiếp nhận, “Ai đưa cho cậu vậy?”

Long Tuấn Hạo trả lời ngay, “Tiểu Ngọc.”

Lê Hiên lập tức trở nên ủ rũ, yên lặng quay đầu đi thẳng. Sở Kiên thấy Lê Hiên đi rồi mới nói, “Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.”

Mấy người lính đánh thuê tội nghiệp nhìn cậu, “Gia, chơi cùng... có tiền lương không?”

“...” Sở Kiên đồng tình gật đầu, “Được rồi, có tiền lương.”

“Thật tốt quá, cảm ơn gia.”

“Không có gì,” Sở Kiên nói, “Hơn nữa không phải tôi trả tiền, là La Dịch trả.”

La Dịch, “...”

Long Tuấn Hạo đồng tình vỗ vỗ vai La Dịch, sau đó qua phân phối trang bị cho những người khác, tuyên bố bắt đầu trò chơi. Sở Kiên đã lâu không cảm thấy thoải mái như vậy, nếu chỉ có Vương gia, La Dịch cùng mấy thuộc hạ của anh, có lẽ cậu đã không cảm thấy vui đến vậy, nhưng ở đây lại có lính đánh thuê, cho nên mới càng giống thật.

Cậu càng chơi càng vui vẻ, cuối cùng vác súng trên vai, vô cùng kiêu ngạo nói, “Tiếp, lần này một mình tôi đấu với các anh.”

Bị ánh mắt khiêu khích của Sở Kiên kích thích, mấy người lính đánh thuê nhiệt huyết sôi trào, không phục nói, “Tiếp thì tiếp, nhìn xem ván này cậu sống được bao lâu!”

Sở Kiên cười, sau đó quay đầu bước đi, thân ảnh nhanh chóng biết mất, bắt đầu một vòng mới. Mấy người lính đánh thuê cúi đầu thương lượng đối sách, cuối cùng quay đầu nhìn Vương gia và La Dịch. Vị Vương gia kia thì không cần phải nói, hoàn toàn vô dụng, La Dịch tuy cũng có chút khả năng, nhưng so với bọn họ thì không đáng nhắc đến. Vương gia hỏi, “Hai chúng ta phải làm gì?”

Một người nói, “Có lẽ là... mời?”

“...”

Thân thủ của Sở Kiên đã hoang phế hai năm, bất luận là thể lực hay tốc độ đều kém hơn so với trước kia, cho nên những ván trước, khi cậu vừa giết được nửa đội của Long Tuấn Hạo đã bị người khác giết, nhưng càng về sau tình trạng của cậu càng được cải thiện, số lần thắng lợi cũng tăng lên, chỉ là thường xuyên gặp phải ít phiền toái, bởi vì sau khi thuận lợi giải quyết lính đánh thuê, cậu còn phải đi tìm hai tên vô dụng đang ẩn núp đâu đó.

Những người lính đánh thuê bi kịch phát hiện, mỗi khi bọn họ đặt hy vọng thắng lợi lên hai người kia xong, hai người đó liền chết bằng những cách rất kỳ quái, vô cùng mất mặt, thỉnh thoảng còn bị bắt sống hoặc đầu hàng, khiến bọn họ hận không thể đội mồ sống lại rồi kéo hai tên kia xuống địa ngục.

Nhưng bất kể nói thế nào đi nữa, thì Vương gia là thật sự vô dụng trong trò này, trong khi đó La Dịch vẫn còn có chút tác dụng, hơn nữa đặc biệt là ở phương diện đối phó với Sở Kiên. Người chiến thắng trận cuối cùng chính là anh, bởi vì anh luôn quan sát thói quen và hành động của cậu, sau đó tìm nơi ẩn núp, đợi Sở Kiên đi ngang liền nhào ra ôm lấy cậu, cũng bắt lấy cổ tay cậu trước để đề phòng cậu nổ súng, rồi xoay người ép cậu lên tường mà hôn, một chân nhón cậu giãy giụa mà chen vào ma sát bộ vị mẫn cảm của cậu.

Sở Kiên hơi hơi ngửa đầu, đẩy đẩy hai cái liền thôi, hô hấp cũng trở nên dồn dập. La Dịch đương nhiên có thể cảm giác được, anh hôn cậu càng thêm nhiệt liệt, đồng thời chậm rãi lấy cây súng trong tay cậu ra, chuyển đầu súng về phía eo cậu, sau đó mới dứt khỏi nụ hôn, liếm trên môi cậu một cái, nghiền ngẫm nói, “Vợ ơi, anh thắng rồi. “

Sở Kiên dồn dập thở, đôi con ngươi đã lấp lánh ánh nước, nghe vậy liền nheo mắt, nhưng chưa kịp phát tác, La Dịch đã hôn cậu thêm cái nữa, đồng thời quăng súng ra xa. Sau đó, anh xoay người bế cậu lên, cười nói với những người xung quanh, “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” Nói xong liền

chạy như điên, xa xa vẫn có thể nghe được tiếng Sở Kiên đang nổi giận, “La Dịch, người con mẹ nó cứ nhiên chơi ăn gian! “

“Cái này rõ ràng cho thấy em yêu anh a. Em yêu à, anh sẽ phục vụ em đến nơi đến chốn thay cho lời cảm ơn.”

“Ai muốn anh phục vụ, thả xuống!”

“Không thả, em muốn anh ghen chết sao.”

“Ghen chết càng tốt!”

“Ôi, bảo bối, em ác quá đi, anh phải dạy dỗ lại em mới được.”

...

.

Thanh âm càng lúc càng xa, bọn họ nhìn theo hướng hai người nọ, chỉ có thể đổ mồ hôi hột. Vị Vương gia nào đó dẫn đầu mở miệng nói, “VẬY... giải tán đi.” Hắn xoa bóp cánh tay tê rần, nhắc chân về phòng, sau đó ôm hai quả bom còn lại mà cười, cười đến mức chó con phải chạy xuống dưới gầm tủ để trốn vì sợ hãi.

Long Tuấn Hạo vốn cho rằng hôm sau Sở Kiên sẽ không dậy nổi, không ngờ cậu ta lại ra ngoài, hơn nữa còn gọi người vào chơi tiếp, liên tục như vậy vài ngày, số lượng lính đánh thuê tham gia cũng theo đó mà gia tăng.

Vị Vương gia nào đó ngồi xồm trong góc, nghe tiếng cười to kiêu ngạo của Sở Kiên, run rẩy, “Ta, ta, ta quả thật tạo nghiệt...”

La Dịch đang ngồi bên cạnh, nghe vậy liền trợn mắt, “Giờ cậu mới biết sao!” Số lần bọn họ bị Sở Kiên giải quyết ngày càng ít, bởi vì ngay khi trò chơi bắt đầu, hai người họ sẽ bị đồng đội giải quyết trước tiên.

Vị Vương gia nào đó yên lặng đứng dậy, “Ta không chơi nữa...”

La Dịch kéo lại, “Đừng, cậu đi rồi ai chơi với tôi a.”

“Tìm Sở Kiên ấy.” Long Tuấn Hạo tránh ra, vừa định đi thì nghe thấy tiếng động quen thuộc trên đỉnh đầu. Hắn nhìn về phía sân bay, đứng chờ một chút liền thấy được thân ảnh của Túc Tông, còn có cả... Cô Thần.

Hắn ô ô hai tiếng, lập tức chạy tới, nhào vào lòng Cô Thần. Cô Thần đỡ lấy, cúi đầu nhìn một thân trang bị của Long Tuấn Hạo, không khỏi nở nụ cười, xoa xoa đầu hắn, “Em lại đang chơi trò gì vậy?”

Long Tuấn Hạo nhìn anh, ra vẻ tủi thân xoa xoa ngực, “Bọn họ đánh ta, đau.”

Cô Thần liền đưa mắt nhìn phía trước, “Chỗ này sao lại... trở thành thế này?”

“Ừm, bọn ta cho bom nổ ở đây,” Long Tuấn Hạo kéo Cô Thần đi, “Đi, báo thù cho ta.”

Túc Tông liếc bọn họ một cái, sau đó một mình đi tìm anh trai của cậu. Túc Thanh đang ngồi uống trà, vết thương trên đùi anh đã gần như lành hẳn, vừa nhìn thấy Túc Tông tìm đến, biểu tình liền không tự chủ được mà trở nên cứng đờ.

Túc Tông mỉm cười đi đến, đóng cửa lại, vui vẻ hỏi, “Sao vậy, gặp em không vui sao?”

Túc Thanh gật đầu, thản nhiên nói, “Rất vui.”

Túc Tông ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy cằm Túc Thanh nói, “Vậy cười một cái cho em xem.”

“...”

Túc Tòng lấy đi tách trà trên tay Túc Thanh, cười hỏi, “Đề nghị lần trước của em, anh suy nghĩ thế nào rồi?”

Túc Thanh kéo tay Túc Tòng đang đặt trên cằm mình xuống, siết chặt, “Em muốn ở trên?”

“Ừm,” Túc Tòng kề sát vào người anh, nheo mắt, “Túc Thanh, anh để em ở trên lần này, thì chuyện lúc trước anh đem em trói trên giường mà chà đạp, em sẽ không tính toán với anh nữa, thế nào? Dù sao cũng là anh được lợi không phải sao?”

“...” Túc Thanh nhìn khuôn mặt đang gằn trong gang tấc, nhìn ánh sáng hưng phấn lóe lên nơi đáy mắt Túc Tòng, chậm rãi nói, “Nếu anh không đồng ý... Em có phải định trói anh lại...” Anh chưa dứt lời đã cảm thấy tay của Túc Tòng đang bị anh nắm lấy mạnh mẽ giãy khỏi kiềm chế, sau đó bắt lấy tay anh, cố định ở đầu giường, tay còn lại rút một cái còng tay ra khỏi túi.

Túc Thanh hoảng hốt, vội vàng dùng tay kia cản lại, nhưng rốt cuộc anh vẫn chậm, chỉ nghe “rắc” một tiếng, tay anh đã bị còng lại, nối với thành giường. Túc Tòng tùm tùm cười nhìn anh, “Anh trai thân yêu, anh vẫn thông minh như thế.”

“...”

Túc Tòng vỗ vỗ mặt Túc Thanh, sau đó hôn lên môi anh. Đây là lần đầu tiên cậu chủ động, Túc Thanh cảm thấy đáy lòng mình run rẩy, cảm giác ngọt ngào tê dại chạy dọc sống lưng, theo bản năng muốn đưa tay ôm lấy người kia, mà đúng lúc này bên tai lại vang lên tiếng kim loại va chạm quen thuộc. Anh liếc sang cánh tay bị còng, trầm mặc một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói, “Trước kia anh cũng đã từng làm thế này với em, hình như còn có một lần không bôi trơn, cho nên...”

Túc Tòng ừ một tiếng, liếm liếm môi anh, trả lời, “Cho nên lần này em cũng sẽ không.”

“...”

Túc Tòng lại dùng lưỡi khiêu khích anh, Túc Thanh nhịn không được, hé môi, cậu lập tức xâm nhập vào. Bọn họ nhanh chóng bị cuốn vào nụ hôn, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Tay của Túc Tòng chậm rãi cởi từng nút áo sơ mi của Túc Thanh, sau đó đến quần. Trong lúc lôi kéo, tay cậu chạm phải một thứ, cảm giác nóng ấm, đồng thời bên tai cũng nghe được tiếng rên rỉ, liền đặt trán mình lên trán Túc Thanh, cười nhẹ, “Anh, anh cương rồi này...”

Túc Thanh chăm chú nhìn cậu, ánh mắt sâu không thấy đáy. Túc Tòng sau khi cởi quần của anh, nhìn anh một lúc, rốt cục nhịn không được, hỏi, “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Anh nghĩ lúc trước đều là anh ép buộc em, không nghĩ đến khi em tình nguyện... lại đẹp như vậy, so với trong tưởng tượng của anh còn đẹp hơn.” Túc Thanh nhìn cậu nói, “Nếu không phải hiện tại anh đang bị còng...”

“Anh đã sớm nhịn không được đúng không.” Túc Tòng nói tiếp, hiểu ý mỉm cười, “Không sao đâu, em sẽ thỏa mãn anh, anh trai thân yêu à.”

“...”

Túc Tòng hôn lên môi anh, với tay lấy gel bôi trơn, lăm bằm, “Em vẫn là không nở.” Dứt lời, cậu đổ một ít ra, sau đó tìm kiếm lối vào, thử chen một ngón tay vào.

Túc Thanh không khỏi cứng người, cảm giác quái dị khiến anh cực kỳ căng thẳng. Túc Tòng chậm rãi chuyển động, hôn anh an ủi, thấp giọng nói, “Thả lỏng, không phải anh thường nói vậy sao?” Nói xong liền đưa thêm một ngón tay vào.

Túc Thanh thầm nghĩ hôm nay xem như hoàn toàn xong rồi, liền hít sâu, cố gắng thả lỏng thân thể. Túc Tông đợi đến khi thành công đưa được ba ngón tay vào rồi mới chậm rãi rời khỏi người Túc Thanh, bắt đầu tự cởi quần áo.

Túc Thanh nheo mắt nhìn, ánh mắt trở nên càng thêm sâu thẳm, Túc Tông cúi đầu nhìn nhìn thứ vốn đã mềm xuống của anh nay lại trở nên cực kỳ có tinh thần, lại cười đầy hàm ý, “Anh lại cương rồi...”

“Ai bảo em cởi quần áo trước mắt anh...” Thanh âm của Túc Thanh đã có chút khàn khàn. Anh chăm chú nhìn như vậy khiến cậu có hơi ngượng ngùng, liền nhanh chóng cởi bỏ hết những thứ dư thừa còn lại, tách chân của anh ra hai bên, từ phía trên nhìn xuống nói, “Anh trai a, em muốn vào.”

“...”

Túc Tông cúi xuống hôn anh, sau đó từ từ đẩy dục vọng của mình vào trong, cứ như vậy cho đến khi toàn bộ đều chôn trong người anh. Túc Thanh nhin không được, hừ nhẹ một tiếng, chỉ nghe Túc Tông nói, “Thả lỏng...”. Thanh âm của cậu gần như khàn đến mức nghe không rõ, hiển nhiên là nhin không được, vừa nói xong liền bắt đầu chuyển động.

Tay Túc Thanh bị còng ở đầu giường, cả người lại bị Túc Tông áp chế, không còn cách nào khác, đành để mặc bị người ta làm gì thì làm.

“Túc Thanh...” Túc Tông chỉ cảm thấy nóng đến đầu váng mắt hoa, kịch liệt hôn người đàn ông một lòng một dạ luôn hướng về cậu, cả đời không thể thoát khỏi này, nói, “Chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, về sau vĩnh viễn đều sẽ ở cùng một chỗ.”

Túc Thanh nghe vậy, đáy lòng run lên, liền nhiệt liệt hôn trả lại.

Bọn họ dây dưa thật lâu, cuối cùng Túc Tông mới mở khóa, cảm thấy vô cùng mỹ mãn xướng giường đi mở nước ấm tắm. Túc Thanh giật giật cổ

tay, lại nhìn thoáng qua còng tay vẫn đang nằm ở đầu giường. Anh cầm lên, rồi từ từ bước về phía phòng tắm

Phòng tắm bị bao phủ bởi hơi nước ấm áp khiến tinh thần của Túc Tòng đặc biệt thả lỏng, thấy Túc Thanh tiến vào liền không nhịn được, bật cười, “Thì ra anh vẫn còn có thể cử động, xem ra em quả thật rất nhẹ tay.”

“Không phải,” Túc Thanh chậm rãi đi đến, “Phải là em đối với anh quá tốt.”

“Nga,” Túc Tòng gật đầu, “Lần sau em nhất định phải làm cho anh không xuống giường được.”

Túc Thanh từ chối cho ý kiến, thản nhiên hỏi, “Nước đủ ấm không?”

Túc Tòng nghe vậy liền quay đầu nhìn Túc Thanh, chỉ thấy anh chậm rãi đến gần, ôm lấy cậu từ phía sau, rồi cậu cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh áp vào da, còn chưa rõ đó là gì, hai tay đã bị khống chế, bên tai là tiếng kim loại va chạm quen thuộc. Túc Thanh ôm lấy eo cậu, siết chặt cậu vào lòng, cắn cắn vành tai cậu, thấp giọng nói, “Hiện tại... đến lượt anh.”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Biến Mất

Cảm giác lạnh lẽo từ cổ tay truyền đến, Túc Tông cúi đầu nhìn nhìn, thì ra hai tay cậu đã bị khóa chặt trước người, mà tấm lưng cũng đang dán sát vào lồng ngực người nọ, độ ấm theo nơi tiếp xúc giữa hai người không ngừng tăng lên.

Túc Thanh gạt tóc cậu sang một bên, cúi đầu bắt đầu hôn dọc từ cổ đến lưng, không để sót một tấc nào, làn da của em trai anh rất mềm mại, chỉ cần mút nhẹ một cái là có thể để lại dấu vết rõ ràng. Một tay tìm được chỗ nhạy cảm trước ngực cậu, nhẹ nhàng xoa nắn còn tay kia chậm rãi trượt xuống eo, dịu dàng ve vuốt.

Túc Tông vừa mới phát tiết xong, bị anh trêu chọc như thế lại có phản ứng, mà bàn tay đang nắn nã nơi thắt lưng kia cũng khiến cậu không thể tiếp tục đứng vững, “Túc Thanh...” Cậu thở dốc, “Thả em ra...”

“Không...” Túc Thanh nhẹ hôn bờ vai cậu, khàn giọng nói, “Anh không đem theo chìa khóa.”

“Đi lấy...” Túc Tông còn chưa nói hết câu thì bàn tay nơi eo ấy đã rời đi, tiến ra phía sau, tiếp đó một ngón tay thử chen vào khiến cậu không nhịn được hừ một tiếng, “Nhẹ thôi...”

Túc Thanh không trả lời, tiếp tục hôn hít người trong ngực, hơi thở ấm áp phất nhẹ qua da thịt, phảng phất như đang châm lửa trên làn da cậu, phía dưới tiếp tục thêm vào một ngón tay, không ngừng chuyển động, liên tục kích thích lớp nội bích mềm mại, chậm rãi khếch trương. Hô hấp của Túc

Tòng dần dần trở nên dồn dập, Túc Thanh rút tay ra, để cậu quay mặt về vách tường, sau đó dùng sức, trực tiếp tiến vào, khoái cảm cực lớn tràn ra ở khắp mọi góc ngách trong cơ thể khiến thanh âm của anh lại thêm trầm thấp, “Chật quá...”

Túc Tòng lúc này hai tay đã bị còng, đang bất lực chống vách tường, mơ hồ nghe thấy câu này, còn chưa kịp phản ứng thì người sau đã bắt đầu chuyển động, mỗi một lần đều tiến vào thật sâu khiến cậu khó lòng mà đứng nổi, chỉ có thể thở dốc, “Anh... Nhẹ chút...”

Túc Thanh giữ chặt eo cậu, bàn tay đặt ở trước ngực cậu vẫn vuốt ve không ngừng nghỉ, trước kia anh từng ôm cậu vô số lần, khi đó tuy thân thể của họ hòa hợp nhưng trái tim lại cách nhau rất xa, khiến anh mỗi lần phát tiết xong đều cảm thấy vô lực và đau khổ, trong đầu luôn mang suy nghĩ, Túc Tòng rõ ràng bị anh ôm vào lòng, muốn làm gì thì làm, nhưng lại chẳng hề thuộc về anh, dẫu cho anh có in lại bao nhiêu dấu ấn trên người cậu thì người này vẫn chẳng thuộc về anh, loại cảm giác khốn khổ vì cầu mà không được này cứ mãi dày vò, lại để anh chỉ có thể càng ra sức mà đòi lấy.

Nhưng lúc này không giống, Túc Tòng đã chấp nhận tình cảm của anh, cái loại khoái cảm từ thể xác và tinh thần hợp nhất này khiến anh hưng phấn đến nghẹt thở, kích động kéo đầu cậu sang, mạnh mẽ hôn lên, “Túc Tòng...”, Câu nói nhẹ nhàng tràn ra giữa hai làn môi, “Anh yêu em...”

Túc Tòng chỉ cảm thấy xúc cảm quen thuộc từ từ dâng lên, như có dòng điện chạy thẳng từ sống lưng lên đại não, khiến cho đầu óc cậu bị tình dục thiêu đốt, thần trí bắt đầu mơ hồ, từng tiếng rên rỉ nhỏ vụn thoát ra từ khe miệng, len lỏi giữa hai bờ môi đang dính sát, “Anh... anh...” Kết quả là người nọ càng ra sức tiến vào, rốt cuộc cậu chỉ cảm thấy hoa mắt váng đầu, phảng phất như toàn bộ thể lực đều bị rút cạn, thân thể lập tức trở nên mềm nhũn.

Túc Thanh ôm lấy cổ cậu, siết chặt cậu vào lòng, lại trải qua một hồi vận động kịch liệt mới chịu phát tiết ra, trong phòng tắm hơi nước ngập tràn, bao phủ bốn bề như một lớp sương mù mỏng, lúc này, anh mới tắt vòi nước, ôm Túc Tòng bước vào bồn.

Dòng nước ấm áp khiến cơ bắp càng thêm thả lỏng, Túc Tòng lười nhác không thèm động đậy, tựa đầu vào ngực anh, thấp giọng nói, “Tháo ra...”

“Chìa khóa ở ngoài rồi.” Túc Thanh ôm cậu vào lòng, tìm một tư thế thoải mái, sau đó chậm rãi để cậu nằm lên người mình.

Túc Tòng hừ một tiếng, vật thể nóng bỏng vừa trở lại trong cơ thể cậu đã chuẩn bị sẵn sàng, cậu không khỏi thở dốc một hơi, “...Còn nữa sao?”

Túc Thanh cúi đầu hôn cậu, “Bây giờ mới bắt đầu mà...”

.

Cô Thần bị Long Tuấn Hạo lôi kéo đến chiến trường, rốt cuộc chậm rãi biết rõ tình huống, mang theo vẻ mặt nhìn thấy kì quan dị cảnh nhìn mấy bức tường đổ vỡ trước mặt, cười hỏi, “Lê Hiên thấy vậy mà không nổi điên hả?”

“Lúc hăn vừa thấy quả thật điên rồi, ân,” Long Tuấn Hạo chỉ vào mấy người lính đánh thuê đã quang vinh ngã xuống ở đằng xa, “Nhưng sau khi nhìn thấy bọn họ liền khấu trừ lương.”

Cô Thần gật đầu, cười nói, “Đống bom đạn dùng để phá tường cũng do em cung cấp hả?”

“Ân.” Long Tuấn Hạo ăn ngay nói thật, “Đống dư lại đều đã bị Lê Hiên tịch thu rồi.”

“À,” Cô Thần ra vẻ biết, nâng cằm cậu lên, “Em không giấu quả nào sao?”

Trong lòng Long Tuấn Hạo run lên, ra vẻ trấn định, chớp chớp hai mắt vô cùng thuần thiết, bỗng nhiên “A” một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ hối hận, “Đúng rồi! Sao ta lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ?”

Cô Thần tiếp tục mỉm cười nhìn cậu, sau lưng Long Tuấn Hạo đã xuất hiện mồ hôi lạnh, không có cốt khí run run hỏi, “Làm... làm sao thế?”

“À, không có gì,” Cô Thần xoa xoa đầu cậu, “Anh mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc, em thì sao, theo anh về hay ở đây chơi tiếp?”

Lúc này Long Tuấn Hạo vô cùng chột dạ, đang nghĩ cách chạy khỏi anh, nào ngờ Cô Thần lại bảo muốn về ngủ, liền vội vã gật đầu, “Người đi đi, ta chơi tiếp vài ván nữa.”

Cô Thần “Ừ” một tiếng, hôn hôn trán cậu một cái rồi quay đầu trở về viện. Long Tuấn Hạo nhìn bóng dáng anh từ từ biến mất, một lần nữa yên lặng ngồi xõm xuống một góc khuất, tiếp tục trò chơi dang dở.

La Dịch lúc này đang kinh hãi nhìn số lượng lính đánh thuê liên tục ngã xuống bên đội mình, thuận tiện lau mồ hôi lạnh, thấy Long Tuấn Hạo đi đến, không khỏi ngạc nhiên hỏi, “Anh ta đâu rồi?”

“Đi ngủ rồi.”

La Dịch gật đầu, nghĩ thầm coi bộ khác với dự đoán, tiếp tục hỏi, “Sao cậu không về cùng với anh ta? Sợ bị áp hả?”

“Người mới sợ áp, cả nhà các người đều sợ áp.” Long Tuấn Hạo lập tức tạc mao, nhỏ giọng nói thầm, “Ta đây không phải là đang chột dạ sao...”

“Ồ, chợt dạ?” La Dịch nghe được, lập tức có hứng thú, “Chợt dạ cái gì thế?”

Long Tuấn Hạo yên lặng cúi đầu vẽ vòng tròn.

La Dịch nghĩ nghĩ, híp híp mắt lại, “Huh... Cậu trốn anh ta đi leo tường hả? Ai thế, Thúc Văn à? A, nào phải, cậu ta vốn là ái phi của cậu mà, vậy là ai nhỉ? Ách...” Nói xong cảnh giác nhìn Long Tuấn Hạo, “Sao tự nhiên cậu lại muốn rủ vợ tôi đi chơi CS người thật hả? Đừng có nói là cậu vừa ý vợ của tôi đó nha?”

Long Tuấn Hạo ngẩng đầu cứng ngắc nhìn anh.

Ánh mắt của La Dịch càng thêm cảnh giác, “Rốt cuộc có đúng hay không? Tôi nói cho cậu biết, đừng có hòng mà mơ tưởng vợ tôi, cậu ấy là của tôi!”

“Ta sao có thể vừa ý hẳn ta,” Long Tuấn Hạo hít sâu một hơi, cười tủm tỉm nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ một, “Người ta yêu chính là người a, thân ái.”

La Dịch cứng đờ, vị vương gia nào đó tiếp tục cười, “Ta yêu người đến mức hận không thể bóp chết người.”

“...Tại sao?”

“Bởi vì người không yêu ta,” Long Tuấn Hạo tiếp tục nhìn anh chăm chăm, “Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua câu, vì ái sinh hận sao?”

La Dịch đang định nói gì thì Sở Kiên đã vác súng, xuất hiện từ phía sau vách tường bọn họ đang ẩn trốn, từ nơi cao nhìn xuống hai người, cười nói, “Hai vị đang nói chuyện gì mà thú vị thế? Có thể nói cho tôi cùng nghe với được không?”

Long Tuấn Hạo cùng La Dịch đều hóa đá, La Dịch đầu tiên lấy lại tinh thần, vội vàng lùi về phía sau một khoảng rộng, chăm chú nhìn vị vương gia nào đó còn đang ngồi xồm, tuyệt nhiên nói, “Hai người chúng ta không có kết quả đâu, thân thể và trái tim của tôi đều thuộc về vợ yêu của tôi cả rồi! Cậu vẫn là hết hy vọng đi!”

Sở Kiên thỏa mãn gật đầu, cúi đầu nhìn vị vương gia vẫn chưa lấy lại tinh thần nào đó.

Long Tuấn Hạo vẫn ngồi xồm trên đất, cả người đều căng thẳng, chỉ cảm thấy ánh mắt sau lưng phảng phất như có thể xuyên thấu qua người cậu, khiến cậu vô cùng sợ hãi.

Sở Kiên ôn hòa gọi, “Vương gia.”

Long Tuấn Hạo giật bắn, run rẩy quay đầu, “Ta ta ta còn có việc, đi đi đi trước đây... cáo cáo cáo từ...” Nói xong vội vàng đứng lên, quay đầu bỏ chạy, quả thật là quá kinh khủng mà anh anh anh!!!

Sở Kiên nhìn bóng dáng cậu khuất xa, chậm rãi thu hồi tầm mắt, đồng chí La Dịch vội vàng nịnh nọt tiến lên, “Em yêu, có hài lòng với biểu hiện của anh không?”

Sở Kiên gật đầu.

La Dịch nuốt nuốt nước miếng, duỗi móng vuốt, “Kia... Có thịt ăn không?”

“...” Sở Kiên nói, “Tôi vẫn là nên đem anh tặng cho cậu ta thôi.”

“...”

.

Long Tuấn Hạo vất chân chạy như điên về đến tiểu viện của mình, nghĩ thầm vẫn là nam nhân nhà mình hiền lành tốt tính, liền “ba” một tiếng, mở tung cửa phòng ngủ, sau đó... một lần nữa hoa hoa lệ lệ sững người.

Cô Thần vừa mới tắm rửa xong, chỉ buộc một cái khăn tắm quanh hông, nửa người trên đều lộ ra, cơ bắp rắn chắc gợi cảm, bất quá những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là trong tay anh hiện tại đang cầm một quả bom mà cậu vô cùng quen thuộc. Cô Thần nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra liền quay đầu nhìn qua, lập tức nở nụ cười, đặc biệt đặc biệt ôn nhu, “Bám khung cửa run lấy bấy làm chi đó, vào đi.”

Long Tuấn Hạo lắc đầu, run rẩy, “Không cần, ngài đi ngủ đi, ta ra ngoài một lát.”

Cô Thần tiện tay đặt quả bom xuống, bước qua kéo cậu vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa rồi nhanh chóng ép cậu vào ván cửa, một tay đặt ở đỉnh đầu cậu, cúi đầu nhìn nói, “Em có phải là nên giải thích với anh chút gì đó không?”

Long Tuấn Hạo vội vàng nói, “Ta sai rồi.”

Cô Thần “Ừ” một tiếng, “Còn gì nữa không?”

Long Tuấn Hạo chớp chớp mắt, vô cùng thuần khiết nhìn anh, “Còn gì nữa a?” Trong lòng run lên một chút, trời xanh phù hộ, may mà cậu tách hai quả bom ra, giấu riêng hai chỗ, Cô Thần tịch thu một quả, vẫn còn quả khác.

Cô Thần cúi đầu gần thêm chút nữa, nhìn cậu đầy nghiên ngẫm, “Em cứ nói đi? Anh mệt rồi.”

Long Tuấn Hạo ngộ tính đặc biệt cao, hai mắt lập tức sáng lên, thoải mái nói, “Được, ta đi tắm.”

Cô Thần nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, quay đầu đến chỗ chưa kịp lục soát, chậm rãi bước qua. Long Tuấn Hạo tắm rửa rất nhanh, khi cậu đi ra là lúc Cô Thần đang lục soát chỗ giấu một quả bom khác, khiến cậu giật nảy mình, vội vàng giật khăn tắm, xoay người nằm thẳng xuống giường, giang rộng hai chân, hào sảng nói, “Đến đây đi!”

Cô Thần nhìn thấy toàn bộ quá trình này, ngỡ ngác một chút liền cười rộ lên, đi đến bên giường ngồi xuống, vươn tay niết niết mặt cậu, “Đến làm gì?”

Long Tuấn Hạo thuần khiết nhìn anh, “Người không phải muốn làm cái kia sao?”

Cô Thần tiếp tục cười, cũng giật khăn tắm ra rồi nằm lên giường, kéo chăn đắp lên, ôm cậu vào lòng, “Anh muốn cho em ngủ cùng với anh.”

Long Tuấn Hạo gật đầu, “Đúng vậy a, cùng ngủ nha, ta biết rõ nha.”

Cô Thần vỗ về người trong lòng, bất đắc dĩ nói, “Anh nói là ngủ đơn thuần thôi, vừa rồi em làm gì thế? Có phải là,” Anh cúi đầu, nâng cằm cậu lên, ngữ khí pha thêm chút nghiến ngậm, “Hay là em muốn rồi, hử?”

Trái tim Long Tuấn Hạo giật nảy một cái, nhìn con người gần ngay trước mắt, do do dự dự không biết phải nói gì, Cô Thần sờ sờ đầu cậu, tiếp tục ôm người sát vào lòng, “Được rồi, ngủ, hai ngày nay anh không chợp mắt rồi.”

“À?” Long Tuấn Hạo kinh ngạc nhìn anh, “Người đi đâu thế?”

“Có chút việc.”

Long Tuấn Hạo thoáng trầm mặc, “Có phải lại là chuyện của Lô Nham không? Người rốt cuộc là muốn làm gì vậy?”

Cô Thần không trả lời thẳng, chỉ nói, “Để cho anh ta không ra tay đối phó em nữa thôi.”

“Ta hỏi người rớt cuộc là muốn làm gì,” Long Tuấn Hạo đẩy đẩy đầu anh, “Nhìn ta, ta biết trong tay người cũng có cổ phần, người muốn làm gì, phân quyền hay tạo phản, hoặc là dùng quyền lợi trong tay để đổi mạng của ta?”

Cô Thần chăm chú nhìn cậu, “Sao em lại biết trong tay anh có cổ phần?”

“Vu Ngạo nói, thuật thôi miên của hắn ta được giải rồi.”

Cô Thần lập tức nhướn mày, “Lôi Nham cũng biết sao?”

“Không có a,” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Ta cảm thấy hình như Vu Ngạo rơi vào rồi, hắn không muốn để cho cầm thú chết, cho nên quyết định tạm thời không liên hệ với Lôi Nham. Người vẫn chưa trả lời ta rớt cuộc muốn làm gì, còn nữa, nhà các người rớt cuộc là đang làm gì a?”

“Cái gì đều làm cả, hắc đạo lẫn bạch đạo đều dính đến,” Cô Thần giới thiệu sơ lược, “Phần lớn cổ phần trong tay anh là thuộc về bạch đạo, Lôi Nham thì quản bên hắc đạo, nhưng em phải biết là, hắc đạo có khi phải thông qua bạch đạo để rửa tiền, nên bây giờ anh đang có ý định đàm phán với anh ta, vẫn chưa đến nỗi trở mặt nhau, lần trước anh ta đã bảo sẽ không giết em nên sẽ không ra tay, nhưng em quả thật đã nhìn thấy bí mật của anh ta, cho nên anh đang thử xem có thể thuyết phục anh ta đồng ý để em ở bên cạnh anh, nếu như em tìm cách tiết lộ bí mật thì anh sẽ động thủ giết em không.”

Long Tuấn Hạo căn bản là không biết bí mật kia là gì, liền gật đầu, “Chủ ý này không tồi, hắn sẽ nghe lời người sao?”

“Không biết, anh đang thử xem nè.”

“Nếu như không thành công... Hãn sẽ giết người sao?”

“Nếu như không phải chẳng còn cách nào khác thì anh ta sẽ không giết anh đâu, dù sao anh cũng là em trai cùng huyết thống với anh ta mà, dù rằng Lôi Nham không thích anh, nhưng là vẫn chưa đến nỗi muốn giết anh, trừ phi anh làm phản,” Cô Thần thở dài, “Nếu như anh có thể biết bí mật mà em nhìn thấy là gì thì tốt rồi, có lẽ sẽ có cơ hội thay đổi cục diện.”

“Đừng có hỏi ta, ta chính là kẻ phải chịu tiếng xấu thay cho người khác đó,” Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, yếu ớt vươn móng vuốt, “Cái kia... Chẳng lẽ đúng là video luyện nói của hãn?”

“...”

“Hãn sẽ giết ta vì đồng video đó sao?”

Cô Thần yên lặng gật đầu, “...Sẽ đó.”

“Tại sao?”

“Vì tổn hại đến uy nghiêm của lão đại chứ sao.”

“...”

Cô Thần sờ sờ đầu cậu, “Ngoan, chỉ cần em ở yên chỗ này có lẽ sẽ không có chuyện gì.”

Long Tuấn Hạo rút rút mũi, “Lần trước mém chút nữa là ta bị nổ chết, Lê Hiên rốt cuộc là làm ăn kiểu gì thế? À, đúng rồi, lão phụ thân yêu nghiệt của ta hình như biết rõ chuyện ta của ta hả?”

“Ừ, em đừng có xem thường chú ấy, ngay lần đầu tiên em gặp chuyện chú ấy đã biết, nhưng cha em dù sao cũng chỉ là thương nhân, năng lực có hạn, nên chú ấy đã tìm Lê Hiên nói gì đó, hình như còn đạt thành hiệp nghị gì nữa.”

Long Tuấn Hạo đột nhiên mở to mắt, “Hiệp nghị gì? Úc, không, nếu như đã có hiệp nghị thì lần thứ hai người trở về sao Lê Hiên lại không ngăn cản, còn có, khi Lôi Nham đến sao hẳn cũng không cản lại?”

“Anh nghĩ Lê Hiên không ngăn anh trở về là vì anh ta nhìn ra anh sẽ bỏ dở nhiệm vụ, đang chuẩn bị rung cây rụng tiền lần nữa,” Cô Thần nói, “Về phần Lôi Nham, anh ta muốn giết em nhưng vẫn chưa động thủ, một là vì nơi này có lính đánh thuê canh gác, sát thủ phái ra rất khó trà trộn vào, hai là vì Lê Hiên cũng có quan hệ làm ăn với anh ta, hơn nữa Túc Tông cũng ở đây, nên anh ta không thể giống trống khua chiêng mà giết em được.”

“Lần trước hẳn đến không gọi là giống trống khua chiêng sao?”

“Không,” Cô Thần lại sờ sờ đầu cậu, “Nếu như không có Lê Hiên và Túc Tông, kỳ thật anh ta có thể trực tiếp cho nổ sạch nơi này, em là cấp dưới của anh ta, anh ta đến đây thanh lý môn hộ thì Lê Hiên cũng khó mà nói gì được, nhưng dù sao thì Lê Hiên cũng là viện trưởng, lại có hiệp nghị với cha em, cho nên anh đoán Lê Hiên có lẽ lại nói gì đó với Lôi Nham, nên cục diện mới luôn giằng co thế này lâu như vậy. Mà lần trước Lôi Nham đến đây, có lẽ là cú bộc phát đầu tiên sau quãng thời gian giằng co dài như vậy, lúc này không chỉ có em với anh đang đánh bạc mà ngay cả Lê Hiên và Lôi Nham có khi cũng thế.”

Long Tuấn Hạo bóp bóp trán, “Quá là phức tạp, sao ta lại cảm thấy Lê Hiên chỉ nhận tiền không thèm làm việc thế này...”

Cô Thần hôn hôn trán cậu, “Được rồi, đừng nghĩ nữa, em chỉ cần biết tạm thời em ở đây là an toàn, phần còn lại, anh sẽ nghĩ cách đàm phán với anh ta, ngủ đi.”

Long Tuấn Hạo mơ mơ màng màng trả lời, chỉ cảm thấy đầu óc mềm nhũn, nhắm mắt nằm một lát, sau đó ngủ mất, đợi đến khi tỉnh lại trời đã chạng vạng, Cô Thần sớm đã ra ngoài.

Long Tuấn Hạo rời giường mặc quần áo, suy tư một lúc, bật người lấy quả bom còn lại ra, vòng vòng vèo vèo trong phòng cả buổi cũng chưa nghĩ ra đối sách nào, mà lúc này cửa phòng bị người đẩy ra, hắt cả kính, vôi vàng ngời xồm xuống bên giường, vạch ống quần lên, nhanh chóng nhét quả bom vào trong bí tất, sau khi kéo quần xuống mới ngẩng đầu lên nhìn.

Người vừa tiến vào vừa vịn bước qua cái giường đến bên cạnh hắn, cao cao tại thượng nhìn xuống, không ngờ lại là Sở Kiên. Long Tuấn Hạo thở ra một hơi, vỗ vỗ trái tim vừa bị dọa hỏng, “Làm gì thế?”

Sở Kiên ném cây súng qua, ra lệnh, “Chơi với tôi, bọn họ không chịu chơi nữa.”

“Ta cũng không muốn.”

“A, vậy được rồi,” Sở Kiên nói, “Tôi sẽ nói cho Cô Thần thứ vừa nhìn thấy.”

“Đừng...” Long Tuấn Hạo vội vã đè vai người kia, Sở Kiên quay đầu lại, cười hiền lành nhìn hắn, Long Tuấn Hạo vô lực, cuối cùng quyết đoán gật đầu, đứng dậy nhìn Sở Kiên, “Hừ, chơi thì chơi, xem ai sợ ai a!”

Dứt lời liền bước ra ngoài cửa, hắn ra đi vô cùng tiêu sái nhưng chỉ nửa giờ sau đã cực kỳ hối hận, đạn hơi đánh vào người đau quá a... Mà vị đại đặc công này hình như cố ý gây khó dễ hắn, trực giác mách bảo là người này đang trả thù hắn chuyện lúc nãy, nhưng hắn lại không cách nào trốn thoát, phải làm sao bây giờ a TAT.

Khi trò chơi chuyển sang ván mới, vị Vương gia nào đó lại bắt đầu ôm súng nhìn dáo dác, tìm kiếm chỗ ẩn nấp, ai ngờ liếc mắt nhìn một cái chợt thấy chiếc phi cơ trực thăng của tiểu Ngọc, hai mắt đảo quanh, ván này hắn cố ý để cho Sở Kiên đánh chết, lại đưa ra lý do không đủ thời gian, không thể chuẩn bị kỹ càng được, Sở đại công hào phóng vung tay lên, phi thường

nhân từ cho hẳn thêm 10 phút, đứng tại chỗ cúi đầu nhìn đồng hồ, ra về 10 phút sau tiếp tục hành động.

Vị vương gia nào đó nhanh chóng chạy đến sân bay, mở cửa khoang điều khiển ra rồi chui tọt vào, lại chậm rãi leo ra ghế sau, co rụt người lại, rốt cuộc cảm thấy an tâm.

Tiểu Ngọc xoa xoa cổ tay, chậm rãi bước đi, hai tên cấp dưới theo phía sau cậu, cực kỳ nịnh nọt nói, “Lão bản, ngài yên tâm, thuốc mê của chúng tôi chắc chắn hiệu quả, bọn họ phải ngày mai mới tỉnh dậy được.”

Tiểu Ngọc “Ừ” một tiếng, chẳng bao lâu đã ra đến sân bay, mở cửa buồng lái trèo lên, sau đó thuộc hạ của cậu cũng nôi gót theo vào, tiếp đấy cả đám đều ngậy ngấn cả người... Long Tuấn Hạo nhìn bọn họ, lại nhìn tiểu Ngọc, “Ách... Người muốn đi đâu?”

“Mua máy bay, mua xong sẽ về.”

“Sẽ về hả?”

“Tất nhiên, phải đi khoe chứ, cậu thì sao?”

Long Tuấn Hạo yên lặng thò đầu qua nhìn khung cảnh ngoài cửa, khi thấy Sở Kiên đang bước đến đây, không thềm do dự đáp, “Ta đi chung với các người, đi mau.”

Tiểu Ngọc quay đầu, lạnh nhạt khởi động máy bay.

Vì vậy khi Cô Thần từ chỗ Túc Thanh ra liền không tìm được người nào đó rồi, mà đêm đó mọi người trong viện an dưỡng cũng phát hiện một chuyện vô cùng nghiêm trọng, bảo vật trấn viện của bọn họ, linh vật của cả viện an dưỡng, đã, biến, mất.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tai Bay Vạ Gió

Sau khi trở về, Cô Thần muốn tìm Long Tuấn Hạo ăn tối, tìm tìm một hồi thì tới chỗ của Sở Kiên. Lúc này Sở Kiên đang vác cây súng trên vai, mặt mày rạng rỡ, “Tôi cũng đang tìm đây, lúc đầu cứ nghĩ khả năng cậu ta chắc cũng chả ra gì nên tôi cho cậu ta chuẩn bị 10 phút, ai ngờ bây giờ tìm không thấy, ừm, không tòi đâu, hóa ra giấu tài, thật thú vị.” Vừa dứt lời lại quay đầu tìm.

Trong đầu Cô Thần lập tức hiện lên hình ảnh Long Tuấn Hạo ôm ngực la đau, nghĩ cậu chắc lại sợ mới trốn rồi, bèn kéo Sở Kiên lại, “Quên đi, hôm nay đừng ở đây đi, tối giờ ăn tối rồi.”

“Không được.” Sở Kiên đang hăng, liền không chịu. “Ít nhất cũng phải kết thúc đợt này rồi mới ăn, tôi nhất định phải tìm cho ra cậu ta mới được.”

“Được được, có thể tìm cậu ta.” Cô thần chỉ vào khẩu súng Sở Kiên cầm. “Nhưng đừng cầm cái này nữa, dù sao cũng trận cuối rồi, cậu tìm được cậu ta là đã thắng rồi, được không?”

Sở Kiên nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Cũng được” Nói xong ném khẩu súng sang bên, vui vẻ đi tìm, một trận CS nghiêm túc cứ như vậy biến thành chơi trốn tìm.

Cô Thần bất đắc dĩ đứng tại chỗ chờ, cho đến khi thấy Sở Kiên đang lượn qua mình ba vòng mới bước lên hỏi. “Sao vậy, còn chưa tìm ra à?”

Hai mắt Sở Kiên càng ngày càng sáng, không nói một câu đã đi tìm qua hướng khác. Cô Thần nghĩ cậu ấy không phải là kiếm đại một cái phòng rồi

trốn vào ngăn tủ đó chứ? Anh thấy có khả năng lắm, vì Long Tuấn Hạo chẳng có tí dũng cảm nào cả.

Nghĩ xong, anh đi đại vào một phòng, mở ngăn tủ ra nhìn, chẳng có người nào cả, lại nghĩ nghĩ, theo như nguyên tắc “nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”, anh lại đi vào phòng Sở Kiên tìm, nhưng vẫn chẳng thấy cậu đâu.

“Trốn đâu rồi...” Cô Thần trầm ngâm, anh vừa đi từ phòng Túc Tông ra, ở đó không có, chỉ còn phòng của Lê Hiên, Thúc Văn và Vu Ngạo thôi, mà Long Tuấn Hạo thì luôn ghét Lê Hiên, thế là anh đi qua phòng Thúc Văn thử xem, rồi lại đi qua bên Vu Ngạo, trên đường có nhờ mấy nhân viên cùng đi tìm.

.

“Đcmm, rút ra cho ta!”

Vừa bước vào sân phòng của Vu Ngạo liền nghe được một tiếng gào rống khản giọng, âm cuối có thể nói là tê tâm liệt phế, anh bất đắc dĩ cười, từ từ bước vào hành lang, rồi lại nghe được tiếng giận dữ, “Quý mới thích người, lão tử không thích người! Đầu người bị lừa đá rồi phải không? Có còn biết một cọng một bằng mấy không? Đừng có cả ngày mơ mộng hão nữa!”

Cô Thần lại cười, sau đó nghe thấy giọng nói tà khí quen thuộc cất lên chậm rì rì, “Bảo bối anh đang xấu hổ? Tôi nhớ tối hôm đó có người nói...”

“Nói cái rắm!” Giọng nói trước đó vội vàng ngắt lời, khản giọng rống, “Đầu người vốn đã không bình thường, đó là ảo giác của người thôi, biết cái gì là ảo giác không, chính là giả đó! Giả đó!”

“Anh khẩn trương sao?” Thanh âm tà khí lại cất lên, “Có tạt giạt mình?”

“Khẩn trương?” Người kia cười lạnh một tiếng, “Người không chỉ thích lừa người khác còn thích lừa chính bản thân mình, đầu người chắc chắn có vấn đề, đại não nuôi cá, tiểu não nuôi xà, trong óc có miếng thép, bụng có Pháp A Luân !” (nuôi cá nuôi rắn gì đều phải có nước, nghĩa là nước vào, óc có miếng thép chắc là ý bảo cứng nhắc, Pháp A Luân là tên một Tà giáo ngày trước của Trung Quốc, tóm lại là đang chửi não úng chạm mạch thôi.)

“...Miếng thép?”

“Đúng, quá ngốc, không linh hoạt!”

Cô Thần lại bất đắc dĩ cười ra tiếng, thì lại nghe thấy giọng Vu Ngạo nhàn nhã vang lên, “Anh đúng là càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng, nhưng anh không nên nói sang chuyện khác chứ, chuyện xảy ra hôm đó là thật hay giả hai chúng ta đều biết, à phải bảo bối à, tôi thấy anh hình như rất có tinh thần, cơm tối mang tới cũng không ăn, hay là... chúng ta tiếp tục?”

Giọng nói kia im lặng một lát, lần thứ hai vang lên đã cực kỳ tê tâm liệt phế, “Cút cho ta!”

Cuối cùng thì Cô Thần cũng tới cửa, cửa phòng không đóng, hèn gì nghe được rõ vậy. Anh nhìn vào trong thì thấy Vu Ngạo mặc đồ ngủ ngồi bên giường, Hà Thiên Phàm thì ngồi trên giường, vừa kéo chăn vừa rỗng, vai lộ ra thấy rõ những vết tích bị giày vò trên làn da. Vu Ngạo nắm cằm anh, “Đừng tuyệt tình thế, khó được tôi ra ngoài một lần, anh không muốn tôi sao? À, tôi biết chắc anh sẽ nói là không muốn, không sao, dù sao tôi cũng không để ý, giờ tôi cho anh hai con đường, một là ăn, hai là chúng ta tiếp tục, chọn đi.”

Hà Thiên Phàm nghiêng răng nghiêng lợi, Vu Ngạo như nhận ra cái gì nhìn ra cửa, Cô Thần dựa khế vào thành cửa, cười cười với cậu, “Hạo Hạo có tới đây không?”

“Không biết, dù có tới tôi cũng không biết, như anh thấy đấy.” Vu Ngạo thả tay, cười gian xảo, “Vừa rồi tôi hơi bận.” Cậu nói xong liền nhận thấy người ngồi trên giường đang muốn xù lông, lập tức xếp bàn ra, đặt đồ ăn tối lên, rồi cúi đầu nhìn chăm chú, “Bảo bối, đứng dậy ăn cơm.”

Hà Thiên Phàm trừng cậu, bản năng muốn cãi lại, nhưng có người đột nhiên chế trụ ót anh, một làn hơi ấm tiến vào miệng, Vu Ngạo cưỡng bách anh ngẩng đầu, đứng bên giường hôn xuống, hôn thật sâu, không để cho anh có một chút cơ hội phản kháng nào.

Hà Thiên Phàm bắt lấy cổ tay Vu Ngạo, làn hôn này nóng rực và không thể cự tuyệt, hơi chút thô lỗ nhưng cũng rất kích thích, hơn nữa cửa phòng không đóng, làm cho độ kích thích càng lớn, chưa gì anh đã thở dồn dập.

Vu Ngạo chậm rãi rời môi, môi dán môi thấp giọng cười, “Ngoan ngoan ăn cơm, đừng mãi nói những lời tôi không thích, cũng đừng cho tôi biết anh còn dư sức.” Nói xong vỗ vỗ mặt anh, rồi quay người đi ra, cạch một cái đóng cửa.

Hà Thiên Phàm thở gấp, dùng ngón cái chà sát môi, anh nghe tiếng tim mình đập loạn, cuối cùng chỉ có thể phẫn hận nghiến răng, trừng cửa phòng, sau đó không cam lòng mà đi ăn tối.

Cô Thần nhìn Vu Ngạo đóng cửa, cười hỏi, “Nghe Hạo Hạo nói cậu được giải thôi miên rồi?”

“Ừ.” Vu Ngạo đi lên trước vài bước, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, “Nhưng tôi còn chưa liên lạc với Lão Đại.”

Cô Thần nhướn mày, “Cậu sợ nhận được lệnh giết Hà Thiên Phàm?”

Vu Ngạo thở dài, “Ừ.”

“Cậu rơi vào rồi?”

“Coi như đi, cho nên tôi không thể để anh ta chết, đành phải kéo dài thời gian trước đã.” Vu Ngạo quay đầu nhìn Cô Thần, “Anh có cách nào không?”

“Cũng không hẳn là phải chết.” Cô Thần nghĩ. “Trước kia Lôi Nham cũng rất tán thưởng năng lực của Hà Thiên Phàm, nếu như cậu có thể làm Hà Thiên Phàm thừa nhận là vì yêu cậu muốn có được cậu nên mới thôi miên cậu, sau đó lại khuyên anh ta vào tổ chức, tôi nghĩ có lẽ Lôi Nham sẽ không giết anh ta.”

“Ừm, cái này thì mệt đây...” Vu Ngạo cười than, quay đầu nhìn cây mây trong viện, “Người ấy luôn thích gì làm nấy, vô câu vô thúc quen rồi, cứng miệng cứng đầu, đừng nói là bảo anh ta thừa nhận yêu tôi, anh ta chắc chắn không chịu tuân theo quản chế của tổ chức đâu.”

Cô Thần nhìn đôi mắt đang híp lại của Vu Ngạo, “Đúng vậy, nhưng có vẻ như cậu đã có cách rồi.”

“Phải, cơ hội tốt như vậy không dùng sao được, mặc dù mạo hiểm chút... Nhưng cần phải thử một lần chứ, cùng lắm thì chết cùng anh ta thôi.” Vu Ngạo ngược mắt nhìn Cô Thần, “Lão đại nhà ta cũng không phải là người không nể mặt người, không có tình cảm, phải không?”

Cô Thần nhún vai, từ chối cho ý kiến, rồi lại nói qua lại với cậu mấy câu, cuối cùng chốt lại, “Nếu Hạo Hạo không ở đây thì tôi đi đây.”

“Vương gia sao vậy? Hai anh cãi nhau?”

“Không phải.” Cô Thần kể lại đại khái, “Cho nên giờ tôi cũng không biết cậu ấy trốn đâu nữa.”

Vu Ngạo cười, “Không phải còn có mấy khu trống bị khóa sao? Anh nghĩ xem có khi nào anh ta trèo tường vào?”

“Mấy nơi đó Sở Kiên tìm hết rồi, không có.” Cô Thần bất đắc dĩ nói, “Được rồi, tôi đi đây.”

Vu Ngạo phát tay, “Chúc anh may mắn.”

Ra khỏi sân, Cô Thần đi tới sân của Lê Hiên, tiểu viện của viện trưởng rất yên tĩnh, như là không có người sống vậy, anh nhả mỳ, đẩy cửa phòng viện trưởng, rồi lại vào phòng ngủ. Anh thấy Lê Hiên đang nằm trên giường lớn, tên trợ lý tội nghiệp thì nằm trên thảm bên cạnh giường, hai người ngủ rất say, trên bàn còn có mấy chén hồng trà uống dở.

Cô Thần liếc mắt liền đoán được chuyện gì đã xảy ra, lúc này trong sân của Túc Tông, anh nghe thấy tiếng trực thăng, còn tưởng Lê Hiên cho phép đi, bây giờ mới biết thì ra không phải. Anh bất đắc dĩ đi ra, bước chân đột nhiên ngừng lại một lát, nếu như Long Tuấn Hạo trong lúc chạy trốn gặp được Tiểu Ngọc, vậy cậu có lẽ đang ở... anh vội vàng lấy điện thoại, nhấn số, chờ một lát, giọng Tiểu Ngọc vang lên, “Cô tiên sinh à, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Hạo Hạo có phải đang đi với anh?”

“Hạo Hạo?” Người kia sững một chút, sau đó một truyền tới một giọng nói quen thuộc. “Là tôi, là tôi, đưa tôi điện thoại...” Sau đó là một loạt tiếng ồn ào, tiếng của Vương gia liền vang lên, “Cô Thần, ta lại bay, ha ha ha ~”

“...”

“Ừ, được rồi, tên gốc Sở Kiên có phải vẫn đang tìm ta không?”

Cô Thần trầm mặc ngẩng đầu, bóng dáng Sở đại đặc công chạy qua tầm nhìn, chạy qua chỗ khác tiếp tục tìm, anh im lặng mất một lúc, “Còn đang tìm.”

“Ha ha ha ha, hẳn chắc chắn tìm không ra, đáng đời! Người nói người biết ta ở đâu với hẳn, nhưng đừng nói địa điểm cụ thể, hẳn nhất định sẽ tiếp tục tìm, hừ, tốt nhất là tìm cả đêm luôn đi! Người nhất định phải giấu cho ta, ta phải báo thù, hẳn thiếu chút nữa thì đánh chết ta rồi!”

Cô Thần bóp trán, “Tiểu Ngọc bao giờ thì về?”

“Hẳn nói là đi tới chỗ Túc Thanh mua trực thăng, mua xong thì về ngay.”

Cô Thần “ừ” một tiếng, “Em nhớ theo sát họ, đừng có chạy lung tung biết không?”

“Biết rồi, bọn này về liền à.”

“VẬY thì tốt.” Cô Thần sau đó nói thêm mấy câu thì tắt điện thoại, rồi chậm rãi đi trở về, các nhân viên chăm sóc đang chờ anh, thấy anh trở về thì vội vàng vây quanh, lo lắng nói, “Không hay rồi, bác sĩ Cô, chúng tôi không tìm thấy Vương gia.”

“Đúng vậy, bác sĩ Cô, vật may mắn, bảo vật trấn trạch mất mất rồi, làm sao bây giờ?”

“...” Cô Thần nói, “Xưng hô này đâu ra vậy?”

“Viện trưởng gọi, nói là từ khi Long tiên sinh trở thành Vương gia các bệnh nhân trong viện đều có dấu hiệu khỏe lại, rốt cuộc có thể đi quảng cáo rồi. Anh ta nói có vật may mắn, chuyện làm ăn của viện an dưỡng sẽ càng ngày càng tốt.”

“...”

.

Tuy đã tới mùa thu, nhưng khí hậu vẫn rất nóng nực, Long Tuấn Hạo cởi ra trang bị bên ngoài trên người quăng trên trực thăng, mặc mỗi cái áo thun

cotton xuống trực thăng với Tiểu Ngọc. Quản lý ở đây rất quen thuộc với Tiểu Ngọc, vừa cười vừa tiến lên chào hỏi, hai người vừa nói vừa đi lên trước, Long Tuấn Hạo buồn chán đi theo phía sau, liếc mắt nhìn thấy một trong những thủ hạ của Tiểu Ngọc cầm một cái túi, hiếu kỳ hỏi, “Bên trong là gì vậy?”

Hai người này, sau chuyện lần trước đã biết vị này không dễ chọc, liền trả lời một cách kính cẩn, “Đây là chi phiếu do ông chủ tìm ra khi Lê tiên sinh đang ngủ.”

“...” Long Tuấn Hạo có thể thấy được biểu tình tan vỡ trên mặt Lê Hiên sau khi biết được.

Mục tiêu của Tiểu Ngọc rất rõ ràng, cái anh muốn chính là loại lần trước Túc Thanh đi, nên lập tức hào phóng mua luôn, giao dịch hoàn thành rất nhanh. Long Tuấn Hạo vừa mới tỉnh ngủ đã bị Sở Kiên kéo ra ngoài chịu đòn, sau đó lại ngồi trực thăng mấy giờ nữa, cậu biết bây giờ phải về rồi thì vội vàng chạy vào WC giải quyết vấn đề sinh lý.

Đây là lần thứ hai cậu ra khỏi cái nơi quỷ quái kia, tâm tình tốt cực, nhảy nhót nhót chạy đi, suýt nữa thì đụng phải người đi ra từ phòng WC nữ, cô gái kia hiển nhiên cũng không ngờ vừa mới đi ra đã suýt đụng trúng người khác, bất giác lùi về sau một chút.

“A, xin lỗi.” Long Tuấn Hạo lịch sự nói, “Không làm người sợ chứ?”

Cô gái lắc đầu, “Không sao.”

Long Tuấn Hạo “ừ” một tiếng rồi đi tiếp, mới đi hai bước thì chợt ngừng lại, quay đầu nhìn bóng lưng cô gái, sao cậu lại thấy cô ta quen thế nhỉ?

“Không phải chứ...” Cậu gãi đầu, rồi xoay người vào WC, giải quyết xong thì quay về, đi qua chỗ gặp cô gái hồi nãy cậu nhíu mày suy nghĩ, bỗng nhiên cả người run lên, cô gái kia không phải là... không phải là thư

ký của Lôi Nham sao?! Người giảng giải về bom cũng là cô ta! Trời ạ... Lẽ nào Lôi Nham cũng ở đây?!

Mặt cậu trắng bệch, vôi vàng đi tiếp, dự định tới chỗ Tiểu Ngọc nhanh nhanh rồi còn về, ai biết vừa mới queo qua một chỗ ngoặt sau đầu bỗng truyền tới một cơn đau, hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cô thư ký cúi đầu nhìn người đang nằm trên mặt đất. “Thật là cậu ta...” Cô nói với người phía sau. “Phải một người ôm cậu ta vào xe, đừng để người của bọn họ nhìn thấy.”

“Vâng.”

Thư ký nhìn bọn họ đi xa rồi mới rời khỏi, tìm quản lý ở đây, cười nói. “Đã xem hàng rồi, không có vấn đề gì, ông chủ của chúng tôi nói ba ngày sau nhận hàng.”

Quản lý gật đầu, “Được, không vấn đề.”

“Vậy tôi xin từ biệt.”

“Đi thông thả.”

Tiểu Ngọc liếc nhìn bọn họ một cái từ xa, rồi lại tiếp tục chờ Long Tuấn Hạo để cùng về viện an dưỡng.

Khi Long Tuấn Hạo tỉnh lại thì đang ở trong một chiếc Limousine cao cấp, trán và mũi lạnh lạnh, không biết bị bôi cái gì lên, cậu nhú mày đứng dậy, lập tức có một giọng nói ngọt ngào vang lên bên cạnh, “Long tiên sinh, ngài đã tỉnh?”

Long Tuấn Hạo giật mình, vôi vàng quay đầu nhìn, tiện thể quan sát hoàn cảnh xung quanh, lát sau mới nói, “Đây là đang ở trong ô tô sao?”

Cô thư ký gật đầu, “Đúng vậy.”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, lệ nóng doanh tròn. Thư ký liếc cậu một cái, “Long tiên sinh không cần phải căng thẳng, boss của chúng tôi lần trước cũng đã nói là sẽ không giết ngài, ngài không cần phải sợ.”

“Không.” Long Tuấn Hạo nói, “Ta không nghĩ tới việc đó.”

Cô lấy cái gương đặt trước mặt cậu, “Vậy ngài như vậy là sao?”

“Ta kích động.” Long Tuấn Hạo nhìn phong cảnh đang vun vút lướt qua ngoài cửa sổ, “Cuộc đời bản vương rốt cuộc có một lần ngồi ô tô rồi.”

“...”

Long Tuấn Hạo cảm thán một phen trong đầu, bấy giờ cậu mới bắt đầu để ý đến tình trạng lúc này, không gian trong xe rất lớn, ngoài cậu và cô thư ký còn có hai bảo tiêu, mỗi người ngồi bên một cửa, cậu có muốn nhảy xe cũng không được, cậu nhúc nhích chân, những người này hình như không có lực xoát cần thận người cậu, quả bom cậu giấu dưới tất trong lúc hoảng loạn lúc trước vẫn còn, dù cậu cũng chẳng biết cái này dùng làm gì.

Cậu lại hít hít mũi, nhớ Tiểu Ngọc rồi, nếu lần này bản vương có thể đào thoát nhờ vào quả bom này, trở về nhất định phải mua mấy bó hương, thành kính lạy người mới được!

Xe chạy rất nhanh, không lâu sau dừng trước một tòa nhà, bây giờ đã là đêm, tòa nhà có rất ít người ra vào, cậu ngửa đầu nhìn, chỉ thấy tòa nhà này cao quá đi, nếu mà từ phía trên nhảy xuống, bảo đảm sẽ thành một đồng thịt vụn.

“Long tiên sinh, mời.” Giọng thư ký vang lên bên tai.

Cậu hít sâu một hơi, cam chịu đi vào, khi đi vào thang mái, cậu nhất thời rớt nước mắt, “Không ngờ đời này bản vương có thể đi thang máy, đáng giá...”

“...”

Long Tuấn Hạo nhìn con số đang sáng, thấy là tầng chót liền run lấy bầy, tầng cao nhất... Lôi Nham có lẽ ở đó...

Cậu thấp thỏm nhìn từng con số hiện lên, thang máy mau chóng đình một tiếng mở ra, cậu bị đưa tới trước một cánh cửa, bảo tiêu mở cửa ra, giọng thư ký vang lên lần hai, “Long tiên sinh, mời.”

Long Tuấn Hạo rệu rã liếc nhìn cô một cái, run lập cập bước vào, đằng sau có người đóng cửa đánh phịch một cái, cậu cũng lập tức run lên, lấy bầy nhìn xung quanh, đây là một phòng làm việc, đặt toàn đồ đắt tiền, mà quan trọng nhất là, trong phạm vi tầm nhìn hiện giờ... không có ai.

Cậu nhìn quanh quất, thực sự là không có ai! Cậu thở dài nhẹ nhõm, vỗ về trái tim sợ sệt của mình, rồi chậm chạp đi tới bên cửa sổ nhìn xuống dưới, rồi lập tức rụt cổ lại, giỡn à, độ cao này quá khủng bố. Cậu xoay tròn mắt, không biết người bên ngoài đi chưa? Nhân lúc này trốn đi?

Nghĩ xong, cậu liền cẩn thận bước về phía cửa, không ngờ vừa đi được hai bước cửa đã mở, đi vào là người mà cậu đời này không bao giờ muốn nhìn thấy lần nào nữa, cậu lập tức liền đông cứng tại chỗ, run rẩy giơ tay chào. “Chào, đã lâu không gặp...”

Lôi Nham, “...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Anh Trai

Áp khí trong văn phòng càng lúc càng nặng nề, Long Tuấn Hạo co người vào góc, nhưng lập tức đã bị thuộc hạ của Lôi Nham lôi ra ném lên ghế, còn Lôi Nham thì ngồi ở vị trí đối diện, trầm mặc không nói.

Vị Vương gia nào đó cố gắng rúc sâu vào ghế, sắc mặt trắng bệch, “Người... Người đã nói sẽ không giết ta... Người sẽ giữ lời chứ?”

Lôi Nham gật đầu, bắt đầu viết. Thư ký của anh nhìn thoáng qua, sau đó ngọt ngào nói, “Boss chỉ nói là không giết.” Ý là vẫn có thể làm những chuyện khác a.

Long Tuấn Hạo run rẩy, “VẬY, VẬY người định làm gì ta?” Hắn không thể không nhớ đến những thứ quạ đen Túc Thanh nói, càng lúc càng cảm thấy sợ hãi hơn, “Người muốn động thủ ngay đêm nay sao?”

Lôi Nham lắc đầu, tiếp tục viết.

Long Tuấn Hạo cắn môi nghĩ nghĩ, sụt sịt mũi, “Ta thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia. Ta nghe bọn họ nói, trước kia ta là thuộc hạ của người, hình như còn rất lợi hại nữa, vậy niệmtình ta đã từng giúp người nhiều việc, người tha cho ta đi được không?”

Lôi Nham ngừng một chút, xóa đi rồi viết lại.

Long Tuấn Hạo nói tiếp, “Người nhìn đi, ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, người sao cứ phải đeo bám ta mãi không tha? Huống hồ, ta thật sự mất

trí nhớ, ta cũng thật sự rất oan uổng a. Không thì nếu có ngày ta thật sự nhớ lại, tự thấy mình tội ác tày trời, ta tự mình đến chịu chết, vậy được không?”

Lôi Nham nhìn chữ đã viết đến một nửa, sau đó ngẩng đầu nhìn Long Tuấn Hạo, trầm mặc không nói. Long Tuấn Hạo căn môi, vẻ mặt cực kỳ vô tội, hẳn đúng là đang dùng cách cũ để giảng co với Lôi Nham, bởi hẳn biết kết quả chính là Lôi Nham sẽ mở miệng nói chuyện, như vậy tối thiểu cũng có thể kéo dài thời gian.

Hắn chờ mong hỏi, “Nếu không thì ta tự sát cũng được, người thấy được không?”

Lôi Nham bỏ bảng viết xuống bàn, phát tay bảo thư ký đi ra ngoài, nhìn Long Tuấn Hạo một lúc lâu rồi mới nói, “Hiện tại, cậu, cậu, tại, tại...”

Long Tuấn Hạo yếu ớt giơ tay, thử hỏi, “Người muốn nói hiện tại ta không ở cạnh Cô Thần?”

Lôi Nham lắc đầu.

Long Tuấn Hạo lại hỏi, “Àn... Không có Lê Hiên?”

Lôi Nham lại lắc đầu.

Long Tuấn Hạo căn ngón tay nghĩ nghĩ, “Thì phải là... Ta không ở trong viện an dưỡng?”

Lôi Nham rất cục chặm rãi gật đầu, nói tiếp, “Cũng không còn, không, không...” Anh trầm ngâm một chút, sau đó... vươn hai ngón tay lên.

“A... Đây,” Long Tuấn Hạo theo dõi cử chỉ của Lôi Nham, yếu ớt hỏi, “Ý của người là điều thứ hai vừa rồi, chính là bên cạnh ta cũng không có Lê Hiên?”

Lôi Nham gật đầu, rồi đưa ra 1 ngón tay, sau đó lại xua tay vào không khí.

“Ân... Về cái thứ nhất, Cô Thần không ở bên cạnh ta... Ý người là không quan trọng phải không?”

Lôi Nham “ừm” một tiếng, liếc hẳn một cái, trầm giọng nói, “Thông minh.”

“Ai, đa tạ lão đại khích lệ,” Long Tuấn Hạo vội vàng lấy lòng cười, “Như vậy là bây giờ ta không trong viện an dưỡng, bên người cũng không có Lê Hiên, về phần Cô Thần thì ngài không bận tâm, tốt lắm, ngài nói tiếp đi.”

“...” Lôi Nham nói, “Tôi xem, xem, xem ai, ai có thể, có thể cứu, cứu, cứu cậu!”

“...” Long Tuấn Hạo run lên, yếu ớt nói, “Này... Kỳ thật ta chưa hiểu ý vừa rồi của ngài, ngài vẫn là nói lại một lần nữa đi.”

Biểu tình của Lôi Nham không thay đổi, có điều không khí xung quanh dường như lại lạnh xuống, không giận mà uy. Long Tuấn Hạo dùng sức rúc sâu vào ghế, sắc mặt trắng bệch, run rẩy, “Người nói đêm nay sẽ không động thủ, người không thể lật lọng...”

Lôi Nham gật đầu.

Long Tuấn Hạo tiếp tục run rẩy, “Người... Người muốn dùng biện pháp gì đối phó ta? Quạ đen nói người sẽ đánh gãy tay chân của ta, móc mắt cắt lưỡi, nhốt cả đời...”

Lôi Nham trầm giọng hỏi, “Quạ đen?”

“Chính là Túc Thanh.”

Lôi Nham lại nói, “Chủ ý, ý, không, không, không tồi!”

Long Tuấn Hạo sắp khóc đến nơi, “Ta, ta, ta lừa người đấy... Ta vừa nói đùa...”

Lôi Nham trầm mặc, hiển nhiên là đang tự hỏi tính khả thi của việc kia, sau đó theo bản năng mở ngăn kéo, lấy ra một thứ, Long Tuấn Hạo nhìn thấy rõ ràng, đó là một con dao găm, cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

“Người... người không thể đối với ta như vậy... Trên một khía cạnh nào đó ta cũng là người bị hại, ta căn bản không nhớ chuyện trước kia, linh hồn của ta cũng không phải người kia, hấn làm sai, dựa vào cái gì mà ta phải chịu? Ta đường đường Vương gia lại không làm, tự dưng chạy đến đây chịu tội, người xung quanh đều cho ta là bệnh tâm thần, lão cha của ta còn thường xuyên tính kế ta, như vậy đã thâm lắm rồi, người còn không buông tha ta nữa... rốt cuộc muốn thế nào a...” Bị cái chết bức bách, Long Tuấn Hạo càng nói càng nhiều, càng nói càng phẫn hận, càng nói càng không cam lòng, dường như muốn đem tất cả oán hận trút hết ra ngoài trước khi phải chết, cuối cùng đem dồn hết dũng khí chỉ thẳng vào mặt Lôi Nham, “Người quả thật là không phân tốt xấu! Uống cho người còn là bá chủ một phương, ngay cả lý lẽ cũng không thèm nghe!”

Lôi Nham vẫn vững như Thái Sơn, nhẹ nhàng nhú mày, hình như hơi bất ngờ khi người trước mặt đột ngột gào lên, nhưng áp khí trên người vẫn hề không thay đổi, trầm giọng nói, “Ta sao, sao, làm sao, không, không, không...”

“Người chính là vậy!” Long Tuấn Hạo biết hấn muốn nói gì, lập tức đánh gãy, tiếp tục phẫn hận nói, “Ta nói ta quên hết rồi, người không biết không có tội, tại sao người vẫn còn muốn tìm ta tính sổ?!”

“Thứ đó, đó, là người, người, tự, tự...”

“Ta biết, người muốn nói thứ đó là ta tự mình mở ra xem có đúng không?”

Lôi Nham gật đầu, “Bản thân, tự, tự làm, tự, tự... tự chịu!”

“Nhưng ta quên rồi! Người tốt cuộc muốn ta nói mấy lần?” Long Tuấn Hạo bỗng nhiên đứng dậy, bắt đầu đi vòng quanh căn phòng với vẻ phần hận. Khi hắn đang trong viện an dưỡng, cuộc sống chúng tinh phùng nguyệt (ý là được cung phụng chiều chuộng đủ thứ) cũng không khiến hắn thay đổi phong phạm hoàng gia so với khi làm Vương gia bao nhiêu, giờ phút này lại bị vây trong tình trạng cận kề cái chết, sớm đã mang tư tưởng đập nồi đìm thuyền, chỉ biết mình muốn phát tiết, liền thấy cái gì đập cái đó, “Bản vương quên rồi! Có chết cũng nhớ không được, người làm vậy có khác gì vu oan cho ta, ta đã nói nếu quả thật nhớ lại, ta sẽ tự mình tới đây chịu chết, người còn muốn thế nào nữa?! Uống cho người còn là một lão đại, lòng dạ hẹp hòi như vậy sao làm được chuyện lớn?! Ta thật không hiểu tại sao thuộc hạ của người vẫn còn chịu đi theo người đến giờ!”

Thanh âm lộn xộn trong phòng làm kinh động người gác bên ngoài. Bọn họ thử gõ vài cái lên cửa, thấy bên trong không đáp lại, vội vàng đẩy cửa đi vào, sau đó toàn bộ đều choáng váng vì cảnh tượng trước mắt.

Vị Vương gia nào đó vẫn còn đang đập bể mọi thứ trong tầm mắt, “Độc tài!! Tâm ngoan thủ lạt! Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, người phải có một trái tim nhân từ có hiểu không? Ta lại không đào mộ tổ tiên nhà người lên!”

Lôi Nham đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, phất tay bảo bọn họ đi ra ngoài, sau đó lại trầm mặc nhìn Long Tuấn Hạo, ánh mắt thâm thúy. Người này hình như... thật sự không giống trước kia.

Những người khác cứng ngắc đóng cửa, cùng lúc, họ hình như nhìn thấy người nào đó bước lên cầm cái đồng hồ treo tường mà boss yêu quý nhất lên rồi ném “bốp” một tiếng xuống đất.

“...” Cửa hoàn toàn đóng lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là sự kinh hãi khó diễn tả bằng lời.

Long Tuấn Hạo phát tiết xong, thở hồng hộc vì mệt, cuối cùng xoa bóp cánh tay đau nhức, vượt qua đồng hồ vận động trên mặt đất, yên lặng nằm vật xuống sô pha, ngửa mặt lên trời thở dài, “Ôi, mệt chết bản vương rồi.”

Lôi Nham nhìn Long Tuấn Hạo, cũng không tức giận, chỉ hỏi, “Đều nói, nói, nói xong, xong rồi?”

Long Tuấn Hạo cả kinh, rốt cục cũng lấy lại tinh táo, ngơ ngác nhìn thoáng qua thảm trạng xung quanh, lại nhìn nhìn khuôn mặt uy nghiêm của Lôi Nham ở phía đối diện, lập tức vội vàng rút người vào góc. Dũng khí của hắn đã dùng hết rồi, chỉ có thể run rẩy nhìn y, nói, “Nói... Nói xong rồi...”

Thân ảnh của Long Tuấn Hạo khuất sau một mớ hỗn độn, Lôi Nham không muốn lại gọi người vào đem tên kia quay lại đây, liền đơn giản đứng dậy bước sang, từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nói, “Không theo, theo, theo quy, quy, quy củ..., cậu, cậu... gan lớn... bằng, bằng trời... xâm, xâm nhập... máy, máy tính, của tôi, nhìn, nhìn trộm... cơ, cơ mật... trốn đi, vốn, vốn là... vốn, đáng chết, đây, đây là... thứ nhất.”

Long Tuấn Hạo ngơ ngác nghe, nghĩ thầm, người nọ đang phủ định lời nói của hắn, mà đây mới chỉ là thứ nhất, phía sau không biết còn bao nhiêu. Hắn yếu ớt nói, “Anh, nói chuyện vậy có mệt không a?”

Lôi Nham híp mắt, Long Tuấn Hạo vội vàng lui về phía sau, “Khụ, ngài nói, ngài nói đi.”

“Thứ hai,” Lôi Nham nhìn hắn một lúc lâu sau mới mở miệng, “Cậu, cậu, liên tục... dùng, dùng miệng, miệng... lưỡi, lưỡi, trêu đùa... tôi, mặc dù cậu, cậu, không phải... thuộc, thuộc hạ, của, của tôi,... tôi cũng, cũng sẽ không, không, bỏ, bỏ qua, cho cậu. Hiện tại... tôi, tôi không, không cần...,

mạng của cậu, cậu, chỉ, chỉ bắt cậu... lại, lại đây... thêm, thêm chút...
trừng phạt, trừng phạt... có cái, cái, gì sai?”

Long Tuấn Hạo sục sục mũi, cắn môi không nói lời nào, nước mắt lưng
tròng trừng mắt nhìn Lô Nham.

Lô Nham tiếp tục nhìn Long Tuấn Hạo, anh từ nhỏ đã là thái tử, được
người xung quanh phụng trong tay mà lớn lên, tuy miệng có tật, nhưng
cũng không có ai dám trào phúng anh. Cho đến nay, người này là người
duy nhất dám chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng, liên tiếp khiêu khích anh,
cũng là người thứ nhất dám đứng trước mặt anh mà đập đồ của anh. Xem ra
người này quả thật đã thay đổi, trở nên có gan hơn hẳn rồi! Cậu ta đi lên
trời mượn lá gan xuống có đúng không?

Bất quá... không thể không thừa nhận, anh đã lâu rồi chưa gặp ai giống
như vậy. Nhìn dáng vẻ bệ vệ của người nọ vì những lời anh nói mà biến
mất, từ con báo biến thành mèo nhỏ, cư nhiên lại cảm thấy tâm tình rất tốt,
vẻ lạnh lùng trong mắt cũng dần tan ra, “Nhưng cậu... có, có câu... câu...
nói, nói đúng, đúng, rồi, cậu, cậu... trước kia... quả, quả thật... đã làm, làm
không, không ít, việc,... cho, cho tôi... Tôi vốn... vốn còn, còn, còn,
nghĩ... nghĩ là... cậu nói... đã quên, quên... đúng, đúng là, là, đang, có
lệ... với tôi, hiện, hiện tại... xem, xem ra... không, không, không phải.”

Ánh mắt của Long Tuấn Hạo đến đây liền phát sáng, yếu ớt giơ tay,
“Vậy... Vậy, anh trai, ý của anh là?”

Lô Nham nhíu mày, “Tôi, tôi không, không, không, phải, anh... anh...”
anh giẫm mạnh chân, “Anh trai cậu!”

“Ai, đừng so đo như vậy a...” Long Tuấn Hạo vội vàng lấy lòng nhìn Lô
Nham, “Người nếu là anh trai của Cô Thần, đương nhiên cũng là anh trai
ta, về sau tất cả đều là người một nhà a. Tuy ta biết người không quá thích
Cô Thần, nhưng hẳn dù sao cũng là em trai người, ta dù sao cũng là em dâu

người, cho nên người nói thêm chút trừng phạt... có thể giảm bớt thêm chút nữa không a?”

Lôi Nham híp mắt nhìn Long Tuấn Hạo, mặt trầm như nước. Long Tuấn Hạo vội ho một tiếng, lại lùi về phía sau, “Vây được rồi, dù sao người cũng đã nói đêm nay sẽ không động thủ, người hãy suy nghĩ một chút đi... nam nhân tội gì khó xử nam nhân, người một nhà tội gì đuổi giết người một nhà a...”

Lôi Nham nhìn Long Tuấn Hạo một lúc lâu, kế hoạch của anh vốn là tốc chiến tốc thắng, không nghĩ đến người này cư nhiên lại thật sự mất trí nhớ, có điều tư duy lại rất tỉnh táo, không hề giống bệnh nhân tâm thần, như vậy thật sự là mất trí nhớ, mà đây cũng có nghĩa là... sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ nhớ lại, về phần mất bao lâu... thì thật khó nói, còn phải cân nhắc lại. Kỳ thật anh hy vọng cậu ta sẽ mãi mãi mất trí nhớ như vậy, nhìn thú vị hơn trước kia nhiều, để lại xem như nuôi thú cưng cũng được.

Long Tuấn Hạo căn ngón tay nhìn Lôi Nham, thật sự nhìn không ra người nọ đang nghĩ cái gì, liền yếu ớt nói, “Anh trai... anh ăn cơm chưa a, ta chưa ăn tối.”

“...” Lôi Nham đưa tay nhìn đồng hồ, hiện tại đã hơn chín giờ, cũng cần phải trở về, thế nên anh bước chân về phía cửa, nói, “Đi thôi.”

Long Tuấn Hạo liền đứng dậy, hấp tấp đuổi theo, “Anh, chúng ta ăn cái gì bây giờ?”

Lôi Nham không đáp, Long Tuấn Hạo cẩn thận liếc anh một cái, quyết định không hỏi nữa, bởi vì chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi chứ sao.

Thuộc hạ cùng thư ký của Lôi Nham đứng chờ ngoài cửa vừa thấy boss nhà mình ra khỏi phòng liền đuổi theo, sau đó nhìn thấy người mà boss muốn xử lý còn hoàn hoàn chinh chinh bước ra ngoài, còn cười tùm tùm đi

theo boss, trong đầu của bọn họ lập tức hiện lên cảnh tượng người này đập đồ trong phòng vừa nãy, biểu tình liền trở nên thực quái dị.

Long Tuấn Hạo đi theo bọn họ xuống thang máy, sau đó tài xế lái xe tới gần, mở cửa. Lôi Nham lên xe trước, Long Tuấn Hạo nhìn chiếc xe xa hoa trước mặt, nuốt nước miếng. Lần trước hắn lên xe là trong tình trạng hôn mê, sau đó xuống xe là vì sợ hãi quá mà không nhìn kỹ, cho nên đây là lần đầu hắn có thể cẩn thận quan sát xe ô tô, đương nhiên phải kích động.

Hắn run rẩy đưa tay sờ sờ cửa xe, lại xoay người đi vào trong, sờ sờ chỗ ngồi cùng trần xe, cười vui vẻ như mèo vừa trộm được cá, “Ô tô a... Thật tốt...”

Lôi Nham, “...” Người này thật sự không bệnh?

Mọi người, “...” Cậu ta lại thế nữa.

Thư ký liếc hắn một cái, quay đầu hỏi boss xem giờ đi đâu. Khi biết được anh ta muốn đi đến nhà hàng kiểu Tây, cô cảm thấy kinh ngạc, vẻ mặt vặn vẹo nhìn cái tên đang cười như kẻ ngốc kia, rất muốn biết cậu ta rốt cục làm thế nào mà tìm được đường sống trong chỗ chết?

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa một nhà hàng, Long Tuấn Hạo đi theo Lôi Nham xuống xe, ngẩng đầu nhìn nhìn, ánh mắt lại sáng, “Nhà hàng Tây a, lần đầu tiên ta tới chỗ này...” Dứt lời, hắn lại bắt đầu cười ngây ngô.

“...” Lôi Nham liếc Long Tuấn Hạo một cái, phá lệ hỏi, “Ăn... Ăn cái, cái gì?”

Long Tuấn Hạo vẫn giữ nụ cười ngây ngô trên mặt, lau nước miếng, “Anh trai a, muốn ăn mì tôm...”

“...”

“Ở trong viện an dưỡng, bọn họ nói thứ đó không dinh dưỡng, không cho ta ăn...” Long Tuấn Hạo sứt sứt mũi, “Ta đời này vẫn chưa nếm qua mì tôm, thật sự là quá thất bại.”

“...”

Một sự im lặng đáng sợ. Thư ký ho khan một tiếng, yếu ớt nói, “Long tiên sinh, trong nhà hàng Tây không có mì tôm.”

“À? Vậy... Ta đây ăn Hamburger, nga, thêm một cốc coca... lần trước ta có ăn thử McDonald, thật ngon a...”

Lại im lặng, Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Nga, đúng rồi,” hần quay đầu, lấy lòng cọ đến trước mặt Lô Nham, “Anh, cơm nước xong chúng ta đi quán bar xem một chút được không, ta chưa đi đến đó bao giờ...”

“...”

Tiểu Ngọc chờ mãi vẫn không thấy người nào đó trở về, liền phân phó thuộc hạ của mình đi tìm thử xem, kết quả cư nhiên là mất tích. Cậu ngẫm nghĩ, phân phó bọn họ vào toilet tìm xem một lần, bất luận nam nữ. Hai thuộc hạ trợn trắng mắt, nơi này có bao nhiêu cái toilet a, lại còn xem qua hết một lần? Lại còn bất luận nam nữ?

Tiểu Ngọc lạnh nhạt liếc bọn họ một cái, hai người liền sụp vai, nhận mệnh quay đầu đi tìm. Tiểu Ngọc tiếp tục chờ, nhưng lần này vẫn là không thấy. Cậu lại nghĩ nghĩ, cho rằng có lẽ người kia lạc đường, liền đi tìm quản lý, quản lý biết được sau không nói hai lời, lập tức phái người tìm kiếm, sau đó còn mở cả băng quay lại từ camera, rốt cục cũng tìm thấy hình ảnh của người nọ ở bãi đỗ xe.

Tiểu Ngọc nhìn đoạn một người phụ nữ đưa Long Tuấn Hạo lên xe, sau đó, chiếc xe ấy phủ rèm che xuống, chậm rãi rời khỏi phạm vi quay, liền phất tay bảo bọn họ tua băng lại, trầm ngâm nói, “Người phụ nữ này...”

Quản lý lập tức nói, “Đây là thư ký bên người Lôi Nham.”

“Lôi Nham...” Tiểu Ngọc thì thào một câu, rồi lấy điện thoại di động gọi cho Cô Thần, “Này, tôi nhớ Lôi Nham với vị kia nhà anh kia có cừu oán đúng không?”

“Đúng,” Cô Thần hỏi, “Sao vậy?”

“Nga, là như thế này,” Tiểu Ngọc đăm đăm nói, “Thư ký của Lôi Nham hôm nay cũng vừa lúc có mặt ở đây, sau đó tôi có một tin tức cực kỳ đáng tiếc muốn nói cho anh, anh đoán thử coi đó là cái gì.”

“...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hai Phía Long Đông

Sau khi biết được đầu đuôi câu chuyện, trong lòng Cô Thần nặng trĩu, bởi nếu tính theo thời gian, rất có thể Long Tuấn Hạo đã đụng phải Lôi Nham, mà anh lại không biết Lôi Nham sẽ làm gì, tình huống xấu nhất có thể xảy ra là Lôi Nham sẽ khiến cho cậu hoàn toàn biến mất. Vừa nghĩ đến khả năng này, khí tức quanh người Cô Thần lập tức hạ xuống âm độ, run rẩy cầm lấy điện thoại bắt đầu bấm số.

Bị cường chế tỉnh dậy, kéo đến phòng của Túc Thanh, Lê Hiên mang theo vẻ mặt mờ mịt nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ, hai hốc mắt sẫm đỏ bừng. Túc Thanh nhìn bóng lưng của anh, lạnh nhạt hỏi, “Cậu đang nhìn gì vậy?”

Lê Hiên tiếp tục căng mắt ra nhìn vài tia sáng le lói trên nền trời đen thẫm, nghẹn ngào nói, “Đang nhìn xem khi nào thì tiền của tôi bay về...”

“...”

Túc Tông cả ngày nay đã bị Túc Thanh giày vò cực kỳ thâm, lười biếng nằm tựa vào lòng đại ca mình, nhìn nhìn khuôn mặt âm trầm của Cô Thần, lên tiếng hỏi han, “Anh gọi điện thoại cho ai đó?”

“Lôi Nham.” Cô Thần học ra hai chữ, tay vẫn nắm chặt điện thoại, nơi đó đang vang lên giọng nữ thánh thót, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Chết tiệt...” Anh mắng một tiếng, cúp điện thoại, xoay người rời đi, Túc Thanh quay sang nhìn anh, “Đi đâu thế?”

“Tìm anh ta.” Nói xong liền mở cửa bước ra ngoài.

“Chờ đã... Cậu đi tìm ở đâu?” Lê Hiên lau nước mắt, rút cuộc dời sự chú ý đến chuyện trong phòng, chậm rãi chạy đến, đè vai Cô Thần lại, “Cậu lại không biết bây giờ Lôi Nham đang ở đâu thì làm sao mà tìm, huống hồ đã lâu như vậy, nếu anh ta muốn đem Vương gia giấu đi, cậu có đi tìm anh ta cũng vô dụng thôi, bình tĩnh một chút, chúng ta thử nghĩ cách khác xem.”

“Không còn cách nào khác, càng lâu thì Hạo Hạo càng nguy hiểm.” Cô Thần thoát ra, “Tôi phải tìm Lôi Nham nói chuyện, dùng tất cả cổ phần công ty trong tay đánh đổi, Lôi Nham biết nên lựa chọn thế nào, nếu quá thật không được nữa...”

“Nếu như không được thì cậu định đồng quy vu tận với anh ta hả?” Lê Hiên dùng sức đè anh lại, “Giả như cậu đã chuẩn bị quyết ăn thua đến cùng thì càng phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, lần trước Lôi Nham đã nói sẽ không giết Vương gia, theo tôi thấy thì dù anh ta có muốn làm gì thì đêm nay cũng sẽ không ra tay, hơn nữa Vương gia là người thông minh, tạm thời có lẽ chẳng có việc gì đâu, chi bằng chúng ta tranh thủ lúc này suy tính biện pháp...”

Cô Thần hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, buông tay khỏi nắm đấm cửa, xoa xoa trán, tựa người vào tường, một lúc lâu mới nói, “Xông thẳng vào nhất định không được, chỉ có thể đàm phán, nếu như biết được Hạo Hạo đang ở đâu thì tốt rồi...”

Lê Hiên nghĩ nghĩ, “Cũng được, cậu lôi kéo sự chú ý của Lôi Nham, sau đó bọn tôi sẽ đi cứu người, cho dù cậu có đàm phán thất bại thì ít nhất cũng cứu người về rồi, nhưng vấn đề là ở chỗ không biết bây giờ anh ta đang ở đâu.”

Lê Hiên vừa dứt lời thì cánh cửa cạnh bên Cô Thần liền mở ra, Vu Ngạo chậm rãi bước vào. “Có lẽ... Tôi có thể giúp được các anh.” Nãy giờ cậu

đứng ngoài cửa cũng nghe được ít nhiều, mới đẩy cửa vào. Lê Hiên và Cô Thần lập tức nhướn mày nhìn cậu, câu hỏi trên mặt họ rất rõ ràng, cậu đến đây làm chi vậy?

“Tôi cảm thấy có chuyện gì xảy ra nên đến xem thử,” Vu Ngạo trả lời, nhún nhún vai, “Quả nhiên cảm giác của tôi không có sai, tình huống cụ thể lúc này tôi cũng nghe được, tuy tôi và các anh không cùng hội cùng thuyền, nhưng tôi quả thật là đang định về tìm lão đại, nói rõ chuyện của tôi với cầm thú, kết quả xấu nhất là chết thôi, nên bây giờ tôi có thể làm giao dịch với các anh, tôi giúp các anh tìm Vương gia, nếu như tôi xảy ra chuyện gì... các anh phải đáp ứng tôi, bảo vệ an toàn cho cầm thú. Thế nào?”

Lê Hiên nhìn cậu nửa ngày mới quay sang nhìn Cô Thần, Cô Thần cũng nhìn Vu Ngạo, im lặng một lát mới nói, “Cậu không giống bọn tôi, cậu chết, mà người kia lại tiếp tục trêu hoa gẹo nguyệt, vậy có đáng không?”

Vu Ngạo nhún nhún vai, không trả lời, chỉ cười cười nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô Thần liền không hỏi tiếp, xét trên một mặt nào đó, kỳ thật bọn họ rất giống nhau, một khi đã làm ra quyết định gì, sẽ không dễ dàng thay đổi. “Được.” Anh gật đầu, “Chỉ cần tôi còn sống, nhất định sẽ không để Hà Thiên Phàm có chuyện.”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi.” Vu Ngạo nói xong, lấy điện thoại của mình ra liên hệ với Lôi Nham, một lát sau ngẩng đầu nhìn anh, “Lão đại gần đây chỉ ở tổng bộ, nếu anh ấy không định giấu Vương gia đi chỗ khác thì giờ cậu ta hoặc là bị nhốt trong tổng bộ, hoặc là bị mang về Lôi gia đại trạch rồi.”

Trong lòng Cô Thần run lên, nhìn chăm chú vào cậu, “Hạo Hạo vừa xảy ra chuyện, cậu liên liên lạc với anh ta... Anh ta nhất định sẽ sinh nghi...”

“Tôi biết, dù sao tôi cũng đang định đi ngả bài mà,” Vu Ngạo nhún vai, cười đến phong đạm vân khinh, “Tôi cũng chẳng cần bí mật gì, cho nên hãy cho tôi mượn một chiếc máy bay, tôi muốn bay về tổng bộ.”

Cô Thần quay đầu nhìn Túc Tông, sau đó chỉ thấy cậu nhìn đồng hồ, lười biếng đứng dậy, “Tôi cũng nên trở về đối phó mấy lão già kia rồi, nhân tiện đưa tiền cậu một đoạn a.”

Vu Ngạo nở nụ cười, “VẬY thì tốt rồi, tôi ra ngoài chờ cậu.” Nói xong liền mở cửa bước đi, Cô Thần và Lê Hiên liếc nhìn nhau, cũng xoay người ra ngoài. Túc Thanh ngay khoảng khắc cửa phòng khép lại, vươn tay kéo em trai mình xuống, mạnh mẽ hôn cậu một lúc, lại nhẹ nhàng cắn cắn một cái, thấp giọng hỏi, “Khi nào thì lại đến thăm anh?”

“Không, hẳn là em phải hỏi anh định khi nào trở về mới đúng?” Túc Tông tránh ra, đứng dậy, “Thương tích của anh đã khỏi chưa?”

“Sắp lành rồi.” Túc Thanh dựa lưng vào giường, “Mấy ngày nay đành phiền em tiếp tục tọa trấn a.” Từ khi lên làm gia chủ đến nay, anh vẫn mong muốn cậu có thể giúp đỡ anh thống trị giang sơn mà tổ tiên gây dựng nên, đáng tiếc anh vừa lên không bao lâu thì đã chọc cậu tức giận, hôm nay có thể hoàn thành nguyện vọng này, anh tất nhiên là muốn làm biếng vài ngày, cảm giác được thấy cậu em trai yêu dấu cố gắng sức lực giúp đỡ mình thật sự là quá hạnh phúc.

Túc Tông biếng nhác liếc nhìn anh một cái, “Tùy anh thôi, đúng rồi, quên nói cho anh biết một chuyện, mấy lão già kia bắt đầu xây hậu cung cho em rồi, mấy hôm trước em còn nhìn thấy vài mỹ nữ dung mạo không tồi nha.”

Tâm tình thoải mái sung sướng của Túc Thanh bỗng chốc tan thành mây khói, Túc Tông đã mang theo nụ cười bước ra ngoài, rắc một tiếng, đóng cửa lại. Túc Thanh cứng người một lúc lâu, vội vàng lôi điện thoại ra, gọi

cho tâm phúc của mình, lại bảo bọn họ chuẩn bị tiếp giá, anh phải lập tức trở về thanh lý hậu cung của em trai aaaa.

Vu Ngạo thấy Túc Tông đi ra liền cùng cậu đi, trên hành lang chỉ còn có Lê Hiên và Cô Thần, Lê Hiên tiếp tục ngửa đầu 450 nhìn trời, mà Cô Thần thì đang liên hệ cấp dưới, phân phó vài câu, cuối cùng lại thử gọi cho Lôi Nham, kết quả người kia vẫn không chịu nghe máy khiến anh không khỏi nhú mày.

Lê Hiên vẫn nhìn trời không chớp mắt, “Anh ta không nghe?”

Cô Thần “Ừ” một tiếng, vừa định nói gì thì điện thoại reo lên, anh cũng không buồn nhìn xem là ai gọi, lập tức nghe máy, còn chưa kịp mở miệng đã giật mình, “Mẹ, cái gì... Hai người về rồi hả? Bây giờ đã tới nhà rồi? A, được, con về ngay.” Anh cúp điện thoại, yên lặng nhìn Lê Hiên, “Ba mẹ tôi đi du lịch về rồi, tôi cảm thấy đây là một cơ hội tốt, Lôi Nham dù có ghét tôi thế nào đi nữa cũng sẽ không trực tiếp giết tôi trước mặt cha.”

Lê Hiên không nói gì, bởi vì phía chân trời đã truyền đến tiếng động cơ máy bay, anh vội vàng chạy như điên ra, “Tiền a... Tiền của tôi... Hu hu hu...” Tiểu Ngọc nhà anh rốt cuộc cũng về rồi.

“...” Cô Thần im lặng nhìn bóng dáng tên tham tiền nào đó nhanh chóng biến mất, cất điện thoại, chậm rãi trở về, định vừa đợi tin tức của Vu Ngạo, vừa nghĩ cách ứng phó Lôi Nham, nhủ thầm nếu như Hạo Hạo quả thật ở Lôi gia đại trạch, anh sẽ lập tức trở về, anh thật sự rất muốn biết tình hình gần đây của người nợ. Cô Thần thở dài, đêm nay nhất định sẽ khó ngủ a.

Mà lúc này, con người khiến bọn họ lo lắng khôn nguôi và kẻ khiến bọn họ đang nghĩ cách đối phó kia đang ngồi chung một cái bàn, ăn bữa tối.

Sau khi có nhận thức mới về con người trước mặt, Lôi Nham liền dẫn hẳn đến một nhà hàng Tây sang trọng, anh biết trước kia người này vẫn học ở nước ngoài nên có lẽ càng yêu thích đồ ăn Tây, dù nói là đã mất ký ức nhưng khẩu vị hẳn là không đổi a? Cho nên sau một lúc xoắn xuýt và thảo luận, khi bọn họ đứng ở một cửa hàng KFC huyền ảo, đón nhận ánh nhìn soi mói của mọi người, anh lập tức muốn quay đầu rời khỏi.

Thật ra, phía trước bọn họ đã tiến vào nhà hàng Tây rồi, người nào đó tuy đối với việc không ăn được mì gói mà có chút oán niệm, nhưng hẳn cũng chưa từng đến nhà ăn Tây lần nào nên cũng vô cùng vui sướng theo vào.

Lôi Nham đối với sự thức thời của hẳn rất hài lòng, vốn cho là mình sẽ thoải mái hưởng thụ bữa tối, nhưng anh lại lập tức nhận ra mọi chuyện không thể êm đẹp như anh tưởng, bởi vị Vương gia nào đó đang nở nụ cười ngu ngốc nhìn trái ngó phải, hẳn không thể xem kỹ mọi góc ngách trong nhà hàng một lần. Hẳn xoa xoa móng vuốt vào ống quần rồi bắt đầu run rẩy vươn tay sờ sờ cái bàn và bình hoa trên đó, ngược đầu nhìn nhìn đèn treo trên đỉnh đầu cùng chiếc đàn violin phía xa xa, lại đứng dậy vuốt ve mấy cây cột và thuận tiện sờ soạng mấy cái lá của bồn cây cảnh đáng thương gần đó, đôi mắt sáng như đèn pha quét một vòng xong, rớt cuộc ngây ngô mở miệng, “Thì ra đây chính là nhà hàng Tây a, quả là đẹp a...”

Một loạt hành vi quái dị của hẳn giống y như ông nông dân vừa lên tỉnh, thành công thu hút sự chú ý của những vị khách xung quanh, người thì ngạc nhiên, người thì sùng sốt, người thì khinh bỉ nhìn hẳn ngây ngô trở về chỗ ngồi, sau đó đồng loạt đem ánh mắt chuyển tới nam nhân ngồi cùng bàn với hẳn.

Lôi Nham trầm mặc đón nhận ánh nhìn quý dị của tất cả mọi người, không nói một tiếng nào.

Bồi bàn sớm đã đứng ở bên cạnh đợi hai người gọi món ăn, trở mắt nhìn người nào đó đi đến, ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng hoàn hồn, hỏi xem hẳn

ăn gì. Long Tuấn Hạo nhíu nhíu mày, hẳn không biết món gì ăn ngon, món gì ăn dở, ngẫm nghĩ một chút, thầm nhủ chẳng lẽ thứ Lôi Nham ăn lại tệ sao? Liền chỉ vào Lôi Nham nói, “Anh ấy ăn gì thì ta ăn đó.”

Lúc này vừa vặn có khách rời đi, không biết là phu nhân tiểu thư nhà ai, nãy mọi người cũng nhìn thấy hành động của hẳn, bây giờ liền cười nhẹ nói một câu, “Tiên sinh, em trai của ngài thật đáng yêu.”

Mặt Lôi Nham đen một chút, ngẩng đầu nhìn người ngồi đối diện, vẫn không nói lời nào, mấy vị khách kia cũng không để ý, cười cười nhìn Long Tuấn Hạo sau đó bước đi. Bữa tối nhanh chóng được mang lên, Long Tuấn Hạo vừa nhìn thấy thứ nằm trên đĩa, lập tức gào lên, “Chưa chín kìa, nhà hàng này làm ăn kiểu gì thế, dám cho ta ăn đồ sống? Nhìn này, phía trên vẫn còn tơ máu, bản Vương cũng không phải là dã nhân!”

Tiếng la của hẳn lại thành công thu hút ánh nhìn của mọi người, tất cả đồng loạt đưa mắt về phía này. Lôi Nham tay cứng đờ, cầm dao nĩa yên lặng nhìn miếng thịt bò tái bày phần trước mặt, gần người cả buổi cũng không động đậy.

Sau khi la hét xong, Long Tuấn Hạo liền nhìn về phần ăn của Lôi Nham, muốn nhìn thử xem có phải nhà hàng này phân biệt đối xử với hẳn hay không, nhưng khi thấy bên kia cũng giống y như bên mình liền ngậy ngốc, nhìn chăm chăm vào phần beefsteak gần người, nghĩ thầm chẳng lẽ món này vốn chính là cái dạng này? Hẳn vô thức ngẩng đầu lướt nhìn chung quanh, mọi người vừa tiếp xúc với tầm mắt hẳn vội vã nhìn sang chỗ khác, tuy rằng tốc độ rất nhanh nhưng Long Tuấn Hạo vẫn phát hiện, cho nên hẳn ngỡ ngàng nhận ra, chính mình lại hiểu lầm, làm ra chuyện xấu hổ rồi.

Thế nhưng mà... Hẳn cúi đầu nhìn miếng thịt bò trước mặt, lại dùng nĩa chọc chọc, quả thật là không có cách nào nuốt trôi được a, liền nịnh nọt ngẩng đầu nhìn Lôi Nham, “Anh, ta không muốn ăn món này, chúng ta đổi món được không?”

Lôi Nham suy tư một chút, nghĩ thầm nếu đổi thì có nghĩa anh chính là dã nhân rồi, hơn nữa từ lúc mang theo người này vào cửa, anh đã nhận được rất nhiều ánh mắt quý dị, cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua cho cậu ta, liền cúi đầu viết viết vài chữ, nữ thư ký phía sau đọc xong, rút rút khoe miệng, nghĩ thầm không ngờ boss nhà mình cũng có ngày nói ra câu này a, bất quá cô nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, ngọt ngào nói với vị Vương gia nào đó, “Long tiên sinh, boss nói không được lãng phí lương thực a.”

Long Tuấn Hạo lập tức méo miệng, kẻ có tiền chính là đại gia, câu nói này dù cho ở thời đại nào cũng là chân lý, hắn đành cầm dao nĩa lên, nhìn nhìn miếng thịt bò, thử cắt một miếng nhỏ, chậm rãi nhét vào miệng, sau đó vẻ mặt bỗng chốc trở nên quái dị.

Lôi Nham thấy hắn ăn rồi mới bắt đầu cầm lại dao nĩa, tâm tình sung sướng hưởng thụ bữa tối của mình. Long Tuấn Hạo nhai hai cái liền trực tiếp nuốt luôn, nhìn bộ dạng nhàn nhã của lão đại ngồi ở đối diện, nghĩ đến mì gói cùng hamburger chưa kịp ăn của mình, liền cảm phẫn, hắn càng nghĩ càng không cam lòng, càng ra sức cắt cắt thịt bò, kết quả là một chuỗi tiếng két két chói tai vang lên để cho người người run rẩy sống lưng.

Là kẻ đứng mũi chịu sào, Lôi Nham lập tức ngừng động tác trên tay, đón nhận ánh mắt chung quanh quét tới lần nữa, còn vị Vương gia nào đó lại không thèm bận tâm, tiếp tục cắt cắt cắt, sau khi cắt xong liền cảm phẫn cầm đĩa ăn đăm mạnh xuống, chỉ nghe rắc một tiếng, đĩa đựng thịt bò đã bể thành vài mảnh...

Long Tuấn Hạo nháy mắt mấy cái, giữa không gian im ắng ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Lôi Nham, ghen ngào nói, “Anh, muốn ăn McDonald cơ...”

Lôi Nham hít sâu, dưới một loạt ánh nhìn quý dị gật gật đầu, nặng nề bật ra một chữ, “Đi...” Dứt lời liền đứng dậy bước ra ngoài, để cho cấp dưới ở lại thanh toán tiền.

Long Tuấn Hạo thật vui mừng, vội vàng chạy theo phía sau, hai người nhanh chóng ra khỏi nhà hàng, lập tức nhìn thấy một tiệm KFC gần đó, cảm thấy cũng không tệ, liền đi về phía KFC, tuy rằng bây giờ đã là buổi tối, nhưng nơi đây cũng là khu trung tâm, bên trong tiệm KFC vẫn có rất nhiều khách, cho nên khi mọi người nhìn thấy một đám người vây quanh bảo vệ hai người tiến vào liền tò mò nhìn sang.

Lôi Nham trầm mặc đứng ở giữa, anh cảm thấy số lần mất mặt từ nhỏ đến lớn của mình cộng lại cũng không nhiều bằng tối nay! Nhưng anh dù sao cũng là bá chủ một phương, vẫn thản nhiên duy trì bộ dáng trầm ổn của mình, để cấp dưới mua đồ ăn, còn mình thì cùng Long Tuấn Hạo tìm một bàn trống ngồi xuống, sau đó lại phân phó cấp dưới ra ngoài hết, chỉ chừa lại thư ký ngồi bên, lúc này mới thu nhỏ lại sự tồn tại của mình.

Long Tuấn Hạo thấy mấy người kia rời đi, vội vàng duỗi móng vuốt, “Chờ xíu, ta vừa mới thấy có một siêu thị ở gần đây, dù sao các người cũng ra ngoài, tiện đường mua mì gói cho ta a.”

Đám cấp dưới đồng loạt nhìn về phía Lôi Nham, thấy lão đại nhà mình vuốt trán, chậm rãi gật đầu, chỉ có thể nhăn nhó nhận mệnh.

Vị Vương gia nào đó cảm thấy hài lòng, cầm hamburger lên bắt đầu ăn, biểu tình vô cùng hạnh phúc. Lôi Nham lặng yên nhìn hăn ăn, dưới ánh mắt tỏa sáng của thư ký, thử cầm lên một miếng khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, chậm rãi bỏ vào miệng, sau đó cảm thấy hình như cũng không phải khó ăn như đã tưởng tượng liền tiếp tục cầm thêm miếng nữa.

Ánh mắt của thư ký anh càng thêm sáng rỡ, cô đã thấy lão đại nhà mình làm việc hiệu suất cao đến thế nào, cỡ nào trầm ổn, sắc bén, nhưng nay nhìn thấy con người cơ hồ không có bất cứ tình cảm nào này ăn khoai tây chiên, bỗng nhiên cảm giác có chút không thể tin được, phảng phất như nhìn Lôi Nham càng thêm chân thật, dường như khoảng cách giữa anh và mọi người xung quanh cũng gần thêm một chút, cũng không phải lạnh lùng

như ngày thường, cô cả gan kích động hỏi, “Boss, nếu không... Tôi đi mua thêm một phần khoai tây chiên nhé?”

Lôi Nham ngẩng đầu nhìn Long Tuấn Hạo. Người trước mặt anh trong miệng đều là hamburger, hàm hồ ừ một tiếng gật đầu, lại cầm ống hút, chọc vào nắp ly coca, hút một ngụm lớn, sau đó lại cầm một ly coca khác, nhét ống hút vào, đưa cho Lôi Nham, “Anh, cầm nè.”

Lôi Nham nhìn ly coca được đưa đến trước mặt, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác rất kỳ quái, cái ly này bị bàn tay đầy mỡ của người nọ cầm, ống hút cũng thế, nhưng anh chỉ nhìn chăm chăm một lát, lại cầm lấy uống một ngụm, sau đó phất tay ra hiệu cho thư ký đang cứng ngắc ở bên đi mua khoai tây.

Thư ký nhìn chòng chọc vào Long Tuấn Hạo, đồng tử co rút, run run người đi rồi, nghĩ thầm người này quả thật là bất khả tư nghị!

.

Cơm nước xong xuôi cũng sắp mười một giờ đêm, Long Tuấn Hạo cảm thấy mỹ mãn theo Lôi Nham ra ngoài, “Anh, chúng ta đi đâu giờ?”

Lôi Nham điềm tĩnh nói, “Về nhà.”

“A? Tại sao?” Long Tuấn Hạo thực đau lòng, “Chúng ta không đi quán bar sao? Đi nào, ta còn chưa đến đó bao giờ.”

Lôi Nham liếc nhìn hảnh một cái, Long Tuấn Hạo lắp tức co rụt cổ, kéo kéo miệng, “Người đã nói đêm nay không xử lý ta, ta tất nhiên là phải thừa dịp này thỏa sức chơi đùa rồi, ai biết ngày mai ta có còn sống hay không a...”

Lôi Nham im lặng một lúc, xuất ra máy tính bảng của mình, viết một hàng chữ, thư ký ngọt ngào nói, “Long tiên sinh cứ yên tâm, boss nói trước

khi ngài ấy chưa nghĩ ra cách xử lý ngài thì ngài vẫn an toàn, boss còn nói tạm thời ngày mai ngài ấy sẽ không cần nhắc chuyện này.”

Long Tuấn Hạo yếu ớt duỗi móng vuốt, “Nói cách khác, ngày mai ta vẫn an toàn?”

“Đúng vậy.”

“A, được rồi, vậy đêm nay ta sẽ không đi quán bar nữa, dù sao cũng mệt mỏi rồi, về nhà ngủ thôi.” Long Tuấn Hạo thỏa hiệp, bước lên xe, nhìn thấy cấp dưới của Lôi Nham đã mua một túi lớn chứa mì gói đủ loại mùi vị liền hai mắt sáng rỡ, xoa xoa bụng, “Ân, hay là để ngày mai ăn vậy, ngày mai ta muốn mỗi bữa ăn một loại mì gói khác nhau.”

“...”

Ô tô nhanh chóng tiến vào Lôi gia đại trạch, Lôi Nham xuống xe bước vào, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ quản gia ra còn có hai người đang ngồi, Lôi Nham vừa mới bước vào liền sững sốt một chút, sau đó khẽ hướng người đàn ông gật gật đầu, “Cha.”

Long Tuấn Hạo đi ở bên cạnh anh, nghe thấy xưng hô này cũng giật mình, giương mắt nhìn một nam một nữ ngồi trên ghế sa lon, kéo kéo tay áo Lôi Nham, nhỏ giọng hỏi, “Nói như vậy, bọn họ là...”

Lôi Nham biết hẳn định nói gì liền “Ừ” một tiếng, Long Tuấn Hạo lập tức quay đầu nhìn hai người kia, hai người cũng đang nhìn hắn, sau đó chậm rãi nhìn bàn tay hắn đang kéo kéo tay áo Lôi Nham, bọn họ đều biết rõ tính cách của Lôi Nham, còn chưa thấy qua ai thân thiết với anh như vậy.

Long Tuấn Hạo đối diện với bọn họ, hít sâu một hơi, run rẩy nói, “Ba mẹ, ta là con dâu của các người a...”

Hai người kia toàn thân chấn động, kinh hãi nhìn hắn, sau đó... dần dần chuyển tầm mắt sang nhìn Lô Nham.

Lô Nham đã cứng ngắc cả người, khớp miệng thậm chí còn có chút run rẩy, ánh mắt liếc qua người nào đó đang kích động, còn muốn tiếp tục nhận người thân, liền vươn tay che miệng hắn, dưới ánh nhìn kinh hãi của hai người kia, kéo hắn lên lầu, sau khi ném hắn lên giường, cắn răng nghiêng lợi cắn từng chữ, “Ngủ... mau!”

Long Tuấn Hạo rụt rụt cổ, lại cắn cắn môi nhìn anh. Lô Nham quay người, phịch một tiếng, đóng cửa lại.

Vị Vương gia nào đó ngơ ngẩn, “Lại lên cơn gì nữa đây... Thiệt là...”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hiếu Lành

Long Tuấn Hạo biết tạm thời không cần lo lắng cho tính mạng của mình nên an tâm đánh một giấc ngon lành, sáng hôm sau cậu tỉnh dậy từ rất sớm, cả ngày hôm qua cứ phải nhấp nhóm bên bờ vực của sự sống và cái chết, thần kinh cậu luôn căng cứng trong lo lắng hãi hùng, quên mất một chuyện trọng đại, giờ chợt nhớ tới bèn cấp tốc làm vệ sinh cá nhân sau đó mở cửa ra ngoài, nhưng cậu đi lòng vòng trên hành lang nửa ngày trời rồi mà vẫn không biết phải làm sao để tìm thấy người.

Lão quản gia liếc nhìn cậu một cái rồi đi tới, tối hôm qua ông cũng nghe được hai chữ “con dâu” của người này, lại thấy cử động thân mật giữa cậu và Lôi Nham, xem như cũng hiểu, mặc dù ông cảm thấy kinh hãi nhưng biết rõ đại thiếu gia nhà mình sẽ không để bất cứ ai xen vào chuyện riêng của bản thân, nên không dám nói gì, chỉ là, ánh mắt ông nhìn Long Tuấn Hạo lại chứa đầy khinh thường và cừ hận.

Ông biết quy củ của Lôi gia, người Lôi Nham sẽ lấy chắc chắn không phải người này, mà là một tiểu thư thế gia do trường bối chọn lựa, thế mà người này lại nghĩ bản thân có thể trèo cao, tiến vào Lôi gia rồi nhận người thân lung tung sao, cho nên ông xem thường cậu. Nhưng nghĩ lại thì đây cũng là lần đầu đại thiếu gia yêu một ai đó, lỡ như anh thật lòng thì có lẽ sẽ không thuận theo sự sắp đặt của các vị trường bối, ông nhìn Lôi Nham lớn lên, thực lòng yêu thương anh, vì vậy cũng không muốn thấy Lôi Nham đau khổ, thế nên ông oán hận.

Nói tóm lại, ông không có tí hảo cảm nào với Long Tuấn Hạo cả, nhưng nhìn người này cứ đi lòng vòng mãi cũng không thể mặc kệ, nên mới tiến

lên chào, “Buổi sáng tốt lành, tiên sinh.”

“Ừm, buổi sáng tốt lành.” Long Tuấn Hạo dừng lại nhìn ông, tuy lão quản gia đã che giấu suy nghĩ của mình rất tốt, nhưng cậu lại không phải là kẻ ngốc, vẫn có thể nhìn ra sự khác thường trong ánh mắt ông, thầm nghĩ chẳng trách Cô Thần không muốn về nhà, mấy người này ngay cả con dâu mới cưới vào cửa cũng ghét bỏ, huống chi là nam nhân của con dâu, Cô Thần nhìn không có nghĩa là cậu cũng sẽ nhìn, liền bày ra bộ dáng lười biếng nhìn người phía trước, lấy giọng đại gia hỏi ông, “Ta tìm anh ta, anh ấy đâu?” Kẻ hầu phải sao cho ra dáng kẻ hầu, nếu hôm nay khí thế của gia mà thua người thì làm sao sống được ở cái nhà này.

Lão quản gia sửng sốt. “Anh cậu?”

“Chính là Lôi Nham.” Long Tuấn Hạo không kiên nhẫn nói, cậu nhớ rõ người này cũng ở đó, cho nên chắc chắn có nghe thấy lời cậu nói, vậy mà sao ông ta lại hỏi thế này? Giả ngu? Hừ, được rồi, hình như Cô Thần không gọi Lôi Nham là anh, chẳng lẽ những người này coi Cô Thần là người dưng nước lã? Cậu càng nghĩ càng bất bình thay cho Cô Thần.

Lão quản gia nghĩ nam nữ yêu nhau cũng gọi nhau anh anh em em, có lẽ bọn họ cũng vậy, ông liếc nhìn cậu, tuy vô cùng bất mãn với thái độ kẻ cả của cậu, nhưng vẫn nhẫn nhịn trả lời, “Đại thiếu gia đang đi dạo ngoài vườn hoa.”

“Ừm.” Long Tuấn Hạo gật đầu, liếc thấy một hầu gái đi ngang qua, liền gọi cô ta lại, “Người, đúng, là người, người mang ta ra vườn hoa tìm Lôi Nham, còn người...” Cậu nhìn lão quản gia, sau đó quay về phòng cầm một gói mì ra đưa cho ông. “Đây, bảo nhà bếp nấu cho ta, lát nữa ta muốn ăn.”

Quản gia cầm gói mì, mặt tái mét, run rẩy hỏi, “Tiên sinh, tôi nghĩ chúng tôi có thể phục vụ ngài một bữa sáng!” Người này bị sao vậy? Rõ ràng là muốn leo vào cửa Lôi gia lại còn định ăn mì gói? Cậu ta làm cái này cho ai

xem? Để cho thiếu gia nghĩ rằng chúng ta không tiếp đãi cậu ta cho tốt rồi giả vờ đáng thương khóc lóc một hồi hay sao? Chẳng thể ngờ cậu ta mặt mũi không tồi mà tâm địa lại xấu xa đến vậy!

Long Tuấn Hạo khó hiểu mà nhìn cặp mắt đầy bão táp của lão quản gia, lườm biếng nói, “Ta muốn ăn mì gói, đi làm.”

Lão quản gia nhìn cậu trừng trừng, nghĩ chắc chắn thiếu gia sẽ không để cho cậu ta ăn cái thứ không dinh dưỡng này, dù có to chuyện lên thì ông cũng là người có lý, bèn nói: “Mong tiên sinh thứ lỗi, tôi khó mà vâng lệnh được.”

Long Tuấn Hạo hoảng sợ, nhìn xem, ngay cả sai người đi nấu mì gói cũng không được! Như vậy cậu biết để mặt mũi của hoàng gia vào đâu! Lôi Nham sau khi đi dạo về thì thấy người nào đó đang đi tới đi lui trước mặt lão quản gia, rõ ràng là đang xù lông, anh thông thả bước qua hỏi, “Sao vậy?”

Long Tuấn Hạo và lão quản gia vừa nhìn thấy anh hai mắt liền phát sáng, vội vàng chạy tới, lão quản gia mở đầu nói trước, uyển chuyển biểu đạt tâm sủng của anh không chịu ăn cơm đàn hoàng, mà muốn ăn mấy thứ không dinh dưỡng, thuận tiện ám chỉ người này tâm kế thâm độc, thấy Lôi gia giàu sang muốn bắt quàng làm họ, tuyệt đối không phải là một người bạn đời ưu tú.

Lôi Nham tất nhiên là biết lão quản gia hiểu lầm, nhưng nhất thời không biết nói gì, Long Tuấn Hạo thì lại rất trực tiếp, chạy đến níu tay áo anh. “Anh, ta muốn ăn mì gói! Bọn họ khi dễ ta, anh, ta dù gì cũng là tân chủ nhân của cái nhà này rồi, vậy mà sai sử bọn họ đi nấu một tô mì cho mình cũng không được! Anh thử nói xem sau này ta biết phải sống thế nào?”

Ngoại trừ lão quản gia đem qua có mặt tại hiện trường, còn lại tất cả người hầu đi ngang qua đều kinh hãi, hai mắt run run nhìn bọn họ.

Lôi Nham im lặng nhìn Long Tuấn Hạo, bỗng nhiên rất muốn dán cái miệng của cậu lại, anh nhìn người này cáo trạng đến nước miếng tung bay đang còn muốn nói tiếp, vội vàng bịt miệng cậu kéo thẳng vào trong phòng, rồi quay đầu lại phất tay với quản gia. “Đi, đi làm...” Dứt lời cùng vào phòng luôn.

Lão quản gia khiếp sợ nhìn chăm chăm vào cửa phòng, thiếu gia nhà ông vậy mà chỉ nghe người kia nói mấy câu liền đồng ý rồi?! Lại chẳng hề chú ý đến những lời ám chỉ trước đó của ông?! Hai tay ông run rẩy cầm gói mì, nghĩ, cậu ta đúng là mầm tai họa mà! Thiếu gia nhà ông tại sao lại gặp phải loại người có tâm địa rắn rết như vậy! Ông hít sâu một hơi, lại run rẩy vịn tường bước xuống lầu.

Lôi Nham kéo Long Tuấn Hạo vào phòng, nhìn nhìn đôi mắt vô tội của cậu, hít sâu, “Cậu, cậu...”

“Ta làm sao cơ?” Long Tuấn Hạo ngây thơ nhìn anh, bỗng nhiên sững lại. “A đúng rồi, anh, ta đang định tìm anh, ta muốn gọi điện thoại cho Cô Thần, bằng không hẳn sẽ lo lắng.”

Lôi Nham ngẩn ra, nhìn cậu, sau đó khẽ lắc đầu.

“A? Không được sao?” Long Tuấn Hạo khổ sở. “Tại sao vậy?”

Lôi Nham cầm máy lên, viết viết một đồng chữ rồi đưa cậu xem, Long Tuấn Hạo nhận lấy, trên đó viết, “Trước khi tôi nghĩ xong cách xử lý cậu thì cậu không được liên hệ với người khác, bằng không tôi sẽ lập tức ra tay.”

Hai vai cậu sụp xuống. “Ài, được rồi.”

Lôi Nham gật đầu, rồi chỉ xuống dưới lầu, ý bảo xuống nhà ăn sáng, Long Tuấn Hạo không ý kiến gì, ngoan ngoãn đi ra theo anh, nhưng rồi lại

nhớ tới một chuyện vẫn chưa làm xong, nên tiến lên kéo áo anh. “Anh, hôm nay có bận không, ta muốn đi quán bar chơi, ta chưa đến đó bao giờ cả.”

Lôi Nham trong lúc cậu nói đã mở cửa, còn chưa trả lời thì đã cứng người lại rồi. Ba mẹ anh cũng đang xuống lầu ăn sáng, lại vừa lúc đi ngang qua gian phòng này, thấy cửa mở thì theo bản năng nhìn qua, sau đó liền thấy được Long Tuấn Hạo đang kéo tay Lôi Nham, cùng nhau ra ngoài, có vẻ như cả hai vừa mới rời giường chuẩn bị xuống dưới, nói cách khác, hai người tối qua ngủ cùng một phòng.

Long Tuấn Hạo nhìn thấy họ liền cười thật tươi, giơ tay chào. “Ba mẹ, buổi sáng tốt lành.”

Ba mẹ Lôi Nham qua một đêm chấn động thì giờ cũng đã bình tĩnh lại, ba của Lôi Nham là người đã chịu đủ cái gọi là hôn nhân gia tộc làm hại, ủng hộ chuyện tự do yêu đương, hơn nữa ông luôn cảm thấy hổ thẹn với Lôi Nham, cho nên sẽ không phản đối bọn họ, liền gật đầu cười, “Buổi sáng tốt lành.”

Mà mẹ kế của Lôi Nham, mẹ ruột của Cô Thần cũng cười, Lôi Nham chưa bao giờ gọi bà là mẹ, không ngờ con dâu này lại nhu thuận vậy, nên cũng gật đầu, “Buổi sáng tốt lành, con tên gì?”

Long Tuấn Hạo tiếp tục cười ngọt ngào. “Hai người gọi con là Hạo Hạo đi ạ.”

“Ừ được rồi, đi thôi, xuống nhà ăn sáng.”

“Vâng.”

Lôi Nham cứng đờ nhìn ba mình và mẹ kế đi xuống lầu, lại nhìn người nào đó bên cạnh, hai mắt run rẩy, nghĩ thầm, giờ có giải thích gì cũng vô ích, dù anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Long Tuấn Hạo nhìn hai vị ba mẹ vừa mới nhận đi xuống lại quay đầu nhìn Lôi Nham. “Anh, hôm nay chúng ta đi... ủa, anh, anh làm sao vậy?”

Lôi Nham im lặng một chốc, bộ dáng vô cùng uể oải như đã mất hết hy vọng, che mặt nói, “Cậu, câm, câm, câm miệng!”

“A, được rồi.” Long Tuấn Hạo thức thời nói, sau đó bước nhanh xuống ăn mì gói của cậu, vừa đến nơi thì nghe thấy tiếng thét, “Sao các anh có thể cho cậu ấy ăn thứ có chất bảo quản như vậy? Sao các anh dám làm như vậy? Đem đồ cho tôi!”

Cậu cả kinh, vội vàng chạy xuống, lão quản gia đang muốn giải thích thì thấy cậu chạy tới, nghĩ mục đích của người này rất cuộc thực hiện được rồi, mặc dù người nổi giận là lão gia, nhưng kết quả cũng là như nhau, đều sẽ nhận được sự đồng tình, vậy sắp tới bắt đầu giả đáng thương đúng không? Nhưng chậm mất rồi, ông có rất nhiều người làm chứng, tô mì gói này là do chính người này yêu cầu, người làm chứng là đại thiếu gia là tốt nhất!

Long Tuấn Hạo nhìn trừng trừng tô mì, hoàn toàn không đếm xỉa tới ánh mắt của quản gia, chớp nhoáng cướp lại tô mì, “Đừng, tô mì của ta, đừng đồ, ta vất vả lắm mới được ăn mì gói mà!”

Lão quản gia giật mình, vì sao không giống với tưởng tượng vậy? Không phải là phải giả đáng thương nói “Không cần đồ, tôi ăn mì gói là được rồi” sao?!

Hai người sớm đã ngồi trên bàn ăn lúc này cũng ngây ngẫn, ba của Lôi Nham nói, “Con à, con muốn ăn cái này sao?”

“Đúng vậy.” Long Tuấn Hạo gật đầu, ôm tô mì như ôm bảo bối đặt lên bàn, nhìn bọn họ. “Có chuyện gì sao?”

Hai người kia vẫn sững sờ nhìn cậu, trong đầu tự hỏi tiếp theo nên nói cái gì, Long Tuấn Hạo thấy họ không đáp thì cũng không hỏi lại nữa, cúi

đầu người người, thật thơm, gấp vài cọng ăn thử, nháy mắt xúc động đến nước mắt dâng trào, “Ân, thật ngon, thì ra đây chính là mì gói, quả thật là quá ngon!”

Hai người kia càng ngây ngẩn hơn, suy nghĩ vì sao cậu lại cho mì gói là mỹ thực... Chẳng lẽ là đứa trẻ nhà nghèo? Lão quản gia sửng sốt, vì sao càng ngày càng chệch với tưởng tượng thế này?

Lôi Nham chậm rãi bước xuống trong một bầu không khí tĩnh lặng, anh nhìn biểu tình của mọi người liền biết đại khái tình huống, yên lặng ngồi xuống ăn xong bữa sáng.

Nhân vật chính câu chuyện này giờ vẫn vui đầu sùm sụp ăn mì, hoàn toàn chẳng để ý tới không khí biến hóa xung quanh, mẹ kế của Lôi Nham vội ho một tiếng. “Con à, con sống ở đâu?”

“Sống ở...” Long Tuấn Hạo nuốt nuốt đống mì trong miệng, ngẩng đầu nhìn họ, cũng không thể nói là cậu sống trong viện an dưỡng đúng không? Bèn nhớ lại vị trí của trại an dưỡng, nói qua loa, “À, trên núi.”

Người ở trên núi xuống... hai người liếc nhìn nhau, quả nhiên đứa nhỏ này số khổ mà! Lão quản gia rồi rảo nhìn cậu, đứa nhỏ trong núi... sao lại có khí thế như vậy?

Ba của Lôi Nham nhìn người nào đó đầy mặt thỏa mãn mà lòng xót xa. “Con à, ăn từ từ thôi, không phải vội, sau này đừng ăn thứ không dinh dưỡng như này nữa, bảo Tiểu Nham đưa con đi ăn đồ ăn ngon.”

“Đúng đó con à, sau này đây sẽ là nhà con, nếu có ai dám khi dễ con nhất định phải nói chúng ta.” Mẹ kế Lôi Nham cũng thương yêu mà nói.

Long Tuấn Hạo vừa nhai mì, vừa ngoan ngoan gật đầu. “Vâng, vâng.”

Lôi Nham yên lặng ngồi cứng ngắc ăn sáng, yên lặng lau tay. Ba anh liếc anh một cái. “Tiểu Nham, ba mẹ của đứa nhỏ này đâu?”

Lôi Nham nhìn xung quanh một vòng, lấy ra máy tính bắt đầu viết, ở nhà anh cũng có một thư ký, là nam, thanh âm không có chút tình cảm nào, có vẻ anh ta cũng không có bao nhiêu tình cảm với cái nhà này, người đó nhìn một cái, rồi vô cảm nói, “Cậu chủ nói cậu ấy muốn giới thiệu sơ về vị tiên sinh này cho hai vị, người này tên Long Tuấn Hạo, lúc trước là thuộc hạ của cậu chủ, hơn nữa còn là con trai duy nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Long thị.”

Tất cả mọi người khiếp sợ, bọn họ tất nhiên đều biết đến tập đoàn Long thị, lão quản gia lau mồ hôi, thảo nào người này bên trong khí thế còn có cả quý khí, cậu ta căn bản không cần thiết phải bám vào Lôi gia a! Ba của Lôi Nham cũng kinh ngạc, trên núi có thể hiểu là biệt thự, nhưng còn mì gói thì sao? Ông hỏi, “Con à, vì sao con muốn ăn mì gói?”

Long Tuấn Hạo nuốt ngum mì cuối cùng xuống. “Bởi vì chưa từng ăn qua nha.”

“...” Mọi người yên lặng.

Lôi Nham không quan tâm tới phản ứng của bọn họ, tiếp tục viết, trợ lý của anh vô cảm nói: “Hơn nữa, vị Long tiên sinh này là người yêu của tiểu Thần.”

Mọi người lại bị dọa thêm lần nữa, lão quản gia ngơ ngác, đột nhiên cảm thấy tất cả đều có thể hiểu được, mẹ kế của Lôi Nham hai mắt run rẩy sợ hãi, bà vẫn nhớ hai người rõ ràng là đi ra từ một phòng, bà biết tình cảm anh em họ vẫn luôn không tốt, Tiểu Nham rất ghét con bà, lẽ nào... ghét tới mức ngay cả người yêu của em trai cũng muốn đoạt lấy sao?! Không, không đúng, nhìn buổi sáng hai người đó ở chung rất vui vẻ, nói cách khác vị Long tiên sinh này đá con bà? Hoặc có lẽ... cậu ta bắt cá hai tay?

Không... vẫn không đúng, người này trước đó là thủ hạ của tiểu Nham, nên rất có thể đây là cố ý câu dẫn con bà, chơi bời một phen rồi vứt bỏ?!

Bà càng nghĩ càng cảm thấy hỗn loạn, trong đầu đều là khuôn mặt đau khổ của con bà, cuối cùng hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh. Ba của Lôi Nham vội vàng đứng dậy đi qua, mọi người cũng vội vàng lại đỡ, trong thời gian ngắn nhốn nháo cả nhà. Long Tuấn Hạo tất nhiên cũng muốn chạy qua xem sao, nhưng cậu vừa đứng dậy thì đã bị Lôi Nham ngăn lại, kéo ra ngoài, cậu chỉ có thể không nói gì quay đầu nhìn, không nở đi. “Mẹ làm sao vậy? Bị bệnh sao? Không phải nha, biểu tình của nàng rõ ràng là đang kinh hãi, tại sao nàng lại kinh hãi...” Bước đi của cậu chợt dừng lại, nói, “Anh... hôm qua ta có đề cập tới tên của Cô Thần không?”

Lôi Nham rốt cuộc cũng được rửa oan, hơn nữa vừa mới quăng được một trái bom ra ngoài nên tâm tình cực tốt, miệng bất giác hơi hơi mỉm cười, nghe vậy thì nhìn cậu lắc đầu.

Long Tuấn Hạo đơ hết cả người, rồi liên hệ với một loạt chuyện xảy ra tối hôm qua, vội vàng quay đầu chạy về, “Ô, ô, ô, ta phải về giải thích cho rõ ràng...”

Lôi Nham gắt gao đê cậu lại, mang ra xe, đi đến công ty. Long Tuấn Hạo phần hận cào cào kính xe, rồi quay lại nhìn anh. “Anh, anh bảo mẹ vì sao ghét xiu? Không chấp nhận được ta và Cô Thần sao?”

Lôi Nham ngẫm nghĩ một lúc mới nói, “Không biết.”

Long Tuấn Hạo hít hít mũi, “Tâm trạng ta không tốt, muốn đi uống rượu, tối nay đi quán bar.”

Lôi Nham gật đầu. “Có thể.”

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn lại Lôi gia đại trạch, yên lặng lui vào ghế rồi bất động. Lôi Nham ngồi một bên, không nói gì, mẹ anh qua đời rất

sớm, dù lúc đó anh có thống hận cái nhà này, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc mình có một đứa em trai sẽ cảm thấy lạ kỳ, có lẽ do cùng dòng máu đi, làm cho anh lúc lần đầu tiên nhìn thấy Cô Thần dù có căm ghét nhưng cũng không có căm hận, Cô Thần có lẽ là cảm giác được anh ghét nó nên mới tận lực không xuất hiện trước mặt anh, sau đó anh dần dần quên mất cảm giác ấy, thời gian trôi qua và bọn họ lớn lên, tất cả giao tiếp giữa hai người đều chỉ liên quan tới công việc, không hơn, nếu như Cô Thần không phải do người đàn bà kia sinh có lẽ bọn họ sẽ hòa thuận, nhưng bây giờ nói gì đều đã quá muộn.

Cảm giác khi có một người em trai, anh quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, đại khái chính là cảm giác như bây giờ nhỉ.

Ô tô chẳng mấy chốc đã tới tổng bộ của Lô gia, Vu Ngạo đã ở đây chờ từ lâu, cậu đã tới thành phố này từ sáng sớm, sau khi nghỉ ngơi một lát liền đến đây chờ người, cậu đã nghĩ kỹ những gì mình sẽ nói rồi, nếu lão đại hỏi, cậu sẽ bảo là những người kia kêu cậu về tìm hiểu tin tức, cậu liền tóm lấy cơ hội này để đi ra, như vậy cũng có thể giải thích tại sao vào đúng ngày Long Tuấn Hạo xảy ra chuyện cậu lại bắt liên lạc với tổng bộ và vì sao lại ngồi máy bay của Túc Tông từ trại an dưỡng đi ra, nếu lão đại lại hỏi những người kia sao lại tin cậu, cậu cứ như sự thực mà nói về chuyện giữa cậu và Hà Thiên Phàm là được rồi, xem ý tứ của lão đại thế nào. Lão đại nhà cậu dù cho có không đồng ý thì cũng sẽ không làm thịt cậu tại chỗ, cậu có thể kéo thêm mấy ngày để tìm Long Tuấn Hạo, thực ra cậu cũng biết nếu lão đại cố ý giấu người vậy thì dữ nhiều lành ít, cho nên cậu còn phải nghĩ thêm một cách khác đối phó.

Cậu cân nhắc kế hoạch lại một lần, đứng thẳng sống lưng chờ lão đại nhà mình, cậu cứ nghĩ chuyến đi này của mình xem như đập nồi dìm thuyền rồi, nên khi thấy vị Vương gia nào đó cười toe toét vẫy tay chào mình, trong

một giây cậu đã nghĩ Cô Thần chơi xỏ cậu, không phải nói Vương gia bị bắt sao? Đây mà là bộ dáng bị bắt hả?!

“Này, người sao thế?” Long Tuấn Hạo thấy cậu không đáp thì vươn tay quơ qua quơ lại trước mặt cậu.

Cuối cùng thì Vu Ngạo cũng tìm về thanh âm của mình, “...Vương gia?”

“Ừ, là ta, làm ta hết hồn à, còn tưởng cầm thú lại thôi miên người nữa rồi.”

“...” Mặt Vu Ngạo vắn vẹo, Vương gia, ngài đừng nói cái không nên nói có được không?

Lôi Nham liếc nhìn cậu một cái, kéo thú cưng mới của mình vào công ty, ngồi lên ghế, để Long Tuấn Hạo đứng bên cạnh, Long Tuấn Hạo bỗng nhiên thương tâm nói, “Anh muốn để ta đứng cả ngày sao?”

Lôi Nham nghĩ nghĩ rồi bảo trợ lý đem một cái ghế đến, đặt ở một bên, Long Tuấn Hạo lúc này mới vui vẻ ngồi xuống. Vu Ngạo nhìn tất cả mà choáng váng, đứng sững sờ tại chỗ chẳng biết làm sao, cho đến khi lão đại nhà cậu khụ một cái mới hoàn hồn, ngược nhìn anh, “Tôi được giải thôi miên rồi.”

Lôi Nham gật đầu, lại tiếp tục im lặng nhìn cậu, mặt không cảm xúc. Vu Ngạo biết lão đại đây là muốn cậu tự thuật, nên khẩn trương siết chặt năm tay, tự hỏi rốt cuộc phải nên mở đầu thế nào. Long Tuấn Hạo nhìn Lôi Nham, lại nhìn Vu Ngạo, rụt rè giơ tay. “Anh, ta biết, hẳn muốn tìm anh báo cáo.”

Vu Ngạo lại sững sờ, anh?

Lôi Nham quay đầu nhìn người nào đó, nhướn mi, nghĩa là cậu biết?

“Biết chứ.” Long Tuấn Hạo nói. “Không phải anh phái Vu Ngạo trà trộn vào viện an dưỡng sao, sau đó cầm thú tức Hà Thiên Phàm muốn áp tiếu Lam, nhưng lại bị Vu Ngạo áp lại, cho nên không cam lòng mới thôi miên Vu Ngạo, làm Vu Ngạo yêu hẳn, tính toán một màn ngược thân ngược tâm, cuối cùng lại vẫn bị áp, nhưng lần trước Vu Ngạo chặn một phát súng cho hẳn, cầm thú hổ thẹn nên giải thôi miên, ai ngờ Vu Ngạo cũng yêu hẳn mất rồi, nên giờ tới ngả bài với anh.”

Lôi Nham quay đầu nhìn Vu Ngạo, Vu Ngạo vẻ mặt vắn vẹo, chờ người ra, chậm chạp gạt đầu, được lắm, nói hết cả rồi, muốn lừa cái gì cũng không có cơ hội nữa rồi!

“Thực ra, anh à.” Long Tuấn Hạo nhìn Lôi Nham. “Ta nghĩ cầm thú cũng yêu Vu Ngạo mất rồi, anh tiện thể bảo Vu Ngạo kêu hẳn tới luôn, ta còn nhớ anh vẫn luôn muốn lôi kéo Hà Thiên Phàm vào tổ chức phải không? Nhưng bọn họ nói có thể anh sẽ giết hẳn, nhưng ta biết anh đã bồi dưỡng Vu Ngạo trong khoảng thời gian rất dài, dù là nuôi hoa cỏ thì nuôi lâu cũng có cảm tình, nếu anh giết cầm thú vậy Vu Ngạo hẳn có thể... Hơn nữa Vu Ngạo cũng không phản bội anh, nếu anh tha cho cầm thú, sau này Vu Ngạo sẽ càng trung thành bán mệnh cho anh, hơn nữa, như vậy anh còn có thêm một thủ hạ đặc lực nữa, chuyện mua bán này rất có lời mà.”

Lôi Nham tiếp tục im lặng, Vu Ngạo đứng đối diện anh, thấp thỏm không yên, trong thời gian ngắn có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, thật lâu sau Lôi Nham mới nhìn về phía Long Tuấn Hạo, viết một đám chữ.

Long Tuấn Hạo nhìn rồi nói. “À, anh bảo nếu như hẳn không đồng ý hoặc là không yêu Vu Ngạo thì làm sao?”

Nháy mắt như có một tảng đá đè nặng trong lòng Vu Ngạo, cậu càng thêm bồn chồn, lo lắng.

“Vây dễ mà!” Long Tuấn Hạo híp mắt lại, nắm tay phần hận nói: “Đến lúc đó anh bảo Vu Ngạo nhất cầm thú lại, tốt nhất là nhất cả đời, thuận tiện cường gian cả đời! Như vậy cầm thú sẽ sống không bằng chết, so với giết hẳn càng thống khổ, nếu như Vu Ngạo không cẩn thận để hẳn trốn thoát, lúc đó anh bẻ xương bọn họ cũng không muộn.”

Vu Ngạo hai mắt đỏ hồng đầy cảm kích nhìn Long Tuấn Hạo, Vương gia, ngài quả nhiên là linh vật may mắn a!

Lôi Nham nghĩ lại, rồi viết thêm một đám chữ, Long Tuấn Hạo nhìn rồi đọc, “Nếu như Hà Thiên Phàm nói dối là yêu Vu Ngạo để có thể tiến vào tổ chức để giữ mạng thì sao? Anh không cần người không trung thành...” Cậu gãi đầu. “Cái này ta cũng không biết...”

“Tôi biết.” Vu Ngạo vội vàng nói, “Tôi có một cách có thể thử xem.”

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Cấu Huyết

Cô Thần sau khi về phòng, cân nhắc tính toán những khả năng sẽ xảy ra hết một lần, liền ngồi bất động trên giường, đôi con ngươi sâu thẳm, trong đầu đều là khuôn mặt tươi cười của người nọ, những ký ức từ lúc gặp nhau đến nay lần lượt lướt qua, khắc sâu như đã sớm hòa làm một với sinh mệnh.

Chó con chui từ dưới ngăn tủ ra, nghiêng đầu nhìn anh, sau đó chạy xung quanh giường lớn một vòng, ghénh cổ lên tìm kiếm. Cô Thần thấy thế liền cúi đầu vuốt ve nó, “Đừng tìm nữa, em ấy không có ở đây, nhưng ta sẽ nhanh chóng mang em ấy về.”

Chó con lại nghiêng đầu nhìn anh, vẫy vẫy đuôi, cuối cùng quay đầu chui xuống dưới ngăn tủ. Cô Thần nhìn căn phòng trống rỗng, thở dài một tiếng rồi ngã người xuống giường. Anh biết hiện giờ bản thân cần bảo trì thể lực, định nhắm mắt ngủ, nhưng ngay sau đó anh lại mở mắt ra, nhú mày. Chỉ cần vừa nhắm mắt, anh liền không thể ức chế mà nghĩ đến hình ảnh người nọ đang bị ngược đãi hoặc bị giam ở một nơi tối tăm, ánh mắt ngập nước ngóng trông anh đến cứu. Anh đưa tay bưng mặt, anh đúng là không thể chịu được khi người nọ bị thương, thậm chí chỉ cần nghĩ thôi cũng đã khiến anh đau đớn vô cùng.

Anh nhìn chằm chằm trần nhà tối đen, bắt buộc bản thân chìm vào giấc ngủ. Khi trời còn chưa sáng, anh lại tỉnh, vươn tay cầm lấy điện thoại xem tin nhắn, Vu Ngạo đã đến tổng bộ, tạm thời vẫn chưa liên lạc lại. Anh suy nghĩ một chút, quyết định về nhà trước. Dù sao ba mẹ anh cũng đã về, cho nên anh có lý do chính đáng để về đó, hơn nữa Lôi gia đại trạch và tổng bộ

cũng cùng một thành phố, lỡ như có chuyện gì đột ngột xảy ra thì anh cũng có thể kịp thời xử lý.

Nghĩ vậy, anh đứng dậy rửa mặt, định đợi trời sáng hẳn rồi đến tìm Lê Hiên, tận lực an bài mọi thứ chu toàn rồi rời khỏi đây, không nghĩ đến anh vừa bước nửa bước ra khỏi phòng liền bị chặn lại, mà người đó lại còn là Hà Thiên Phàm. Anh nhướn mi, “Có chuyện gì sao?”

“Có.” Hà Thiên Phàm gật đầu, đáy mắt còn vương chút tơ máu, hiển nhiên cũng ngủ không ngon giấc. Anh chăm chú nhìn Cô Thần, “Vu Ngạo đi đâu rồi?”

Cô Thần nhìn ánh mắt của Hà Thiên Phàm, có chút kinh ngạc, “Anh đối với cậu ta...”

“Tôi hỏi anh cậu ta đi đâu rồi?” Hà Thiên Phàm nhanh chóng ngắt lời anh, thanh âm có chút gắt gỏng, hiển nhiên là không khống chế được tâm tình của mình.

Cô Thần trầm mặc một lúc rồi nói, “Anh hẳn phải biết mới đúng.”

“Cậu ta đi tìm Lôi Nham có đúng không...” Hà Thiên Phàm thấp giọng nói, thanh âm nghèn nghẹn. Anh đương nhiên biết cậu ta muốn làm gì. Anh thừa nhận anh có động tâm với Vu Ngạo trước kia, nhưng bây giờ rõ ràng cậu ta không còn là người lúc đó nữa, thế mà khi biết được tin tức này, anh vẫn cảm thấy lo lắng bất an. Anh biết chuyện này có nghĩa là gì, Hà Thiên Phàm anh phong lưu bấy lâu, nay đã lật thuyền trong mương (ý chỉ sai lầm không đáng có, để rồi ảnh phải tự tay kết thúc quãng đời phong lưu của mình) rồi.

Cô Thần nhìn phản ứng của Hà Thiên Phàm, liền biết anh ta cũng đã hãm vào. Anh vỗ vai anh ta một cái rồi lướt qua người Hà Thiên Phàm, bước đi.

“Anh đi đâu vậy?” Hà Thiên Phàm vội vàng gọi lại.

“Lôi gia đại trạch.”

“Lôi gia đại trạch...” Hà Thiên Phàm nghĩ nghĩ, đuổi theo Cô Thần, “Tôi đi cùng anh, Lôi gia tổng bộ cũng ở đó đúng không?”

Cô Thần ngừng lại một chút, quay đầu nhìn Hà Thiên Phàm, “Một mình tôi đi được rồi, anh ở đây đợi tin đi.” Anh đã đáp ứng Vu Ngạo phải bảo vệ người này an toàn, thế nhưng anh không nghĩ đến người này quyết tâm đâm đầu vào nguy hiểm như thế, vậy... chẳng lẽ phải trói anh ta rồi nhốt lại sao? Trói bao lâu? Nếu Vu Ngạo gặp chuyện không may, chẳng lẽ phải nhốt anh ta cả đời?

Hà Thiên Phàm híp mắt, lập tức khẩn cảm hỏi, “Tên chết tiệt kia đã nói gì với anh?”

Cô Thần định khuyên vài câu, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Anh bắt máy, là số của ba anh, “Vâng, ba à.”

Bên kia điện thoại vô cùng ồn ào, thanh âm của ba anh lại có vẻ lo lắng dị thường, “Tiểu Thần, con về ngay đi, mẹ con ngắt xiu rồi!”

Cô Thần chấn động, “Cái gì? Sao đột nhiên lại ngắt xiu?”

“Còn không phải tại hai đứa bọn con... Ai, khoan đã, tỉnh rồi...” Bên kia lại ồn ào một lúc, hình như đang nói chuyện với nhau, tiếp theo là tiếng mẹ anh nghẹn ngào gọi, “Tiểu Thần...”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Cô Thần cau mày, “Tại sao đột nhiên lại ngắt xiu, mẹ đến bệnh viện kiểm tra thử xem.”

“Mẹ không sao,” Thanh âm của bà vẫn nghẹn ngào, “Con ngoan của mẹ, mẹ hỏi con, con yêu vị Long tiên sinh kia, nga, chính là cái người gọi là Hạo Hạo phải không?”

“Hạo Hạo?!” Cô Thần siết chặt di động, “Mẹ, làm sao mẹ biết em ấy? Có phải mẹ gặp em ấy rồi không? Bây giờ em ấy đang ở đâu?”

“Tiểu Thần...” Giọng mẹ anh lại càng thêm nghẹn ngào, chỉ cần nghe thấy con hỏi liên tục như vậy, bà đã biết tầm quan trọng của người kia đối với con mình, liền bật khóc, thanh âm gần như thê lương, “Tiểu Thần, đều là lỗi của mẹ, mẹ có lỗi với con, mẹ không nên ích kỷ đưa con đến với nhà này, không nên ích kỷ chỉ lo cho hạnh phúc của mình, kết quả lại khiến anh con ghét con đến vậy, mẹ xin lỗi con...”

“Mẹ, mẹ đừng nói vậy, con rất tốt mà, lại không bị bắt nạt, anh cũng không có làm gì con,” Cô Thần an ủi vài câu, bẻ chuyện quay lại vấn đề chính, “Mẹ, mẹ vừa nói Hạo Hạo thế nào? Mẹ có gặp em ấy chưa? Em ấy vẫn khỏe chứ?”

“Tiểu Thần, con phải bình tĩnh...” Mẹ anh tiếp tục khóc, “Thiên nhai hà xứ vô phương thảo (nơi nào cũng có cỏ thơm, hàm ý chỉ người ở trên đời nhiều vô số kể), con trai à, con hãy nhìn thoáng chút... Người này không còn con vẫn có thể gặp được người khác...”

Trái tim Cô Thần đập mạnh, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng. Anh mở miệng, thật lâu sau mới nói được nên lời, run rẩy hỏi, “Mẹ, mẹ... Mẹ rốt cuộc đang nói cái gì, Hạo Hạo em ấy... Em ấy sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Không thể nào, anh siết chặt tay cầm di động, đến mức nổi cả gân xanh, Lôi Nham nói sẽ không giết em ấy, cho dù có bị thương cũng... cũng sẽ không... Anh cơ hồ không thể đứng thẳng được nữa.

Mẹ anh nghe thế, biết con trai bà đến giờ vẫn còn nghĩ cho người nọ, khóc đến càng thêm thương tâm. Trời cao ơi, sao phải khiến cho con trai bà gặp tình kiếp vô vọng đến thế a! Bà hít sâu vài lần, cuối cùng vẫn chịu không được đả kích, hôn mê bất tỉnh khiến tình cảnh lại trở nên hỗn loạn.

“Tiểu Thần.” Qua thật lâu sau, bên kia mới có tiếng của ba anh truyền đến, “Mẹ con lại ngắt rồi, con nhanh về nhà đi, trước nói cho ba biết giữa các con... Nga, chính là con, Tiểu Nham cùng với Hạo Hạo, rốt cuộc là có chuyện gì.”

Cô Thần cảm thấy chính mình bị một cơn lốc xoáy tên là tuyệt vọng nuốt sống, trên cơ bản đã không thể nói được tiếng nào nữa. Ba anh đợi một lúc lâu, thấy anh vẫn im lặng, mới nói, “Hiện tại không nói cũng được, con cứ trở về đi, đợi buổi tối Tiểu Nham cùng Hạo Hạo về nhà, ba người các con trực tiếp giải thích cho ba cũng được, cứ vậy đi.” Dứt lời liền ngắt điện thoại.

Cô Thần đang tuyệt vọng như vừa bắt được một tia hy vọng nhỏ nhoi, tinh thần chấn động, cha anh vừa mới nói gì? Cái gì gọi là Tiểu Nham cùng Hạo Hạo về nhà? Nói cách khác, người nợ hiện không có việc gì, hơn nữa đang ở tại Lô gia đại trạch? Anh cầm di động, muốn gọi lại hỏi nhưng cũng sợ chính mình nghe nhầm, xoắn xuýt một hồi, cuối cùng nhét di động vào túi, nghĩ rằng cứ về nhà trước, nếu sự thật chứng minh anh thật sự nghe nhầm, người nợ thật sự xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ liều mạng với Lô Nham.

Nghĩ xong anh dậm bước đi, kết quả lại bị Hà Thiên Phàm ngăn cản, “Anh về nhà đúng không? Tôi đi với anh! Còn có, tên chết tiệt kia rốt cuộc đã nói cái gì?!”

Cô Thần lúc này mới nhớ đến bên cạnh còn có cầm thú, giao dịch giữa anh và Vu Ngạo là Vu Ngạo thay anh tìm hiểu tin tức ở tổng bộ, anh sẽ thay Vu Ngạo bảo hộ cầm thú, nhưng bây giờ anh đã biết Hạo Hạo đang ở đâu, vậy cầm thú... nên làm sao bây giờ?

Hà Thiên Phàm trừng mắt nhìn anh, không hề nhân nhượng.

Cô Thần suy tư một chút, từ ánh mắt kiên định của cầm thú, có thể thấy được anh ta đã quyết định, thế thì có lẽ thật sự đánh cược được một lần, biết đâu người này và Vu Ngạo có thể thuận lợi tu thành chính quả, hơn nữa còn có thể thu hút sự chú ý của Lôi Nham, cho nên... Vu Ngạo, thật xin lỗi.

Anh gật đầu, “Được rồi, anh đi với tôi, tình huống cụ thể tôi sẽ nói với anh trên đường đi.”

Hà Thiên Phàm đi đến bên cạnh Cô Thần, “Chúng ta đi như thế nào đây? Ra sân bay?”

Cô Thần gật đầu, “Trước mắt ở đây chỉ có một cái máy bay trực thăng. Tôi không biết lái, mà Tiểu Ngọc còn đang ngủ.”

Hà Thiên Phàm ừ một tiếng rồi đi theo Cô Thần, đi được hai bước lại nghe thấy tiếng động cơ truyền đến từ không trung. Hai người họ quay đầu lại, một chiếc trực thăng đang bay đến gần bọn họ, rồi chậm rãi hạ cánh. Cô Thần nheo mắt, “Là Túc Tông.” Đem qua Túc Thanh đã rời khỏi đây, xem ra là Túc Tông đã đem cục diện rối rắm ném cho anh ta rồi quay lại viện an dưỡng.

Cô Thần đổi hướng đi về phía trực thăng vừa đáp xuống, “Chúng ta lên máy bay của Túc Tông đi.” Anh híp mắt, nghĩ thầm, thuận tiện phải đem theo Túc Tông luôn, đến khi cần còn có người giúp đỡ.

Hà Thiên Phàm đương nhiên không có dị nghị gì, nhanh chóng theo sau Cô Thần. Lúc này, di động của Hà Thiên Phàm vang lên, anh bắt máy xong, nghe được hai câu liền dập máy với sắc mặt âm trầm.

Cô Thần quay đầu lại nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Hà Thiên Phàm cắn răng nói, “Thuộc hạ của Lôi Nham gọi đến, nói nếu như tôi muốn Vu Ngạo sống thì phải đi theo họ gặp Lôi Nham ngay lập

tức.”

Cô Thần nhướn mi, đây là đang thử sao? Vu Ngạo lại có thể thuyết phục được Lôi Nham? Cậu ta đã dùng cách nào? Anh vừa nghĩ vừa trang mô tác dạng an ủi cầm thú vài câu rồi tiếp tục đến chỗ máy bay của Túc Tông.

Cô Thần lần trước đã giúp Túc Tông một việc lớn, hiện tại, cậu nghe anh nói xong liền gật đầu đồng ý, lái máy bay về phía nơi có Lôi gia đại trạch.

Lôi Nham đang trầm mặc ngồi trên ghế nhìn đám người trước mắt, biểu tình từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi. Dựa theo kế hoạch lúc trước của Vu Ngạo, anh chỉ cần ngồi đây rồi bắn một phát súng là xong, chỉ cần nhìn lúc đó Hà Thiên Phàm lựa chọn thế nào là biết, nhưng người nào đó nói như vậy nhìn không ra hiệu quả, vạn nhất cầm thú chỉ nhất thời kích động hoặc tạm thời thỏa hiệp thì sao? Cho nên hẳn là phải diễn càng thêm giống thật một chút, từ từ chậm rãi quan sát phản ứng của cầm thú ở mọi góc độ, sau đó mới có thể phán đoán chuẩn xác nhất.

Anh vốn cảm thấy được người nào đó nói có chút đạo lý, mới hỏi cậu ta nên làm cái gì bây giờ, người nào đó liền thao thao bất tuyệt kể chuyện xưa cùng lập ra kế hoạch. Anh lâm vào trầm tư, bởi vì đây quả thật là một kịch bản vô cùng cầu huyết!

Ngoài anh ra, ba người còn lại ở đây, thư ký của anh giống như bị kích thích, cả người run rẩy, hai mắt tỏa sáng nhìn anh, cố lấy dũng khí nói, “Boss a, chủ ý này không tồi!”

Người khởi phát Long Tuấn Hạo đang nâng cằm nhìn anh, chớp chớp đôi mắt trong suốt, “Anh, đây là một cơ hội tuyệt vời, nhất định có thể giúp anh phán đoán cầm thú có thật sự cam tâm làm thuộc hạ của anh không, đến lúc đó, anh có thể thu hoạch một nhân tài rồi.”

Còn thuộc hạ của anh – Vu Ngạo, đang không yên lòng đứng yên tại chỗ, ánh mắt mang theo khẩn cầu, sùng bái cùng nhiều cảm xúc rối rắm khác, điển hình cho việc vô thanh thắng hữu thanh.

Sau đó anh liền trầm mặc.

Mà bây giờ, anh nhìn những thứ vừa mới xuất hiện trong phòng, túi máu, thợ trang điểm, diễn viên quần chúng – thuộc hạ của anh, cùng với kịch bản đang nằm trên sô pha... Anh hít sâu, chậm rãi đưa tay xoa bóp trán. Lôi Nham anh sống hơn hai mươi năm, chưa từng hoài nghi gì về cuộc đời mình, thế nhưng giờ phút này, anh cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, tại sao một đời huy hoàng của anh, lại có một màn kịch cầu huyết như thế này?

Nhưng cho dù nghĩ vậy, anh lại không thể không thừa nhận, nơi này rốt cuộc cũng có chút không khí giống đang có người, không hề trầm lặng như trước nữa. Anh trầm mặc nhìn thú cưng của mình, người nọ đang tò mò nhìn chăm chăm thợ trang điểm đang hóa trang cho Vu Ngạo, thấy anh nhìn sang, người nọ lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, chạy đến nói với anh, “Anh, đến lúc đó anh chỉ cần ngồi ở đây nhìn là được, những thứ khác để chúng ta làm.”

Lôi Nham cực kỳ muốn nói, anh dù muốn xem trò vui cũng không muốn xem một màn cầu huyết như thế này, nhưng khi nhìn vào ánh mắt sáng trong suốt của người nọ, anh lại im lặng.

Long Tuấn Hạo xem như Lôi Nham ngầm đồng ý, quay lại sô pha nhìn chăm chăm Vu Ngạo, thấy Vu Ngạo đang nhìn ngắm xung quanh, liền hỏi, “Người đang nhìn cái gì?”

“Nhìn bài trí trong phòng,” Vu Ngạo ăn ngay nói thật, “Tôi nhớ trước kia, trên kệ chỗ đó có rất nhiều đồ trưng bày, sao đột nhiên giờ lại trống không rồi? Boss đổi văn phòng rồi?”

Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn, sau đó trả lời, “Nga, cái đó a, đều bị ta đập bể cả rồi.”

Vu Ngạo run lên, khiến thợ trang điểm quệt một đường mực đỏ trên mặt cậu, nhìn vô cùng khủng bố. Cô “A” một tiếng, vội vàng lau sạch đi.

Long Tuấn Hạo nhìn ánh mắt không yên của Vu Ngạo, hỏi, “Sao vậy?”

“Không... Không có gì...” Vu Ngạo run rẩy nhìn người trước mắt, nghĩ thầm, người này thật sự quá thần kỳ, đồ của Boss mà cũng dám đập sao? Cậu vừa rồi đã được ám chỉ, rằng Boss tạm thời không cho phép người khác biết tình huống của người này. Cậu nghĩ nghĩ, lần này nếu thành công, cậu và Hà Thiên Phàm sẽ cùng vào tổ chức, thất bại thì cậu sẽ nhốt Hà Thiên Phàm lại quản chế, bất luận thế nào, cậu và Hà Thiên Phàm đều sẽ còn sống, cho nên không cần Cô Thần bảo vệ, mà người trước mắt này vẫn vô cùng mạnh khỏe, cho nên tạm thời không thông tri Cô Thần cũng không sao đúng không. Cô Thần... Thật có lỗi quá.

Long Tuấn Hạo ở bên cạnh Vu Ngạo nhìn vài lần rồi chuyển sang nơi khác. Thư ký của Vu Ngạo đang chỉ huy những người khác đọc lời kịch, Long Tuấn Hạo nhìn ánh mắt tỏa sáng của cô, hỏi, “Người hình như có vẻ rất cao hứng?”

“Đó là đương nhiên.” Thư ký cầm kịch bản, nói, “Tôi thích nhất các loại tình tiết câu huyết thế này, nga ha ha ha ~”

“...”

Lôi Nham vẫn ngồi yên tại chỗ, nhờ ơn đám người kia, khi Hà Thiên Phàm đến, sắc mặt của anh cũng đủ âm trầm, phi thường thích hợp với tình hình trước mắt. Long Tuấn Hạo không thể lộ diện, chỉ có thể ngồi xõm sau bàn công tác, chỉ có thể nghe và nhìn Lôi Nham. Hắn không khỏi nhỏ giọng tán dương, “Anh, anh thật là lợi hại! Diễn y như thật!”

“...” Lôi Nham trầm mặc nhìn màn kịch diễn ra trước mắt, từ “là lỗi của tôi, muốn giết cứ giết tôi” xong lại chuyển thành tiết mục “muốn chết thì cùng chết”, khóe miệng bắt đầu run rẩy.

Long Tuấn Hạo chớp mắt, kéo kéo ống quần Lôi Nham, “Này, anh trai a, thế nào? Ta đã nói cầm thú cũng thích Vu Ngạo mà đúng không? Anh lần này lại thu được một nhân tài rồi đó.”

“...”

Kết thúc hoàn mỹ cuối cùng, Hà Thiên Phàm giúp đỡ Vu Ngạo bị “trọng thương” đi chữa trị, về phần Vu Ngạo sau đó giải quyết thế nào thì là vấn đề của riêng bọn họ. Long Tuấn Hạo xoa xoa đôi chân tê rần, chậm rãi đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh, có vẻ rất cao hứng, “Nguyện thiên hạ hữu tình nhân, đô thành liễu quyền thuộc a ~ quyền thuộc ~” (câu đối của miếu thờ Nguyệt lão bên Trung Quốc, đại ý là cầu cho những người có tình cảm với nhau rồi sẽ trở thành người một nhà)

“...”

Lôi Nham hôm nay không tăng ca, bởi vì anh rất muốn đi bar uống ly rượu, liền lôi kéo Long Tuấn Hạo đi ăn cơm, sau đó đến quán bar. Anh làm như vậy còn vì một nguyên nhân khác, chính là người phụ nữ kia nhất định sẽ gọi điện cho Cô Thần, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Cô Thần giờ phút này hẳn là đang ở Lôi gia đại trạch chờ bọn họ trở về. Anh luôn chán ghét đứa em trai này, cho nên rõ ràng quyết định cứ để cho cậu ta chờ.

Cô Thần giữa trưa đã về đến nhà, mẹ anh vẫn còn đang hôn mê, cha anh lại hạ quyết tâm phải đợi buổi tối mọi người đông đủ mới giải quyết, cho nên không hề đề cập tới Long Tuấn Hạo, mà Cô Thần, bởi vì sợ hãi nghe

được đáp án mình không muốn nghe cho nên cũng không dám hỏi. Vì thế, hai cha con ở chung một phòng cả một buổi chiều, không ai nói đến cái đề tài kia. Đến tối, mẹ anh tỉnh lại, anh mới biết được một chuyện cực kỳ đáng sợ.

“Mẹ nói gì?!” Biểu tình của anh vặn vẹo, bởi vì cực độ khiếp sợ, thanh âm của anh khàn khàn mà lại có chút bén nhọn, “Bọn họ ở chung vô cùng tốt, lại còn ngủ chung phòng?! Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

“Con trai, con bình tĩnh một chút...” Người phụ nữ ngồi trên giường khóc nức nở, “Mẹ biết con nhất thời sẽ không tiếp thu được, nhưng con hãy nhìn thoáng một chút đi, thiên nhai hà xứ vô phương thảo a...”

Cô Thần vẫn còn rối rắm, “Hạo Hạo không phải loại người như vậy!”

“Sao lại không phải, con bị nó lừa rồi...” Bà khóc càng dữ, “Nghe mẹ nói đi con..., đừng hận anh con, vốn chính là mẹ con ta có lỗi với nó, mẹ xin lỗi con... Con trai đáng thương của mẹ...”

Cô Thần hít một hơi thật sâu, “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa, mẹ xác định bọn họ ngủ chung một phòng sao? Ý con là mẹ tận mắt nhìn thấy anh trai đi vào phòng của Hạo Hạo rồi ở trong đó cả đêm sao?”

Bà lau nước mắt, “Không thấy...”

Cô Thần nhẹ nhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi, con đã nói mà, anh ấy rõ ràng muốn giết Hạo Hạo, làm sao có thể ngủ chung với em ấy được?”

Bà ngừng khóc hỏi, “...Hả?”

Cô Thần đơn giản kể lại toàn bộ một lần, bà nghe xong, há miệng thờ đốc, “Kia... Bọn họ đây là sao?”

“Con cũng không biết, chỉ có thể chờ bọn họ quay lại.”

Mấy người bọn họ chỉ có thể vừa nhìn đồng hồ treo tường vừa chờ, chờ đến tối vẫn không thấy bóng dáng hai người kia. Cô Thần lại rối rắm, nghĩ thầm, chẳng lẽ Lôi Nham chuẩn bị đêm nay động thủ?

“Không được, con phải đi tổng bộ tìm bọn họ!” Nói xong, Cô Thần mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc bắt gặp Túc Tông vừa tỉnh dậy, liền kéo cả cậu cùng đi. Bất ngờ là khi hai người họ đến tổng bộ thì chỗ đó đã loạn thành một đoàn. Cô Thần tùy tiện bắt lấy một người, hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“A, Nhị thiếu gia!” Người nọ quay đầu nhìn anh, thanh âm lo lắng, “Không ổn rồi, ở quán bar, Boss gặp phải sát thủ do cừu gia phái tới, song phương đã đánh nhau, thế nhưng người của chúng ta không đủ, trước mắt không biết tung tích của Boss.”

Cô Thần gấp rút hỏi, “Người ở bên cạnh anh ấy đâu?! Em ấy đâu rồi?”

“Ngài đang nói Long tiên sinh thuộc bộ kỹ thuật trước kia?”

“Đúng!”

“Cậu ấy đi chung với Boss, hai người cùng mất tích!”

Tâm của Cô Thần lại trầm xuống.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Kịch Chiến

Lôi Nham dẫn Long Tuấn Hạo đến một quán bar khá nổi tiếng, thật ra lúc đầu anh vốn định tới một nơi bình thường hơn, nhưng người nào đó lại bảo chỗ đó chơi không đã, muốn đến quán nào có thật nhiều trò thú vị cơ, thế nên cuối cùng bọn họ đã đặt chân đến xứ này, một nơi hút tiền nổi danh trong thành phố, địa phương mà chỉ cần có tiền là bạn có thể muốn gì được nấy.

Người quản lý tất nhiên là biết đến Lôi Nham, vừa nhìn thấy anh, ông liền vui vẻ bước ra tiếp đón, cung kính dẫn họ đến phòng trên lầu.

“Phòng?” Long Tuấn Hạo nhạy bén bắt đến một chữ, “Không, ta không muốn vô phòng, muốn ở ngay đây cơ.” Dứt lời liền hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào khung cảnh dập dìu ánh đèn màu trước mặt, cười ngây ngô, “Oa, thì ra đây chính là quán bar a...”

Lôi Nham liếc nhìn cậu một cái, quét mắt chung quanh một lần, sau đó kéo cậu đến ngồi ở một góc khuất, hiển nhiên là nghe theo lời cậu, người quản lý ngạc nhiên nhìn Long Tuấn Hạo, có vẻ như rất tò mò về thân phận của cậu, nhưng ông rất nhanh chóng đổi về dáng vẻ bình thường bởi nguyên tắc để giữ mạng ở nơi này là những thứ không nên hỏi thì không cần phải hỏi.

Lôi Nham gọi một ly rượu xong quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, người nọ vẫn đang ngó chăm chăm vào cuốn menu, đang phân vân không biết phải uống gì, nhưng rút kinh nghiệm từ sự kiện beefsteak hôm qua, Long Tuấn

Hạo cũng không gọi đồ uống giống Lôi Nham, nghĩ nghĩ, cố gắng nhớ lại một từ, “Uhm, cocktail là cái gì...”

Viên quản lý quán bar lập tức cung kính lật cuốn menu đồ uống đến trang cocktail, kiên nhẫn chờ cậu chọn.

Long Tuấn Hạo nhìn chăm chăm vào đồng hình minh họa, xem đi ngó lại một hồi, cuối cùng yếu ớt chỉ vào một cái, “Lấy thứ này vậy...”

Quản lý nhìn thấy là “Long Island Iced Tea(1)” liền cung kính rời đi. Long Tuấn Hạo ngược mắt nhìn ánh đèn rực rỡ xung quanh, lúc này còn chưa đến khuya, vẫn chưa đến lúc quán bar náo nhiệt nhất, nếu như là các quán bar bình thường khác hơn phân nửa là đang du dương trong tiếng dương cầm, mà nơi này lại là cái động hút tiền của khách, tất nhiên âm nhạc phải sôi động đến có thể kích thích sự nhiệt tình của người nghe, cậu gật gật đầu theo điệu nhạc, nhìn đám người đứng đưa qua lại nơi sân nhảy, thì thào, “Quả thật là chẳng ra thể thống gì...”

Lôi Nham không nghe thấy lời cậu nói, chỉ thấy người này cứ nhìn chăm chăm sân nhảy liền hỏi, “Muốn đi?”

Long Tuấn Hạo vội vàng lắc đầu, cậu cảm thấy những người ở đó quá là khủng bố, quả thật có thể gọi là như lang như hổ rồi. Lôi Nham cũng không hỏi nữa, rượu đã được mang đến, Long Tuấn Hạo cầm lên nhìn nhìn, thử nhấp một miếng, chỉ cảm thấy ngon ngọt, rất ngon, nghĩ thầm rằng coi bộ lần này gọi món rất thành công nha, cậu quả nhiên là người lợi hại nhất, liền cười vui vẻ uống một hớp lớn, thỏa mãn liếm liếm khóe miệng.

Lôi Nham nghiêng đầu liếc qua, Long Island Iced Tea, mặc dù gọi là trà, nhưng nó chỉ là loại rượu có màu sắc và hương vị giống trà chứ thật ra trong thành phần pha chế không có xíu nào là trà cả, hơn nữa nó còn là loại rượu khá mạnh. Anh nhìn người trước mặt tay cầm ly rượu, hai mắt sáng ngời nhìn trái ngó phải, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu, lập tức im

lặng, trong lòng bắt đầu cân nhắc khả năng lát nữa phải khiêng người này về nhà là bao nhiêu phần trăm.

Mặt mũi Long Tuấn Hạo vốn rất ưa nhìn, lại thêm ánh đèn mập mờ chiếu sáng, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, thậm chí có vài vị khách đã tiến đến bắt chuyện. Lúc đầu Lôi Nham còn không quá chú ý, chỉ cho rằng bọn họ là mấy tên lưu manh tép riu nên đơn giản phân phó thủ hạ đuổi đi, lại không ngờ mấy người kia lại vô tình cố chấp, hai bên lập tức bắt đầu nảy sinh tranh chấp. Khi đôi bên đang giằng co, Lôi Nham quét mắt thấy có súng ở bên hông một vài người, khẽ rung mình, vội vàng kéo Long Tuấn Hạo đứng dậy, lúc này những người kia cũng không thêm giả vờ nữa, móc súng ra, bóp cò, Lôi Nham đã sớm cảnh giác, kéo Long Tuấn Hạo nhanh chóng né được, bên tai còn nghe rõ tiếng viên đạn vèo vèo ghim vào sô pha.

Súng của đám người này đều gắn ống hãm thanh nên cũng không khiến cho người người kinh hoàng, Lôi Nham rút súng từ trong áo ra, chĩa lên trần nhà, bắn ba phát, tiếng kêu sợ hãi lập tức nổi lên khắp phía, quán bar đại loạn, thủ hạ của anh cũng đã đối phó với những sát thủ kia. Long Tuấn Hạo đầu óc quay cuồng, ngơ ngác nhìn khung cảnh hỗn loạn trước mặt, “... Chuyện gì đang xảy ra?”

Lôi Nham không kịp giải thích, vội vã kéo cậu vào hành lang cạnh đó, bước nhanh về phía cổng sau. Cổng sau của quán bar thông với một hẻm nhỏ, tối tăm u ám, chỉ có ánh đèn lờ mờ, anh nhìn phía sau lưng, có một thủ hạ đi theo bèn nhét Long Tuấn Hạo vào tay anh ta, ra lệnh, “Bảo vệ,” Dừng một chút, lại trầm giọng nói, “Về nhà.”

Chỉ vài chữ đơn giản nhưng thủ hạ của Lôi Nham đã hiểu ý, Long Tuấn Hạo đương nhiên cũng hiểu, vội vàng la lên, “Cái gì gọi là bảo vệ ta về nhà, người định đi đâu? Ta đi với người.”

Lôi Nham nhíu mày, Long Tuấn Hạo lại chẳng quan tâm, xông lại, nắm chặt tay áo anh, cố chấp nói, “Ta đi với người!”

Tiếng huyền não bắt đầu kéo đến cổng sau, Lôi Nham không còn cách nào khác chỉ có thể kéo cậu theo, cái hẻm này rất dài, lại nhiều ngõ ngách, dọc đường đi, thủ hạ của anh lại đi đánh lạc hướng đám sát thủ phía sau nên chỉ còn lại hai người cùng nhau. Vẻ mặt của Lôi Nham vẫn rất điềm nhiên, chỉ có ánh mắt là sâu vô đáy, anh có rất nhiều kẻ thù, nhưng dám đến địa bàn của anh để giết người thì vẫn là lần đầu tiên, sau khi trở về, anh nhất định phải phái người cẩn thận điều tra, còn bây giờ có nghĩ mấy chuyện này cũng vô ích, bọn họ dám sai người đến tất nhiên là đã chuẩn bị đầy đủ, có điều lúc này vì để tiện viết chữ, anh đã để điện thoại di động của mình lên bàn, giờ nó vẫn còn nằm lại quán bar, mà Long Tuấn Hạo thì chẳng cần phải nói, dù cho cậu ta có điện thoại thì vào ngày bị bắt cũng đã bị thủ hạ của anh tịch thu, cho nên, hiện tại chỉ có thể hi vọng người của tổng bộ nhanh đến.

Anh lẳng lặng nghe âm thanh từ phía xa xa, kéo tay Long Tuấn Hạo tiếp tục đi tới, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi, “Tại sao, sao... muốn đi theo, theo...”

“À, tại sao lại muốn theo người hả,” Long Tuấn Hạo nói, “Bởi vì người là boss a, boss thì làm sao mà dễ chết được, đám lính quèn kia mới không đáng tin cậy a...”

Lôi Nham lập tức câm lặng, nhắc nhở, “Bọn họ... Là, là, đến giết... giết tôi.”

Long Tuấn Hạo cứng người, xoay đầu lại nhìn anh, “Cho nên ta đi theo người ngược lại là càng thêm nguy hiểm hả?”

Lôi Nham gật đầu.

Long Tuấn Hạo khóc không ra nước mắt, “Sao người không chịu nói sớm...”

“...” Lôi Nham cảm thấy, có lẽ anh không nên chờ mong người này có thể nói được thứ gì đó dễ nghe, nhưng chẳng lẽ lá gan cậu ta lại lớn như vậy sao, lúc này lẽ ra phải giả vờ nịnh nọt anh mới đúng chứ?

“Haiz, được rồi,” Long Tuấn Hạo vỗ vỗ vai anh, “Ai bảo người là anh trai của ta làm chi a, ta tin tưởng người sẽ không gặp chuyện gì bất trắc, hơn nữa nếu về một mình cũng không ổn, ba mẹ vẫn còn hiểu lầm ta, không có người làm nhân chứng, ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được a...”

Lôi Nham nghĩ nghĩ, đây cũng xem như sự thật, vừa định nói gì đó thì người này lại tiếp tục vỗ vỗ vai anh, “Không sao cả a, chuyện bé xiu thế này thì tính cái gì, người cứ nhìn bản Vương này, bản Vương bị người đuổi giết đã quen, sớm đã luyện thành bản lĩnh mặt không đổi sắc dầu núi Thái Sơn có sụp xuống rồi, hiểu không?”

“...” Lôi Nham rớt cuộc hiểu rõ, thì ra người này đã say rồi, giờ thì bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Long Tuấn Hạo ôm lấy vai anh, bộ dáng chúng mình là anh em tốt tiếp tục bước đi, “Yên tâm, người phải tin tưởng chúng ta lập tức an toàn, a, thuận tiện trở lại quán bar uống một ly, đáng tiếc bản Vương khó khăn lắm mới đi bar một lần, kết quả chưa ngồi bao lâu đã phải đi ra, người nói sao số phận của bản Vương hãm hiu thế hả ... ô ô ô...”

Lôi Nham nghiêng đầu nhìn cậu, nghĩ thầm rằng, anh vừa lúc đang không biết người này gọi mình là “anh” là vì thật tình hay chỉ cố ý lôi kéo quan hệ, liền thử hỏi, “Cậu, cậu cảm thấy... tôi, tôi... như thế nào?”

Long Tuấn Hạo đáp không chút suy nghĩ, “Nham hiểm.”

“...”

Long Tuấn Hạo nói tiếp, “Không tồi.”

“...” Lôi Nham im lặng, chẳng nhẽ đối với người này, nham hiểm là từ một từ mang tính khen ngợi sao?

Long Tuấn Hạo nghĩ nghĩ, “Bọn hăn nói người không có tình cảm của nhân loại, lúc đầu ta cũng nghĩ như vậy, nhưng về sau mới phát hiện người cho ta cảm giác rất giống hoàng huynh của ta a... Hoàng huynh của ta rất tốt với ta, rất thương yêu ta, hăn cũng không biết ta đến đây, nếu như mà biết hăn hăn là rất đau lòng a... ô ô ô...”

Lôi Nham tiếp tục trầm mặc, người này lại nói lung tung cái gì đó? Không phải người ta bảo rượu vào lời ra à, sao anh lại thấy người này rượu vào liền không bình thường vậy?

Long Tuấn Hạo kéo kéo tay áo anh, lau đi nước mắt nước mũi của mình, “Ô ô ô... Hoàng huynh, ta rất nhớ người a...”

Lôi Nham nường ánh sáng yếu ớt nhìn chất lỏng không rõ trên tay áo mình, khoe miệng run rẩy, chưa kịp phản ứng liền nghe thấy có tiếng động cách đó không xa, anh lập tức cảnh giác, lôi Long Tuấn Hạo nghiêng người nấp vào góc tường.

Long Tuấn Hạo đầu óc choáng váng, càng nghĩ càng thương tâm, ôm cánh tay anh tiếp tục khóc, “Ô ô ô, hoàng huynh, mạng của ta khổ quá a...”

“Câm miệng.” Lôi Nham thấp giọng nói, nghiêm túc nghe ngóng động tĩnh xung quanh, tay cầm súng ở tư thế sẵn sàng.

Giọng nói của anh rất thấp, nếu như ở trạng thái bình thường, Long Tuấn Hạo nhất định sẽ thức thời khóa miệng, nhưng lúc này lại khác, cậu say rồi, nên vẫn tiếp tục khóc, “Hoàng huynh... Bọn hăn đều ăn hiếp ta... Còn cho ta bị bệnh thần kinh nữa...”

Thanh âm từ phía xa càng lúc càng lớn, lực chú ý của Lôi Nham đều ở ngoài đó, nhưng người nào đó vẫn không ngừng khóc thút thít bên tai, anh

lập tức quát lên không chút nghĩ ngợi, “Cậu câm miệng cho tôi!”

Im lặng...

Long Tuấn Hạo im lặng, sững sờ nhìn anh, Lôi Nham cũng sững sốt, há hốc mồm, “Vừa... có, có... chuyện gì, gì xảy ra?”

“Trôi chảy rồi,” Long Tuấn Hạo chống cằm, hai mắt tỏa sáng nhìn anh, “Anh, người nói trôi chảy rồi kìa.”

Lôi Nham há miệng muốn nói gì, chỉ nghe đằng xa đột nhiên xáo động lên, sau đó càng tiến đến gần chỗ họ, hơn nữa âm thanh dần dần biến mất, anh biết rõ, những người kia đang tiếp cận, vội vã kéo tay người nào đó bỏ chạy, may mắn con hẻm này có rất nhiều ngõ ngách, bọn họ chạy một lát lại bỏ xa đám người phía sau, nhưng vấn đề mới lại xuất hiện, chỗ bọn họ đang đứng là ngõ cụt, nơi này bị hàng rào bằng lưới sắt chặn lại, hơn nữa lưới sắt này lại chôn sâu vào đất, ổ khóa nằm ở bên kia, chính giữa là một cột xi măng lớn, dù anh có muốn bắn vỡ khóa cũng không được, thế nhưng lại không thể quay trở về, chẳng ai biết những người kia đang ở đâu cả.

Long Tuấn Hạo ngồi xồm xuống nhìn nhìn, sau đó bắt đầu sờ soạng khắp người, rồi vui vẻ chạy đến trước mặt anh, “Anh, cho, bom nè.”

“...” Lôi Nham nói, “Cậu mang, mang thứ, thứ này... để làm, làm gì?”

“Chuyện này dài lắm khó mà nói hết được,” Long Tuấn Hạo hít hít mũi, chấm chấm nước mắt, “Tóm lại đều là do đám người điên kia bức ra cả, chúng ta vẫn là mau chóng chạy trốn để khỏi chết a.”

Lôi Nham yên lặng nhận lấy, nhìn qua hàng lưới sắt đằng sau, nghĩ thầm quả bom vừa nổ chắc chắn đám người kia sẽ phát hiện và kéo đến, phía trước không có đường đã không xong, nhưng giờ lui lại cũng rất nguy hiểm, chỉ có thể đánh cược một lần.

Vì vậy khi Cô Thần mang theo bộ đội đuổi đến liền nghe thấy tiếng âm âm truyền đến trong đêm tối, trong lòng kinh hãi, vội vã dẫn người tiếp cận.

Lôi Nham nghĩ không sai, quả bom vừa nổ, những người kia liền kéo tới, hơn nữa bọn họ đều chuẩn bị rất đầy đủ. Người của hai bên đều đến rất nhiều, chỉ là vừa rồi để tìm người mới phân tán ra, lúc này tự nhiên đều ùn ùn đổ về đây đủ, bọn họ nhanh chóng lao vào vòng chiến đấu kịch liệt, mà Cô Thần ngay lúc gần hết đạn cũng chạy được đến đây. Anh đang đứng ở một góc chết, từ nơi đó nhìn ra ngoài có sát thủ ở cả hai phía, Cô Thần giải quyết một phía rồi dùng hỏa lực áp chế bên kia, sau đó dẫn bộ hạ của mình tiến lên, lập tức nhìn thấy được Long Tuấn Hạo đang bị Lôi Nham bảo vệ sau lưng.

“Hạo Hạo!”

Long Tuấn Hạo nhìn thấy anh khẽ giật mình, lập tức bổ nhào qua, “Tiện dân!”

Lôi Nham vốn đang thấy khó chịu vì hành động bổ nhào của ai kia, nhưng vừa nghe thấy tiếng gọi này liền lập tức vui sướng, cũng không ngăn cản. Cô Thần đỡ được cậu, dùng sức ôm chặt một lát, sau đó sắp xếp nhân thủ tiến ra bên ngoài, nhưng lượng sát thủ kéo đến ngày càng nhiều, anh liền quyết đoán nhét Long Tuấn Hạo vào tay Túc Tông, “Dẫn cậu ấy đi.”

Túc Tông gật đầu, kéo tay Long Tuấn Hạo bước đi.

“Tiện dân!” Long Tuấn Hạo quay đầu nhìn anh, lại nhìn Lôi Nham, “Anh!”

Lôi Nham nhìn cậu gật gật đầu, ý bảo cậu hãy đi trước. Cô Thần cứng người một lát, yên lặng quay đầu nhìn Lôi Nham, “...Anh?”

Lôi Nham không thêm phản ứng, cầm súng thủ hạ đưa qua, tiếp tục đối phó với đám sát thủ ngày càng đông.

“...” Cô Thần bắt đầu cảm thấy mọi chuyện có gì đó kỳ quái rồi.

Bên này, Túc Tòng vác một cây súng bắn tĩa thuộc series M, gập thần sát thần, gập Phật giết Phật, không gì cản nổi, trực tiếp mở một đường máu tiến ra, sát thủ vốn nhiều, hơn nữa lại đang tụ tập về phía này nên bọn họ thường xuyên gặp phải không ít người, nhưng Túc Tòng luôn bình tĩnh, thoải mái giải quyết, Long Tuấn Hạo bị số người chết nằm dưới đất dọa đến sắc mặt trắng bệch, lúc này cậu mới nhớ đến danh hiệu của người này, mạn châu sa hoa.

Thế nhưng càng lúc cậu càng có cảm giác không đúng, chỉ cảm thấy con đường này tựa như chẳng có điểm cuối, bên tai cậu vẫn có thể nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hú dài, lại không hề nhìn thấy người cũng như thấy được tương lai tươi sáng.

Túc Tòng vẫn tiếp tục bình tĩnh kéo cậu đi, rẽ vào một góc, Long Tuấn Hạo nhìn lớp thi thể quen thuộc trước mặt, im lặng một lát mới lên tiếng, “Ta cảm thấy, chúng ta lại trở về chỗ cũ rồi...”

Túc Tòng yên tĩnh một giây, kéo cậu đổi sang hướng khác, Long Tuấn Hạo vẫn cảm thấy con đường này mãi chẳng có điểm dừng, cậu yếu ớt hỏi, “Kỳ thật, người căn bản là mù đường đúng không?”

Túc Tòng im lặng, tiếp tục kéo cậu đổi một hướng khác.

Long Tuấn Hạo nhìn đồng thi thể lại hiện ra trước mắt, hít hít mũi, “Cuối cùng ta cũng biết tại sao mỗi lần người chấp hành nhiệm vụ đều giết người hàng loạt rồi, thì ra không phải do người hung tàn mà là vì đơn giản không tìm thấy đường ra.”

“...”

“Cái kia... Lúc ở viện an dưỡng sao không thấy người xảy ra chuyện gì vậy?”

Túc Tòng rớt cuộc mở miệng, “Viện an dưỡng có cổ phần của tôi.”

“Ta biết.”

“Nên tôi có quyền lựa chọn kết cấu của nó.”

Long Tuấn Hạo đột nhiên nhớ đến đến đại viện hợp thành từ rất nhiều tiểu viện trong viện an dưỡng, nói thầm, “Ta cũng chưa gặp người đi nhằm đường bao giờ...” Câu nói đến đây thì dừng lại, bởi vì cậu chột nhớ ra mỗi tiểu viện đó đều mang một màu sắc khác nhau, không hề trùng lặp, thế nên đây là lý do tại sao người này chưa từng bị lạc à?

Quả nhiên, Túc Tòng lạnh nhạt nói, “Vì có màu...”

“...” Long Tuấn Hạo há hốc mồm, “May mà người không bị bệnh mù màu.”

“...”

.

Thế lực của Lôi gia ở nơi này đã sớm thâm căn cố đế, cũng có quan hệ mật thiết với phía chính phủ, hơn nữa những người chết đều là sát thủ nên vấn đề được giải quyết nhanh chóng gọn gàng, Lôi Nham phát tay, để trợ lý đi khai rõ tình huống với cảnh sát, quay đầu lại đã thấy Cô Thần vươn tay đỡ trán, “Quên mất...”

Lôi Nham nhìn nhìn khó hiểu.

Cô Thần quay đầu nhìn anh, “Túc Tòng bị mù đường...”

“...”

Hai người im lặng một lát, sau đó hối hả nhìn con hẻm trước mặt, quanh co, tăm tối, nổi lên bốn hướng.

Bên kia, Túc Tòng vác súng, tiếp tục đi, bị người nào đó không ngừng “dân mù đường” cùng “bệnh mù màu” làm nhảm đến phát bực, khí tức phát ra càng thêm khủng bố, quả thật muốn tìm người giết cho hả giận.

Long Tuấn Hạo cảm nhận được khí tràng phát ra từ người kia, bỗng nhiên rất muốn khóc lớn, Cô Thần, người ở đâu a! Anh, anh ở đâu! Ta không muốn ở chung với người này nữa a a a!

Chú thích:

(1) Trường đảo băng trà (Long Island Iced Tea): Đây là một thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, New York vào giữa năm 1970. Dù tên là trà, nhưng nó thực chất là một loại cocktail có nồng độ rất mạnh, được pha chế từ năm thứ rượu là Vodka, Tequila, Gin, Rum, Triple cộng với cola, thêm những viên đá trong veo và một lát chanh vàng.

LIỆU DƯỠNG VIỆN TRỰC BÁ GIAN

Nhất Thế Hoa Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cúi Chào – Cảm Ơn – Kéo Màn

Long Tuấn Hạo tuyệt vọng đi theo Túc Tòng trong con ngõ nhỏ âm u, không thấy lối ra, cuối cùng cam chịu ngồi bệt xuống đất, suy yếu nói, “Ngoan, người đi đi, bản vương quyết định đời này sẽ ở đây.”

“...” Túc Tòng nói, “Đứng lên, chúng ta sắp ra rồi.”

“Bản vương không tin người nữa.” Long Tuấn Hạo tiếp tục suy yếu nói, “Người nói câu này bao nhiêu lần rồi, bản vương tình nguyện ở đây còn hơn là đi theo người, mệt chết mất.”

Túc Tòng cúi đầu nhìn cậu, thử hỏi, “Vậy... cậu dẫn đường?”

“Đừng, bản vương không quen địa bàn lở như đi lằm vào đại bản doanh của sát thủ thì làm sao giờ? Người có giỏi mấy cũng vô dụng a, song quyền nan địch tứ thủ nha.”

“...Vậy cậu muốn sao?”

“Ở đây chờ người.” Long Tuấn Hạo chỉ lên trời. “Người nghe, đã không còn tiếng súng và tiếng xe cảnh sát nữa, Cô Thần mang người đến tiếp viện rất nhiều, mà sau đó người còn xử một đám sát thủ nữa, nên bọn Cô Thần rất có thể đã thắng. Nếu hãn không bị cảnh sát thúc thúc mang đi, phát hiện chúng ta mất tích, nhất định sẽ phái người đi tìm chúng ta, cứ chờ đi.”

Túc Tòng nghĩ nghĩ, hỏi, “Cậu đã đoán chắc Cô Thần thắng rồi thì còn đâu cái gọi là đại bản doanh sát thủ?”

Long Tuấn Hạo ai thán lắc đầu, “Sai, ta chỉ nói bọn họ thắng, chứ chưa nói sát thủ chết sạch, lỡ như chúng ta gặp phải đám sát thủ còn lại đang cùng đào tẩu thì sao?”

Túc Tông nhìn cậu nửa ngày, chậm rãi nói, “May mà cậu không phải Túc Thanh.”

“Tất nhiên rồi, ca ca người quá thần kỳ đi, nếu như ta là hắc dã tự tay cầm dao đâm chết chính mình cho rồi, bằng không sớm muộn gì cũng trù chết chính mình.” Long Tuấn Hạo dấm cái chân tê rần, chân thành khuyên bảo từ đáy lòng, “Người cũng nghỉ một chút đi, lúc này ta cũng chỉ là làm giả thiết, lỡ như họ thực sự bị cảnh sát thúc thúc mang đi thật, không biết đến lúc nào mới có thể...” Cậu nói đến đây thì dừng lại, bởi vì lúc này Túc Tông móc di động ra gọi điện, chỉ một lát đã dập máy. “Bọn họ thắng, hơn nữa cũng không bị cảnh sát mang đi, lập tức qua đây.”

Long Tuấn Hạo sững sờ nhìn di động của anh, im lặng một lúc lâu mới nói. “...Công nghệ cao gì gì đó đúng là tiện lợi, quá nhục, nhục chết được, làm bản vương tự đứng tổn một đồng tế bào não không đâu.”

“...”

Cô Thần quả nhiên tới rất nhanh, từ xa đã thấy người ngồi dưới đất cầm cái que vẽ vòng tròn, nhìn tội nghiệp muốn chết, anh vội vàng chạy qua, “Hạo Hạo!”

Long Tuấn Hạo ở quán bar uống là cocktail có thành phần rượu rất cao, vốn là đã say từ sớm, dù nói là sát thủ tới đã làm tán đi men say, nhưng trong lúc chạy trốn đã phí không ít sức lực, lúc này khi thả lỏng xuống thì cảm thấy buồn ngủ không chịu được, gần như sắp ngã xuống đất cuồn người lại mà ngủ, nhưng đúng lúc này, hắc nghe được tiếng của nam nhân nhà mình, tinh thần liền lập tức phấn chấn, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra

âm thanh, nước mắt lưng tròng nhìn Cô Thần, bi phẫn lên án, “Người sao có thể tùy tiện đem ta giao cho một tên mù đường?!”

“...” Túc Tòng lập tức mỉm cười nhìn cậu, gió lạnh thổi qua từng trận.

Cô Thần vội vàng đứng ra che trước mặt Túc Tòng, lo lắng nhìn người ngồi dưới đất, “Có chỗ nào bị thương không?”

“Không có.” Long Tuấn Hạo hít hít mũi, đưa tay ra cho anh, “Nè, kéo ta đứng lên, mệt lắm rồi.”

Cô Thần kéo cậu lên, kéo luôn vào lòng ôm thật chặt, xoa đầu cậu, “Ngoan, chúng ta về nhà.”

“Ân.” Long Tuấn Hạo bám lên người anh, cựa trong lòng anh. Cô Thần bị cậu cựa ngựa ngựa, thật muốn mang cậu về làm ít việc, bèn kéo cậu trở về.

Lôi Nham cũng đi theo qua, vẫn luôn đứng một bên im lặng nhìn hết thấy, hai ngày ở chung với Long Tuấn Hạo làm anh có cảm giác kỳ quái, mặc dù hầu hết thời gian anh đều im lặng không nói, nhưng cũng không có bất cứ cảm xúc mặt trái nào, mà trọng yếu nhất phải là dù lúc này bảo anh giết cậu... anh cũng không làm được nữa. Anh vẫn luôn không hiểu được thái độ của mình với cậu là gì, mà lúc này thấy hai người ôm nhau rất cuộc anh đã hiểu, anh khó chịu, rất khó chịu, tự dưng nhảy đầu ra một tên đấng đồ tử (kẻ háo sắc) tới ôm ấp em trai của anh?

Cho nên, khi Long Tuấn Hạo bị Cô Thần kéo đi về thì thấy anh cậu mặt lạnh nhìn cậu, không nói lời nào, cậu liền bổ nhào lên. “Anh~”

Lôi Nham đáp một tiếng, rồi kéo Long Tuấn Hạo đi luôn dưới ánh mắt cứng ngắc của Cô Thần, tâm tình bỗng chốc tốt lên.

“...” Cô Thần càng nghĩ càng thấy không đúng, anh nhìn hai người phía trước, đi lên bên cạnh Long Tuấn Hạo, ba người, song song mà bước.

Trong con ngõ này có một số chỗ đổ nát, chướng ngại vật thường xuyên xuất hiện, nếu ở hai bên còn dễ, có khi nằm ở ngay giữa đường khiến cho Long Tuấn Hạo phải đi đường vòng. Mỗi lần như vậy, Cô Thần liền muốn kéo cậu qua bên mình, nhưng lần nào cũng sẽ bị Lôi Nham giành lấy trước, anh yên lặng nhìn tay mình giơ ra giữa chừng, bắt đầu nghĩ sự tình càng ngày càng không đúng rồi.

Long Tuấn Hạo lại chẳng cảm thấy gì, vui vẻ bước đi. “Anh, chúng ta còn trở lại quán bar không? Ta còn chưa uống xong ly cocktail nữa.”

Lôi Nham nghĩ nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Đóng rồi.”

Long Tuấn Hạo nghĩ cũng phải, nơi ấy vừa bị bắn xong mà không đóng cửa mới lạ, liền nói, “Chúng ta có thể đi chỗ khác mà?”

Lôi Nham lại nghĩ, lại lắc, “Sát thủ.”

Long Tuấn Hạo biết ý là sát thủ lần này không biết còn lại bao nhiêu, liền rụt cổ, cậu cũng không muốn phải trải qua chuyện vừa rồi thêm một lần nữa, đành phần hặn nói, “Được rồi, vậy chúng ta về nhà?”

Lôi Nham gật đầu.

“Vậy ta ăn mì gói, tối ta còn chưa ăn no.”

Lôi Nham còn chưa trả lời, Cô Thần đã mở miệng trước, quả quyết nói, “Không được, đói bụng thì ăn cái khác, cái đó không dinh dưỡng.”

Lôi Nham quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, Long Tuấn Hạo hai mắt ngập nước chờ mong nhìn anh. “Anh, ăn một hai lần đâu có sao, ăn mì gói đâu có chết người đâu đúng không?”

Lôi Nham còn đang suy tư.

Long Tuấn Hạo càng thêm kỳ vọng nhìn anh. “Anh à~”

Lôi Nham gật đầu. “Có thể.”

Vẻ mặt Cô Thần đông lại ngay tức khắc, yên lặng quay đầu nhìn Long Tuấn Hạo, ánh mắt ôn nhu như nước. Long Tuấn Hạo lập tức rụt cổ, chậm rãi cạo qua chỗ Lôi Nham, cầm tay áo anh kêu, “Anh...”

Lôi Nham nhìn bọn họ một cái, đứng lên chỗ Long Tuấn Hạo ngăn đường nhìn của Cô Thần, thuận tiện liếc xéo anh một cái, Cô Thần tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhẫn nhịn quay về tới đại trạch Lôi gia, cha mẹ anh đã biết tình huống đại khái, giờ chỉ còn xem Lôi Nham, xem anh sẽ có quyết định thế nào, dường như cũng muốn quan hệ ba người hòa hoãn, nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

“Cha mẹ.” Long Tuấn Hạo vừa mở cửa liền vội vã nhào qua, thành khẩn nhìn bọn họ, “Ô ô ô, các người nghe ta giải thích, các người hiểu lầm rồi a!”

Hai người sững sờ gật đầu, “Chúng ta đã nghe Cô Thần nói rồi.”

Long Tuấn Hạo hai mắt lấp lánh, yếu ớt đưa tay, “VẬY... các người tin ta rồi?”

Hai người kia tiếp tục gật đầu, Long Tuấn Hạo liền thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, rồi chạy như điên lên lầu.

Hai người nhìn bóng dáng cậu biến mất, xong đó chuyển tầm nhìn trở về. Lôi Nham không hề để ý đến ánh mắt của họ, chờ tới khi Long Tuấn Hạo chạy từ trên lầu xuống thì lấy mì gói cậu mang xuống phân phó nhà bếp đi làm, cha mẹ anh thấy thế đều kinh ngạc không ngớt, không tự chủ được mà nhìn Cô Thần, ý tứ trong mắt rõ ràng là – Con xác định hai người họ có cừ oán?

Vẻ mặt Cô Thần càng cứng ngắt hơn, một chữ cũng không nói. Vì vậy Long Tuấn Hạo dưới tròng cảnh im lặng, dưới ánh mắt của tất cả mọi

người, thỏa mãn ăn một tô mì gói, cuối cùng thở ra một hơi. “Ngon thiệt là ngon... quả nhiên mì gói cũng là một tồn tại thần kỳ, mà... các người nhìn ta làm gì?”

“...” Mọi người lại càng trầm mặc.

Cô Thần bóp trán, dẫn đầu mở miệng, “Khuya rồi, đều đi ngủ thôi, có gì mai hãy nói.”

Cha mẹ anh liếc nhau, nghĩ bầu không khí cũng không đến nỗi giường cung bật kiếm, liền mặc kệ bọn họ, Long Tuấn Hạo nhìn Cô Thần, lại nhìn Lôi Nham, cuối cùng chỉ mình, “Còn ta?”

“Em cũng đi ngủ.” Cô Thần kéo cậu, ôn hòa nói, “Anh với em một phòng.” Anh cần phải tính sổ với cậu một phen.

Long Tuấn Hạo trực giác thấy mình sắp gặp chuyện không may, vội vàng quay đầu tìm trợ giúp. “Anh ơi...”

Lôi Nham đang đứng ngay cạnh cậu, nghe cậu kêu liền kéo tay cậu, nhìn Cô Thần, bình tĩnh nói ra hai chữ, “Chia phòng.”

“...” Cô Thần tức đến trán nổi gân xanh, rốt cuộc chịu không nổi hỏi, “Rốt cuộc ai là em anh?”

Lôi Nham không cần nghĩ liền nói. “Cậu ấy.”

“...” Cô Thần hít một hơi thật sâu, “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

“Ừ.”

Vừa dứt lời hai người đồng thời cùng buông Long Tuấn Hạo ra. Vương gia căn môi nhìn trái nhìn phải, thấy khí trường của hai người này quá sức kinh khủng, nên lập tức chạy đi, run rẩy bò lên lầu, mà hai người có huyết thống quan hệ nhưng kỳ thực không có một chút tình cảm anh em thì cùng

nhìn nhau một giây rồi cũng bước nhanh lên lầu, đi vào phòng làm việc rồi, cách một cái đóng cửa phòng, đi nói chuyện rồi.

Nội dung đàm phán đêm đó mọi người đều có các kiểu suy đoán, nhưng cuối cùng là gì thì ai cũng không biết, chỉ là, sau có người tự xưng là Vương gia từng lên đến phòng làm việc của Lôi Nham hỏi, “Cổ phần công ty của Cô Thần đều đưa cho anh cả rồi?”

Lôi Nham bình tĩnh gật đầu, sinh lễ thì phải lấy nhiều một chút.

Vương gia hai mắt ngập nước nhìn anh, “Anh, người muốn chúng ta sau này ăn không khí mà sống sao...”

“...” Lôi Nham liền im lặng mà lui về một nửa cổ phần, được rồi, anh an ủi mình, coi như là của hồi môn đi.

Vương gia lúc này mới thỏa mãn, vui vẻ hơn hờ mà đi về. Hãn ở trong đại trạch Lôi gia một thời gian, mỗi ngày được hầu hạ ăn uống uống, bị ủy khuất thì có Lôi Nham chống, rất thoải mái, nhưng dù sao hãn cũng phải quay về viện an dưỡng, một là, hãn phải về lăn lộn khóc lóc đòi người cha yêu nghiệt làm thủ tục xuất viện, hai là bởi vì nam nhân nhà hãn sắc mặt càng ngày càng khó coi, hãn nghĩ nếu còn ở nữa, cuối cùng cũng chỉ có bản thân phải chịu trận thôi.

Cô Thần thấy Long Tuấn Hạo thức thời như vậy thì rất thỏa mãn, liền lôi người về. Viện an dưỡng không có Vương gia thật sự rất yên tĩnh, giờ thấy cậu về mọi người đều nhìn nhau, vị đại gia khó hầu hạ này đã quay về rồi, cuộc sống của bọn họ lại bị đặt trên chảo nóng rồi a a a!

Long Tuấn Hạo để cho Cô Thần liên hệ với cha mình, nhưng người nọ đã sang Châu Âu, tạm thời không thể về, hãn cũng chỉ có thể ở lại viện an dưỡng một thời gian nữa, mà lúc này nghiên cứu của Thúc Văn vừa lúc tiến vào giai đoạn mấu chốt, hãn liền ngày ngày tận trách trông coi, tiếp tục phương pháp cây gậy và củ cà rốt, thành công đưa Thúc Văn lên bực nhận

thưởng. Long Tuấn Hạo tự nhận là mình đã hoàn thành được một chuyện lớn, cực kỳ vui vẻ, lôi kéo Cô Thần ra tiểu đình uống rượu, Cô Thần cười nhìn cậu, “Vui vẻ đến vậy sao?”

“Tất nhiên rồi, như vậy là ngay cả Thúc Văn cũng khỏi rồi, nghe nói Sở Kiên cũng đã xuất viện.” Long Tuấn Hạo hí mắt, nắm tay. “Ta xem tên tham tiền kia còn kiếm tiền ở đâu, oa ha ha ha ~”

“Không, chính bởi vì tất cả đều khỏi cho nên anh ta có thể đi quảng cáo.” Cô Thần chỉ vào các tiểu viện xung quanh. “Nhìn đi, có phát hiện gì không?”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc quay đầu nhìn qua, thời gian trước cậu đều ở trong tiểu viện của Thúc Văn, đến sớm về muộn, sau đó lại đi dự thi cùng với Thúc Văn, thành ra cũng không biết rõ tình huống, lúc này nhìn mới thấy kinh dị, “Mấy... sân này... thế nào... thế nào mở cả rồi?!” Trước đây rõ ràng có mấy sân trống mà.

“Thì thế, bệnh nhân nhiều hơn rồi.”

“Bệnh nhân đâu ra?” Long Tuấn Hạo càng ngạc nhiên. “Sao ta không thấy?!”

“Tất nhiên có, ví như...” Cô Thần nhìn nhìn, chỉ. “Đó, em xem, không tới một vị sao?”

Long Tuấn Hạo kinh ngạc quay sang nhìn, thấy một cô gái xinh đẹp điên cuồng chạy tới giữa sân, phía sau theo một đám tùy tùng, cô gái đó chỉ vào một cái cây, giận dữ nói, “Cường đạo to gan, lão nương hôm nay phải mình trần xuất trận!” (ý là không mặc giáp mà ra trận -> dũng mãnh) Dứt lời xé áo chính mình, làm lộ ra một vùng trắng lóa.

Vương gia phun, Cô Thần quay đầu nhìn cậu, “Vừa nãy em nhìn thấy cái gì?”

“Ta... ta...” Long Tuấn Hạo ho khan vài miếng, yên lặng nhìn trời, “Ta thấy ánh dương quang, a, ánh dương quang thật chói mắt... làm ta hoa cả mắt.”

Cô Thần hài lòng gật đầu, Long Tuấn Hạo vẫn đang nhìn trời, Cô Thần quét sang bên kia nhìn, “Được rồi, có thể nhìn.”

Long Tuấn Hạo liền quay đầu, kinh khủng mà nhìn cô gái kia, một đám nhân viên điên cuồng vây xung quanh cô, cô thì điên cuồng xé đồ xuống, mà bên ngoài đoàn người có một người đàn ông, ông ta lau máu mũi nói, “Bà xã, hào sảng! Bà xã, đàn ông đích thực!”

“...” Long Tuấn Hạo nói. “Quả nhiên là giống mới...”

“...”

“Yo, Vương gia, đã lâu không gặp.”

Hai người quay đầu thì thấy La Dịch và Sở Kiên đang tới, Sở Kiên sợ hãi nhìn chăm chăm bên ngoài, sau đó thì thào, “Tôi trước đây tuyệt đối không phải như vậy...”

La Dịch vội vàng gật đầu, ôm cậu ăn đậu hủ, “Đúng đúng, anh làm chứng, chắc chắn không như thế.”

Sở Kiên hài lòng ừ một tiếng, đẩy anh ra, ngồi xuống nhìn Long Tuấn Hạo. “Chùng nào thì cậu nói cho tôi bí mật của Lôi Nham?”

Long Tuấn Hạo không đáp mà hỏi lại, “Người bây giờ quay lại làm cảnh sát rồi?”

“Không có, tôi còn chưa xuất viện mà.” Sở Kiên nhú mày, “Nhưng nghe nói muốn làm lại cũng khá phiền phức.”

Long Tuấn Hạo nhìn La Dịch, người sau cười ha hả gật đầu, cậu lập tức hoài nghi. La Dịch vội ho một tiếng, sáng suốt mà nói sang chuyện khác, “Vương gia, ngài sau khi xuất viện có tính toán gì không?” Anh âm thầm lau mồ hôi, nghĩ tất nhiên là phiền phức, làm sao anh để bà xã lại làm cái nghề nguy hiểm vậy được? Giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, kéo được bao nhiêu thì kéo.

“À, còn chưa quyết định...” Long Tuấn Hạo nói, “Nhưng bản vương dù sao cũng phải vào xã hội, hẳn là phải tìm một công việc, tốt nhất là thứ ta biết, dễ làm, lương phải cao...” Cậu nói đến đây thì dừng lại, hai mắt sáng ngời, “Cô Thần, ta quyết định rồi, ta muốn làm bác sĩ ở đây, thu về toàn bộ viện phí của ta lúc trước!”

Cô Thần không có một chút ngoài ý muốn khi nghe quyết định này của cậu, gật đầu, “Có thể, em có kinh nghiệm, không chịu mệt.”

“Đúng!” Long Tuấn Hạo nắm tay, “Ta muốn kiếm tiền bù về, oa ha ha ha ~”

Sở Kiên bỗng nhướn mày, “Lương rất cao?”

Long Tuấn Hạo yên lặng đưa tay chỉ, Sở Kiên ngẩn ra, rồi vỗ đùi một phát, “Được, tôi quyết định rồi, trước khi được gọi về tôi cũng sẽ làm ở đây.”

La Dịch cầm tay anh, kích động như điên, “Bà xã, anh ủng hộ em!”

Sở Kiên gật đầu, cùng Long Tuấn hạo hẹn tí nữa đi tìm Lê Hiên, đối với Lê Hiên mà nói, hai vị này là biển quảng cáo sống, tất nhiên vui vẻ đồng ý, dù sao gã cũng phải tìm thêm bác sĩ nên thuận tiện gật đầu luôn. Sao? Cậu nói họ chưa từng học y cũng không tốt nghiệp y khoa? Hừ, mấy cái đó đối với Lê Hiên hoàn toàn không quan trọng.

Vì vậy, khi mọi người cứ nghĩ là có thể tiến bước hai vị thì lại thấy bọn họ quay trở về, không chỉ có trở về, mà còn tiếp tục lấy phương thức đặc biệt của mình tại họa quần chúng.

Lê Hiên thấy trong viện nhét chặt ních bệnh nhân, cực kỳ thỏa mãn, liền chuẩn bị tuyển thêm nhân viên, thuận tay về phòng viết thêm kế hoạch, đầu đề là, “Cần tăng bao nhiêu viện phí để có thể đủ tiền mở rộng viện.” Anh vẫn cứ tìm mọi cách kiếm tiền, thuận tiện nuôi một bà xã phá sản.

Hà Thiên Phàm cũng quay lại, sau khi biết Vu Ngạo bị thương là giả liền xù lông, nhưng anh không thể về ngay lúc đó, vì anh còn phải nằm trên giường tới vài ngày, đợi cho tên hỗn đản nào đó biến về năm hương mới có thể phấn hận chạy về, còn treo một tấm biển lên trước cửa lớn của viện an dưỡng, phía trên viết “Vu Ngạo và năm hương không được vào”.

La Dịch tiếp tục làm cảnh sát, thỉnh thoảng lén lút buôn lậu vũ khí, tiền kiếm được toàn bộ nộp lên, thuận tiện quỳ lên tấm giặt quần áo vài ngày.

Túc Thanh thành công thanh trừ thế lực nguyên lão trong gia tộc, hôm nay nắm quyền liền ôm Túc Tông vào lòng, không ai dám nói nửa chữ.

Thúc Văn cũng đã xuất viện, giờ cậu đã biết phải thích hợp nghỉ ngơi, khi có thời gian rảnh cũng qua viện an dưỡng chơi một lát. Công trình nghiên cứu của cậu đem tới một đám bạn mới, có xấu có tốt, cái tên xấu xa thì cả ngày quay xung quanh cậu, theo tới cả viện an dưỡng, Thúc Văn không để ý tới anh ta, nhìn hồ nước xuất thần, thì thào, “Lúc trước nam nhân của tôi chỉ cần nói một câu tôi liền nhảy xuống...” Cậu còn nói chưa xong người bên cạnh đã cọt tới, “Thân mến, vậy có tính là gì, tôi cũng nhảy được.” Dứt lời liền nhảy xuống.

Thúc Văn thì thào nói cho hết lời, “Nhưng lúc đó đầu tôi không bình thường...” Cậu nhìn chăm chăm xuống hồ, “Như vậy, người này đầu óc cũng không bình thường...” Lập tức quay đầu bỏ đi.

Người dưới hồ vội vã bò lên, tiếp tục đuổi theo phía sau, “Thân mến...”

Cô Thần và Long Tuấn Hạo lúc này đang nghỉ ngơi ở tiểu đình, Vương gia nhìn hai người bọn họ kinh ngạc nói, “Thì ra ái phi của ta cũng có mùa xuân nha!”

Bọn họ nằm trên ghế nằm, Cô Thần ôm cậu từ phía sau, nghe vậy xoa đầu cậu, “Chỉ có một đầu là nhiệt.”

“Kệ chứ, tình yêu mà, luôn phải có một người chủ động mới được.”

“A, em nói đúng.”

Túc Tông gần đây bị Túc Thanh làm cho cả người đều đau nhức, bất đắc dĩ phải chạy tới viện an dưỡng tị nạn, lúc này cũng đã ở trong đình, dựa vào lan can mà nhìn ra xa, nhìn cảnh sắc trước mặt, trầm mặc thật lâu bỗng mở miệng, Long Tuấn Hạo lé mắt nhìn, bản năng nghĩ người này chuẩn bị xướng khúc, nhưng chờ chờ hoài, ngược lại nghe một giọng nam âm trầm thấp vang lên.

Khi sự mê đắm đã qua

Nếu còn giữ được tình yêu và sự chân thành

Hay vẫn còn sống, nhưng lại rõ ràng cảm nhận sự yên nghỉ thâm trầm và hắc ám như cái chết...

Thanh âm của cậu rất êm tai, dễ đi vào lòng người, khiến cho người đồng cảm, Long Tuấn Hạo nghe xong cực kỳ thô lỗ mà khà một hơi, xoay người ôm Cô Thần ngủ.

Đôi mắt ôn nhu ấy lúng liếng mà ẩn sâu tình ý

Mà sự tưởng tượng còn lại

Bùng cháy và biến thành nguồn nguyên liệu của ngọn lửa vô hình

Cũng đã đủ rồi

Nếu anh mãi thủy chung không thay đổi

Long Tuấn Hạo rụt vào lòng Cô Thần, nhỏ giọng thì thào: “Cái gì mà rối loạn vậy?”

Cô Thần cười hôn lên trán cậu, “Thơ của Shelly.”

“Ờ...”

Mỗi khi qua một mùa ngủ đông

Hoa Tử La Lan sẽ lại xuất hiện lần nữa trong rừng

Đất trời và biển cả

Vạn vật đều sẽ tỉnh lại

Chỉ trừ có thứ đã cho vạn vật hình dạng, sự sống và tình yêu

Vương gia tiếp tục thì thào, “Nghe không hiểu...”

Cô Thần xoa xoa đầu cậu, không trả lời.

“Cô Thần...”

“Ừ?”

“Giờ ta nghĩ có thể xuyên qua như vậy cũng không tồi.”

Cô Thần cười lên, “Còn anh thì nghĩ lúc trước giết cậu ta cũng không tồi.”

“Hừ, dù ta không xuyên qua người cũng vẫn giết hẳn thôi.” Long Tuấn Hạo bám lấy người anh, vùi vào lòng anh, “Ta mệt, người bảo hẳn đừng đọc nữa.”

“Cậu ấy đọc xong rồi.”

“Thật không, hừ, thơ còn chẳng hay bằng bản vương làm.”

“Ồ? Ví dụ như.”

“Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên(1)...”

“Ngoan, ngủ đi.”

“...” Cô Thần không nói gì ôm cậu vào lòng, người này luôn trách người khác như con thiêu thân, thực ra cậu mới chính là con thiêu thân to nhất, nhưng cũng bởi vì vậy mà cuộc sống mới càng thú vị, càng phong phú đa dạng.

“Này, có thể quen em thật tốt.”

“...”

“Cư nhiên ngủ mất rồi... Được rồi, chờ em tỉnh lại anh lại nói với em.”

Long Tuấn Hạo mơ mơ màng màng đối tư thế, hình như cậu đang mơ, mơ thấy viện an dưỡng lúc mới đầu, bọn họ điên cuồng, biến thái, động kinh, mỗi người lấy một phương thức đặc biệt của mình để giải thích cuộc sống, bọn họ hi hi ha ha, tiếng cười râm ran, giao hòa thành một vùng biển rộng rãi... cậu đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, bật mình ngồi dậy, “Cô Thần, Cô Thần!”

Cô Thần bị cậu làm cho hoảng sợ, vội vàng hỏi, “Sao vậy?”

Vương gia kích động hô to, “Chào cảm ơn! Mau nhanh chào cảm ơn!”